Phấn Diện Độc Long
Độc Cô Hồng
TIEUTHUYETTINHYEU.COM.VN

Mục lục

Chương 1: Võ lâm thảm án
Chương 2: Tề đông nhị tẩu
Chương 3: Lãnh diện bà bà
Chương 4: Kỳ sư trong động địa
Chương 5: Thần công tuyệt kiếm
Chương 6: Thanh linh tứ vân
Chương 7: Hung tinh chiếu mệnh
Chương 8: Cổ sát chữa thương
Chương 9: Liều thân cứu mỹ nhân
Chương 10: Đơn thân mạo hiểm
Chương 11: Cuộc đấu quái dị
Chương 12: Ít người hại mình
Chương 13: Ngô thiên tam lão
Chương 14: Sưu hồn độc chưởng
Chương 15: Truy tìm dấu vết
Chương 16: Giao châu tứ kiệt
Chương 17: Hồng nhân tình nghiệt
Chương 18: Thiếu hiệp mất tích
Chương 19: Nhị nữ náo lao sơn
Chương 20: Tam nguyên bí lục
Chương 21: Mỹ nhân trong cổ mộ
Chương 22: Tuyệt lộ phùng sinh
Chương 23: Tuyết phong tam lão
Chương 24: Tuyết phong cổ bảo
Chương 25: Hàn sơn thánh mẫu
Chương 26: Ngàn dặm tầm sư
Chương 27: Tình đích đối đầu
Chương 28: Lục y cung chủ
Chương 29: Ác đấu với quần ma
Chương 30: Kình sa ốc đảo
Chương 31: Hội nhập sư môn
Chương 32: Tái nhập trung nguyên
Chương 33: Hàn thiết lão nhân
Chương 34: Người chết hồi sinh
Chương 35: Mẫu tử cùng oan
Chương 36: Quái nhân trong động
Chương 37: Tranh cướp nội đan
Chương 38: Kỳ nhân hội tụ
Chương 39: Quần ma tranh bảo
Chương 40: Linh khí thần độc
Chương 41: Lưỡng bại câu thương
Chương 42: Lấy oán báo ân
Chương 43: Thông đạt thư sinh

Chương 44: Nhị lão tránh hậu nhân
Chương 45: Tổ tông cùng chí
Chương 46: Thu phục hổ tôn
Chương 47: Địa ngục du hồn
Chương 48: Huynh đệ trùng phùng
Chương 49: Ác giả ác báo
Chương 50: Hiểu lầm hóa giải
Chương 51: Anh hùng thúc thủ
Chương 52: Thiếu Lâm thác loạn
Chương 53: Điệu hổ ly sơn
Chương 54: Sa cơ sập bẫy
Chương 55: Sưu hồn độc chưởng
Chương 56: Lộ mặt sài lang

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 1: Võ lâm thảm án

Mây đen giăng kín bầu trời, sương đóng thành quầng trên đỉnh núi như những vành khăn tang trắng, gió tây xào xạc càng tăng thêm cảnh não nùng ...

Đây không phải là nơi hẻo lánh, trên quan đạo ngày thường ngựa xe không dứt nhưng hôm ấy vắng tanh, có lẽ do một phần trời u ám.

Chợt vẳng đến tiếng vó ngựa, rồi lát từ màn sương hiện ra hai kỵ sĩ cúi rạp trên mình ngựa phi nhanh về phía Bắc.

Kỵ sĩ phía trước là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, áo khoác màu xám chòm râu thưa phơ phất, mặt mũi hiền từ dáng người thanh nhã.

Kỵ sĩ phía sau là một thiếu niên mười năm mười sáu tuổi, diện mạo anh tuấn mắt sáng long lanh nhìn đăm đăm về phía trước như đang ngóng ai, dáng vẻ sốt ruột.

Vượt qua ngọn đối phía trước hiện ra một rừng tùng có thể thấy thấp thoáng tường thành của một trang viện.

Thiếu niên hứng khởi lên mừng rỡ nói:

- Sư phụ đá tới Tùng Vân Sơn Trang rồi, hôm nay là sinh thần của gia phụ, thế nào cũng có không ít hào kiệt các nơi về dự.

Lão nhân đi trước cười đáp:

- Nào, chúng ta đi nhanh thôi.

Nói xong ra roi giục ngựa.

Lão trang chủ Tùng Vân Sơn Trang Lâm Vĩ là tổng tiêu đầu lừng danh thiên hạ trước đây, nay ông ta lui về túc ẩn nhưng vốn là người hào phóng giao kết rộng, danh đầu lớn nên dù túc ẩn nhưng vẫn thường xuyên có khách giang hồ lui tới viếng thăm.

Hôm nay là ngày mừng thọ lục tuần hiển nhiên khách nhân từ tam sơn ngũ nhạc đến mừng là phải.

Nhưng lẽ ra trước trang môn phải nườm nượp ngựa xe, trong trang nhộn nhịp khác mới đúng, làm sao quang cảnh vắng lặng thế này?

Hai sư đồ phi ngựa qua rừng tùng, chỉ thấy đại môn mở rộng, hai cửa cũng như trong trang vắng tanh không một bóng người.

Chỉ có tiếng gió réo trên ngọn tùng xào xạc khiến người ta có cảm giác rờn rợn.

Một dự cảm không lành làm mặt thiếu niên tái nhợt, nó giục ngựa tiến đến gần lão nhân nói:

- Sư phụ, làm sao trong trang lại yên ắng thế này?

Lão nhân ghìm ngựa nhíu mày nói:

- Nghĩa nhi, chắc là trong trang đã xảy ra sự cố gì rồi, con cứ ở đây để ta vào trước xem tình hình.

Dứt lời quất ngựa phi thẳng vào trang môn.

Vừa qua cửa một cảnh tượng hãi hùng đập ngay vào mắt.

Lão nhân này hiệu xưng Phục Ma kiếm khách danh đầu không nhỏ nhiều năm bôn tẩu giang hồ nhưng đứng trước cảnh đó cũng giật mình chấn động.

Giữa trang viện ngay trước đại sảnh người chết nằm ngổn ngang cả thảy ước tới mấy chục thi thể.

Sau một lúc mới định thần lại Phục Ma kiếm khách xuống ngựa lại gần xem xét.

Nhận ra một số người trong đống tử thi, vị giang hồ tiền bối lại càng kinh tâm.

Trong số đó có không ít những nhân vật thành danh trong võ lâm như Tĩnh Huyền đại sư của Huyền Thông Tự ở Hà Nam, huynh đệ Song Hùng ở Mạc Bắc là Đồng Uy và Đồng Mảng, Tương Giang đại hiệp Đặng Thuyên, Đại Từ Lão Ni ở Lĩnh Nam.

Đặc biệt vị trang chủ Tùng Vân Sơn Trang Lâm Vĩ cũng không thoát nạn.

Tử trạng của mấy chục người hoàn toàn giống nhau thất khiếu đều chảy máu ngoài ra trên người hoàn toàn không có thương tích do binh khí ngoại trừ trên mỗi thi thể đều có vết bầm.

Trong hiện trường không có vết tích của một cuộc ác chiến.

Phục Ma kiếm khách suy đoáư hung thủ chỉ có một người nhưng ai có võ công kinh nhân tới mức giết chết một lúc nhiều cao thủ võ

lâm đến thế.

Đứng trầm mặc hồi lâu đột nhiên lão nhân nhớ tới một người kinh hãi tự hỏi thầm:

- Chẳng lẽ là hắn?

Đang nghĩ thì chợt thấy thiếu niên cùng đi với lão chạy như cơn lốc bổ xuống thi thể phụ thân thét lên một tiếng rồi ngất đi.

Phục Ma kiếm khách vội lấy ra một viên dược hoàn nhét vào miệng đồ đệ rồi sau đó dùng cách thôi cung hoạt huyết chừng nửa khắc sau thì Lâm Đoàn Nghĩa tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra thấy phụ thân chết thảm, nó lại khóc rống lên vô cùng thảm thiết.

Với Tùng Vân trang chủ vốn là bằng hữu thâm giao Phục Ma kiếm khách thấy cảnh tượng ấy cũng phải động lòng rơi lệ.

Một lúc sau lão đỡ ái đồ lên nói:

- Nghĩa nhi, con hãy bớt đau buồn, địch nhân có thể sẽ trở lại chúng ta hãy mau mai táng lệnh tôn nhanh để còn nghĩ cách đối phó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Nếu hắn trở lại nghĩa nhi dù chết vẫn phải liều mạng với hắn một phen.

Phục Ma kiếm khách nghiêm giọng:

- Con không nghe lời sư phụ hay sao? Địch nhân rất lợi hại, ngươi xem, ngoài lệnh tôn còn có rất nhiều người khác đều có võ công cao cường mà vẫn bị sát hại ... quân tử báo thù mười năm chưa muộn cần từ từ nghĩ cách đối phó, trước hết hãy lo chôn cất họ sau rồi sẽ liệu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lời gạt lệ đứng lên.

Hai sư đồ vào trang tìm xẻng cuốc rồi đào hố an táng cho lão trang chủ và mấy chục nạn nhân ngay trong trang viện.

Đến khuya việc an táng vẫn chưa hoàn thành.

Hai sư đồ đang hì hục đào chợt nghe một chuỗi cười rùng rợn.

Tiếng cười không lớn nhưng âm vang ngân dài hồi lâu không dứt nhưng không sao xác định được phát ra từ hướng nào.

Chuỗi cười bất định vang lên giữa khuya trong khung cảnh thê lương nghe càng rùng rợn.

Phục Ma kiếm khách biến sắc vội cầm lấy tay Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cường địch đã tới để sư phụ ngăn hắn, con hãy mau chạy ra phía hậu trang tìm cách thoát thân đi.

Dứt lời phi thân phóng ra tường viện.

Lâm Đoàn Nghĩa đừng ngẩn một lát mới tĩnh trí lại, nghĩ thầm:

- Sư phụ đã đi chặn địch há lẽ mình có thể thoát thân một mình? Huống chi địch nhân dám quay trở lại không nhân cơ hội này trả thù đến chết cũng mang tiếng hèn nhát.

Nghĩ đoạn cũng lao qua tường viện.

Nào ngờ chân rời khỏi đất thì có một bóng nhân ảnh lướt tới phát ra một luồng kình lực đẩy bật nó về chỗ cũ.

Lâm Đoàn Nghĩa giống như bê con không sợ hổ huống chi lòng nó lúc này đang sục sôi vì huyết hải thâm thù?

Tuy biết không phải là đối thủ nó vẫn trừng mắt nhìn kẻ vừa xuất hiện mà nó cho là địch nhân, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ cầm chắc trong tay, không nói không rằng múa một đường nhắm đối phương chém tới.

Người kia nhẹ nhàng lướt tránh chiêu kiếm quát lên:

- Tiểu tử vong mạng kia, mau chạy theo ta.

Dứt lời lao vút tới vung trảo chộp vào uyển mạch Lâm Đoàn Nghĩa.

Trời tối không thấy rõ người nhưng có thể nhận ra giọng nói của một lão phụ nhân.

Thấy đối phương muốn đoạt kiếm mình, Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lui một trượng tránh đi rồi thủ thế định ra tiếp chiêu thứ hai.

Lão phụ nhân quát:

- Oa nhi nếu không mau chạy theo lão thân thì sẽ ôm mối hận chung thân, chẳng những thù không báo được mà còn hại mạng, phụ thân ngươi làm sao mà nhắm mắt được?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói liền sửng người lại.

Nó hiểu rằng lão phụ nhân có thiện ý với mình nhưng sư phụ đang cự địch nó không cam tâm bỏ chạy để thoát thân một mình, liền nói:

- Nghĩa nhi xin cảm kích hảo ý của bà bà, nhưng tiên phụ bị sát hại thân còn chưa lạnh, ân tình của sư phụ nặng như non, cường địch đã tới đây làm sao nghĩa nhi bỏ mặc một mình lão nhân gia trong hoạn nạn? Nghĩa nhi dù chết vẫn muốn sát cánh bên cạnh ân sư, xin bà bà đừng ngăn cản.

Ngoài rừng thông chợt vang lên một tiếng rú thảm, Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng sư phụ đã gặp độc thủ của cường địch không cần nghĩ ngợi gì thêm, liền lao đi ...

Nhưng chưa kịp nhấc chân lên thực hiện lão phụ nhân đã lướt tới nhanh như chớp điểm ra mấy chỉ khống chế huyệt đạo Lâm Đoàn Nghĩa rồi cắp nó lên băng ra hậu viện lao vào rừng.

oo Không biết bao lâu Lâm Đoàn Nghĩa mơ màng tỉnh lại, cảm thấy hơi lạnh thâm nhập vào người làm nó run lên.

Ký ức bi thảm vừa qua chợt hiện rõ trong đầu, nó ngồi bật dậy nhận thấy mình vừa nằm trên tấm nệm có trong một Thạch động.

Động khá chật hẹp không giống như nơi có người ở, xung quanh mờ tối không thấy người nào.

Cảnh tượng thê thảm ở Tùng Vân Sơn Trang, thi thể của phụ thân với thất khiếu trào màu và tiếng rú thảm khốc của sư phụ hiện rõ trong tâm trí khiến Lâm Đoàn Nghĩa lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Gục đầu thổn thức một lúc nó từ từ đứng lên gào một tiếng bi thương nghiến răng lao ra phía cửa động.

Nhưng chưa tới cửa chợt một người nhảy ra ngăn lại.

Lâm Đoàn Nghĩa ngước nhìn thấy đó là một lão thái bà tóc bạc trắng, mình mặc hắc y tay cầm quải trượng nhìn mình bằng ánh mắt hiền hậu.

Đoán rằng người đó là ân nhân cứu mạng mình tối qua liền quý xuống nói:

- Thừa mong bà bà ra tay cứu mạng nghĩa nhi xin thành tâm bái tạ, nhưng hiện giờ chưa biết ân sư sống chết thế nào, cứu nhân là ai, bà bà có thể nói cho nghĩ nhi biết được không?

Lão phụ nhân thấy Lâm Đoàn Nghĩa tuy thống khổ nhưng trên nét mặt tuấn tú vẫn còn giữ sự kiên cường, chính khí gật đầu tỏ ý hài lòng.

Bà vẫy tay phát ra một luồng chân khí đỡ Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên chỉ sang một phiến đá, nhẹ giọng nói:

- Hài tử cứ ngồi xuống rồi chúng ta nói chuyện.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lời làm theo.

Lão phụ nhân cũng ngồi tên phiến đá đối diện nâng cây quải trượng lên hỏi:

- Hài tử ngươi có bao giờ nghe nói đến vật này chưa?

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới chú ý nhìn đến cây quải trượng, thấy dài sáu thước nhưng không biết làm bằng loại gỗ gì màu nâu

đỏ, chạm hình rồng, không có gì đặc biệt.

Trầm ngâm một chút nó chợt nghĩ đến một người, trong lòng bỗng rúng động hỏi:

- Có phải lão nhân gia là Lộ lão tiền bối hiệu xưng Long Oải Bà Bà danh chấn võ lâm?

Lão phụ nhân gật đầu cười đáp:

- Ngươi đoán không sai, ba mươi năm trước Huyền Y nữ hiệp Lộ Băng hành đạo giang hồ hắc bạch lưỡng đạo ai không kính nể? Sau này gặp chuyện bất bình xuất quải tương trợ nên kết cừu oán với tên đại ma đầu lợi hại bậc nhất võ lâm là Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương, ta tự biết mình không địch nổi hắn nên đành chịu tiếng đào tẩu giũ mạnh chạy đến Sơn Đông ẩn cư ở Lao Sơn, dọc đường thu nhặt được một hài nữ bị bỏ rơi, đem tới Lao Sơn nuôi dưỡng nhiều năm nay không xuất hiện giang hồ nữa ...

Bà ta dừng một lúc lại nói tiếp:

- Vừa rồi ta chợt nhớ tới một việc nên rời Lao Sơn đến khu vực gần đây hành sự, ta với lệnh tôn trước đây vốn có quen biết, vừa dịp biết lệnh tôn có tổ chức lễ thọ lục tuần nên đến mừng, không ngờ đến nơi thì thảm trạng đã xảy ra. Lão thân đang quan sát hiện trường thì đúng lúc sư đồ ngươi vừa đến, lão thân không lộ mình nên tránh đi bí mật tra xét.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bà bà phát hiện được gì không?

Long Oải Bà Bà đáp:

- Lão thân nhận ra rằng nạn nhân đều bị sát thương bằng một loại chưởng lực. Loại chưởng lực này trong giang hồ ngoài Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương ra chỉ e không có ai luyện được nó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói mặt tái nhợt.

Nếu quả thật cừu nhân là tên đại ma đầu đáng sợ đến nổi ngay vị nữ hiệp danh chấn giang hồ ba mươi năm trước Long Oải Bà Bà Lộ Băng cũng không dám đối đầu, phải tìm chỗ ẩn cư suốt mấy chục năm thì e rằng sư phụ đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít và mối thù này làm sao trả được?

Long Oải Bà Bà hiểu ra tâm sự thiếu niên:

- Hài tử đừng quá đau buồn.

Bà lấy ra một viên dược hoàn bảo Lâm Đoàn Nghĩa uống vào, quay nhìn ra cửa động một lúc rồi nói:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương giết người xong, trên thi thể nạn nhân của hắn thường để lại một dấu tay màu đen, sau khi phát hiện trên người nạn nhân Tùng Vân Sơn Trang đều có dấu vết này, lão thân vô cùng kinh hãi bởi vì trên giang hồ mọi người đều biết rằng tên ma đầu này có lệ giết người xong thì bêu thay ba ngày, bất cứ ai mai táng đều bị hắn coi như kẻ thù, cho dù người đó chạy đến bất cứ nơi nào cũng tìm giết cho bằng được.

Lâm Đoàn Nghĩa sau khi uống xong viên thuốc dần dần trấn tĩnh lại.

Nghe kể xong nó tức giận nói:

- Tên đó thật độc ác, chẳng lẽ trong thiên hạ không ai địch nổi tên ma đầu ấy?

Long Oải Bà Bà thở dài đáp:

- Có thì có vài người nhưng những người đó hành tung bất định và Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương lại cố tránh gặp họ ...

Bà ta dừng một lát rồi nói tiếp:

- Lúc đó ta đang định bảo các ngươi mau đi khỏi sơn trang thì nghe tên ma đầu đó phát ra tràng cười, thân pháp hắn cực nhanh chuẩn bị đánh lạc hướng để hắn đuổi theo hòng cứu mạng các ngươi, không ngờ lệnh sư lao ra chặn ta đành quay vào cứu ngươi ...

Kể tới đó bà đột nhiên dừng lại nhón tay lấy một viên sỏi dùng chỉ lực bắn ra cửa động.

Lâm Đoàn Nghĩa còn chưa hiểu chuyện gì thì nghe tiếng một con sói rú lên nhìn ra thấy nó lăn lộn chốc lát nằm bất động.

Nó kinh hãi nghĩ thầm:

- Bản lĩnh của vị Long Oải Bà Bà này thật siêu phàm, mình chưa kịp phát hiện bên ngoài có động thì con sói đã bị giết rồi. Hình như công phu đó gọi là Trích Lạc Thương Nhân hay Phi Hoa Đả Địch gì đó ...

Nhưng dù như thế nào bà ấy không địch nổi Mi Cổ Thương thì công phu đó có tác dụng gì?

Nghĩ vậy vẻ mặt nó ảm đạm hẳn đi.

Long Oải Bà Bà ném chết con thú xong quay lại nói tiếp:

- Sau khi lão thân mang ngươi tới đây Mi Cổ Thương có đến tìm nhưng may thay Thạch động này rất kín đáo nên hắn không thể phát hiện ra, lúc nữa chúng ta sẽ trở lại Tùng Vân Sơn Trang chôn cất cho sư phụ ngươi và những người còn lại ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói rụng rời hỏi:

- Gia sư cũng bị tên ác quỷ đó giết rồi sao?

Long Oải Bà Bà gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa lại khóc nấc lên.

Qua hồi lâu nó quỳ xuống trước mặt Long Oải Bà Bà nói:

- Bà bà tên Mi Cổ Thương đó ...

Long Oải Bà Bà hiểu ngay tâm ý đối phương kéo Lâm Đoàn Nghĩa đứng dậy:

- Hài tử chớ nên đa lễ, tên Mi Cổ Thương quả là đáng sợ nhưng chưa đến nổi không có cách đối phó.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Đối phó thế nào?

Khi cứu nó về đây Long Oải Bà Bà đã suy tính rất nhiều.

Trước hết phải thừa nhận bà rất có thiện cảm với thiếu niên tuấn tú và cương nghị đang gặp tình cảnh bi thảm này.

Bà vốn có mối quen biết cũ với Tùng Vân trang chủ Lâm Vĩ ngoài ra còn nhận thấy ở thiếu niên này có thiên bẩm võ học và căn cơ rất tốt.

Đối với việc này bà có một số đáp án, một là mang Lâm Đoàn Nghĩa về Lao Sơn truyền thụ hết chân truyền võ nghệ cho nó.

Nhưng bà lại biết rằng cơ hội dù thế Lâm Đoàn Nghĩa vẫn chưa đủ khả năng bao được huyết cừu.

Nghe hỏi, Long Oải Bà Bà nghĩ thầm:

- Vì sao lúc đầu mình không nghĩ tới hậu quả cứu hài tử này tới đây? Nếu đưa nó về Lao Sơn truyền thụ võ nghệ, nếu muốn báo phục huyết hải thâm cừu đành để nó rời sư môn tìm tới danh sư khác, như thế là phạm giới luật bổn môn, ta là chưởng môn há có thể làm trái môn quy?

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn chăm chú nhìn và chờ đợi câu trả lời.

Long Oải Bà Bà nhìn thấy sự khẩn cầu trong ánh mắt đó thở dài nói:

- Hài tử ngươi đừng quá thất vọng, giang hồ bao la, võ học vô bờ ai dám tự cho mình là thiên hạ vô địch? Với tư chất của ngươi nếu gặp danh sư truyền dạy lo gì không báo được thù? Nhưng trước mắt đại công chưa thành hãy tạm quên đi mối thâm cừu huyết hải, lưu giữ nó vào sâu trong đáy tâm hồn, làm như thế mới không làm cản trở việc luyện võ học thượng thừa.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy là người thông minh nhưng còn ít tuổi chưa hiểu hết câu nói thâm ý của đối phương, nhưng nó hiểu rõ rằng Long Oải Bà Bà đối với mình rất tận tâm, liền gật đầu đáp:

- Nghĩa nhi xin làm theo lời dạy bảo của bà bà.

Long Oải Bà Bà nói tiếp:

- Trong giang hồ người thắng được Mi Cổ Thương chẳng phải là không có, theo ta biết thì có ít nhất hai vị Tĩnh Âm Thần Ni ở Tuyết Sơn và Thần Kiếm Nhất Trần Tử ở Hoàng Sơn đủ khả năng đối phó với tên ma đầu này ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói trong lòng tràn đầy hy vọng nhưng Long Oải Bà Bà lại nói tiếp:

- Hai vị đó võ nghệ thần thông được coi là kỳ nhân dị sĩ võ lâm nhưng hành tung phiêu lãng bất định, nếu vô duyên thì tìm thế nào cũng khó mà gặp được.

Đang tràn đầy hy vọng Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu này như một gáo nước lạnh tạt xuống đầu thảm giọng nói:

- Bà bà ...

Mới buộc được hai tiếng nó bỗng khóc oà lên.

Long Oải Bà Bà đặt tay lên vai nó dịu giọng nói:

- Hài tử ta rất hiểu tâm ý của ngươi, nay thi thể lệnh tôn sư còn đó chớ nên quá thất vọng. Bây giờ ta đã cứu ngươi ra đây như vậy cũng là có duyên, mặc dù bổn môn giới luật rất nghiêm nhưng đã cứu người thì phải cứu tới cùng, sau này ta sẽ đưa ngươi theo tới Lao Sơn dốc tận lực truyền thụ cho ngươi võ học thượng thừa nhưng vì không thể phạm môn quy, ta sẽ không nhận ngươi làm đồ đệ vì thế bất cứ ở đâu ngươi cứ gọi ta hai tiếng bà bà là được.

Lâm Đoàn Nghĩa theo học Phục Ma kiếm khách đã từ lâu biết trong giang hồ từng môn phái có những quy định cấm chế khác nhau tuy chưa hiểu rõ môn quy của Lao Sơn phái là gì nhưng không tiện hỏi thêm.

Dù có được nhận làm đồ đệ hay không nhưng đối phương đã hứa dốc tận lực truyền thụ võ học thượng thừa thế là mãn nguyện rồi, sau này còn có cơ hội báo thâm cừu huyết hải.

Nó liền quý xuống nói:

- Đa tạ đại ân của bà bà.

- Đứng lên đi, bây giờ chúng ta sẽ đến Tùng Vân Sơn Trang chôn cất lệnh sư và mấy vị võ lâm tiền bối.

Hai người trở lại sơn trang đào huyệt mai táng cho Phục Ma kiếm khách và mấy vị tiền bối võ lâm trong khu rừng táo.

Sau chừng hai canh giờ công việc mới hoàn tất.

Hai người vừa đừng lên thì lại nghe tiếng cười rùng rợn hôm trước lại phát ra.

Long Oải Bà Bà biến sắc nói nhanh:

- Ngươi mau chạy sâu vào rừng dù bất kỳ trường hợp nào cũng không được lộ diện.

Nói xong hú dài một tiếng rồi lao về hướng phát ra tiếng cười.

Tuy biết không địch nổi Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương nhưng để bảo vệ cho Lâm Đoàn Nghĩa đồng thời không thể tỏ ra nhu nhược nên bà dành liều chết cự địch.

Tuy muốn thấy Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương để biết địch nhân là người thế nào nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không dám trái lời Long Oải Bà Bà, liền quay vào rừng tìm nơi kín đáo ẩn thân.

Mặc dù vậy nó vẫn quyết định rằng khi cần nó sẽ xuất thủ tương trợ Long Oải Bà Bà một tay.

Nhưng Long Oải Bà Bà không còn ở đó nữa.

Một lúc sau Lâm Đoàn Nghĩa nghe âm thanh của một cuộc chiến ở rất xa vang lên từ phía tả sơn trang.

Nó rời chổ nấp thận trọng tiến về phía đó.

Nhưng nó mới ra khỏi bìa rừng thì chợt nghe tiếng hú rùng rợn kia chợt vang lên nhưng lần này thì xa dần.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh ngạc tự hỏi:

- Làm sao mới động thủ chưa lâu mà Mi Cổ Thương đã bỏ đi? Hắn đã giết Long Oải Bà Bà hay là vì thua bỏ chạy?

Nhưng nó nhớ rằng hôm qua khi động thủ, sư phụ Phục Ma kiếm khách trước khi chết còn hú lên nhưng bây giờ lại không nghe âm thanh đó hy vọng Long Oải Bà Bà thắng địch liền hăm hở tiến lên.

Chẳng bao lâu tới tường viện bên tả sơn trang giữa một dám rừng thưa cành lá rơi ngổn ngang rõ ràng là dấu vết của một cuộc ác chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt tìm kiếm nhưng không thế Long Oải Bà Bà đâu cả, bụng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ bà ấy truy đuổi địch nhân?

Đột nhiên nó nhìn thấy một vật lấp lánh trong đám cỏ vội đến gần xem, nhân ra đó là một đoạn gãy của cây long đầu trượng binh khí tùy thân của Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Hỏng rồi nhất định Long Oải Bà Bà đã gặp bất trắc.

Nó chạy quanh tìm kiếm chợt thấy một người nằm trong một đám đất trũng vội bổ nhào đến.

Người đó chính là Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi phục xuống bên thi thể bất động của bà nức nở kêu lên:

- Bà bà.

Đưa tay sờ vào mũi thấy Long Oải Bà Bà còn thở, Lâm Đoàn Nghĩa mừng quýnh lên, vội thôi cung hoạt huyết cho ân nhân.

Vốn sinh trưởng trong gia đình thế gia võ học lại theo nghệ Phục Ma kiếm khách nhiều năm, Lâm Đoàn Nghĩa đương nhiên biết cách sơ cứu nạn nhân bị nội thương.

Sau một lúc thôi cung hoạt huyết Long Oải Bà Bà hé mở bừng mắt nhưng chỉ chốc lát đã nhắm lại.

Tuy lòng đau thắt nhưng vẫn còn một chút hy vọng, Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra hai viên thuốc trị thương của sư môn, cho vào miệng Long Oải Bà Bà rồi tiếp tục chà xát huyệt mạch.

Lát sau Long Oải Bà Bà lại mở mắt ra thều thào nói:

- Mi Cổ Thương ...

Lâm Đoàn Nghĩa vội đáp:

- Hắn đã chạy xa rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa rất lo lắng trong đầu chợt nảy ra một ý:

- Bà bà là một cao thủ lừng danh trong võ lâm đương nhiên khi nào cũng mang theo linh dược cứu người ...

Nghĩ đoạn tìm trong túi bà ta lấy ra hai bình dược nhỏ, một bình chứa thuốc màu đỏ một bình chứa thuốc màu xanh.

Nó nhớ lại lúc trong Thạch động Long Oải Bà Bà đã cho mình uống laọu dược hoàn màu đỏ liền dốc ra hai viên cho Long Oải Bà Bà uống vào.

Một lúc sau bà ta mở mắt ra cất giọng thều thào nói:

- Hài tử.

Lâm Đoàn Nghĩa nước mắt giàn giụa nói:

- Lão nhân gia ... đừng chết.

Long Oải Bà Bà thở hắt ra một hơi nói:

- Hài tử ... đừng khóc ... hãy nhớ kỹ lời ta sắp nói đây ...

Lâm Đoàn Nghĩa liền quý xuống ghé sát mặt bà bà chăm chú nhìn vào miệng chờ nghe lời trăn trối.

Giọng Long Oải Bà Bà ngắt quãng phải khó khăn lắm mới nghe được:

- Ngươi hãy tới Lao Sơn từ ngã Ác Thủy Hà vượt qua bãi đá ngược lên một thác nước nhỏ gọi là Văn Long Giác theo đường nhỏ lên núi chừng nửa dặm thì gặp một vách đá không vượt qua được. Hãy đứng sát bên phải vách đá ấn vào một nút nhỏ rất khó phát hiện ra đúng ngang tầm ngực rồi gọi năm tiếng "An Kỳ", sẽ có một nữ hài tử bằng tuổi ngươi mở cửa vách đá ra. Nó là An Kỳ truyền nhân của ta.

Long Oải Bà Bà dừng lại để thở, một lúc sau mới nói tiếp:

- Ngươi hãy lấy đoạn long đầu trượng đã bị gãy giao cho nó đồng thời truyền lệnh ta bảo nó làm chưởng môn phái Lao Sơn, còn dặn rằng chưởng môn phái Lao Sơn không được lấy chồng, cũng không được thu đệ tử là nam nhân. Nhưng ngươi có thể xin nó truyền thụ Tam Nguyên Bí Lục và võ công của phái Lao Sơn, mặc dù học thành vẫn chưa thể thắng Mi Cổ Thương nhưng chừng ba năm sau thì luyện thành những võ học mà ta đã dặn, hai ngươi chia nhau tìm Nhất Trần đại sư và Tĩnh Âm Thần Ni khẩn cầu họ truyền võ nghệ cho để trả thù cho ta, lệnh sư lệnh tôn ...

Bà cố sức nói được tới đó thì chợt ói ra một bãi máu, thở hắt ra một hơi rồi tuyệt khí.

Lâm Đoàn Nghĩa gục xuống thi thể ân nhân khóc thương vô cùng thảm thiết.

Một lúc sau nó đi tìm khúc long đầu trượng gãy về quỳ xuống bên thi thể Long Oải Bà Bà thề nguyện:

- Bà bà, nghĩa nhi nhất định sẽ giết tên ác quỷ Mi Cổ Thương báo thù cho lão nhân gia.

Chợt có tiếng người hỏi:

- Tiểu ca, người chết có quan hệ gì với ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi ngẩng đầu lên thấy một trung niên nhân đứng cách hai trượng đang nhìn mình bằng đôi mắt ánh lên màu lam.

Người đó chừa bộ râu thưa, mặt trắng nhợt như người chết nhìn rất đáng sợ mặc y bào nhưng chỉ ngắn tới đầu gối.

Lâm Đoàn Nghĩa không đáp lại khóc nấc lên:

- Bà bà.

Người kia lạnh lùng nói:

- Người đã chết rồi chôn đi, còn khóc gì nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tôi sợ ...

- Sợ gì?

- Bà bà nói rằng hung thủ giết người cần bêu tử thi ba ngày mới cho chôn cất, nếu ai dám chôn nạn nhân trong vòng ba ngày thì hắn giết.

Người kia hỏi:

- Ngươi biết hung thủ là ai?

- Là Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương.

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu Mi Cổ Thương còn ở gần đây, vừa rồi ngươi khóc oang lên như vậy hắn đã chẳng giết ngươi rồi ư?

Lâm Đoàn Nghĩa tự nhủ:

- Đúng thế nếu hắn còn ở gần đây canh tử thi tất đã đánh chết ta từ trước rồi. Bây giờ cần chôn cất Long Oải Bà Bà đã ...

Nó đang nói thì người kia không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Người đó thật quái lặng lẽ đến không ai biết bỏ đi cũng chẳng ai hay, mặt thì chẳng có chút sinh khí nhìn mà phát sợ.

Chợt một ý nghĩ loé lên:

- Phải người kia mang mặt nạ? Nếu vậy hắn có khả năng là Mi Cổ Thương không?

Rồi tự trả lời:

- Không lý nào, mang mặt nạ sao chừa râu ra được? Hơn nữa nếu hắn là Mi Cổ Thương sao còn để mình sống?

Cảm thấy chuyện này rất ly kỳ nhưng bây giờ không có thời gian suy nghĩ nhiều việc cấp thiết là phải chôn cất Long Oải Bà Bà trước đã.

Nó mang ân nhân trở lại khu rừng táo, đào huyệt xong lấy lại các thứ di vật sửa sang lại tóc tai y phục cẩn thận rồi đem bà ta an táng, xong, lại tìm một hòn đá khắc thành mộ chí.

Hoàn thành việc chốn cất thì trời đã sắp tối.

Nhìn sơn trang và rừng núi chìm đắm trong hoàng hôn, Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy rợn người.

Nó lấy hết can đảm đến trước mộ thân phụ và ân sư khấn khứa khóc thương một lúc rồi ra khỏi sơn trang đóng cổng lại, một mình bước ra quan lộ dấn thân vào chốn giang hồ.

Cha mẹ và người thân đều bị sát hại, mới mươi lăm mười sáu tuổi đầu, cuộc đời sắp tới phải ra sao?

Lòng đầy đau thương buồn khổ nó không để ý gì đến sự vật xung quanh, bất chấp trời tối, không quản bụng đang đói meo, nó vẫn cắm cúi bước đi.

Đến một ngã ba Lâm Đoàn Nghĩa tần ngần tự hỏi:

- Đi về đâu bây giờ?

Lúc ấy đã tối hẳn, việc cần kíp bây giờ là tìm chỗ nghĩ chân và ăn lót dạ, nó chọn đường lớn về đông bắc, hy vọng tìm được một trấn thành nào đó.

Đi một thôi chừng hai mươi dặm chợt thấy phía trước có ánh đèn Lâm Đoàn Nghĩa phấn chấn hẳn lên bụng bảo dạ:

- Hay quá rồi, thế nào cũng tìm được chổ lót dạ và nghĩ đêm.

Nghĩ đoạn càng rảo chân bước gấp.

Ngọn đèn đêm vào những lúc này thật huyền hoặc.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ ngỡ mấy chục trượng là tới, nhưng đi ba bốn dặm vẫn thấy nó lấp thoáng phái xa ...

Nhưng cuối cùng cũng đã đến nơi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 2: Tề đông nhị tẩu

Ánh đèn chiếu ra từ một trang viện nhỏ với mấy gian nhà tranh dưới chân núi, một dòng khe nhỏ quanh co ngăn cách trang viện với quan đạo, có một lối nhỏ đi vào trang viện với chiếc cầu đá bắc ngang dòng suối chỉ rộng chừng hai trượng.

Quả là một nơi thanh nhã.

Ánh đèn lọt ra từ bức phên nứa của ngôi nhà tranh ở chính đường, từ trong nhà nghe tiếng nói chuyện, giọng của hai lão nhân.

Xung quanh trang viện có một bức rào giậu thấp với cánh cổng cũng bằng tre.

Vượt qua hàng giậu để vào trang viện không khó khăn gì nhưng đến nhờ người ta đương nhiên phải gọi cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa gõ hai tiếng vào cánh cửa tre cao giọng gọi vào trong:

- Lão trượng xin mở cửa cho tiểu sinh vào với.

Chẳng biết người trong nhà bị điếc hay cố lờ đi nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vừa gọi vừa đập cửa mấy lần mà không ai ra mở cửa.

Cuối cùng mới nghe tiếng một lão nhân trầm giọng nói:

- Hoa nhi, ngươi ra xem ai ở ngoài kia thế?

Tiếng một thiếu niên sợ hãi nói:

- Gia gia, ngoài kia có ma.

Tiếng lại lão nhân:

- Nói bậy, nếu sợ thì bảo thư thư ngươi cùng đi.

Lập tức vang lên giọng trong trẻo của một thiếu nữ.

- Hoa đệ giả vờ đấy, nó có sợ bao giờ đâu. Ta không đi.

Giọng cô ta thánh thót rất dễ nghe.

Gió tây thổi vào người lạnh buốt như cắt da cắt thịt, Lâm Đoàn Nghĩa lúc đi đường ấm người lên nhưng bây giờ đứng trước cổng bị gió táp vào người lạnh cóng, nghe thiếu nữ thoái thác không chịu ra mở cửa, nó rủa thầm:

- Nha đầu bất trị ...

Nó rủa thế cũng đúng vì trong nhà lão nhân cũng nói:

- Nha đầu bất trị, bảo ngươi đi cùng đệ đệ ra mở cửa có một chút mà cũng không chịu.

Có lý nào như vậy chứ?

Nghe ông cháu càu nhàu với nhau như vậy, Lâm Đoàn Nghĩa sực nghĩ đến cảnh đầm ấm vui vầy của mình trước đây nay hoàn toàn bị thảm tử, còn bao giờ tìm được những ngày vui như vậy nữa?

Nghĩ tới đó tự dưng nước mắt trào ra.

Lát sau một thiếu nữ tay xách đèn lồng bước ra khỏi nhà chậm rãi hướng ra cổng theo sau còn có một tiểu đồng.

Ra tới cổng tiểu đồng quát hỏi:

- Ngươi tới đây làm gì?

Nhưng vẫn chưa chịu mở cổng.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Dám phiền cô nương và tiểu ca mở cửa giúp, tiểu khả lỡ đường thấy quý phủ còn sáng đèn nên ghé vào xin trọ một đêm không biết có gì bất tiện không?

Tiểu đồng à lên một tiếng nói:

- Thì ra ngươi xin ngủ nhờ, để ta vào hỏi ý gia gia đã.

Hắn quay vào phòng nói to:

- Gia gia, có một người tên là tiểu khả xin vào ngủ trọ.

Thiếu nữ thấy đệ đệ nhầm tiểu khả là tên người không nén nổi bật cười lên khanh khách.

Lão nhân trong nhà cũng cười nói:

- Ngươi chẳng biết xưng hô gì cả, ra bảo thư thư mở cửa cho khách vào đi. Bên ngoài gió lạnh như thế ngươi ta chết cóng mất.

Thiếu nữ không chờ đệ đệ ra liền mở cổng liếc nhìn Lâm Đoàn Nghĩa mặt lộ vẻ ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhìn rõ mặt thấy thiếu nữ rất xinh đẹp, chỉ trạc tuổi mình nhưng dáng vẻ rất dày dạn.

Nó theo cô ta vào phòng thấy hai lão nhân ngồi nâng chén đối ẩm qua bộ bàn nhỏ đặt bên bếp lò.

Trên bàn có hai đĩa nhắm bốc mùi thơm phức trên bếp còn bắc một chiếc nồi đồng không biết nấu thứ gì.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng trước cửa chắp tay hành lễ nói:

- Tiểu khả Lâm Đoàn Nghĩa làm phiền nhã hứng của hai lão nhân gia.

Nó giắt đoạn long đầu trượng sau lưng khi cúi thấp vái chào thì hai lão nhân nhận ra ngay.

Vị chủ nhân chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình nói:

- Thiếu hiệp cứ ngồi xuống đi.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa mệt vừa lạnh lại vừa đói được mời đâu cần khách khí.

Nghe nói liền bước ngay vào nhà nhưng chưa dám ngồi xuống.

Lão chủ nhân nói:

- Anh nhi, đi lấy thêm một bộ bát đũa nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa vội cúi mình nói:

- Xin lão trượng cứ tự nhiên tiểu khả không uống rượu.

Lão chủ nhân cười nói:

- Ta xem dáng vẻ của tiểu hữu tất là nhân vật võ lâm uống mấy chén rượu thì có sao đâu?

Thực ra Lâm Đoàn Nghĩa đã uống rượu nghe nói liền cúi mình đáp:

- Lẽ ra tiểu khả không từ chối thịnh tình của hai vị lão tiền bối nhưng vừa rồi toàn gia tiểu khả vừa gặp thảm biến ân sư và phụ thân đều thảm tử nên xin cho phép tiểu khả được chối từ.

Lão chủ nhân vốn đã nhận ra sự sầu bi của thiếu niên lại thấy đoạn long đầu trượng đã bị gãy tin chắc Lâm Đoàn Nghĩa nói không sai liền dịu giọng:

- Thôi được chúng ta không ép tiểu huynh đệ.

Lão nhân kia người cao gầy đưa ngón tay cái lên cười kha kha nói:

- Tiểu ca giữ đạo hiếu như vậy là rất tốt nhưng nếu có thể nén đau thương lại mà ngồi uống với chúng ta một chén chắc rằng không hại gì đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai lão nhân tỏ ra hào phóng như vậy đoán rằng hai người tất là cao nhân bước lên một bước chấp tay nói:

- Tiền bối quá khen, được hai lão nhân gia khen như vậy vãn bối xin đa tạ, không biết hai vị tiền bối có thể cho biết đại danh không?

Từ lão trượng chuyển qua tiền bối chứng tỏ Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra đối phương cũng là người trong giới giang hồ.

Hai lão nhân thấy thiếu niên là người có kiến thức không phải hạng hồ đồ, liền sai mang đồ ăn thức nhắm kéo Lâm Đoàn Nghĩa ngồi vào.

Lão chủ nhân giới thiệu:

- Lão hũ họ Khâu còn vị này họ Liễu, thú thật hai chúng ta cũng là người trong giang hồ nhưng túc ẩn đã nhiều năm, không còn màng đến thế sự nữa.

Lão chỉ sang tiểu đồng và thiếu nữ đứng bên mình nói tiếp:

- Đây là tôn nhi của lão hủ tên là Ngọc Hoa còn thư thư nó là Ngọc Anh, sau này trên giang hồ có gặp xin tiểu ca chiếu cố đến giùm.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tiền bối quá lời, tiểu khả có bản lĩnh gì mà giúp được nhị vị đó?

Lão khách họ Liễu chừng như cảm thấy chủ nhân nói câu ấy có phần đột ngột vội chen lời:

- Chỉ sợ lão ca ca đi quá xa rồi đấy.

Khâu lão chủ cười đáp:

- Người xưa nói không sai "là phúc thì không phải hoạ, nếu đã là hoạ thì tránh cũng không qua", nếu lão ca tin vào thuật tướng số của mình thì vị tiểu ca này tới đây đúng là ứng với điềm lành mà lão ca mong đợi đó, nào chúng ta nâng chén.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng nâng chén uống cạn.

Uống xong chén rượuKhâu lão chủ nhân hỏi:

- Tiểu ca có thể nói cho chúng ta nghe quý phủ đã gặp thảm biến gì đến nổi cả lệnh sư và lệnh tôn đầu tuẩn tiết? Ngoài ra cây long đầu trượng của long nữ hiệp làm sao mà bị gãy rơi vào tay ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa nén đau thương kể về biến cố vừa qua.

Ngọc Hoa còn nhỏ chưa hiểu được sâu xa, nhưng Ngọc Anh nghe kể thì rất cảm động nước mắt ứa ra chăm chăm nhìn vào mặt Lâm Đoàn Nghĩa.

Hai lão nhân nghe kể cũng tỏ ra kích động.

Vị chủ nhân họ Khâu chờ Lâm Đoàn Nghĩa ngừng lời mới vỗ xuống bàn thở dài nói:

- Mười năm trước huynh đệ kỳ nhi gặp phải hoạ kiếp lúc đó lão phu đã nghi Mi Cổ Thương là hung thủ vì để giữ hai giọt máu của nó lá thư đệ Ngọc Anh nên mới nhẫn nhục sống đến nay nuôi dạy chúng, chờ khi chúng lớn sẽ không tiếc cái mạng già này mà liều với tên đại ma đầu đó một trận. Mi Cổ Thương ngày càng thả sức làm càn, tới tàn sát ở vùng phụ cận xem ra lão hũ không còn nén chịu được nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai lão nhân này tỏ ra đồng cảm với mình tin rằng họ đều là những võ lâm tiền bối có thêm đồng minh đương nhiên càng mạnh thế trong bụng mừng thầm.

Khâu Ngọc Anh nghe gia gia nhắc lại sự việc bi thảm của cha mình mười năm trước liền bật khóc nức nở.

Khâu lão bỏ chén rượu ôm lấy tôn nữ vỗ về an ủi.

Khâu Ngọc Hoa tuy còn nhỏ nhưng thấy thư thư khóc cũng không cầm lòng gục mặt vào vai nội công khóc nức nở.

Trong phòng đầy tiếng khóc nghe thật thê lương.

Một lúc sau Liễu lão khách hắng giọng nói:

- Khâu lão đại, chuyện đã qua mười năm chớ nhắc lại làm gì để thêm đau lòng nữa.

Nếu quả thực cừu nhân là Mi Cổ Thương dù hắn có lợi hại bao nhiêu đi nữa thì hợp lực của hai chúng ta cũng có thể báo được huyết hải thâm cứu, chỉ e cừu nhân không phải là hắn chúng ta liều mạng vô ích trong khi đó chính hung thủ lại cười thầm.

Khâu lão phản vấn:

- Lúc đó lão phu đã quan sát kỹ tử thi mỗi người đều có dấu tay màu đen, vậy hung thủ không phải Mi Cổ Thương thì còn ai nữa? Ngoài ra trong số người bị giết có rất nhiều cao thủ kiệt xuất trong võ lâm, không phải hắn thì ai có bản lĩnh đó?

Liễu lão cười đáp:

- Chắc vì lão đại quá thương tâm nên mất sáng suốt, nên nhớ rằng võ công của Mi Cổ Thương không hơn chúng ta bao nhiêu, ngoài Nhất Trần Tử và Tĩnh Âm Thần Ni ra đối với chúng ta hắn còn kiêng kỵ mấy phần. Còn nhớ mười lăm năm trước hắn bị bại dưới tay Nhất Trần Tử phải chạy ra quan ngoại để dốc lòng khổ luyện kỳ công, có thề rằng quyết rửa mối hận này. Bây giờ tái nhập Trung Nguyên hắn phải đến tìm Nhất Trần đại sư mới phải, Tùng Vân trang chủ và Khâu Vĩ đều thuộc lớp hậu đại, đối với hắn không cừu không

oán sao lại ra tay tàn sát? Xem ra trong mấy vụ án này tất có ẩn tình?

Khâu lão trầm ngâm nói:

- Liễu huynh nghĩ vậy không phải là không có lý nhưng nếu không phải hắn thì ai mới được chứ?

Liễu lão lắc đầu nói:

- Trong giang hồ không thiếu gì hạng ác ma ác đạo, muốn biết ai phải cố công điều tra mới được.

Vừa lúc ấy bên ngoài chợt vang lên một chuỗi cười rùng rợn.

oo Không những Lâm Đoàn Nghĩa mà cả hai lão nhân khi nghe chuỗi cười đó cũng đều giật mình chấn động.

Lâm Đoàn Nghĩa run giọng nói:

- Hắn lại đến rồi.

Liễu lão phất tay quạt tắt ngọn đèn quát hỏi:

- Ai ngoài đó?

Lời chưa dứt lão đã phi thân ra cửa.

Trong nhà trở nên tối đen Lâm Đoàn Nghĩa còn đang bối rối thì chợt có một bàn tay nhỏ nhắn chộp lấy bàn tay kéo đi sau đó là giọng Khâu Ngọc Hoa:

- Mau đi theo tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa không kháng cự bước theo.

Quanh co một lúc khá lâu xung quanh tối như hũ nút Lâm Đoàn Nghĩa có cảm giác như mình đang chui xuống lòng đất sâu, cuối cùng Khâu Ngọc Hoa dừng lại cười nói:

- Ổn rồi cứ đứng yên đó để tôi thắp đèn lên.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Đừng thắp đèn nữa, Anh tỷ tỷ đâu?

Khâu Ngọc Hoa đáp:

- Chị ấy còn đóng cửa sắp tới rồi.

Liền có tiếng Khâu Ngọc Anh tiếp lời:

- Tiểu quỷ sao không đánh lửa lên? Ta không thấy gì cả ...

Khâu Ngọc Hoa dẩu môi nói:

- Lâm ca không cho thắp đèn sao lại rầy đệ chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chỉ sợ ngoài kia phát hiện ánh đèn ...

Khâu Ngọc Anh nói giọng coi thường:

- Ngươi giống như con chim phải tên gì cũng sợ, ở đây ánh sáng không lọt ra ngoài được đâu, ngay cả âm thanh cũng không lọt ra.

Nói xong đánh lửa lên.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới thấy mình đang ở trong một gian mật thất nhỏ, mỗi bề chỉ hơn một trượng xây bằng đá không thấy cửa ngõ hay thông đạo gì hết.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác nhìn trước nhìn sau Khâu Ngọc Anh liền giải thích:

- Ngươi ngạc nhiên lắm phải không? Đấy vốn là một hầm mộ cũ bỏ không, được Thần Cơ Tẩu lão nhân gia cải tạo lại, là nơi rất bí mật. Lỡ đối phương đột nhập vào chúng ta cũng có thể theo một mật đạo phía sau mà thoát ra khỏi Hổ Phong Sơn.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thần Cơ Tẩu là ai?

- Là vị Liễu gia gia vừa uống rượu với ngươi đó.

- Sao hai vị tiền bối không vào đây với chúng ta?

Khâu Ngọc Anh lạnh lùng nói:

- Ngươi thật là đồ thỏ đế tưởng ai cũng sợ như mình, hai lão nhân gia đấu với địch nhân ở bên ngoài bộ thấy chúng ta chạy là trốn như người sao?

Khâu Ngọc Hoa nghe vậy cười phá lên.

Lâm Đoàn Nghĩa bị coi thường chỉ cúi mặt xuống mà không cãi.

Dường như thấy mình quá lời Khâu Ngọc Anh dịu giọng:

- Ngươi nghĩ thế là coi thường gia gia đấy, năm xưa vì không có lão nhân gia ở đây nên Mi Cổ Thương mới giết được cha mẹ và

thúc thúc ta. Sau vì người đưa hai tỷ đệ ta đi nuôi dưỡng và dạy võ nghệ để sau này trả thù cho cha mẹ nên mãi đến bây giờ vẫn chưa báo được thù. Hôm nay Mi Cổ Thương bám theo ngươi đến đây có lẽ vì chưa biết gia gia ta là ai, nếu nghe đại danh Tề Đông Nhị Tẩu tất không dám hống hách như vậy đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa từng nghe danh Tề Đông Nhị Tẩu vì Liễu lão gia là Thần Cơ Tẩu nên tin rằng Khâu lão gia là nhân vật thứ hai trong nhị tẩu, liền hỏi:

- Lệnh gia gia đại hiệu là gì?

Khâu Ngọc Hoa tranh lời đáp:

- Thần Toán Tẩu.

Khâu Ngọc Anh liếc xéo đệ đệ nói:

- Bây giờ thì tốt rồi, Mi Cổ Thương đánh không nổi hai vị gia gia đâu. Chỉ tiếc gia gia cấm không để cho ta ở lại xem ...

Tuy Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết võ nghệ của Tề Đông Nhị Tẩu thế nhưng Liễu lão gia tự xếp mình ngang hàng với Nhất Trần đại sư và Tĩnh Âm Thần Ni thì e rằng Mi Cổ Thương cũng không dễ dàng thắng thấy tỷ muội họ Khâu lạc quan như vậy Lâm Đoàn Nghĩa cũng thấy phấn chấn lên, tâm trạng nặng nề từ hôm qua tới giờ giảm đi rất nhiều.

Ba người nói chuyện hồi lâu nhưng vẫn thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Cô nương có thể mở cửa cho tôi ra ngoài đó xem thế nào không?

Khâu Ngọc Anh từ chối ngay:

- Không được gia gia không cho phép chúng ta rời khỏi đây, lát nữa thắng địch nhân lão nhân gia sẽ tới đây gọi.

Lâm Đoàn Nghĩa buột miệng:

- Nếu không thắng thì sao?

Khâu Ngọc Anh cau mày nói:

- Ngươi sao thế, gia gia quyết không bại đâu. Lão nhân gia từng kể trước đây có lần giao chiến với địch nhân ba ngày ba đêm liền ...

Khâu Ngọc Anh kể lại những chiến công của gia gia Thần Toán Tẩu mà nó đã nghe được.

Hai thư đệ thay nhau kể tuy Lâm Đoàn Nghĩa chưa hết lo lắng nhưng không tiện chen vào.

Không biết qua bao lâu cây đèn loe loét rồi tắt ngấm.

Trong phòng lập tức tối om ngửa bàn tay cũng Kha Tuệ thấy.

Khâu Ngọc Anh thở dài nói:

- Hết dầu rồi, ở đây không có dầu dự trữ đnành chịu tối vậy thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cô nương, lâu thế sao không thấy hai vị gia gia vào gọi? Tôi lo rằng đã chuyện bất trắc xảy ra rồi ...

Khâu Ngọc Anh ngắt lời:

- Nói bậy, xảy ra chuyện gì được chứ? Không tin thì ta dẫn ra phía sau núi xem.

Nói xong đánh hoả cụ lên, bấm vào một chỗ trên tường lộ ra một động khẩu rộng chừng ba thước sao sáu bảy thước.

Ba người bước vào thông đạo.

Đi được chừng mười trượng chợt nghe vang lên một tiếng hú chấn động cả hầm mộ.

Khâu Ngọc Anh kinh hãi nói:

- Lâm ... huynh, có phải là tiếng hú của Mi Cổ Thương không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Chúng ta đi nhanh thôi.

Đi thêm chừng hai mươi trượng nữa thì Khâu Ngọc Anh đột ngột dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa hiểu chuyện gì thì cô ta khẽ nói:

- Đừng lên tiếng bên ngoài có người.

Lúc này đã sắp tới cửa ra vì sáng hơn phía trong rất nhiều.

Quả nhiên có tiếng hai người đang nói chuyện.

Một người nói:

- Nếu bọn nhãi đó mà trốn vào đây, khu rừng này rậm như thế tìm được chúng cũng không phải dễ đâu.

Tên khác tiếp lời:

- Chúng ta cứ việc ở đây chờ ba ngày, có trốn đi đâu nhất định chúng cũng quay lại nhặt xác gia gia của chúng, lúc đó muốn bắt thì khác gì thò tay lấy vật trong túi?

Có lẽ Khâu Ngọc Hoa còn nhỏ chưa hiểu ra vấn đề nhưng Khâu Ngọc Anh thì hiểu ra ngay gia gia mình đã bị cừu nhân giết chết ngã xuống ngất đi.

Trong tình cảnh đó Lâm Đoàn Nghĩa chẳng cần giữ lễ làm gì nữa, vươn tay đỡ lấy thiếu nữ.

Khâu Ngọc Hoa sợ hãi chạy bổ tới.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ hài tử làm lộ đưa tay bưng miệng nó chặn trước.

- Đừng nói gì cả.

Khâu Ngọc Hoa sợ co rúm người lại không dám lên tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ Khâu Ngọc Anh tỉnh lại sẽ khóc to nên cứ để cô ta ngất đi trên tay mình.

Chừng như bên ngoài chỉ có hai tên.

Giọng tên đầu tiên nói:

- Không chừng ba tên nhãi ranh đó nấp ở đâu gần đây nghe được những lời chúng ta vừa nói nên trốn mất, thôi hãy vào uống

rượu với hai vị tiền bối đi. Chúng dù có thoát cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu mà sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe giọng nói quen quen chợt nhớ ra tên này là trung niên hán tử mặt trắng nhợt như xác chết xuất hiện gần Tùng Vân Sơn Trang khi nó khóc bên thi thể Long Oải Bà Bà.

Nó lại càng kinh sợ nghĩ thầm:

- Thì ra tên đó đồng loã với hung thủ, vì sao lúc đó hắn lại không giết mình chứ?

Tên thứ hai nói:

- Ngươi nói vậy cũng có lý, thôi chúng ta vào đi.

Sau đó tiếng bước chân xa dần.

Căn cứ vào những câu nghe được thì địch nhân có cả thảy bốn tên trong đó có hai tên được gọi là tiền bối đang uống rượu trong nhà sau khi đã giết chết Tề Đông Nhị Tẩu còn hai tên này chỉ là hạ nhân.

Nhưng căn cứ vào lời Long Oải Bà Bà thì Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương độc lai độc khứ xưa nay hành sự chỉ có một mình làm sao bây giờ lại có tới bốn tên? Chẳng lẽ vụ thảm án ở Tùng Vân Sơn Trang thủ phạm không phải là Mi Cổ Thương, nếu vậy hung thủ là ai?

Tề Đông Nhị Tẩu tự coi mình sánh ngang bằng Nhất Trần đại sư và Tĩnh Âm Thần Ni mà còn bị chúng giết vậy xem ra bọn này còn lợi hại hơn cả Mi Cổ Thương.

Bây giờ biết tính thế nào đây? Nếu bị phát hiện tất sẽ bị chúng giết mối huyết hải thâm thù của phụ thân và ân sư sẽ ngàn đời không được báo phục ...

Lâm Đoàn Nghĩa lại nghĩ tới hai vị lão nhân ẩn cư nhiều năm có lẽ đã bị địch sát hại, lòng đầy ân hận nghĩ thầm:

- Nếu mình không tới đây thì bọn ác nhân kia đã không theo vào gây án như vậy há chẳng phải mình đã dẫn sói vào nhà? Như vậy xét cho cùng thì chính mình là nguyên nhân gây ra cái chết của hai lão tiền bối đó, biết nói thế nào với tôn nhi và tôn nữ của Khâu tiền bối đây?

Nghĩ tới đó bất giác hai dòng lệ nhỏ xuống cả mặt Khâu Ngọc Anh.

Khâu Ngọc Hoa thấy vậy liền nói:

- Sao huynh không cứu thư thư tôi tỉnh dậy?

Lâm Đoàn Nghĩa liền sực tỉnh vội để Khâu Ngọc Anh xuống nói:

- Ta sẽ thôi cung hoạt huyết cho thư thư ngươi tỉnh lại nhưng sợ sau khi tỉnh sẽ khóc to để địch nhân phát hiện nên đệ hãy giữ lấy đầu đừng để cô ấy khóc.

Khâu Ngọc Hoa gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa bắt đầu ấn vào huyệt thái dương của thiếu nữ.

Khâu Ngọc Anh đang hôn mê nhưng chợt cảm nhận được tay người khác chạm lập tức tỉnh dậy, há miệng định kêu nhưng Khâu Ngọc Hoa đã có chuẩn bị liền đưa tay bịt miệng thư thư lại, nói:

- Đừng lên tiếng vừa rồi thư thư ngất đi nghĩa ca đã làm tỉnh lại, địch nhân đang ở trong nhà chúng ta ...

Khâu Ngọc Anh ngồi dậy nói:

- Gia gia bị chúng giết rồi phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nước mắt lại chảy ra.

Khâu Ngọc Anh cũng nhận thức được tình hình nghiêm trọng, không dám khóc to ôm lấy đệ đệ khóc nấc lên, nước mắt tuôn ra như suối.

Một lúc cô ta đứng dậy nghiến răng nói:

- Chúng ta đi trả thù.

Lâm Đoàn Nghĩa vội ngăn lại khuyên:

- Không được đâu địch nhân có tới bốn tên hai vị tiền bối đã khẳng định địch nổi chúng, chúng ta chỉ có thể nộp mạng vô ích mà thôi. Hai tên vừa ở đây nói rằng chúng sẽ ở đây phục kích ba ngày, tốt nhất bây giờ nên tìm nơi nào tạm lánh thân, sau ba ngày sẽ trở lại tạm chốn cất cho hai vị tiền bối sau đó tìm danh sư học nghệ mới trả được thù.

Khâu Ngọc Anh lòng đau như cắt nước mắt lưng tròng, lúc này trí óc của nàng rối tung không còn chủ ý gì được nữa.

Nay ba người đã thành đồng bệnh tương liên, cùng chung cảnh ngộ chỉ biết nương tựa vào nhau đề trả thù chung.

Nghĩ vậy liền gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vậy chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.

Khâu Ngọc Anh dẫn đường rời khỏi thông đạo xuyên qua khu rừng rậm nhằm hướng đông bắc mà đi mãi đến khi trời sáng chợt nghe tiếng nước chảy rì rầm.

Thiếu nữ cứ ngược theo khe chừng bảy tám dặm thì tới chân thác.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Chỉ e đây là tuyệt cốc.

Khâu Ngọc Anh lắc đầu nói:

- Không hải đâu sau thác có động thiên đấy.

Nói xong phi thân nhảy qua ngọn thác.

Khâu Ngọc Hoa tuy còn nhỏ nhưng thân thủ cũng chẳng tầm thường thấy thư thư lao qua nó cũng đề một hơi chân khí lao mình như cánh chim sang được bên kia thác.

Lâm Đoàn Nghĩa ước lượng cự ly khoảng bốn trượng thoáng chút ngập ngừng nhưng tỷ muội người ta đã qua được chẳng lẽ mình chịu kém?

Rồi cũng đề khí tung mình nhảy theo.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không nhảy xa được như hai tỷ đệ đáp chân vào bờ thác kinh hãi kêu lên một tiếng.

Kau Ngọc Hoa vội duỗi thay ra chộp lấy kéo lên, tuy Lâm Đoàn Nghĩa lên được bờ nhưng bị nước bắn vào người ướt đẫm, hổ thẹn đỏ bừng mặt.

Bên kia thác có một Thạch động rất kín đáo Khâu Ngọc Anh dẫn hai người vào đó.

Nghĩ đến thảm trạng của hai gia gia thư đệ hai người lại khóc oà lên trông rất thương tâm.

Từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ được một tay gia gia nuôi dạy đến bây giờ, nay gia gia mất đi hai người như đứt từng khúc ruột.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy cũng rất đau lòng nhưng vẫn phải buông lời an ủi:

- Hai thư đệ đừng khóc nữa, người chết không thể sống lại có khóc cũng chẳng được gì.

Thảm hoạ này là do tôi gây nên Lâm Đoàn Nghĩa này sẽ dẹp bỏ mọi việc của mình đưa hai vị đi tìm một vị kỳ nhân võ lâm khẩn cầu vị đó thu nhận để chuộc lỗi.

Khâu Ngọc Anh cau mày hỏi:

- Huynh gửi thư đệ chúng ta như thế là xong?

Lâm Đoàn Nghĩa cười khổ đáp:

- Hai vị biết đấy, võ công của tôi không bằng hai người mặc dù có liều trăm thân này cũng không chuộc được lỗi lầm nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không biết làm gì hơn ...

Khâu Ngọc Anh nói:

- Huynh không có lỗi đừng nên tự trách mình, bây giờ hoàn cảnh đưa đẩy chúng ta thành mộ khối, nếu huynh đã có lòng như vậy có chết chúng ta cũng sẽ chết với nhau.

Nói chưa dứt câu thì chợt thấy một bóng nhân ảnh từ mé tả Thạch động lướt tới đứng cách ba người chỉ mấy thước cười hắc hắc nói:

- Hay lắm nếu các ngươi đã quyết ý chết với nhau thì hãy đi theo lão phu.

Đó là một lão nhân gầy đét mình bận hoàng y hai mắt lõm sau từ đó phát ra hai luồng sáng xanh lè nhìn rất đáng sợ.

Ba người cùng thất kinh biến sắc.

Khâu Ngọc Anh vội ôm lấy đệ đệ còn Lâm Đoàn Nghĩa rút kiếm ra chĩa thẳng vào ngực người kia quát:

- Các hạ là ai?

Lão nhân không đáp xem mũi kiếm của Lâm Đoàn Nghĩa chĩa vào ngực mình như không ngửa mặt cất một tràng cười rùng rợn.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhận ra đó chính là tràng cười mà nó đã nghe mấy lần chính là tràng cười vang lên trước và sau thảm án, bất giác khắp người nổi da gà.

Khâu Ngọc Hoa tuy chưa biết đối phương là ai nhưng nghe tiếng cười đó cũng phải run lên.

Sợ quá hoá liều huống chi đang đối mặt với cừu nhân bất cộng đái thiên, Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Thì ra là tên ác quỷ ngươi.

Lời chưa dứt bèn đâm kém thẳng vào ngực hắn.

Mũi kiếm của lão đệ chỉ cách ngực của hoàng y lão nhân bốn năm tấc, nó lại đâm kiếm với lòng hận thù chất chứa dồn nén mấy ngày qua, uy lực không phải tầm thường.

Nào ngờ thanh kiếm vừa động lão nhân đã xuất thủ như chớp đưa sóng tay gạt ngang xuống.

Chỉ nghe coong một tiếng thanh kiếm bằng thép tinh luyện bị gãy làm hai đoạn rời khỏi tay Lâm Đoàn Nghĩa bay vút đi cắm ngập vào vách đá.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy tay mình tê đi kinh hãi lùi lại một bước.

Khâu Ngọc Anh cũng có linh cảm đây là cứu nhân của mình ôm chặt đệ đệ lùi bước về phía động khẩu.

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng nói:

- Các ngươi tưởng chạy được sao?

Dứt lời vung tay phát ra một luồng hấp lực tới Khâu Ngọc Anh.

Nàng biết rõ đối phương lợi hại khó mà thoát khỏi tay hắn nên có ý liều mạng cứu Khâu Ngọc Hoa vội ném nó tới động khẩu, quát lên:

- Hoa đệ chạy đi.

Nhưng dù nàng đã dùng hết sức ném đi nhưng Khâu Ngọc Hoa vừa rời tay thư thư chỉ mấy bước thực hiện bị hấp lực kéo ngược

lại.

Cả hai tỷ đệ bị hấp lực cuốn tới lão nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Khâu Ngọc Anh và Khâu Ngọc Hoa sắp rơi vào tay tên ác quỷ chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều liền lao tới đánh ra hai chưởng.

Hoàng y lão nhân không tránh vẫn tiếp tục phát ra hấp lực kéo hai tỷ đệ tới gần.

Lâm Đoàn Nghĩa vận đủ thập thành công lực nhằm vào hai đại huyệt trước mặt lão nhân đánh tới ...

Không ngờ khi chưởng đánh tới cách lão nhân chỉ cách vài tấc thì giống như vấp phải một bức tường vô hình không sao đánh tiếp được nữa.

Mặc dù biết rằng đối phương bản lĩnh cao hơn mình rất nhiều lần nhưng trước hiểm hoạ thư đệ Khâu Ngọc Hoa sắp rơi vào tay địch nhân, Lâm Đoàn Nghĩa bất chấp tất cả, vung tay nhằm thẳng mặt lão nhân đánh tới.

Vì đầu và mặt là hai nơi ở đó cang khí hộ thân yếu nhất nên Lâm Đoàn Nghĩa hy vọng lần này có thể đả thương được địch nhân.

Hai tay lão nhân vẫn phát ra hấp lực kéo Khâu gia thư đệ tới gần không hoàn thủ nhưng khi chưởng của Lâm Đoàn Nghĩa gần tới mặt hắn liền há miệng phun ra một hơi.

Nên biết với bản lĩnh kinh nhân như hoàng y lão ma đó khí công cũng có khả năng sát nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên một tiếng cổ tay đau nhói tưởng như bị gãy vội nhảy lùi lại hai tay rũ xuống.

Khâu Ngọc Anh thấy vậy kêu lên:

- Lâm huynh hãy chạy đi, trả thù cho thư đệ muội.

Lão ma cười hắc hắc nói:

- Chạy ư? Muốn sống mà chạy thoát khỏi tay lão phu đâu phải là chuyện dễ dàng?

Đột nhiên có tiếng cười khẽ và giọng nói cất lên:

- Cũng không phải là khó lắm đâu.

Thanh âm không lớn nhưng mặc dù trong tiếng thác nước đổ ầm ầm vẫn nghe rõ.

Tất cả bốn người tại trường nghe nói đều cả kinh.

Hoàng y lão ma phóng ánh mắt xanh lè nhìn về hướng phát ra tiếng nói thấy một hõm đá khuất sâu trong động khẩu một người ngồi bàn toạ nếu không thật chú ý thì rất khó nhận ra.

Nên biết trong hoang sơn cổ động vẫn có người tiềm tu có những nhân vật võ công cái thế.

Nghe âm thanh và khẩu khí lão ma cũng biết rằng gặp phải cao nhân.

Sau một thoáng kinh hãi hắn trấn tĩnh lại ngay, nói:

- Thì ra có cao nhân ẩn cư ở đây mà lão phu không biết, tôn giá có ý can thiệp vào chuyện của ta sao không ra đây, còn chờ lão phu mời nữa sao?

Không thấy người kia phản ứng.

Lão ma tính nhanh trong đầu:

"Vận khí công nhanh chóng giết ba tên nhãi ranh này đi, sau đó xuất kỳ bất ý tập kích người kia, đó mới là kế vẹn toàn.".

Nghĩ đoạn vận công vào song chưởng rồi duỗi tay về phía thư đệ Khâu Ngọc Anh chỉ lát sau là cả hai sẽ giập ngũ tạng mà chết ...

Nhưng hắn chưa kịp phát chưởng thì chợt thấy hoa lên với vô số chưởng ảnh từ bốn phương tám hướng đánh ập lại.

Lão ma kêu lên kinh hãi nhảy lùi lại ba bốn trượng chấp tay nói:

- Nguyên là Đại La Chưởng Pháp, lão phu xin bái phục.

Lời chưa dứt đã phi thân nhảy qua thác nước chạy mất.

Từ Thạch động một lão phụ nhân tóc tai rối bù người gầy nhom chỉ còn da bọc xương chậm rãi bước ra.

Bà ta nhìn theo hướng lão ma vừa chạy lẩm bẩm:

- Biết được Đại La Chưởng Pháp, kể ra thì ngươi có chút kiến thức, lần này tạm tha cẩu mạng của ngươi.

Nói đoạn quết mắt nhìn ba thiếu niên sẵn giọng nói:

- Các ngươi cũng mau cút hết cho ta.

Mấy năm trước sau khi phát hiện Thạch động này Khâu Ngọc Anh vẫn đến chơi mấy lần nhưng không thấy có ai ẩn cư ở đây cả cũng không thấy ở trong động có vật gì chứng tỏ ở đây có người sinh sống, cứ ngỡ rằng đây là nơi kín đáo có thể qua được mắt cường địch nên dẫn Lâm Đoàn Nghĩa tới, nào ngờ địch nhân phát hiện theo dấu vết đến đây, tới khi sắp bị lão ma giết thì bất ngờ được lão phụ nhân kịp thời phát hiện cứu mạng đắc biệt vị này có võ công cái thế chỉ một chiêu đã làm cho lão ma hốt hoảng bỏ chạy tháo thân.

Nàng đã có ý bái sư học nghệ đâu ngờ sau khi xuất thủ cứu giúp đuổi lão ma chạy đi, bà ta lại trở mặt lạnh lùng đối với người mình vừa mới thi ân đuổi hẳn khỏi bổn địa ...

Thật là quái sự khiến người ta khó hiểu.

Khâu Ngọc Anh quỳ xuống trước mặt lão phụ nhân thảm giọng nói:

- Nạn nữ là Khâu Ngọc Anh xin bái yết bà bà, ba huynh đệ muội vừa gặp nạn kiếp van mong lão nhân gia cho ở lại bên người hầu hạ.

Nàng nói trong tiếng nức nở nước mắt đầm đìa khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng thương tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Hoa cũng quỳ xuống giập đầu tham bái.

Trước cảnh tượng thảm thương như thế nhưng lão phụ nhân vẫn không chút động lòng, hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Với mấy lời cầu xin của nha đầu ngươi mà làm Lãnh Diện bà bà ta thay đổi ý niệm được hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa giập đầu vào đá một cái cộp bật cả máu khẩn thiết nói:

- Vãn bối biết bà bà mặt lạnh nhưng lòng không lạnh ...

Lão phụ nhân ngắt lời:

- Cút.

Đồng thời tung một cước đá Lâm Đoàn Nghĩa văng đi mấy trượng lại chộp lái Khâu Ngọc Hoa ném thẳng xuống thác nước đổ ầm ầm.

Trong thiên hạ sao có kẻ vô lý vô tình như vậy?

Thấy đệ đệ bị ném xuống thác cho dù không bị nhấn chìm thì trong giá rét căm căm một đứa bé mười một mười hai tuổi rơi xuống nước lạnh cắt da làm sao sống nổi?

Nàng nghiến răng lao đến lão phụ nhân:

- Ta liều mạng với ngươi.

Dứt lời nhằm vào bộ ngực khô quắt của bà ta đánh ra mấy chưởng.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 3: Lãnh diện bà bà

Lão phụ nhân không tránh cứ để mặc cho Khâu Ngọc Anh tha hồ đánh vào ngực mình như gõ trống, thậm chí không tỏ ra tức giận cứ giương mắt nhìn nàng vẻ mặt không hề lộ một chút biểu cảm nào.

Một lúc sau bà ta mới cất giọng lạnh lùng nói:

- Nha đầu ngươi thật không biết tự lượng sức.

Nói thế thật không quá chút nào.

Một tên nhất đại ma hung chỉ trong vài ngày đã tàn sát hàng chục cao thủ nhất lưu võ lâm chỉ cần bà ta lộ chút thân thủ chưa kịp đánh chiêu nào đã chạy thục mạng thì chưởng lực của nàng thấm vào đâu chứ?

Khâu Ngọc Anh cũng biết như thế nhưng thấy đệ đệ bị ném xuống thác vì quá tức giận nên sinh liều mạng.

Đứng ngây ra một lúc nàng lại lao vào.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng vươn bàn tay khô quắp chộp lấy vai Khâu Ngọc Anh đẩy nhẹ một cái.

Thân thể mãnh mai của Khâu Ngọc Anh giống như chiếc lá bị gió cuốn đi, vượt qua thác nước rơi xuống vũng sâu bên dưới.

Trước đó Khâu Ngọc Hoa bị ném bay xuống thác Lâm Đoàn Nghĩa bất chấp nguy hiểm lao theo cả hai bị cuốn xuống dòng thác nếu người không có võ công tất bị xô vào đá mà đầy thương tích.

Mặc dù vậy bị nhấn xuống dòng nước lạnh căm căm cả hai đều run cầm cập bị nước cuốn vào bãi đá đang lóp ngóp bò lên thì chợt nghe sau lưng bõm một tiếng nước bắn tung toé sau lưng.

Hai người ngoái đầu nhìn lại thấy Khâu Ngọc Anh cũng bị ném xuống đang giãy giụa.

Khâu Ngọc Hoa kêu lên:

- Thư thư.

Rồi vội vàng ngoi ra.

Mặc dù gần như lạnh cứng Lâm Đoàn Nghĩa cũng bơi ra cứu.

Loay hoay một lúc nhờ được dòng thác đẩy cả ba cũng ngoi được lên bờ với quần áo ướt sũng hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Biết rằng lão ma vẫn còn quanh quẩn đâu đây chúng không dám vào rừng mà chỉ ngồi dưới chân thác vận công chống đỡ với cơn lạnh.

Một lúc sau Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên phẫn hận nói:

- Cô nương Hoa đệ chúng ta đi khỏi nơi phũ phàng tàn nhẫn này thôi, đây chẳng phải là nơi chúng ta có thể dung thân, hãy tìm nơi nào đó tránh đi ít bữa.

Khâu Ngọc Anh đang vận công chợt thấy trong người khác lạ ngạc nhiên hỏi:

- Lâm huynh và Hoa đệ có cảm thấy gì khác thường không?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chỉ thấy lạnh buốt thôi có gì khác thường đâu?

Khâu Ngọc Hoa nói tiếp:

- Chẳng lẽ thư thư không thấy lạnh?

Khâu Ngọc Anh nói:

- Lạnh thì có lạnh nhưng ta cảm thấy hình như trong người có thứ nhiệt khí nào đó bốc lên giống như vừa uống rượu vậy.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vận công thử kiểm tra cơ thể xem nhưng không phát hiện ra có gì khác thường lắc đầu nói:

- Không có gì cả.

Khâu Ngọc Anh ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái lạ chẳng lẽ do mình đánh Lãnh Diện bà bà một lúc nên mới sinh ra hiện tượng đó.

Nàng nhớ lại và thấy thái độ của bà ta rất kỳ quái.

Về võ công bà ta muốn giết nàng là việc dễ như trở bàn tay thôi sao cứ để mặc nàng đánh mãi mà không phản ứng.

Bây giờ nghĩ lại nàng mới nhận ra rằng cứ mỗi chưởng đánh ra dường như có một luồng lực khí truyền ngược vào tâm mạch chẳng qua vì lúc đó quá tức giận nên không nghĩ đến mà thôi.

Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Gia gia thường nói rằng trong võ lâm thường có một vài kỳ nhân đạt tới cảnh giới đạo dẫn khí công, có thể phát kình khí từ bất kỳ nơi nào trong cơ thể. Chẳng lẽ Lãnh Diện bà bà đã đạt tới cảnh giới đó? Nhưng cho dù thế thái độ của bà ta hoàn toàn không có thiện ý sao lại truyền chân khí cho mình?

Đột nhiên nàng đứng dậy đề một hơi chân khí rồi bất thần nhún chân nhảy vọt lên cao tới bốn năm trượng mới rơi xuống.

Từ khi luyện võ công tới nay nàng chỉ nhảy cao tối đa ba trượng là cùng rõ ràng đột biến này có liên quan đến Lãnh Diện bà bà.

Nàng mừng rỡ nói:

- Bà bà đó quả nhiên mặt lạnh mà lòng không lạnh, Lâm huynh và Hoa đệ hãy thử cố hết sức nhảy thật cao xem.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Hoa nghe nói liền đề khí nhảy lên nhưng Lâm Đoàn Nghĩa chỉ nhảy cao được hai trượng, Khâu Ngọc Hoa khinh công khá hơn nhưng cũng chưa tới ba trượng.

Hai người đáp xuống xong ngơ ngác nhìn Khâu Ngọc Anh.

Khâu Ngọc Hoa hỏi:

- Sao thư thư bào chúng tôi làm thế?

Khâu Ngọc Anh không trả lời cười nói:

- Ta với đệ cùng gắng hết sức nhảy lần nữa.

Nói xong nhún chân nhảy lên, lần này cao hơn năm trượng.

Khâu Ngọc Hoa ngạc nhiên nói:

- Thư thư làm sao hôm nay khinh công giỏi quá vậy?

Khâu Ngọc Anh hỏi lại:

- Trước đây đệ chưa bao giờ thấy ta nhảy cao được như thế đúng không?

Khâu Ngọc Hoa gật đầu:

- Đúng thế cách đây bảy tám ngày chúng ta từng nhảy thi, hôm đó đệ nhảy lên cành cao khoảng ba trượng, còn thư thư chỉ cao hơn ba bốn thước mà thôi sao hôm nay nhảy cao quá vậy?

- Đệ cố hết sức thử lần nữa xem?

Khâu Ngọc Hoa đề một hơi chân khí thét to một tiếng rồi nhảy lên nhưng vẫn chưa tới ba trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe hai thư đệ nói liền hiểu ra nguyên do hỏi:

- Anh muội vừa rồi gặp phải chuyện gì vậy?

Khâu Ngọc Anh thở dài nói:

- Lãnh Diện bà bà như có y giúp muội tiếc rằng Lâm huynh và Hoa đệ không có được phúc phần như vậy ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bà ấy giúp muội thế nào?

Khâu Ngọc Anh kể lại chuyện Lãnh Diện bà bà để mặc cho mình đánh hồi lâu, cứ mỗi lần nàng phát chưởng lại thấy có một luồng khí lực xâm nhập lại cơ thể.

Đang kể chợt nghe từ hạ lưu lại vang lên tiếng hú rùng rợn như mấy lần trước.

Cả ba kinh hoàng nhìn xuống thấy bốn bóng nhân ảnh đang lao nhanh tới thác nước người đi đầu chính là hoàng y lão ma vừa bị Lãnh Diện bà bà đánh chạy.

Khâu Ngọc Anh nói nhanh:

- Tên ác quỷ đó kéo theo đồng bọn quay trở lại giết chúng ta, chạy mau.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn đứng nguyên chỗ cũ phóng ánh mắt như hai tia lửa nhìn địch nhân tới gần.

Ngoài hoàng y lão ma vừa tới đây, nó còn nhận ra trung niên hán tử mặt trắng nhợt như người chết đã gặp ở Tùng Vân Sơn Trang hôm Long Oải Bà Bà bị giết.

Không nghi ngờ gì nữa bốn tên này là hung thủ gây thảm án ở Tùng Vân Sơn Trang giết sư phụ nó Phục Ma kiếm khách và Long Oải Bà Bà, mới tối hôm qua còn sát hại thêm Tề Đông Nhị Tẩu.

Tuy biết không làm gì được đối phương nhưng Lâm Đoàn Nghĩa cố ghi nhớ lại tất cả diện mạo của cừu nhân.

Khâu Ngọc Anh hốt hoảng giục:

- Lâm huynh, nhanh lên, chúng đến gần rồi.

Dứt lời một tay chộp lấy Khâu Ngọc Hoa tay kia nắm tay Lâm Đoàn Nghĩa nói to:

- Nhảy nào:

Cả ba cùng nhún mình lao vọt qua ngọn thác.

Đến trước động Khâu Ngọc Anh gọi to:

- Bà bà, cứu mạng.

Với võ công của Lãnh Diện bà bà thì chẳng lý gì không nghe tiếng hú và nhất định đã phát hiện ra lão ma đã kéo thêm đồng bọn quay lại nhưng dù Khâu Ngọc Hoa đã kêu cứu, trong động vẫn lặng lẽ không có phản ứng gì.

Bốn tên kia cũng lao qua ngọn thác đứng dàn thành hàng ngang trước Thạch động.

Hoàng y lão ma thấy Khâu Ngọc Anh kêu cứu nhưng không có hồi âm, cười hắc hắc nói:

- Dù có gào rát họng cũng chẳng có ai cứu các ngươi đâu.

Khâu Ngọc Anh đẩy Khâu Ngọc Hoa vào động, nói:

- Đệ đệ hãy chạy vào trong đó lánh đi.

Nói xong vận công vào song chưởng nhỏ nhắn chờ địch.

Cùng lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa đã cầm sẵn hai ngọn phi tiêu liền nhắm chuẩn hai huyệt đản trung và kiên tĩnh của hoàng y lão ma

phóng tới.

Lâm Đoàn Nghĩa chẳng cần suy nghĩ sâu xa, với võ công của bọn ma đầu thì hai ngọn phi tiêu nhằm nhò gì?

Nhưng đang đối mặt với cừu nhân đã tới bước đường cùng không thể khoanh tay chịu chết.

Hoàng y lão ma thấy hai mũi phi tiêu bay tới cũng như không chợt thét to một tiếng vung tay phát ra hai luồng kình khí.

Hai ngọn phi tiêu bay ngược trở lại tốc độ còn nhanh gấp đôi khi nó được phát ra, một bắn tới Lâm Đoàn Nghĩa một bắn về phía Khâu Ngọc Anh.

Khoảng cách giữa song phương chỉ hơn một trượng với tốc độ kinh nhân đó đôi thiếu niên nam nữ khó lòng tránh được.

Mà cho dù tránh được, với luồng kình khí vạn cân của hoàng y lão ma chỉ e cả hai đều bị chấn thương giập nát phủ tạng mà chết.

Giữa lúc tính mạng cả hai như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt từ phía động khẩu phát ra một luồng kình lực đẩy bật kình khí này của hoàng y lão ma.

Hắn cảm thấy áp lực rất mạnh đẩy ngược tới không sao kháng cự nổi kêu lên một tiếng ngươi bị đẩy bật lên bay sang phía bên kia thác.

Ba tên còn lại thấy thế đều rúng động.

Một lão nhân khác bận hắc y mắt cú mũi diều hâu tướng mạo hung ác dáng như là cầm đầu cả bọn quét ánh mắt xanh lè nhìn vào

động thất:

- Nữ tặc còn chưa chịu xéo ra đây còn chờ gì nữa?

Lãnh Diện bà bà lộ nửa người từ một ngách động, hừ một tiếng nói:

- Nếu gặp ta của mấy chục năm trước thì dù một nửa mạng các ngươi cũng đừng hòng sống ra khỏi được đây.

Hắc y lão ma cười hắc hắc nói:

- Bắc Hải Thần Ma Tây Hải Giao! Nữ tạc ngươi có bản lĩnh gì ra đây thử xem.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng nói:

- Hạng tiểu yêu các ngươi mà cũng đòi trước mặt lão bà ta xưng danh gọi hiệu ư? Ta đã định giết một vạn người thì mới chín ngàn chín trăm chín mươi chín, không ai bắt ta dừng tay nổi đâu. Hừ, Thần Ma, Hải Giao, hạng tôm tép. Nếu không nhanh cút mau chỉ cần nói thêm một câu nữa thì chẳng mong tên nào được toàn mạng.

Nghe câu giết một vạn người hắc y lão ma lập tức nhớ ra một người mặt biến sắc kinh hãi kêu lên:

- Bà là ... Lãnh Diện Lão Phụ tề danh trong Trung Nguyên Song Quái?

Lãnh Diện bà bà gằn giọng:

- Cút.

Dứt lời đưa chưởng lên.

Bốn tên ma đầu tuy hung ác nhưng nhân vật này còn đáng sợ hơn.

Sáu mươi năm trước Lãnh Diện bà bà trong Trung Nguyên Song Quái đã nổi danh là một nữ ma đầu, cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo ai nghe danh mà không kinh hồn táng đởm?

Bà ta vừa giơ chưởng lên thì kình khí đã ào ào cuốn tới.

Hắc y lão ma phất tay quát:

- Rút.

Ba tên ma đầu cùng tung mình nhảy qua thác nước nhập với hoàng y lão ma đứng bên kia chạy mất dạng.

Sau khi thấy quần ma đi khỏi Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Nếu được vị này thu làm đồ đệ truyền thụ võ nghệ cho thì lo gì không báo được thù?

Lãnh Diện bà bà quét mắt nhìn ba hài tử nói:

- Các ngươi còn chưa chịu cút đi đợi ta ném xuống thác một lần nữa hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa liền quỳ xuống nói:

- Xin bà bà hãy thương đệ tử thân mang huyết hải thâm cừu ...

Lãnh Diện bà bà rít lên:

- Cút ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn không đứng dậy.

Lãnh Diện bà bà giận dữ nói:

- Còn muốn báo thù nữa ư? Lão bà ta giết hàng vạn người nếu ai cũng muốn tìm ta báo thù thì có băm ta ra hàng muôn mảnh cũng không chia nổi cho mỗi tên một miếng thịt đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ nảy sinh hiểu lầm vội nói:

- Người toàn gia vãn bối bị bốn tên vừa rồi giết hại ...

Lãnh Diện bà bà hỏi:

- Sao ngươi không đuổi theo mà giết chúng đi?

- Vãn bối võ nghệ kém cỏi lại chưa có phúc duyên tìm được danh sư chẳng những không báo được thù mà còn liên luỵ đến hai vị Khâu gia thư đệ đây.

- Liên luỵ thế nào?

- Vãn bối không biết có cừu nhân truy tích đêm khuya xin vào nhà trọ ngủ nhờ, để bọn tặc kia bám theo giết mất hai vị gia gia Tề Đông Nhị Tẩu.

Lão quái bà vẫn khăng khăng nói:

- Cút hết đi, các ngươi thật phiền quá. Tự dưng ở đâu dẫn xác đến dây dẫn theo bọn tiểu yêu đến quấy rầy lão thân, nay lại còn lảm nhảm báo thù với không báo thù ... mắc xác các ngươi với chúng.

Khâu Ngọc Anh cũng quý xuống nói:

- Lâm huynh, đằng nào thì cũng chất, ngoài cách khẩn cầu bà bà đây mới mong báo được huyết hải thâm cừu không có cách nào khác, muội cứ quỳ ở đây cho tới khi bà bà đồng ý thu nhận mới thôi, ý huynh như thế nào?

Khâu Ngọc Hoa liền quỳ xuống nói:

- Đệ làm theo tỷ tỷ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hai thư đệ đã quyết ý như thế đương nhiên Lâm Đoàn Nghĩa cũng quỳ ở đây.

Lãnh Diện bà bà hừ một tiếng bực bội bỏ vào Thạch động.

Ba người quyết ý báo thù không chịu đứng lên.

Khâu Ngọc Anh nói không sai trong tình thế này chỉ có khẩn cầu Lãnh Diện bà bà để học võ nghệ mới mong báo được thù.

Huống chi cừu nhân đang ở quanh đây chỉ rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của bà ta là bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị giết, biết chạy đi đâu?

Chúng cứ quỳ trước động một ngày hai ngày ba ngày ...

Áo quần ướt sũng gió thổi lạnh như cắt da cắt thịt, bụng đói cồn cào đến hoa cả mắt, nhiều lúc lả đi rồi tỉnh lại cả ba vẫn cứ quỳ.

Thế nhưng suốt ba ngày Lãnh Diện bà bà trốn biệt trong hang động không xuất hiện lần nào.

Quả là một thứ hình phạt quái gở.

Năm ngày trôi qua ...

Khâu Ngọc Hoa không chịu được nữa gục xuống bất tỉnh.

Chợt vang lên giọng nói của Lãnh Diện bà bà.

- Các ngươi thật đáng ghét không biết nghiệp chướng từ đâu đổ xuống đầu ta thế này chứ?

Chẳng nghe phát ra một tiếng động nào bà ta lướt tới như một bóng ma đứng trước mặt ba người.

Khâu Ngọc Anh nghẹn ngào nói:

- Bà bà.

Chưa dứt lời thì nằm lả xuống.

Lãnh Diện bà bà vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, lấy ra ba viên dược hoàn đen sì trao cho Lâm Đoàn Nghĩa:

- Cho mỗi người uống một viên.

Lâm Đoàn Nghĩa đỡ Khâu Ngọc Anh lên đưa cho nàng một viên thuốc xong cúi xuống khua Ngọc Hoa đang nắm bất tỉnh, đỡ dậy nhét một viên vào miệng nó rồi vận lực đẩy sâu vào cổ họng.

Ực một tiếng, khua Ngọc Hoa uống xong viên thuốc mở mắt ra.

Khâu Ngọc Anh vẫn cầm viên dược hoàn nhưng chưa uống ngay nhìn Lâm Đoàn Nghĩa chờ đợi.

Thiếu niên nhìn viên thuốc một lát vẻ tần ngần rồi cho vào mồm.

Viên thuốc đắng không sao chịu được lại có mùi hôi thối rất khó chịu Lâm Đoàn Nghĩa cố sức nuốt vào mà không được chợt nôn ộc ra.

Khâu Ngọc Hoa cũng thấy miệng đắng nghét nhưng thuốc đã nuốt vào rồi nên cố chịu đựng.

Khâu Ngọc Anh biết rằng đây không phải là thuốc độc bằng chứng là khua Ngọc Hoa chẳng những không có triệu chứng gì nguy hiểm mà trái lại không kiệt lực ngất đi như trước, thần sắc đỡ hơn nhiều.

Mặt khác công lao quỳ suốt năm ngày nay Lãnh Diện bà bà tặng thuốc mà không uống là bất kính đâu còn hy vọng được bà ta thu nhận nữa?

Nàng đưa viên thuốc lên thấy mùi hôi khó chịu mới biết vì sao Lâm Đoàn Nghĩa lại nôn ra.

Dốc hết ý chí và nghị lực nàng bịt mũi lại và nín thở nuốt chửng viên thuốc vào tuy rất buồn nôn nhưng cố sức nén lại.

Lâm Đoàn Nghĩa quỳ xuống nôn thốc nôn tháo ra cả mật xanh mật vàng toàn thân ướt đẫm mồ hôi trông rất thảm hại.

Một lúc sau thuốc sinh phản ứng đầu tiên là khua Ngọc Hoa thấy khắp người nóng rang, mồ hôi vả ra không đứng vững ngã lăn xuống quằn quại trông rất khổ sở.

Khâu Ngọc Anh thất kinh định tới đỡ nó lên thì chính nàng cũng thấy ruột gan nóng như lửa đốt cũng ngã xuống lăn lộn.

Còn Lâm Đoàn Nghĩa tuy không uống thuốc nhưng vì nhịn đói quá lâu lại vừa nôn thốc nôn tháo nên cũng lả đi không đứng dậy nổi.

Lãnh Diện bà bà vẫn lạnh lùng đứng nhìn không chút thương cảm.

Chừng một lúc sau thì dược lực hết phản ứng Khâu gia thư đệ ngồi lên tuy rất mệt nhưng thần sắc so với trước đây khá hơn nhiều, bụng không thấy đói huyết khí trong người sung mãn.

Khâu Ngọc Anh quỳ xuống nói:

- Sư phụ.

Khâu Ngọc Hoa cũng làm theo.

Lãnh Diện bà bà không chút xúc động nói:

- Quân đáng ghét đứng lên đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nôn cả mật xanh mật vàng ngồi bệt xuống một hồi rồi cũng đỡ lại.

Thấy Khâu gia thư đệ quỳ gọi sư phụ xem ra ý Lãnh Diện bà bà có vẻ như đã thuận tình thì cũng quỳ xuống nói:

- Sư phụ.

Nào ngờ lão bà quát lên:

- Ta không nhận ngươi đâu cút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa sửng người ra.

Khâu Ngọc Anh kinh hãi giập đầu nói:

- Sư phụ.

Lãnh Diện bà bà nhìn nàng quát:

- Câm miệng.

Khâu Ngọc Anh vô cùng lo lắng.

Ba người cho tới nay đều lâm cảnh côi cút đồng bệnh tương liên. Chính ở đây nàng đã thề sẽ sống chết có nhau, nay Lãnh Diện bà bà chỉ nhận hai thư đệ thì Lâm Đoàn Nghĩa biết đi đâu, làm sao để tự tay báo thù?

Huống chi cừu nhân có thể vẫn còn quanh đây tránh sao khỏi bị chúng truy sát?

Hơn nữa mấy ngày qua nàng đã coi thiếu niên này như người thân thiết tuy nói rằng hai người đã có tình ý thì chưa thật đúng nhưng ít nhiều thì nàng đã nuôi hy vọng trao gửi đời mình ...

Nàng khẩn thiết nói:

- Sư phụ, xin người hãy thu nhận luôn cả Lâm huynh ...

Lãnh Diện bà bà trầm giọng hỏi:

- Nó là gì của ngươi?

Khâu Ngọc Anh trở nên lúng túng.

Nếu nói rằng chỉ là người mới quen biết chắc rằng Lãnh Diện bà bà sẽ không thu nhận, chẳng lẽ nói là vị hôn phu?

Lãnh Diện bà bà nói:

- Tiểu tử đó ngay cả một viên thuốc cũng không uống được muốn học võ công thượng thừa gì? Hơn nữa ngoài đệ đệ ngươi còn nhỏ, ta không có ý định thu nam nhân làm đồ đệ, bảo nó cút đi.

Khâu Ngọc Anh cố nài nỉ:

- Sư phụ.

Lãnh Diện bà bà ngắt lời:

- Không nhiều lời nếu ngươi còn nói nữa ta sẽ đuổi cả thư đệ ngươi không thu nhận nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương kiên quyết như vậy dù có thuyết phục nữa cũng bằng thừa liền đứng lên nói:

- Anh muội hãy cùng Hoa đệ hãy ở đây theo sư học nghệ, đó là do Lâm Đoàn Nghĩa kém phúc nhưng cho dù bất tài ta cũng sẽ tìm mọi cách để tự tay báo huyết cừu.

Khâu Ngọc Anh giàn giụa nước mắt nói:

- Nghĩa ca ca định đi đâu cừu nhân ...

Nàng nghẹn ngào không nói nên câu.

Lâm Đoàn Nghĩa cố nén xúc động nói:

- Muội đừng lo hãy chuyên tâm học võ nhất định chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Lại nhìn sang Khâu Ngọc Hoa nói tiếp:

- Đệ đệ hẹn gặp lại.

Còn chấp tay hướng sang Lãnh Diện bà bà nói:

- Xin đa tạ tiền bối đã xuất thủ tương trợ.

Nói xong cương quyết quay người bước tới bờ thác phi thân nhảy vọt sang.

Lãnh Diện bà bà lẩm bẩm:

- Thật là thứ chẳng ra gì.

Dứt lời cắp lấy Khâu gia thư đệ đang ngẩn người nhìn theo Lâm Đoàn Nghĩa hú dài một tiếng phóng vào Thạch động.

oo Một mình Lâm Đoàn Nghĩa quay lại căn nhà tranh của Khâu gia gia, trong lòng trĩu nặng.

Mới quen biết khua gia thư đệ mấy hôm, tưởng có thể được bên nhau lâu dài an ủi nhau trong hoạn nạn cùng nhau tìm sư học nghệ để trả thù chung nhưng nay lại thui thủi một mình trong giang hồ vô định.

Nhớ lại ánh mắt và giọng nói thiết tha của Khâu Ngọc Anh nó càng cảm thấy ngậm ngùi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhớ lại lần đầu tới đây chính vì mình mà Khâu gia bị nạn, Tề Đông Nhị Tẩu bị giết chắc còn phơi thây đâu đó trong Hổ Phong Sơn này.

Cừu nhân nói rằng chúng sẽ phục ở đây ba ngày, hôm nay đã sang ngày thứ sáu chắc chúng đã rút lui, không biết thi thể của hai vị tiền bối có được nguyên lành không?

Lâm Đoàn Nghĩa quyết tâm an táng cho họ thực hiện một việc nhỏ và duy nhất để tỏ lòng biết ơn ...

Hai thi thể Tề Đông Nhị Tẩu nằm bên chiếc cầu đá nhỏ có lẽ vì khí trời khá lạnh nên chim thú cũng biếng rời tổ kiếm ăn vì thế thi thể vẫn nguyên vẹn thậm chí cả y phục cũng không rách miếng nào.

Một lớp tuyết mỏng ở xung quanh chỗ hai người nằm giúp thi thể không bị huỷ hoại.

Đã bảy ngày chưa có gì vào bụng Lâm Đoàn Nghĩa như không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn cố hết sức lực đào hai mộ huyệt bên con đường nhỏ dẫn vào cổng để an táng hai vị tiền bối.

Đào mộ huyệt xong Lâm Đoàn Nghĩa vào nhà kiếm mấy tấm ván đóng thành hai chiếc quan tài.

Nhưng mới vào nhà thì chợt ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng bốc lên thơm nức, Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao lại có mùi thức ăn? Chẳng lẽ địch nhân còn ở lại?

Rồi tự cười thầm:

- Nếu còn địch nhân thì mình làm cả buổi nhất định chúng đã phát hiện ra rồi chờ gì đến bây giờ nữa?

Nghĩ rằng chúng bỏ đi chưa lâu đó là mùi đồ ăn hãy còn sót lại Lâm Đoàn Nghĩa lại nghĩ thầm:

- Bất kể là do đâu mà có, mình đã bảy ngày chưa ăn gì chỉ cần lót dạ mấy miếng là khoẻ lại ngay cứ chắc bụng rồi sẽ tính.

Mùi thức ăn làm cơn đói bụng bùng lên dữ dội bụng sôi ùng ục.

Lâm Đoàn Nghĩa liền đi vào bếp.

Nhưng chưa tới cửa thì chợt nghe vút một tiếng có vật gì bắn thẳng vào người.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội nhảy sang bên tránh nhìn lại mới thấy đó là một thanh củi đang cháy dở.

Chưa kịp định thần lại nghe soạt một tiếng, có một bóng nhân ảnh lao ra khỏi cửa hông nhà bếp biến mất sau khu rừng.

Dù người đó lướt đi rất nhanh nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn nhận ra đó là một nữ nhân hơn nữa hình như còn trẻ.

Nó cảm thấy yên tâm vì nếu đã là nữ nhân tất không thuộc số bốn tên ác ma kia, tự nhủ:

- Cô ta đã sợ mình mà chạy đi, can gì mình phải sợ nữa?

Liền mở cửa bước vào nhà.

Bếp lò còn đỏ lửa trên có bắp hai nối đất không biết đang nấu gì nhưng còn sôi sùng sục.

Lâm Đoàn Nghĩa thận trọng quan sát xem trong nhà có người không, lại còn đi quanh nhà một vòng xem xét rồi mới quay lại, tới gần bếp lửa.

Mở ra xem thấy trên đó bắc một nồi cháo và một con thỏ rán.

Cơn đói lại bùng lên dữ dội.

Đối với Lâm Đoàn Nghĩa lúc này thì điều đó là hết sức kỳ diệu chẳng khác gì một câu chuyện cổ tích.

Nó nghĩ thầm:

- Có chết cũng ăn no còn hơn làm một con ma đói.

Nhưng chợt nảy ra một ý nghĩ khác:

- Có thể đây là bẫy của địch nhân không?

Nhưng một ý nghĩ khác phản kháng ngay:

- Mình rõ là ngốc nếu đã là địch nhân muốn hại mình lúc này thì dễ như thò tay vào lấy vật trong túi cần gì phải bày chuyện rườm rà như vậy? Đích cô ta là nữ nhân vừa nấu, xin đa tạ cô tận tình.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thế là thật tình.

Võ công cao cường như Long Oải Bà Bà mà chỉ sau mấy chiêu là táng mạng dưới tay lão ma, đến ngay cả Tề Đông Nhị Tẩu cũng bị giết thì Lâm Đoàn Nghĩa không đáng là đối thủ nửa chiêu của hắn. Nếu có đối phương ở đây thì chúng chẳng mất chút công phu nào cũng giết được nó.

Đã phúc thì không phải là hoạ, nếu là hoạ thì tránh cũng không qua.

Hiểu rõ điều này lại thêm sự quyến rũ của món cháo và món thịt thỏ ngon lành sau bảy ngày chưa ăn gì vào bụng, Lâm Đoàn Nghĩa liền nhấc cả hai nồi xuống dọn mâm bát bày ra ăn ngấu nghiến.

Ăn xong nó nhớ ngay tới nhiệm vụ của mình kiếm ván gỗ ghép tạm hai cỗ quan tài khiêng đi.

Nhưng vừa qua khỏi cổng Lâm Đoàn Nghĩa chợt đứng ngây người.

Nguyên là thi thể của Tề Đông Nhị Tẩu nằm gần chiếc cầu đá đã biến đâu mất.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 4: Kỳ sư trong động địa

Không thấy thi thể của hai vị Khâu Liễu tiền bối đâu Lâm Đoàn Nghĩa buông cỗ quan tài xuống đứng ngẩn người ra.

Chỉ trong vài khắc gặp phải bao chuyện kỳ quặc, đầu tiên là một nữ nhân trong nhà bếp hốt hoảng bỏ chạy, sau đó là món cháo và thịt thỏ ai nấu sẵn như dọn cho, bây giờ là sự biến mất bí ẩn của hai thi thể làm cho đầu óc của Lâm Đoàn Nghĩa mụ mẫm đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng bàng hoàng một lúc mới tĩnh trí lại nhìn quanh, bấy giờ mới phát hiện ra chỗ huyệt mình vừa mới đào vừa xuất hiện hai nấm mộ nhỏ còn mới.

Thì ra là có kẻ hảo tâm.

Như vậy rất có khả năng là nữ nhân bí ẩn kia, nhưng người đó là ai mà vừa cho nó ăn lại còn giúp chôn cất hai vị tiền bối?

Lại đưa mắt nhìn quanh nhưng vẫn không thấy bóng nhân ảnh nào.

Lâm Đoàn Nghĩa bước về phía ngôi mộ quỳ xuống khóc than khấn khứa.

Chợt một tràng cười xé không truyền lại:

- Hô hô hô ...

Như con chim trúng phải tên sợ làn cây cong, Lâm Đoàn Nghĩa không kịp suy nghĩ trước sau đâm đầu chạy vào rừng.

Tiếng người vẫn đuổi theo sau:

- Tiểu tử, ngươi định chạy đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa càng dốc tận lực mà chạy không dám ngoái đầu lại.

Chừng nửa canh giờ phóng chân chạy thục mạng Lâm Đoàn Nghĩa thấm mệt bước chân hơi chậm lại nghe ngóng nhưng không nghe thấy tiếng người đuổi theo, lúc đó mới hoàn hồn quay lại nhìn.

Rừng vắng ngắt một không một thanh âm chắc cừu nhân đã mất dấu.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi xuống một phiến đá nghĩ thầm:

- Bọn ác ma này thật độc ác truy tận sát tuyệt ... nhất định sẽ có ngày rơi vào tay thiếu gia ...

Hiện đã chôn cất xong hai vị tiền bối Khâu gia thư đệ cũng tìm được ân sư học nghệ Lâm Đoàn Nghĩa không còn việc gì ở đây nữa cần thực hiện di ngôn của Long Oải Bà Bà đến Lao Sơn.

Nhưng mới đứng lên Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy một bóng đen rất lớn lướt qua vội hốt hoảng lùi lại.

Nhưng chờ một lúc lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì nó tự trấn an:

- Thiếu gia không sợ ngươi đâu.

Thực ra Lâm Đoàn Nghĩa không phải là người nhát gan chỉ vì địch nhân quá lợi hại, nó thực hiện lời di ngôn của sư phụ Phục Ma kiếm khách phải bảo toàn tính mạng để báo thù nên không thể không cẩn trọng.

Một lúc sau nó nhắm hướng đối diện vớ ngôi nhà của Khâu gia cất bước bắt đầu hành trình.

Đi được chừng mười dặm chợt nghe vang lên một chuỗi cười và tiếng người nói:

- Xem kìa không phải tiểu tử kia đến rồi đó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa mất hồn vía liền quay người cắm đầu chạy.

Chừng nửa canh giờ sau thì lọt vào một khu rừng rậm không nghe tiếng người đuổi theo nó quay nhìn lại nhưng không thấy bóng người nào.

Chờ một lúc không nghe động tĩnh Lâm Đoàn Nghĩa xác định phương hướng tiếp tục lên đường.

Nào ngờ chưa đi được bao xa lại nghe tiếng cười vang lên.

Tiếng cười thật rùng rợn đừng nói Lâm Đoàn Nghĩa lúc này như con thú săn bị truy đuổi mà cho dù là người lão luyện giang hồ cũng thất kinh biến sắc.

Lâm Đoàn Nghĩa lại đâm đầu chạy.

Không biết chạy bao xa, nó vấp phải vật gì đó suýt ngã nhìn xuống chân bỗng rụng rời hết vía.

Nguyên dưới chân ngổn ngang đầu lâu và xương trắng.

Trong phạm vi mấy chục trượng xương cốt phơi la liệt gồm xương người xương ngựa, có cả binh khí đủ loại có thể nói chất thành rừng.

Lạc vào đống xương rùng rợn như thế Lâm Đoàn Nghĩa chẳng còn hồn vía nào nữa đứng đờ ra như pho tượng.

Khách khách khách khách ...

Tếng cười từ xa lại vẳng đến.

Lâm Đoàn Nghĩa hú một tiếng để trấn áp nổi sợ hãi, nghiến răng lao qua bãi xương rùng rợn.

Lúc này Lâm Đoàn Nghĩa không chạy vì ý chí nữa mà do bản năng thỉnh thoảng ngã nhào xuống lại bò dậy chạy tiếp cho đến khi không còn chạy được nữa phải cúi lom khom đi từng bước một, thậm chí phải bò.

Khi hoàn hồn lại nó thấy mình ở trong bụi rậm xung quanh toàn mây song gai góc.

Giống như con thú săn bị truy đuổi chui vào nơi cành kín đáo Lâm Đoàn Nghĩa càng cảm thấy an toàn nên vẫn tiếp tục bò cho đến khi gặp một vách đá chắn ngang mới dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Mình vừa được ăn no ít nhất cũng có thể trú ở đây một vài hôm chờ địch nhân đi khỏi.

Đưa mắt nhìn quanh thấy toàn gai góc chỉ có một lối mòn nhỏ hình như do chồn cáo đi mà thành.

Lúc này Lâm Đoàn Nghĩa chỉ hành động theo bản năng mà không theo ý thức vì phía sau có nguy cơ uy hiếp nên cứ phía trước mà bò tới.

Một lúc sau khi không còn nghe tiếng người nữa nó mới bình tâm ngồi lại thở.

Bấy giờ nó mới thấy người nổi gai.

Bụi cây mà nó chui lọt vào như cả một bức tường thành trùng trùng điệp điệp đầy gai nhọn cho dù có dao kiếm trong tay muốn mở lối đi vài thước đã khó đừng nói là tay không.

Có lẽ trong lúc quá sợ nó đã bò cả canh giờ theo lối đi của loài chồn cáo nay muốn trở ra e chỉ vô vọng.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng nếu cứ tiếp tục bò vào tình hình càng tồi tệ hơn lúc này nếu mà có rắn độc tấn công thì chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Quay lại ư?

Nhớ lại tiếng hú rùng rợn và bãi xương trắng kinh hồn nó lập tức từ bỏ ý niệm đó lại tiếp tục bò tới.

Bò thêm vài chục trượng nữa nó gặp một bộ xương người.

Không biết bao nhiêu nhân mạng kia xông vào nơi hoang sơn hiểm trở này làm gì mà chết thảm như thế? Chẳng lẽ họ đi kiếm bảo vật hay linh dược gì?

Lâm Đoàn Nghĩa cố tìm cách giải thích hiện tượng khác thường này và điều đó tiếp thêm nghị lực cho nó bò tiếp.

Một lúc sau chợt thấy trước mặt bừng sáng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa ngẩng đầu nhìn thấy bụi rậm mở ra thành một khoảng trống đã có thể đứng lên được, phía trước có mùi hương tỏa ra thơm nức.

Chẳng cần biết là phúc hay họa nói thẳng người tiến lên.

Một quang cảnh kỳ dị bày ra trước mắt.

Một vuông mật thất do bụi rậm được phát quang vuông vắn mà thành cũng kín như bức tường xây rộng chừng ba trượng sâu bốn năm trượng.

Trong gian phòng cổ quái đó chất la liệt xương khô, bên cạnh một bộ xương là một món binh khí còn nằm nguyên trong vỏ.

Chừng như đã quen với nỗi sợ Lâm Đoàn Nghĩa chỉ sửng người ra một chút rồi định thần lại đưa mắt quan sát.

Cuối cùng dưới một bức bình phong cũng bằng cây xén thành trên một phiến đá như chiếc mâm bày rất nhiều kỳ hoa dị quả phát ra mùi thơm sực nức.

Dựa vào bức bình phong đặt một phiến đá có viết chữ.

"Ô! Trộm bảo vật của ta thì chết, ăn quả của ta là phúc".

Câu đó quyến rũ Lâm Đoàn Nghĩa.

Nó bước đến gần bình phong thò tay định nhón lên một trái cây chín mọng, nhưng bất giác rụt tay lại nghĩ thầm:

- Chỉ e có điều yếm trá.

Tuy chưa có kinh nghiệm giang hồ nhưng là người tuyệt đỉnh thông minh nó bình tâm cân nhắc sự việc.

Những người này vì sao mà chết?

Tất bị chủ nhân của gian phòng cổ quái này sát hại.

Mấy chục bộ xương nằm chất đống nhưng không ai cầm binh khí trong tay theo vị trí so với bộ xương thì vẫn nằm trong người thậm chí vẫn nguyên trong vỏ chứng tỏ không xảy ra động thủ.

Nó nhìn kỹ lại thấy những bộ xương đều xỉn lại, đó là hiện tượng bị trúng độc.

Mặt khác chủ nhân ở đây viết rằng "Trộm bảo vật của ta thì chết, ăn quả của ta là phúc", như vậy là không muốn người khác phát hiện ra bảo vật của mình vì sao tạo phúc cho họ bằng cách tặng quả?

Như thế nào mới gọi là phúc khi hầu như không có ai sống sót rời khỏi đây mà đều phơi xương tại chỗ?

Thêm nữa ba phía của gian phòng kỳ quái này đều là những tường gia kín như bưng giống như sào huyệt của rắn rết và chồn cáo, nếu chủ nhân đã định cư ở đây thì có vô số nơi cất giấu bảo vật mà không bị ai phát hiện cớ sao lộ cho người ta biết?

Những nghi vấn đó loé lên trong đầu Lâm Đoàn Nghĩa.

Nó quyết tìm ra bảo vật ở đâu mà không động đến hoa quả.

Ba phía gai kín mít không thấy có lối thông vào bên trong Lâm Đoàn Nghĩa tìm một chút rồi chợt nhấc phiến đá có viết chữ dựng

lên bình phong mới phát hiện sau đó là một thông đạo dẫn vào một khu đất trống đầy rêu phong.

Không cần nghĩ ngợi thêm nó liền chui vào thông đạo.

Nhưng mới qua khỏi bụi cây chợt thấy đất dưới chân sụt xuống nó hốt hoảng đưa tay nắm lấy bụi cây nhưng mảng cây nó bám vào rời khỏi bụi theo nó rơi xuống theo hố sâu thăm thẳm bên dưới.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh nghi vì nhìn xuống thấy tối om rơi mãi mà chưa tới tin chắc rằng lần này thì tan xương nát thịt chứ chẳng nghi.

Nó tuyệt vọng than thầm:

- Thế là hết.

Cảnh tượng tang thương ở Tùng Vân Sơn Trang sư phụ, Long Oải Bà Bà và Tề Đông Nhị Tẩu bị chết thảm cùng tiếng cười rùng rợn của kẻ sát nhân cùng hiện lên trong đầu ...

Lâm Đoàn Nghĩa kêu thầm:

- Cha, sư phụ, các vị tiền bối, xin thứ lỗi cho Nghĩa nhi kiếp này đã không báo thù được.

Mặc dù vậy theo bản năng nó vẫn ôm lấy đầu co người lại.

Cứ rơi mãi ước chừng bốn năm chục trượng chợt nghe bịch một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa rơi xuống một tấm đệm cỏ, nhìn kỹ hóa ra là những sợi dây rừng mềm mại được kết thành một tấm lưới êm ái.

Quả là một kỳ tích.

Khi rơi xuống nó tin chắc hết mười phần phen này tất chất thế mà có người kết lưới đỡ đến một chút thương tích cũng không.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi cho hoàn hồn lại bò dậy đưa tay lao mắt nhìn quanh.

Trong đầm tối om chợt thấy một đốm sáng xanh lè phát ra.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết đó là mắt thú hay mắt rắn nhưng đã trải qua quá nhiều hiểm họa nên không đến nổi quá sợ, căng mắt nhìn mới hay đó là một viên dạ minh châu đính trên một bức tường tỏa sáng cả một khu vực rộng chừng hai trượng.

Nó mừng rỡ tiến về phía đó lòng thầm tin đã có người kết lưới phòng hộ đỡ người rơi xuống tất có thiện nhân ẩn cư ở đây.

Tiến vào mấy bước Lâm Đoàn Nghĩa nhận thấy mình ở trong một gian tiểu thất chỉ rộng hai trượng trong đó có một chiếc thần án đặt bức hoành phi đề bốn chữ "Vân Thủy Quan Tình" hai bên treo hai câu đối:

"Nghiệt chiếu bổn vô biên tiêu phật cơ thời năng độ khốn Tình hà nguyên hữu ngạn thế nhân hà bất tảo hồi đầu".

Lời đối chan chát bút pháp rắn rỏi ý mang tình hoài nhân thế tất được viết bởi tay của một bậc cao sĩ danh gia.

Cuối án thần có một pho tượng má hõm mắt sâu, thịt da khô quắt bận y phục màu xám đã tróc lỡ nhiều chổ đang tọa thiền, trước thần án lại không có bát nhang cũng không thấy có hương tro vàng mã gì.

Lâm Đoàn Nghĩa tự hỏi:

- Đây là thần tượng gì vậy?

Tuy không biết ai và chưa bao giờ trông thấy pho tượng cổ quái như nhưng trong lòng nó đã dậy lên sự tôn kính.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn là người giỏi văn chương nhận thấy điều đặc biệt là ở đây bức hoành phi không viết "hữu cầu tất ứng", "phong hòa vũ thuận" ... như những nơi khác mà lại viết "vân thủy quan tình" chẳng hiểu ý nghĩa thế nào?

Nó thầm nghĩ:

- Có thể đây là một đôi tình lữ bị chia lìa nên ngày đêm hoài niệm ký thác tâm tình vào đó ...

Nó đọc câu đối lại một lần rồi nhớ kỹ vào lòng sau đó nhìn kỹ lại pho thần tượng bỗng giật mình chấn động.

Nguyên nó chẳng phải thần tượng gì cả mà là người thật chết đã lâu thành ra khô quắt lại ngồi trong tư thế tọa thiền trông rất trầm tĩnh.

Người chết trong tư thế tọa thiền thịt xương không hủ nát là chuyện thường có, nhưng đến cả tóc tai cũng còn nguyên vẹn chứng tỏ nhân vật này không đơn giản.

Vô số đạo sĩ hòa thường thường tự cho mình là cao tăng đắc đạo, luyện tọa công cho tới mấy chục năm mà cho đến khi chết cũng không thể giữ được thi thể kiểu ép xác thế này đủ thấy vị niệm công lực chẳng những rất thâm hậu mà định lực cũng rất tốt mới có vẻ an tường như vậy.

Lâm Đoàn Nghĩa càng sinh lòng cung kính đến trước hương án đối diện với tử thi quỳ xuống tham bái.

Bái xong đứng lên chợt nghe cạch một tiếng từ đâu trên nền động rơi xuống một vật.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa tay đón lấy, nhìn thì ra đó là chiếc hộp nhỏ trên mặt hộp viết hàng chữ.

"Trước hết hãy uống độc dược trong hộp rồi vào Cấm La Điện".

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cười thầm nghĩ:

- Vị tiền bối này thật kỳ quái, đã nói rõ trong hộp là độc dược thì ai chịu uống để tới Cấm La Điện?

Nhưng nghĩ lại thấy trong đó lại nảy ra nghi vấn.

Trên kia trong phòng bằng bụi cây người chết chắc đã bị tử tọa ở đây khuyên người ăn quả để hưởng phúc thì làm cho người chết như vậy nói không chừng vị đó viết trong hộp là độc dược có khi là linh dược cũng nên.

Chiếc hộp này chắc đã nằm trên trần động đã lâu ắt có cơ quan nào đó khi quỳ bái mới làm cho cơ quan phát động làm cho chiếc hộp rơi xuống.

Theo lý người ta cung kính bái mình có ai bắt người ta uống độc dược bao giờ?

Càng suy tính Lâm Đoàn Nghĩa thấy trong hộp là độc dược là vô lý.

Nó liền mở hộp ra xem.

Vừa mở hộp mùi thơm đã tỏa ra nức mũi.

Trong hộp ngoài vật được cuốn trong mảng giấy không thấy gì khác, chất độc được cuốn trong mảng giấy đó.

Có tới ba lần giấy cuối cùng là một thỏi sáp bằng ngón tay trong suốt thấy rõ viên dược hoàn màu hồng ở bên trong.

Mùi thơm có thể xuyên qua lớp sáp ra ngoài hiển nhiên phải là kinh dược chứ độc dược thế nào được?

Lâm Đoàn Nghĩa khẳng định như thế lại quỳ xuống tham bái lần nữa.

Lần này thì thấy án thần chấn động rồi sau án mở ra một cái cửa nhỏ trên cửa viết rằng:

"Đừng bái nữa, mau uống thuốc vào, uống xong nhập điện. Nhớ đừng tham tâm, đừng quay đầu".

Lâm Đoàn Nghĩa cầm viên thuốc lên, ngập ngừng chốc lát rồi bỏ vào miệng nuốt chửng.

Uống xong một lát nó thấy trong người vô cùng phấn chấn nội lực sung mãn cơ thể lâng lâng huyết khí trong người di chuyển rần rật thông sướng vô cùng.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới tin rằng chủ nhân của tiểu thất tức bộ hài cốt kia có thiện chí tác thành cho người hữu duyên.

Ngẩn đầu lên chợt thấy trên cửa viết ba chữ "Cấm La Điện".

Lâm Đoàn Nghĩa không do dự nữa bước vào điện.

Cánh cửa chỉ rộng hai thước cao bốn thước nhưng cũng đủ một người khom lưng bước vào được.

Vừa qua khỏi cửa Lâm Đoàn Nghĩa bỗng thấy dưới chân lạnh ngắt thì ra nó lọt vào trong bốn bức tường sắt giống như cái tủ, còn chưa biết xoay xở thế nào thì chợt cánh cửa sau lưgn đóng sầm lại đồng thời vang lên tiếng ầm ầm, tủ sắt mang theo nó tụt sâu xuống.

Tuy tin chắc mình sẽ không gặp nguy hiểm nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn thất kinh.

Xung quanh tối om như bưng lấy mắt.

Rơi một lúc thì nghe cạch một tiếng, chiếc tủ dừng lại và mở ra một cánh cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trước mặt bừng sáng liền bước ra.

Chế tủ đóng lại rồi chuyển động ngược lên, Lâm Đoàn Nghĩa quay nhìn mới thấy đó là hệ thống cáp sắt làm nó chuyển động bằng phương pháp ròng rọc.

Phía trước lá một gian Thạch thất rộng, nói là một toà miếu điện thì đúng hơn vì bài trí rất giống lại có nhiều thần tượng.

Hẳn đây mới chính là Cấm La Điện.

Câu đối viết không sai.

"Thế nhân hà bất tảo hồi đầu".

Bây giờ đã lọt xuống lòng đất sâu cả trăm trượng đã không quay đầu sớm, bây giờ có phép thần thông như Tôn Ngộ Không thì họa chăng mới trở ra được.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa lại thấy lòng tràn đầy hy vọng.

Sau khi khẩn cầu Lãnh Diện bà bà thu nhận làm đệ tử để học võ công thượng thừa với mục đích duy nhất là báo thù nhưng bị cự tuyệt, bây giờ rơi vào đây nó lại hy vọng được gặp kỳ duyên luyện thành nhất thân võ công cái thế đánh được bọn ác ma đang truy sát nó.

Nó biết từ nay đã trở thành môn hạ của vị quái kiệt vô danh đã chết kia và vị đó phí rất nhiều tâm cơ thiết lập cơ quan này đề phòng môn hạ đào tẩu và không để ngoại nhân xâm phạm.

Nhưng đã nhập Cấm La Điện đến khi nào mới thành công để quay về trần thế?

Đại nhân bước vào điện thấy có rất nhiều tượng ước có tới trên hai trăm pho, tay cầm đủ loại binh khí với những động tác khác nhau như đang giao chiến.

Cuối điện có một thần án lớn treo hai câu đối:

"Ngoãnh lại nhớ ngày qua, ba trăm ngày phong ba tuyệt hiểm Cúi đầu ngẫm hậu sự nghìn vạn năm công nghiệp tất thành".

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Đã tới đây thì chỉ có biết tuân theo số mệnh, phục tùng mọi sự an bài của lão nhân gia.

Nghĩ đoạn đến trước thần án quỳ xuống tham bái.

Vừa bái xong chợt nghe cách một tiếng, lại một chiếc hộp khác dài chừng một thước từ trên trần rơi xuống.

Bây giờ thì Lâm Đoàn Nghĩa không còn ngạc nhiên nữa, nhặt lên xem thấy ngoài hộp chỉ viết hai chữ "con ta".

Nét chữ thanh tú tất phải là tự dạng của nữ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Phụ mẫu của mình đều đã bị giết, tuổi mình còn nhỏ vị nữ nhân nào đó gọi là nhi tử thì không sao nhưng giả dụ một lão đầu rơi xuống đây thì sao?

Nó đoán rằng vị nữ kiệt chủ nhân chiếc hộp với bộ thi hài trên kia tất là một đôi phu thê nhưng không con cái mới xưng hô với môn hạ thân thiết như vậy, trong lòng càng thêm cảm kích quỳ xuống lại thêm bốn lại.

Lâm Đoàn Nghĩa mở hộp thấy trên mặt hộp có một phong thư ngoài bì viết chín chữ:

"kẻ bất hiếu bất trung bất nhân bất nghĩa".

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Vị sư phụ này thật kỳ quái, đã là bất hiếu bất trung bất nhân bất nghĩa thì đâu còn là người nữa? Vì sao vị đó lại tự nhận là mình đã phạm bốn trọng tội đó?

Tuy trong lòng đầy hoài nghi nhưng nó lại hiểu rằng đã là kỳ nhân tất có kỳ sự, mình không sao lấy lẽ thường mà phán xét chỉ nên chấp nhận mà thôi.

Nó mở phong thư, thấy trong đó viết:

"Hài tử ngươi ở đây học một năm là có thể xuất đạo, trong thời gian đó cần mất mười ngày để học thuộc bí kíp trong hộp rồi tĩnh tọa trước mặt ta để luyện nội công. Qua sáu tháng luyện nội công cơ bản sau đó sẽ tới đấu với tiểu quỷ trong điện, khi nào thắng mới cướp được binh khí, chiếu theo các thế đánh của tiểu quỷ mà luyện các thứ binh khí kiếm thương đao trượng tiên ... khi nào đánh thắng tên phán quan của bổn điện liên thủ với tiểu quỷ gọi là quỷ trận coi như thành công. Trong hộp có hai loại dược hoàn, loại màu đen là để tăng nội lực, lọai màu trắng dùng để thay lương thực, mỗi ngày chỉ cần uống một viên là không cần ăn gì thêm nữa".

Hàng cuối không ghi danh tự người viết mà là mấy chữ "phi thê phi thiếp phi nữ phi tỳ".

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Đã là nữ nhân mà không phải là thê thiếp cũng không phải nhi nữ cũng không phải nữ tì như vậy vị này thân phận thế nào?

Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ ngợi đến vấn đề phức tạp đó Lâm Đoàn Nghĩa lại xem tiếp.

Dưới mảnh giấy là một gói, mở ra thấy hai bình đựng dược hoàn một thứ màu đen và một thứ màu trắng.

Nó chiếu theo thư lấy hai thứ dược hoàn trong hộp uống vào.

Trong hộp còn có mười đồng tiền vàng và năm thanh kiếm nhỏ giống như đồ chơi của trẻ con ba tuổi nhưng đều là loại thượng phẩm đúc bằng thép tinh luyện sắc như nước, chuôi kiếm đã cổ không biết thuộc thời đại nào?

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng vật trong hộp tất là vật sư phụ sư nương tặng mình nhưng không biết cách sử dụng loại đoản kiếm này như thế nào và mấy đồng tiền vàng dùng để làm gì mặc dù vẫn quỳ xuống trước án thần bái tạ.

Sau đó Lâm Đoàn Nghĩa mới mở ra tầng thứ hai của chiếc hộp.

Dưới đáy hộp là một quyển sách nhỏ bạc bằng da dê dày chừng năm mươi trang trong đó chỉ dẫn phương pháp luyện nội công và một số môn võ học.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần công tuyệt kiếm

Nội công được gọi là Cửu Dã Thần Công, chỉ trừ phần luyện công mở đầu viết mấy dòng sơ lược còn lại chỉ dẫn rất cặn kẽ phương pháp luyện và công dụng của loại khí công thượng thừa này.

Lập tức Lâm Đoàn Nghĩa bị cuốn hút vào những dòng chữ rất hữu thần và nội dung viết trong đó.

Năm mươi trang ký tải võ học chí thượng vô cùng ảo diệu mới đọc chưa thể lĩnh hội ngay được.

Về cách dùng thấy viết:

"Cửu Dã Thần Công là khí công tuyệt thế vừa có tác dụng phá giải công thế và tránh chiêu của địch nhân rất tốt nhưng nó không những có tác dụng phòng thủ khi phát khí công có thể sát thương địch nhân trong phạm vi ba trượng".

Tiếp đó là những giải thích tường tận biến hóa những tinh túy và phương pháp tập luyện khí công khinh công và kiếm pháp.

Nhưng tới phần kiếm pháp thì viết rằng:

"Sau khi luyện thành Cửu Dã Thần Công đấu với thần tượng đoạt được binh khí nào thì luyện binh khí đó, đến khi nào đánh mười ngày mà không thắng được mới luyện đến Minh Vương kiếm pháp".

Vì đã luyện qua võ công cơ bản của sư phụ Phục Ma kiếm khách mấy năm nên Lâm Đoàn Nghĩa đã biết cách vận hành chân khí chỉ là chưa đả thông được hai mạch nhâm đốc.

Theo trình tự thì sau khi luyện công hai tháng mới tới tuần tự này.

Hai tháng trôi qua Lâm Đoàn Nghĩa chiếu theo chỉ dẫn trong sách uống vào một lúc tới ba viên thuốc giúp tăng nội lực màu đen rồi nhắm mắt tọa công.

Một lúc sau nó thấy toàn thân nóng ran các mạch máu giãn ra căng phồng cho đến khi từ hai lòng bàn tay và đỉnh đầu bốc ra hơi trắng mới thét to một tiếng bức hết chân khí tích tụ từ đan điền vận qua hai mạch nhâm đốc.

Nhờ dược lực trợ giúp Lâm Đoàn Nghĩa đả thông được kinh mạch một cách thuận lợi.

Thấm thoát qua sáu tháng chiếu theo trình tự luyện công thì việc luyện Cửu Dã Thần Công đã hoàn thành.

Để thử sức Lâm Đoàn Nghĩa chiếu theo sách đến một tảng đá lớn bằng chiếc bàn vận Cửu Dã Thần Công vào đơn chưởng đánh ra.

Chỉ nghe ầm một tiếng cả toà điện chấn động, tảng đá bị chưởng lực đánh nát thành bụi phấn.

Lâm Đoàn Nghĩa mừng rơn thầm nghĩ:

- Công lực của mình so với trước đây chỉ e tăng gấp mấy chục lần, làm sao có thể tăng tiến nhanh như vậy? Chắc phần lớn nhờ tác dụng của thần dược.

Thần tượng tỏ ra hết sức linh hoạt nếu Lâm Đoàn Nghĩa không cử động gì thì chúng đứng im theo tư thế nhất định, nhưng chỉ cần đến gần hoặc nhắm vào chúng phát chiêu lập tức bọn này tấn công ngay.

Ngày đầu tiên đấu với chúng mệt nhoài nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không thắng được tên nào trái lại mấy lần suýt bị hại.

Thần tượng có tới hai trăm năm mươi sáu pho dùng đủ loại binh khí có pho chỉ tay không chiêu thức chúng đánh ra cũng hoàn toàn khác nhau và ảo diệu phi thường.

Mỗi pho khắc kí hiệu khác nhau như Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Võ Đang, Ảnh y, có cả tên người và số hiệu.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt hiểu ra những điều ghi trong pho sách mà trước đây mình đọc không hiểu.

Nguyên trong bí kíp chỉ ghi tóm lược các loại võ công nhưng lại không nói rõ cách luyện nay mới nghiệm ra rằng những pho thần tượng mới là người thụ nghệ, đại diện tinh hoa võ nghệ cho hầu khắp các phái trong giang hồ như kiếm thuật của Võ Đang, quyền thuật của Ảnh Ý môn, trượng pháp của Thiếu Lâm ...

Vừa đấu Lâm Đoàn Nghĩa vừa chú tâm nghiên cứu các chiêu thức và bộ pháp của thần tượng càng đấu càng hứng thú.

Nó ngạc nhiên không hiểu sư phụ và sư mẫu làm sao học được nhiều thứ võ học đến thế đặc biệt là chế tạo ra những thần tượng ứng chiến vô cùng thần kỳ và linh hoạt.

Vừa thông minh lại có thiên bẩm võ học lại vừa hứng thú nên tiếp thụ rất nhanh.

Sau vài tháng Lâm Đoàn Nghĩa đã có thể thắng được phân nửa số thần tượng nhưng nó không đoạt binh khí, khi tin chắc học kỹ võ học của môn phái mà thần tượng đó đại diện, nhớ nằm lòng mọi chiêu thức thì mới đoạt binh khí của thần tượng đó lại học tiếp thần tượng khác.

Khó nhất là hàng ma trượng pháp của phái Tung Dương.

Nó học hết mười mấy ngày mà chưa tiếp thụ hết trượng pháp này.

Đánh mãi không thắng Lâm Đoàn Nghĩa tự nghĩ:

- Tất phải học xong Minh Vương kiếm pháp mới đối phó nổi.

Muốn luyện kiếm tất phải có kiếm nhưng trường kiếm của nó đã bị lão ma đánh gãy trước Thạch động của Lãnh Diện bà bà đành phải đoạt kiếm của thần tượng.

Nó chọn pho tượng viết chữ Hoa Sơn nhưng đấu tới trăm chiêu vẫn chưa thắng được liền dừng tay tự nhủ:

- Kiếm pháp của phái Hoa Sơn nổi tiếng võ lâm chờ luyện xong Minh Vương kiếm pháp mới thắng nổi.

Nó liền chọn một pho tượng khác qua hơn hai mươi chiêu thì đoạt được kiếm.

Chợt thấy trên kiếm đề hàng chữ nhỏ "binh khí của Trương Thiếu Hùng phái Côn Lôn bài thứ ba mươi mốt đoạt được ngày ... tháng ... năm. ....".

Lâm Đoàn Nghĩa không quan tâm lắm đến chuyện này bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu và khổ luyện võ học thượng thừa cuối cùng trong bí kíp.

Minh Vương kiếm pháp có chín chiêu bao gồm ba mươi sáu thức, Lâm Đoàn Nghĩa cứ theo chỉ dẫn học kỹ từng chiêu một, mất ba tháng thì đã có thể phát kiếm tạo thành một bức tường màu trắng mưa rơi không lọt.

Trong sách viết:

"Đăng tinh đề khí kết hợp kiếm với Cửu Dã Thần Công mới phát huy hết uy lực của Minh Vương kiếm pháp".

Mất thêm một tháng để kết hợp Minh Vương kiếm pháp với Cửu Dã Thần Công nó lại thử sức với thần tượng Tung Dương phái.

Nhưng để thử xem Minh Vương kiếm pháp lợi hại đến đâu nó đấu với thần tượng Hoa Sơn trước, nhưng khi thi triễn Minh Vương kiếm pháp chỉ năm chiêu đã đoạt được kiếm của pho tượng.

Trên chuôi kiếm cũng có dòng chữ nhỏ viết rằng "kiếm của Mục Hoằng bài thứ hai mười sáu đoạt ngày ... tháng ... năm. ....".

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nghĩ thầm:

- Làm sao kiếm của vị Mục Hoàng lại ở đây?

Với Minh Vương kiếm pháp kết hợp Cửu Dã Thần Công sau bảy chiêu Lâm Đoàn Nghĩa đã thắng được hàng ma trượng páhp của phái Tung Dương thấy trên thiền trượng khắc rõ "vật sở hữu của Pháp Hiền đại sư phái Tung Dương bài thứ mười bảy đoạt ngày ... tháng ...

năm. ....".

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Sư phụ từng kể rằng Pháp Hiền đại sư là chưởng môn phái Tung Dương, võ công cao cường hiếm gặp trong trăm năm trở lại đây, sáu mươi năm trước Pháp Hiền đột nhiên mất tích không rõ nguyên do. Tùng Dương phái huy động toàn bộ môn nhân đệ tử đi tìm khắp giang hồ nhưng không có kết quả. Sau khi Pháp Hiền đại sư mất tích hai năm thì đệ nhất kiếm thủ phái Hoa Sơn Mục Hoằng cũng mất tích.

Sau đó có thêm một số cao thủ các phái cũng mất tích một cách thần bí như thế, đã có hàng trăm người đi lục tìm khắp nơi nhưng họ vẫn bặt tăm, cho đến nay vẫn được coi là vụ án huyền bí bật nhất trong võ lâm.

Sư phụ vẫn nói rằng kiếm pháp của phái Hoa Sơn được coi là tinh diệu nhất nhì trong võ lâm, Mục Hoàng là đệ nhất kếim thủ Hoa Sơn phái sáu mươi năm trước, thế mà mình chỉ cần năm chiêu đã thắng, vậy trên giang hồ có ai địch nổi Minh Vương kiếm pháp nữa?

Nghĩ đến đó trong lòng mừng khôn xiết.

Nhưng lát sau nghĩ lại không khỏi cảm thấy kinh dị.

Bởi vì những nhân vật mất tích trước đây đều bị sư phụ và sư nượng giết chết thì căn cứ vào số binh khí ở đây thì không dưới hai trăm năm chục cao thủ lừng danh các phái. Nếu sau này truy cứu ra Lâm Đoàn Nghĩa là truyền nhân của họ thì đến khi cao thủ các phái nhất loạt tìm đến báo cừu thì biết làm thế nào?

Nó tự nhủ:

- Chuyện đó tính sau, chỉ cần thắng hết số thần tượng ở đây là trở thành đệ nhất cao thủ trong giang hồ không ai địch nổi, nhất định giết được bốn tên ma đầu kia trả thù cho phụ mẫu và ân sư trước đã.

Trong điện có bảy tám pho thần tượng đứng tụm lại, Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Đây chắc là quỷ trận chép trong sách lúc này có thể đấu với chúng được rồi.

Tám người liên thủ tạo thành uy lực kinh nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa nhảy vào tám thứ binh khí đã vây lại, tám thứ binh khí từ tám hướng bất đồng châu lại kết hợp với chỉ chưởng đánh ra như bão táp.

Lâm Đoàn Nghĩa phải thi triển hết mọi bộ pháp học được suốt năm nay kết hợp Minh Vương kiếm pháp và Cửu Dã Thần Công mới giữ không bị bại.

Cuối cùng nó dùng chiêu thứ chín có tên là A Lại Cảnh Chức mới đánh bật được binh khí của đối phương chỉ còn lại một thiền trượng của phái Thiếu Lâm, và một thanh kiếm của Võ Đang phái.

Khi đánh thắng hai đối thủ cuối cùng đó chợt từ cuối bức tường đối diện chợt vang lên những tiếng ầm ầm và mở ra một cánh cửa.

Lúc đó mọi cơ quan trong điện lập tức bị đình chỉ.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngẩn ra một lức mới bước đến cửa.

sau cửa có một chiếc bàn nhỏ kê ngay ngắn, trên đặt một chiếc hộp nhỏ và một mãnh lụa viết:

- Hài tử, này ngươi đã luyện thành tuyệt nghệ, duyên phận giữa chúng ta cũng hết. Toà Cấm La Điện này sắp bị hủy, sau này không còn ai có thể vào đây được nữa mau thu xếp rời khỏi đây trong một khắc, ngươi có thể mang theo mười đồng tiền và ngũ hành kim kiếm, sau này kết hợp dùng cả hai loại binh khí đó sẽ vô cùng lợi hại, trân giang hồ không ai địch nổi.

Ở đây còn một pho sách ký tải một số võ học để trong hộp cũng tẳng ngươi nhưng không thể luyện ở đây, sau này luyện thành nhất thiết phải đốt đi trừ những thứ mà ta đã dặn và những thứ là sở hữu của ngươi trước đây, không được đem theo bất cứ vật nào khác.

Lâm Đoàn Nghĩa đọc lại mãnh lụa, nước mắt rưng rưng.

"Luyện thành tuyệt nghệ duyên phận giữa chúng ta đã hết".

Mặc dù sư phụ đã chết từ lâu không biết sư nương là ai nhưng nghĩa tình thụ nghệ của hai vị đó đối với nó sâu nặng biết bao.

Nó mở hộp ra cất pho sách vào túi, thấy dưới đáy hộp còn có một mãnh giấy viết mười một chữ:

"Mạc khi Lãnh Diện bà bà chỉ phòng Hàn Sơn Hữu đông hành Hải Thâm Tân, tầm ngư phủ nhất thân thủ".

Vừa đọc lướt xong thì chợt thấy xung quanh tối sầm bốn cánh cửa sắt đóng sập lại thành chiếc tủ như lúc đi xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa hết kinh hãi thì đã nghe những tiếng ầm ì như sấm dậy rối chiếc tủ mà nó đang đứng tự đậng nâng cao lên.

Chỉ lát sau chiếc tủ dừng lại mở ra.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đã lên khỏi mật đất liền nhảy ra ngoài.

Chiếc tủ lại thụt trở lại xuống lòng đất, sau đó một lúc vang lên những tiếng động ầm ầm như địa chấn.

Lâm Đoàn Nghĩa thơ dài tự nhủ:

- Thế là Cấm La Điện đã bị hủy, vĩnh biệt sư phụ, sư nương.

Rồi quỳ xuống lại ba lạy, nước mắt ứa ra.

Một lát sau trấn tĩnh lại đứng lên thấy mình đứng gần thác nước trước sơn động của Lãnh Diện bà bà trong lòng rất đỗi ngạc nhiên.

Thoạt tiên chàng định tìm Lãnh Diện bà bà để hỏi thăm tin tức của thư đệ Khâu gia nhưng chợt nhớ câu "Mạc khi Lãnh Diện bà bà", biết rằng mình và lão quái bà đó tất có căn duyên.

Tính khí lão bà bà cổ quái tới đó tất sẽ nảy sinh xung khắc Lâm Đoàn Nghĩa đứng trầm ngâm giây lát rồi thi triển thân pháp Thương Thiên Chi Dã lao về hướng đông.

Hai ngày sau thì tới bờ biển nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không biết Hải Thâm Tân ở đâu.

"Tầm ngư phủ nhất thân thủ" có ý nghĩa gì?

Lâm Đoàn Nghĩa lặng nhìn mặt biển mênh mông với hàng trăm con thuyền ngược xuôi nam bắc, biết đáp thuyền đến nơi đâu?

Suy nghĩ mãi không biết ý sư nương bảo mình làm gì Lâm Đoàn Nghĩa tìm vào một tiểu trấn nghỉ ngơi mấy ngày.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa đã mười bảy tuổi, trở thành một thiếu niên khôi ngô tuấn tú nhưng vì qua một năm ở dưới đất sâu nên y phục cũ rách tóc tai rối bù.

Trong túi sẵn có một ít tiền giữ được từ trước chàng mua mấy bộ y phục nghỉ lại trong trấn hai ngày rồi tìm một Thạch động kín đáo luyện võ công.

Trong pho sách sư nương tặng trước khi ra khỏi Cấm La Điện có ký tải một số tuyệt học trong đó có cách luyện và sử dụng ngũ hành kim kiếm và kết hợp giữa kim kiếm và Minh Phủ Kim Tiền.

Sau khi luyện thành Cửu Dã Thần Công và Minh Vương kiếm pháp Lâm Đoàn Nghĩa tham ngộ rất nhanh, chỉ mười lăm ngày đã học xong Ngũ Hành Kim Kiếm, có thể thu phát tùy tâm kết hợp tiền kiếm vô cùng huyền ảo.

Trong thư còn có một số công phu khác và các loại trận thức như ngũ hành, bát quái, cửu cung, thập phục ...

Thêm hai tháng luyện các loại võ công và nghiên cứu trận thức thành thục xong, Lâm Đoàn Nghĩa làm theo lời chỉ dẫn sư nương đốt pho sách đi.

Cũng vẫn chưa hiểu ra cậu "tầm ngư phủ nhất thân thủ" có ý gì, Lâm Đoàn Nghĩa quyết định đem di vật của Long Oải Bà Bà là đoạn long đầu trượng đến Lao Sơn, hoàn thành uỷ thác của vị tiền bối đó.

Quyết định xong chàng lập tức lên đường, cứ theo bờ biển mà đi hy vọng gặp được chiếc hải thuyền cổ quái mà sư nương đã dặn.

Một hôm đang đi thì gặp hai tên hán tử dùng hổ đi ngược lại phái mình. Cả hai đều mang đơn đao, vóc người vạm vỡ tướng mạo dữ

dằn mới nhìn qua cũng biết là người trong võ lâm và chẳng phải loại thiện lương.

Ngang qua Lâm Đoàn Nghĩa tên đi trước dừng lại nhìn chàng bằng ánh mắt không chút thiện cảm, chợt quát lên:

- Tiểu tử ngươi làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nhìn hắn đáp:

- Tại hạ đi đường không thấy sao?

Tên hán tử cười hắc hắc nói:

- Đi đường ư? Đại gia đi mòn gót ở vùng Lang Nha này mà chưa bao giờ gặp ngươi, mau theo ta.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Xin lỗi, tại hạ không rảnh.

Dứt lời bước đi.

Tên hán tử quát lên:

- Ngươi dám?

Dứt lời lao bổ tới vung bàn tay to như nải chuối chộp vào vai Lâm Đoàn Nghĩa.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt người tránh trảo, đanh giọng hỏi:

- Ta đi đường sao cần phải theo ngươi?

Tên kia cười nhạt nói:

- Tiểu tử ngươi gan mật quả không nhỏ.

Rồi quay lại bảo tên đi sau:

- Đinh lão nhị, bắt lấy tên gian tế này.

Cùng lúc ấy không biết từ đâu xuất hiện thêm mười mấy tên hắc y đại hán hùng hổ xông tớ vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa.

Lúc này Lâm Đoàn Nghĩa đã có võ công tuyệt thế đâu để bọn kia vây được mình.

Bị tên hán tử gọi là gan tế làm chàng nổi giận liền quát:

- Tên có mắt không tròng kia, sao ngươi dám bảo ta là gian tế?

Tên hán tử bị mắng nổi giận quát lên:

- Xông lên bắt lấy hắn.

Mười mấy tên hán tử hùng hổ vung đao tuốt kiếm xông vào.

Vừa lúc ấy chợt nghe tiếng quát:

- Dừng tay.

Lời vừa dứt một người lướt tới hiện trường.

Đó là một hán tử chừng ba mươi tuổi, râu hùm hàm én dáng oai phong, mặt mũi trông có mấy phần chánh khí.

Cả bọn nghe quát đều lùi lại.

Hán tử vừa đến nhìn tên bảo Lâm Đoàn Nghĩa là gian tế hỏi:

- Vương Ngũ có chuyện gì thế?

Tên này cúi mình đáp:

- Bẩm tam đà chủ, tên này tất là gian tế của Hồng Phong Nương Tử. Nếu không bắt hắn mối thù với Hồng Phong Nương Tử ...

Vị được xưng là tam đà chủ quát lên:

- Ngươi nói bậy bạ gì thế?

Rồi hướng sang Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Không biết huynh đài có tiếp được Long thiếp của tệ bang không?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy vị tam đà chủ này đối với mình lễ mạo như vậy liền nguôi giận nhưng không hiểu y nói gì chấp tay hoàn lễ đáp:

- Long thiếp thế nào tại hạ còn chưa biết?

Tam đà chủ ngạc nhiên nhìn chàng hỏi:

- Như vậy là huynh đài tới đây lần đầu?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Chính thế.

Tam đà chủ nói:

- Nếu vậy đây chỉ là sự hiểu lầm, huynh đài có thể đi.

Tên hán tử có tên Vương Ngũ thấy tam đà chủ thả Lâm Đoàn Nghĩa đi vội nói:

- Xin đà chủ đừng mắc lừa tên gian tế đó, chúng ta phát Hồi Long thiếp đến các nơi quanh vùng này ba trăm dặm, làm sao tên này lạ không biết? Vì sao lại đúng hôm nay hắn xuất hiện ở đây?

Tam đà chủ định quát nhưng ngẫm lại thấy Vương Ngũ nó phần nào cũng có lý liền vung tay nói:

- Ngươi không cần nói ta đã có cách.

Lại quay sang Lâm Đoàn Nghĩa:

- Huynh đài vừa rồi Vương đầu mục nói gì chắc huynh đài đã hiểu. Tại hạ muốn để huynh đài đi nhưng bang chúng không chịu, vậy xin phiền theo tại hạ ghé vào bổn bang nghỉ ngơi tất sẽ được chiếu theo lễ đón tiếp, chờ tới khi chấm dứt xung đột với Hồng Phong Nương Tử sẽ tiễn huynh đài tiếp tục hành trình, được không?

Tuy nói năng văn hoa lễ độ nhưng ý tam đà chủ vẫn là định quản thúc Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng ôm quyền nói:

- Xin đa tạ hảo ý của quý bang nhưng tại hạ có việc cần làm. Xin cáo từ.

Nói xong điềm nhiên bước đi.

Chắc rằng bang phái này có thế lực rất lớn mới phát thiệp trong khu vực tới ba trăm dặm, vì thế đâu dễ để người khinh dễ?

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa phản kháng tam đà chủ sa sầm mặt liền nhảy ra chặn đường, nói:

- Hồi Long Bang tuy nhỏ nhưng không phải nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Các hạ đã không chịu uống rượu mời thì chớ trách bổn nhân vô lễ.

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận nói:

- Tại hạ đã nói rằng không có việc gì ở quý bang nên không thể tòng mệnh được.

Dứt lời thi triển khinh công phóng đi, chớp mắt đã lướt xa mười trượng.

Tam đà chủ quát to một tiếng lao mình đuổi theo, bang chúng Hồi Long Bang cũng nháo nhác truy đuổi.

Nhưng thân pháp của Lâm Đoàn Nghĩa quá nhanh chốc lát đã đi xa nửa dặm đuổi sao cho kịp?

Lâm Đoàn Nghĩa không muốn vô cớ kết oán thù với Hồi Long Bang cũng không muốn bị bắt nên lướt đi rất nhanh, chạy một mạch xa tới ba mươi dặm tới một tiểu trấn mới dừng bước nghĩ thầm:

- Mặc kệ chúng, cứ vào nghỉ ngơi ăn lót dạ đã, sau đó tới Hồi Long Bang xem xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đoạn ghé vào một phạn điếm.

Nhưng mới vào cửa thì một tên tiểu nhị chạy ra nói:

- Xin công tử gia hãy sang nơi khác.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Sao thế?

Điếm tiểu nhị đáp:

- Hôm nay bổn điếm đã được Khâu Bang Chủ bao hết rồi không bán cho ngoại khách đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa à một tiếng, đành quay người bước ra.

Ghé thêm ba phạn điếm khác cũng được trả lời rằng đã được Hồi Long Bang bao hết, Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy bực mình.

Cuối cùng chàng bước vào một ngôi điếm nhỏ.

Tiểu quán chỉ có ba bàn nhỏ thì hai bàn đã đầy khách, chỉ có một bàn trống nhưng lại không có chiếc ghế nào vì khách đã lấy sang hai bàn kia để ngồi với nhau.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa bước vào điếm gia đon đả chào mời nhưng quay lại thấy không có ghế liền gọi to:

- Vương Cửu mau mang ghế cho khách nhân ngồi.

Tiểu nhị duy nhất phục vụ trong điếm nói:

- Dạ ... hết ghế rồi.

Lão chủ quán chắc đã bảy mươi tuổi, liền đứng lên nói:

- Thôi được, ngươi cứ đến lấy ghế lão phu đem cho khách.

Thấy dáng lão ta run lẩy bẩy chắc vì không con cái, túng bấn nên phải gắng làm để kiếm miếng ăn vội nói:

- Xin lão trượng cứ ngồi tiểu khả đứng cũng được, chỉ ăn tạm mấy bát rồi đi ngay ...

Vừa lúc đó chợt nghe rầm một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa quay sang chợt thấy một đại hán mắt to mày rậm đấm mạnh xuống bàn quát:

- Mẹ nó tiểu tử kia sao không mở to mắt ra mà nhìn? Người kia do kính lão mà đứng ăn còn ngươi thì giành cả hai ghế là nghĩa lý gì chứ? Mau buông ghế ra nếu không sẽ biết tay lão tử.

Đại hán ăn to nói lớn tuy mới hăm bốn hăm lăm tuổi nhưng miệng cứ xưng mình là lão tử nghe rất chướng tai.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 6: Thanh linh tứ vân

Lâm Đoàn Nghĩa thoạt tiên cho rằng y chửi mình nhưng nghe câu sau thì hóa ra không phải mới đưa mắt nhìn, quả thấy bàn giữa có một tên hắc y hán tử ngồi ghế mình còn bắc chân lên một ghế khác, điệu bộ rất ngang ngạnh.

Trong quán chỉ có một mình hắn chiếm hai ghế, không biết lỗi nhường lại thì chớ lại đứng phắt lên nhảy hai bước đến trước mặt đại hán mày rậm quát:

- Cẩu tặc ngươi chửi ai?

Đại hán mày rậm ngang nhiên quát:

- Ta chửi ngươi đấy ...

Lời chưa dứt thì bị tên hắc y hán tử vung chưởng đánh ra.

Đại hán mày rậm đưa tay trái đỡ tay phải đang cầm chén rượu ném thẳng vào mặt đối phương.

Chỉ nghe bốp một tiếng, hắc y hán tử bị chén rượu ném trúng ngay giữa mũi máu phun ra lùi lại hai bước ngã ịch xuống.

Bàn này có tới sáu người chắc đều là đồng bọn của hắn, cùng la lên. Hai tên tới đỡ đồng bọn còn bốn tên khác hùng hổ nhảy tới vây lấy thủ phạm.

Một tên trong số đó có đôi mắt tam giác, chỉ tay thẳng vào mặt đại hán mày rậm quát:

- Cẩu tặc, ngươi có biết chúng ta là ai không mà dám hành hung?

Đại hán khinh khỉnh đáp:

- Nhìn các ngươi thì biết ngay là bọn ngưu quỷ xà thần chẳng phải là giống thiện lương đâu.

Tên mắt tam giác quát lên:

- Tiểu cẩu, ngươi dám xem thường Hồi Long Bang chúng ta sao?

Dứt lời song chưởng đánh ra.

Đại hán mày rậm vội nhảy lùi một bước tránh chiêu không ngờ đạp phải chân của một tên trong Hồi Long Bang làm hắn kêu ré lên.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thế muốn phì cười nhưng thấy đại hán mày rậm có vẻ thế cô, chỉ vì trượng nghĩa mà đứng ra bênh vực lẽ phải nay gặp Hồi Long Bang hung bạo như thế tất thế lực không nhỏ, chỉ e khó tránh khỏi thiệt thòi.

Vì chuyện tranh ghế cho chàng mà sinh ẩu đả nên chàng thấy mình có trách nhiệm, liền nói:

- Các vị khoan đã ...

Tiểu quán nhỏ hẹp diện tích chẳng bao nhiêu mấy tên Hồi Long Bang nhảy ra bao vây thì gần chiếm hết chỗ rồi.

Một tên vừa quay lại thì đã đứng trước mặt chàng, trợn mắt quát:

- Tiểu tử ngươi mà biết chuyện gì mà chõ miệng vào, cút.

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiên người tránh.

Bên kia ba tên khác cũng xuất thủ tấn công đại hán râu rậm.

Cuộc loạn đả diễn ra làm mấy thực khách hốt hoảng dồn lại một góc, lão chủ quán và tên tiểu nhị sợ hãi trốn sau quầy hàng.

Giữa lúc ấy chợt một người chạy xộc vào quát:

- Dừng lại ngay.

Tiếng quát của người này liền sinh tác dụng, cuộc loạn đả lập tức đình chỉ. Tên đại hán râu rậm cung kính nói:

- Thúc thúc ...

Người mới vào là một trung niên nhân cao lớn vạm vỡ, tuổi ngoại tứ tuần mặt đỏ như táo chín, dáng rất uy mãnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa thấy người kia chợt kêu lên:

- Thạch sư thúc.

Người mới vào nhìn chàng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay cười nói:

- Tiểu điệt là Lâm Đoàn Nghĩa, sư thúc quên mất rồi sao?

Nguyên người này là Thạch Lục sư đệ Phục Ma kiếm khách với thanh Thất Dương đao cũng có danh khí trên giang hồ.

Phục Ma kiếm khách tính trầm tĩnh nhưng vị sư đệ lại là người hiếu động, thích ngao du sơn thủy rất ít khi ở nhà.

Năm năm trước Lâm Đoàn Nghĩa đến bái Phục Ma kiếm khách làm sư thì Thạch Lục đi vắng, hai năm sau vị này mới trở về thăm sư huynh chuyện vãn một ngày rồi lại đi ngay.

Tuy có gặp mặt nhau nhưng chỉ một lần, hồi đó Lâm Đoàn Nghĩa còn là một đứa trẻ mười bốn tuổi, nay đã là một thiếu niên mười bảy cao lớn chững chạc hơn rất nhiều làm sao Thạch Lục nhận ra được?

Nhưng dù sao ông ta cũng còn nhớ rằng sư huynh có một đệ tử tên là Lâm Đoàn Nghĩa là nhi tử của Kim Đao Lâm Vỹ nên nghe chàng giới thiệu xong mừng rỡ hỏi:

- Thì ra là sư điệt, sao ngươi không đi cùng sư phụ?

Nghe nhắc đến sư phụ Lâm Đoàn Nghĩa lòng đau như cắt nhưng trước mặt đông người không muốn lộ ra bèn nén đau thương đáp:

- Ân sư đã ôm hận quy tiên một năm trước rồi ...

Thạch Lục nghe nói biến sắc giống như bị sét đánh ngang đầu quát lên:

- Kẻ nào hạ thủ?

Giọng ông ta to như sấm đến nỗi làm gian tiểu quán rung lên, lão chủ quán khiếp vía ngã nhào xuống.

Mấy tên thuộc hạ của Hồi Long Bang đã dừng tay từ khi Thạch Lục bước vào chăm chú theo dõi cuộc đối thoại giữa hai người.

Nghe Thạch Lục quát vang như vậy biết người này có võ công thượng thừa lại nghe đại hán mày rậm gọi là thúc thúc chúng lại càng kinh sợ đâu dám chần chừ thêm nữa, vội chuồn đi.

Thạch Lục vốn không có ý làm cho chúng nhân khiếp hãi thấy lão chủ quán ngã xuống bất tỉnh mới trấn tĩnh lấy ra một viên dược hoàn bảo đại hán mày rậm:

- Thạch Giác, hãy cho lão chủ quán uống vào. Ta mới ra ngoài một chút mà ngươi đã gây hoạ.

Đại hán mày rậm Thạch Giác vội tiếp lấy viên thuốc cứu lão nhân tỉnh lại rồi đứng nép sang một bên.

Thạch Lục nhìn Lâm Đoàn Nghĩa bảo:

- Nghĩa nhi, hãy ngồi xuống rồi kể lại đầu đuôi sự việc sư huynh bị hại cho ta nghe.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nghĩa nhi muốn cùng sư thúc ra ngoài kia nói chuyện.

Thạch Lục nhíu mày hỏi:

- Vì sao phải ra ngoài chứ? Ngươi cho rằng ta sợ bọn chó ghẻ Hồi Long Bang đó hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa vội đáp:

- Điệt nhi không dám nhưng chuyện ân sư bị hại rất phức tạp càng không thể để ngoại nhân nghe thấy.

Thạch Lục gật đầu nhìn Thạch Giác bảo:

- Mua thêm trà rượu ra ngoài trấn nói chuyện.

Thạch Giác dạ một tiếng rồi gọi lão chủ quán tới đưa cho lão một đỉnh bạc nói:

- Vì ta mà khách của ngươi chuồn hết, ta bồi thường số tiền ăn uống của chúng. Hãy chuẩn bị hai bình rượu và một số đồ ăn thức nhấm để ta mang đi.

Lão chủ quán vội nói:

- Đại gia vừa cứu tiểu lão nhi tính lại thì tốt rồi đâu dám ...

Thạch Giác ngắt lời:

- Cầm lấy và chuẩn bị như lời ta dặn, nhanh lên.

Lão chủ quán sợ hãi cầm lấy đỉnh bạc cuống quýt sai tên tiểu nhị lo chuẩn bị rượu và đồ ăn thức nhấm một mâm lớn đậy lồng bàn cẩn thận mang ra.

Thạch Giác bưng lấy mâm nói:

- Thúc thúc chúng ta đi.

Thạch Lục cùng Lâm Đoàn Nghĩa ra khỏi quán.

Ra tới phố Thạch Lục hỏi:

- Sư điệt ngươi thấy Thạch Giác như thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Về võ học điệt nhi thấy thì hình như Giác đại ca còn chưa nhập môn.

Thạch Lục gật đầu nói:

- Hắn là nội điệt của ta lòng dạ thiện lương chỉ có hơi ngốc một chút và hay sinh sự. Vì thế hắn theo ta đã một năm nhưng chưa được ta chính thức truyền thụ võ nghệ, sợ rằng chưa học thành thì đã bị người ta đánh chết.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy tính khí Thạch Giác hào sảng đáng mến liền nói:

- Sư thúc nghĩ thế không sợ Giác đại ca thiệt thòi hay sao?

Thạch Lục thở dài định trả lời thì chợt thấy trước mặt có một đám người chạy tới, biết rằng người của Hồi Long Bang vừa bị Thạch Giác đánh kéo thêm cao thủ đến báo thù, chỉ tay bảo Thạch Giác:

- Ngươi xem hậu quả của hành động vừa rồi đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy chỉ mới gặp vị sư thúc này một lần nhưng nghe sư phụ Phục Ma kiếm khách nói nhiều đến vị sư đệ tính tình hào sảng và chuyên tâm hành hiệp trượng nghĩa này.

Bây giờ xem lại chàng rất cảm phục.

Thạch Lục cười nói:

- Ta chẳng sợ gì Bang Chủ Hồi Long Bang Khâu Tam Uý nhưng thủ hạ của hắn rất đông, tuy nhiều tên đáng ghét nhưng không phải ai cũng đáng giết. Đại khai sát giới với bọn này là không nên.

Y chỉ tay vào bọn kia nói:

- Ngươi thấy đấy, bọn chúng nhếch nhác như thế nhiều tên vừa đi vừa sợ đánh chúng không nỡ ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Khâu Tam Uý là người thế nào?

Thạch Lục đáp:

- Hắn trước đây vốn không phải là kẻ ác nhưng ba năm lại đây không biết dựa vào thế lực của người nào mà trở nên ngang tàng, một số thuộc hạ cậy thế hoành hành. Nhưng dù sao cũng không phải là tà phái.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi:

- Tiểu điệt có nghe bọn chúng nói về một vị Hồng Phong Nương Tử nào đó, không biết nhân vật này là ai?

- Hồng Phong Nương Tử chỉ mới xuất danh chừng nửa năm nay thôi, nghe nói cô ta còn trẻ nhưng võ công rất cao tính tình lại dâm đãng. Hôm nay cô ta và Khâu Tam Uý có ước đấu trên bãi biển này. Theo ta thấy thì nếu không có người khác trợ giúp chỉ dựa vào bọn tam lưu của Hồi Long Bang tất sẽ trở thành vật hy sinh cho Hồng Phong Nương Tử mà thôi.

Quả nhiên bọn người của Hồi Long Bang tuy bám theo họ nhưng rụt đầu rụt cổ không dám lộ diện, hành động rất vụng về.

Không bao lâu thì ra khỏi cửa trấn thành phía đông.

Họ đi ra phía bờ biển chừng nửa dặm thì có ba kỵ sĩ từ phía sau phi tới, cả ba đều là nữ nhân.

Khi đi ngang qua Lâm Đoàn Nghĩa một người quay lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nhoẻn cười rất tình tứ.

Lâm Đoàn Nghĩa bất giác đỏ mặt lên cúi đầu xuống.

Phải thừa nhận nữ nhân đó rất đẹp đặc biệt là nụ cười hết sức quyến rũ, làm bất cứ nam nhân nào cũng phải xiêu lòng.

Thạch Lục quay lại nhìn chàng hỏi:

- Ngươi có biết nữ nhân đó là ai không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không biết nhưng nhìn dạng thì võ công không kém chẳng hay có phải là đồng bọn của Hồng Phong Nương Tử không?

Thạch Lục lắc đầu:

- Không phải, ta chưa từng gặp Hồng Phong Nương Tử nhưng ba nữ nhân này thuộc Thanh Linh Tứ Vân, gần đây khá nổi danh.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Thanh Linh Tứ Vân?

- Chính thế, sư phụ ngươi ít xuất hiện trong giang hồ, Thanh Linh Tứ Vân lại mới xuất danh chừng một năm nay đương nhiên là ngươi không biết.

Y dừng lại một lát, lại tiếp:

- Nghe nói sư phụ chúng là một lão đạo cô ẩn cư đã nhiều năm, lão đại là Phi Vân, lão nhị là Nhàn Vân, tam muội là Khinh Vân và còn tứ muội là Thái Vân. Mỗi người đều có nhất thân võ công không kém. Ngươi không ngẩng đầu mà thoáng nhìn đã nhận ra điều đó đủ thấy nhãn lực không phải tầm thường.

Lâm Đoàn Nghĩa lúng túng nói:

- Tiểu điệt ...

Thạch Lục chợt nghiêm giọng:

- Hành tẩu giang hồ phải bạo dạn lên một chút đặc biệt là đối với nữ nhân. Ngươi càng rụt rè thì càng bị chúng ức hiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa dạ một tiếng.

Thạch Lục nói tiếp:

- Tiếng là Thanh Linh Tứ Vân nhưng chỉ có ba tên xuất hiện trong giang hồ bởi vì tứ muội Thái Vân còn chưa xuất đạo, vẫn còn ở lại hầu hạ cho sư phụ.

Bây giờ đã ra khỏi trấn hơn một dặm đến gần bờ biển.

Thạch Giác bưng mâm rượu rẽ sang một bãi cỏ ven đường đặt xuống dưới một gốc cây lên tiếng gọi:

- Thúc thúc, ngồi ở đây tốt rồi.

Thạch Lục dẫn sư điệt rẽ qua đường.

Vừa đến nơi Lâm Đoàn Nghĩa đã quỳ xuống nói:

- Sư thúc đệ tử đáng chết ...

Nói chưa hết câu nước mắt đã chảy xuống như mưa.

Thạch Lục đỡ sư điệt lên nói:

- Dứng dậy đi đừng khóc nữa. Việc đã qua có khóc thương cũng không giải quyết được gì trái lại càng loạn thêm thôi, dù sao sư phụ ngươi cũng đã chết hãy kể rõ lại sự việc, chúng ta sẽ nghĩ cách báo thù.

Xong bảo Thạch Giác và Lâm Đoàn Nghĩa ngồi quanh mâm rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại đầu đuôi sự việc kể từ lúc hai sư đồ về dự tiệc sinh nhật phụ thân, chứng kiến thảm án Tùng Vân Sơn Trang sau đó hung thủ xuất hiện mình được Long Oải Bà Bà cứu đi còn sư phụ ở lại chặn giết địch.

Chàng kể luôn việc Long Oải Bà Bà và Tề Đông Nhị Tẩu cũng gặp phải độc thủ của bọn người này, mình bị truy sát tận Thủy Liêm động, cừu nhân bị Lãnh Diện bà bà đánh đuổi chạy đi ...

Thạch Lục nghe xong thì nhíu mày nghĩ ngợi cố tìm xem thù nhân là ai trong giang hồ, một lúc lắc đầu nói:

- Theo lời kể của ngươi sư thúc còn chưa đoán ra bốn tên ma đầu đó là ai nhưng tìm hoài ắt sẽ có lúc gặp được chúng, chỉ sợ

rằng đến lúc đó ta cũng không phải là địch thủ.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy đã có thân hoài tuyệt học nhưng vì chàng cho ràng hai vị sư phụ sư nương đã giết hơn hai trăm năm chục cao thủ võ lâm đoạt lấy binh khí đem xuống địa thất sợ sau này lộ chuyện mình sẽ kết cừu kết án với các môn phái nên không dám kể ra.

Chàng chỉ hỏi:

- Sư thúc, liệu trong bốn tên ác quỷ đó có tên Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương không?

Thạch Lục đáp:

- Mi Cổ Thương còn chưa rời khỏi Lão Gia Lĩnh làm sao có hắn được?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- May mà sư thúc nói câu đó nếu không mình mất công ra quan ngoại chẳng những kéo dài thời gian mà còn gây thù chuốc oán với người ta.

Chàng lại nói:

- Tiểu điệt cho rằng nếu không phải Mi Cổ Thương gây ra thì bọn này chắc chắn có cừu hận gì đó với lão, sư thúc thấy chúng ta có nên tìm Mi Cổ Thương nói ra chuyện này rồi kết hợp với lão ta báo thù hay không?

Thạch Lục gật đầu tán thưởng:

- Sư điệt nói rất có lý, ngươi còn chưa thông thuộc các môn phái trên giang hồ, hãy đi theo sư thúc một chuyến hẹn với một số nhân vật chính phái, còn đến nói rõ với Mi Cổ Thương để lão ta hạ sơn cùng truy diệt cừu nhân, tin rằng bốn tên ác ma đó sẽ không thể thoát.

Y nói giọng rất tin tưởng hào khí cũng theo đó mà tăng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt hỏi:

- Sư thúc là người lịch duyệt giang hồ có biết trước đây có một loại kiếm pháp gọi là Minh Vương kiếm pháp không?

Thạch Lục nhíu mày nói:

- Minh Vương kiếm pháp ta chưa nghe nói qua ...

Chàng lại hỏi:

- Trong các trưởng bối của bổn môn khoảng thời gian một trăm năm trước có ai bị mất binh khí không?

Thạch Lục ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói gì? Trưởng bối của sư môn mất binh khí? Không có.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi nói:

- Nếu vậy thì tốt.

Thạch Lục nghi hoặc nhìn chàng hỏi:

- Vì sao ngươi lại hỏi chuyện đó?

Lâm Đoàn Nghĩa lúng túng nói:

- Xin sư thúc thứ lỗi ... đều đó tiểu điệt chưa thể nói ra được.

Thạch Lục là người nóng nảy thấy sư điệt định giấu mình liền quát lên:

- Chuyện gì ngươi hãy nói rõ ra nếu không đừng trách ta thanh lý môn hộ đấy.

Thấy sư thúc giận đến nổi mặt đỏ bừng râu tóc dựng ngược cả lên, chàng thất kinh vội nói:

- Xin sư thúc đừng giận tiểu điệt chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi chứ không có ý giấu giếm sư thúc.

Nhưng cuối cùng chàng cũng phải lược thuật lại chuyện mình gặp được duyên kỳ ngộ được học võ công thượng thừa ở Cấm La Điện, có giấu bớt đi một số chi tiết.

Thạch Lục chăm chú nghe nét mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nghe xong ông ta trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...

Đột nhiên mắt ông ta rực sáng vỗ đùi nói to:

- Đúng rồi.

Tiếng quát to đến nổi Lâm Đoàn Nghĩa giật nảy mình, từ trên cây tùng mà ba người đang ngồi chợt rơi xuống một hắc ảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa trông thấy liền vung tay đánh lên một chưởng.

Người kia bị chưởng lực bắn đi xa tới ba bốn trượng đảo người đáp xuống đất, miệng khâm phục nói:

- Chưởng lực thật kinh nhân.

Ba người nhìn lại thấy đó là một lão hóa tử mặc áo vá trăm mảnh.

Lão lại cười hô hô nói tiếp:

- Lão hóa tử ta sống cả trăm năm hôm nay mới lãnh hội chưởng lực của môn nhân một quái kiệt lợi hại như thế thật không phí sống một đời.

Lão nhìn mâm rượu thịt còn nguyên vẫn chưa ai đụng đến ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng nói:

- Các ngươi để rượu thịt không ăn cứ sủa nhặng lên những chuyện đâu đâu không lãng phí đi ư?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận quát:

- Lão dám chửi chúng ta?

Dứt lời nhảy một bước tới gần lão hóa tử.

Thạch Lục đã nhận ra đối phương là ai, liền quát:

- Nghĩa nhi không được vô lễ.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa chưởng định đánh vội thu về.

Lão hóa tử nhìn Thạch Lục nó:

- Lão hủ đang định lãnh giáo vài cao chiêu tuyệt học ngươi ngăn cản làm gì?

Thạch Lục đứng lên chắp tay cúi mình nói:

- Hoa tiền bối là bậc hí phong trần cần gì chấp nhặt một tên hậu sinh vãn bối?

Tới đó nhìn Lâm Đoàn Nghĩa đang đứng ngây ra giới thiệu:

- Vị này là Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng, Hoa tiền bối, võ công và bối phận ngang với mấy vị Tĩnh Âm Thần Ni, Thanh Linh Đạp Cô, Thần Kiếm Nhất Trần đại sư. Ngươi mua bái kiến lão nhân gia đi.

Lâm Đoàn Nghĩa dạ một tiếng quỳ xuống hành lễ nói:

- Vãn bối không biết nên đắc tội xin Hoa tiền bối lượng thứ.

Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng vẫy tay định dùng kình lực đẩy chàng đứng lên nào ngờ bị luồng kình khí cực mạnh phản kháng lại, biết ngay thiếu niên này nội lực không kém mình thoáng sửng người ra nhưng vẫn giữ giọng điềm nhiên nói:

- Oa nhi không cần đa lễ.

Thạch Lục biết lão hóa tử này quý rượu như mệnh liền chấp tay nói:

- Mời Hoa tiền bối ngồi vào uống đỡ vài chén.

Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng chẳng cần khách sáo ngồi vào mâm ngay.

Ba thúc điệt cũng ngồi xuống.

Hoa Hoằng uống xong ba bát rượu mớ nhìn Lâm Đoàn Nghĩa khề khà nói:

- Oa nhi ngươi khá đấy, với nhất thân võ công có thể xưng hùng thiên hạ được rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt đáp:

- Vãn bối không dám ...

Thần Châu Nhất Cái lại uống thêm bát nữa lúc lắc đầu tóc rối bù nói:

- Bình sinh lão hóa tử ta không thích tán dương người khác cũng chưa phục ai ngoài mình nhưng vừa rồi ngươi bức ra luồng kình khí ngay cả ta cũng không kháng cự nổi.

Bấy giờ Thạch Lục mới biết vừa rồi hai người có đấu qua nội công, tuy không biết Thần Châu Nhất Cái nói thật được mấy phần nhưng cũng biết rằng lão là người rất tự kiêu xưa nay không phục ai cả, cho dù Lâm Đoàn Nghĩa không thắng cũng có nội lực rất uyên thâm đưa mắt kinh dị nhìn sư điệt.

Thần Châu Nhất Cái nói tiếp:

- Lão hóa tử ta đã nghe rõ điều các ngươi vừa nói. Trăm năm lại đây có hai công án lớn nay xem lại đều ứng cả vào người oa nhi ngươi. Đó là một sự bi thảm nhưng cũng vừa là một đại phúc.

Cả Thạch Lục và Lâm Đoàn Nghĩa đều ngơ ngác nhìn Thần Châu Nhất Cái định hỏi nhưng lão đã tiếp lời:

- Đại công án thứ nhất xảy ra sáu mươi năm trước, không biết vì nguyên cớ gì mà có rất nhiều cao thủ lừng danh đột nhiên mất tích thì ra đều bị hủy bởi tay một quái kiệt võ lâm là Phương Bất Bình ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe tới đó liền hỏi:

- Có phải vị quái kiệt võ lâm mà tiền bối vừa nói chính là vị dưới địa thất truyền võ nghệ cho vãn bối không?

Thần Châu Nhất Cái nói:

- Không phải hắn thì còn ai nữa?

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Phương Bất Bình võ công có thể nói là xưa nay ít ai sánh kịp, nếu gọi lão là đệ nhất thiên hạ thì đứng người thứ hai chỉ đáng là đệ tử của lão mà thôi, bởi vì chưa có ai đấu nổi với lão qua mười chiêu. Nhưng tiếc rằng hành vi của Phương Bất Bình không thể coi là nhân vật chính phái.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói bỗng giật mình chấn động.

Nếu vị Phương Bất Bình đó thuộc hạng tà ác, sau này giang hồ biết rõ căn nguyên võ học của chàng thật là một bước khó đi.

Liền hỏi:

- Tiền bối nói hành vi của vị Phương tiền bối đó thế nào? Xin cho vãn bối biết rõ thêm.

Thần Châu Nhất Cái nghĩ thầm:

- Hài tử này nhân hậu đáng thương không thể không nói nhưng nói cách nào cho ổn đây?

Liền đáp:

- Hành vi đó thật không có hạ cho người khác nhưng thiên hạ thì không thể chấp nhận được ...

- Đó là gì vậy?

Thần Châu Nhất Cái thở dài nói:

- Lẽ ra lão không nên quan hệ với nữ nhi của mình.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên:

- Trời ơi.

Nói xong xây xẩm mặt mày ngất đi.

Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái vội đặt chàng nằm xuống cứu chữa.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa sau huynh luyện thành Cửu Dã Thần Công thì kinh mạch khác hẳn người thường, cho dù Thần Châu Nhất Cái là một trong vài cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm vẫn không sao thôi mạch hoạt huyết cho tỉnh lại được, đành thở dài nói:

- Phải để cho nó tự tỉnh lại thôi, tuyệt học của Phương Bất Bình không ai hiểu được.

Lão hóa tử ta cũng bó tay.

Thạch Lục tự biết võ công mình kém xa Thần Châu Nhất Cái mà vị cao thủ Cái Bang này đã bó tay thì mình còn làm gì được?

Nhưng thấy tình trạng của sư điệt chưa đến nỗi nghiêm trọng lắm nên cũng tạm yên lòng đưa Lâm Đoàn Nghĩa cho Thạch Giác chăm sóc.

Hai người lại tiếp tục uống rượu.

Thạch Lục hỏi:

- Nhân vật quái kiệt như Phương Bất Bình võ công đã cao như thế tại sao lại vô đạo đức tới mức lấy con gái của chính mình làm thiếp?

Thần Châu Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử cũng chỉ nghe truyền ngôn nói thế chứ có gặp lão đâu mà biết? Nhưng tưởng rằng không có lửa thì làm sao có khói? Nhất định trong chuyện này có nguyên nhân, nếu không phải vì hành vi không được chấp nhận thì sao thời đó hầu như cả võ lâm đều bất bình với lão?

Thạch Lục tỏ ra bán tín bán nghi thầm nghĩ:

- Quái thế nào, chỉ trừ những người mất trí không ai làm chuyện đồi bại đó. Có thể vì Phương Bất Bình có quá nhiều thù nhân nhưng vì võ công quá cao cường nên không ai dám trực diện đối địch cho nên chúng mới cấu kết nhau thêu dệt nên những chuyện đó để làm cho lão không dám nhìn mặt thiên hạ mà ẩn cư biệt tích ...

Thần Châu Nhất Cái nhìn sang Lâm Đoàn Nghĩa bằng ánh mắt thương xót, thở dài nói:

- Hài tử đó cũng quá nóng nảy, thực ra trong võ học thì không phân biệt chánh tà mà cốt ở tâm. Người chánh khí thì có dùng võ học gì cũng là chánh khí còn hạng ma đạo thì dù luyện võ công của bồ tát vẫn là ma đạo. Dù là học võ học của tà ma mà dùng nó để hàng ma hộ đạo thì có gì đáng hổ thẹn? Khi nào nó tỉnh lại ngươi hãy lựa lời khuyên giải. Nếu không chỉ sợ ràng nó hành công tự phế võ học đã tự luyện được thì trong chính phái sẽ mất đi một cao thủ tuyệt thế, đó là đại họa của võ lâm đấy.

Thạch Lục chắp tay lĩnh ý.

Hai người uống thêm một lúc thì Lâm Đoàn Nghĩa tỉnh lại.

Đến lúc đó Thạch Lục mới sực nhớ ra nói:

- Làm sao mà ta quên mất trong người mình có ích khí hoàn chứ?

Trong lúc bối rối ông ta quên mất loại thuốc giải trầm uất rất hiệu nghiệm, lúc đó mới lấy ra hai viên định đưa cho Thạch Giác. Nhưng vừa lúc đó nhìn thấy từ cửa thành ùn ra một đám đông tay cầm binh khí sáng loáng, chốc lát đã tới cách nửa dặm.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 7: Hung tinh chiếu mệnh

Thấy đông người xông tới với vẻ hung hăng như vậy Thạch Lục kinh hãi thốt lên:

- Nguy rồi.

Nói xong đưa hai viên thuốc cho Thạch Giác dặn:

- Cho Nghĩa nhi uống vào, lát nữa xảy ra hỗn chiến ta giao nó cho ngươi, phải lấy mạng mình ra bảo đảm nghe chưa?

Thạch Giác cúi đầu lĩnh mệnh.

Thần Châu Nhất Cái hỏi:

- Chúng là ai? Vì sao các ngươi kết oán với chúng?

Thạch Lục đáp:

- Đó là người của Hồi Long Bang, vừa rồi trong một tiểu quán Thạch Giác gây sự với chúng nên kéo đến trả thù đấy.

Bấy giờ đã có hai người đầu tiên rời quan đạo tiến vào.

Đi đầu là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, thấy có mặt Thần Châu Nhất Cái không khỏi ngạc nhiên đứng thứ ra một lúc mới cất tiếng hỏi:

- Vừa rồi kẻ hành hung đánh bị thương đệ tử bổn bang trong quán có phải là người của các hạ không?

Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng làm như vô kỳ sự cứ bưng chén tì tì uống, chẳng thèm nhìn chúng.

Thạch Lục đang nghĩ cách ứng phó chưa trả lời.

Thạch Giác vốn tính lỗ mãng không biết tự lượng sức thấy chướng tai gai mắt là đánh chẳng cần biết trời cao đất dày là gì, nghe hỏi liền đứng lên sừng sộ:

- Lão tử đánh hắn thì làm sao nào? Tên cẩu tạc đó mới bị một quyền chưa thể nói là trầy da tróc vảy gì mà cũng về Tôn hót, như thế có đáng là hảo hán không?

Thạch Lục trừng mắt nhìn hắn quát:

- Nghiệt súc câm miệng.

Lão nhân lại hỏi:

- Các hạ có phải là Thất Dương Đao Thạch đại hiệp không?

Thạch Lục đáp:

- Hai chữ đại hiệp thực không dám nhưng tại hạ đúng là Thạch Lục. Xin thứ lỗi còn chưa biết đại danh các hạ ...

Lão nhân đáp:

- Thạch đại hiệp danh mãn giang hồ đâu biết đến tiểu danh Tử Mẫu Khuyên nhỏ mọn của tại hạ ...

Lúc đó không biết vô tình hay cố ý, hắt xì một tiếng làm bắn một bãi nước mũi vào thân cây tùng làm nó chao đảo như gặp trận bão.

Tử Mẫu Khuyên thấy vậy biến sắc vội chắp tay nói:

- Vị này chắc là Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối, tệ bang và Thạch đại hiệp đây có chút xung khắc không dám phiền đến tiền bối ...

Nên biết Thần Châu Nhất Cái là một trong những dị nhân trên võ lâm Tử Mẫu Khuyên tuy có chút danh đầu nhưng đối với hàng dị nhân phải mười phần nể tám đâu dám chuốc phiền phức vào mình?

Thần Châu Nhất Cái cười khà khà nói:

- Lão đệ đã có lòng nể nang lão hóa tử ta như thế thì phiền ngươi báo lại với bang chủ các ngươi một tiếng để hắn quản giáo đệ tử nghiêm hơn một chút, bớt ngông nghênh đi nếu không sẽ có ngày đại họa đổ lên đầu đấy.

Lúc ấy bang chúng Hồi Long Bang ồ ạt đổ tới.

Tử Mẫu Khuyên quay lại bảo thuộc hạ:

- Các ngươi hãy nhanh tại hạ lễ vị Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối đi.

Thần Châu Nhất Cái chẳng thèm lưu tâm cúi đầu gặm một khúc sườn lợn.

Thất Dương Đao Thạch Lục thấy địch nhân thế mạnh như vậy lòng thầm kinh hãi đưa mắt ra hiệu cho Thạch Giác để y mang Lâm

Đoàn Nghĩa tránh ra xa để khi xảy ra cuộc chiến tránh bị ngộ thương.

Tử Mẫu Khuyên thấy vậy cười hắc hắc nói:

- Thạch đại hiệp không cần lo lắng quá. Chỉ cần lệnh cho huynh đệ đó theo bổn nhân theo về tổng đàn bổn bang nghe phân xử là được.

Thạch Lục cười nhạt đáp:

- Thất Dương Đao này đã gặp không ít nhân vật giang hồ nhưng chưa thấy ai bạo hành không biết phải trái như Hồi Long Bang. Ngươi muốn Thạch mỗ mở to mắt nhìn đệ tử bị hung đồ ức hiếp là chỉ nằm mộng.

Thần Châu Nhất Cái bỗng cười khình khịch nói:

- Thạch đại hiệp sao lại nóng giận như thế? Người ta mời khách là điều tốt thôi nhưng không biết vị này có mời luôn lão hóa tử ta không?

Người của Hồi Long Bang có tới hơn hai mươi tên cậy người đông thế mạnh đều tỏ ra tức giận muốn động thủ ngay.

Tử Mẫu Khuyên là tên cầm đầu bọn này nhưng vốn là kẻ gian manh giảo hoạt nên trầm tĩnh hơn chắp tay đáp:

- Nếu Hoa tiền bối đã có lòng hạ cố ghé thăm tệ bang thì có lý đâu chúng tôi lại từ chối.

Nói xong lấy trong túi ra một viên hỏa pháo bắn lên không.

Viên hỏa pháo bay vút lên cao nổ bùm một tiếng tỏa ra vầng lửa màu lục tung bay tứ tán.

Thần Châu Nhất Cái cười nói:

- Hay lắm, nguyên là lão đệ cũng biết diễn tuồng nữa.

Tử Mẫu Khuyên bị chế nhạo, bụng tức anh ách nhưng cố nén lại nói:

- Nếu lão tiền bối muốn xem tuồng thì cứ đến tổng đàn tệ bang.

Đương nhiên Thần Châu Nhất Cái thừa biết đối phương đang báo hiệu cho đồng bọn xin tăng viện, nhất định có nhân vật võ công cao cường sẽ tới tiếp ứng sau vì thế Tử Mẫu Khuyên mới dám ngông cuồng như thế.

Tuy nhiên lão tự tin trong giang hồ không có mấy người xứng là đối thủ của mình cho dù người trợ giúp Hồi Long Bang lợi hại bao nhiêu lão cũng không sợ.

Thất Dương Đao Thạch Lục rất lo lắng cho tình cảnh của Lâm Đoàn Nghĩa liền hướng sang Thần Châu Nhất Cái nói:

- Chuyện này do tệ điệt gây ra nên hai thúc điệt phải chịu hậu quả. Chỉ là sư điệt còn chưa tỉnh xin tiền bối mang đi trước giúp thì may lắm.

Ông ta thấy Tử Mẫu Khuyên tuy biết có Thần Châu Nhất Cái ở đây mà vẫn ương ngạnh như thế cũng đoán ra hiện trong Hồi Long Bang tất sẽ có cao thủ rất lợi hại xuất hiện, nếu xảy ra kịch đấu sẽ không ai chiếu cố đến Lâm Đoàn Nghĩa nên mới đề nghị như thế.

Nhưng Thần Châu Nhất Cái bản tính tự kiêu cho rằng nhất thân võ công gần trăm năm tu luyện của mình há lại không bảo vệ được ba người kia?

Vì thế khi nghe Thạch Lục đề xuất ý kiến lão chỉ ngẩng mặt cất một tràng cuồng tiếu.

Lão vận khí đan điền mà phát ra tràng cười nên vang to như sấm làm cho đệ tử Hồi Long Bang kể cả Tử Mẫu Khuyên đều đinh ta nhức óc, mặt mày tái nhợt vội chen nhau lùi lại tới cả chục trượng.

Nhưng khi lão vừa dứt tiếng cười thì lại vang đến một tràng tiếng hú rùng rợn làm chấn động cả màng tai.

Thần Châu Nhất Cái kinh hãi nghĩ thầm:

- Nguy rồi.

Lão liền vận tuyệt công sư tử hống hú dài một tiếng để trấn áp tiếng hú đó.

Bang chúng Hồi Long Bang cũng không chịu nổi đều bưng tai bịt mắt lùi thêm ba mươi trượng nữa.

Thất Dương Đao Thạch Lục có luyện qua một loại khí công tuyệt thế nhưng vẫn phải vận hết nội công ra mới đề kháng được.

Còn Thạch Giác thì đã buông Lâm Đoàn Nghĩa xuống từ lâu bịt cứng hai tai lại nhưng máu vẫn bật ra ngã khuỵu xuống ngất đi.

Thạch Lục hốt hoảng nghĩ thầm:

- Hỏng rồi Thạch Giác đã ngất đi sao Hoa tiền bối vẫn không ngừng hú?

Ông ta ngạc nhiên nhìn Thần Châu Nhất Cái thấy lão cứ gân cổ lên mà hú càng lúc càng ghê rợn.

Bấy giờ Thất Dương Đao Thạch Lục mới hiểu rằng vị cao thủ đệ nhất Cái Bang này đang đấu nội lực với người phát ra tiếng hú kia.

Thần Châu Nhất Cái hú một lúc làm bọn Hồi Long Bang phải lùi lại đồng thời cũng áp chế được tiếng cười của cao thủ bí ẩn kia phát ra, trong lòng lấy làm đắc ý.

Lão ngừng hú đưa mắt tìm kiếm xem đối phương ở đâu chợt nhận ra có hai hắc y nhân đứng cách những năm mươi trượng khuất trong đám quái Thạch gần bờ biển.

Hai người này bị phát hiện liền lướt ra.

Cả hai đều bận hắc bào, mặt trùm khăn đen kín chỉ chừa đôi mắt từ đó phát ra tia sáng xanh lục.

Hai người này lướt tới rất nhanh, nhìn thân pháp Thần Châu Nhất Cái biết đối phương không hề thua kém mình.

Chờ chúng đến trước mặt lão mới cười hắc hắc nói:

- Ta tưởng trong Hồi Long Bang có nhân vật nào ghê gớm hóa ra chỉ là hạng chuột không dám lộ mặt nhìn người.

Một tên lạnh lùng nói:

- Lão ăn mày cho ngươi biết chúng ta đã giết sạch người của Tùng Vân Sơn Trang, Phục Ma kiếm khách lão quái, Long Oải Bà Bà và Tề Đông Nhị Tẩu ...

Tên thứ hai tiếp lời:

- Sau đó còn Tam Ni ở Bích Vân Am, Nhất Trần Tử ở Hoàng Sơn Diệu Chân lão đạo ở Chung Sơn, hôm nay đến lượt ngươi.

Thần Châu Nhất Cái thấy đối phương công nhiên thừa nhận mình là thủ phạm gây nên những vụ huyết án động trời đó, cả vị bằng hữu Diệu Chân đạo trưởng cũng chết dưới tay hai tên này, huyết khí sôi lên thét vang như sấm:

- Giết người đền mạng là lẽ đương nhiên, các người là ai mau báo tính danh ra mà chịu chết.

Tên bên tả cười hắc hắc nói:

- Lẽ ra đại gia cho ngươi biết tính danh để tới Diêm La Điện còn báo cho Diêm Vương lão ngũ nhưng chúng ta không có thừa thời gian làm việc thừa và ngươi cũng chẳng cần biết làm gì cho phiền phức.

Thất Dương Đao Thạch Lục thấy hai tên ma đầu này thú nhận đã giết chết đại sư huynh mình thì hai mắt đỏ ngầu quát lên:

- Thạch Giác mau đưa Đoàn Nghĩa chạy đi.

Lời chưa dứt đã vung đao xông vào tên ma đầu đứng bên hữu chém thẳng xuống diện môn.

Hắc long tiền này cười nhạt nói:

- Thứ ngươi mà cũng xứng.

Dứt lời dùng sống tay chém chếch lên.

Chỉ nghe rắc một tiếng thanh cương đao tinh luyện của vị Thất Dương Đao Thạch Lục thành danh mấy chục năm nay bị gãy thành

hai đoạn.

Thạch Lục kinh hãi đứng ngây ra một lát rồi chợt vứt thanh đao gãy đi vung cả song chưởng lao vào địch nhân.

Tên ma đầu hừ một tiếng nói:

- Đến vừa đúng lúc.

Đồng thời chao mình tránh chưởng rồi lướt tới đứng ngay trước mặt đối phương.

Lửa hận thù bốc lên rừng rực Thạch Lục thi triển hết tiểu nhân hoa võ học miệng gầm lên như mãnh hổ đánh ra một lúc chín mười chưởng, chiêu nào cũng vận đủ thập thành công lực uy mãnh vô cùng.

Nhưng tên ma đầu vẫn điềm nhiên dùng bộ pháp lách tránh, dù chưởng pháp của Thạch Lục thần tốc và uy mãnh bao nhiêu cũng không chạm được tới y phục của hắn.

Tên thứ hai vẫn chưa xuất thủ.

Thần Châu Nhất Cái quan sát cặp đấu chú ý tới thân pháp và chiêu thức của đối phương mong tìm ra lai lịch đối phương.

Hình như đã phát hiện được điều gì lão chợt à lên một tiếng.

Thạch Giác đã mang được Lâm Đoàn Nghĩa chạy dọc theo các mô đá ngoài bờ biển thì bị Tử Mẫu Khuyên phát hiện lao tới vung một cước.

Thạch Giác rú thảm một tiếng cùng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn còn bất tỉnh trên tay rơi tòm xuống biển.

Thần Châu Nhất Cái quát lên lao tới nhằm Tử Mẫu Khuyên nghiến răng đánh ra một chưởng.

Với công lực của vị đệ nhất cao thủ Cái Bang này trong lúc tức giận vận tới mười thành công lực thì há Tử Mẫu Khuyên chẳng nát nhừ như cám?

Nhưng một tên bịt mặt đã kịp lao tới phát chưởng cứu hắn.

Chỉ nghe bình một tiếng cả Thần Châu Nhất Cái lẫn tên ác ma đều bị chấn lùi một bước.

Tử Mẫu Khuyên tuy thoát chết nhưng cũng bị chấn lực của cú tiếp chưởng làm bắn đi xa hơn một trượng ngã lăn đi mấy vòng, mặt tái nhợt lóp ngóp bò dậy.

Tên ma đầu thoáng ngạc nhiên nhìn lão hóa tử rồi quay sang tên đồng bọn đang đấu với Thạch Lục nói:

- Lão tứ mau kết thúc hắn đi.

Tên này vẫn còn chưa tấn công nghe gọi liền cất một tràng cười tàn khốc rồi lao vào địch thủ vung chưởng đánh ra.

Thất Dương Đao Thạch Lục rú lên thê thảm bị đánh tung lên không rơi xuống nằm bất động.

Tên kia liền lao tới Thần Châu Nhất Cái.

Lúc này lão hóa tử và tên ma đầu kia đã giao chiến được mấy chiêu tỏ ra sức bình lực địch.

Thần Châu Nhất Cái nghĩ thầm:

- Đấu với một tên mình còn khó thắng, nếu hai tên liên thù lại càng vô vọng. Bọn ác ma này quyết không để mình thoát, chi bằng nghĩ cách thoát thân tìm thêm một số cao thủ liên hợp lại mới trừ được mối họa cho võ lâm. Nếu mình chết thì sẽ chẳng ai biết lai lịch chúng, những thảm án sẽ tiếp tục xảy ra và võ lâm sẽ bị diệt vong mất.

Nghĩ thế liền dừng tay nhảy lùi một bước nói:

- Ngươi tưởng lão hóa tử sợ các ngươi ư? Nếu lấy một đấu một thì trong vòng năm mươi chiêu ta sẽ giần ngươi thành bột bánh, cho dù cả hai tên liên thủ trong vòng ba trăm chiêu các ngươi cũng bị đánh nát như tương.

Tên ác ma cười hắc hắc nói:

- Ngươi đã chết đến nơi còn khua môi múa mép.

Thần Châu Nhất Cái nói tiếp:

- Tin hay không là tùy ngươi nhưng đấu nhau như thế ta thấy không hứng thú, không bằng đấu khinh công một trận ai thua sẽ bị ném xuống biển.

Tên được gọi là lão tứ vừa đến hừ một tiếng nói:

- Lão ăn mày định lừa huynh đệ ta được sao? Ai không biết mấy chục năm trước ngươi từng được mệnh danh là Hải Lý Kình Ngư bơi dưới biển như đi trên cạn? Định tìm cách đào tẩu chứ gì?

Rồi nhảy ra chặn phía bờ biển.

Thần Châu Nhất Cái thấy không lừa được đối phương đảo đôi tròng mắt nghĩ kế.

Tên phía trước chừng như không muốn kéo dài cuộc chiến lao tới vung song chưởng vớ thập thành công lực đánh ra.

Thần Châu Nhất Cái đành đưa chưởng tiếp chiêu.

Bất thần tên lão tứ đứng sau lưng nhàm hậu tâm lão hóa tử đánh tới.

Vị cao thủ Cái Bang tuy tránh được chiêu này nhưng thấy đối phương bất chấp quy cũ võ lâm nghiến răng tấn công tên lão tứ như vũ bão.

Nhưng hai tên này võ công còn cao hơn Thần Châu Nhất Cái nửa bậc nên lão chỉ cầm cự được mười mấy chiêu rồi bị loạn chưởng đánh chết.

Thương hại thay vị cao thủ Cái Bang suốt đời ghét ác như cừu nay bị ám toán bởi tay kẻ ác hẳn là không nhắm được mắt.

Hai tên ác ma cất lên tràng cười rùng rợn rồi cùng đồng bọn Hồi Long Bang hỉ hả kéo nhau về tổng đàn để lại hiện trường hai tử thi.

oo Sau khi bọn tà ác rời khỏi hiện trường không lâu, trong bóng chiều tà xuất hiện một thiếu niên lê bước nặng nề dọc theo bãi biển giữa những mô đá gập ghềnh.

Thếu nên đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa.

Trong đầu chàng u ám với những ý nghĩ nặng nề, thỉnh thoảng lẩm bẩm câu gì đó một mình trên bờ biển hoang vắng.

Chàng đang nói gì? Đang nghĩ gì?

Không ai nghe thấy.

Thạch Giác đang bế Lâm Đoàn Nghĩa bỏ chạy thì bị Tử Mẫu Khuyên phóng ngay một cước rơi xuống biển chết ngay, còn Lâm Đoàn Nghĩa may được cơn sóng cuốn lên một bãi đá khuất.

Nhờ nước biển thấm vào một lúc sau thì chàng tĩnh lại, bắt đầu nhớ sự việc đã xảy ra.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn ra biển với những con sóng ào ạt buồn bã nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Thạch sư thúc hoặc Hoa lão tiền bối biết mình học võ công của kẻ ác tà nên nhân lúc mình đã ngất đi đã ném xuống biển?

Chàng chỉ buồn bã thất vọng mà không trách họ.

Lâm Đoàn Nghĩa muốn tìm lại sư thúc để nói mấy câu, sau một hồi vận công đều tức chàng đứng lên đi dọc bờ biển một lúc rồi tìm đến gốc tùng nơi trước đó ngồi nói chuyện cùng với Thạch sư thúc và Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối cho đến ngất đi.

Cách vài chục trượng chàng trông thấy hai tử thi và mâm rượu đổ vung vãi liền kêu lên một tiếng chạy bổ tới.

Đàn quạ đang bâu trên hai thi thể hốt hoảng bay đi.

Lâm Đoàn Nghĩa bổ xuống thi thể sư thúc gào lên thê thảm.

Một lúc sau chàng nhớ lại lời sư thúc.

- Việc đã qua có khóc thương cũng chẳng giải quyết được gì trái lại càng loạn trí thêm.

Thế là chàng thôi khóc mở phanh ngực áo Thất Dương Đao Thạch Lục ra, nghiến răng nói:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng? Lại là bọn ác ma các ngươi, nhất định các ngươi sẽ phải đền tội gấp trăm lần.

Hơn một năm qua bao nhiêu vụ thảm án trên võ lâm đều liên quan đến thiếu niên bất hạnh này.

Sau huynh Tề Đông Nhị Tẩu bị giết hại, chàng đã có ý tránh các nhân vật võ lâm để đừng làm liên luỵ đến họ.

Thế mà sau khi học thành tuyệt nghệ người đầu tiên chàng gặp là Thạch sư thúc cũng lập tức bị tai họa giáng xuống đầu, không những thế còn bồi thêm một mạng là Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối nữa ...

Bây gờ chàng không còn kiêng kỵ đến võ học của mình và lai lịch đáng ngờ của hai vị sư phụ nữa phát trọng thệ ràng sẽ dùng Ngũ Hành Kim Kiếm và Kim tiền giết sạch địch nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên vận Cửu Dã Thần Công nhàm vào cây tùng cổ thụ đánh ra một chưởng.

Đó là lần đầu tiên chàng sử dụng Minh Vương chưởng.

Chỉ nghe rầm một tiếng cây tùng hơn một người ôm bị bật gốc đổ ầm xuống chấn động cả khu rừng đào lên một hố lớn.

Lâm Đoàn Nghĩa sửa sang lại thành huyệt mộ rồi đem thi thể sư thúc đặt xuống đó lấp đất lại, dùng chưởng lực đào thêm một hố khác an táng cho Thần Châu Nhất Cái ngay gần đó, dựng bia mộ cho hai người.

Quỳ xuống khấn khứa trước mặt sư thúc và Hoa tiền bối hồi lâu, Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên thầm nghĩ:

- Hoa tiền bối và Thạch sư thúc còn bị giết xem ra Giác đại ca cũng khó mà thoát nạn, sao không thấy thi thể huynh ấy?

Chàng đi tìm để an táng nhưng tìm một lúc vẫn không thấy, tự hỏi:

- Hay Giác đại ca bị cừu nhân bắt đi rồi? Rất có khả năng bởi trước đó huynh ấy đã gây thù chuốc oán với người của Hồi Long Bang ... nhưng bọn kia có quan hệ như thế nào với bọn ma đầu này chứ? Chẳng lẽ Thạch sư thúc nói chúng có kẻ lợi hại trợ giúp chính là bọn ác ma này?

Chợt nghe từ xa truyền lại tiếng hú rùng rợn.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra ngay đó là tiếng hú mà mình đã nghe mấy lần do cừu nhân phát ra.

Chàng thầm nghĩ:

- Đến rồi, tốt nhất là đến cả bốn tên để thiếu gia moi tim lột da các ngươi tế trước vong linh.

Đã mấy lần gặp mặt cừu nhân chàng biết rằng trước khi hạ thủ bốn tên ác ma kia đều phát ra tiếng hú rùng rợn đó.

Chàng cũng hú dài một tràng.

Lát sau tiếng hú của đối phương đình chỉ nhưng lại vang lên một chuỗi cười thâm trầm độc địa cũng rùng rợn không kém.

Cũng như tiếng hú tràng cười mông lung bất định khiến người ta khó nhận ra phương hướng không rõ gần xa.

Nhưng sau khi luyện thành Cửu Dã Thần Công Lâm Đoàn Nghĩa có định lực rất tốt, xác định được tiếng cười phát ra từ hướng tây các chừng năm mươi trượng sau một gò đất.

Không những thế tuy lúc đó trời đã tối nhưng chàng còn thấy rõ sau gò đất ló ra một nửa hình người.

Chàng cười nhạt một tiếng ra vẻ sợ hãi định tìm chổ trốn.

Chừng như tên ác ma rất khoái trá khi chứng kiến nổi sợ hãi của thiếu niên kia, vận thêm công lực vào tràng cười phát ra.

Lâm Đoàn Nghĩa càng tỏ vẻ khiếp sợ chạy cuống cuồng nhưng càng chạy càng tới gần gò đất.

Tên kia rời khỏi chổ nấp lao ra quát:

- Tiểu quỷ đừng chạy nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại hỏi:

- Ngươi ... ngươi là người hay quỷ?

Tên ma đầu rít lên:

- Nộp mạng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa ước lượng cự ly tin chắc rằng đối phương không thoát được nữa mới gằn giọng:

- Muốn sống hãy nói mau.

Lão ma cười hắc hắc nói:

- Xưa nay ta chưa từng nghe ai dám nói giọng đó với Quỷ Quốc Thập Hùng cả. Ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa không sai chứ?

- Bổn thiếu gia thừa nhận.

- Hắc hắc, bây giờ ngươi sẽ theo phụ thân và sư phụ ngươi xuống suối vàng.

Dứt lời đưa hữu chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng quát:

- Ác ma nộp mạng.

Đồng thời vận mười hai thành công lực phản kích.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe đối phương nhắc đến phụ thân và ân sư lòng đầy bi thương và thù hận.

Mặt khác lần đầu giao chiến với cường địch chàng chưa dám tin mình dễ dàng thắng đối phương nên dùng hết lực bình sinh.

Chỉ nghe bình một tiếng tên ma đầu bị bắn tít lên không.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên:

- Hỏng rồi.

Dứt lời nhảy lên phi thân chộp lấy kẻ địch đáp xuống nhưng khi nhìn lại thì thấy ngực hán đã bị giập nát.

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt một cành tùng vận công vào quật xuống, cành tùng giống như một lưỡi đao chém đứt phăng cổ tên ma đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa xách chiếc đầu lâu của hắn đến đặt trước mộ Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái khấn khứa:

- Sư thúc, Hoa lão tiền bối. Tên này chưa hẳn là kẻ đã sát hại sư thúc và Hoa tiền bối nhưng ít ra cũng là đồng bọn của hắn, Nghĩa nhi xin thề sẽ giết sạch bọn Quỷ Quốc Thập Hùng để nhị vị yên tâm mà nhắm mắt.

Khấn khứa một lúc Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên nghĩ rằng Quỷ Quốc Thập Hùng tất phải đúng mười tên, nay một tên tới đây không trở lại nhất định còn có đồng bọn tìm đến.

Sau khi giết được một tên địch Lâm Đoàn Nghĩa càng thêm tự tin vào bản thân mình, hận thù nung nấu trong lòng, chàng không đủ kiên nhẫn chờ cừu nhân tìm đến, liền ngửa đầu hú dài một hơi.

Tuy chàng chỉ vận ba bốn thành công lực nhưng tiếng hú vang xa năm sáu dặm.

Hú xong chàng lấy Ngũ Hành Kim Kiếm và Kim tiền ra tự nhủ:

- Đây là tận quyết định, phải dốc hết bản lĩnh và quyết không để địch nhân chạy thoát tên nào.

Lâm Đoàn Nghĩa suy đoáư không sai.

Sau khi chàng vừa dứt tiếng hú lập tức vang lên tiếng hú đáp trả.

Chỉ là không giống như Lâm Đoàn Nghĩa mong đợi, một lúc sau xuất hiện chỉ có một nhân ảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa tự an ủi:

- Thôi được, giết một tên thì bớt đi một phần tai hoạ. Dù sao bọn còn lại cũng thoát được tay thiếu gia.

Nhưng lần này chàng quyết định bắt sống.

Tên ma đầu này tỏ ra rất giảo hoạt chỉ đứng thập thò từ xa gọi.

- Lão ngũ.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ đối phương nhận ra âm thanh nên không dám trả lời.

Tên ma đầu gọi thêm hai tiếng nữa nhưng vẫn không nghe phản ứng liền cười nhạt một tiếng nói:

- Tiểu tử cứ chờ đấy.

Rồi quay người lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Cẩu tặc.

Quát xong định truy theo nhưng chợt dừng lại tự rủa:

- Mình thật ngốc đuổi theo làm gì? Hắn chẳng vừa bảo mình chờ đó sao? Mình cứ ngồi đây dĩ dật đãi lao, lát nữa không chừng một vài tên tới đây còn có sức mà tiếp đãi chu đáo.

Quả nhiên chừng sau một tuần trà lại nghe tiếng hú lát sau có tới ba nhân ảnh bay tới.

Thân pháp bọn này thật kinh nhân chỉ nháy mắt đã đáp xuống hiện trường cách Lâm Đoàn Nghĩa năm trượng.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 8: Cổ sát chữa thương

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn thấy cả ba tên đều vận hắc y mặt trùm kín, mắt phát kỳ quang chứng tỏ nội lực rất thâm hậu.

Nhìn qua một lượt chàng trầm giọng nói:

- Bọn ác ma kia mau báo danh tính ra để cùng thiếu gia quyết một trận tử chiến.

Ba tên ma đầu nhìn thi thể của không đầu của đồng bọn thì mắt lộ hung quang.

Một tên quát hỏi:

- Có phải người này là do ngươi giết không? Mau nói rõ ra.

Lâm Đoàn Nghĩa tin rằng mình vì chính nghĩa võ lâm nay giết mấy tên ma đầu này thì có gì không đúng? Huống gì chúng đã xưng là Quỷ Quốc Thập Hùng, biết chúng đã tàn sát bao nhiêu hiệp khách giang hồ?

Nghe hỏi chàng lạnh lùng đáp:

- Chính ta giết đấy, không những hắn mà toàn bộ Quỷ Quốc Thập Hùng các ngươi đều đáng giết.

Ba tên ma đầu nghe đều cùng cười lên hô hố.

Lâm Đoàn Nghĩa nén giận hỏi:

- Các ngươi tổng cộng có mấy tên? Cùng xông vào cả đi, thiếu gia đỡ tốn công thu thập từng tên một.

Tên đi đầu tầm vóc cao hơn cả, dáng như đầu đàn trừng mắt quát:

- Tiểu tử ngươi gan mật quả không nhỏ, hôm nay chúng ta sẽ đưa ngươi về tây thiên với phụ thân ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Huyết án ở Tùng Vân Sơn Trang và ân sư cùng mấy vị tiền bối ngậm oan mà chết, hôm nay Lâm Đoàn Nghĩa ta sẽ cắt thịt róc xương các ngươi để tế cho mấy vị lão nhân gia.

Dứt lời vung chưởng đánh tới.

Chỉ nghe bình một tiếng dữ dội đất đá khói bụi bắn lên mù mịt làm song phương không nhìn rõ nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh lùi đến ba trượng, khí huyết bốc ngược lên đầu thân hình loạng choạng một lúc mới đứng vững.

Nhưng tình cảnh ba tên ma đầu còn thê thảm hơn tên đứng giữa bị đánh lui đến năm trượng miệng phun ra một vòi tiễn huyết đổ nhào xuống.

Hai tên khác vì không ở trong khu trung tâm của chưởng lực nên chỉ bật lùi ba trượng nhưng cũng bị chấn thương kinh hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Một tên đến bên đồng bọn còn nằm thoi thóp cúi xuống xem, biết hắn không sống được lắc đầu nói:

- Lão nhị, vì đại sự ngươi đừng trách huynh đệ.

Dứt lời vung chưởng nhằm đầu lão nhị đánh xuống.

Vang lên một âm thanh khô khan, đầu tên này bị vỡ nát, óc não bắn tung toé.

Tên vừa xuất thủ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Hai tên lao theo hai hướng, một tên chạy về phía bờ biển tên kia hướng vào rừng.

Khi khói bụi tan đi Lâm Đoàn Nghĩa mới thấy một tên lao ra bờ biển vừa đuổi theo vừa quát:

- Chạy đi đâu?

Chàng lấy một trong năm thanh Ngũ Hành Kim Kiếm phóng ra.

Sau mười lăm ngày luyện tuyệt công Ngũ Hành Kim Kiếm đây là lần đầu tiên chàng đem ra ứng dụng.

Tên ma đầu đang chạy thì bị một mũi tiểu kiếm cắm vào hậu tâm, hộc lên một tiếng ngã sấp mặt xuống đầu va vào đá vỡ làm đôi.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại thì tên kia đã biến mất vào rừng đành bước tới cắt đầu tên vừa bị giết, trở lại cắt luôn đầu tên bị chưởng lực đánh chết trước đây, mang tới tế cho Thạch sư thúc và Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối.

oo Sau khi Lâm Đoàn Nghĩa vừa đi khỏi thì có một người từ trong rừng bước ra, đó là một lão nhân tóc bạc trắng nhưng còn rất tráng kiện.

Lão đến bên hai tử thi không đầu tìm trong túi chúng lấy được vật gì đưa lên xem rồi cứ đứng trầm ngâm nhìn vật đó ra dáng nghĩ ngợi.

Lúc sau, lão tới bên hai ngôi mộ mới đắp xem rõ mộ chí rồi lẩm bẩm:

- Thì ra là thế, nhưng hài tử đó kể ra cũng tàn nhẫn một chút. Cắt lấy đầu tế cho Hoa lão đệ và Thạch Lục là được, sao còn mang cả ba cái đầu để bọn kia không được toàn thây như vậy?

Chắc rằng lão nhân này giao tình với Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng rất sâu đậm nên mới quỳ xuống trước mộ lão lạy ba lạy. Trên đôi mắt nhăn nheo của lão hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Nghe tiếng lão khấn khứa:

- Hoa lão đệ, như thế là lão cũng được báo thù rồi. Nhưng không biết thiếu niên đó là ai mà dùng Ngũ Hành Kim Kiếm? Chẳng lẽ Phương Bất Bình chưa chết? Nếu lão ma đó chưa chết thì ta có khả năng báo thù cho mấy chục năm sống trong tủi nhục hay không?

Lão đứng lên thở dài nói tiếp:

- Ài, mà thôi vậy. Ta thật hồ đồ, nếu Phương Bất Bình còn sống thì chẳng làm khó thêm cho ta sao? Dù làm thế nào thì cũng phải tìm thiếu niên kia hỏi rõ đầu đuôi mới được.

Chợt lúc ấy từ phía bờ biển vang lên tiếng quát:

- Phương Bất Bình lão phu đến thỉnh giáo Diêm Vương chưởng của ngươi đây.

Lời dứt người hiện nhưng không phải một mà có tới hai người gồm một lão nhân râu dài tới bụng, tầm vóc cao lớn và một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn.

Nghe lão nói thì chừng như đã từng giao thủ với Phương Bất Bình và thua trận nên mới tìm đến báo thù.

Nhưng tới nơi thì chẳng phải Phương Bất Bình nào cả, ngơ ngác nói:

- Thì ra lão ca không phải Phương Bất Bình, có thể cho biết quý tánh đại danh không?

Lão hủ ...

Bạch phát lão nhân đến trước cười hô hô nói:

- Tưởng ai thì ra là Câu Trầm Tử. Hạnh ngộ.

Lão đến sau nhướng mày nhìn một lúc rồi nói:

- Ô hô Tang Quỳ Tử lão ca đấy ư? Ngọn gió nào đưa huynh đến đây thế?

Rồi quay nhìn thiếu niên bảo:

- Diệp Hoa, mau đến bái kiến Tang Quỳ Tử lão tiền bối đi.

Tang Quỳ Tử xua tay nói:

- Thôi miễn.

Đồng thời phát ra một luồng cang khí không để thiếu niên quỳ xuống.

Câu Trầm Tử nói:

- Mấy chục năm rồi chúng ta không gặp nhau hãy ngồi xuống nói chuyện đi.

Hai người ngồi xuống một tảng đá.

Câu Trầm Tử nói:

- Phương Bất Bình lão nhi đi đâu rồi?

Tang Quỳ Tử đáp:

- Không biết Phương Bất Bình còn sống hay đã chết, mới rồi người thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm là một thiếu niên chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, hình như tên là Lâm Đoàn Nghĩa.

Câu Trầm Tử lại hỏi:

- Võ công hắn thế nào?

- Rất cao, hắn giết một lúc cả ba tên môn hạ của Tam Tôn là Xích Long, Hồng Long và Độc Long, chỉ có một tên chạy thoát.

Rồi ngoái lại bảo thiếu niên:

- Hoa nhi về thuyền mang rượu trà tới đây.

Diệp Hoa dạ một tiếng quay trở lại bờ biển.

Tang Quỳ Tử nhìn theo gật đầu nói:

- Cao đồ của Hoán lão ca khá đấy, nhưng so với Lâm Đoàn Nghĩa thì còn kém xa. Ta xem việc này phải do chính lũ già nua chúng ta giải quyết mới xong.

Câu Trầm Tử thở dài nói:

- Mấy chục năm nay huynh đệ tiềm tu luyện tuyệt công để tìm Phương Bất Bình trả mối nhục bị đoạt mất binh khí năm xưa nên không có nhiều thời gian truyền võ nghệ cho tiểu đồ. Hài tử đó có chút tư chất nên chủ yếu là tự lĩnh hội lấy. Lão ca vừa nói tên Lâm Đoàn Nghĩa chẳng lẽ hắn là truyền nhân của Phương Bất Bình? Võ công của hắn cao tới mức độ nào?

Tang Quỳ Tử đáp:

- Theo huynh đệ thấy hắn xuất một chưởng đủ giết chết tên môn hạ của Tam Tôn đủ thấy công lực của hắn so với chúng ta còn thâm hậu hơn. Nếu chúng ta liên thủ thì có thể thắng được hắn nhưng ngặt một nỗi là ngày xưa lão ma không cho phép liên thủ vì thế hơi khó. Mặt khác trong tay hắn còn có Ngũ Hành Kim Kiếm ...

Câu Trầm Tử lo lắng nói:

- Lão ca có nhận ra hắn thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm tới mấy thành hỏa hầu không?

Tang Quỳ Tử lắc đầu đáp:

- Cái đó rất khó xác định, nếu luyện tới bảy thành hỏa hầu thì có thể phát ra năm mũi kiếm với năm hướng khác nhau nhưng vừa rồi hắn chỉ phóng ra một mũi.

Câu Trầm Tử lộ vẻ vui mừng:

- Nếu vậy thì hắn mới chỉ đạt có ba thành hỏa hầu là cùng, không đáng sợ. Huynh đệ có cách khắc chế được hắn.

Tang Quỳ Tử tỏ ý quan tâm hỏi:

- Cách gì thế?

Giọng Câu Trầm Tử đầy đắc ý:

- Huynh đệ mất ba tháng để luyện mấy chiếc Huyền Tử Bài, dù kim kiếm phát kiểu gì cũng tránh được hết.

Tang Quỳ Tử hỏi:

- Đó là một thứ nam châm dùng để hút kim kiếm phải không?

- Chính thế.

- Nếu vậy Hoán lão ca chỉ cần đoạt được mấy cây Ngũ Hành Kim Kiếm truyền cáo ra giang hồ là đáng tự hào rồi.

Tới đó thì Diệp Hoa mang trà rượu tới.

Hai lão nhân vừa đối ẩm vừa nghĩ kế sách đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng đang nóng lòng tìm địch nhân để trả thù đâu ngờ rằng những nhân vật võ lâm chính phái chỉ vì một mối hận nhỏ, ngày xưa bị Phương Bất Bình đoạt mất binh khí mà hổ thẹn tiềm tu nay đang liên thủ với nhau tìm cách đối phó mình, một thiếu niên mới mười bảy vừa xuất đạo.

Chàng xách bọc đựng thủ cấp của ba tên ma đầu vào tiểu trấn nơi gặp Thạch sư thúc và Thạch Giác.

Sau khi nghe những tiếng hú kinh tâm động phách người trong trấn cho rằng có ác quỷ xuất hiện nên nhà nào cũng đóng chặt cửa, hoang vắng và tối tăm như một bãi tha ma.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lạ thật, bọn ác ma này rõ ràng là xuất phát từ trong trấn, sao chẳng phát hiện được tăm hơi gì cả?

Xách cái bọc đựng ba đầu lâu đầy máu me chàng không dám đi dọc phố mà thi triển tuyệt đỉnh khinh công chuyền trên những mái nhà.

Đang đi chợt nghe giọng của một lão phụ nhân:

- Hài tử, dưới âm gian mới có quỷ, chúng đâu dám lên dương thế hoành hành?

Tiếng một đứa bé hỏi:

- Vậy tiếng hú kia là gì?

Lão phụ nhân đáp:

- Đó là bọn yêu ma của Hồi Long Bang đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ lời Thạch sư thúc nói rằng Bang Chủ Hồi Long Bang Khâu Tam Uý gần đây có nhờ một số trợ thủ rất lợi hại nên mới mặc sức hoành hành lại còn dám thách chiến Hồng Phong Nương Tử.

Chẳng lẽ người trợ giúp Khâu Tam Uý chính là bọn ma đầu này?

Nhưng vì chưa biết tổng đàn Hồi Long Bang ở đâu nên chàng đi ra bờ biển hy vọng gặp được một tên đệ tử nào đó của bang phái này.

Chàng chợt nhận thấy trên một bãi đất rộng có rất nhiều dấu chân cùng từng vũng máu đã khô chứng tỏ nơi đây từng diễn ra một cuộc huyết chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lại tự hỏi:

- Chẳng lẽ cuộc đấu giữa Hồng Phong Nương Tử và Hồi Long Bang đã xảy ra?

Tuy đã nghe Thạch sư thúc nói về phẩm hạnh của Hồng Phong Nương Tử chẳng ra gì nhưng nhân vật đó dám đối đầu với bọn hung tàn Hồi Long Bang với sự trợ giúp của lũ ác ma khiến chàng kkhâm phục.

Cuộc chiến đã diễn ra ở đây tất tổng đàn Hồi Long Bang cũng cách nơi này không xa.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa tìm trong một khu vực cả mười mấy dặm tuy gặp không ít phòng ốc nhà cửa nhưng nằm rải rác không giống tổng đàn của một bang phái.

Đột nhiên chàng trông thấy một pháo hiệu màu lục bay vút lên không nổ thành một quầng lửa.

Lâm Đoàn Nghĩa xác định pháo hiệu bay lên ngược hướng mình vừa đi gần hai ngôi mộ của Thạch sư thúc và Hoa tiền bối mà chàng vừa chôn cất.

Nhưng lúc này đã quá nửa đêm chàng đã đi cách xa nơi đó ba bốn chục dặm, chân đã mỏi rời nên định tìm nơi ngã lưng rồi chờ trời sáng sẽ tính.

Đi chưa được bao xa xhợt thấy bên đường có một ngôi cổ miếu nên ghé vào.

Không ngờ một nhân ảnh lướt ra chặn đường quát:

- Đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại nhìn chợt nhận ra người chặn đường là một trong ba thiếu nữ cưỡi ngựa mà mình gặp lúc chiều ngoài trấn, Thạch sư thúc gọi là Thanh Linh Tứ Vân.

Chàng từ tốn đáp:

- Tại hạ định vào miếu ...

Thiếu nữ cũng nhận ra chàng thoáng chút ngạc nhiên nhưng giọng nói không dịu xuống chút nào.

Trong miếu đó không có ai cả, ngươi vào làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tại hạ định vào nghĩ một lúc không có người càng tốt.

Thiếu nữ quát:

- Ta không cho phép ngươi vào.

Dứt lời rút kiếm ra chĩa vào ngực chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương vô lý như vậy bực mình nói:

- Trước cổng viết là Quan Đế Miếu chứng tỏ không phải am của nữ ni vì sao lại cấm người ta vào?

Thiếu nữ đỏ mặt phần vì hổ thẹn, phần vì tức giận miệng vẫn quát:

- Không cho phép là không cho phép đừng nói lôi thôi. Ngươi muốn vào thì trước hết nếm một kiếm của ta.

Tuy Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng trong miếu có điều gì đó đặc biệt nhưng thấy thái độ của thiếu nữ kia hung hãn như vậy liền buông lời thách thức:

- Chỉ sợ người nếm kiếm không phải là tại hạ đâu.

Thiếu nữ tức giận nói:

- Ngươi không tin thì cứ thử xem.

Lâm Đoàn Nghĩa đề một khẩu chân khí rồi tung mình lách qua bên cạnh thiếu nữ nhảy lên tường viện, quay lại hỏi:

- Thế nào?

Nhưng chưa kịp dứt lời thì chợt nghe vút vút mấy vệt hàn tinh xé gió từ trong miếu bắn ra.

Lâm Đoàn Nghĩa phát một chưởng đánh rơi toàn bộ ám khí của đối phương, hừ một tiếng nói:

- Thì ra bản lĩnh của Thanh Linh Tứ Vân chỉ là đánh lén thôi.

Thiếu nữ bị khích liền nổi giận xông tới quát lên:

- Tiểu tử thối tha kia, ngươi đã biết chúng ta là Thanh Linh Tứ Vân mà còn dám ngông nghênh như vậy sao? Khinh Vân ta sẽ giáo huấn ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa điềm nhiên nói:

- Nếu cô nương lên được tường này thì Lâm mỗ không còn là người họ Lâm nữa.

Khinh Vân thét lên nhảy tới trường kiếm vạch thành ba ánh hàn quang đâm tới chân Lâm Đoàn Nghĩa.

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Còn sớm.

Đồng thời tả chưởng quét ra một luồng kình khí.

Khinh Vân cảm thấy bàn tay tê đi thanh kiếm bị bật lùi lại nhưng vẫn rán cầm vững, tức muốn phát hóc gọi to vào miếu:

- Đại sư thư, hãy giáo huấn cho tiểu tử thối tha này một bài học.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đại sư thư trong Thanh Linh Tứ Vân tên là Phi Vân, chắc là người vừa phát ra ám khí.

Đưa mắt nhìn vào chàng chợt thấy hai người đang ngồi tọa thiền hình như đang vận công trị thương, trong lòng không khỏi chấn động.

Chàng nhìn lại Khinh Vân mới nhận ra y phục trên người nàng cũng bị rách tơi tả, lấy làm ân hận nói:

- Tại hạ không biết hai vị sư thư bị thương đang điều trị trong miếu, xin cô nương hãy vào trợ giúp hai vị lệnh sư thư trị thương đi tại hạ sẽ không vào đâu.

Khinh Vân thấy đối phương đột nhiên thay đổi thái độ như vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

Chợt một nhân ảnh từ trong miếu lướt ra hỏi:

- Ngươi nói thật không?

Đó là Phi Vân.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Làm sao Thanh Linh Tứ Vân chỉ có ba người mà Phi Vân Khinh Vân đã ở đây, lại còn có tới hai người đang bị thương trong đó nữa.

Nghe hỏi chàng nghiêm giọng đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa này không bao giờ nói dối.

Phi Vân nói:

- Đúng là trong chúng ta có hai người đang trị thương vì thế mới sợ ngươi vào gây kinh động. Nếu Lâm thiếu hiệp nói thế thì xin ở đây bảo hộ giúp chúng tôi được không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Đương nhiên là tại hạ sẽ gắng sức nhưng lúc chiều tại hạ thấy chỉ có ba vị không biết người thứ tư là ai vậy?

Phi Vân biến sắc liếc mắt nhìn vào miếu trả lời:

- Lâm thiếu hiệp vừa nhận lời giúp chúng tôi phòng hộ can gì phải hỏi rõ người bị thương là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương không muốn trả lời nên không tiện tra vấn nữa gật đầu nói:

- Tại hạ chỉ hỏi theo thói quen vậy thôi chứ không có ý gì, xin hai vị cô nương cứ yên tâm vào giúp họ đi.

Dứt lời lướt đi như làn khói biến mất trong ngọn cây tùng bên ngoài tường miếu.

Phi Vân nhìn theo thất kinh nói:

- Người này võ công thật kinh nhân không biết hơn chúng ta mấy lần. Vừa rồi y không hoàn thủ nếu không thì tam muội chẳng địch nổi một chiêu đâu.

Khinh Vân đỏ ửng mạt hỏi:

- Liệu có tin hắn được không?

Phi Vân đáp:

- Không tin cũng chẳng làm gì được, với thân thủ y mà muốn hạ chúng ta thì đến mười tam muội cũng không ngăn nổi.

Rồi vẫy tay nói:

- Nào chúng ta vào giúp nhị muội và Hồng muội đi.

Hai sư tỷ muội cùng liếc nhìn về phía cây tùng nơi Lâm Đoàn Nghĩa vừa nấp rồi chạy vào miếu điện giúp đồng bọn trị thương.

Lâm Đoàn Nghĩa nép mình trong đám lá treo chiếc bọc đựng thủ cấp địch vào một cành cụt dưới chân tìm một chạc ba tương đối thoải mái vừa quan sát vừa dưỡng thần, trong đầu vẫn suy tính xem bây giờ nên tiếp tục tìm cừu nhân hay thực hiện lời uỷ thác của Long Oải Bà Bà trước.

Phương đông ửng hồng rồi trời sáng hẳn.

Ngàn chim thức dậy cất tiếng hót chào ánh bình minh.

Lâm Đoàn Nghĩa ngắm cảnh ban mai trên biển đẹp xuất thần.

Vầng dương như cái đĩa khổng lồ nhô lên từ mặt nước bao la rồi nhỏ lại rất nhanh lúc sau đã nhô cao lên mấy con sào.

Nghĩ đến chuyện mình còn bận truy tìm cừu địch, vì việc người khác mà phải chậm trễ Lâm Đoàn Nghĩa rất sốt ruột.

Nhưng dù sao thì cũng đã nhận lời người ta khi chưa xong việc thì chưa thể bỏ đi.

Trong miếu vắng lặng như tờ.

Lâm Đoàn Nghĩa tự hỏi:

- Không biết việc trị thương ra sao rồi mà lâu thế vẫn chưa nghe động tĩnh gì cả thế?

Mãi cho tới giờ tỵ mà trong miếu vẫn hoàn toàn yên ắng Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng tự hỏi:

- Chẳng lẽ họ đi cả rồi sao?

Tuy nghĩ như vậy nhưng chàng rất tin vào thính giác của mình không có lý gì chỉ có mấy chục trượng mà có tới bốn người bỏ đi, chàng vẫn không hay biết.

Cuối cùng không giữ được kiên nhẫn chàng hướng vào miếu gọi:

- Phi Vân cô nương.

Không có tiếng trả lời.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hỏng rồi.

Liền phát hiện thân qua tường miếu.

Từ hành lang nhìn vào miếu điện thấy ngoài Thanh Linh Tứ Vân còn có một hồng y thiếu nữ, cả bồn đều mắt nhắm nghiền.

Phi Vân đặt một tay lên thiên linh cái Nhàn Vân tay kia áp vào tiểu phúc nhị sư muội để truyền chân khí của mình vào.

Khinh Vân cũng làm giống hệt như thế đối với hồng y thiếu nữ.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa tới gần vừa thấy sắc mặt tái nhợt của bốn nữ nhân chàng kinh hãi thầm kêu lên:

- Không hay rồi.

Hai tay đồng thời thi triển Kim Kê Thập Bát Biến nhằm bốn thiếu nữ điểm liền mấy chỉ.

Thanh Linh Tam Vân ứng chỉ ngã ngay chỉ riêng hồng y thiếu nữ giật nảy người nhưng không ngã chứng tỏ nội công cao hơn.

Thoáng nhìn qua tình hình Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng hồng y thiếu nữ võ công tinh thâm bị thương rất nặng hơn nữa còn bị độc thương vì trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô ta có những nốt đen.

Chàng biết rằng nếu không được cứu trị ngay thì mạng của hồng y thiếu nữ không kéo dài nổi một canh giờ.

Tuy không biết cô ta bị loại độc thương gì nhưng trong những trường hợp này chỉ có người nội lực thâm hậu hơn mới bức được độc ra còn người nội công tương đẳng hoặc kém hơn thì chẳng những không bức được độc mà còn chính mình còn bị nhiễm độc hại đến mạng cả hai.

Lâm Đoàn Nghĩa tin rằng mình đủ hả năng cứu trị được cho cả hồng y thiếu nữ lẫn Nhàn Vân nhưng muốn trị được thì phải cởi hết áo ra dùng tay áp trực tiếp vào huyệt đan điền của nạn nhân mới bức được độc.

Làm thế xảy ra sự hiểu lầm hoặc đối phương không nguyện ý sinh ra sự hiểu lầm thì oan này làm sao giải được?

Nhưng nếu muốn cứu ngươì ngoài cách đó ra không còn biện pháp nào khác.

Lâm Đoàn Nghĩa suy tính hồi lâu trán toát mồ hôi.

Nhìn hồng y thiếu nữ chàng chợt nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người này là Hồng Phong Nương Tử? Như vậy họ bị thương do đấu với người của Hồi Long Bang và mấy tên ma đầu trợ giúp chúng?

Nghĩ tới đó chàng không do dự nữa quyết tâm cứu sống hai người này vì khâm phục và cũng có ý dò hỏi tin tức cừu nhân.

Cuối cùng chàng cởi áo hồng y thiếu nữ ra, mặt đỏ bừng, tay lóng ngóng mắt chăm chú nhìn vào bộ ngực trắng như tuyết tròn căng của thiếu nữ khắp người, nóng ran như lên cơn sốt ...

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 9: Liều thân cứu mỹ nhân

Lâm Đoàn Nghĩa cố sức khống chế dục vọng của bản thân, may mà sau khi luyện thành Cửu Dã Thần Công chàng có định lực rất mạnh, cuối cùng ngồi xuống trước mặt hồng y thiếu nữ, đặt một tay lên trán cô ta tay kia ép vào huyệt đan điền dùng nội lực bức độc ra ngoài.

Sau thời gian một tuần trà những vết đen trên mặt hồng y thiếu nữ mất dần từ đỉnh đầu khói đen dần dần tiết ra.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tiếp tục truyền nội lực vào người đối phương bàn tay phải chuyển dần từ bụng lên ngực ...

Khói đen bốc lên đỉnh đầu nhạt dần rồi mất hẳn, Lâm Đoàn Nghĩa thu tay về hồng y thiếu nữ liền ngã vào lòng chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa cố sức kháng cự lại bản thân để khỏi ôm chặt lấy cô ta đặt nằm xuống đất.

Bấy giờ chàng mới nhận ra thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp trong đời chàng chưa bao giờ thấy nữ nhân nào đẹp đến thế.

Dán mắt vào khuôn mặt kiều diễm và bộ ngực mê ly của hồng y thiếu nữ một lúc cuối cùng Lâm Đoàn Nghĩa lấy hết dũng khí dùng áo đắp lên người cô ta rồi quay sang chữa trị cho Nhàn Vân.

Sau chừng hai khắc thì việc cứu trị cho Nhàn Vân hoàn thành Lâm Đoàn Nghĩa lại đặt cô ta nằm xuống lấy áo đắp lên người.

Chính lúc ấy thì Phi Vân tỉnh lại.

Thấy một nam nhân đang lóng ngóng trên tấm thân trần của nhị sư muội nàng tức giận quát to một tiếng vung chưởng đánh sang.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội lướt người ra ngoài điện.

Phi Vân lao theo quát:

- Tên dâm tặc chạy đi đâu, bổn cô nương sẽ đánh chết ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa cười hổ nói:

- Cô nương tại hạ chỉ muốn cứu người ...

Phi Vân rít lên:

- Chúng ta thà chết chớ quyết không để tấm thân bị hoen ố.

Bấy giờ hồng y thiếu nữ chợt đứng lên nói:

- Đại tỷ đừng trách oan hắn, tiểu muội tỉnh dậy đã lâu, nếu như hắn có hành vi dâm đãng thì muội đã đánh chết hắn rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Tiện tì đó thật độc ác, cô ta đã tỉnh lại nhưng làm như đang hôn mê thì ra có ý đồ sát nhân.

Nghĩ thế chàng nhìn cô ta nhếch môi cười nhạt.

Hồng y thiếu nữ hiểu ngay nụ cười đó có ý gì quát lên:

- Ngươi dám cười Hồng Phong Nương Tử ta tâm địa độc ác chứ gì? Đừng ỷ vào việc cứu người mà ngạo ta, trêu vào Mi Hồng này ta sẽ lột da ngươi đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa cười khảy nói:

- Nếu cô nương làm được việc đó thì tại hạ làm sao đủ sức cứu được các vị?

Đó là sự thực vì chỉ có những người công lực cao hơn thì mới có đủ sức bức được độc chất ra nhưng Hồng Phong Nương Tử chỉ hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa thấy ai vong ân bội nghĩa như vậy.

Lẽ ra lúc này chàng có thể bỏ đi nhưng vì muốn hỏi dò tin tức về địch nhân nên cố bấm bụng nán lại.

Lúc này Khinh Vân và Nhàn Vân cũng lần lượt tỉnh dậy.

Lâm Đoàn Nghĩa quay ra cây tùng xách lấy bọc vải đựng đầu người rồi quay vào điện chờ đối phương chỉnh trang lại y phục xong sẽ vào hỏi mấy câu.

Đứng trước hành lang chàng nghe tiếng Nhàn Vân nói từ trong bức bình phong:

- Thật xấu hổ quá, chổ nào cũng bị tiểu tử đó nhìn thấy cả rồi còn gì. Như thế chẳng thà chết đi cho xong.

Nói tới đó khóc rống lên tấm tức.

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Cái đó có sao đâu chứ? Miễn sao tấm thân trinh bạch không bị phạm là được, như tiểu muội đây đi đâu cũng bị người vu hãm, nói muội là nữ nhân dâm đãng nhưng điều đó có làm hoen ố sự thanh bạch của bổn cô nương đâu?

Nhàn Vân vừa nói vừa khóc:

- Ai có khả năng nhẫn nhục được như ngươi chứ? Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết giới luật của Thanh Linh phái nghiêm khắc như thế nào?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Giới luật nghiêm thì sao chứ? Đây chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Mi Hồng đa tạ ba vị xuất lực giải cứu mới thoát khỏi chết bởi tay bọn ác ma kia. Cho dù lão đạo cô biết chuyện vì muốn giữ sự thanh bạch giả tạo mà bắt ba vị chết đi thì tiểu muội sẽ đi theo ba vị không cần sống thừa một mình đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thán phục nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này rất có chí khí, nghe cách nói thì hình như cô ta cũng là người bết giữ gìn thanh bạch làm sao lạ bị người trong giang hồ cho là nữ nhân phóng đãng? Chẳng lẽ ai cũng vu oan giá hoạ cho cô ta?

Lại nghe Phi Vân nói tiếp:

- Hảo tâm đó của Hồng muội chúng tôi rất cảm kích nhưng chúng tôi phạm vào giới luật có chết cũng không trả lại sự thanh bạch ...

Hồng Phong Nương Tử ngắt lời:

- Thanh bạch ư? Cái gì là thanh bạch? Người tự xưng là chánh phái có phải ai cũng đều tốt cả không? Gia phụ trước đây thế nào? Còn bây giờ danh tiếng của Mi Hồng này ra sao? Mấy năm nay danh tiếng của Mi Hồng này bị người đời vu hãm, chẳng lẽ các vị cũng cho rằng tiểu muội không còn thanh bạch?

Giọng cô ta càng nói càng phẫn uất.

Phi Vân lên giọng dàn hoà:

- Hồng muội thôi đi chúng ta đâu muốn làm mích lòng muội.

Khinh Vân láy sang chuyện khác:

- Tên ma đầu đó thật lợi hại. Tiểu muội bức độc cho Mi Hồng chẳng những không được trái lại còn bị độc chất xâm hại, nếu không có Lâm Đoàn Nghĩa thì nhất định cả bốn chúng ta đều chết lâu rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu này trong bụng khen thầm:

- Nói như vậy mới công bằng chứ.

Nào ngờ Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Tỷ còn định trát vàng lên mặt tiểu tử đó sao?

Nhàn Vân cười hỏi:

- Người ta cứu mình theo muội không lẽ phải tẩn cho hắn một trận nên thân mới được chứ gì?

- Đương nhiên.

Lâm Đoàn Nghĩa rủa thầm:

- Nữ nhân đó chỉ được cái đẹp mặt còn lòng dạ thì ác độc như rắn rết.

Đột nhiên một cái đầu thò ra từ sau bức bình phong Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra là Hồng Phong Nương Tử muốn lùi lại thì đã muộn.

Hồng Phong Nương Tử lao ra hành lang chỉ mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Sao ngươi dám vào đây nghe trộm?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hừ một tiếng nhưng không trả lời.

Thanh Linh Tứ Vân cùng rời miếu điện bước ra.

Nhàn Vân thấy tình trạng giữa Hồng Phong Nương Tử và Lâm Đoàn Nghĩa căng thẳng như vậy liền đến trước Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay hành lễ nói:

- Bốn thư muội chúng tôi được thiếu hiệp ra tay cứu mạng ân tình đó chúng tôi nhất định sẽ báo đáp. Nhưng cậy ân tình mà bức hiếp người khác thì có đáng là chính nhân quân tử không?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt lên xua tay đáp:

- Chút việc nhỏ không đáng nhắc đến càng không muốn các vị mang ơn, có đâu lại ỷ vào ân tình mà bức hiếp?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Cho dù ngươi không cậy ân mà lẻn vào nghe trộm cũng không đáng được coi là chính nhân quân tử.

Đối với nữ nhân này Lâm Đoàn Nghĩa đã tức lên tận cổ.

Nhưng bây giờ đã biết Hồi Long Bang chính thức đối địch với mình nên chàng đành nén giận.

Thanh Linh Tứ Vân và Hồng Phong Nương Tử vừa giao chiến với chúng bị thương, ở đây lại nằm trong phạm vi khống chế của địch nhân không hỏi bốn nữ nhân này thì biết hỏi ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đành nốt giận làm lành nói:

- Vị thư thư này trách oan tại hạ rồi, tại hạ chỉ muốn hỏi các vị một vài tin tức, mới vào thì nghe chư vị nói chuyện nên không tiện làm phiền mà đứng chờ thật không có ý nghe trộm.

Nhàn Vân hỏi:

- Ngươi định hỏi tin tức gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tại hạ tin rằng các vị vừa giao chiến với người của Hồi Long Bang, tất biết tổng đàn của chúng ở đâu và biết ít nhiều về Quỷ Quốc Thập Hùng.

Hồng Phong Nương Tử chợt quát lên:

- Ngươi và Hồi Long Bang có quan hệ gì?

Lâm Đoàn Nghĩa rất bực mình với thái độ thù địch của thiếu nữ này nhưng vẫn bình tĩnh đáp:

- Tại hạ chẳng có quan hệ gì với Hồi Long Bang cả nhưng Quỷ Quốc Thập Hùng đối với tại hạ có một mối thâm cừu huyết hải nên mới tìm chúng để trả thù.

Hồng Phong Nương Tử à một tiếng giọng trở nên dịu lại:

- Như thế là ta đã trách nhầm ngươi.

V tỏ ý quan tâm hỏi:

- Mối thù gì có thể cho biết không?

Mặt Lâm Đoàn Nghĩa sa sầm lại đáp:

- Thù sát phụ mẫu và ân sư ...

Phi Vân tỏ ý thông cảm:

- Không ngờ ngươi còn ít tuổi mà phải chịu cánh tang thương như thế ...

Nhàn Vân tiếp lời:

- Thiếu hiệp muốn hỏi gì?

- Trong bốn vị thư thư có ai biết Quỷ Quốc Thập Hùng ở đâu không?

Khinh Vân cười nói:

- Chúng ta có biết cũng không nói đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cho rằng đối phương chỉ đùa với mình liền đáp:

- Cho dù cô nương không nói thì tại hạ cũng sẽ tìm ra được chỉ chậm thêm một thời gian thôi.

Nhàn Vân cười nói:

- Ngươi khi gọi chúng ta là thư thư khi lại xưng là cô nương, vậy theo ngươi rút cuộc chúng ta là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy người trẻ nhất trong số bốn thiếu nữ là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Khinh Vân cũng phải hơn mình một vài tuổi cười ngượng nghịu đáp:

- Tiểu khả gọi các vị là thư thư vậy.

Phi Vân trừng mắt nhìn Nhàn Vân nói:

- Nha đầu ngươi thật lắm chuyện.

Rồi quay sang Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tổng đàn Hồi Long Bang ở phía tây bắc cách đây chừng năm mươi dặm. Còn Quỷ Quốc Thập Hùng thì chúng ta nghe mới nghe ngươi nói lần đầu làm sao mà chỉ cho ngươi được?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lát rồi mở bọc vải ra đặt xuống hành lang.

Bốn thiếu nữ thấy ba chiếc đầu lâu bê bết máu hốt hoảng kêu lên rồi lùi lại mấy bước.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ bốn nữ nhân này dám giết người mà thấy đầu lâu lại sợ như thế cười nói:

- Đây là ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng, theo tại hạ biết thì chúng luyện được một thứ chưởng phong âm độc. Người bị trúng chưởng của chúng lưu lại dấu vết rất giống với nạn nhân của Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương. Các vị nhìn xem có nhận ra ai trong số này chăng?

Nghe chàng nói đến Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương mặt Hồng Phong Nương Tử bỗng biến sắc.

Thanh Linh Tứ Vân nhìn sang cô ta?

Trong ba cái đầu lâu thì đầu của một tên đã bị đồng bọn đập vỡ không phân biệt được, Hồng Phong Nương Tử bước đến lật xem kỹ một chiếc nhíu mày nói:

- Tên này dường như là Xích Long Tống Chiêu còn hai người khác không biết là ai.

Nhưng cô ta lại lắc đầu phủ định:

- Xích Long Tống Chiêu thân phận ngang với gia gia mình hành tích bất định chẳng lẽ đúng là hắn?

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Thư thư xin hãy nói xem Xích Long Tống Chiêu là nhân vật như thế nào?

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng đưa mắt nhìn chàng lắc đầu:

- Ta chưa từng gặp Tống Chiêu, nhưng nghe gia gia nói lại thì võ nghệ hắn rất cao cường nhưng cao tới đâu thì ngay đến gia gia cũng không biết rõ.

Phi Vân chen lời:

- Gia sư cũng có nói qua nhân vật này theo lời lão nhân gia kể lại thì hắn luyện được một thứ chưởng phong gọi là Âm Phong chưởng nhưng Âm Phong chưởng lợi hại đến đâu thì chính gia sư cũng không biết.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt hỏi:

- Lệnh sư có nói qua Diêm Vương chưởng không?

Khinh Vân nói:

- Người ta đang nói tới Âm phong chưởng sao người hỏi về Diêm Vương Chưởng làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa không đáp lại gói ba chiếc thủ cấp lại.

Hồng Phong Nương Tử miệng cứ lẩm bẩm mấy tiếng Âm Phong chưởng rồi chợt à một tiếng nói:

- Nhị thư tối hôm qua tên bịt mặt đánh nhị thư một chưởng có cảm thấy khí âm hàn thâm nhập vào cơ thể không?

Nhàn Vân gật đầu đáp:

- Chính thế.

Hồng Phong Nương Tử trầm ngâm đáp:

- Chẳng lẽ đó chính là Âm Phong chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết rằng trong Hồi Long Bang có mấy tên bịt mặt đến trợ giúp cả mừng nói:

- Vậy thì đúng rồi, ba tên này trước khi bị tại hạ giết cũng đều bịt mặt ngoài ra còn một tên chạy thoát mất.

Khinh Vân cười nói:

- Chắc ba tên bị ngươi giết là ba tên đồ đệ của Tống Chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Là đồ đệ cũng tốt chính bản thân hắn thì càng tốt. Tất cả bọn bịt mặt đó đều đáng giết cả.

Nói xong quay người đi.

Hồng Phong Nương Tử nhảy ra ngăn lại:

- Khoan đã.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại hỏi:

- Thư thư còn có gì chỉ giáo?

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tại hạ muốn đến tổng đàn Hồi Long Bang.

Hồng Phong Nương Tử chỉ vào bao đầu lâu hỏi:

- Còn thứ này ngươi giữ làm gì?

- Để tế vong hồn tiên phụ tiên sư và các vị võ lâm tiền bối đã bị chúng sát hại.

Hồng Phong Nương Tử lại hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

- Vong phụ là Kim Đao Lâm Vỹ.

Thanh Linh Tam Vân cũng à một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn ba người hỏi:

- Các vị cũng biết danh hiệu của tiên phụ nữa ư?

Thanh Linh Tam Vân cùng gật đầu.

Hồng Phong Nương Tử lại hỏi:

- Ngươi nói những vị võ lâm tiền bối nào bị chúng sát hại?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Còn có gia sư Phục Ma kiếm khách gia sư thúc Thất Dương Đao Thạch Lục, các vị Long Oải Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu, Tương Giang đại hiệp, Đại Từ Thần Ni, Thần Châu Nhất Cái ...

Tất cả những nhân vật đó đều lừng danh giang hồ đã lâu đặc biệt nghe vị ỳ nhân Thần Châu Nhất Cái cũng bị chúng giết bốn thiếu nữ cùng thốt lên kinh hãi.

Thế mà thiếu niên tuấn tú này một lúc giết được cả ba tên, điều đó làm họ vô cùng thán phục.

Phi Vân thở dài nói:

- Đây quả là một đại nạn của võ lâm, nghe nói tam lão của Bích Hà Am Nhất Trần Tử của Hoàng Sơn mới đây cũng lần lượt bị giết. Không biết cái chết của mấy vị đó có quan hệ tới mấy tên ma đầu này không?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị hỏi:

- Nhất Trần đại sư cũng bị giết rồi sao?

Thanh Linh Tam Vân đáp:

- Tin tức đó là xác thực chúng ta nghe tin đó hôm qua.

Lâm Đoàn Nghĩa phẩn hận nói:

- Tại hạ tin rằng nhất định do bọn Quỷ Quốc Thập Hùng gây nên chớ không ai khác.

Hồng Phong Nương Tử tiếp lời:

- Vì tra xét được Diệu Chân đạo trưởng ở Chung Sơn bị Hồi Long Bang cậy người ám toán nên mới tới đây trị tội bọn chúng, không ngờ Hồi Long Bang có tên trợ thủ lợi hại đến thế đến nỗi không những mình bị thương mà còn liên luỵ đến ba vị thư thư ...

Lâm Đoàn Nghĩa thấy cô ta một mình mà dám tới đây gây sự với Hồi Long Bang để trả thù cho một vị tiền bối, thán phục nói:

- Thư thư trượng nghĩa mà bị thương tại hạ rất bái phục.

Chàng dừng lại một lúc nói tiếp:

- Hồi Long Bang đã dám lôi kéo trợ thủ đi ám toán các nhân vật trên võ lâm chứng tỏ Khâu Tam Uý có tham vọng khó lường. Không biết các vị có đồng ý với tại hạ xông vào tổng đàn cả chúng làm náo động một phen chăng?

Hồng Phong Nương Tử nheo mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa một lúc rồi nói:

- Ta thấy ngươi hơi đánh giá mình cao quá đấy.

Phi Vân sợ hai bên lại nảy sung xung khắc vội nói tiếp lời:

- Lâm thiếu hiệp võ nghệ cao cường hơn tỷ muội chúng ta nhưng Hồi Long Bang cao thủ như mây, trong tổng đàn lại bố trí nhiều cơ quan hiểm ác chỉ sợ không làm gì được chúng mà hãm vào cạm bẫy hại đến thân.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nay biết cừu nhân đang ẩn nấp trong Hồi Long Bang tại hạ dù chết cũng phải tới đó.

Bốn vị thư thư cứ ở lại, xin cáo từ.

Dứt lời lướt đi.

Hồng Phong Nương Tử chợt quát lên:

- Quay lại.

Lâm Đoàn Nghĩa ngoái đầu hỏi:

- Thư thư còn gì chỉ giáo?

Hồng Phong Nương Tử nghiêm mặt nói:

- Ngươi cho rằng chúng ta đều là kẻ sợ chết cả hay sao? Cho ngươi biết rằng phạm vi của tổng đàn Hồi Long Bang rất lớn, năm ba người không đủ sức khống chế mà cho dù ngươi tới làm náo

loạn gây cho chúng một số tổn thất cũng chỉ làm chúng sây sát ngoài da mà thôi, có ích gì cho võ lâm đâu?

Cô ta nói rất đúng tình hợp lý nhưng Lâm Đoàn Nghĩa đang nóng lòng muốn báo thù nên đâu chịu nghe lời.

Chàng chỉ nói một câu:

- Dù chỉ đốt một vài ngôi nhà của chúng rồi chết tại hạ cũng cứ làm.

Dứt lời băng đi.

Hồng Phong Nương Tử muốn chặn lại nhưng mới chớp mắt chàng đã lướt ra khỏi tường miếu quay lại nói với Thanh Linh Tam Vân:

- Tiểu tử này võ nghệ cao thâm khó lường nhưng lại ương bướng kiêu ngạo đến đáng ghét.

Nhàn Vân cười hỏi:

- Chẳng lẽ hắn không có nét đáng yêu nào?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Ngươi thì chỉ thấy hắn tuấn tú là mê tít mắt đi, còn biết phải trái gì nữa.

Nhàn Vân đỏ mặt ngúng nguẩy bỏ đi.

Phi Vân lên giọng dàn hoà:

- Thôi các người đừng tranh chấp nhau nữa. Người ta đối với mình có ân nay một mình xông vào nguy hiểm chúng ta cũng nên trợ giúp một tay gọi là báo ân cũng tốt.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Đại tỷ muốn báo ân thì mau đuổi theo hắn đi.

Phi Vân thản nhiên nói:

- Tất cả chúng ta đều chịu ân Lâm thiếu hiệp chứ không riêng gì ta. Ba muội ai thấy mình có trách nhiệm thì cứ theo ta.

Nói rồi băng mình ra khỏi miếu.

Hai vị sư tỷ lập tức chạy theo.

Hồng Phong Nương Tử đứng một lúc lẩm bẩm mấy tiếng rồi cũng lao theo Thanh Linh Tam Vân.

oo Lâm Đoàn Nghĩa lao khỏi Quan Đế miếu giống như mũi tên bật khỏi dây cung về hướng tây bắc.

Chỉ sau vài khắc chàng đã rời xa mười dặm tớ một khu rừng.

Qua khỏi rừng Lâm Đoàn Nghĩa thấy phía trước có một trang viện liền đến gần.

Tường viện chiếm một khu vực rộng nhưng trong tường chỉ có bốn năm dãy nhà.

Nơi này ở sâu trong rừng cách xa dân cư nên có vẻ như là nơi ẩn túc của nhân vật giang hồ nào đó ...

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại nghĩ thầm:

- Trang viện này nhỏ hơn Tùng Vân Sơn Trang nhiều không lẽ đây là tổng đàn của Hồi Long Bang?

Nhưng nhìn quanh mười mấy dặm chẳng thấy nhà cửa gì chàng quyết định vào hỏi xem sao.

Nhưng mới rẽ theo con đường nhỏ vào trang viện qua một khúc cong Lâm Đoàn Nghĩa suýt đâm sầm vào một người.

Đó là một lão nhân tóc bạc tay chống gậy lưng còng gập xuống mặt tựa hồ không ngước lên nổi.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng bước nói:

- Lão trượng cẩn thận một chút không thì bị người xô ngã đấy.

Lão nhân cố sức ngẩn mặt lên đưa đôi mắt đục lờ nhìn Lâm Đoàn Nghĩa ho mấy tiếng hục hục mới nói:

- Tiểu ca trai tráng khoẻ mạnh mới càng phải cẩn thận để hỏi xô vào người già cả chúng ta mà mang họa đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lão già rồi mà đi không cẩn thận suýt đâm vào người ta bây giờ còn lên mặt dạy đời nữa.

Rồi chẳng cần chấp nhất tiếp tục bước đi.

Nhưng chàng mới vừa qua khỏi lão nhân thì cảm thấy có một luồng kình khí đánh tới hậu tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa không chút đề phòng nhưng sau khi luyện thành Cửu Dã Thần Công thì phản ứng vô cùng thần tốc kình phong vừa tới liền lướt đi mấy trượng quay lại.

Lão nhân lưng còng vẫn đứng nguyên chỗ cũ đưa mắt nhìn ngược nhìn xuôi, chẳng có vẻ gì là vừa xuất thủ cả.

Lâm Đoàn Nghĩa tin rằng lão nhân đó chẳng phải là thủ phạm cũng đưa mắt tìm kiếm nhưng ngoài lão nhân lưng còng đó ra xung quanh vắng lặng đâu có bóng người nào.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy lão nhân này rất đáng ngờ.

Vừa rồi cho dù là lão ta không xuất thủ chăng, căn cứ vào phương hướng phát ra kình phong thì lão phải bị trước làm sao lão vẫn trụ vững?

Hơn nữa kình phong mang khí âm hàn rất có hả năng đó là loại Âm Phong chưởng mà Hồng Phong Nương Tử đã nói.

Chẳng lẽ lão gù này là một trong Quỷ Quốc Thập Hùng?

Chàng lướt tới hai bước nói:

- Ngươi giả bộ rất giống, hãy mau nói rõ chân tướng ra đi để thiếu gia khỏi phải động thủ.

Lão nhân lùi lại một bước sợ hãi nói:

- Tiểu ca ... nói gì?

Lâm Đoàn Nghĩa gằn giọng:

- Đừng giảo hoạt nữa, thiếu gia cần thử xem ngươi bản lĩnh thế nào?

Dứt lời điểm ra một chỉ.

Tuy nhiên chàng chỉ hồ nghi nên chỉ ra sắp chạm mục tiêu thì thu hồi lại.

Cho dù thế lão nhân vẫn kêu một tiếng ngã ngửa ra chổng bốn vó lên trời miệng kêu la oai oái.

Lâm Đoàn Nghĩa vội đỡ lão ta lên, ân hận nói:

- Xin lão trượng thứ lỗi tiểu khả lỡ tay ...

Vừa lúc đó trong rừng đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh.

Tiếng cười đó Lâm Đoàn Nghĩa chẳng lạ gì bèn quát lớn:

- Quỷ Quốc Thập Hùng ra đây mà chịu chết.

Tiếng người trong rừng đáp:

- Tiểu bối ngươi tới số rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa xác định phương hướng rồi đâm bổ vào rừng phát chưởng đánh vào một bụi cây nghi có đối phương ẩn nấp.

Bình một tiếng cả bụi cây bị đánh tan tác nhưng chẳng thấy bóng địch nhân đâu trái lại giọng nói vẫn vang lên cách đó bảy tám trượng.

- Chưởng lực khá đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận treo bọc vải đựng đầu người lên một cành cây rồi lao về hướng đó ...

Nhưng lạ thay khi đến nơi vẫn không thấy đối phương đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa sục sạo một lúc vẫn không tìm ra chút tung tích gì, tiếng nói của đối phương cũng không phát ra nữa, chàng đành hậm hực quay lại chổ treo bọc đầu lâu.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 10: Đơn thân mạo hiểm

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lên cây tùng để lấy bọc đựng ba chiếc thủ cấp treo trên đó nào ngờ bọc vải đó đã không cánh mà bay.

Ai đã lấy bọc vải đó?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hú dài một tiếng, thân ảnh tung lên cao mấy trượng quét mắt nhìn thấy có một bóng đen lao về hướng núi thân pháp nhanh không sao tưởng được.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra đó chính là lão gù nhưng không còn chống gậy nữa mà đã vứt đâu mất, chẳng những lưng thẳng đuỗn ra mà còn phóng chạy như bay.

Chàng tin rằng chính lão nhân đó đã lấy bọc vải như thế chính hắn cũng là bè đảng của địch nhân lập tức phi thân đuổi theo.

Chừng như lão gù đã phát hiện có người đuổi theo nên gia tăng thân pháp ra sức chạy.

Lâm Đoàn Nghĩa còn cách địch nhân hai dặm thi triển khinh công lao tới như cơn lốc.

Hai người một trước một sau tận lực mà chạy, chỉ sau một lúc đã đi xa ước chừng hơn mười dặm cự ly có giảm được một phần.

Núi càng đi càng hiểm hai bên là vách đá dựng đứng, lão nhân chạy trước xem chừng rất thông thạo địa hình nhưng Lâm Đoàn Nghĩa khinh công ảo diệu hơn chẳng những không bị bỏ xa mà cự ly càng được rút lại.

Lúc này song phương chỉ cách nhau ba mươi trượng.

Lão gù biết không chạy thoát đột nhiên lấy trong túi ra một vật ném ngược lại.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết là thứ ám khí gì liền phi thân lao vọt lên cao.

Chợt nghe uỳnh một tiếng cùng một vầng lửa phát ra, đất đá bắn tung lên bốn phía.

Nguyên lão gù dùng tạc đạn ngăn địch.

Lâm Đoàn Nghĩa hú vía nghĩ thầm:

- May mà mình nhanh chóng nhảy lên cao nếu chậm một chút thì tan xác thành muôn mảng rồi.

Mặc dù thoát khỏi tai họa nhưng khi khói bụi tan đi, nhìn tới thì không còn nhìn thấy bóng địch nhân đâu nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa phóng chân chạy thêm hai dặm tới đỉnh dốc nhìn quanh nhưng không thấy nhân ảnh nào.

Bên đường có một trang viện chàng tự hỏi:

- Có thể hắn trốn vào đây không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lên tường viện nhưng thấy bên trong vắng hoe không có bóng người nào.

Đang định nhảy vào tìm kiếm thì chợt phía sau vang lên giọng nói của nữ nhân:

- Ngươi vẫn còn ở đây sao?

Lâm Đoàn Nghĩa quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng Phong Nương Tử và Thanh Linh Tam Vân đang tiến lại gần.

Chàng đang bực vì không đuổi kịp địch nhân chỉ lạnh lùng đáp:

- Bốn vị cũng tới đây ư?

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng hỏi:

- Ngươi tới được chẳng lẽ chúng ta không tới được?

Lâm Đoàn Nghĩa đang cần nữ nhân này chỉ rõ địa điểm tổng đàn của Hồi Long Bang đành nhẹ giọng đáp:

- Thư thư hiểu sai rồi, tại hạ không có ý đó.

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Chỉ là chúng ta không muốn để ngươi một mình lao vào chổ chết. Trang viện này chính là tổng đàn của Hồi Long Bang ngươi đừng vào là hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tại hạ đang muốn cho nó một mồi lửa đây.

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Nếu làm vậy thì ngươi chết càng nhanh.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì trong đó chứa rất nhiều tạc đạn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thất kinh.

Vừa rồi thì suýt bị tạc đạn của Câu Lâu lão nhân nổ tan xác, chứng tỏ lời của Hồng Phong Nương Tử có căn cứ.

Nên làm gì đây?

Thấy chàng trầm tư như vậy Phi Vân buông lời an ủi:

- Lâm thiếu hiệp đừng thất vọng, việc báo thù đâu thể tiến hành cấp thiết trong một lúc mà được? Chúng ta hãy tìm một nơi yên tĩnh tôi có điều muốn nói với thiếu hiệp đây.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn quanh thấy hoàn toàn vắng lặng nhảy xuống nói:

- Ở đây đủ yên tĩnh rồi.

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Ta xem ngươi võ công rất cao nhưng lại có ít kinh nghiệm ...

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi[:

- Chẳng lẽ thư thư cho rằng ở đây ...

Hồng Phong Nương Tử ngắt lời:

- Hãy đi theo chúng tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa theo bốn thiếu nữ đi tiếp.

Hồng Phong Nương Tử nhìn chàng hỏi:

- Cái bọc đựng đầu của ngươi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận đáp:

- Bị lão tặc đó trộm mất rồi.

Chàng kể lại chuyện đụng độ vừa rồi cho bốn người nghe.

Hồng Phong Nương Tử dẫn đầu cứ đi mãi chừng sau một canh giờ đã đi hết ba bốn mươi dặm.

Tới một hoảng rừng trống Hồng Phong Nương Tử dừng lại tìm chổ bảo mọi người ngồi xuống.

Thị nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ngươi có phải là truyền nhân của Phương Bất Bình tiền bối không?

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao thư thư biết?

Hồng Phong Nương Tử không đáp mà thở dài nói:

- Sau này ngươi sẽ địch nhân của hai phái chính tà vì thế đi đâu cũng phải hết sức cẩn thận. Đặc biệt là đối với người của cửu đại

môn phái càng nên giữ kín thân phân của mình đề phòng bị ám toán.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư cho rằng tiên sứ có ân oán với người của cửu đại môn phái hay sao?

Hồng Phong Nương Tử gật đầu:

- Đúng vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp của thị chợt thoáng qua một nét ưu sầu nói tiếp:

- Tuy thế ngươi cũng đừng nên lo lắng quá. Người của chính phái không phải ai cũng hồ đồ cả đâu, điều trọng yếu nhất là cừu nhân của ngươi đang cầu cứu mấy tên ma đầu Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão. Không ngờ đối phó với ngươi mà chúng còn muốn tiêu diệt người của các danh môn chính phái nữa.

Phương Bất Bình trước đây đoạt binh khí của hai trăm sáu mươi mốt cao thủ võ lâm, điều đó làm cho Lâm Đoàn Nghĩa lâm vào tình thế vô cùng phiền phức. Chính chàng cũng liệu được trước điều này.

Nhưng Băng Nguyên Ngũ Tử Tuyết Phong Tam Lão là những nhân vật thế nào?

Tuy chàng không biết nhưng chúng đã đồng ý trợ giúp cừu nhân thì coi như là một guộc đều đáng chết cả.

Vả chăng nếu không giết chúng, chúng cũng giết mình.

Chàng cười nhạt nói:

- Chúng tìm đến tại hạ càng tốt đỡ mất công tìm ...

Hồng Phong Nương Tử thấy mình mất bao nhiêu công sức mới bắt được một tên phân đà chủ Hồi Long Bang mới điều tra dược tin tức đó mà Lâm Đoàn Nghĩa bàng quan như vậy, xì một tiếng nói:

- Ta chưa thấy ai cuồng ngạo như ngươi. Cho dù ngươi có võ công cái thế cũng không nên kiêu ngạo như thế, huống chi một tiểu tử miệng còn hôi sữa có bao nhiêu bản lĩnh mà đã vênh váo như thế? Hừ, đuổi bắt một lão đầu còn chưa xong mà làm như mình vô địch thiên hạ rồi không bằng.

Lâm Đoàn Nghĩa bị mắng vừa tức vừa thẹn.

Chàng thấy mình quả tình không nên kiêu ngạo như thế nhưng đối phương cũng quá nặng lời.

Tuy nhiên người ta đá có công sức điều tra tin tức cho mình thế mà mình lại thờ ơ ai mà chả tức?

Chàng chắp tay nói:

- Thịnh tình của thư thư tại hạ xin tâm lĩnh nhưng đã muốn bào thâm cừu huyết hải thì dù chết cũng phải làm sá gì có bản lĩnh? Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão đã muốn giết tại hạ chẳng lẽ quên đi mối thâm thù huyết hải mà chạy trốn hay sao? Hơn nữa dù có tránh cũng không được.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Ta không cần biết chuyện cừu oán của ngươi mà chỉ hỏi ngươi có biết Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão là những nhân vật thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Thực ra ta biết không nhiều về chúng bằng Nhàn Vân, thư thư nói đi.

Nhàn Vân cười nói:

- Đó là việc của ngươi sao đổ lên đầu ta chớ?

- Không phải dọc đường tỷ tỷ tranh nói hay sao?

Nhàn Vân cải lại:

- Nha đầu ngươi chỉ nói điêu thôi.

Hồng Phong Nương Tử trừng mắt hỏi:

- Ngươi có chịu nói không?

Chưa dứt lời bổng tung mình nhảy đi xa mấy trượng.

Phi Vân cười nói:

- Nha đầu đó hôm nay bị điên hay sao thế?

Nào ngờ Hồng Phong Nương Tử quát to một tiếng lao đi bấy giờ mọi người mới thấy thị đang đuổi theo một nhân ảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra khinh công của người đó còn cao hơn Hồng Phong Nương Tử một bậc liền thi triển Cửu Dã Thần Công đuổi theo.

- - Chỉ trong chốc lát chàng đã vượt lên trước Hồng Phong Nương Tử quát to:

- Bằng hữu đứng lại.

Nào ngờ người kia cất một tràng cười rồi chợt tung mình lên không, từ nách bỗng xuất hiện một đôi cánh màu đen lớn, chỉ quạt cánh mấy cái đã lướt mình đi xa cả dặm.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa từng thấy loại thân pháp kỳ quái như vậy bao giờ đuổi theo là vô ích đành dừng lại.

Hồng Phong Nương Tử cũng vừa chạy đến thở dài nói:

- Không ngờ Dực Long lão quái cũng đến đây. Chắc rằng hắn bị Hồi Long Bang mua chuộc mới thấy người bỏ chạy.

Thanh Linh Tam Nữ cũng vừa tới.

Nhàn Vân hỏi:

- Hồng muội ngươi nói người đó là Dực Long Phùng Duệ hay sao?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Không phải hắn thì họa là quỷ.

Phi Vân tỏ vẻ kinh dị:

- Nghe nói lão quái này có một thứ bảo bối nghe được âm thanh cách hai dặm, như vậy chúng ta nói gì hắn đều nghe rõ.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Chúng còn chưa biết tiểu muội là môn hạ của ai trái lại thanh danh Thanh Linh Tứ Vân mấy tháng qua đã lừng danh khắp nơi rồi nếu bị chúng tìm đến thì phiền phức đấy.

Thanh Linh Tam Vân nghe nói mặt đều biến sắc.

Phi Vân nói:

- Chúng ta về báo với sư phụ để đề phòng mới được.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Tiểu muội sẽ đi cùng ba vị sư thư.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp lời:

- Tại hạ muốn tiễn bốn vị đi một quãng.

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Thực ra ý của ngươi là muốn biết về Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão, không sai chứ?

Bị trúng tim đen Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt không đáp.

Phi Vân gỡ bí cho chàng:

- Hồng nha đầu truy bức người ta thái quá. Chúng ta đi thôi.

Năm người vừa đi vừa nói chuyện qua đó Lâm Đoàn Nghĩa chủ yếu hỏi về lai lịch của Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão.

Hai ngày sau Lâm Đoàn Nghĩa chia tay bốn thiếu nữ.

Một mình chàng rẽ theo hướng tây nam, mới đi được mấy dặm chợt nghe trên đỉnh núi có người tranh chấp.

Sự hiếu kỳ thôi thúc Lâm Đoàn Nghĩa tìm cách tiếp cận lên đỉnh núi.

Chưa lên đến nơi đã nghe một giọng nói của lão nhân:

- Ngươi tưởng rằng không ai địch nổi võ học của Thanh Linh phái hay sao? Lão phu chỉ vì muốn triệu mấy tên nha đầu của ngươi về đây cùng chết nên mới để ngươi sống thêm mấy ngày.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Võ học Thanh Linh phái? Chẳng lẽ lão nhân kia đang hăm doạ sư phụ của Thanh Linh Tứ Vân?

Chàng liền bí mật tiếp cận thấy trên đỉnh núi có hai người giao chiến gồm một lão đạo cô và một lão nhân chừng năm mươi tuổi.

Ngoài ra còn có một thiếu nữ đeo kiếm đứng ngoài mặt lộ vẻ lo lắng nhưng không tham gia vào cuộc chiến.

Qua câu nói của lão nhân vừa rồi, Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng vị đạo cô đó là chưởng môn Thanh Linh phái, như vậy thiếu nữ tất Thái Vân tứ sư muội của Thanh Linh Tam Vân.

Lão nhân đang giao đấu với lão đạo cô là ai?

Chỉ thấy mỗi lần phát chiêu y phục dưới sườn của lão nhân căng phồng lên, hai ống tay áo phất ra như vũ bão.

Tuy dùng bảo kiếm nhưng Thanh Linh đạo cô vẫn không sao tiếp cận được đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa quan sát một lúc chợt liên tưởng thân pháp kỳ quái của lão nhân và câu lão vừa nói "lão phu triệu mấy tên nha đầu của ngươi về đây cùng chết", liền quát lên:

- Phùng Duệ lão tặc, hãy tiếp thiếu gia một chưởng.

Dứt lời vung mình vút lên cao, từ trên không phát chưởng đánh xuống đầu Dực Long Phùng Duệ.

Thanh Linh đạo cô thấy có người xuất hiện nghĩ rằng địch nhân có thêm trợ thủ vội nhảy lùi lại hai trượng.

Cùng lúc đó chưởng ảnh từ trên không phủ xuống toàn thân Dực Long Phùng Duệ.

Nhờ bảo bối nghe lén hết sức tinh diệu, lão ma đầu này đã biết Lâm Đoàn Nghĩa chính là truyền nhân của vị kỳ nhân Phương Bất Bình, tự nhận mình không phải là đối thủ liền phát mấy chưởng chống lại rồi vẫy cánh lao xuống núi.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết lão quái này có thiết bị để bay được như chim nên mới tung mình lên cao đánh xuống để khống chế tầm cao, không ngờ Phùng Duệ lại chuồn bằng cách khác từ đỉnh núi lao theo quát:

- Lão tặc nạp mạng.

Phùng Duệ không ngờ đối phương dám mạo hiểm lao xuống núi như vậy, chỉ cần trúng một chưởng của Lâm Đoàn Nghĩa tất sẽ rơi xuống núi mà chết không toàn thây.

Nên biết Dực Long Phùng Duệ mặc một bộ y phục rất đặc biệt bằng một loại tơ cực quý hiếm là thiên tằm, có một bộ phận giống như hai cánh chim có thể vẫy cánh mà lướt đi như chim, nhưng trên không đã bị Lâm Đoàn Nghĩa khống chế đành dùng hạ sách lao xuống núi.

Lâm Đoàn Nghĩa từ trên không phát chưởng đánh xuống.

Phùng Duệ thi triển một thức Dều Tử Phiên Thân đảo người tránh chưởng, tay phải phóng ngược lại một chùm ám khí màu lam.

Lâm Đoàn Nghĩa phát chưởng không trúng chợt thấy chúm sáng màu lam bắn tới tả chưởng lại đánh ra.

Dực Long Phùng Duệ ngoái đầu nhìn lại thấy vậy cả mừng thầm nghĩ:

- Tiểu tử tất chết.

Chắc rằng đó là loại ám khí tẩm chất kịch độc.

Thanh Linh đạo cô bấy giờ đã nhận ra vị thiếu niên tuấn tú vừa xuất hiện không phải là trợ thủ của địch nhân mà là tới giúp mình.

Thấy chàng xuất chưởng đối phó với ám khí bà kinh hãi kêu lên:

- Thiếu hiệp mau thu chưởng tránh đi.

Nhưng sự cảnh cáo đó đã quá muộn.

Thiếu nữ đứng sau lưng bà ta thấy vậy mặt biến sắc.

Mũi ám khí màu lam được bắn đi với một tốc độ cực nhanh nhưng còn cách Lâm Đoàn Nghĩa một trượng thì bị chưởng lực đánh bật lại, vỡ vũng thành muôn mảng bay tung toé.

Dực Long Phùng Duệ nằm mộng cũng không ngờ thân thủ đối phương cao cường đến thế.

Tuyệt chiêu tối hậu đã phát nhưng vẫn không hại được Lâm Đoàn Nghĩa biết mình không phải là địch thủ hắn vội vẫy mạnh đô cánh lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đạp chân vào một tảng đá lướt theo quát:

- Lão tặc chạy đâu?

Đồng thờ vung tay phát một mũi Ngũ Hành Kim Kiếm.

Dực Long Phùng Duệ vẫy cánh một cái đã lướt đi xa gần nửa dặm yên trí rằng đối phương không sao đuổi kịp đắc ý ngoảnh lại nhìn.

Nào ngờ vừa ngoảnh lại thì thấy một ánh chớp vàng bay tới sáng loà, kinh hãi đập cánh đảo người tránh.

Chỉ nghe keng một tiếng chiếc cánh bên phải làm bằng thiên tằm cùng với hai thanh thép cứng bị chém đứt rũ xuống.

Mũi Ngũ Hành Kim Kiếm vạch thành một đường vòng cung bay ngược về phía chủ nhân.

Chiếc áo đặc biệt của Dực Long Phùng Duệ làm bằng chất liệu đặc biệt là tơ thiên tằm tránh được thủy hoả, đao kiếm chém không

đứt lại có một khung thép bốn thanh điều khiển tự động để xoè ra gấp vào như cánh chim.

Bốn thanh thép này được tinh luyện vô cùng bền cứng không có gì chém đứt nổi, đâu ngờ Ngũ Hành Kim Kiếm chính là khắc tinh của thứ bảo bối này, không những chém đứt hai gọng thép mà còn làm mảng tơ thủng mất một lỗ lớn, làm cái cánh bên phải rũ xuống.

Một cánh bị vô hiệu hóa không còn điều khiển được, cánh kia cũng trở thành vô dụng.

Hắn đành dùng hết sức vỗ cánh còn lại để giảm bớt tốc độ để khỏi rơi xuống chân núi tan xác.

Lâm Đoàn Nghĩa thu về mũi Ngũ Hành Kim Kiếm xong nhằm tảng đá bên dưới phát chưởng để giảm bớt độ rơi.

Thanh Linh đạo cô là một trong những kỳ nhân đương đại đã chứng kiến nhiều cuộc đấu của cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm mà cũng chưa thấy có cuộc đấu nào quái dị như thế, thở dài nói:

- Thế mới biết núi cao còn có núi cao hơn.

Rồi quay lại bảo thiếu nữ xinh đẹp đứng sau lưng mình:

- Thái nhi ngươi xem võ nghệ của người ta như thế đấy, càng phải cố gắng rất nhiều mới được.

Thiếu nữ xinh đẹp đó chính là Thái Vân tứ muội trong Thanh Linh Tứ Vân.

Người nghe sư phụ bảo, dạ một tiếng nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào hai đối thủ lo lắng nói:

- Sư phụ, vị thiếu niên đến sau không có cánh bay chỉ e rơi xuống một tuyệt phong cao như vậy chết mất.

Thanh Linh đạo cô gật đầu nói:

- Chúng ta hãy xuống đó xem, không chừng còn có thể giúp nó một tay.

Thái Vân nghe nói cả mừng định lao theo nhưng chưa kịp thì nghe thấy có mấy tiếng người gọi to:

- Sư phụ.

Vừa lúc ấy nàng nhìn thấy ba vị sư thư cùng lao lên đỉnh núi ngoài ra còn có một hồng y thiếu nữ chỉ hơn mình một vài tuổi mà nàng biết rõ danh hiệu là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Thì ra các ngươi đã về, thôi có chuyện gì hãy nói sau, bây giờ hãy xuống núi giúp thiếu niên kia đã.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Thiếu niên nào thế?

- Cứ đi rồi sẽ nói.

Sáu người cùng tìm đường xuống núi.

Phi Vân hỏi:

- Sư phụ vừa động thủ hay sao?

Thanh Linh đạo cô gật đầu đáp:

- Ta đang đấu vớ một lão quá vật còn chưa phân tháng bạ thì một thiếu niên xuất hiện từ trên không phát chưởng trùm lấy lão quá làm hắn hoảng sợ chạy đi. Thiếu nên đó còn phát một mũi Ngũ Hành Kim Kiếm phá mất chiếc áo thiên tằm của lão quái vật.

Nhàn Vân hỏi:

- Chẳng lẽ thiếu niên đó ...

Nói chưa dứt câu chợt nhớ đến bản tính nghiêm khắc của sư phụ liền ngừng lại.

Xem Thanh Linh đạo cô hôm nay tính tình khác hẳn ngày thường, đoán biết mấy tên đồ đệ có quen biết thiếu niên kia nhưng không trách mà chỉ hỏi:

- Hắn là ai thế?

Hồng Phong Nương Tử đem chuyện mình bị thương được Lâm Đoàn Nghĩa cứu sống kể lại, xong nói thêm:

- Thiếu niên đó tên là Lâm Đoàn Nghĩa, là truyền nhân của Phương Bất Bình tiền bối.

Mấy ngày gần đây vãn bối nghe tin Hồi Long Bang cầu bọn Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão đối phó thiếu niên này.

Thanh Linh đạo cô tức giận nói:

- Mấy lão quái vật đó còn chưa chết, thế nào ta cũng phải đến Lăng Tiêu Phong một chuyến mới được.

Hồng Phong Nương Tử đoán bết Thanh Linh đạo cô định đến Lăng Tiêu Phong để cầu Lăng Tiêu Thánh Cô hạ sơn để cùng đối phó Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão, cao hứng nói:

- Tiền bối nếu mời được Lăng Tiêu Thánh Cô tiền bối hạ sơn thì tốt quá. Còn tên họ Lâm này rất cao ngạo cứ để mặc hắn. Chúng ta nên đi làm việc của chúng ta thôi.

Thanh Linh đạo cô nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Ngươi nói cũng phải, tên đó xuất hiện chẳng thèm đoái hòa gì đến ta cứ xuất thủ đánh luôn. Cứ để lão quái vật đó cho hắn một bài học cho biết thế nào là thiên ngoại hữu nhân nhân thượng hữu nhân.

Hồng Phong Nương Tử nói thêm:

- Không những bọn ma đầu hắc đạo hùa nhau đánh tên họ Lâm đó mà ngay cả Tang Quỳ Tử và Câu Trầm Tử cũng đang tìm cách cho hắn một bài học, nhất định tiểu tử đó sẽ được một bài học đích đáng.

Thanh Linh đạo cô ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị tiền bối đó vẫn còn sống hay sao?

Hồng Phong Nương Tử gật đầu:

- Chẳng những họ còn sống mà còn nhận ra ba vị thư thư đây là truyền nhân của tiền bối muốn liên kết với lão nhân gia để cùng đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa nữa.

Thanh Linh đạo cô nhìn Phi Vân hỏi:

- Các ngươi trả lời thế nào?

Phi Vân đáp:

- Bọn đệ tử chưa được lệnh của sư phụ đương nhiên không thể đáp ứng hai vị tiền bối đó hay không. Ngoài ra đệ tử còn về đây thuật chuyện mình được Lâm Đoàn Nghĩa cứu để lão nhân gia định đoạt.

Thanh Linh đạo cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chúng ta cần phải biết ân oán phân minh, Lâm Đoàn Nghĩa đã có công cứu các ngươi khỏi đại nạn, vừa rồi hắn tuy kiêu ngạo một chút nhưng xuất thủ đối phó với lão quái vật kia là hảo ý. Như vậy hắn đối với Thanh Linh phái chúng ta có ân. Tuy nhiên các môn phái đã liên kết để đối phó hắn, chúng ta không thể ở ngoài nhưng trước hết phải báo ân trước đã, việc khác sẽ bàn sau.

Trong khi Thanh Linh đạo cô và Hồng Phong Nương Tử đối đáp thì Thái Vân cứ cúi đầu không nói, cho đến khi sư phụ nói xong thì nàng mới ngẩng đầu lên nhìn bà.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 11: Cuộc đấu quái dị

Sáu người vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì xuống tới chân núi.

Chợt nghe có tiếng người giao thủ dưới một sơn cốc.

Nhưng khi tới cốc khẩu nhìn xuống thì thấy một trong hai đối thủ vẫn là Lâm Đoàn Nghĩa nhưng người kia không phải Dực Long Phùng Duệ mà là một lão nhân khác tóc bạc trắng nhưng da mạt hồng hào.

Cuộc chiến vô cùng quyết liệt hai đối thủ xuất chưởng ào ào làm cho trong phạm vi mười trượng kình phong như bão táp, lá cành rơi đổ ngổn ngang, đất đá cày xới ngang dọc, trông thật kinh nhân.

Không những Thanh Linh Tứ Vân và Hồng Phong Nương Tử thấy chưởng lực đó hãi hùng mà đến cả Thanh Linh đạo cô cũng rúng động.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngoảnh mặt ra cốc khẩu nên khi thấy mấy người vừa đến đã nhận ra ngay liền mỉm cười chào.

Bạch phát lão nhân tuy quay lưng ra cốc khẩu nhưng vẫn phát hiện được có người nhập cốc vì phải đối phó với cường địch nên không dám quay đầu lại nhìn.

Còn chưa biết đó là địch hay bạn lão chợt thấy Lâm Đoàn Nghĩa mỉm cười thì tin chắc họ là đồng bọn của chàng, liền quát lên:

- Những kẻ kia dừng lại, chúng ta còn chưa phân thắng bại.

Đồng thời song chưởng tận lực đánh ra mấy chiêu.

Thanh Linh đạo cô nhíu mày tự hỏi:

- Lão nhi đó là ai? Vì sao xưa nay mình chưa từng gặp?

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mình nhảy ra ngoài hai trượng cười nói:

- Thôi tiền bối, giữa chúng ta vô cừu vô oán, đánh như thế là đủ, tại hạ không muốn ai trong chúng ta bị thương ...

Bạch phát lão nhân ngạc nhiên nói:

- Làm sao ngươi biết họ của lão phu?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Trong địa động, tiên sư đánh bại hai trăm sáu mươi mốt vị tiền bối lấy đi binh khí dùng đó để huấn luyện cho tại hạ. Nay thấy võ học không những nhận ra tiền bối là Thôi Ngoạ Long mà căn cứ theo nhận xét của tiên sư thì võ học của Thôi tiền bối được xếp hàng hai mươi ba trong hai trăm sáu mươi mốt vị.

Thôi Ngoạ Long tức giận quát:

- Ta chỉ được xếp hạng hai mươi ba thôi sao?

Lâm Đoàn Nghĩa chưa kịp trả lời thì từ trong cốc vang lên tiếng cười hô hô nói:

- Ngươi xếp thứ bao nhiêu cũng kém hơn ta hai bậc?

Thôi Ngoạ Long quát lên:

- Kẻ nào?

Từ trong cốc một lão nhân khác lướt ra cười nói:

- Lão phu ở đây lâu rồi, nếu Thôi lão nhi liệt vào hàng thứ hai mươi ba thì Điền Thiên Lại ta tất đứng hàng thứ hai mươi mốt.

Thôi Ngoạ Long tức giận nói:

- Ngươi dám tự cho rằng võ công ngươi thắng ta?

Lão nhân tự xưng danh Điền Thiên Lại thản nhiên đáp:

- Đương nhiên.

Thôi Ngoạ Long quát lên:

- Vậy thì tiếp chiêu.

Dứt lời nhám Điền Thiên Lại đánh ra một chưởng.

Điền Thiên Lại không tiếp chưởng mà lại lùi ra năm trượng tránh, cười nói:

- Thôi lão nhi đừng vội. Hôm nay ngươi đánh với tiểu tử kia mất không ít khí lực, lão phu có thắng ngươi cũng chẳng vẻ vang gì. Ngươi cứ hẹn lại lúc khác chúng ta sẽ phân cao hạ.

Thôi Ngoạ Long hừ một tiếng đáp:

- Ta dù nhịn đói ba ngày lạ đi thêm ba nghìn dặm cũng đủ sức đánh chết lão quái vật ngươi.

Điền Thiên Lại nói:

- Vậy thì ngươi cứ thử xem?

Thôi Ngoạ Long liền quát to một tiếng lao vút lên không mười trượng, từ trên không chao người, Điền Thiên Lại chợt thấy mắt hoa lên, có tới mười mấy nhân ảnh với vô số chưởng nảh đánh xuống đầu mình.

Phi Vân hỏi:

- Sư phụ đó là võ công gì vậy?

Thanh Linh đạo cô đáp:

- Đó gọi là Ngư Long Thập Bát Biến.

Khi nhìn lại thì chợt thấy Điền Thiên Lại biến đâu mất, tiếp đó nghe bình một tiếng, hai đối thủ thu chiêu đáp xuống đứng cách nhau mười trượng.

Thái Vân lại hỏi:

- Sư phụ Điền Thiên Lại tiền bối dùng võ học gì?

Thanh Linh đạo cô đáp:

- Đó là Thất Thái Thần Công?

Không ngờ Thôi Ngoạ Long nghe thấy quát lên:

- Thất Thái Thần Công thì sao chứ?

Điền Thiên Lại cười nói tiếp:

- Thất Thái Thần Công là võ học chuyên hoá giải Ngư Long Thấp Bát Biến của lão thất phu ngươi.

Thôi Ngoạ Long hừ một tiếng nói:

- Cái đó còn chưa biết.

Dứt lời lại nhảy lên, tiếp tục thi triển Ngư Long Thấp Bát Biến tấn công đối thủ.

Song phương lại tiến hành một cuộc kịch chiến.

Trước cốc khẩu chỉ riêng Thanh Linh đạo cô còn thấy được hai đối thủ, còn Thanh Linh Tứ Vân và Hồng Phong Nương Tử chỉ thấy những bóng người thấp thoáng vời lấy nhau không sao nhận ra được ai.

Thái Vân thì chăm chú quan sát Lâm Đoàn Nghĩa, thấy chàng chẳng ra dáng người võ lâm mà chỉ giống một thư sinh văn phong tuấn tú, nghĩ thầm:

- Người này xem hai nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm giao đấu với thái độ điềm nhiên như vậy không biết có cách gì hoá giải Ngư Long Thấp Bát Biến không?

Không biết nàng đã bị hấp dẫn trước phong thái của vị thiếu niên tuấn tú này hay quá quan tâm đến võ học?

Về phần Lâm Đoàn Nghĩa tuy chăm chú quan sát cuộc chiến của hai cao thủ, sửng sốt trước võ học kinh nhân của họ, tự hỏi xem mình có khả năng đối phó với rất nhiều cao thủ kiệt xuất như vậy hay không.

Chừng như cảm giác được cá nhìn của Thái Vân, chàng chợt liếc nhìn lại thấy đối phương nhìn mình chăm chú như vậy bối rối mỉm cười.

Thái Vân thoáng ửng đỏ mặt nhưng cũng mỉm cười đáp trả rồi cúi thấp đầu xuống.

Đánh nhau một lúc Điền Thiên Lại chợt dừng tay nhảy lùi về ba trượng cười hô hô nói:

- Thôi lão nhi thấy chưa? Thất Thái Thần Công của ta cao hơn Ngư Long Thấp Bát Biến của ngươi một bậc.

Thôi Ngoạ Long cũng dừng tay hừ một tiếng nói:

- Đó chỉ là ngươi tự tán dương mình thôi.

Điền Thiên Lại hỏi:

- Ngươi có dám nội công với lão phu không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hai người này võ công tương đẳng, nếu đấu nội lực tất lưỡng bại câu thương. Tuy họ sống chết chẳng liên quan gì đến ta nhưng kết cục đó sẽ buộc phải ở lại giải quyết thêm mất thời gian, vì thế cần ngăn họ lại.

Nghĩ thế liền nói:

- Xin hai vị tiền bối khoan đấu đã.

Điền Thiên Lại cười nói:

- Ngươi nói xem có phải lão phu được xếp thứ hai mươi mốt không?

Thôi Ngoạ Long quát lên:

- Nói bậy, ngươi giỏi lắm cũng đứng hàng hai mươi bốn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai vị tiền bối tranh chấp nhau như trẻ nít trong lòng không khỏi cười thầm.

Nghĩ thế liền nói:

- Hai vị đừng tranh chấp nhau nữa, quả thật tiên sư xếp Điền tiền bối vào hàng thứ hai mươi ...

Chàng chưa kịp dứt lời thì Thôi Ngoạ Long quát lên:

- Câm miệng, trước hết hãy nếm của lão phu một chưởng.

Quát xong lao tới xuất chưởng nhằm Lâm Đoàn Nghĩa đánh ra.

Nhưng Điền Thiên Lại nhảy ra ngăn lại, vừa đưa chưởng lên nghênh tiếp vừa nói:

- Tiểu ca đừng sợ hắn, cứ nói tiếp đi.

Bởi vì ham nói chuyện nên phân thần sau cú tiếp chưởng bị chấn lùi một bước.

Thôi Ngoạ Long thắng được một chiêu khoái chí nói:

- Thấy chưa ngươi đứng hàng thứ hai mươi ...

Chẳng ngờ lão chưa nói hết thì bị một luồng kình phong cực mạnh đánh tớ hốt hoảng kêu lên:

- Hỏng rồi.

Lão vội vàng đưa chưởng lên nghênh tiếp nhưng không kịp, tuy đã vận nội lực phòng bị nhưng vẫn bị đánh lùi ba bước.

Điền Thiên Lại cười kha kha nói:

- Thấy chưa, ta đứng hàng hai mươi mốt trên ngươi hai bậc.

Thanh Linh Tứ Vân và Hồng Phong Nương Tử cùng phì cười.

Mặt Thôi Ngoạ Long vốn đỏ nay càng rực lên như lửa quát:

- Ngươi thừa cơ lão phu không phòng bị mà định xếp cao hơn, đừng hòng.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy ha người sắp động thủ nữa, liền nhảy vào nói to:

- Hai vị đừng đánh nữa, theo bình phẩm của tiên sư thì đúng là Điền tiền bối xếp hàng hai mươi mốt nhưng bây giờ Thôi tiền bối có thể tiến bộ hơn.

Điền Thiên Lại nhíu mày hỏi:

- Hắn mà tiến bộ gì.

Thôi Ngoạ Long chợt quát lên:

- Xem đây.

Chưa dứt lời đã nhắm một tảng quá Thạch cách đó tới mười trượng vung chưởng đánh ra.

Chỉ nghe ầm một tiếng tảng quái Thạch vỡ nát thành bụi phấn.

Sư đồ Thanh Linh Tứ Vân và Hồng Phong Nương Tử thấy vậy đều thất kinh biến sắc.

Cách mười trượng đánh tảng quái Thạch có tới cả ngàn cân thành bụi phấn công lực đó trên võ lâm dễ có mấy người?

Thôi Ngoạ Long đắc ý hỏi:

- Điền lão nhi ngươi chịu rồi chứ?

Điền Thiên Lại cười nhạt đáp:

- Thứ trò trẻ nít đó mà ăn nhằm gì? Xem lão phu đây.

Lão liếc mắt nhìn quanh và điểm ra một chỉ.

Một viên đá to bằng trứng ngỗng cách đó mười bốn mười lăm trượng bị chỉ lực điểm trúng phát ra một luồng khói rồi biến thành đám tro.

Hồng Phong Nương Tử thốt lên:

- Vị Điền tiền bối này luyện chưởng lực tới trình độ đó hơn Thôi lão tiền bối một bậc rồi.

Thôi Ngoạ Long cự lại:

- Nói bậy ta hơn một bậc thì có.

Điền Thiên Lại quát:

- Ta hơn ngươi một bậc, đó là người khác bình phẩm ngươi còn chối sao?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cao giọng nói:

- Hai vị tiền bối đừng tranh chấp nhau nữa. Theo tại hạ thấy thì hai vị có võ công ngang nhau.

Đúng là hai lão nhân chẳng khác nào con trẻ, ai cũng muốn được coi mình hơn đối phương, nghe vậy liền cùng quát:

- Nói bậy.

Lâm Đoàn Nghĩa điềm tĩnh đáp:

- Tại hạ có cách kiểm chứng.

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đồng thanh hỏi:

- Kiểm chứng thế nào?

- Hai vị cứ yên tâm, tại hạ có cách làm cho cả hai tâm phục khẩu phục.

Không những Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đều nghi hoặc không biết thiếu niên này kiểm chứng cách nào mà cả sáu người đứng trước cốc khẩu cũng ngạc nhiên nhìn chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Vì gỗ đá lớn bé khác nhau độ cứng cũng không đồng nhất, nếu chọn cùng một gốc cây hoặc một tảng đá thì người này đã đánh nát

người kia thì làm sao thử nữa? Hai vị cho rằng có đúng không?

Hai lão gật đầu:

- Có lý.

Chàng nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ sẽ lấy thân mình làm mục tiêu để hai vị đứng cách ngoài mười trượng từ hai phía đối diện đồng thời phát chưởng.

Mọi người nghe vậy đồng ồ lên kinh hãi.

Hồng Phong Nương Tử nói to:

- Hắn điên rồi.

Thanh Linh đạo cô nghĩ thầm:

- Tiểu tử đó cuồng ngạo quá mức. Chưởng chỉ của hai vị tiền bối kia thế nào hắn đã thấy, cả hai bên đánh ép lại thì đừng nói tâm phế bị vỡ nát mà chẳng còn một mảng thịt nào nguyên vẹn đâu.

Nhị lão cũng rủa thầm:

- Tiểu tử này tự mình tìm chết, cho dù lão quái vật Phương Bất Bình sư phụ hắn ở đây cũng không dám buông lời đại ngôn như thế kia mà.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Tại hạ cũng biết chưởng lực của hai vị cực kỳ uy mãnh, mình làm như thế chẳng những là mạo hiểm mà còn bị coi là mất trí nhưng chỉ có cách đó mới có sự bình phẩm công bằng.

Điền Thiên Lại chắp tay nói:

- Tiểu ca can đảm như vậy lão phu tôn ngươi làm đệ nhất thiên hạ. Nhưng trường đấu này không cần thử nữa lão phu tự nhận mình kém hơn Thôi lão nhi một bậc là được.

Thôi Ngoạ Long cũng xua tay nói:

- Thôi nào, Điền lão nhi đã nói thế lão phu xin nguyện kém hắn một bậc cho yên chuyện.

Thá Vân nghe thế thì buột miệng:

- Vô lượng thọ phật.

Bốn thiếu nữ kia nghe vậy thì cười ồ cả lên.

Thanh Linh đạo cô trừng mắt nói:

- Nha đầu ngươi cũng điên nữa sao? Thật là ...

Thái Vân bị sư phụ mắng đỏ mặt cúi đầu xuống.

Hồng Phong Nương Tử nghĩ thầm:

- Đừng thấy nha đầu này mới mười sáu mười bảy tuổi mà coi thường, xem chúng nó đã nảy tình xuân trước tiểu tử kia rồi đấy.

Tưởng rằng sự việc tới đó là xong nào ngờ Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay hướng sang mọi người nói:

- Xin đa tạ chư vị đã có lòng quan tâm đến tại hạ, nhưng đã trót nói ra lời, không thực hiện tất người đời sẽ cho là nói dối. Vậy xin hai vị hãy đứng ở cự ly phát chưởng đi.

Thôi Ngoạ Long trừng mắt hỏi:

- Ta đã chịu nhường còn đấu gì nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Đã có một chữ nhường tất đó chưa phải là một sự đánh giá công bình. Hai vị sẽ cùng nhằm vào người tại hạ phát chưởng, nếu tại hạ ngã về phía nào thì người đó bị thua ...

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Làm như thế sao được? Sư phụ ngươi tuy với chúng ta có một chút xung khắc, lão phu cũng không muốn ngươi lấy tính mạng mình ra trả đâu.

Thôi Ngoạ Long tiếp lời:

- Điền lão nhi quả là khách khí, ngươi làm ta nhận ra mình đã sai trong cuộc ấn chứng này, thôi đừng thử nữa. Bây giờ thế này trước đây chúng ta từng là bằng hữu sáu mươi năm nay mới gặp lại, giờ tìm nơi uống mấy chén rượu thì hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm kích nghĩ thầm:

- Hai vị tiền bối này quả không mất nghĩa khí của những nhân vật chính đạo tự hoá giải oán cừu với sư môn.

Nhưng chàng vẫn kiên quyết nói:

- Đa tạ nghĩa khí của hai vị tiền bối nhưng tại hạ đã nói ra, nếu không thực hiện được thì sau này người giang hồ sẽ nhìn mình bằng con mắt thế nào? Vì thế xin hai vị tiền bối cứ theo đề nghị mà ấn chưởng.

Điền Thiên Lại thở dài:

- Tính khí tiểu ca ngươi cũng thật ương bướng chẳng khác gì lệnh sư hồi trước. Thôi được, Thôi lão nhi, chúng ta cứ đứng cách hắn mười trượng chỉ phát năm thành công lực cũng được.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 12: Ít người hại mình

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Như vậy không được, trong trường hợp đó có người dùng sáu bảy thành hoặc có người chỉ muốn xuất bốn thành thôi thì sao? Vì thế cứ vận toàn lực là hơn cả.

Tới đó hướng sang Thanh Linh đạo cô chắp tay nói:

- Xin Thanh Linh tiền bối làm chứng cho, chọn ba vị trí để vãn bối và hai vị tiền bối đây đứng chuẩn bị.

Thanh Linh đạo cô lúc này càng thấy thiếu niên này bên trong vẻ tiếu ngạo còn có sự lễ phép đáng trân trọng, cười nói:

- Bần ni xin vui lòng.

Rồi chỉ Thái Vân nói:

- Ngươi hãy xác định giúp thiếu hiệp đi.

Thái Vân nghe lệnh cả mừng, mặt đỏ ửng lên chạy ngay tới, lấy trong túi ra sợi dây chắp tay thi lễ hai lão nhân rồi nói:

- Sợi dây này dài đúng một trượng, vãn bối sẽ đo từ phải sang trái, cứ mười trượng thì khuyên một vòng tròn tạo thành ba vòng tròn thẳng hàng, Lâm thiếu hiệp sẽ đứng giữa còn hai vị tiền bối đứng hai bên. Nào xin hãy tự chọn.

Hai lão nhân gật đầu.

- Ngươi cứ làm đi.

Khi đo đến gần Lâm Đoàn Nghĩa nàng chợt ngẩn lên khẽ nói:

- Huynh hãy cẩn thận đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng thấp giọng trả lời:

- Đa tạ cô nương quan tâm.

Cả hai đều thấy lòng rộn lên.

Chẳng bao lâu thì Thái Vân hoàn thành công việc của mình.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng vào vòng tròn chính giữa nói:

- Hai vị tiền bối chọn vị trí đi, chờ khi nào Thanh Linh tiền bối đếm từ một tới ba thì nhất tề phát chưởng.

Thôi Ngoạ Long thấy chàng tỏ ung dung không chút sợ hãi như vậy lòng rất thán phục thở dài nói:

- Không phải rồng thì chẳng dám quá giang. Xem ra hài tử này bản lĩnh không kém.

Rồi nhìn Điền Thiên Lại nói:

- Điền lão nhi chúng ta bắt đầu thôi.

Hai người bước tới đứng vào hai vòng tròn đối diện.

Thanh Linh đạo cô đứng cách Lâm Đoàn Nghĩa chừng hai trượng nói:

- Bần ni đành phải hoàn thành trách nhiệm được giao phó, chỉ hy vọng cả ba vị đều bình yên vô sự. Sau cuộc ấn chứng này bần ni phá lệ mời ba vị quá bộ ghé tham tệ am.

Ba người chắp tay cảm tạ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Xin Thanh Linh nhi tiền bối phát lệnh đi.

Năm thiếu nữ đều bước lại gần đứng sau Thanh Linh đạo cô mắt dồn cả vào Lâm Đoàn Nghĩa.

Cả năm người đặc biệt là Thái Vân rất lo lắng cho tính mạng của Lâm Đoàn Nghĩa.

Tuy họ có hy vọng Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại sẽ nhẹ tay để không hại đến tính mạng của chàng, nhưng thực ra hy vọng rất ít vì một khi đã đấu tất không nhượng bộ, vì đó là uy danh mà mỗi người đều coi trọng đâu dễ chịu bại trước đối phương?

Vì thế khi Thanh Linh đạo cô vừa mới điếm một thực hiện cả ha lão nhân đều vận nội công lên tới cực điểm làm y phục căng phồng lên.

Ngay cả Lâm Đoàn Nghĩa cũng vận Cửu Dã Thần Công tới mười hai thành công lực bố khắp toàn thân không còn vẻ ung dung như trước đây nữa.

Thanh Linh đạo cô nghĩ thầm:

- Tiểu tử đó đề ra phương pháp đấu này quả là tự mình tìm chết.

Ba ta đếm tiếp:

- Hai.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn bất động. Còn Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại từ từ đưa chưởng lên.

Không khí ở đấu trường rất căng thẳng.

Tuy chỉ là một cuộc ấn chứng võ công nhưng có thể trả giá bằng sinh mạng của một người quả là điều bất công.

Nhưng chính Lâm Đoàn Nghĩa tự đề ra phương thức ấy còn trách ai được?

Tiếng đếm lại vang lên:

- Ba.

Nam thiếu nữ nghe âm thanh đó giống như tiếng phán quyết của tử thần đứng trơ ra như hoá đá.

Cùng lúc đấy ha luồng chưởng lực cực kỳ hung hãn lao ập tới Lâm Đoàn Nghĩa từ ha hướng khiến chàng nảy lên.

Quả đúng là 'dung tình thì đừng động thủ, đã động thủ thì chớ dung tình', hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm chỉ vì tranh nhau thứ hạng, không chịu thua đối phương một bậc mà vận hết lực bình sinh phát chưởng vào người thiếu niên bất hạnh.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngã nhưng không thấy cử động.

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đồng thanh nói:

- Hán chết rồi.

Dứt lời từ hai phía bổ tới.

Thanh Linh đạo cô cũng nhảy một bước tới gần.

Năm thiếu nữ định lao theo nhưng bị Điền Thiên Lại ngăn lại quát:

- Các ngươi không được tiến tới gần.

Cùng tiếng quát là một luồng kình lực đẩy lùi họ lại, ngay cả Thanh Linh đạo cô cũng bị đẩy lùi.

Bà ta trầm giọng hỏi:

- Vì sao Điền thí chủ ngăn bần đạo cứu người?

Điền Thiên Lại hừ một tiếng nói:

- Với chút bản lĩnh của ngươi mà cũng dám nó cứu người ư?

Thanh Linh đạo cô là chưởng môn nhân một phái, bị người ta coi thường trước mặt đệ tử thì làm sao chịu được?

Giận đến nổi mặt tái xanh vung tay đánh ra một chưởng.

Nguyên Điền Thiên Lại đã nhận ra Lâm Đoàn Nghĩa đang tự vận công trị thương, sợ mấy nữ nhân không biết sẽ hại tới tính mạng chàng nên xuất thủ ngăn cản không ngờ xảy ra sự hiểu lầm.

Thấy Thanh Linh đạo cô đánh ra lão vội hoá giải chưởng lực của đối phương rồi hỏi:

- Ngươi định cứu người bằng cách nào?

Vừa phát ra một chiêu bị Điền Thiên Lại dễ dàng hoá giải Thanh Linh đạo cô biết võ công mình kém xa đối phương, nay nghe hỏi câu đó thì ngẩn người ra không biết trả lời làm sao.

Thái Vân xông tới quát to:

- Lão sao dám lăng mạ sư phụ ta?

Dứt lời rút kiếm phát ra một chiêu Thanh Long Sơ triển, mũi kiếm hoá thành năm vệt hàn tinh điểm tới Điền Thiên Lại.

Thấy Thái Vân đâm kiếm tới Điền Thiên Lại lướt người ra xa hai trượng cười hô hô nói:

- Chẳng lẽ lão phu lại đi động thủ với ngươi?

Nhưng Thái Vân chưa chịu thôi thi triển Thanh Linh kiếm pháp tới độ kỳ tuyệt, buộc Điền Thiên Lại phải lùi liên tục.

Thanh Linh đạo cô thấy Thái Vân xuất thủ đánh Điền Thiên Lại trong bụng rất kinh nhưng sau lại thấy tình thế như vậy, tự nhủ:

- Cứ để Thái Vân ép lão ta một trận xem hắn có xuất thủ đối phó không?

Nghĩ đoạn đắc ý ngắm nhìn ái đồ thi triển tuyệt học của mình đồng thời nghĩ cách cứu Lâm Đoàn Nghĩa.

Nhưng sau khi nhìn lại phía chàng thì bà ta vô cùng kinh hãi.

Nếu nói rằng thiếu niên đó đã bị chưởng lực của hai vị cao nhân tiền bối đánh chết thực hiện sao đến bây giờ vẫn chưa ngã xuống?

Mặt khác Thôi Ngoạ Long cũng tỏ ra rất quan tâm đến Lâm Đoàn Nghĩa vì sao lão đứng bên mà không có hành gì cứu giúp?

Trong lòng đầy nghi hoặc bà ta bước lại gần chàng.

Trong lúc đó vì bị Thái Vân truy bức quá Điền Thiên Lại tức quá phát tay làm thanh kiếm của đối phương bay vút lên không.

Ba vị sư thư của nàng và Hồng Phong Nương Tử thấy vậy quát lên một tiếng cùng rút kiếm xông vào.

Hồng Phong Nương Tử một mình đến Hồi Long Bang khiêu chiến, bản lĩnh không phải tầm thường lại có thêm Thanh Linh Tam Vân trợ chiến uy lực càng tăng gấp bội.

Điền Thiên Lại bị vây trong kiếm ảnh trùng trùng hừ một tiếng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Dứt lời phát ra một chưởng.

Thanh Linh đạo cô thấy vậy kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi.

Lời chưa dứt đã lao tới vung chưởng nghênh tiếp chưởng lực của Điền Thiên Lại.

Chính lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Tiền bối, không được.

Nhưng cả song phương đều đã phát chưởng làm sao ngăn được?

Chỉ chớp mắt chàng đã lao tới vung tay tiếp chưởng Điền Thiên Lại.

Hai chưởng vừa chạm nhau thì chưởng lực của Thanh Linh đạo cô cũng vừa đánh tới lưng Lâm Đoàn Nghĩa.

Bà ta thất kinh nhưng vẫn không kịp thu chiêu về nữa.

Bình một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh bật tới trước hai trượng.

Thanh Linh đạo cô liền tới hỏi:

- Thiếu hiệp có bị thương không?

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại lắc đầu đáp:

- Còn may tiền bối thu chiêu kịp nên không việc gì ...

Thanh Linh đạo cô biết rằng chàng ta nói như vậy để giữ thể diện cho mình thôi thực tế thì bà ta đâu có thu chiêu về kịp.

Nhưng chưởng lực của hai vị cao nhân còn chưa đánh chết nổi thiếu niên này thì chưởng lực của bà thấm vào đâu?

Trong lòng càng cảm phục Thanh Linh đạo cô áy náy nói:

- Thiếu hiệp có ân với Thanh Linh phái chúng ta chẳng những đã chưa làm gì trả ơn trái lại ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Xin tiền bối đừng nói thế ...

Rồi quay sang Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại chắp tay cười nói:

- Hai vị tiền bối quả nhiên công lực tương đương, tại hạ trúng mỗi người một chưởng mà không phân định nổi bên nào thắng.

Hai lão nhân cười thái độ có phần ngượng nghịu.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt loé lên một ý nghĩ nhìn Thanh Linh đạo cô nói:

- Chẳng hay tiền bối có thể giúp cho một việc được không?

Thanh Linh đạo cô gật đầu:

- Thiếu hiệp cứ nói, làm gì được giúp ngươi bẩn ni cũng sẽ gắng sức.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra đoạn Long đầu trượng bị gãy nói:

- Vãn bối muốn nhờ tiền bối cử một vị thư thư mang cái này đưa cho một người ...

Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Đưa cho ai vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài đáp:

- Đây vốn là cây long đầu trượng của Long Oải Bà Bà, vị này đã bị bọn người trong Quỷ Quốc Thập Hùng dùng một loại chưởng âm độc giống như Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng đánh chết. Lúc lâm tử Long Oải Bà Bà phó thác cho vãn bối mang đoạn long đầu trượng bị gãy này đến Lao Sơn đưa cho nữ đệ tử của bà ấy, dặn cô ta đến tìm

Tĩnh Âm Thần Ni học võ nghệ để báo thù cho sư phụ. Lẽ ra vãn bối phải tự tay đem đến nhưng vừa rồi đã phát hiện ra tung tích của cừu nhân, nay muốn truy tìm đến cùng nên mới dám phiền đến lão tiền bối.

Thanh Linh đạo cô đồng ý ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa còn dặn dò thêm cách thức đến Lao Sơn tìm người theo lời dặn của Long Oải Bà Bà nói rõ ra, sau đó chắp tay nói:

- Đa tạ tiền bối giúp đỡ vãn bối xin cáo từ.

Dứt lời lướt người ra ngoài sơn cốc.

Thái Vân chợt kêu lên:

- Xem dáng giống như huynh ấy đã bị thương.

Cả mấy người nhìn theo, quả nhiên thấy dáng đi của Lâm Đoàn Nghĩa hơi chao đảo không được bình thường.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Hài tử này quả là ương bướng nhưng rất tốt. Chúng ta đuổi theo bắt nó phải trị thương thôi.

Cả bọn liền thi triển khinh công đuổi theo.

Nhưng chạy một hơi đến hai chục dặm vẫn không sao đuổi kịp Lâm Đoàn Nghĩa, tới một khu rừng thì không thấy dấu vết chàng đâu nữa.

Điền Thiên Lại dừng lại nói:

- Có lẽ hắn tìm một chỗ hoang vắng nào đó trị thương, chúng ta có đuổi theo cũng không tìm được đâu.

Thôi Ngoạ Long trừng mắt nói:

- Mọi việc đều do lão quái ngươi mà ra cả, ai bảo tranh làm gì cái thứ vị hai mươi mốt hai mươi hai chứ? Nếu không thiếu niên võ công đã đến mức xuất thần nhập hoá đó làm sao mà bị thương dưới chưởng lực của ngươi?

Điền Thiên Lại mắng lại:

- Lão thất phu ngươi có kém gì ta chứ?

Hai lão nhân tuy vẫn còn tranh chấp nhau nhưng đối với Lâm Đoàn Nghĩa thì đã tâm phục khẩu phục, ngoài ra thái độ của họ cũng không còn gay gắt như trước nữa.

Qua một con suối Thôi Ngoạ Long chợt chỉ tay nói:

- Đền lão đệ xem kìa.

Điền Thiên Lại nhìn theo tay chỉ thấy trên bãi cỏ có vết máu, nhíu mày nói:

- Thôi lão đệ, không chừng Lâm thiếu hiệp thổ huyết ra đang trị thương ở gần đây cũng nên.

Thôi Ngoạ Long gật đầu liền chia nhau tìm kiếm.

Hai vị cao nhân tiền bối quyết không nhường nhau, ngay cả lúc hoà hợp ai cũng muốn gọi đối phương là lão đệ.

Thanh Linh đạo cô và năm thiếu nữ khinh công kém hơn một lúc sau mới đến.

Họ cũng phát hiện ra dấu máu liền tản ra tìm kiếm.

Tìm suốt một canh giờ mà không thấy Lâm Đoàn Nghĩa đâu, sáu người lại nhập làm một với hai lão tiền bối.

Điền Thiên Lại nói:

- Trong khu rừng này tìm kỹ rồi, chúng ta hãy sang ngọn núi phía trước tìm xem.

Cả tám người lại kéo nhau đi.

Họ đâu biết rằng Lâm Đoàn Nghĩa đang ngồi trị thương trên một cành cây rậm rạp gần đó, cười thầm sự sơ suất của mấy vị tiền bối.

Chàng vốn đã bị chưởng lực của Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đánh bị thương, khi đang trị thương chưa xong thấy Điền Thiên Lại xuất thủ đánh bốn thiếu nữ, biết Thanh Linh đạo cô xuất thủ giải cứu sẽ rất nguy hiểm, nên chàng hoá giải chưởng lực vạn cân của vị tiền bối này.

Sau cú đối chưởng chàng lại còn bị thêm một chưởng của Thanh Linh đạo cô nên mới bị thương.

Nhưng lúc đó chàng phải nén nhịn mà đi vì để Thanh Linh đạo cô biết mình bị thương tất bà ta quyết giữ chàng lại chửa trị như thế sẽ mất thời gian truy tìm địch nhân.

Không chỉ thế Dực Long Phùng Duệ vừa chạy khỏi đó nhất định sẽ gọi thêm đồng đảng tới trả thù, ở đó trị thương rất nguy hiểm.

Bởi thế lúc chàng làm như không có việc gì sau khi nhờ Thanh Linh đạo cô nhận lời chuyển giúp đoạn long đầu trượng liền thi triển Cửu Dã Thần Công nhanh chóng rời khỏi hiện trường tìm chổ trị thương.

Khi vừa tới khu rừng, vì thi triển Cửu Dã Thần Công để thoát sự truy đuổi nên mới ói ra một bãi máu.

Sau đó chốc lát thì hai vị tiền bối cũng vừa đuổi đến.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng nhị lão là do hảo ý với mình nhưng không phải lúc nào sự hảo tâm của người khác cũng mang đến kết quả tốt, mới tìm một cành cây kín đáo để trị thương.

Sau khi sư đồ Thanh Linh đạo cô và hai vị tiền bối đi khỏi một lúc, Lâm Đoàn Nghĩa đang vận công chữa thương thì nghe tiếng nói:

- Sư thúc, quả nhiên ở đây có dấu máu như thế hai tên đó cùng bọn đạo cô đang đi tìm tiểu tử kia. Chúng ta cũng tìm xem.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra giọng nói của Dực Long Phùng Duệ trong lòng rất kinh hãi.

Lúc này mà chúng phát hiện được thì chỉ có con đường chết mà thôi, đâu còn khả năng giao chiến nữa.

Mặc dù vậy chàng vẫn lấy kim tiền và kim kiếm ra cầm tay tự nhủ:

- Dù bị thương nhưng với những binh khí này ít ra cũng lấy mạng được một tên.

Nhưng muốn thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm để lấy được mạng một cao thủ như Dực Long Phùng Duệ thì phải vận Cửu Dã Thần Công ít ra là phải tám chín thành. Bây giờ may lắm cũng chỉ vận được vài thành thì làm sao đủ để giết một cao thủ như Dực Long Phùng Duệ lại còn thêm sư thúc của hắn nữa?

May rằng sau khi Dực Long Phùng Duệ đề xuất ý kiến tên sư thúc của hắn nói:

- Nếu ngươi cho rằng tên tiểu tử đó ở trong rừng nhỏ bằng bàn tay này vì sao bọn kia tìm không thấy?

Phùng Duệ cười đáp:

- Chỉ e tên họ Lâm đó cố tình tránh bọn kia, nếu chúng ta không thừa cơ hắn bị thương mà trừ đi sau này hậu hoạn sẽ không ít đâu.

Người kia cười hô hô đáp:

- Ngươi cho rằng tên tiểu tử đó được mấy thanh Ngũ Hành Kim Kiếm của Phương lão quái trong tay là có thể mặc sức tung hoành hay sao? Nên biết ràng trong đời bất kỳ vật gì cũng đều có khắc tinh, Ngũ Hành Kim Kiếm cũng không ngoại lệ.

Phùng Duệ hỏi:

- Võ nghệ của tên họ Lâm đó không thể xem thường, lão nhị, lão tứ lão lục ba người liên thủ mà không địch nổi một chưởng của hắn. Lão lục tận mắt nhìn thấy tiểu tử đó thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm giết mất lão tứ về kể lại nhưng lão đại không chịu tin. Mãi đến khi tận mắt nhìn thấy mới tin ...

Tên được Phùng Duệ xưng sư thúc hừ một tiếng nói:

- Thôi được, ngươi muốn tìm giết tên đó cũng không khó chỉ cần thi triển một chút Âm Phách Sưu Hồn là được.

Lâm Đoàn Nghĩa tự hỏi:

- Âm Phách Sưu Hồn là loại võ học gì?

Chợt cảm thấy có một loại âm thanh đập vào mang tai như ngàn mũi kim chọc vào nhức buốt, đến nổi chàng suýt kêu thét lên.

Lâm Đoàn Nghĩa đành tận lực đề khí vận Cửu Dã Thần Công nạp vào đan điền, cắt hai mảnh áo nhét vào tai nhắm mắt hành công loại trừ hết tạp niệm.

Xem ra Cửu Dã Thần Công chống lại Âm Phách Sưu Hồn rất hữu hiệu vì không còn cảm giác thứ âm thanh đó vang vào tai nhức buốt nữa.

Chợt thấy có gì xẹt ngang qua trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa mở mắt ra nhìn thì thấy mấy con chim rơi xuống đất như trúng phải tên.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nhủ thầm:

- Âm Phách Sưu Hồn thật lợi hại.

Nhưng qua đó chàng phát hiện ra rằng Cửu Dã Thần Công có khả năng đề kháng được ma âm lợi hại này, trong lòng rất cao hứng tự nhủ:

- Sau này thiếu gia nhất định sẽ tìm các ngươi trả thù cho tất cả chim chóc trong rừng này bị các ngươi sát hại.

Không còn nghe thấy tiếng của hai tên ma đầu nữa, chắc chúng đã đi xa.

Mối hiểm hoạ đã qua Lâm Đoàn Nghĩa tiếp tục vận công trị thương suốt ngày hôm đó cho tới sáng hôm sau thì cơ thể hoàn toàn bình phục.

Chàng rời khỏi cành cây nhặt mấy con chim bị Âm Phách Sưu Hồn giết chết nằm la liệt, nhóm lửa nướng ăn.

Bây giờ có thể tiếp tục truy tìm cừu nhân, mục tiêu trước mắt là Dực Long Phùng Duệ và tên sư thúc của hắn.

Theo lời Phùng Duệ thì hắn cũng là một tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng, còn lão đại tất là tên giả bộ gù lưng đã lấy mất bọc đựng đầu lâu của chàng hôm trước.

Nghĩ rằng có thể chúng sẽ tìm đến Thanh Linh đạo cô để báo thù, Lâm Đoàn Nghĩa rất lo lắng quyết định quay trở lại đồng thời hỏi xem bà ta đã cho người mang long đầu trượng đến Lao Sơn chưa.

Chỉ vài khắc sau chàng đã tới ngọn tuyệt phong hôm trước đã giao chiến với Dực Long Phùng Duệ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hôm trước khi hai vị tiền bối đấu với nhau Thanh Linh đạo cô có mời mọi người ghé thăm bổn am, chắc không xa nơi này.

Đưa mắt nhìn chàng chợt thấy trên sườn đồi phía nam cách chừng ba bốn mươi dặm có khói bốc lên.

Dự cảm bất thường chàng liền lao tới đó.

Quả nhiên đó là một ngôi am khá lớn nhưng đã bị thiêu rụi, lửa đã tàn nhưng đây đó khói vẫn bốc lên âm ỉ.

Như vậy cuộc hoả hoạn chỉ mới xảy ra sáng nay thôi.

Tin chắc rằng đây là bổn địa của Thanh Linh phái Lâm Đoàn Nghĩa liền chạy vào xem xét.

Chàng lập tức trông thấy mấy ngôi mộ mới đắp ở hậu am vội vàng lao bổ tới xem.

Có bốn ngôi mộ trên mộ chí khắc:

Thanh Linh đạo cô Cao Diệu Huyền chi mộ.

Thanh Linh Tứ Vân chi mộ.

Tỳ nữ phái Thanh Linh chi mộ.

Nhị lão quái vật chi mộ.

Đọc xong những bia mộ đó Lâm Đoàn Nghĩa đứng sững ra nghiến răng nói:

- Chính là hai tên ma đầu đã gây nên vụ thảm sát này, nhất định thiếu gia sẽ băm nát thây các ngươi.

Đứng đờ ra một lúc như pho tượng hầu như mất đi mọi cảm giác cuối cùng Lâm Đoàn Nghĩa dần dần tỉnh trí lại bắt đầu quan sát và suy nghĩ.

Chàng lập tức tự hỏi:

- Ai đã chôn cất và lập bia mộ? Căn cứ vào hiện trường thì vụ thảm án xảy ra chưa lâu, lửa đã tắt nhưng than còn đó chứng tỏ am vừa bị phóng hoả snág nay, như vậy hung thủ đã đi khỏi chưa lâu,

khó có khả năng người trong am hoặc bằng hữu của nạn nhân chôn cất và lập bia mộ.

Hơn nữa căn cứ vào mấy chữ nhị lão quái vật chi mộ cũng tỏ ra là chính hung thủ làm việc này.

Nhưng ở đây lại nảy sinh hai vấn đề.

Để giết được hai vi Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, chỉ có hạng Quỷ Quốc Thập Hùng liên thủ mới làm được nhưng bọn này đã không cho thu nhặt tử thi có lý đâu chúng tự tay chôn cất?

Mặt khác khi giao thủ chẳng lẽ chúg không biết danh hiệu của đối phương?

Hồng Phong Nương Tử còn Mi Hồng chưa tách khỏi bọn họ, vậy thì mộ cô ta đâu?

Người lập bia dùng chưởng lực đập vỡ một tảng đá để lấy bia, đá có chưởng lực kinh nhân như vậy sao không dùng Kim cương chỉ để khắc bia mà phải dùng kiếm?

Càng nghĩ chàng càng thấy nhiều nghi vấn định quật mộ lên để kiểm tra xem nhưng lại không muốn quấy rầy vong hồn họ nên lại thôi.

Cuối cùng chàng nghiến răng nói:

- Lại thêm một vụ thảm án nữa, các ngươi nhất định phải trả giá gấp trăm lần.

Nếu Thanh Linh đạo cô và Thanh Linh Tứ Vân đều đã bị giết chết tất đã để lại đoạn long đầu trượng của Long Oải Bà Bà.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức tìm khắp nơi trong đống tro tàn nhưng không nhận ra vết tích của đoạn long đầu trượng đâu.

Dù có cháy đoạn long đầu trượng vẫn còn những vật được khảm vào không bị cháy chứng tỏ không có đoạn long đầu trượng ở hiện trường, chẳng những thế mà còn không phát hiện bất kỳ một thứ binh khí nào.

Chẳng lẽ binh khí đã được chôn theo người?

Nếu hung thủ chốn xác thì làm sao chúng có thiện chí như vậy?

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Lâm Đoàn Nghĩa:

- Nếu bọn ác ma kia đưa đoạn long đầu trượng đến Lao Sơn lừa An Kỳ cô nương thì hậu quả sẽ khó lường.

Nghĩ thế chàng lập tức rời khỏi hiện trường nhằm hướng Lao Sơn thi triển khinh công thượng thừa mà chạy.

Chiều hôm đó chàng ghé vào một tiểu trấn ăn lót dạ.

Trấn không lớn chỉ độ hai trăm hộ dân, vài ngôi phạn điếm, cả trấn cũng chỉ có vài ngôi nhà trọ tồi tàn.

Mới vào trấn Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy người nào cũng chăm chú nhìn mình, nhìn xuống người mới biết y phục bị chưởng lực đánh rách mấy chỗ to, đỏ mặt tự nhủ:

- Hỏng thật, chẳng trách người ta cảm thấy kỳ quặc là phải.

Nghĩ đến bản thân Lâm Đoàn Nghĩa lại thấy xót xa nghĩ thầm:

- Sau lần bổn trang bị thảm biến mình hễ gặp ai đều gây tai hoạ cho họ, đầu tiên là Long Oải Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu sau đó tới Thạch sư thúc, Thần Châu Nhất Cái còn bây giờ tới Thanh Linh đạo cô, Thanh Linh Tứ Vân và hai lão tiền bối cũng chính do gặp mình mà thảm tử.

Chàng quyết định rằng trừ trường hợp bắt buộc mình sẽ không làm liên luỵ đến ai nữa đồng thời cũng cố không để lộ ra phận để mọi người khỏi chú ý.

Lâm Đoàn Nghĩa quay ra khỏi trấn vào một khu rừng vắng thay y phục rồi vòng sang một cửa khác vào trấn tìm đến một khách điếm thuê phòng trước rồi mới đến phạn điếm dùng bữa.

Lúc đó thì trời vừa tối.

Trong điếm chỉ có ba lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi ngồi cùng bàn vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa bước vào một tên tiểu nhị chạy đến niềm nở đón tiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa chọn một bàn bên cửa sổ ngồi xuống.

Tên tiểu nhị hỏi:

- Thiếu gia dùng món gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu nhị ca cho một đĩa cơm canh là được.

- Thiếu gia không uống rượu sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Tên tiểu nhị nài nỉ:

- Sao thiếu gia không uống thử vài chén? Tiểu điếm tuy nhỏ nhưng rượu rất ngon, ngay cả các cô nương cũng uống mà.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Nếu vậy thì cho một bình nhỏ.

Tên tiểu nhị mỉm cười chạy đi.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn sang ba lão nhân, chợt thấy lão ngồi đối diện bận hoàng y chăm chú nhìn mình.

Vì thời gian qua gặp ai cũng mang hoạ tới cho họ nên chàng không muốn quen biết thêm người nào nữa, vội nhìn tránh đi.

Một lúc sau tên tiểu nhị mang cơm rượu tới.

Ăm gần xong bữa Lâm Đoàn Nghĩa chỉ uống có một chén rượu.

Khi chàng buông đũa định gọi tên tiểu nhị đến trả tiền thì hoàng y lão nhân ngồi đối diện chợt rời ghế đứng lên tiến lại gần hỏi:

- Công tử họ gì có thể cho lão hủ biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu khả họ Lâm.

Lão nhân hỏi ngay:

- Tên là Lâm Đoàn Nghĩa đúng không?

Chàng thấy trong lòng rúng động nhưng lại lắc đầu đáp:

- Không tiểu khả tên Công Tuyền, chắc lão trượng nhận lầm người rồi.

Hoàng y lão nhân cười nói:

- Lão hủ không nhầm đâu, hiền điệt có thể cải được tên nhưng làm sao cải được diện mạo? Bên tai hiền điệt có hai nốt son nhỏ lẫn sao được?

Lâm Đoàn Nghĩa cười kinh hãi.

Chàng rất ghét việc giả danh đổi tính nhưng vừa qua do mình mà quá nhiều người gặp hoạ nên bất đắc dĩ chàng phải giấu tên mình.

Liền nói:

- Tiểu khả chưa gặp lão trượng bao giờ, tên là do phụ mẫu đặt tiểu khả sao dám cải?

Còn diện mạo và dấu vết thì người giống nhau cũng là chuyện thường ...

Lão nhân thấy chàng nhất quyết phủ nhận tuy thế vẫn chưa tin lời chàng nghiêm mặt nói:

- Nếu công tử có ẩn tình gì thì hãy cứ nói ra với chúng ta, lão hủ là Thiên Phong Chưởng Hoàng Kim Độ ...

Lão lại chỉ sang hai lão nhân khác ở bàn mình giới thiệu:

- Vị bận thanh y là lão nhị Thiên Lôi Chưởng Hoàng Phủ Hạo, vị còn lại là Thiên Bao Chưởng Hoa Thiên Lý. Xin hỏi lệnh tôn có phải

là Kim Đao Lâm Vĩ không?

Lâm Đoàn Nghĩa sớm nghe nói đến uy danh hiển hách của ba vị huynh đệ Ngô Thiên Tam Lão này.

Có lần ba người tới làm khách ở Tùng Vân Sơn Trang được phụ thân chàng đón tiếp rất trọng thị nhưng quá lâu chàng không nhớ, bây giờ nghe nhắc mới nhớ ra.

Nghe đối phương gợi lại chuyện phụ thân mặt chàng chợt sa sầm xuống mắt đỏ hoe nhưng vẫn cứ lo rằng sẽ mang hoạ đến cho đối phương vẫn kiên trì phủ nhận:

- Tiểu khả chỉ là một thư sinh nên không biết Kim Đao Lâm Vĩ là ai, chắc lão trượng nhận nhầm người rồi.

Hoàng Kim Độ vẫn đứng nhìn chàng thầm nghĩ:

- Thiếu niên này chỉ chút nữa là khóc chứng tỏ đang đau lòng vì phụ thân bị thảm tử.

Như vậy mình đã nhận lầm vì sao nó vẫn nhất mực không nhận.

Biết rằng tất có ẩn tình lão đành gật đầu nói:

- Có lẽ lão hũ nhìn lầm thật, nhưng quả thật công tử rất giống vị nghĩa điệt đó. Xin công tử thứ lỗi vì đã làm phiền.

Nói xong chắp tay chào rồi trở lại bàn.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng đứng lên hành lễ xong ngồi xuống trong lòng thấy áy náy khó chịu.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 13: Ngô thiên tam lão

Hoàng Kim Độ rời khỏi bàn Lâm Đoàn Nghĩa mang nỗi hoài nghi trở về bàn nói với hai lão đệ:

- Theo ngu huynh thấy thì việc này rất kỳ quái, không chừng chúng ta đi chuyến này là sa vào chỗ chết khó có hy vọng trở về.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu đó kinh hãi nghĩ thầm:

- Không biết ba vị tiền bối này có chuyện gì nghiêm trọng đến thế?

Lại nghe Hoa Thiên Lý nói:

- Tiểu đệ ngỡ rằng vụ thảm án ở Tùng Vân Sơn Trang là do Hồi Long Bang gây nên, đang định tra xét thì Hồi Long Bang bỗng rã đám, khi tới đã không tìm được một tên nào nữa.

Hoàng Kim Độ thở dài nói:

- Từ lâu ta đã biết Khâu Tam Uý là người chẳng ra gì nhưng mãi gần đây mới nhận được Hồi Long thiếp của hắn đề nghị chúng ta đầu nhập vào Hồi Long Bang, trong thiếp hắn còn dám viết câu lấp lửng rằng 'ai thuận theo bổn bang sẽ yên ổn' có ai nghĩ ra nửa câu còn lại là 'chống lại chúng ta sẽ chết'?

Hoàng Phủ Hạo chợt nhổ ra một bãi nước bọt nói:

- Ta lại không tin rằng Hồi Long Bang đủ bản lĩnh gây ra huyết án ở Tùng Vân Sơn Trang, chỉ tếc rằng không tìm được Lâm công tử nếu không đã biết được a giết chết Phục Ma kiếm khách.

Lúc này Lâm Đoàn Nghĩa đã hiểu rằng Ngô Thiên Tam Lão đã tới Tùng Vân Sơn Trang biết tình cảnh ở đó và đang tra xét hung thủ.

Mặc dù chàng biết rằng Ngô Thiên Tam Lão không phải là đối thủ của bất cứ tên nào trong Quỷ Quốc Thập Hùng, hành động như thế chẳng khác nào tự sát nhưng vì thế lại càng cảm phục tinh thần trượng nghĩa của họ.

Bất giác chàng đưa mắt nhìn sang. Bắt gặp ánh mắt chàng Hoàng Kim Độ lại gật đầu mỉm cười.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn không dám nhận thịnh tình của họ vừa trả tiền xong đứng lên ra chưa tới cửa, đang mãi nghĩ thì chợt có một tên đại hán từ ngoài cửa xồng xộc bước vào va phải nghe đánh sầm một tiếng.

Hắc long tiền đại hán trừng mắt quát:

- Ngươi mù hay sao?

Dứt lời đưa tay công tới ngực Lâm Đoàn Nghĩa.

Với bản lĩnh Lâm Đoàn Nghĩa thì tên kia làm sao mà chộp được chàng?

Nhưng vì đã nhận với Ngô Thiên Tam Lão mình chỉ là một thư sinh nên làm ra vẻ lóng ngóng để cho đối phương chộp được ngực áo, chắp tay ngượng ngịu nói:

- Xin lỗi ...

Lại thêm hai người khác tiếp tục bước vào quán xem dạng thì đều là đồng bọn của tên đại hán đang chộp ngực Lâm Đoàn Nghĩa, trong số đó có một lão nhân đã bảy tám mươi tuổi nhưng vẫn rất tráng kiện, đôi mát phát ánh sáng màu lam đủ thấy nội lực vô cùng thâm hậu.

Lão nhân có vẻ không phải là người đa sự nhìn tên đại hán đang chộp ngực Lâm Đoàn Nghĩa khoát tay nói:

- Nhạc nhi hãy buông nó ra, ngươi cũng phải cẩn thận làm sao để người ta đâm phải được chứ?

Tên đại hán vẫn còn trừng mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa một cái với vẻ đe doạ xong mới chịu buông ra.

Nghe giọng nói người này rất quen chàng ngẩn lên nói:

- Cám ơn lão trượng.

Nhưng bụng lại nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ là tên ma đầu đó? Không sai, chính là giọng của tên mà Dực Long Phùng Duệ gọi là sư thúc, nhưng sao không thấy Phùng Duệ ở đâu cả.

Vì đã trả tiền rời quán chàng không có lý do gì ở lại điều tra đành trở về phòng trọ nhưng vẫn lắng nghe xem ở phạn điếm có động tĩnh gì không.

Cho đến khi Ngô Thiên Tam Lão trở về phòng trọ cùng khách điếm với Lâm Đoàn Nghĩa chàng mới yên tâm.

Nhưng chừng nửa canh giờ sau lại thấy bọn người mà chàng hoài nghi là Quỷ Quốc Thập Hùng cũng trọ ở ngay khách điếm đó.

Lâm Đoàn Nghĩa trọ ở tầng trên.

Khách điếm không lớn chỉ là ngôi nhà một tầng, ở trên có bốn phòng nhỏ mỗi phòng chỉ kê một giường trái lại ở tầng dưới phòng lại rất rộng, kê mấy tấm phản liền nhau có thể trọ được cả mười người.

Ngô Thiên Tam Lão không lên lầu tức là ở tầng dưới, nay bọn Quỷ Quốc Thập Hùng cũng vào đó thế chẳng phải dê sói ở chung, Ngô Thiên Tam Lão đâu còn mạng nữa?

Nếu Quỷ Quốc Thập Hùng không biết rằng Ngô Thiên Tam Lão quen biết Kim Đao Lâm Vĩ thì còn tốt, chỉ sợ những lời ba người vừa nói oang oang trong phạn điếm sẽ không lọt khỏi tai chúng, tai hoạ khó thể tránh.

Lâm Đoàn Nghĩa rất lo lắng, suy nghĩ mãi cuối cùng tìm ra một kế.

Cho dù bọn kia không phải là Quỷ Quốc Thập Hùng thì làm sao cho Ngô Thiên Tam Lão chuyển lên ở trên lầu thì tốt hơn.

Chàng bóc một mảng giấy dán tường nhặt một viên son viết mấy chữ.

'Ở trọ cùng phòng tiền bối là Quỷ Quốc Thập Hùng, võ công cao cường. Xin hãy chuyển lên tầng trên. Nghiã nhí.

Chàng giả vờ đi giải dùng chỉ lực bắn mảnh giấy vo tròn tới tay Thiên Phong Chưởng Hoàng Kim Độ.

Vị này thấy Lâm Đoàn Nghĩa đi ngang qua phòng đã có ý nghi ngờ, khi mảng giấy bay vào thì nhận ra ngay liền đưa tay bắt lấy rồi đứng lên cũng giả vờ đi giải.

Lâm Đoàn Nghĩa quay trở lại gặp Hoàng Kim Độ liền nói nhanh vào tai lão:

- Xin ba vị tiền bối hãy chuyển đi nhanh.

Hoàng Kim độ trở về phòng gọi tên tiểu nhị đến nói:

- Dưới lầu nhiều muỗi quá trên lầu còn phòng không?

Tên tiểu nhị nghĩ thầm:

- Muỗi chỉ cắn một mình ông thôi sao?

Nghĩ vậy nhưng không dám nói ra cười đáp:

- Trên lầu còn một phòng nhỏ, nếu ba vị đại gia muốn chuyển lên đó cũng được chỉ là hơi chật một chút.

Nói xong dẫn ba người lên cầu thang.

Ngô Thiên Tam Lão đang lên lầu chợt cảm thấy có luồng hàn khí cuốn tới sau lưng làm ai nấy lạnh run lên, quay lại nhìn nhưng không thấy gì khác thường nên chẳng lưu tâm nhiều, chuyển tới phòng đối diện với Lâm Đoàn Nghĩa.

Hai vị Hoàng Phủ Hạo và Hoa Thiên Lý bết vì sao lão đại chợt nảy ý định chuyển phòng bấy giờ mới hỏi căn do.

Hoàng Kim Độ đưa mảng giấy cho hai lão đệ xong rồi thở dài nói:

- Ngu huynh mắt còn chưa hoa, công tử trong phạn đếm lúc tối đúng là Nghiã hiền điệt.

Lão vừa nói xong thì nghe có người gõ nhẹ vào cửa sổ hai tiếng.

Hoàng Kim Độ đoán là Lâm Đoàn Nghĩa nên mới mở ra, quả nhiên thấy chàng phi thân nhảy vào.

Lâm Đoàn Nghĩa vào phòng xong đóng cửa sổ lại rồi đến quỳ trước mặt Ngô Thiên Tam Lão nói:

- Xin ba vị bá bá tha tội cho Nghiã nhi đã thất lễ.

Hoàng Kim Độ đỡ chàng lên nói:

- Hiền điệt không có lỗi gì ...

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên chợt nhận thấy thần sắc của ba người khác hẳn lúc ở phạn đếm liền hỏi:

- Ba vị bá bá có cảm thấy trong người có gì khác lạ không?

Nghe câu đó Ngô Thiên Tam Lão cùng thất kinh.

Hoa Thiên Lý từ khi lên lầu thỉnh thoảng lại run lên liền nói:

- Từ khi tới đây thì không có gì đặc biệt nhưng khi mới lên lầu thì từ phía sau có một luồng hàn phong cuốn tới thâm nhập vào người rất lạnh, chẳng lẽ chúng ta bị địch nhân ám toán.

Hoàng Kim Độ nhìn lại thấy sắc mặt Hoàng Phủ Hạo và Hoa Thiên Lý tái xám kinh hãi nói:

- Nguy rồi ta tin hai lão đệ đã bị độc chưởng đả thương.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Việc này tiểu điệt đã có dự liệu trước nhưng không ngờ vẫn không thoát khỏi bị chúng ám toán. May rằng thương thế còn nhẹ, xin ba vị bá phụ hãy vận công kháng độc đi tiểu điệt sẽ trợ giúp một tay.

Ngô Thiên Tam Lão võ công tuy không bằng mấy vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại nhưng cũng thuộc hàng xuất sắc trong lớp tuổi của mình.

Nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói thế cả ba liền ngồi xuống nhắm mắt vận công chữa độc, nhưng mới bắt đầu vận công thì hàn khí thâm nhập vào tâm phế lạnh run lên.

Hoàng Phủ Hạo mở mắt ra thở dài nói:

- Nguy rồi độc chưởng đã vào tâm phế không sao cứu được nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nói nhanh:

- Không sao đâu, bá bá hãy tiếp tục vận công đi.

Nói xong đặt một tay lên ngực Hoàng Phủ Hạo di chuyển dần xuống đan điền.

Vừa lúc ấy chợt nghe bùm một tiếng, chính là Hoàng Phủ Hạo xả trung tiện trong người lập tức thông xướng.

Đột nhiên từ ngoài cửa sổ vang lên tiếng cười thâm trầm và giọng nói:

- Ở đây có kẻ dám chữa trị Sưu Hồn chưởng của lão phu, mau ra đây mà chịu chết.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhận ra khẩu âm của lão nhân được Dực Long Phùng Duệ gọi là sư thúc.

Chàng đưa tay chặn Hoàng Phủ Hạo đang định đứng lên vẫy tay quạt tắt ngọn đèn còn tiếp tục cứu chữa cho Hoàng Kim Độ.

Tên ma đầu thấy trong phòng tắt đèn nghĩ rằng đối phương chuẩn bị xuất chiến nhưng chờ một lúc lại nghe một tiếng phát trung tiện nữa, liền nổi giận nói:

- Tên kia nếu ra mà chịu chết, lão phu sẽ dùng Âm Phách Sưu Hồn giết sạch cả bọn đó.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết Âm Phách Sưu Hồn lợi hại thế nào, nếu hắn thi triển thì đừng nói trong phòng chỉ riêng chàng vận Cửu Dã Thần Công có khả năng kháng cự, Ngô Thiên Tam Lão tất sẽ bị giết mà toàn bộ khách điếm và mấy nhà lân cận, số nạn nhân bất hạnh lên đến hàng trăm người.

Chàng vừa bắt đầu chữa cho Hoa Thiên Lý vừa nói:

- Tên ác quỷ đó nếu thi triển Âm Phách Sưu Hồn thì sẽ có hàng trăm người trong trấn bị chết ...

Hoa Thiên Lý nói:

- Hiền điệt đừng quản tới ta nữa, tìm cách đối phó đi.

Hoàng Phủ Hạo biết Lâm Đoàn Nghĩa đang cứu người không thể phân thần đối địch liền nói:

- Hoàng đại ca, chúng ta hãy hợp lực đấu với tên đó mấy chiêu chưa đến nỗi bại đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy biết nhị lão không đủ khả năng chịu nổi một chưởng của lão ma kia nhưng lúc này đang chữa trị cho Hoa Thiên Lý chỉ cần thu chưởng lại là huyết mạch lão sẽ bị ngưng kết thành băng mà chết ngay.

Liền nói nhanh:

- Hai vị bá bá hãy ra ngoài tìm cách kéo dài thời gian đừng giao chiến, lát nữa tiểu điệt chữa thương xong cho Hoa bá phụ chúng ta sẽ đồng thời đối phó.

Hoàng Kim Độ theo lời mở cửa nhìn ra thấy ba tên trú cùng phòng với mình đứng trên mái nhà đối diện ngoài ra một tên khác vừa mới đến.

Ngô Thiên Tam Lão không biết tên này là ai nhưng nếu Lâm Đoàn Nghĩa trông thấy thì nhận ra ngay hắn chính là Dực Long Phùng Duệ, kẻ đã giao chiến với mình hai ngày trước.

Hoàng Kim Độ biết rằng Lâm Đoàn Nghĩa nói không sai đối phương chỉ cần phát ra một chưởng đủ làm bị thương cả ba huynh đệ, mình không phải là đối thủ của hắn.

Lão kéo Hoàng Phủ Hạo lên mái lầu hướng sang bốn tên kia cao giọng nói:

- Lão phu tưởng là nhân vật nào hoá ra chỉ là hạng mạt lưu chuyên ám toán người. Lão phu nhất thời không cảnh giác bị trúng độc chưởng các ngươi làm bị thương phải tự vận nội công trị thương, chẳng qua chỉ mất chút ít thời gian mà thôi. Sưu Hồn chưởng của các ngươi làm gì được huynh đệ chúng ta? Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi biết Thiên Phong chưởng lợi hại ra sao?

Lão cố làm bộ để kéo dài thời gian mặc dù biết quá rõ Thiên Phong chưởng làm sao mà đối phó nổi với Sưu Hồn chưởng?

Tuy nhiên sự khoa trương của lão cũng có tác dụng.

Tên ma đầu nghe nói đối phương tự vận công chữa được độc thương Sưu Hồn chưởng của mình ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Sưu Hồn chưởng có thể nói là tuyệt công trong giang hồ làm sao mấy tên này tự chữa trị được?

Hắn đưa mắt nhìn Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo dò xét.

Hoàng Kim Độ biết địch nhân đã trúng kế, đắc ý cất một tràng cười.

Vì để kéo dài thời gian nên tràng cười của lão kéo dài tới nửa khắc làm chấn động cả hu phố làm gà kêu chó sủa rộn cả lên.

Dân phố nghe động đều thức dậy mắt nhắm mắt mở không hiểu chuyện gì thò đầu ra cửa sổ xem.

Trong tiếng ồn ào chợt ngoài phố có tiếng người nói:

- Bọn người này thật đáng ghét, một tên thì khoe nào là Sưu Hồn chưởng nào là Âm Phách Sưu Hồn, còn tên kia thì vỗ ngực xưng Thiên Phong chưởng của mình bá đạo, thế mà đánh nhau chẳng chịu đánh, cứ làm om lên quấy nhiễu thiên hạ là nghĩa lý gì?

Giọng người kia không lớn nhưng dội vào tai từng người rõ từng tiếng, hơn nữa theo thanh âm có cả hàn khí theo vào tai buốt tới tận óc.

Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo biết cao nhân xuất hiện chưa rõ ta hay địch đều giật mình chấn động.

Lão ma nghe nói nổi giận quay sang bảo một tên thủ hạ:

- Phùng Duệ, ngươi ra đó xem hắn là ai mà dám cuồng ngạo như vậy?

Dực Long Phùng Duệ dạ một tiếng tung mình lao ra phố.

Thấy thân pháp tên này Hoàng Kim Độ hiểu rằng võ công hắn cao hơn huynh đệ mình rất nhiều huống gì lão nhân kia thì còn cao đến đâu?

Lão biết rằng cuộc chiến hôm nay đối với mình dữ nhiều lành ít, sự sinh tử tồn vong chỉ còn hy vọng vào một mình Lâm Đoàn Nghĩa nữa mà thôi, vì qua việc chữa trị độc thương, lão nhận ra Nghĩa hiền điệt công lực cao hơn cả Ngô Thiên Tam Lão, chỉ không biết có khả năng đối phó nổi với bọn ma đầu này không?

Đoán rằng lúc này Lâm Đoàn Nghĩa đã hoàn thành việc trị thương cho Hoa Thiên Lý lão liền cao giọng nói:

- Lão ma đầu kia, ngươi và mấy tên tiểu yêu kia đã tới số rồi, người vừa nói ở ngoài phố tất đang đến hỏi tội ngươi, ở đây thì đã có hai chúng ta. Mau phục tánh báo danh ra để còn kịp xuống Diêm La Thập Điện gặp Diêm Vương lão ngũ.

Vừa rồi quan sát thần sắc và nghe giọng nói của Hoàng Kim Độ, lão ma biết rằng hai người nội lực kém không đủ khả năng tự vận công trị độc thương, như vậy là trong phòng còn có người khác đang trị thương cho người thứ ba trong bọn họ.

Nghe Hoàng Kim Độ nói thế hắn cười hắc hắc đáp:

- Ngươi lừa được ai chứ không qua nổi mắt ta đâu, mau rút binh khí ra mà chịu chết.

Lão phu giết hai ngươi trước rồi tới lượt tên kia sau.

Hoàng Kim Độ thấy lâu như thế mà Lâm Hoa Thiên Lý vẫn chưa xuất hiện cũng không nghe thấy tiếng trung tiện nào thì rất lo.

Lão ra hiệu cho Hoàng Phủ Hạo vẫn sẵn công lực, chỉ cần đối phương lao sang là đồng thời phát chưởng.

Lão ma nhận ra ngay vẻ căng thẳng của hai người cười nói:

- Các ngươi đừng sợ đến nỗi vải cả ra, lão phu giết các ngươi thì chỉ cần trở tay là được nhưng các ngươi còn chưa đủ tư cách để lão phu xuất thủ đâu.

Hắn quay sang nói với hai tên hán tử còn lại:

- Nhạc nhi và An nhi sang thịt hai tên đó đi, để ta vào trong phòng xem tên nào to gan dám giúp bọn này chữa trị Sưu Hồn chưởng?

Hai tên hán tử dạ một tiếng lướt mình nhảy sang mái lầu.

Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo đồng thời phát chưởng.

Thiên Phong chưởng của Hoàng Kim Độ rất lợi hại, Thiên Lôi chưởng của Hoàng Phủ Hạo cũng không tầm thường nhưng vẫn không ngăn cản được hai tên hán tử.

Chỉ trong chốc lát chúng đã lên được mái lầu, vung chưởng bức lùi Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo lên tới nóc rồi sang phía bên

kia.

Nhị lão đưa hết bản lĩnh ra đối địch tuy bị dồn vào thế hạ phong nhưng vẫn còn cầm cự thêm mấy chục chiêu nữa.

Tin rằng Lâm Đoàn Nghĩa đủ thời gian trị thương xong để cứu giúp mình, cả hai càng đánh càng phấn chấn.

Thấy hai tên thuộc hạ lâu không hạ được đối thủ lão ma sốt ruột nói to:

- Phùng Duệ, chuyện ngoài phố để sau. Ngươi lên thịt ha tên quái vật kia trước đi.

Dực Long Phùng Duệ dạ một tiếng phi thân nhảy lên mái lầu.

Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo cùng nghĩ:

- Mạng mình tới đây là hết.

Dực Long Phùng Duệ vừa nhảy lên lầu đã vẫy tay nói:

- Hai lão đệ lùi lại đi.

Chính lúc nhị lão đang tuyệt vọng thì một nhân ảnh từ ngoài phố lướt tới trước mặt Phùng Duệ hỏi:

- Tiểu tử, ngươi báo tính danh ra.

Đó là một lão nhân trùm khăn kín mặt.

Người trong võ lâm đều có thể nhận ra giọng nói rất nhanh. Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo nghe tiếng biết ngay người xuất

hiện chính là nhân vật vừa nói câu ngoài phố, hy vọng có cơ thoát nạn, lòng mừng khấp khởi.

Dực Long Phùng Duệ nghe đối phương gọi mình là tiểu tử tức giận quát lên:

- Ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của chúng ta? Mau khai báo tính danh mà chịu chết.

Người kia hừ một tiếng đáp:

- Đừng nói tên tiểu tử ngươi mà ngay cả tên trưởng bối của ngươi đang đứng bên đó cũng không có tư cách để hỏi danh hiệu của lão phu đâu.

Thái độ của lão nhân đó trấn tĩnh và lạnh lùng đến đáng sợ.

Dực Long Phùng Duệ đưa mắt nhìn, thấy đối phương tay dài quá gối, mặt trùm kín chỉ chừa đôi mắt phát ra luồng sáng màu lam.

Hắn chợt nghĩ tới một người kinh hãi kêu lên:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng?

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Tuy rằng Mi Cổ Thương uy danh không nhỏ nhưng lão phu chưa tới nổi đi mượn danh hiệu của hắn đâu. Ngươi nộp mạng là vừa.

Dực Long Phùng Duệ là nhân vật trong Quỷ Quốc Thập Hùng đâu thể để người khác khinh thị? Liền quát to một tiếng vung chưởng đánh ra.

Lão nhân chỉ cười hắc hắc hai tiếng đưa tả chưởng hoá giải chưởng lực đối phương rồi lướt tới gần đánh trả một chưởng.

Phùng Duệ thấy chưởng lực của mình dễ dàng bị hoá giải định xuất tiếp một chưởng nữa nhưng đã thấy chưởng đối phương đánh tới kinh hãi tung mình nhảy vút lên cao.

Chưởng kình của lão nhân đánh sượt qua chân hắn.

Có vẻ như lão nhân chỉ cố ý chọc giận mà thôi cười hắc hắc nói:

- Thấy lão phu lợi hại rồi chứ? Ngươi hãy sang gọi lão quái vật kia sang đây cùng liên thủ mới được.

Dực Long Phùng Duệ vừa thẹn vừa tức đáp xuống cách mấy trượng lại lao vào điên cuồng phát chưởng.

Nhưng hán ra sức đánh bao nhiêu cũng sao chạm được tới địch nhân tức giận rút ra một chiếc thiết bài.

Nhưng hắn chưa kịp phát chiêu thì lão ma từ bên kia tung mình nhảy qua quát:

- Phùng Duệ, bây giờ đâu phải lúc có thể dùng Diêm Vương Lệnh?

Dực Long Phùng Duệ vội cất thiết bài đi chỉ vào mặt đối phương quát:

- Tên này khinh người thái quá, sư thúc hãy trị cho hắn một trận.

Tên sư thúc đưa mắt nhìn người bịt mặt một lúc mới hỏi:

- Các hạ là ai? Vì sao không dám lộ mặt trước thiên hạ mà ẩn giấu như thế?

Người kia đáp:

- Kẻ ẩn giấu không dám lộ mặt là các ngươi.

Tên sư thúc quay lại bào Phùng Duệ:

- Ngươi xuống lầu xem còn một tên Hoa Thiên Lý ở đâu, đừng để hắn chạy thoát.

Dực Long Phùng Duệ tuân lệnh chạy đi.

Tên sư thúc hướng sang người bịt mặt nói:

- Ngươi đã không dám lộ mặt cũng không dám khai danh báo tính, lão phu cũng không cần hỏi nữa. Xuất chiêu đi.

Người bịt mặt đáp:

- Lão phu đang muốn thử xem Sưu Hồn chưởng lợi hại tới đâu, vì thế tốt nhất ngươi hãy phát chiêu trước.

Lão dừng một lúc nói tiếp:

- Vừa rồi lão phu nghe Sưu Hồn chưởng của ngươi chưởng phong quá lớn làm kinh động đến cư dân trong trấn, từ ngoài rừng nghe tiếng phải vào đây, chẳng những muốn giết ngươi mà còn trừ luôn cả gốc rễ ngọn nguồn của loại độc chưởng đó để yên dân.

Lão ma tức giận rít lên:

- Để ta giết hai tên kia rồi sẽ tới lượt ngươi.

Dứt lời nhắm Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo phát chưởng.

Người bịt mặt không ngờ lão ma lại nhằm nhị lão tấn công nhưng muốn xuất thủ giải cứu đã không còn kịp nữa.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 14: Sưu hồn độc chưởng

Trong lúc Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo đang nhắm mắt chờ chết thì chợt từ dưới lầu nghe bịch một tiếng tiếp đó một nhân ảnh bay lên mái lầu vừa khéo hứng lấy chưởng lực của lão ma vừa đánh ra.

Hắn cười nhạt nói:

- Thì ra là một tên thế mạng ...

Nhưng chưa kịp dứt câu hắn chợt nhận ra kẻ thế mạng chính là sư điệt mình Dực Long Phùng Duệ.

Lúc đó còn làm sao thu chưởng lại kịp?

Lại nghe bịch một tiếng nữa, Phùng Duệ ngã vật xuống.

Lão ma kinh hãi chạy tới gần thấy Dực Long Phùng Duệ đã chết, không biết do mình hay chết đi từ trước?

Chính lúc ấy có hai nhân ảnh từ dưới lầu nhảy lên đáp cách lão ma chừng năm bước.

Đó là một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi rất tuấn tú và một thanh y lão nhân tuổi chừng ngũ tuần.

Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo thấy hai người đến cùng kêu lên mừng rỡ.

Đó không phải ai khác mà chính là Lâm Đoàn Nghĩa và Thiên Bao chưởng Hoa Thiên Lý.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Lão ma, sao lại độc ác tới mức giết chết sư điệt của mình đi thế?

Lão ma đầu nhận ra thiếu niên này chính là thư sinh bị tên đệ tử họ Nhạc vấp phải trong phạn điếm.

Khi đó mọi người đều cho rằng thiếu niên thư sinh đó không biết võ công, làm sao bây giờ hắn lại phi thân được lên tới mái lầu?

Không những thế hắn rất có khả năng vừa trợ giúp Ngô Thiên Tam Lão trị độc thương và giết chết Dực Long Phùng Duệ nữa.

Nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu ra vấn đề, sấn tới một bước gầm lên:

- Tiểu tử ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa đúng không?

Hôm trước trị thương trong rừng Lâm Đoàn Nghĩa nghe lão ma này nói với Phùng Duệ rằng mình có món binh khí có thể khắc chế được Ngũ Hành Kim Kiếm nên sợ đối phương cảnh giác vì thế chỉ mỉm cười nói:

- Ngươi hỏi Lâm Đoàn Nghĩa làm gì? Có phải chỉ có Lâm Đoàn Nghĩa mới giết được ngươi đâu?

Nó xong bước tới gần Hoàng Kim Độ và Hoàng Phủ Hạo.

Lão ma chợt gầm lên:

- Tiểu tử chạy đâu?

Đồng thời vung chưởng đánh ra.

Người bịt mặt bỗng phát chưởng ngăn lại:

- Lão quái vật ngươi tuổi tác không ít đối với một tên vãn bối làm sao vừa rồi đối diện không đánh, chờ hắn đi mới đánh trộm?

Lão ma tức giận nhìn đối phương nhưng không biết trả lời thế nào chỉ đành quay sang hai tên đệ tử nói:

- Các ngươi hãy mang thi thể sư huynh đi với ta.

Người bịt mặt hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

Lão ma đáp:

- Đương nhiên ta không thể để các ngươi lại mà đi một mình, muốn giao chiến chúng ta phải ra ngoài thành để khỏi làm kinh động đến dân chúng. Các ngươi không phải sợ mà bỏ chạy chứ?

Người bịt mặt cười hô hô đáp:

- Lão phu sợ tên phế vật ngươi sao?

Nói rồi đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa và Ngô Thiên Tam Lão.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Không biết hắn định giở trò gì đây? Nhưng nếu giao chiến ở đây lỡ ra lại thi triển Âm Phách Sưu Hồn thì sẽ hại rất nhiều người vô tội,

nên tốt nhất là cứ ra khỏi trấn rồi sẽ liệu.

Nghĩ thế liền gật đầu.

Hai tên hán tử họ Nhạc và họ An mang thi thể Dực Long Phùng Duệ đi trước lão ma theo sau để đề phòng tiếp đó là người bịt mặt rồi tới Ngô Thiên Tam Lão và Lâm Đoàn Nghĩa.

Một đoàn tám người ra khỏi trấn.

Lâm Đoàn Nghĩa đi bên cạnh Hoàng Kim Độ hỏi:

- Hai vị bá phụ còn lạnh nữa không?

Hoàng Kim Độ lắc đầu nói:

- May hiền điệt kịp ném Phùng Duệ lên hứng lấy Sưu Hồn chưởng nếu không cả hai chúng ta đã chết dưới tay lão ma đó.

Hoàng Phủ Hạo hỏi:

- Làm sao mà hiền điệt bắt được tên Dực Long Phùng Duệ đó? Nghe nói hắn có cánh bay được như chim mà? Hay đó chỉ là ...

Lão định nói rằng 'đó chỉ là kẻ giả mạo nhưng nén lại.

Hoa Thiên Lý trả lời thay:

- Lão đệ nói thế là coi thường Lâm hiền điệt đấy. Cánh của hắn đã bị hiền điệt chặt gãy trước rồi.

Người bịt mặt bết tên mà Phùng Duệ gọi là sư thúc bản lĩnh không tầm thường chỉ e trong giang hồ khó ai chịu nổi Sưu Hồn chưởng của hắn thế mà Ngô Thiên Tam Lão đặc biệt là Lâm Đoàn

Nghĩa tỏ ra rất điềm tĩnh, nói cười không chút sợ hãi liền tò mò nhìn thiếu niên tuấn tú này.

Lão ma đi trước họ vài trượng dáng cũng rất ung dung tựa hồ như hắn đã tin chắc sẽ giết hết đối phương.

Tám người ra khỏi trấn tới một khu nghĩa địa hoang vắng thì dừng lại.

Lão ma nói:

- Ở đây được rồi, An nhi tìm lấy Diêm Vương Lệnh trong người sư huynh đưa cho ta.

Tên hán tử lục tìm trên thi thể Dực Long Phùng Duệ một lúc nhưng không thấy mặt biến sắc nói:

- Không có Diêm Vương Lệnh trong người sư huynh.

Lão ma trừng mắt hỏi:

- Ngươi nói gì?

Tên họ An nhắc lại:

- Không có Diêm Vương Lệnh trong người sư huynh.

Lão ma nhảy hai bước tới trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Có phải ngươi đã trộm mất Diêm Vương Lệnh rồi không?

Lâm Đoàn Nghĩa đã vận công để sẵn sàng ứng phó trong trường hợp đối phương xuất thủ đả thương Ngô Thiên Tam Lão, thản nhiên đáp:

- Thiếu gia cần gì lấy trộm chứ?

Lão ma chợt đứng sững ra.

Thật vậy, Dực Long Phùng Duệ đã rơi vào tay tiểu tử này thì cần gì phải lấy trộm nữa?

Hắn vung tay định đánh thì người bịt mặt nhảy tới gần nói:

- Ngươi không cần vội. Chỉ cần đánh chết hết chúng ta đây thì còn lo lắng gì không đoạt lại Diêm Vương Lệnh?

Hơn nữa dù mất Diêm Vương Lệnh cũng không sao, vì trong người hắn vẫn còn một chiếc nữa.

Liền nói:

- Được lắm, bây giờ ngươi hãy chọn địa điểm đi. Muốn chết ở đâu ta sẽ cho ngươi toại nguyện.

Người bịt mặt chỉ tay vào một đám loạn Thạch rộng mấy chục trượng không có cây cỏ gì nói:

- Ta thấy nơi đó là tuyệt địa cây cỏ không mọc được. Ngươi muốn dùng Sưu Hồn chưởng cũng tốt, Âm Phách Sưu Hồn cũng xong, đủ tự làm cho mình một chiếc bia mộ là được.

Nói xong tự mình đi trước tới bãi đá.

Lão ma vừa theo sau vừa nói:

- Chưa biết làm bia mộ cho ai?

Lâm Đoàn Nghĩa cũng tới bãi đá đứng cách lão ma chừng hai trượng.

Tên này nhìn tên bịt mặt nói:

- Ngươi bây giờ đã tới Quỷ Môn quan rồi sao không báo danh tính với Diêm Vương lão ngũ đi?

Người kia đáp:

- Lão phu xưa nay không quen thông danh báo tính với hạng tà ma nên hôm nay cũng miễn việc này. Nhưng ta biết ngươi là tên tiểu quỷ liệt vào hàng thứ hai dưới trướng Đào Chân lão tặc, ngày xưa Đào Chân sợ Phương Bất Bình tìm hắn báo thù nên trốn biệt, sau đó mới luyện được thứ Diêm Vương Lệnh để chuyên đối phó với Ngũ Hành Kim Kiếm nhưng sau đó Đào Chân ...

Lão ma thấy đối phương biết rõ mọi bí mật của sư môn trong lòng vừa kinh hãi vừa giận nghiến răng đưa tay lên định đánh.

Người bịt mặt lướt mắt nhìn Ngô Thiên Tam Lão nói:

- Các ngươi lùi lại đi. Sưu Hồn Độc Chưởng của Đào Chân có khả năng đả thương người trong phạm vi xa tới hai mươi trượng mà không hề hay biết đâu.

Nói xong tiến thêm một trượng về phía địch.

Ngô Thiên Tam Lão vốn đã nếm khổ đau suýt chết, nghe người bịt mặt nói vậy thì tin ngay liền lui thêm mấy trượng.

Hoàng Kim Độ lo lắng nói:

- Lâm hiền điệt ngươi tất là môn hạ của cao nhân nên ngu bá không nói nhiều, nhưng độc chưởng của lão ma đó xác thực là rất lợi hại hiền điệt có chắc thắng được hắn không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiên sư là Phương Bất Bình mà vị tiền bối bịt mặt kia vừa nhắc tới. Tiểu điệt cũng biết rằng võ công của lão ma đó rất cao nhưng tin rằng thế nào cũng khống chế được, chỉ thấy vị bịt mặt kia có chỗ kỳ quái.

Lúc đó thì lão ma đã bắt đầu phát chưởng nhưng người bịt mặt không hoàn thủ vừa nhảy tránh vừa nhìn sang Ngô Thiên Tam Lão hỏi:

- Các ngươi đã nhìn thấy chưa?

Hoàng Phủ Hạo chăm chú nhìn hai đối thủ một lúc ngạc nhiên nói:

- Quả là kỳ quặc, mới rồi người bịt mặt giao thủ với Dực Long Phùng Duệ dường như chỉ hơn hắn một bậc. Nhưng bây giờ đấu với lão ma này cũng chỉ hơn một bậc, mấy lão huynh không thấy lạ sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu điệt thấy thân pháp của vị đó giống như Kình Thiên Chi Dã mà mình đã luyện qua. Ngoài ra vị đó nói mấy câu về Diêm Vương Lệnh khắc chế Ngũ Hành Kim Kiếm với ý cảnh báo cho tiểu điệt, không biết người đó là ai?

Hoa Thiên Lý hỏi:

- Chẳng lẽ người đó là sư huynh đồng môn của hiền điệt?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu nói:

- Tiên sư không hề thu nhận đệ tử nào.

Hoàng Phủ Hạo nói:

- Bây giờ không cần phải mất công suy đoán, sau trận đầu này hiền điệt cứ cố gặng hỏi xem. Bây giờ để ý xem liệu y có thắng nổi lão ma đó không.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thắng thì nhất định thắng rồi, chỉ không biết vì sao ông ta không chịu xuất toàn lực?

Chính lúc đó người bịt mặt chợt quát lên:

- Tiểu yêu, ngươi còn chưa chịu đưa thứ rác rưởi Diêm Vương Lệnh ra để đối phó sao?

Lão ma hừ một tiếng nói:

- Giết gà thì đâu cần đến dao mổ trâu chứ?

Dứt lời tay trái đánh ra, tay phải đẩy tới tạo thành hai luồng kình lực cực kỳ hung mãnh ập tới đối phương.

Ngô Thiên Tam Lão đứng ngoài hai mươi trượng mà vẫn bị hàn phong cuốn đến lạnh phát run.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tiền bối hãy mau xuất chiêu đối phó đi. Lão ma đó đang hạ sát thủ đấy.

Người bịt mặt bình thản đáp:

- Lão phu chính đang muốn thử xem Sưu Hồn Độc Chưởng lợi hại thế nào. Còn ngươi nếu muốn giết người thì cứ tự mình động thủ đi.

Ngô Thiên Tam Lão và Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thế thì rất ngạc nhiên.

Lâm Đoàn Nghĩa liền tiến lên nói:

- Tiền bối đã có lệnh vãn bối xin xuất thủ.

Dứt lời thi triển một thức Câu Thiên Chi Dã từ trên không xuất chiêu Đầu Thiếp Phong Đô phát ra vô số chưởng ảnh đánh xuống đầu lão ma.

Người bịt mặt à lên một tiếng nói:

- Quả nhiên đúng là ngươi.

Nói xong nhảy lùi lại hai trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu đó đoán rằng người bịt mạt đã đoán ra sư thừa lai lịch mình, hơi chững người lại.

Lão ma liền chớp lấy thời cơ nhảy ra ngoài hai trượng thoát khỏi vòng chưởng ảnh.

Ngô Thiên Tam Lão thấy Lâm Đoàn Nghĩa mới xuất chiêu đầu tiên đã dồn lão ma vào thế bị động trong lòng rất khâm phục.

Lão ma thoát khỏi phạm vi chưởng ảnh của Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không cần biết là ai, hôm nay thiếu gia sẽ báo thù cho vô số chim chóc trong rừng bị ngươi giết hại.

Lão ma chợt nhớ ngay tới hôm trước mình đã thi triển Âm Phách Sưu Hồn ở trong rừng để tìm Lâm Đoàn Nghĩa đang bị thương, cười hắc hắc nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa, ngươi không cần giấu đầu hở đuôi nữa. Hôm đó ta đã sơ xuất để ngươi thoát khỏi Âm Phách Sưu Hồn. Hôm nay ngươi sẽ không thoát khỏi Sưu Hồn chưởng đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nhớ lại vụ thảm án ở Thanh Linh phái, cả Thanh Linh đạo cô Thanh Linh Tứ Vân và hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại bị giết, liền nổi sát cơ nghiến răng nói:

- Lâm mỗ chỉ muốn cho ngươi một bài học nhưng vì ngươi quá độc ác, huỷ cả Thanh Linh am, không những giết hai vị Thôi Điền tiền bối và Thanh Linh đạo cô mà còn sát hại cả Thanh Linh Tứ Vân và tất cả tỳ nữ Thanh Linh phái. Thiếu gia hôm nay quyết không thể tha ngươi được. Mau báo tính danh ra mà chịu chết.

Lão ma cười hắc hắc nói:

- Tốt lắm, lão phu sẽ đưa ngươi xuống suối vàng làm bạn với chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới phát liền hai chưởng.

Lão ma công lực rất cao liền xuất chưởng đối phó, nhưng nghe bình một tiếng, hữu chưởng giống như bị một ngọn chuỳ ngàn cân đánh trúng tê đi, hốt hoảng nhảy lùi mấy trượng.

Người bịt mặt cười kha kha nói:

- Tống Hữu Nhất, ngươi có độc chưởng sao không dùng để đến nỗi tàn gân bại cốt như vậy?

Lão ma bị người bịt mặt chỉ đúng tính danh nghiến răng nói:

- Ngươi hôm nay sẽ là kẻ đầu tiên bỏ mạng ở đây.

Nói xong bỏ Lâm Đoàn Nghĩa lao sang người bịt mặt.

Người này nói:

- Tốt nhất ngươi hãy xuất Diêm Vương Lệnh may ra mới sống thêm được nửa khắc.

Bấy giờ Tống Hữu Nhất đã bị Lâm Đoàn Nghĩa thi triển Cửu Dã Thần Công dồn ép phải lùi liên tục đối phó hết sức vất vả.

Tuy nhiên Lâm Đoàn Nghĩa vừa mới bị thương lại vừa cứu trị độc thương cho Ngô Thiên Tam Lão tốn không ít khí lực nên không dám đưa hết sức đối địch, nếu không chỉ e lão ma đã bị đánh chết từ lâu.

Lúc này Tống Hữu Nhất đã nghiệm ra sư điệt mình Dực Long Phùng Duệ nói không sai, thiếu niên này võ công cao cường không thể khinh thị.

Hắn liền nhảy lùi ra hai trượng xoã tóc ra kín mặt, vận hai tay kêu răng rắc rồi bất thần cất lên tiếng hú rin rít.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng đối phương chuẩn bị thi triển Âm Phách Sưu Hồn vội kêu lên cảnh báo với mọi người:

- Các vị mau bịt tai lại, vận khí bao nguyên Thủ Nhất đề kháng. Lão ma thi triển Âm Phách Sưu Hồn đấy.

Đồng thời cũng tự mình vận Cửu Dã Thần Công lên cao độ đối phó.

Tống Hữu Nhất kết hợp cả Âm Phách Sưu Hồn lẫn Sưu Hồn chưởng đối địch, mỗi chưởng đánh ra đều mang quỷ khí lạnh ngắt làm cả khu vực hơn hai mươi trượng bao phủ một màn sương, uy lực thật kinh nhân.

Lúc luyện võ ở Cấm La Điện Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ rằng trên đời lại có loại tà công vừa hàn vừa độc đáng sợ như vậy.

Cũng may mà Cửu Dã Thần Công là khắc tinh của hai thứ ma âm và độc chưởng này, lần trước chàng đã kinh nghiệm nên không đáng sợ nữa.

Tống Hữu Nhất tóc ta xoã tung vung song chưởng đánh loạn lên, miệng không ngừng gầm rít trông chẳng khác nào đã hoá điên nhưng ỳ thực trong lòng rất đắc ý tin rằng đối phương sắp bị tận diệt.

Người bịt mặt công lực siêu phàm nhưng thấy Tống Hữu Nhất trổ thần công như vậy cũng phải kinh tâm.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa chưa ngã mà vẫn phát chưởng đối phó như thường lão ma thầm nghĩ:

- Ngươi chưa ngã ngay thì sau một lúc nữa cũng bị độc thương và Âm Phách Sưu Hồn công tâm mà chết thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa thi triển Cửu Thức và Cửu Dã kết hợp cũng nghĩ thầm:

- Khi nào hai loại thần công này hợp nhất ngươi tất không còn đường sống.

Sau một hồi chừng một tuần trà Lâm Đoàn Nghĩa chuyển sang phản công vừa bước tiến sát vào đối phương quát:

- Ma đầu tiếp chiêu.

Dứt lời vung tay lập tức năm ánh chớp vàng loé sáng nhắm Tống Hữu Nhất bay vút tới.

Lão ma vội nhảy lùi xa ba trượng phất tay áo, phát ra một vật màu đen bay thẳng vào giữa đám Ngũ Hành Kim Kiếm.

Dám đoán Tống Hữu Nhất dùng Diêm Vương Lệnh để khắc chế Ngũ Hành Kim Kiếm của Phương Bất Bình.

Chợt nghe choang một tiếng chiếc Diêm Vương Lệnh bị một mũ Kim Kiếm bắn trúng vỡ thành muôn mảng rơi lả tả.

Thanh kim kiếm phá huỷ xong binh khí của đối phương quay ngược bay về phía chủ nhân, còn bốn mũi kia vẫn tiếp tục truy sát địch.

Tống Hữu Nhất không sao ngờ nổi Diêm Vương Lệnh vẫn bị huỷ bởi Ngũ Hành Kim Kiếm, không còn hồn vía nào nữa tung mình lao vút đi.

Nhưng Ngũ Hành Kim Kiếm bay còn nhanh hơn tên bắn từ xa mấy chục trượng vang lại một tên la đau đớn ...

Bốn thanh kim kiếm còn lại phóng đi xa hơn hai chục trượng thì quay trở lại, từ xa thấp thoáng một bóng đen chao mình rồi biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp lấy Ngũ Hành Kim Kiếm đưa lên xem, thấy cả bốn mũi kiếm đều có vết máu thở dài nói:

- Thật đáng tiếc, nếu trước đây mấy ngày ta không bị thương thì lão tặc đó đừng hòng chạy thoát. Nhưng chắc hắn bị thương không nhẹ đâu.

Chàng lau sạch vết máu rồi cất kim kiếm đi, khi nhìn lại thì không thấy người bịt mặt đâu nữa cả.

Ngay cả hai tên đệ tử của Tống Hữu Nhất vừa đứng bên thi thể của Dực Long Phùng Duệ cũng biến đâu mất.

Ngô Thiên Tam Lão bước lại gần.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vị tiền bối đó đi lúc nào vậy?

Ngô Thiên Tam Lão mải mê quan sát Ngũ Hành Kim Kiếm phá Diêm Vương Lệnh nên không để ý đến người bịt mặt, cũng không ai thấy người đó bỏ đi lúc nào.

Mãi khi nghe Lâm Đoàn Nghĩa nhắc đến Hoa Thiên Lý ngạc nhiên nói:

- Khi Tống Hữu Nhất bị thương la lên, người đó còn ở đây mà không biết đi lúc nào mà lẹ vậy?

Hoàng Phủ Hạo nói:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Đừng để ý đến lão ta nữa rồi sẽ gặp lại thôi.

Hoàng Kim Độ tiếp lời:

- Âm Phách Sưu Hồn của lão ma quả là lợi hại, nhưng vì sao lần này hắn thi triển Sưu Hồn chưởng chỉ thấy đánh loạn xạ lên như điên mà chẳng có tác dụng gì cả? Lâm hiền điệt có thể giải thích không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáo:

- Hai loại võ công của Tống Hữu Nhất tuy lợi hại nhưng tiểu điệt vẫn còn đối phó được.

Vì bị Cửu Dã Thần Công khắc chế nên không những Sưu Hồn chưởng mà Âm Phách Sưu Hồn cũng bị giảm mất phân nửa uy lực.

Chàng lại hỏi:

- Vị tiền bối trước đây có nói rằng sư phụ của Tống Hữu Nhất là Đào Chân. Ba vị bá bá có biết lão ma đó là nhân vật nào hay không?

Hoàng Kim Độ lắc đầu:

- Ta chưa nghe nói đến danh hiệu đó.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Tiếc rằng vị tiền bối bịt mặt đó đi lẹ quá nếu không có thể hỏi rõ thêm một vài điều.

Xem vị đó biết không ít về Quỷ Quốc Thập Hùng ...

Hoàng Phủ Hạo chợt nói:

- Dực Long Phùng Duệ là môn hạ của Phi Long Nhất Tống, hắn rất có danh tiếng trên giang hồ. Căn cứ vào đó mà suy đoán thì rất có khả năng sư tổ hắn Đào Chân là Phi Long Khách một nhân vật rất đáng sợ trong hắc đạo sáu mươi năm trước.

Hoàng Kim Độ sực nghĩ ra à lên một tiếng nói:

- Nếu lão nhị không nhắc thì ta quên mất. Đúng là tên đó không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa lẩm bẩm:

- Phi Long Khách ...

Chàng chợt liên tưởng đến Hồi Long Bang nghĩ thầm:

- Phi Long ... Hồi Long ... không biết chúng có liên quan gì với nhau không? Nếu không chẳng lẽ Quỷ Quốc Thập Hùng tự dưng đến giúp bang phái này?

Liền hỏi:

- Bá bá, trong võ lâm có những bang phái nào có tên bằng chữ Long?

Hoàng Kim Độ đáp:

- Những bang phái lấy tên chữ Long thì rất nhiều, chúng ta hãy về khách điếm nói chuyện chắc ở đó bây giờ đã náo loạn lên rồi.

Bốn người trở về khách điếm, quả nhiên thấy điếm gia tên nào tên ấy mặt lộ vẻ khiếp sợ, khách nhân thì tụm năm tụm ba thì thầm bàn tán, thấy bốn người trở về một số đánh bạo chạy ra đón, hỏi han tin tức.

Hoàng Kim Độ kể vắn tắt tình hình trấn an họ rồi sai điếm gia mua giúp một mâm rượu thịt.

An toạ xong Lâm Đoàn Nghĩa trở lại vấn đề bỏ dở ngoài hu mộ.

Hoàng Kim Độ chưa trả lời ngay mà hỏi lại:

- Hiền điệt trước đây theo Phục Ma kiếm khách học mấy năm tất biết rõ cửu đại môn phái chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa trả lời ngay:

- Tiểu điệt có biết. Đó là Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoành Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động Công Lôn, Cùng Lai, không biết tiểu điệt kể như vậy có chính xác không?

Hoàng Kim Độ gật đầu nói:

- Không sai. Ngoài ra hiền điệt có bao giờ nghe tiên sư Phục Ma kiếm khách nói về Long Hổ Thập Tam Tôn không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Tiểu điệt không nghe tiên sư nhắc đến.

Hoàng Kim Độ thở dài nói:

- Cái đó cũng chẳng trách bởi vì Long Hổ Thập Tam Tôn trước đây chỉ là truyền ngôn thôi. Người ta đồn rằng bọn này hợp lực để tranh hùng với cửu đại phái nhưng thực hư thế nào thì không ai biết rõ. Lệnh sư Phục Ma kiếm khách là người chính phái đương nhiên không muốn truyền những tin tức còn chưa biết đích xác để gây hoang mang trong giang hồ. Nhưng Phi Long kiếm khách đã lừng danh mấy chục năm nay ắt không phải chỉ có truyền ngôn.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Có thể tiên sư cho rằng nhân vật đó dù có thực thì cũng đã chết vì thế mà không nhắc đến nữa ...

Hoàng Kim Độ gật đầu:

- Rất có khả năng. Vừa rồi nếu không có Hoàng Phủ Hạo lão đệ nhắc đến thì ta cũng không nhớ.

Lúc đó điếm gia bưng rượu thịt đến.

Hoa Thiên Lý hỏi:

- Ngươi vừa ra phố mua thức nhắm có gặp chuyện gì không?

Tên tiểu nhị lắc đầu:

- Không tiểu nhân có thấy chuyện gì khác thường đâu?

Hoàng Phủ Hạo gợi ý thêm:

- Chẳng hạn như gặp phải một cơn gió lạnh hoặc tự dưng bụi bốc lên, hoặc bóng người lướt nhanh qua trước mặt ...

Tiểu nhị lúng túng nói:

- Tiểu nhân ...

Hoa Thiên Lý chợt đứng lên đưa tay chộp tới ngực tên tiểu nhị.

Nào ngờ tên này phản ứng vô cùng thần tốc phát tay quạt tắt ngọn đèn rồi phóng mình lao qua cửa sổ.

Lâm Đoàn Nghĩa định đuổi theo nhưng bị Hoàng Kim Độ ngăn lại nói:

- Hắn chỉ là hạng vô danh tiểu tốt đuổi theo làm gì?

Hoa Thiên Lý thắp đèn lên Hoàng Phủ Hạo rút ra một mũi ngân châm nhúng vào trong bình rượu, lập tức từ miệng bình bốc lên một làm khói xanh, hiển nhiên là đã bị đầu độc.

Hoàng Phủ Hạo nói:

- Độc chất này là thực cốt tán, chỉ trong vòng một canh giờ nếu không có thuốc giải tất chết.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên nói:

- Ba vị bá phụ cứu ngồi đi tiểu điệt ra ngoài một lúc sẽ về ngay.

Dứt lời không để ai kịp ngăn cản lao nhanh ra cửa.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 15: Truy tìm dấu vết

Hoàng Kim Độ thấy Lâm Đoàn Nghĩa đã chạy đi liền gọi điếm gia tập trung lại nói rõ biến cố vừa xảy ra, lại còn chứng minh cho chúng thấy rượu bị đánh độc, hỏi xem trong điếm vừa sai kẻ nào đi mua rượu và đồ nhắm.

Bọn điếm gia thấy vậy đều biến sắc, biết rằng tên vừa được sai đi hoặc đã bị bắt hoặc đồng mưu với địch nhân.

Lại nói Lâm Đoàn Nghĩa ra khỏi khách điếm tìm xung quanh trấn một vòng, chợt thấy có người nằm bên một gốc cây liền dừng lại quan sát xung quanh, khi yên chí không có ai ẩn phục mới bước lại gần.

Theo y phục thì đó là tên tiểu nhị trong khách điếm bị trúng độc chưởng, người lạnh ngắt nhưng chưa tuyệt khí.

Chàng đứng lên đang định giải cứu cho nạn nhân thì chợt nghe thấy âm thanh xé gió bay tới, lập tức phát chưởng đối phó.

May mà chàng đã cảnh giác đề phòng nên kịp thời đánh rơi chùm ám khí mảng như tơ do địch nhân ám toán.

Chàng lao về phía ám khí phát ra, xuất liền ba chưởng làm bụi cây tơi tả nhưng kẻ ám toán đã kịp thời chạy vào rừng. Từ xa nói vọng lại:

- Lâm Đoàn Nghĩa, rồi sẽ có ngày ngươi bỏ mạng bởi Quỷ Quốc Thập Hùng chúng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hắn đã đi xa, hơn nữa trong rừng tối om, có đuổi theo cũng không bắt được trái lại có thể bị ám toán, liền cúi xuống điểm liền mấy chỗ huyệt đạo trên người tên tiểu nhị rồi cắp hắn quay về khách điếm.

Không lâu sau tên tiểu nhị được cứu tỉnh.

Hắn kể rằng mình đi mua rượu thịt mới được nửa đường thì người tê đi sau đó không biết gì nữa.

Hoàng Phủ Hạo đưa cho Lâm Đoàn Nghĩa một cây ngân kim thử độc nói:

- Trên giang hồ hiểm ác khôn lường, loại kim này có thể thử được bách độc hiền điệt hãy giữ lấy một chiếc đề phòng.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm tạ nhận lấy.

Tên tiểu nhị rối rít cảm tạ ân cứu mạng rồi nói:

- Tiểu nhân gọi thêm người đi mua rượu thịt cho các vị đại gia.

Hoa Thiên Lý cười hỏi:

- Ngươi không sợ lại bị giết nữa à?

Tên tiểu nhị quả quyết nói:

- Đó là việc của tiểu nhân dù nguy hiểm cũng phải làm. Hơn nữa có thêm người đi chúng chắc cũng không dám ...

Hoa Thiên Lý gật đầu nói:

- Vậy thì đi đi, tin rằng tên kia không dám quay lại nữa đâu.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng lui ra.

Bốn người lại tiếp tục câu chuyện bị bỏ dở.

Hoàng Kim Độ nói:

- Về Long Hổ Thập Tam Tôn không biết do ai đứng đầu cũng không biết địa bàn của chúng ở đâu, chỉ biết chúng có thế lực rất lớn chia làm hai phái Long và Hổ nhưng mỗi bên còn chia thành nhiều tiểu phái. Về Long Môn có Kim Long, Mộc Long, Thuỷ Long, Hoả Long, Thổ Long, Hoàng Long, Thanh Long, Hắc Long, Xích Long, Hồng Long, Độc Long, Phi Long, Bạch long ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Nếu không biết người đứng đầu thì ai biết được danh mục các tiểu phái cụ thể như vậy?

Hoàng Kim Độ lắc đầu nói:

- Ngu bá chỉ nghe thế mà thôi không biết vì sao?

Hoa Thiên Lý cười nói:

- Đại ca quên rằng những tiểu phái này ba mươi năm trước kế tiếp nhau xuất hiện trong giang hồ hay sao?

Hoàng Kim Độ à một tiếng nói:

- Đúng đúng tam đệ nhắc ta mới nhớ ra. Hồi đó thì trong hai phái Long và Hổ thì đệ tử của Long Môn đều có võ công rất cao cường.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Còn đệ tử của Hổ môn thì sao?

Hoàng Kim Độ đáp:

- Bọn này hành tung ẩn mật hơn, chỉ biết Hổ môn chia làm bốn tiểu phái là Hắc Hổ, Bạch Hổ, Hoàng Hổ và Phi Hổ.

Nói chuyện một lúc thì có đến ba tên tiểu nhị bưng bàn rượu thịt đến.

Hoa Thiên Lý lấy ra một đỉnh bạc nói:

- Thưởng cho các ngươi phải chịu vất vả, mua thêm vài bình uống cho đỡ sợ.

Tên tiểu nhị nhận tiền cảm tạ lui ra.

Chờ cho chúng đi khỏi Lâm Đoàn Nghĩa mới nói:

- Tiểu điệt muốn biết Long Hổ Thập Tam Tôn này có liên quan gì đến Hồi Long Bang không, bởi vì Long Hổ Thập Tam Tôn chưa khai sơn lập phái ở Trung Nguyên, chúng lại không muốn võ lâm biết về mình nhưng lại có ý đối địch lại cửu đại môn phái, việc đó đâu có dễ dàng? Biết đâu chúng đang thao túng Hồi Long Bang lấy tổng đàn của Khâu Tam Uý làm địa bàn để ám toán các cao thủ võ lâm rồi dần dần thâu tóm hết quyền hành. Khi các phái suy yếu thì việc chúng xưng làm bá chủ võ lâm chẳng phải là điều không thể ...

Hoàng Phủ Hạo vỗ bàn nói:

- Hiền điệt nhận định như thế là rất có lý. Mấy chục năm nay không ai nghĩ đến điều này. Nếu không Khâu Tam Uý chỉ là một tên bất tài, thuộc hạ đều là thứ chẳng ra gì, đâu dám gây nên những chuyện động trời như vậy?

Hoàng Kim Độ nhíu mày nói:

- Nếu chúng hành động giống như Lâm hiền điệt nói thì đó sẽ là một hiểm hoạ rất lớn.

Vừa rồi trên võ lâm đã xảy ra rất nhiều vụ huyết án hàng chục cao thủ kiệt xuất bị giết, đến cả Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng tiền bối cũng không thoát. Nhưng chúng ta chưa từng nghe nói đến Quỷ Quốc Thập Hùng bao giờ, hiền điệt biết gì về chúng hãy nói rõ hơn xem.

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại từ thảm án Tùng Vân Sơn Trang liên tiếp sư phụ chàng là Phục Ma kiếm khách và Long Oải Bà Bà bị giết, tiếp đến là Tề Đông Nhị Tẩu nhưng lúc đầu nghi can nhắm vào Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương.

Sau khi Tề Đông Nhị Tẩu bị giết thì mới phát giác hung thủ có đến bốn tên như vậy là không phải Mi Cổ Thương.

Chàng còn kể lược qua chuyện mình bị truy đuổi mà rơi xuống địa động do vậy gặp được kỳ duyên luyện thành võ công tuyệt thế của Phương Bất Bình, sư thúc Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng bị giết, cuối cùng là vụ thảm án xảy ra hôm trước ở Thanh Linh phái ...

Chàng kể xong nói thêm:

- Trước đây ở gần tổng đàn Hồi Long Bang tiểu điệt đã giết ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng, hôm nay giết thêm Dực Long Phùng Duệ thấy võ công của chúng rất giống nhau, đang nghĩ xem độc chưởng của chúng có liên quan gì với Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương không?

Không ai giải đáp được vấn đề đó.

Ngồi thêm một lúc mọi người giải tán về nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau cả bốn người cùng rời khách điếm.

Ra khỏi trấn thành Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ba vị bá bá định đi đâu? Nếu tiện đường tiểu điệt xin đi cùng.

Hoàng Phủ Hạo cười hô hô nói:

- Hiền điệt sợ Quỷ Quốc Thập Hùng bám theo chúng ta chớ gì? Đừng lo anh hùng chết giữa trận tiền là tốt. Cho dù gặp điều bất hạnh thế nào chúng ta cũng nên dựa vào bản lĩnh của mình để hành khứ giang hồ, chẳng lẽ cứ để hiền điệt theo bảo vệ suốt đời hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Nếu vậy thì tiểu điệt xin cáo lỗi đi trước một bước vậy.

Dứt lời chắp tay bái biệt tam lão rồi thi triển Cửu Dã Thần Công lướt đi.

Ngô Thiên Tam Lão cũng được liệt vào hạng nhất lưu cao thủ trên giang hồ nhưng thấy Lâm Đoàn Nghĩa thần công cái thế như vậy trong lòng vô cùng cảm phục.

Nào ngờ ba người chỉ vừa đi được mấy chục dặm chợt nghe từ khu rừng bên đường vang lên một tràn cười rùng rợn.

Tiếng cười thâm trầm dường như toát ra hàn khí khiến người ta không lạnh mà run.

Ngô Thiên Tam Lão nhớ tới lờ Lâm Đoàn Nghĩa kể về tiếng cười rùng rợn vang lên trước khi xảy ra thảm án liền dừng lại.

Hoàng Kim Độ nói:

- Kẻ nào muốn gặp chúng ta thì bước ra đây, Ngô Thiên Tam Lão chỉ coi những kẻ giấu đầu hở đuôi là hạng chuột.

Lờ vừa dứt ba nhân ảnh lướt ra dàn hàng chữ nhất đứng chặn đường Ngô Thiên Tam Lão.

Cả ba cùng bịt kín mặt chỉ chừa có hai hố mắt.

Hoàng Kim Độ cười nhạt nói:

- Thì ra thuộc hạ của Long Hổ Thập Tam Tôn đều là thứ không dám lộ mặt nhìn người.

Ba tên chỉ cười hắc hắc mấy tiếng thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tên đứng bên hữu phát chưởng đánh ra.

Tam lão liền cảm thấy luồng hàn khí rất mạnh ập tới.

Nếu không gặp sự cố hôm qua thì chắc chỉ có một người trong Ngô Thiên Tam Lão xuất thủ đối địch.

Nhưng nay đã biết hàn âm chưởng của đối phương không thể khinh thị, vì thế cả ba cùng hợp lực đối phó.

Hoàng Kim Độ xuất Thiên Phong chưởng, Hoàng Phủ Hạo thi triển Thiên Lôi chưởng còn Hoa Thiên Lý với Thiên Bao chưởng, cả ba người sáu chưởng cùng đánh ra.

Chưởng kình tiếp nhau nổ rầm một tiếng làm chấn động cả rừng núi, làm cành rơi là rụng ào ào.

Tên vừa phát chưởng không ngờ đối phương tiếp được một chưởng của mình cười hắc hắc nói:

- Ngô Thiên Tam Lão quả không phải là hạng vô danh ...

Tên đứng giữa xua tay bảo đồng bọn:

- Ha người lui lại đi để ta thu nhặt ba thi hài này cho.

Dứt lờ vung song chưởng đánh ra.

Ngô Thiên Tam Lão cảm thấy kình lực so với tên trước đây mạnh hơn mấy lần, biết lực không địch nổi đồng thời tung mình nhảy lên ba trượng tránh chiêu từ trên không vung chưởng đánh xuống.

Nào ngờ chưởng của địch nhân quá mạnh đánh bại hợp chưởng của tam lão đồng thời đẩy họ lên cao ba trượng nữa.

Giá lúc này mà ba tên đứng dưới đừng chờ khi họ rơi xuống mà phát độc chưởng đánh lên thì chỉ e không ai còn toàn mạng.

Chính lúc ấy thì chợt nghe dưới đất vang lên hai tiếng rú thảm, sau đó là tiếng quát của Lâm Đoàn Nghĩa:

- Bọn chuột trùm đầu giấu mặt kia, mau khai rõ lai lịch mà chịu chết.

Tên vừa phát chưởng đánh Ngô Thiên Tam Lão vội phất tay đẩy tới một luồng khói màu lục.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ rằng tất đó là khói độc lập tức nhảy lùi ba bước tránh.

Tên kia thừa cơ lao vút vào rừng.

Khi chàng kịp trấn tĩnh lại thì đã không thấy bóng dáng địch nhân đâu nữa, từ giữa rừng sâu vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Tiểu tử ngu ngốc họ Lâm kia, đần độn như thế thì làm gì được chúng ta chứ? Thế nào cũng có ngày rơi vào tay thiếu gia.

Lâm Đoàn Nghĩa giận đến nỗi máu sôi lên nhưng nhất thời sơ suất để địch nhân trốn thoát mất còn biết làm thế nào?

Nghe tiếng đối phương đã xa tới cả dặm chàng giẫm chân tự rủa:

- Mình đúng là đồ ngốc. Cứ xuất thủ đánh ngã hắn trước thì có hơn không? Thật là ...

Bấy giờ Ngô Thiên Tam Lão đã đáp xuống đất bước tới gần.

Thấy chàng sầu não như vậy Hoàng Kim Độ nói:

- Một tên chạy thoát chưa phải là tai hoạ. Cứ cứu hai tên kia tỉnh dậy cho nếm một chút đâu khổ lo gì chúng chẳng khai ra?

Lâm Đoàn Nghĩa cười hổ nói:

- Tiểu điệt sợ chúng thoát mất nghĩ rằng cứ giết đi hai tên đã nhất định sẽ bắt được tên còn lại ngờ đâu bị hắn lừa trốn mất.

Hoàng Phủ Hạo nói:

- Lần sau xuất thủ hiền điệt nên khống chế tên lợi hại nhất những tên yếu hơn sẽ không chạy thoát, hơn nữa có giao thủ cũng đỡ hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Tiểu điệt xin nguyện làm theo.

Hoàng Kim Độ nói:

- Chúng ta hãy đến tìm trên người hai tên vừa bị giết xem có tìm được gì nói lên lai lịch của chúng không?

Bốn người đến tìm trên hai tử thi lấy được mấy chục mũi ám khí đủ thứ mê dược và độc dược nhưng đáng giá nhất là hai tấm thiết bài khắc hình Phi Long một tấm ghi Thất Hiệu một tấm ghi Bát Hiệu.

Cởi khăn trùm mặt chúng mọi người nhận ngay được tên đệ tử họ An của Tống Hữu Nhất, còn tên kia lạ mặt.

Hoàng Kim Độ thở dài nói:

- Bọn này đều trẻ tuổi võ công không kém. Nếu theo chính phái thì sẽ rất có tiền đồ, tiếc rằng đầu nhập vào ma đạo đến nỗi chết không chổ táng thân.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra tấm thiết bài của Dực Long Phùng Duệ mà mình lấy được, thấy cả ba chiếc hoàn toàn giống hệt nhau, chỉ là của Phùng Duệ khắc hai chữ Tam Hiệu.

Chàng xem một lúc rồi trầm ngâm nói:

- Bọn này phân biệt theo tự hiệu như vậy là Dực Long Phùng Duệ đứng hàng thứ ba trong tiểu phái Phi Long. Tiếc rằng không lấy được thiết bài của Tống Hữu Nhất để xem tự hiệu của hắn thế nào?

Hoa Thiên Lý giao hai tấm thiết bài cho Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hiền điệt hãy cất hết đi, khi cần có thể giả mạo chúng hoặc đưa ra mà hù doạ Hồi Long Bang có khi được việc đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Ý của Hoa bá bá rất hay, tiểu điệt còn cởi lấy tấm áo đặc biệt của Dực Long Phùng Duệ để học cách bay như hắn. Nhưng chỉ sợ không biết mật khẩu Hồi Long Bang sẽ phát hiện ra.

Hoa Thiên Lý nói:

- Việc đó lo gì? Chỉ cần bắt một tên đầu mục của chúng mà tra khảo lo gì hắn chẳng khai ra?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu điệt có việc cần đến ngay Lao Sơn xin ba vị bá bá hãy đi trước một quãng bọn ma đầu kia sẽ không dám đuổi theo.

Ngô Thiên Tam Lão gật đầu.

Ba người lưu luyến từ biệt Lâm Đoàn Nghĩa hành trình lên phương bắc.

Lâm Đoàn Nghĩa trèo lên một ngọn cây cao nhìn theo cho đến khi Ngô Thiên Tam Lão đi xa hơn hai mươi dặm khuất không thấy nữa

mới thôi.

Sực nhớ lại chiếc áo bằng tơ thiên tằm lấy được của Dực Long Phùng Duệ, chàng mặc thử vào xem.

Quả là chiếc áo được tinh chế rất đặc biệt từ bên dưới nách đính thêm hai tấm tơ rộng và bền như hai cánh chim lớn, đôi gọng thép lần trước bị Lâm Đoàn Nghĩa chém đứt Phùng Duệ đã thay bằng đô gọng khác.

Lâm Đoàn Nghĩa tới một thung lũng rộng tung thử đôi cánh thấy cứ mỗi lần thử là người bay vút đi xa mấy chục trượng.

Việc này khiến chàng rất thích thú ban đầu chưa điều khiển được như ý muốn nhưng việc tập nó không khó khăn gì lắm đến trưa thì chàng có thể lướt đi cả dặm, từ trên không có thể chao lượn tuỳ thích.

Quả là một phương tiện di chuyển nhanh và thuận tiện không thứ nào sánh kịp.

Chiều hôm đó chàng cứ mặc như thế mà lướt đi bất kể phương hướng cho đến tối thì đi xa ước tới bốn năm trăm dặm.

Khi xác định lại chàng chợt nhận ra nơi mình đang đến chính là tiểu trấn ven biển mà mình lần đầu tiên gặp Thạch sư thúc.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Thiên hạ bao la làm sao mình lại về chổ này chớ?

Ghé vào một nơi kín đáo chàng cất bộ thiên tằm đi rồi vào một ngôi khách điếm ăn tối và nghỉ đêm.

So với lần trước bây giờ tiểu trấn hoang vắng đến đáng thương, trong khách điếm chỉ lèo tèo vài thực khách.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng sau lần bị Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thanh Linh Tứ Vân tàn sát cả trăm đệ tử và mình giết đi ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng Hồi Long Bang một phần tán lạc đi nơi khác một phần co cụm lại không dám hoành hành như trước.

Chàng gọi một bình rượu vài thứ thức nhắm vừa ngồi uống một mình vừa bắt chuyện với một tên tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca, thị trấn này từ trước đến nay đều vắng vẻ như thế này sao?

Tên tiểu nhị thở dài đáp:

- Tiểu trấn này gọi là Vương Ca Trang, trước đây há náo nhiệt sầm uất chỉ mấy ngày gần đây mới trở nên thê lương như thế.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi sang chuyện khác:

- Từ đây đến Lao Sơn có xa không?

Tên tiểu nhị hỏi lại:

- Không biết công tử muốn đi bộ hay đi thuyền?

- Đi thuyền thì sao? Đi bộ thì sao ngươi nói rõ xem.

- Nếu theo đường thuỷ thì từ đây đáp xe ngựa tới Tiết Gia đảo rồi lên thuyền ngược sông qua Sa Tử khẩu thì tớ Lao Sơn. Đi chừng hai ngày rưỡi thì tới. Còn nếu theo đường bộ thì cứ theo quan lộ tới Vương Đài, qua Lý Gia trang, Lam thôn, Thành Dương thì tới địa giới Lao Sơn. Đi xe ngựa so với đường thuỷ giảm được một ngày

đường. Nhưng đi thuyền an nhàn hơn lại mặc sức ngắm cảnh nên phần lớn đều đi đường thuỷ.

Lâm Đoàn Nghĩa quyết định sẽ đi đường bộ để tiết kiệm thời gian.

Tên tiểu nhị thấy khách trầm ngâm liền nói:

- Công tử gia nếu muốn đi thì tiểu nhân có thể thuê xe giúp ngài nhưng hôm nay đã muộn không còn thuyền nữa đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Ta chỉ tiện miệng mà hỏi thế thôi chưa có ý định đi tới Lao Sơn. Chưa chừng còn ở lại đây nghỉ ngơi mấy bữa.

Chàng thay đổi đề tài giả bộ bàn về phong cảnh cố đô hỏi về tình hình Hồi Long Bang.

Đang nói chuyện thì nghe ngoài phố vang lên tiếng vó ngựa rồi thấy có kỵ sĩ phóng ngựa ngang qua khách điếm.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi gần cửa bất giác đưa mắt nhìn ra.

Vừa thấy hai kỵ sĩ chàng bỗng giật mình chấn động.

Kỵ sĩ đi trước là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng, người kia là Thái Vân tứ muội trong Thanh Linh Tứ Vân.

Vừa nhận ra hai người nhất là Thái Vân Lâm Đoàn Nghĩa sửng sốt nghĩ thầm:

- Làm sao cô ta còn sống chứ?

Quả là đều kỳ quái.

Rõ ràng là đêm hôm đó chàng đến Thanh Linh am vừa bị đốt cháy, thấy rõ có một ngôi mộ có bia khắc là mộ của Thanh Linh Tứ Vân. Ngoà ra còn ba ngôi mộ khác của Thanh Linh đạo cô, hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại và một ngôi là môn hạ của Thanh Linh phái kia mà?

Làm sao bây giờ Thái Vân xuất hiện ở đây?

Chàng định đuổi theo để tra rõ nhưng vì mới uống vài chén rượu mà chưa ăn gì lạ chưa trả tiền, tất sẽ bị người ta chê cười là đồ háo sắc nên mới ghìm lại.

Tên tiểu nhị nói:

- Hai vị tiểu thư đó đi ngựa cực giỏi lại đeo kiếm tất là người võ lâm.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiểu ca biết hai vị nữ hiệp đó có trú ở trong trấn này không?

Tiểu nhị lắc đầu:

- Hình như họ từ xa đến, phi nhanh như thế chắc rằng hai vị nữ hiệp đó không có ý định dừng lại tại trấn này. Theo phương hướng thì họ định tới Vương Đài.

Lâm Đoàn Nghĩa ăn vội cơm trả tiền rồi ra khỏi khách điếm.

Tới cửa thành chàng hỏi thăm đường tới Vương Đài rồi thi triển Cửu Dã Thần Công lao đi như chạy.

Vương Đài cách Vương Ca Trang chỉ sáu mươi dạm đường đi chưa hết một canh giờ đã tới.

Nhưng dọc đường Lâm Đoàn Nghĩa không thấy hai kỵ sĩ kia đâu mà tới Vương Đài tìm cũng không có.

Chàng ngạc nhiên tự hỏi:

- Không biết hai cô nương đó cưỡi ngựa gì mà đi nhanh đến thế? Hay không phải họ tới Vương Đài?

Lúc này chàng mới ân hận là đã đi quá vội vàng không chịu hỏi rõ xem có đúng là hai thiếu nữ đi tới đây không?

Nhưng đã tới đây dù có quay lại cũng không tìm được nữa Lâm Đoàn Nghĩa đành chiếu theo kế hoạch hành trình hỏi đường tới Tiết Gia đảo, chuẩn bị đi đường thuỷ tới Lao Sơn.

Bấy giờ đã cúi canh đầu, chàng vừa ăn xong cũng không có ý định trọ lại, đi ra bờ xong để tìm thuyền tới Tiết Gia đảo.

Đang đi chợt thấy hai người thi triển thân pháp lướt đi vô cùng huyền diệu liền kêu lên:

- Biến Thiên Chi Dã thân pháp?

Thân pháp này cũng là một trong Cửu Dã Thần Công nên Lâm Đoàn Nghĩa vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Hơn nữa cứ nhìn thân pháp của hai người còn có thể khẳng định thân thủ hai người đó không hề thua kém chàng, làm sao mà không kinh dị?

Đứng ngẩn ra một lúc Lâm Đoàn Nghĩa mới nảy ý định đuổi theo nhưng hai người kia đã mất hút vào bóng đêm.

Chàng nhớ lại hôm trước vị tiền bối bịt mặt thi triển Kình Thiên Chi Dã, nay hai người này lại thi xuất Biến Thiên Chi Dã, như thế chí ít ở trong vùng này có tới ba người luyện Cửu Dã Thần Công, nên giải thích đều đó thế nào?

Chàng chợt nhớ trước huynh rời khỏi Cấm La Điện sư phụ đã có di tự lại rằng 'Mạc khi Lãnh Diện bà bà, chỉ phòng Hàn Sơn Hữu, đông hành Hải Thâm Tân tầm như phủ nhất thân thủ'.

Trong câu khó hiểu đó có ít nhất nói tới hai người trong đó Lãnh Diện bà bà thì chàng đã biết còn Hàn Sơn Hữu là ai? Và câu sau có ý gì? Chẳng lẽ cũng là một người nào đó mà chàng phải tìm?

Có một điều có thể khẳng định rằng Hàn Sơn Hữu là người gian trá sư phụ lưu ý chàng phải đề phòng.

Bến sông vắng hoe không một bóng người.

Lâm Đoàn Nghĩa biết lúc này không thể tìm được thuyền nữa đành quay về Vương Đà thuê phòng trọ lại.

Chưa ngủ được ngay Lâm Đoàn Nghĩa ngôi lên vận công đột nhiên phát hiện có tiếng hô sung sát truyền đến.

Thính lực của Lâm Đoàn Nghĩa cực nhạy, chàng biết rằng âm thanh đó phát ra cách đây ít nhất là năm sáu dặm.

Lúc này đã nửa canh hai, tiếng hô sung sát đương nhiên là của nhân vật võ lâm chứ còn ai nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe ngóng thêm một lần nữa để xác định phương hướng rồi mặc thêm áo thiên tằm vào để lại một ít bạc rồi đeo túi hành lý lên vai rời khỏi phòng bước ra ngoài.

Chỉ mấy cái vỗ cánh, chàng đã lướt đi xa bốn năm dặm, tới một trang viện có tường rất cao nằm bên bờ sông.

Trong trang viện đèn đuốc sáng trưng.

Đám đông vây quanh mấy người đang giao chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa đang mang bộ quái y của Dực Long Phùng Duệ không muốn lộ mặt nên lượn lờ trên cao nhìn xem những người đang giao thủ là ai.

Mới thoáng nhìn qua chàng đã xác định được giữa vòng vây Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân đang đấu với mấy cao thủ.

Ngoài ra có bốn lão nhân và một phụ nhân đứng cách ba bốn trượng quan sát với hàng chục tên khác vừa giương cao đuốc vừa hò hét trợ uy.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Cần làm sao cho họ dừng tay rồi sẽ tìm cách giải quyết.

Chàng hiểu rằng nếu bây giờ mình xuất hiện để buộc đôi bên dừng tay là đều không có khả năng.

Chàng nghĩ ra một kế vẫy cánh bay chao qua chao lại ẩn hiện trong vùng đuốc sáng miệng phát ra tiếng cười huyền bí.

Quả nhiên tiếng cười vừa phát Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng đã kinh hãi nhảy lùi lại kêu lên:

- Cường địch đã đến, dừng tay.

Giao thủ với cô ta là một thiếu niên thấy đối phương lùi lại liền chỉ kiếm quát:

- Phải bắt ngươi về giam lại trong Thạch thất, dừng tay gì?

Dứt lời vung kiếm tiếp tục tấn công.

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Thứ ngươi mà cũng xứng.

Nói xong vung kiếm phản công.

Thái Vân nói:

- Hồng thư cần gì phải phí lời với chúng, dù chết chúng ta cũng bắt thêm mấy tên đổi mạng là được.

Bốn lão nhân đưa mắt nhìn quanh để tìm xem tiếng cười phát ra từ đâu. Cuối cùng một lão nhân nhìn lên không kinh dị nói:

- Người kia có thể bay được, để lão phu mời người đó xuống đây.

Dứt lời phất tay áo lên không phát ra một luồng hàn khí thẳng tới Lâm Đoàn Nghĩa.

Quan sát cuộc chiến Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra Hồng Phong Nương Tử và Thá Vân đã kiệt sức, không đủ khả năng duy trì được lâu liền lấy ra một tấm thiết bài.

Khi lão nhân phất tay phát kình tới chàng xuất chưởng đánh bạt đi sau đó ném thiết bài vào thanh kiếm của thiếu niên đang đấu với Thái Vân.

Koong một tiếng, thanh kiếm của tên này bị chấn rơi xuống.

Tự nhiên từ trên trời rơi xuống một Thần Ma thiết bài đủ sức đánh bật kiếm của thiếu niên không những làm tên này kinh hoảng nhảy lùi hai trượng mặt tái mét mà cả Thái Vân cũng biến sắc nhảy lùi lại.

Bốn lão nhân thấy có biến vội quát:

- Dừng tay.

Đồng thời phát ra một luồng kình phong đẩy lùi Hồng Phong Nương Tử và thiếu niên tách nhau ra.

Một lão nhân bước tới cầm thiết bài lên xem ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao mà người của Phi Long Tôn lại đối địch với chúng ta chứ?

Giữa lúc ấy từ trên không đáp xuống một người bịt mặt mặc bộ y phục quái dị có đôi cánh như cánh dơ nhưng rất lớn.

Lúc ấy trên bãi đã dừng cuộc đấu.

Một lão nhân bước lên nói:

- Bổn đảo xưa nay với Phi Long Tôn không có xung khắc gì, các hạ là ai mà đêm khuya tới đây làm phiền?

Lâm Đoàn Nghĩa bết lão nhân đó thân phận thế nào, càng không biết đối phương có quan hệ với Phi Long Tôn, nghe hỏi cười đáp:

- Bổn nhân đi đường ngang qua đây nghe có có người đánh nhau chỉ vì hiếu ỳ mà tới xem, nhưng có người mời xuống sao lại bảo là làm phiền?

Lão nhân kia tức giận nói:

- Đào Chân không nói gì với ngươi cả sao? Trúc Luận Đảo đâu thể là nơi để các ngươi đến gây sự?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói Phi Long Khách Đào Chân mà theo Ngô Thiên Tam Lão suy đoán thì rất có thể là sư phụ của Tống Hữu Nhất liền quyết định tìm mọ cách điều tra.

Chàng nghĩ ra một kế cười đáp:

- Nói thì có nói qua nhưng bổn nhân mỗi ngày đi mấy ngàn dặm làm sao biết được đây là đảo nào? Các hạ đã có ý mời bổn nhân xuống đây tưởng rằng có gì muốn nói chứ, sao lại làm rộn lên như thế?

Một lão phụ nhân từ sau bước lên tức giận quát:

- Tiểu tử nghe đây, cho dù đích thân Đào Chân tới đảo cũng không dám đối với Giao Châu Tứ Kiệt vô lễ như thế kia, tiểu tử cuồng ngạo kia hãy nếm một trượng của lão bà bà.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Giao Châu Tứ Kiệt đầu có cứng hơn Tề Đông Nhị Tẩu không?

Nhưng chàng chưa biết Giao Châu Tứ Kiệt là những nhân vật như thế nào nên không dám tuỳ tiện xuất thủ, cười nói:

- Khoan đã chiếu theo lệ thì Phi Long Tôn chỉ giết người mà không cứu người. Nhưng hôm nay bổn nhân phá lệ, nếu các vị thả hai vị cô nương này ra thì chúng ta sẽ giữ mối hoà hiếu bấy lâu nay. Trái lại không nghe bổn nhân sẽ thử thi triển Âm Phách Sưu Hồn xem trong đảo có ảnh hửơng gì không?

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân nghe giọng nói đã ngờ ngợ rằng có thể đây là Lâm Đoàn Nghĩa, nay nghe chàng đòi đối phương thả mình thì càng tin điều mình suy đoán không sai.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 16: Giao châu tứ kiệt

Thái Vân cả mừng kéo tay áo Hồng Phong Nương Tử, nói khẽ:

- Chính là chàng.

Nhưng Hồng Phong Nương Tử đã biết rõ mấy lão nhân này là ai nên rất lo lắng cho Lâm Đoàn Nghĩa.

Lão nhân vừa đối đáp với Lâm Đoàn Nghĩa nghe chàng nói câu sau cùng thì rất tức giận bóp mạnh chiếc thiết bài thành một cục rồi ném lên không.

Chỉ thấy tấm thiết bài vỡ vụn thành trăm mảng bắn ra tứ tán.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão nhân có bản lĩnh phân kim thành phấn trong lòng rất kinh hãi.

Chàng thầm tính rằng nếu bị sáu người kia vây đánh thì mình khó thắng nổi cố vắt óc tìm cách giải quyết.

Một lão nhân khác thấy người kia thi triển tuyệt nghệ phân kim thành phấn cười hô hô nói:

- Tuyệt nghệ Khổng lão ca không những làm Đào Chân bái phục mà cả lão quái Phương Bất Bình cũng phải khiếp sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe đối phương nói đến ân sư tức giận nói:

- Các hạ là ai? Có bản lĩnh gì thì cứ ...

(... Mất trang - quyển) Lão nhân kia hừ một tiếng nói:

- Danh hiệu Câu Trầm Tử của lão phu cũng đủ làm sư phụ ngươi Đào Chân mất vía.

Thứ vãn bối ngươi có dám cuồng ngạo nữa không?

Lâm Đoàn Nghĩa còn nhớ trong số những pho tượng trong Cấm La Điện thì Câu Trầm Tử được sư phụ xếp vào hàng thứ mười lăm, thản nhiên nói:

- Hô hô, Câu Trầm Tử danh đầu tuy lớn nhưng vẫn còn kém Đoạn Hồn Chưởng một bậc.

Lão nhân họ Khổng tức giận quát:

- Tiểu tử ngươi dám dùng kế ly gián trước mặt Khổng Nhân ta phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa vốn không biết Giao Châu Tứ Kiệt là những nhân vật nào nhưng sau khi nghe Câu Trầm Tử xưng danh lại gọi người kia là Khổng đại ca thì biết ngay lão là Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân được Phương Bất Bình xếp hàng thứ mười ba nên mới nói khích một câu quả nhiên đúng.

Ngoài Khổng Nhân ra lão có có một vị bào đệ là Đoạn Trường Tiêu Khổng Nghĩa liệt vào hàng mười tám.

Nghe Khổng Nhân quát chàng điềm nhiên nói:

- Bổn nhân nói là sự thực Đoạn Hồn Chưởng có bản lĩnh Phân Kim Thành Phấn, Câu Trầm Tử nếu không phục thì thử thi triển một

tuyệt nghệ xem.

Câu Trầm Tử đã gần trăm tuổi nên đâu dễ bị khích?

Lão chỉ nặng nề hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã nhiều lần được cảnh báo rằng nếu không giữ kín thân phận thì sau này việc hành khứ giang hồ sẽ rất nguy hiểm. Nếu biết chàng là truyền nhân của Phương Bất Bình không những chàng sẽ bị cao thủ hắc đạo truy sát mà những nhân vật bạch đạo cũng sẽ tìm chàng báo thù.

Chàng thầm nghĩ:

- Tối nay mình sẽ cho hai phái hắc bạch xung khắc nhau như thế không tốt sao?

Nghĩ vậy cười hắc hắc nói:

- Chắc các ngươi cũng biết rằng Âm Phách Sưu Hồn và Sưu Hồn chưởng đã giết Tĩnh Âm đại sư, Tái Ngoại Song Hùng, Tương Giang đại hiệp, Đại Từ Thần Ni, Phục Ma kiếm khách, Bích Hà Tam Ni, Nhất Trần Tử, Diệu Chân lão đạo, Thần Châu Nhất Cái, Long Oải Bà Bà, Thanh Linh đạo cô, Thôi Ngoại Long, Điền Thiên Lại và rất nhiều người khác. Chắc các ngươi cũng muốn có tên mình?

Bốn lão nhân và hai phụ nhân nghe kể lại một loạt danh sách các cao thủ bạch đạo bị giết, nhất là khi nghe đến tên Thôi Ngoại Long và Điền Thiên Lại mặt đều biến sắc đưa mắt nhìn nhau.

Nên biết sáu người này đều đã gần trăm tuổi, sáu mươi năm trước cùng tề danh với Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại nay nghe tin

Thôi Điền nhị lão đều bị giết bởi Âm Phách Sưu Hồn và Sưu Hồn chưởng sao không kinh hãi?

Một lão nhân chợt quát lên:

- Tiểu tử ngươi là ai? Vì sao tới đây đưa những hung tin đó với ý đồ gì?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Tại hạ chỉ là một tên hậu sinh vãn bối thôi có nói ra các vị cũng chẳng biết. Tốt nhất các vị hãy nói hết tính danh ra ...

Bấy giờ Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân thấy đối phương không đả động gì đến mình liền lùi ra ngoài vòng vây.

Nhưng hai thiếu niên vừa giao thủ với họ đâu chịu buông tha? Chúng nhất tề lao ra cản lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Khoan đã.

Dứt lời phát tới hai luồng kình lực làm hai tên này bị thổi bay tít lên không như chiếc là vang trong cơn giông tố.

Hai lão nhân thấy vậy thất kinh vội lao lên tiếp lấy hai thiếu niên đáp xuống.

Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân nhìn chàng quát:

- Tiểu tử ngươi là ai? Sao dám mạo xưng môn hạ của Phi Long Tôn? Nếu không khai thực đừng trách chúng ta không khách khí.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Căn cứ vào đâu các hạ bảo ta mạo danh?

Khổng Nhân cười hắc hắc nói:

- Lão nhân gia sẽ cho ngươi biết để có chết cũng tâm phục khẩu phục, Đào Chân chưa bao giờ luyện Dương Cương khí công, vậy ngươi làm sao mà luyện được khí công đó?

Tuy Lâm Đoàn Nghĩa rất khâm phục nhãn quan của Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân nhưng đã mạo xưng thì phải kiên trì đến cuối cùng, liền cười nói:

- Bổn nhân chỉ vì không muốn dồn hai tiểu tử vào chỗ chết nên mới dùng Dương Cương khí công ngăn cản chúng, nếu dùng Âm Phách Sưu Hồn hoặc Sưu Hồn chưởng thì chúng đâu còn mạng?

Khổng Nhân nghĩ đối phương nói vậy chẳng phải là không có lý nhưng chưa biết Âm Phách Sưu Hồn là thứ công phu gì lợi hại đến đâu, còn Sưu Hồn chưởng và Ô Long chưởng thì lão đã biết đó là hai loại độc công đánh trúng người tất chết.

Lão nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Lão phu muốn biết Âm Phách Sưu Hồn rốt cuộc là thứ công phu gì? Ngươi thi triển cho ta xem.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Các hạ muốn chết thì chẳng khó gì chỉ là ở đây có không ít người trẻ tuổi chết cả thì thật đáng tiếc. Trước hết hãy bảo chúng đi

xa cách chỗ này ba dặm sau đó mấy lão già cốc đế các ngươi báo danh hiệu hết ra, bổn nhân sẽ cho các ngươi toại nguyện.

Khổng Nhân thấy đối phương coi hạng tiền bối như lão chẳng ra gì hoả khí bốc lên đầu quát vang như sấm:

- Câm miệng, tiểu tử nghe đây mà chịu chết. Lão phu là Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân ngươi đã biết, còn đây là gia đệ Khổng Nghĩa, gần đó là thê tử của nó Cổ Dao bên cạnh là thê tử của lão phu Dung Mỹ ngoài Câu Trầm Tử Hoán Hải đã xưng danh tính, lão nhân còn lại là Tang Quỳ Tử Doãn Lập. Lão phu hiện giờ ngũ đại đồng đường đều ở đây cả gồm chín mươi sáu người. Tiểu tử ngươi cứ thi triển Âm Phách Sưu Hồn đi chúng ta có chết cũng không cần báo thù.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Các hạ quả là người hào sảng. Nhưng hai nữ nhân vừa giao chiến với các người chẳng lẽ để họ chết chôn chung một mồ?

Khổng Nghĩa còn nóng tính hơn đại ca, sấn lên hai bước quát to:

- Câm miệng. Ngươi đã muốn thế thì bảo chúng cút đi.

Hồng Phong Nương Tử hiểu ngay ý đồ của Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Ngươi không cần đuổi. Hy vọng ngươi sớm được toại nguyện.

Dứt lời kéo tay Thái Vân thi triển khinh công lướt đi.

Chờ họ đi xa Lâm Đoàn Nghĩa mới nhìn Khổng Nhân nói:

- Chẳng lẽ các hạ muốn tuyệt tử tuyệt tôn cả sao?

Đoạn Hồn Chưởng mặt đỏ bầm nghiến răng nói:

- Câm miệng.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn thản nhiên:

- Nếu vậy thì cũng nên cho môn hạ đệ tử tránh ra xa một chút.

Đứng cạnh Câu Trầm Tử là Diệp Hoa, truyền nhân của lão đã cùng sư phụ và Tang Quỳ Tử đã xuất hiện ở Vương Ca Trang sau khi Lâm Đoàn Nghĩa giết chết ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng.

Câu Trầm Tử chỉ thu một đệ tử dốc tận tâm lực truyền tuyệt nghệ cho ái đồ vì thấy Diệp Hoa võ nghệ rất cao cường chỉ kém là hoả hầu chưa đủ.

Nghe Lâm Đoàn Nghĩa định đuổi cả mình đi hắn tức giận quát lên:

- Tiểu tử chớ cuồng ngạo, hãy thử Diệp Hoa ta một chưởng.

Dứt lời nhảy vọt tới xuất một chiêu Lục Triều Tân Vũ chưởng ảnh từ tám phương bốn hướng bao phủ lấy Lâm Đoàn Nghĩa.

Tuy không tin chàng là môn hạ của Đào Chân nhưng thấy một mình chàng tới đây với thái độ ung dung chẳng coi sáu nhân vật mấy chục năm trước đã thành danh khắp giang hồ vào đâu thì đoán rằng nếu không có võ nghệ cao cường chẳng ai dám ngông cuồng như thế.

Vì thế khi thấy Diệp Hoa xuất thủ mọi người đều thất kinh biến sắc.

Ở trúc Luận đảo này ngoài sáu vị trưởng bối ra thì tên đệ tử này của Câu Trầm Tử là võ công cao nhất.

Thực ra sau khi Câu Trầm Tử bại dưới tay Phương Bất Bình lão thoái xuất giang hồ túc ẩn suốt sáu chục năm nhất tâm luyện võ học quyết chí báo thù.

Sau này gặp được Diệp Hoa nhận thấy ở thiếu niên này có tư chất rất tốt thì lòng mừng khấp khởi, dốc lòng truyền tuyệt nghệ cho ái đồ hy vọng rằng dù cho mình không thắng Phương Bất Bình thì Diệp Hoa sẽ thay sư phụ đánh bại truyền nhân của kẻ thù.

Nào ngờ khi gặp Lâm Đoàn Nghĩa ở Vương Ca trang thấy chàng giết một lúc ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng lão mới thấy rằng đồ đệ của mình so với chàng còn kém xa.

Cũng hôm đó theo lời đề xuất của Tang Quỳ Tử hai người quyết định hợp lực mấy vị bằng hữu ngày xưa bị Phương Bất Bình đánh bại, còn liên kết với Long Hổ Thập Tam Tôn để đối phó với Phương Bất Bình.

Nào ngờ mới đến Trúc Luận Đảo chưa được mấy hôm thì người của Long Hổ Thập Tam Tôn đã tới đây gây náo?

Vừa rồi chỉ cần thấy Lâm Đoàn Nghĩa phất tay đã làm cho ba tên môn hạ của Khổng Nhân bay đi như tàu lá, nay thấy ái đồ xông ra Câu Trầm Tử hốt hoảng kêu lên:

- Không được.

Trong lúc nguy cấp lão nhằm Lâm Đoàn Nghĩa đánh ra một chưởng.

Với mục đích cứu ái đồ Câu Trầm Tử đã xuất tận công lực.

Với công phu tu luyện gần trăm năm, một chưởng lão vừa đánh ra e rằng chính Đào Chân còn khó lòng đối phó nổi nói gì đến môn hạ của hắn?

Lâm Đoàn Nghĩa bình tĩnh đưa chưởng lên nghênh tiếp.

Chỉ nghe bình một tiếng dữ dội đất cát bắn lên tung mù mịt chưởng lực đào lên giữa hai đối thủ một hố lớn tới bốn năm thước.

Diệp Hoa rú lên một tiếng thân ảnh bắn đi xa tới mười mấy trượng, Câu Trầm Tử cũng bị bật lùi bảy tám bước, cảm thấy một luồng khí cực hàn thâm nhập vào cơ thể vội vận công bức độc ra.

Tang Quỳ Tử tung mình nhảy lên tiếp lấy Diệp Hoa đáp xuống hỏi:

- Ngươi có sao không?

Tên này run cầm cập nói:

- Lạnh quá ...

Lão quay đầu nhìn Câu Trầm Tử, thấy lão này đang nhắm mắt trị thương nên cũng yên tâm, đặt Diệp Hoa nằm xuống đất lấy một viên dược hoàn nhét vào miệng hắn rồi đặt một tay trước ngực truyền chân khí vào để kháng cự hàng khí đã thâm nhập vào cơ thể Dệp Hoa.

Nào ngờ lão vừa chạm tay vào ngực nạn nhân thực hiện cảm thấy lạnh ngắt vội thu tay về kinh dị nói:

- Hoán lão đệ có phải ngươi cũng bị thương bởi Băng Phách Thần Châm của Hàn Sơn phái không?

Câu Trầm Tử gật đầu:

- Không sai.

Khổng Nhân vội nhảy tới đưa cho hai người bị thương hai viên dược hoàn rồi nói:

- Hãy bảo tồn nguyên khí trước rồi tính sau.

Khổng Nghĩa sấn đến trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Vừa rồi ngươi nói rằng thi triển Âm Phách Sưu Hồn và Sưu Hồn Chưởng giao chiến vì sao lại dùng Băng Phách Thần Châm ám toán?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói đứng ngây ra.

Vừa rồi chàng chỉ phát chưởng với hai thứ để đánh lùi sư đồ của Câu Trầm Tử chứ ai dùng Băng Phách Thần Châm ám toán hồi nào?

Chẳng lẽ trong Trúc Luận Đảo này có kẻ ẩn phục để làm hại sư đồ của Câu Trầm Tử?

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa trấn tĩnh lại rất nhanh.

Mục đích của chàng là kích cho hai phái chính tà đánh nhau đây chẳng phải là cơ hội rất tốt?

Thế là chàng quyết định thừa nhận, cười nói:

- Các ngươi đã muốn chết bổn nhân dùng thứ nào mà chẳng được?

Lời chàng lạnh lùng đầy tử khí làm ai nấy đều phát run.

Cổ Dao lướt tới chỉ Câu Đầu Trượng quát:

- Lão thân cần xem Băng Phách Thần Châm của Mã lão nhi lợi hại thế nào? Nào, ám khí chỉ chưởng, Âm Phách Sưu Hồn gì thì cứ thi triển hết đi.

Quát xong vung Câu Đầu Trượng vung lên nửa vòng rồi để hoành ngang trước ngực chờ đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng có người mai phục muốn chàng xuất thủ để hán thừa cơ ra tay tàn sát đồng đạo võ lâm lẽ nào chàng lại cam tâm phục vụ cho ý đồ hiểm độc đó?

Nghĩ thế cười hắc hắc nó:

- Mấy lão già cổ hũ này thật không muốn sống ...

Chàng chưa nói dứt xong thì Cổ Dao quát to một tiếng vung Câu Đầu Trượng đánh tới liền.

Trượng thế của bà ta hung mãnh kinh nhân, làm kình phong nổi lên ào ạt như sống triều bão lốc.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nói:

- Khoan đã.

Đồng thời nhúng chân bật cao lên mấy trượng, giang cánh rộng lướt đi thêm mấy trượng nữa mới cười hắc hắc nói:

- Không phải vì bổn nhân không đủ sức tiêu diệt Trúc Luận Đảo của các ngươi nhưng lần này tới đây, bổn nhân chỉ nhằm mục đích truyền tin về cái chết của mấy tên kia cho các ngươi biết để lo chuẩn bị hậu sự cho mình.

Dứt lời tung cánh bay đi.

Cổ Dao tức giận quát theo:

- Tam Tôn đó thật đáng hận. Lần sau gặp phải nhất định ta sẽ bổ nát thây ngươi.

oo Lướt đi được mấy dặm Lâm Đoàn Nghĩa sực nhớ tới kẻ bí ẩn dùng Băng Phách Thần Châm ám toán sư đồ Câu Trầm Tử, nghĩ thầm:

- Tên đó thật nham hiểm, đó mới gọi là mượn đao giết người. Tang Quỳ Tử nói rằng Băng Phách Ngưng Sương làm ám khí bá đạo của Hàn Sơn phái không biết có phải đó là Hàn Sơn Hữu mà sư phụ từng nói không?

Nghĩ tới đó chàng thấy rúng động.

Lúc chàng đang phát chưởng công địch thế mà kẻ ám toán dùng ám khí đả thương sư đồ Câu Trầm Tử chàng lại không hề hay biết. Nếu hắn tấn công chàng thì đã trúng thần châm bị thương rồi, làm sao tránh được?

Tất kẻ ám toán phải có cừu hận với Trúc Luận Đảo hoặc có quan hệ đặc biệt với Phi Long Tôn nên tưởng chàng là người của chúng mới ra tay tương trợ.

Cho dù có động cơ nào thì đó là hành độc ác độc của tà phái.

Còn Trúc Luận Đảo toàn là những nhân vật chính phái tuy có hiềm khích với Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân nhưng tất có nguyên nhân, trước khi hiểu rõ vấn đề không thể quy kết họ được.

Sợ kẻ ám toán tiếp tục ám hại người của Trúc Luận Đảo Lâm Đoàn Nghĩa liền đổi hướng quay lại.

Lúc đó trên bãi nơi vừa diễn ra cuộc đấu đã giải tán không còn ai nữa nhưng trong trang viện thì người đi lại rất đông, tất Khổng Nhân đã ra lệnh tăng cường tuần phòng.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt quan sát thực địa thấy một góc đảo có mấy cây cổ thụ xum xuê liền lướt mình tới đó.

Sau khi cởi bộ áo Thiên Tằm cất đi chàng thi triển khinh công bí mật tiếp cận vào trang viện.

Chợt nghe giọng một người tuổi trẻ phát ra trong ngôi lương đình ở một góc viện:

- Ta đã nói trước với gia gia rằng không nên dây vào người của Phi Long Tôn, sau việc này chắc gia gia đã tin vào lời ta. Nay Hoãn lão tiền bối đã bị trọng thương không biết lão nhân gia có chịu từ bỏ ý định không?

Một người khác tiếp lời:

- Nhị ca xem tên đó thế nào?

- Người đó còn trẻ chỉ e còn ít tuổi hơn chúng ta mà võ công thật phi phàm.

- Tiểu đệ không tin Đào Chân có thể đào tạo nên một tên đệ tử lợi hại như vậy đâu.

Người tự xưng là đại ca vặn lại:

- Lục đệ thật hồ đồ, nếu không phải là người của Phi Long Tôn thì làm sao bay được như thế? Lục đệ không nghe Hoán tiền bối lúc mới tới đảo đã nói rằng tiểu tử họ Lâm đã giết mất ba đệ tử của Long Hổ Thập Tam Tôn mà sư phụ của Lâm Đoàn Nghĩa lại có oán thù với gia gia, vì thế lão nhân gia mới có ý định liên kết hai phái chánh tà để hỏi tội hắn. Lúc đó mấy vị tiền bối còm cõi võ nghệ của Long Hổ Thập Tam Tôn là thượng đẳng võ lâm, làm sao bây giờ ngươi lại nói đồ đệ của họ không giỏi?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy nghĩ thầm:

- Thì ra mấy lão quái vật này muốn liên kết với Long Hổ Thập Tam Tôn để đối phó mình. Thật là điều khó tin, như vậy tối nay mình đã hành động đúng. Để xem chúng có chịu từ bỏ ý đồ phản phúc đó hay không.

Lại nghe tiếng Lục đệ nói:

- Cứ cho là Đào Chân có thể đào tạo ra một đệ tử như thế cái mà hắn gọi là Âm Phách Sưu Hồn là thứ công phu gì?

Tên nhị ca đáp:

- Cái đó thì phải hỏi gia gia mới biết được?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy không có gì đáng quan tâm nữa định quay người bỏ đi thì nghe có tiếng quát sang sảng:

- Huynh đệ các ngươi tới đây bình phẩm chuyện gì thế?

Tiếp đó là một nhân ảnh lướt tới lương đình.

Hai thiếu niên ngồi trong lương đình vội đứng lên hành lễ nói:

- Đại bá phụ, bọn tiểu điệt đang bàn về chuyện vừa xảy ra.

Người kia hừ một tiếng nói:

- Mấy vị gia gia bảo các ngươi tuần tra canh phòng địch nhân tập kích sao lại tới đây tán chuyện nhảm?

Hai thiếu niên cúi đầu vâng dạ không dám nói gì.

Giọng người kia dịu xuống:

- Huynh đệ các ngươi đã quan tâm đến chuyện này thì ta cũng cho biết thêm một chi tiết. Vốn gia gia nghe lời Hoán - Doãn hai vị tiền bối khuyên nên định liên kết với Long Hổ Thập Tam Tôn nhưng qua chuyện đêm nay, cho dù bọn chúng có đến đây cầu thì gia gia chẳng những từ chối mà còn muốn trị tội chúng nữa.

Giọng tên Lục đệ lo lắng:

- Nếu như ai trong Long Hổ Thập Tam Tôn cũng có thân thủ cao cường như tên vừa tới đây ...

Vị đại bá phụ ngắt lời:

- Đạo Nguyên, ngươi tưởng rằng tối nay chỉ có một tên tới đây thôi sao?

Tên lục đệ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ có tới mấy tên?

Vị đại bá phụ đáp:

- Lúc đầu thì ta cũng nghĩ chỉ có một tên nhưng sau khi về kiểm tra lại thương tích Hoán lão tiền bối thì mới phát hiện ra Băng Phách Thần Châm bay đến từ hướng khác ...

Đạo Nguyên hỏi:

- Hoán lão tiền bối có trị độc thương được không?

- Bây giờ thì không còn nguy hiểm nữa, Băng Phách Thần Châm là ám khí độc môn của Hàn Sơn phái, chỉ bằng sợ lông tơ nên rất khó nhận ra, đánh trúng người thì sẽ đông huyết mạch mà chết nếu không kịp thời truyền dương khí giải cứu. Hoán lão tiền bối nội công thâm hậu nên không việc gì, còn Diệp Hoa tuy đã được uống một viên Tiêu Hàn Đan và tiếp thêm nguyên dương khí nhưng chỉ e phải mất ít nhất là ba tháng mới bình phục.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vậy thất kinh.

Lại nghe Đạo Nguyên hỏi:

- Không có cách gì đối phó với loại ám khí bá đạo đó hay sao?

Vị đại bá phụ đáp:

- Ngay cả Ngũ Hành Kim Kiếm của lão quái kiệt Phương Bất Bình và Huyền Bài của Hoán tiền bối còn có cách đối phó nói gì chỉ một chút ám khí Băng Phách Thần Châm?

Nhưng loại ám khí này phát đi vô thanh vô tức chỉ khi bắn trúng người mới phát hiện được thì đã trúng độc rồi. Năm xưa Tuyết

Phong Tam Lão nhờ vào loại ám khí này mà hoành hành trong giang hồ.

Y dừng lại một chút nói tiếp:

- Nhưng Tuyết Phong Tam Lão vẫn còn kiêng kỵ Phương Bất Bình, nghe nói trước đây ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy cả mừng chờ xem nghe đối phương sẽ nói tới Hàn Sơn Hữu nhưng từ phía hậu trang bỗng vang tiếng quát.

Vị đại bá phụ dừng lời nói:

- Các ngươi cẩn thận.

Rồi băng mình lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại nhìn thấy phía cuối tường viện có một nhân ảnh lao ra bờ sông.

Tuy thân pháp người đó rất nhanh nhưng chàng vẫn nhận ra hắn đang thi triển Biến Thiên Chi Dã, hơn nữa đó còn là một thiếu nữ.

Trước đây độ một canh giờ chàng đã thấy hai người dùng thân pháp này, bây giờ có một người tới đây chắc rằng người đó đã dùng Băng Phách Thần Châm ám toán sư đồ Câu Trầm Tử.

Không cần nghĩ ngợi Lâm Đoàn Nghĩa liền phi thân đuổi theo.

Nhưng mới lướt đi mấy trượng thì suýt nữa va phải một người đang lao thẳng tới.

Người kia cười hắc hắc nói:

- Bằng hữu đừng chạy nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa lùi lại một bước nhìn xem ai thì nhận ra người đó chính là nhị đảo chủ Đoạn Trường Tiêu Khổng Nghĩa.

Bị chặn đường thiếu nữ phía trước đã biến mất.

oo Lâm Đoàn Nghĩa đã thay y phục không còn bịt mặt nữa giọng nói cũng đổi khác tất đối phương không nhận ra.

Chàng bình tĩnh nói:

- Xin tiền bối chớ hiểu lầm, tại hạ không phải là người tiền bối truy đuổi đâu. Người đó ...

Chỉ trong một đêm gặp bao nhiêu chuyện phiền phức vì thế người trong Trúc Luận Đảo ai cũng tức giận.

Khổng Nghĩa lại càng nóng tính, quát lên:

- Lão phu hỏi ngươi tới đây làm gì?

Đó là vấn đề không dễ giải đáp.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi chốc lát mới trả lời:

- Tại hạ chỉ là người qua đường thôi.

Tiếng là đảo nhưng đây là bến sông gần thị trấn nên cũng có không ít người đi lại, câu đó có thể chấp nhận được.

Phát hiện có người từ trang viện liền đổ xô ra mấy chục cao thủ tay cầm đèn đuốc sáng trưng.

Nhị đảo chủ phu nhân Cổ Dao cũng xuất hiện.

Bà ta đến gần Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Ngươi qua đường vậy thâm nhập vào bổn trang làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tại hạ không phải là người xấu, đúng là mới đi đường qua đây vừa rồi thấy một nữ nhân từ đây chạy đi ...

Nhiều lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi ngươi thi triển khinh công như thế tất võ nghệ không tầm thường. Hãy nói xem tên họ ngươi là gì? Sư phụ là ai? Chỉ cần nói thật ta sẽ thả cho đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp liền:

- Tiên sư Phục Ma kiếm khách Tư Mã Thanh Vân, còn tiên phụ là Kim Đao Lâm Vĩ.

Khổng Nghĩa nghi hoặc nói:

- Ta có nghe trên giang hồ có một Phục Ma kiếm khách và Kim Đao Lâm Vĩ bao giờ đâu?

Một trung niên hán tử chợt chen lời:

- Gia gia, đúng là có một vị Phục Ma kiếm khách nghe nói vị đó kiếm thuật rất cao, Phục Ma kiếm khách còn có một vị sư đệ là Thất Dương Đao Thạch Lục cũng là người có danh tiếng trong giang hồ.

Tang Quỳ Tử chợt nhớ tới chuyện xảy ra ở Vương Ca Trang liền hỏi:

- Ngươi tên gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thoáng chút bối rối nhưng trấn tĩnh lại ngay đáp:

- Tại hạ là Lâm Hưng.

Tang Quỳ Tử truy vấn:

- Lâm Đoàn Nghĩa là gì của ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa không biết vì sao lão biết danh hiệu mình nhưng nghe ngữ khí thì không thiện cảm, liền đáp:

- Đó là bào đệ của tại hạ không biết tiền bối gặp nó ở đâu?

Tang Quỳ Tử đáp:

- Ở trong rừng phía bắc Vương Ca Trang có hai ngôi mộ mới do Lâm Đoàn Nghĩa lập cho Thạch Lục, cũng viết là sư thúc. Ngươi nói rằng mình là đệ tử của Phục Ma kiếm khách chẳng lẽ ngươi với bào đệ đồng thời là sư huynh đệ đồng môn?

Đã trót nói ra Lâm Đoàn Nghĩa không tiện cãi lời biện minh:

- Nó là môn hạ của Tương Giang đại hiệp Đặng Ngãi. Tương Giang đại hiệp có giao tình rất đậm với Thạch sư thúc vì thế nó cũng gọi là sư thúc.

Cổ Dao cười nói:

- Tiểu tử này nói láo. Nếu Lâm Đoàn Nghĩa là danh gia kiếm pháp thì sao ngươi lại không đeo kiếm.

Lâm Đoàn Nghĩa bình thản đáp; - Kiếm của tại hạ bị một tên ma đầu lấy mất rồi.

Hổng Nghĩa cười to nói:

- Đệ tử của Phục Ma kiếm khách lại bị ma đầu cướp mất kiếm quả là chuyện nực cười.

Rồi quay lại bảo một tên đệ tử:

- Khang nhi, ngươi đưa cho hắn một thanh kiếm để xem kiếm thuật của Phục Ma kiếm khách lợi hại đến đâu?

Một thiếu niên chừng hai mươi tuổi dạ một tiếng cởi thanh trường kiếm trên vai xuống đưa cho Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Xin Lâm huynh hãy dùng tạm thanh bảo kiếm này tại hạ còn thanh kiếm khác.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng không thể từ chối cuộc đấu đành nhận kiếm:

- Xin đa tạ Khang huynh.

Thiếu niên quay lại đám đệ tử của Khổng môn lấy một thanh kiếm khác quay lại nói:

- Lâm huynh tiểu đệ là Khổng Khang nghe gia phụ vừa nói rằng lệnh tôn sư Phục Ma kiếm khách kiếm pháp rất tinh diệu, xin được Lâm huynh chỉ dạy vài đường. Tiểu đệ là người bản địa xin Lâm huynh phát chiêu trước đi.

Dứt lời lùi một bước hoành ngang thanh kiếm chờ đợi.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng trong số người ở đây có kẻ đã từng giao thủ với sư phụ nên không tiện dùng Minh Vương kiếm pháp chỉ có thể ghép thêm một vài thức trong đó vào Phục Ma kiếm pháp sẽ trở nên linh diệu hơn.

Liền cười nói:

- Tại hạ đành thất lễ.

Dứt lời từ từ đưa mũi kiếm đâm tới ngực Khổng Khang.

Thiếu niên này xuất chiêu Hoạch Địa Vi Lao đối phó lại.

Hai kiếm tiếp nhau nổ bùng phát ra một quầng lửa.

Khổng Khang cảm thấy cánh tay mình tê đi bật lui hai bước không nâng kiếm lên nổi nữa.

Người của Khổng môn thấy vậy đều biến sắc.

Cổ Dao nói:

- Khang nhi lùi lại đi. Người ta nội lực cao hơn ngươi nhiều, đổi người khác.

Khổng Khang đỏ mặt chắp tay nói:

- Nội lực của Lâm huynh quả là phi phàm, tiểu đệ chưa lĩnh hội được kiếm pháp ảo diệu của Lâm huynh thật đáng tiếc.

Lâm Đoàn Nghĩa mới dùng có hai thành công lực thấy đối phương nội tâm vẫn chưa phục nhưng vẫn cười đáp:

- Không dám chỉ là Khổng huynh nhường nhịn đó thôi.

Chợt một người lao tới như cơn lốc quát to:

- Khang ca để tiểu muội đánh cho.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương hùng hổ như vậy nhìn lại thấy cô ta chỉ mười sáu mười bảy tuổi không nhịn được cười.

Thếu nữ thấy vậy sấn tới chỉ kiếm vào ngực chàng quát lên:

- Ngươi cười gì mau xuất kiếm mà chịu chết.

Cổ dao nhìn cô ta nói:

- Độ nhi lùi lại đi, đại ca ngươi còn chưa được nữa là.

Thiếu nữ ương ngạnh nói:

- Cứ đánh rồi sẽ biết.

Rồi chẳng kể gì đến trưởng bối vung kiếm đánh ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ lùi tránh mà không tiếp chiêu.

Thiếu nữ thấy vậy càng tức quát:

- Tiểu tử xấu xa kia sao không chịu hoàn thủ? Cẩn thận kẻo cô nương giết sống ngươi không ai đền mạng đâu.

Phía sau có một tên tiểu đồng mười hai mười ba tuổi vỗ tay cười nói:

- Tiểu cô cô đánh hay lắm.

Lúc ấy lại có thêm mấy người từ trang viện tiến ra.

Chớp mắt đã qua mười mấy chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cô nương cẩn thận tại hạ hoàn thủ đây.

Dứt lời xuất chiêu Đại Dũng Kim Liên dùng kiếm áp vào thanh trường kiếm của đối phương lắc nhẹ.

Cả tay lẫn kiếm bị đánh bạt ra, thiếu nữ đành lui về nhưng lấy lại thế rất nhanh, lại lao vào xuất chỉ điểm tới Hiền Du huyệt của đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thân pháp của thiếu nữ huyền diệu như thế buột miệng khen:

- Hảo.

Trường kiếm biến chiêu điểm tới cổ tay thiếu nữ.

Thiếu nữ đang điểm tới nào ngờ đối phương không tránh định bến chiêu thì đã thấy mũi kiếm điểm sang tránh cũng không kịp nữa.

Chỉ nghe keng một tiếng chiếc vòng ngọc trên tay cô ta đã bị mũi kiếm chém đứt.

Thiếu nữ nhảy lùi lại khóc oà lên.

Một lão nhân chừng bảy mươi tuổi bước lên nói:

- Phục Ma kiếm khách quả là tinh diệu, lão phu xin thỉnh giáo cao chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy mắt lão nhân sáng quắc biết rằng nội công thâm hậu, liền ôm kiếm đáp:

- Lẽ ra mạt học hậu bối phải xin thỉnh giáo tiền bối ...

Lão nhân cười nói:

- Thiếu hiệp không cần khách sáo, lão phu là Khổng Thi. Tuy đao kiếm không có mắt nhưng chúng ta điểm tới là dừng, thiếu hiệp phát chiêu đi.

Nói xong đưa chếch kiếm lên mắt nhìn thẳng đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thanh bảo kiếm trong tay lão toả ra hàn quang lấp lánh bết đối phương vận dụng nội lực mà phát kiếm quang, điều này trước đây sư phụ chàng Phục Ma kiếm khách chưa làm được nên không dám coi thường.

Chàng chắp tay nói:

- Vãn bối đắc tội.

Dứt lời xuất liền hai chiêu Sách Mã Giương Tiên, Huy Qua Chỉ Nhật đồng thời đánh ra.

Khổng Thi thấy mũi kiếm của đối phương đánh vừa động thì đã sinh ra kiếm khí biết gặp cường địch liền xuất tuyệt học của Khổng gia đối phó.

Thiếu nữ Độ nhi vốn chưa phục, nay thấy gia gia dốc hết bản lĩnh vẫn chưa thắng được đối phương mới thở phào một hơi.

Mẫu thân cô ta đứng cạnh nói:

- Nha đầu bướng bỉnh, bây giờ ngươi sáng mắt ra rồi chứ? Gia gia còn chưa thắng nổi.

Nếu vừa rồi người ta không hạ thủ lưu tình thì đến cổ tay còn đứt nói chi đến chiếc vòng?

Độ nhi nói:

- Nữ nhi đấu với gia gia còn cầm cự được hai mươi chiêu sao đấu với tiểu tử kia mới một chiêu đã tất thủ?

Thiếu phụ không hiểu vì sao trầm ngâm nói:

- Có lẽ vì ngươi nóng nảy nên mất bình tĩnh.

Bấy giờ chợt thấy Khổng Thi đang vung kiếm tấn công như bão táp, kiếm ảnh bao trùm lấy đối phương chợt thu kiếm về chắp tay nói:

- Kiếm pháp của thiếu hiệp cực kỳ ảo diệu lão phu cam nhận hạ phong.

Mọi người nghe nó thế thảy đều ngơ ngác.

Rõ ràng lão đang thắng thế cớ sao nhận bại?

Nhưng huynh nhìn kỹ lại mới biết nguyên do.

Trên ngực áo của Khổng Thi bị mũ kiếm khoan một lỗ nhỏ, với vị trí đó chỉ cần đối phương đâm sâu vào hai tấc là lão ta bị mất mạng chẳng nghi.

Cổ Dao ho khan một tiếng cầm Câu Đầu Trượng bước ra.

Ba ta bước rất chậm nhưng cứ mỗi lần gõ trượng xuống đất làm mặt đất rung chuyển cách mấy chục trượng còn nhận ra.

Cổ Dao dừng lại trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa lạnh giọng nói:

- Tiểu tử ngươi đã đánh bại bốn chiêu của Khổng gia rồi, như thế đủ thấy ngươi còn trẻ nhưng bản lĩnh phi thường. Lão bà ta sống đã nhiều năm nhưng chưa từng biết ngoài Phương Bất Bình có ai trong vòng trăm chiêu mà thắng được Tử Nghê kiếm pháp của Khổng gia. Bây giờ thì ngươi hết đường chối cãi, vừa rồi ngươi dùng chiêu cuối cùng Phán Quan Giá Thiệp đó là học được từ đâu?

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 17: Hồng nhân tình nghiệt

Quả thật vừa rồi để đối phó với chiêu Hàn Tinh Độ Đẩu của Khổng Thi, Lâm Đoàn Nghĩa đã phải dùng tới chiêu Phán Quan Giá Thiệp trong Minh Vương kiếm pháp, không ngờ bị lão bà bà này nhận ra.

Nghe hỏi chàng sửng người ra trong chốc lát nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh đáp:

- Võ học vốn sinh ra từ một nguồn gốc, kiếm pháp của vãn bối đích thực là do tiên sư Phục Ma kiếm khách truyền thụ, trong đó cũng không có chiêu nào là Phán Quan Giá Thiệp như tiền bối vừa nói ...

Cổ Dao hừ một tiếng nói:

- Ngươi cho rằng ta nhìn sai ư? Vậy ngươi bảo chiêu đó là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Chiêu đó là Thái Công Tế Thánh, chẳng qua vãn bối sợ thất thủ ngộ thương nên mới đưa chếch mũi kiếm sang phải mấy tấc.

Thấy đối phương trả lời nhanh như vậy Cổ Dao sinh ra bán tín bán nghi.

Một lúc sau bà ta lại hỏi:

- Theo ta thấy thì kiếm pháp đó của ngươi đã là võ học cái thế, như vậy sư phụ ngươi tất càng tinh luyện hơn vì sao bị giết?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đạo cao một thước ma cao một trượng. Hớn nữa lúc đó tiên sư không được khoẻ.

Cổ Dao nhíu mày nói:

- Tiểu tử cho dù ngươi có lý. Bây giờ lão bà ta thử xem kiếm pháp của ngươi rốt cuộc là tinh diệu tới mức nào?

Nghe nói thế Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi giật mình chấn động.

Thực tâm mà nói thì chàng không sợ bị bại dưới tay Cổ Dao nhưng tất phải dốc hết sở học, đương nhiên đối phương sẽ nhận ra lai lịch thân phận của mình.

Mặt khác nếu chàng bại thì không nói làm gì nhưng nếu thắng thì sẽ kết oán cừu với Khổng gia không làm sao hoá giải được.

Khổng Nghĩa biết tính của thê tử mình quen ngạo thị giang hồ.

Với uy danh của bà ta và thân phận của Khổng môn, đấu với một tên hậu sinh vãn bối sẽ mất đi phẩm giá nhược bằng thua thì đó là một mối đại sỉ nhục, chẳng những bà ta phải mai danh ẩn tích mà Khổng gia còn mặt mũi nào xuất hiện trên giang hồ nữa?

Suy tính xong lão liền nói:

- Thôi để tiểu huynh đệ này đi.

Cổ Dao trừng mắt quát:

- Ngươi chớ chọc tay vào.

Khổng Nghĩa hốt hoảng nhảy lùi lại.

Khổng gia đệ tử thấy vậy cười vang lên.

Cổ Dao cũng không nhịn được đắc ý cười to.

Lâm Đoàn Nghĩa thừa cơ tình hình dịu bớt ôm quyền nói:

- Vãn bối không dám giao thủ với lão bà bà đâu.

Bây giờ xin làm một trò chơi nhỏ góp thêm tiếng cười cho các vị tiền bối.

Dứt lời vung tay.

Một ánh chớp loé lên thanh kiếm trong tay chàng vút đi vạch ra một dường sáng chói ...

- Phập.

Thanh bảo kiếm bay tới cắm phập vào một thân cây lớn cách đó hai mươi trượng ngập vào tận chuôi.

Mấy chục cặp mắt mở to hết nhìn chuôi kiếm thò ra lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa.

Tuy có người từng chứng kiến công phu Phi Kiếm Xuyên Vân nhưng cắm sâu và chuẩn xác như thế thì chưa từng nghe ai nói.

Đoạn Trường Tiêu Khổng Nghĩa thán phục thốt lên:

- Tuyệt kiếm.

Rồi quay sang thê tử nói:

- Nương tử không cần đấu nữa.

Cổ Dao đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Lâm Đoàn Nghĩa một lúc chợt thốt lên hai tiếng:

- Quái sự.

Rồi cắp trượng lùi ra.

Chẳng ai hiểu bà ta định nói gì.

Lâm Đoàn Nghĩa nhờ thế mà tránh được phiền phức trong bụng mừng thầm cười nói:

- Được tiền bối tha cho vãn bối xin thu kiếm về.

Dứt lời lướt mình nhảy một bước xa tới hai mươi trượng tới thân cây rút kiếm quay lại, chỉ trong nháy mắt đã trở về chỗ cũ.

Mọi người thấy thân pháp chàng cao tuyệt như thế càng thán phục.

Cổ Dao thở dài nói:

- Tiểu ca quả là bậc kiệt xuất nhất của lớp trẻ tuổi trong giang hồ. Bây giờ ngươi định đi đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Nếu nói rằng đến Tiết Gia đảo thì không đúng đường ...

Liền đáp:

- Vãn bối vốn đuổi theo một người biết bay ...

Câu Trầm Tử bấy gờ vừa tới nghe nói liền quát lên:

- Có phải tiểu tử ngươi là kẻ vừa dùng Băng Phách Thần Châm ám toán sư đồ chúng ta?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Vãn bối không biết Băng Phách Thần Châm là gì nhưng lại biết người của Long Hổ Thập Tam Tôn giết người vô số. Tên phụ và tiên sư đều bị chúng giết hại, vì không biết chúng ở đâu lại nghe nói trong Long Hổ Thập Tam Tôn có người biết bay, vì gặp một tên như thế nên mới đuổi theo không giết hắn trả thù sao lại đi ám toán người khác? Nay hắn không có ở đây vãn bối xin cáo từ.

Lờ chàng nghe hợp tình hợp lý sao lại không tin?

Câu Trầm Tử thấp giọng nói:

- Như thế là lão phu trách nhầm ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Các vị tiền bối đều là người xông pha giang hồ nhiều năm trong giang hồ tất biết Long Hổ Thập Tam Tôn ở đâu. Nếu có thể cho biết thì vãn bối vô cùng cảm kích.

Khổng Nhân hỏi:

- Tiểu ca định một mình đối phó với Long Hổ Thập Tam Tôn hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Vãn bối vì báo thù cho gia sư và gia phụ nên quyết tìm chúng báo thù, Long Hổ Thập Tam Tôn giết rất nhiều người chính phái trong võ lâm, lẽ ra phải có những vị tiền bối võ lâm đứng ra chủ trì công đạo mới phải.

Câu đó chạm đến lòng tự ái của mấy vị lão giang hồ.

Nhiều người nhíu mày nói:

- Ngoài này gió lạnh ở lâu không tốt, nếu tiểu ca không có việc gì gấp thì xin mời vào tệ trang nói chuyện. Lão phu có mấy việc muốn nói cho ngươi biết.

Lâm Đoàn Nghĩa mừng rỡ chắp tay đáp:

- Vãn bối xin đa tạ thịnh tình.

Nói xong theo mọi người tiến vào trang viện.

Trừ một số được lệnh canh phòng trong đại sảnh tụ tập đến mấy chục người.

Một lúc sau trà rượu được dọn ra.

Ở bàn thượng toạ gồm hai đôi phu thê trang chủ, Tang Quỳ Tử, Câu Trầm Tử, mấy vị cao niên đệ nhị đại Khổng gia, Lâm Đoàn Nghĩa và Khổng Khang.

Rượu qua ba tuần Lâm Đoàn Nghĩa nhắc lại chuyện Long Hổ Thập Tam Tôn.

Khổng Nhân nói:

- Việc này lẽ ra lão phu không được tiết lộ ra ngoài nhưng chúng ta là đồng đạo võ lâm, lại thấy Lâm thiếu hiệp chí khí như vậy nên lão phu không muốn giấu ... trước đây hơn sáu chục năm lão phu từng có quen biết Đào Chân. Võ nghệ hắn cũng tầm tầm như lão phu. Vì hắn đã bị Phương Bất Bình đánh bại nên mấy chục năm nay đã ẩn cư luyện tuyệt nghệ, mấy năm trước có gặp lại lão phu một lần hẹn cùng nhau tìm Phương Bất Bình báo thù. Vừa rồi hai vị Hoán Doãn lão ca tới đây ban đầu có ý liên kết với Long Hổ Thập Tam Tôn để tìm Phương Bất Bình nào ngờ lúc tối một tên trong Phi Long Tôn tới đây buông lời cuồng ngạo lại còn gây sự. Hơn nữa ...

Tới đó lão chợt dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng lão không muốn thừa nhận mình và mấy vị bằng hữu bị nếm khổ đầu bởi một tên thuộc hạ của Phi Long Tôn nên không nói nữa.

Cổ Dao tức giận nói tiếp:

- Người của mã lão nhi thật đáng giết, dám tới đây ẩn núp thừa cơ chúng ta giao thủ để ám toán ...

Lâm Đoàn Nghĩa không bỏ lỡ cơ hội liền nói:

- Không biết họ Mã có phải là một trong Long Hổ Thập Tam Tôn không?

Cổ Dao nói tiếp:

- Huynh đệ Mã lão nhi có ba người gồm lão đại Minh Tích, lão nhị Minh Thạch, lão tam Mnh Sơn. Vì chúng cư trú ở Tuyết Sơn nên gọi là Tuyết Phong Tam Lão.

Lâm Đoàn Nghĩa à lên một tiếng hỏi:

- Chắc chúng cũng là nhân vật tà phái?

Dung Mỹ bấy giờ mới lên tiếng:

- Đại loại là thế, nghe nó huynh đệ chúng sợ Phương Bất Bình tìm đến mình nên mới cúi đầu xưng thần cống nạp lễ vật cho lão quái đó.

Tang Quỳ Tử chợt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiểu ca, bào đệ của ngươi Lâm Đoàn Nghĩa theo Phương Bất Bình học tà công, việc đó ngươi có biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Nghĩa đệ trước đây theo học Tương Giang đại hiệp, việc hắn bỏ sư đầu môn phái khác vãn bối không biết.

Tang Quỳ Tử lại hỏi:

- Tính tình hắn thế nào?

- Chúng tôi là huynh đệ song sinh, không những diện mạo mà tính tình cũng rất giống nhau.

Lão đem chuyện mình trông thấy Lâm Đoàn Nghĩa giết chết ba tên Xích Long Hoàng Long và Độc Long ở Vương Ca trang đem đầu chúng tế trước mộ Thất Dương Đao Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng kể lại, còn thêm một câu:

- Nếu lệnh đệ tính tình thiện lương và nghĩa khí như tiểu ca thì giang hồ mới tránh khỏi một đại nạn. Với võ nghệ hắn như lão phu

thấy nếu tính tình lại cuồng ngạo độc ác như Phương Bất Bình thì là mối hoạ không nhỏ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Các vị tiền bối yên tâm, nói thế nào gia đệ cũng đi theo con đường tà ác, huống chi gia phụ bị hại bởi tay hắc đạo ...

Vừa lúc đó thì ngoài trang viện vang lên tiếng người quát tháo và tiếng chân chạy rầm rập.

Đoạt Hồn Chưởng Khổng Nhân đứng lên nói:

- Không biết kẻ nào tự tìm chết tới đây?

Chợt nghe trước trang môn có người cười hô hô nói:

- Trúc Luận Đảo có những nhân vật nào mà dám chặn đường lão nhân gia? Loại tiểu bối các ngươi không đáng để lão phu giết gọi mấy tên trưởng bối ra đây.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhận ra giọng nói của Thôi Ngoạ Long ngạc nhiên tự hỏi:

- Hai vị tiền bối đã bị thúc điệt Dực Long Phùng Duệ giết lập mộ làm sao còn sống tới đây? Phải rồi chính Thái Vân cũng không chết chắc là có khuất tất gì đây?

Chàng lại nghĩ:

- Nếu để họ gặp mình chẳng hoá ra việc giả mạo của mình bại lộ cả hay sao?

Lúc đó Khổng Nghĩa nhìn chàng nói:

- Lâm thiếu hiệp cứ ngồi lão phu ra ngoài một chút.

Cổ Dao Tang Quỳ Tử cũng ra theo.

Lâm Đoàn Nghĩa thừa cơ đứng lên nói:

- Các vị tiền bối để vãn bối ra xem có phải người trong Long Hổ Thập Tam Tôn không?

Dứt lời cũng ra khỏi sảnh phóng mình lao đi ...

Khổng Nghĩa bước ra khỏi sảnh đường nói to:

- Cuồng đồ ở đâu dám đến trước mặt Đoạn Hồn Tiêu gây náo?

Tiếng người trước cổng cười kha kha nói:

- Thì ra đây là hang ổ của Khổng Môn Song Kiệt. Mau ra đây tỷ thí với chúng ta vài chiêu.

Khổng Nghĩa ra đến cổng, thấy hai lão nhân đứng sát nhau tóc bạc như sương đôi mắt ánh lên như ngọn đuốc.

Nhìn tuổi tác tương đương mình lại gọi đích danh Khổng Môn Song Kiệt với ngữ khí ngang tàng như thế tin rằng bối phận của đối phương chẳng kém mình nhưng chưa biết là ai liền hỏi:

- Hai vị xin thứ lỗi cho Khổng Nghĩa già cả mắt kém không nhận ra ...

Một người nói:

- Khổng lão nhị trước hết hãy thử của ta một chưởng rồi sẽ nói.

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Khổng Nghĩa vung tay đánh trả lại.

Chỉ nghe bình một tiếng cả hai cùng bị chấn lui một bước.

Bấy giờ mọi người trong sảnh đều tiến ra.

Khổng Nhân thấy lão đệ đối chưởng bình phân thu sắc, hai người kia có vẻ như không ác ý, bước lên cười nói:

- Bằng hữu ngày xưa xin mời vào tệ trang sao còn đùa như thế?

Lão nhân thứ hai nói:

- Khổng lão đại, ngươi cũng đấu với ta một chưởng.

Dứt lời đưa chưởng đánh lên.

Dung Mỹ quát to:

- Có lão thân đây.

Rồi lao tới trước trượng phu vung chưởng đối địch.

Nên biết Dung Mỹ võ nghệ không kém em chồng là Khổng Nghĩa, nhưng sau khi đối chưởng lại bị chấn lùi đến hai bước.

Lão nhân kia cười hô hô nói:

- Lão Dung bà ngươi được đâu. Thêm Khổng lão đại vào nữa mới được.

Dung Mỹ tức giận thét lên xông vào phát chưởng như điên nhưng không sao chạm được vào người đối thủ.

Hai bên đầu chừng mười chiêu Khổng Nhân chợt kêu lên:

- Điền lão đệ, đừng đánh nữa. Lão bà kia làm sao mà chưa nhìn ra Thất Ảnh Thần Công chứ?

Người giao thủ với Dung Mỹ quả nhiên là Điền Thiên Lại, nghe Khổng Nhân gọi đích danh liền nhảy lùi ra ba trượng.

Dung Mỹ trừng mắt nói:

- Ta làm sao mà không biết lão tặc ngươi chứ?

Điền Thiên Lại chắp tay nói:

- Đại tẩu tại hạ thất lễ.

Khổng Nhân chỉ tay vào lão nhân đang giao thủ với nhị đệ hỏi:

- Điền lão đệ người đó là ai?

Điền Thiên Lại cười nói:

- Hắn là nhị thập tứ.

Lão nhân kia nghe vậy trừng mắt quát:

- Điền lão nhi đừng nói bậy.

Khổng Nhân nghe biết lão nhân kia cũng là người quen biết nhưng ẩn cư đã sáu mươi năm, trước đây bằng hữu lại nhiều không nhớ hết, liền bước lại gần nói:

- Xin thứ lỗi Khổng mỗ chưa nhận ra ...

Người kia quát:

- Đúng là gà mù ...

Rồi đánh ra một chiêu.

Khổng Nhân cười kha kha nói:

- Thì ra là Thôi lão ca.

Không sai, lão nhân thô lỗ đó là Thôi Ngoạ Long. Bấy giờ lão ta mới chịu dừng tay.

Mấy vị bằng hữu xa nhau mấy chục năm bay gặp nhau còn loạn đả một trận bây giờ thì cười ran cả lên.

Nhiều mời khách vào sảnh sai người bày tiệc tiếp đãi bấy giờ mới nhớ đến Lâm Đoàn Nghĩa liền hỏi:

- Hai vị tới đây còn có ai nữa không?

Thôi Ngoạ Long đáp:

- Chỉ có hai chúng tôi.

Khổng Nhân ngạc nhiên nói:

- Lạ thật Lâm tiểu ca thấy có người đến mới chạy ra chẳng lẽ có địch nhân đến xâm phạm Trúc Luận Đảo hay sao?

Điền Thiên Lại liền hỏi:

- Lâm tiểu ca nào? Có phải Lâm Đoàn Nghĩa không?

Nhiều lắc đầu:

- Không phải Lâm Đoàn Nghĩa mà là bào huynh của hắn Lâm Hưng.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tối nay bổn đảo xảy ra nhiều chuyện. Đầu tiên có hai vị cô nương tới gây náo bị chúng ta bắt đang định tra hỏi lai lịch chúng thì một tên trong Phi Long Tôn tới kiếm chuyện.

Ngoài ra còn một tên môn hạ của Tuyết Phong Tam Lão ẩn nấp trong đảo ám toán, dùng Băng Phách Thần Châm đả thương sư đồ Hoán lão ca. Chúng đi chưa lâu thì Lâm Hưng đến ...

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Còn Lâm Hưng thì sao?

Chúng ta mời Lẩm tiểu ca ở lại uống rượu không lâu thì hai vị tới, chắc hán đã phát hiện cừu nhân nên đuổi theo rồi.

Khổng Nghĩa tiếp lời:

- Sáu mươi năm trước chúng ta gặp chuyện điêu linh, tệ huynh đệ mấy chục năm không màng đến thế sự, không ngờ hôm nay mấy vị bằng hữu cùng đến quả là đều đáng mừng.

Điền Thiên Lại nói:

- Thực ra hai chúng ta đi theo bảo hộ hai thiếu nữ di làm giúp Lâm Đoàn Nghĩa một việc, tình cờ qua đây.

Tang Quỳ Tử chợt hỏi:

- Có phải Lâm Đoàn Nghĩa là nhân huynh tử của Kim Đao Lâm Vĩ, truyền nhân của lão quái vật Phương Bất Bình không?

Điền Thiên Lại đáp:

- Không sai, nghe nói các ngươi định tìm hài tử đó báo thù Phương Bất Bình năm xưa phải không?

- Chính thế.

Điền Thiên Lại thở dài nói:

- Theo ý ta thì chuyện sáu mươi năm trước nên bỏ qua đi.

Tang Quỳ Tử nói:

- Ngươi không tính nữa nhưng ta và Hoán lão ca quyết tìm hắn.

Thôi Ngoạ Long cười hỏi:

- Doãn huynh có tự tin thắng nổi hắn không?

Tang Quỳ Tử đỏ mặt hỏi:

- Ngươi hỏi thế là có ý gì?

Điền Thiên Lại nói:

- Nghe nói Hoán lão ca luyện được một vật có thể khắc chế Ngũ Hành Kim Kiếm của Phương Bất Bình nhưng nếu Lâm Đoàn Nghĩa không dùng đến Ngũ Hành Kim Kiếm thì sao?

Câu Trầm Tử nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu tử đó dám đấu nội lực với ta?

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Nội công của Hoán lão ca so với Khổng lão nhị thì thế nào?

Câu Trầm Tử kiếm khách đáp mặt lộ vẻ tức giận.

Cổ Dao nói:

- Mấy chục năm không gặp sao hôm nay các vị không nói chuyện vui mà căng thẳng như vậy?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Những lão già chúng ta cứ tiếp tục ẩn cư thì không nói làm gì, bây giờ trùng hiện võ lâm không phải là chuyện dễ. Thôi Ngoạ Long ta năm xưa bị bại dưới tay Phương Bất Bình nhưng bụng không phục. Trái lại sau khi gặp truyền nhân hắn là Lâm Đoàn Nghĩa thì ta và Điền Thiên Lại bái phục sát đất. Mới rồi thử mấy chưởng mới biết công lực của chúng ta chỉ tầm tầm như nhau thôi, dám đoán Doãn lão huynh và Hoán lão huynh cũng không hơn nhiều lắm, thế mà Lâm Đoàn Nghĩa lại dám đúng cho hai chúng ta tận lực đánh hắn hai chưởng.

Chúng nhân nghe nói đều thất kinh.

Khổng Nghĩa nghi hoặc nói:

- Thôi huynh nói thật chứ?

Thôi Ngoạ Long liền kể lại cuộc đấu trong sơn cốc gần Thanh Linh phái, kể xong nói thêm:

- Thử hỏi một thiếu niên tài hoa và nghĩa khí như thế làm sao chúng ta có thể liên thủ để hãm hại nó?

Nhiều chợt thở dài nói:

- Nếu đúng như lời Thôi lão ca nói thì chúng ta nên giúp hài tử này mới đúng.

Chợt nhớ ra điều gì lão nhìn Thôi- Điền nhị lão hỏi:

- Hồi nãy tên môn hạ của Phi Long Tôn nói rằng hai vị đã bị chúng sát hại làm sao ...

Thôi Ngoạ Long ngơ ngác hỏi:

- Sao lại có chuyện đó?

Điền Thiên Lại cười hỏi:

- Thôi lão đệ quên rằng chúng ta muốn thế sao?

Thôi Ngoạ Long sực nhớ ra ôm bụng cười ngất.

Đoạn Hồn Chưởng Khổng Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị nói xem chuyện thế nào?

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Hôm đó chúng ta truy tìm Lâm Đoàn Nghĩa nhưng không thấy lại gặp Dực Long Phùng Duệ mang theo mấy người đến Vô Sầu cốc gần Thanh Linh phái nơi chúng ta đánh Lâm Đoàn Nghĩa hai chưởng. Biết Thanh Linh đạo cô không đấu nổi với bọn này sợ người của Thanh Linh phái gặp độc thủ của bọn chúng, trước khi chúng ta rút đi đã phóng hoả đốt am tạo nên mấy ngôi mộ giả rồi đưa hai cô nương đến Lao Sơn.

Khổng Nhân hỏi:

- Hai cô nương đó là ai?

- Một tên là môn hạ của phái Thanh Linh, một là tôn nữ của Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương.

Khổng Nhân lại hỏi:

- Mi Cổ Thương là ai?

Điền Thiên Lại đáp:

- Hắn đầu tiên là đệ tử của Hoạt Nhiên Tử sau chuyển sang học nghệ ở Ngũ Độc Tôn Giả.

- Hoạt Nhiên Tử Phan Công Sư là người đồng đại với chúng ta, làm sao môn hạ của hắn lại đầu nhập sang Hổ Tử Ngũ Độc Tôn Giả?

- Việc này huynh đệ không rõ lắm. Bây giờ người của Long Hổ Thập Tam Tôn tàn hại giang hồ nhưng chỉ có Long Môn. Chúng ta nên lôi kéo Hổ Môn để đấu lại chúng.

Khổng Nhân cười to nói:

- Mấy ngày trước Hoán Doãn nhị lão ca tới đây muốn liên kết với Long Môn trong Long Hổ Thập Tam Tôn để đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa. Bây giờ hai vị lại muốn lôi kéo Hổ Môn đối địch với Long Môn. Thật chẳng biết ra sao nữa. Vậy bốn vị nên đàm phán lại kỹ đi thôi.

Tang Quỳ Tử nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Phi Long Tôn đã dám tới đây gây sự ta đành xoá bỏ thành kiến chuyển sang lôi kéo Hổ Môn.

Cổ Dao chợt hỏi:

- Điền lão, hai vị cô nương mà các vị hộ giá hình thức thế nào?

Điền Thiên Lại tả lại hình dáng.

Cổ Dao cười nói:

- Nếu vậy thì người của Hổ Môn hôm nay đã tới đây, nó cũng là một trong hai thiếu nữ thoát khỏi bổn trang.

Dung Mỹ cười nói:

- Hay lắm. Bốn vị một bên kéo Long Môn một bên ước với Hổ Môn nhất định sẽ diễn ra một cuộc đấu long trời lở đất chứ chẳng nghi.

Thôi Ngoạ Long vỗ tay tán thưởng:

- Kế của đại tẩu quả thần diệu.

Thực ra Dung Mỹ chỉ có ý châm biếm bốn vị khách thôi không ngờ được khen là diệu kế ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Lạ thật, có gì hay đâu chứ?

Thôi Ngoạ Long đang cao hứng liền giải thích:

- Long Môn đang dùng một loại chưởng pháp giống như Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng để giết người làm chấn động toàn võ lâm. Ai cũng cho rằng Mi Cổ Thương là hung thủ. Huynh đệ và Điền lão đưa tôn

nữ của hắn hồi sơn nói rõ việc này lo gì Mi Cổ Thương và Ngũ Độc Tôn Giả không xuất sơn hỏi tội kẻ vu oan giá hoạ? Doãn Hoán hai người cứ đầu nhập vào Long Môn khích chúng đối địch với Hổ Môn, Khổng lão đại sẽ trở thành lãnh tụ của phái trung dung liên hợp các nhân vật chính phái, chờ cho hai môn Long Hổ kịch chiến xong chỉ cần giăng lưới bắt những kẻ còn sống sót, như thế chẳng phải là diệu kế?

Mọi người đều hiểu ra gật đầu khen phải.

Nhưng Câu Trầm Tử vẫn còn băn khoăn:

- Như vậy chúng ta sẽ lâm vòng nguy hiểm ...

Thôi Ngoạ Long nói:

- Lúc chiến cuộc nổ ra chẳng lẽ ngươi không tìm được cớ gì để chuồn đi? Thậm chí nếu cần cứ đánh loạn đi nhưng đừng liều mạng là được.

Xem ra đại kế đã thành không ai phản đối nữa. Mọi người vui vẻ nhập tiệc.

oo Đây nói Lâm Đoàn Nghĩa sợ Thôi Điền nhị lão đến sẽ làm lộ bí mật của mình nên vội vàng chạy khỏi Trúc Luận Đảo.

Chàng làm ra bộ phát hiện địch nhân đuổi theo, nào ngờ chuyện giả hoá thật, đi chừng nửa dặm thì phát hiện một người.

Đó chính là thiếu nữ thi triển Biến Thiên Chi Dã mà chàng đã trông thấy hai lần.

Thân pháp của thiếu nữ rất linh diệu Lâm Đoàn Nghĩa cố sức bao nhiêu cũng không rút ngắn được khoảng cách.

Lâm Đoàn Nghĩa đành gọi to:

- Cô nương xin dừng bước.

Nào ngờ thiếu nữ chẳng những không dừng lại mà còn chạy vào một khu rừng.

Nhưng đêm tối rừng rậm lại cách xa ba bốn chục trượng tìm sao cho thấy?

Lâm Đoàn Nghĩa đuổi theo một lúc chợt thấy phía xa có hai người nằm trên đám cỏ một hồng một bạch.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới gần chút nữa thì kêu lên khi nhận ra đó là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân.

Hai người đã bị thương đang nằm thoi thóp.

Kiểm tra mạch tượng xong Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi kêu lên:

- Tuyệt Âm Thủ. Chàng đứng lên trán toát mồ hôi nhìn hai thiếu nữ.

Trong bí kíp võ học của Phương Bất Bình chàng có đọc thấy viết triệu chứng và cách chữa trị loại độc thương bá đạo này. Theo đó chỉ có một cách âm dương kết hợp thì mới cứu được nạn nhân khỏi chết.

Làm thế nào mà chàng làm được cách này?

Lần trước để cứu Hồng Phong Nương Tử và Nhàn Vân chàng đã phải cởi y phục của họ ra để bức độc ra ngoài, tưởng chỉ một lần duy nhất trong đời phải làm cái việc bất đắc dĩ đó.

Thế mà bây giờ còn phải đứng trước cảnh huống nan giải gấp trăm lần.

Lâm Đoàn Nghĩa buông tiếng thở dài rồi quay mình bước đi ...

Nhưng được mấy bước chàng dừng lại nhìn.

Chẳng lẽ cứ bỏ mặc cho hai thiếu nữ xinh đẹp như hoa đầy sinh lực này chết đi?

Hàng trăm ý nghĩ thoáng hiện trong đầu.

Chàng nhớ lại trước đây Nhàn Vân khi được cứu tĩnh đã nói:

- Ta thà chết chứ để ngươi làm ô uế tấm thân trinh bạch của ta.

Đó là chỉ mới cởi áo cô ta để bức độc ra ngoài, huống gì bây giờ lại phải ...

Cuối cùng chàng nghiến răng nói:

- Phải cứu sống họ đã rồi sau đó để mặc họ quyết định phải làm gì. Tự vẫn cũng được giết chết mình cũng được.

Nghĩ đoạn đưa mắt nhìn quanh tìm địa thế rồi mang hai thiếu nữ vào một Thạch động cách đó không xa.

Chừng sau một canh giờ việc chữa trị hoàn thành, Lâm Đoàn Nghĩa mất không ít khí lực.

Chàng mặc y phục vào rồi điểm huyệt cho Thái Vân tỉnh lại trước.

Thấy trên mình chỉ đắp bộ y phục nàng kinh hãi ngồi bật dậy nói:

- Tặc nhân ta liều mạng với ngươi.

Nhưng nhận ra người đó là Lâm Đoàn Nghĩa nàng bình tĩnh lại mở to mắt nhìn chàng chờ giải thích.

Lâm Đoàn Nghĩa cười ảm đạm nói:

- Hai vị bị Tuyệt Âm Thủ làm bị thương sắp chết tại hạ định bỏ đi nhưng liều mình cứu sống hai vị. Bây giờ cô nương quyết định thế nào tại hạ cũng chấp nhận.

Thái Vân trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tuyệt Âm Thủ là loại công phu bá đạo không còn biện pháp nào khác, tại hạ thề rằng nếu biết cách giải cứu nào khác mà không làm thì sẽ bị chết không toàn thây ...

Thái Vân bịt miệng chàng lại nói:

- Nghĩa lang, thiếp tin chàng. Thực ra trong thâm tâm thiếp hy vọng được làm thê tử của chàng nhưng không phải lúc này.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn nàng thở phào một hơi cảm thấy người nhẹ đi.

Thái Vân mặc y phục vào nhìn sang Hồng Phong Nương Tử cũng thấy cô ta đắp hờ bộ y phục lên người như mình, liền hỏi:

- Hồng thư thư cũng như thế sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Cũng thế.

Rồi cúi đầu xuống.

Thái Vân thở dài đến mặc y phục cho Hồng Phong Nương Tử xong quay lại nói:

- Nghĩa lang, chàng tổn thương nguyên khí không ít hãy vận công điều tức hồi phục lại chân lực đi. Thiếp sẽ mang Hồng thư thư ra ngoài động mới cứu chị ấy tỉnh lại sau đó sẽ lựa lời khuyên giải.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm kích nhìn nàng gật đầu ngồi xuống vận công chỉ một lúc sau nhập vào cảnh giới vong ngã.

oo Hồng Phong Nương Tử sau khi được Thái Vân cho biết sự thực lúc đầu chỉ muốn quay vào động giết chết Lâm Đoàn Nghĩa rồi tự sát, nhưng sau khi được Thái Vân khuyên giải từ từ bình tâm lại.

Trước đây cô ta lén quan sát hành động của Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng chàng chỉ vì bất đắc dĩ mà không có tà tâm.

Hơn nữa Hồng Phong Nương Tử biết rõ người nào trúng phải Tuyệt Âm Thủ thì chỉ có cách âm dương kết hợp mới cứu thôi.

Người ta đã liều thân cứu mạng mình không biết ơn thì chớ sao còn định giết người ta?

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Hoàn cảnh của muội dễ hơn, lệnh sư Thanh Linh đạo cô cảm ân cứu mạng của Lâm Đoàn Nghĩa mới sai muội đi chuyến này, bây giờ xảy ra chuyện bất trắc này, ta tin rằng lệnh sư cho phép muội hoàn tục lấy Lâm Đoàn Nghĩa. Nhưng ta thì không như thế được ...

Thái Vân hỏi:

- Thư thư có thể nói rõ với bá phụ bá mẫu thế nào hai vị cũng chấp nhận mà.

Hồng Phong Nương Tử thở dài nói:

- Tiếc rằng ta đã có hôn ước từ trước rồi.

- Thư thư có thể thoái hôn ...

- Đâu dễ dàng như vậy? Đối phương là tôn nhi của sư phụ gia gia Ngũ Độc Tôn Giả.

Thực ra thư thư không thích hắn nhưng vì gia gia đã đáp ứng nên phải chịu ...

Tới đó khóc nấc lên nói:

- Mệnh ta sao lại khổ như thế này?

Thái Vân buông lời an ủi:

- Việc đã xảy ra có thương tâm cũng ích gì. Nếu không được Nghĩa lang giải cứu thì chúng ta đã chết hết rồi. Vị tôn nhi đó của Ngũ Độc Tôn Giả làm sao còn lấy thư thư được nữa? Sau này thư thư cứ bẩm rõ với hai vị bá phụ và bá mẫu, thà mất đi một chàng rể

mà được cả một nhi nữ và một chàng rể tốt khác chẳng hơn mất trắng tay ư?

Bấy giờ trời đã sáng tỏ.

Đang nói chuyện thì chợt thấy hai người đang đến gần.

Hai thiếu nữ đứng trước Thạch động trống trải nên bị phát hiện ngay.

Đó là hai tên hán tử chừng ba mươi tuổi mặc khinh trang, một tên cao gầy đeo trường kiếm một tên lùn thấp cầm cây Phân Thuỷ Lạt, cả hai đều có tướng mạo rất dữ dằn.

Hai tên hán tử thấy hai thiếu nữ liền gia tăng thân pháp đi nhanh tới.

Chỉ cần nhìn thân pháp cũng biết chúng đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Cẩn thận với hai tên này.

Thái Vân hỏi:

- Chúng là ai vậy?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Hình như chúng là Nam Quan Nhị Hung, võ nghệ rất cao đặc biệt là tên lùng. Hắn tên là Phó Trọng, đã có hàng trăm người đã bỏ mạng dưới ám khí có tẩm chất kịch độc gọi là Độc Tật Lê của hắn.

Thái Vân lại hỏi:

- Còn tên đeo kiếm?

- Hắn tên là Ôn Sinh, kiếm pháp rất tinh diệu.

Bấy giờ hai tên hán tử đã đến cách mười mấy trượng.

Tên đeo kiếm cười nhăn nhở nói:

- Ôn mổ tưởng là ai thì ra là Hồng Phong Nương Tử.

Hắn chỉ sang Thái Vân nói:

- Còn vị cô nương xinh đẹp này là ai? Mi cô nương có thể giới thiệu chúng tôi chứ?

Hồng Phong Nương Tử cười nhạt nói:

- Cẩu huynh đệ các ngươi đã biết cô nương là ai thì mau cút đi nếu thì đừng trách cô nương độc ác.

Ôn Sinh cười hô hô nói:

- Sao lại cút? Nương tử, ở đây vừa vắng vẻ vừa khéo có đôi tân hôn tân nương, chúng ta sẽ hưởng thụ ...

Hồng Phong Nương Tử định tung mình lao tới nhưng thương thế chưa hoàn toàn bình phục nên mới bay lên vài thước đã phải đáp xuống nhưng cô ta cũng kịp vung tay ném ra một mũi ám khí.

Hồng Phong Nương Tử nổi danh khắp giang hồ về tâm địa độc ác đặc biệt là ám khí độc môn gọi là Thiên Tiên Tử.

Ôn Sinh thấy cô ta lao tới vội tránh đi nhưng không ngờ cô ta lại phát ám khí lúc phát hiện đã không còn tránh kịp nữa.

Phó Trọng quát to một tiếng cũng phóng ra một mũi ám khí.

Chỉ nghe choang một tiếng hai thứ ám khí bắn vào nhau rơi ngay bên cạnh Ôn Sinh.

Hồng Phong Nương Tử vừa phát hiện nhược điểm của mình thì rất lo lắng, tin rằng thương thế của Thái Vân cũng chưa hoàn toàn bình phục.

Liền rút kiếm ra nói:

- Thái muội chuẩn bị đi.

Ôn Sinh suýt nữa thì táng mạng dưới ám khí của Hồng Phong Nương Tử nên hận cô ta nhập cốt, cũng rút kiếm ra quát:

- Ôn gia sẽ cho ngươi tận hưởng ...

Hồng Phong Nương Tử quát lên:

- Giết.

Lời vừa dứt bán ra mấy mũi ám khí.

Phó Trọng cười hắc hắc nói:

- Chính hợp ý ta.

Dứt lời phát ra một chúm Độc Tật Lê đánh rơi tất cả Thiên Tên Tử của Hồng Phong Nương Tử bắn ra.

Cô ta tức giận hừ một tiếng nói:

- Để xem cẩu tặc ngươi có bao nhiêu Độc Tật Lê?

Dứt lời lại phất tay.

Cả hai đều là danh gia ám khí một bên Thiên Tiên Tử bên kia dùng Độc Tật Lê đối phó.

Hai loại ám khí bá đạo phát ra loạn xạ, bắn vào nhau chan chát, lấp lánh cả một vùng.

Đánh nhau một lúc Ôn Sinh chợt phát hiện ra Hồng Phong Nương Tử rất ít di chuyển quay lại nhìn thì thấy cả Thái Vân tuy vẻ mặt bừng bừng giận dữ tay cầm chắc kiếm nhưng hầu như chỉ đứng một chỗ.

Hắn chợt hiểu rằng hai thiếu nữ đang bị thương liền quay lại bảo tên đồng bọn:

- Phó lão đệ giao cho ngươi đối phó hai vị cô nương này, để ta vào xem trong động còn ai nữa.

Dứt lời đi thẳng tới động khẩu.

Thái Vân đã rút về án ngữ trước động khẩu liền vung kiếm thi triển một chiêu Phong Vũ Đồng Chu chém ra.

Ôn Sinh là một kiếm thủ thượng thặng nhưng vẫn không nhận ra đối phương dùng chiêu thức gì liền đưa kiếm lên đối địch.

Chỉ nghe ko ... ong một tiếng cả hai cùng lùi lại.

Thái Vân xông tới quát lên:

- Lại tiếp cô nương một chiêu nữa.

Nàng tự biết mình thương thế còn chưa lành chỉ tiến thoái một vài bước thi triển Thanh Linh kiếm pháp chặn địch, trước sau vẫn án ngữ trước động khẩu.

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Phó Trọng đấu ám khí song phương tỏ ra sức bình lực địch.

Vừa phát ra một chùm Thiên Tiên Tử Mi Hồng chợt nhảy tới ba bước vung kiếm phát liền ba chiêu.

Phó Trọng bị bất ngờ suýt nữa bị kiếm chém phải, toát mồ hôi nhảy vút lên cao hai trượng kêu lên:

- Tiện tỳ này thật lợi hại.

Từ trên không hắn thi triển một thức Thiều Tử Phên Thân đảo mình đáp xuống bên trái đối phương rút Thuỷ Phân Lạt ra đánh như bão táp.

Về võ công kiếm thuật hai thiếu nữ không kém địch nhân chỉ vì mới bị thương chưa bình phục nên chân lực hao tổn rất nhiều, càng đánh càng thấy lực khí không tiếp nổi cuối cùng bị dồn vào thế hạ phong

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 18: Thiếu hiệp mất tích

Thái Vân xuất một kiếm đẩy lùi địch nhân nói to:

- Hồng thư thư, chúng ta lui vào động cố thủ.

Ôn Sinh cười hô hô nói:

- Rất hay, trong thạch động là nơi ân ái lý tưởng. Phó lão đệ chúng ta cùng vào đi.

Hồng Phong Nương Tử thấy Ôn Sinh toàn buông lời dâm đãng, tức giận quát lên:

- Thái muội vào trước đi. Để ta giết tên cẩu tặc này trước đã.

Dứt lời bỏ Phó Trọng lao bổ tới Ôn Sinh tay trái ám khí tay phải trường kiếm đánh như bão táp.

Tên này sợ hãi kêu lên:

- Phó lão đệ mau phát Độc Tật Lê đánh rơi ám khí của tiện tỳ kia.

Phó Trọng cười hăng hắc nói:

- Lão huynh cứ yên tâm.

Dứt lời phát ra một chúm ám khí.

Ôn Sinh thấy nguy cơ bị giải trừ liền vung kiếm phản công nhưng mới được hai chiêu chợt thấy Hồng Phong Nương Tử đưa tay trái đánh ra một chưởng hắn cũng cất chưởng đối phó.

Nào ngờ vừa tiếp chưởng hắn hốt hoảng lùi lại kêu lên:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng?

Vừa lúc ấy từ trên không có một bóng đen đáp xuống người chưa tới đã cất giọng the thé hỏi:

- Ai dùng Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng?

Ôn Sinh chỉ Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Chính nha đầu này.

Hai thiếu nữ thấy địch nhân có thêm trợ thủ, kinh hãi đưa mắt nhìn thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân chứng sáu mươi tuổi, người gầy đét chân tay dài thòong như vượn, mặt cũng đầy lông vàng.

Đúng là một lão hầu.

Lão nhân ra hiệu cho Ôn Sinh:

- Ngươi lùi lại đi.

Tên này khép nép 'dạ' một tiếng lùi lại.

Lão nhân nhìn Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng hỏi:

- Ngươi học được Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng ở đâu?

Hồng Phong Nương Tử không đáp lùi lại đứng sát vai Thái Vân án ngữ trước cửa động.

Ôn Sinh trả lời thay:

- Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng là tuyệt học của Mi Cổ Thương còn hỏi gì nữa?

Lão nhân quay lại quát:

- Không ai khiến ngươi chõ miệng vào, cút đi.

Ôn Sinh ngờ lão nhân đối với mình như vậy bụng tức anh ách nhưng cố nhịn nó thêm một câu:

- Chảng lẽ tôn giá chưa biết tiện tỳ đó là tôn nữ của Mi Cổ Thương?

Lão nhân trừng mắt quát:

- Nếu ngươi còn nói nữa ta sẽ đánh chết ngay.

Dứt lời đưa chưởng định đánh.

Ôn Sinh không nhịn được nữa sẵn giọng nói:

- Tôn giá là ai? Vì sao không thấu tình đạt lý gì cả vậy?

Lão nhân gầm lên:

- Thứ miệng còn hôi sữa như ngươi mà dám giáo huấn ta sao?

Dứt lời vung tay đánh tới một chưởng.

Ôn Sinh vội vàng đưa chưởng lên đỡ nhưng vì chưởng lực của đối phương quá uy mãnh nên bị bắn đi xa tới hai trượng ngã xuống lăn đi mấy vòng.

Chẳng những Ôn Sinh và Phó Trọng mặt đều biến sắc mà hai thiếu nữ thấy vậy đều kinh tâm.

Hồng Phong Nương Tử nghĩ thầm:

- Nếu lão hầu này có xung khắc gì với gia gia thì hôm nay mình sẽ nguy mất.

Thái Vân cũng rất lo lắng kéo áo Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Thư thư có nhận ra lai lịch của lão quái đó không?

Hồng Phong Nương Tử lắc đầu:

- Không biết, ngươi vào xem Lâm Đoàn Nghĩa thế nào rồi?

Nhưng Thái Vân vừa mới quay người thì lão nhân quát:

- Đứng lại.

Dứt lời điểm tới một chỉ.

Thái Vân tuy ít tuổi nhất trong Thanh Linh Tứ Vân nhưng lại là đệ tử đắc ý nhất của Thanh Linh đạo cô vì thế võ nghệ cao hơn ba vị sư thư của mình.

Lúc này tuy đang bị thương nhưng nghe chưởng phong điểm tới liền nhảy tránh sang bên thoát khỏi chỉ phong của lão quái.

Ôn Sinh bị đánh lộn nhào mấy vòng bấy giờ đã bò dậy được, căm giận lão hầu tới tận xương tuỷ.

Thấy lão quái xuất thủ đánh Thái Vân hắn liền cao giọng nói:

- Hai vị cô nương, chúng ta hợp lực sẽ có lợi nếu không hai bên đều chịu thiệt thòi, bốn người chúng ta liên thủ giết lão tặc đó đi.

Nói xong cầm kiếm lao tới nhằm lão hầu phát chiêu.

Phó Trọng không chậm trễ cũng vung Thuỷ Phân Lạt trợ chiến.

Lão quái cười hắc hắc hai tiếng quay lại phất tay áo đẩy ra một cổ kình lực đánh bật hai tên dâm đãng lùi xa mấy trượng sau đó quay nhìn hai thiếu nữ nói:

- Các ngươi thấy rồi chứ? Nếu lão phu muốn lấy mạng các ngươi thì dễ như trở bàn tay.

Lão dừng một lúc nhìn Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Nha đầu gia gia ngươi đúng là Mi Cổ Thương?

Hồng Phong Nương Tử là người rất tinh tế đã nhận ra lão nhân này có thiện ý hơn là ác ý gật đầu đáp:

- Không sai.

Lão nhân cười nói:

- Nếu vậy thì hai ngươi hãy đi theo ta.

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Lão tiền bối là ai?

- Cái đó ngươi không cần biết. Đối với ngươi không có gì hay ho đâu.

Tuy thoát được chỉ lực lão quái nhưng Thái Vân cũng hiểu rằng khó thoát được tay lão ta, quay lại đứng bên cạnh Hồng Phong Nương Tử có ý đề phòng.

Nhưng thấy lão nhân đánh cho hai tên kia thất điên bát đảo, trái lại đối với Hồng thư thư thì hoà khí như vậy, Thái Vân có phần yên tâm thừa cơ chen lời hỏi:

- Lão tiền bối không cho biết thân phận thì làm sao tỷ muội chúng tôi dám đi theo chứ?

Lão quái nhíu mày hỏi:

- Ngươi cũng là tôn nữ của Mi Cổ Thương sao?

Thái Vân lắc đầu:

- Không phải.

Lão nhân bỗng nổi giận quát lên:

- Nếu vậy ngươi có tư cách gì mà dám hỏi lão phu?

Tiếng quát của lão vang như sấm rung chuyển cả thạch động làm hai thiếu nữ sợ hãi lùi sâu vào mấy bước.

Thấy thái độ của lão ta kỳ quặc như vậy Hồng Phong Nương Tử trở nên hoài nghi cố gặng hỏi thêm một câu:

- Chắc lão tiền bối giao tình với nội công của vãn bối?

Lão quái nhân không trả lời chỉ nói:

- Các ngươi đừng nghĩ đến chuyện chống đối. Cứ theo ta đi là được.

Hồng Phong Nương Tử lại hỏi:

- Tiền bối có thể cho biết cao danh không?

Lão quái chợt buông tiếng thở dài thần tình lộ vẻ ảm đạm nhưng chỉ chốc lát liền đổi ngay thái độ, quát:

- Các ngươi có chịu đi không thì nói.

Hồng Phong Nương Tử tuy biết rằng bên trong chắc có ẩn tình nhưng đâu thể theo lão ta một cách hồ đồ như thế được? Huống chi lúc này Lâm Đoàn Nghĩa vừa cứu mình đang vận công trị thương ai bảo vệ?

Liền lắc đầu đáp:

- Tiền bối không chịu nói thì tỷ muội chúng tôi ...

Lão quái không chờ cô ta nói hết câu đã quát lên:

- Ngươi dám?

Dứt lời bổ tới vung trảo chộp sang Hồng Phong Nương Tử.

Cô ta đã lường trước nếu trái ý đối phương tất phải động thủ nên đã đề phòng liền vung kiếm chém xuống Uyển Mạch lão quái.

Thái Vân cũng xuất thủ đối địch.

Lão quái hừ một tiếng tay tay phải biến trảo thành chưởng đánh ngược lên cổ tay cầm kiếm của Hồng Phong Nương Tử, tay kia điểm mấy chỉ tới Thái Vân làm nàng la lên một tiếng buông kiếm ngã xuống.

Cùng lúc ấy Hồng Phong Nương Tử cũng bị đánh bật lùi mấy bước.

Cô ta chưa kịp đứng vững thì chợt thấy Khấp Yêu huyệt tê đi nhưng vẫn quay phắt lại tát bốp vào mặt đối phương rồi mới ngã xuống.

Lão quái không sao ngờ được thiếu nữ sau khi bị điểm huyệt mà vẫn còn tát mình đứng ngây ra một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Chính là nữ nhi của nàng ... tính tình và dáng mạo đều giống nàng như hệt ...

Lão vừa định cúi xuống cắp hai thiếu nữ thì chợt nghe sau lưng vang lên tếng cười lạnh lùng, kinh hãi quay lại thấy hai lão nhân tóc bạc như sương xuất hiện từ lúc nào đang đứng cách mình chừng năm trương.

Nên biết lão quái này chỉ trong một vài chiêu đã đánh lui Nam Quan Nhị Hung điểm ngã Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân, võ công có thể nói là xuất thần nhập hoá trong khi đó hai lão nhân kia đến cách năm trương mà lão không hay biết, hỏi sao không kinh sợ?

Lão cố trấn tĩnh lại rít lên:

- Các ngươi là người hay quỷ?

Lão nhân đứng bên phải nói:

- Thôi lão đệ, ta xem tên hầu tử này tựa hồ như là môn đồ của Hoàng Kỳ lão nhi.

Lão đứng bên trái trả lời:

- Đền lão đệ, mặc xác hắn. Ngươi hãy vào cứu hai vị cô nương kia trước đã chuyện khác sẽ nói sau.

Lão nhân đứng bên phải chợt phất tay phát ra hai đạo kình phong, hai thiếu nữ lập tức nhổm người bò dậy.

Lão hầu biết gặp phải cao nhân tiền bối lòng càng kinh hãi nhưng cũng rắn giọng hỏi:

- Hai vị là ai? Sao can thiệp vào việc của tại hạ?

Thôi lão ngửa mặt cười to một tràng mới hỏi:

- Tiểu bối, ngươi không xứng hỏi bọn lão phu là ai? Hãy mau cút xa một chút.

Lão hầu tức giận quát:

- Chẳng qua ta thấy hai ngươi đã nhiều tuổi nên mới gọi một tiếng tiền bối chứ không phải sợ các ngươi đâu. Hai ngươi tới gây sự tội đã là đáng chết rồi.

Thôi lão nhìn sang đồng bọn nói:

- Điền lão đệ phiền ngươi đưa hai vị cô nương đó ra để lão ca động chân động tay một chút cho giãn gân cốt.

Điền lão đáp:

- Thôi lão đệ cứu người đi để hắn cho ta.

Ai cũng gọi đối phương là lão đệ chẳng còn biết ai lớn ai nhỏ.

- Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân được giải huyệt tỉnh lại xong liền nhận ra hai lão nhân đó là Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, thấy hai người vẫn quen lệ tranh chấp nhau liền cười nói:

- Hai vị không cần vào vãn bối tự đi được.

Nhưng vừa nói xong thì bị lão hầu bất ngờ quay lại phát ra một chiêu.

Hai thiếu nữ chưa kịp đề phòng khoảng cách lại quá gần kình lực lại uy mãnh làm sao tránh được?

Chợt thấy trước mặt chợt hoa lên Điền Thiên Lại lao vào phất tay hoá giải luồng kình khí biến đi vô hình vô ảnh.

Thôi Ngoạ Long thấy đối phương dám xuất thủ đả thương người trước mặt mình liền nổi giận hỏi:

- Tiểu bối ngươi là đệ tử thứ mấy của Hoàng Kỳ lão nhi? Mau báo tính danh ra.

Lão hầu quay lại nhìn Hồng Phong Nương Tử rồi thảm giọng nói:

- Tôn giá cho dù là cao nhân tiền bối sao lại xen vào chuyện riêng tư của tại hạ?

Thôi Ngoạ Long nghe mấy tiếng 'chuyện riêng tứ đang ngơ ngác thì nghe Hồng Phong Nương Tử trả lời:

- Thôi lão tiền bối đừng tin hắn. Vãn bối không biết hắn là ai đâu.

Lão hầu tức giận hỏi:

- Ngươi dám đối xử với ta như thế sao?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng không đáp.

Thái Vân lấy ra hai viên dược hoàn uống vào một viên còn viên kia đưa cho Hồng Phong Nương Tử rồi nói khẽ vào tai cô ta:

- Hồng thư thư uống vào rồi lát nữa chúng ta đánh chết hắn.

Hồng Phong Nương Tử gật đầu.

Thôi Ngoạ Long nhìn lão hầu nói:

- Ngươi nói rõ xem có quan hệ gì với cô nương đó để lão phu còn biết mà khu xử.

Lão hầu lạnh lùng nói:

- Ai cần ngươi can thiệp? Ta cần đưa nó về Liêu Đông, không ai được quản.

Thôi Ngoạ Long nổi giận quát lên:

- Nếu vậy thì cút.

Lão hầu biết mình không phải là đối thủ của hai vị tiền bối này nếu căng quá tất hỏng việc đành nín nhịn nói:

- Tại hạ có mối khổ tâm không nói được, xin hai vị tiền bối cho biết đại danh.

Thôi Ngoạ Long thấy đối phương tỏ ra nhã nhặn liền nhìn Điền Thiên Lại nói:

- Điền lão đệ nói đi.

Điền Thiên Lại chỉ sang Thôi Ngoạ Long nói:

- Hắn là Ngư Long Biến Thôi Ngoạ Long còn lão phu là Thất Thái Công Điền Thiên Lại.

Lão hầu chợt à một tiếng rồi chẳng nói gì thêm, bất ngờ tung mình lao ra cửa động chạy biến vào rừng.

Nhị lão không đuổi theo.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân tức giận lao theo nhưng tới cửa động nhìn đã không thấy đối phương đâu nữa.

Thôi Ngoạ Long nói:

- Các ngươi định sinh sự với hắn làm gì?

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Làm sao hai vị tiền bối lại tới đây?

Điền Thiên Lại đáp:

- Lão phu và Thôi lão đệ biết các ngươi mang đoạn Long đầu trượng đến Lao Sơn giúp Lâm Đoàn Nghĩa sợ các ngươi đi đường gặp chuyện bất trắc nên bí mật bám theo. Tối qua thấy các ngươi trú

lại ở Linh Sơn tưởng đã yên, nào ngờ sau đó lại biến mất ai biết các ngươi lại chạy đến Trúc Luận Đảo gây hoạ?

Hồng Phong Nương Tử cười nói:

- Thư muội vãn bối không biết hai vị ngầm theo bảo hộ giúp. Thấy ở đây cách Lao Sơn không xa nên định thâu đêm đi tới đó không ngờ đến nhằm Trúc Luận Đảo sau khi thoát hiểm thì gặp biến cố khác ...

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Biến cố gì?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Hai vãn bối tới đây thì bị người ám toán suýt nữa mất mạng may được Lâm Đoàn Nghĩa cứu thoát.

Điền Thiên Lại vội hỏi:

- Lâm Đoàn Nghĩa hiện ở đâu?

Thái Vân nhìn vào Thạch động nói:

- Huynh ấy hiện đang vận công điều tức ở trong đó.

- Hắn đến đây lúc nào?

- Chừng ba canh giờ trước.

Thôi Ngoạ Long chợt hỏi:

- Các ngươi bị thương bởi công phu gì?

Thái Vân buột miệng:

- Tuyệt Âm Thủ.

Hồng Phong Nương Tử ngăn lại nhưng không kịp nữa, mặt chợt đỏ bừng đến tận mang tai, xấu hổ cú thấp đầu xuống.

Thôi Ngoạ Long hỏi lại:

- Đúng là Tuyệt Âm Thủ không sai chứ?

Thái Vân biết mình lỡ lời cũng đỏ bừng mặt.

Điền Thiên Lại không biết Tuyệt Âm Thủ là độc công bá đạo muốn cứu người tất phải kết hợp âm dương?

Thấy hai thiếu nữ xấu hổ như thế thì cười nói:

- Các ngươi không việc gì phải hổ thẹn. Mạng người là trọng nay sống được là tốt rồi, hơn nữa nữ hiệp kỳ nam thành phu thê là tốt có gì mà ngại? Sau này thế nào ta cũng sẽ đến uống rượu mừng.

Một lúc sau bình tĩnh lại Thái Vân ngẩng đầu lên nói:

- Vãn bối có thể giải thích với ân sư nhưng Hồng thư thư đang gặp tình cảnh khó khăn hoài vọng hai vị tiền bối có dịp đến phân giải với phụ thân chị ấy một tiếng.

Thôi Ngoạ Long nói:

- Mi cô nương có khó khăn gì nói xem.

Thái Vân bết Mi Hồng khó giãi bày nên kể lại việc cô ta đã có hôn ước vớ tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả.

Thôi Ngoạ Long nghe xong trầm mặc hồi lâu mới nhìn Điền Thiên Lại hỏi:

- Điền lão đệ nói xem việc này nên xử như thế nào?

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Ta tin chắc rằng việc này do mụ yêu bà Cửu U Quỷ Mẫu gây ra. Ngày xưa lão quái Phương Bất Bình cũng mắc phải gian kế của mụ yêu phụ đó.

Điền Thiên Lại nói:

- Thôi được chuyện thế này để thư thả sẽ giải quyết, bây giờ xem Lâm Đoàn Nghĩa thế nào. Việc này tổn thương nguyên khí không ít, chúng ta hãy trợ giúp một tay sợ để lâu có thể bị tẩu hoả nhập ma đấy.

Bốn người tiến vào Thạch động nhưng tìm khắp nơi mà chẳng thấy Lâm Đoàn Nghĩa đâu, tất cả cùng sửng sốt.

Cuối cùng họ tìm thấy một ngách động có thể thông được ra ngoài.

Thái Vân nói:

- Nhất định Nghĩa lang sợ Hồng thư thư trách nên bỏ đi bằng lối này.

Điền Thiên Lại chợt nói:

- Thái Vân cô nương dừng lại.

Thái Vân ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

Điền Thiên Lại chăm chú nhìn xuống đất nói:

- Để lão phu xem hiện trường có để lại dấu vết gì không?

Lão chăm chú vừa đi vừa quan sát dưới chân rất kỹ, từ Thạch động tiến ra ngoài ngách động.

Ba người còn lại cũng bắt chước làm theo nhưng không phát hiện được gì.

Ra khỏi động Điền Thiên Lại còn quan sát một lúc nữa mới dừng lại, nhìn Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Thôi lão đệ có phát hiện được gì không?

Tln lắc đầu nói:

- Ta chỉ thấy mấy vết chân nhưng không rõ lắm chẳng chứng tỏ được điều gì ...

Điền Thiên Lại nói:

- Ta tin chín phần là Lâm Đoàn Nghĩa đã bị người bắt đi ...

Lời đó vừa nói ra cả hai thiếu nữ cùng khóc oà lên.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Làm sao mà ngươi khẳng định như thế?

- Căn cứ vào vết chân.

- Chẳng lẽ không phải là vết chân của Lâm Đoàn Nghĩa?

Điền Thiên Lại chỉ vào một vết giày há rõ in trên đất xốp nói:

- Ngươi cho rằng đây là vết giày của nam hay nữ?

- Đương nhiên là nữ nhân.

Điền Thiên Lại gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã xem xét rất kỹ nhưng chỉ thấy cả thảy có mười hai vết giày cùng một loại đó thôi. Như vậy có thể khẳng định rằng trong lúc Lâm Đoàn Nghĩa đang vận công và hai cô nương mải mê đối phó với địch nhân trước động thì nữ nhân đó đã bí mật thâm nhập vào Thạch động điểm huyệt Lâm Đoàn Nghĩa rồi mang đi.

Hai thiếu nữ nín khóc đến gần chăm chú nghe.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Đền lão đệ còn phát hiện gì khác nữa?

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Rất nhiều thứ, nữ nhân này thân pháp rất cao cường.

Thôi Ngoạ Long tỏ vẻ nghi hoặc:

- Làm sao thấy được?

- Rất đơn giản trong Thạch động thì không nói, còn ở ngoài này mỗi vết chân cách nhau tới hai trượng chỉ hiện lên mờ mờ khó thấy, ngoại trừ vết giày này giẫm vào chổ đất xốp mới hiện rõ. Một người khinh công thượng thừa mới mang theo một người khác mà vẫn lướt đi nhanh nhẹn như thế.

Thôi Ngoạ Long chịu rằng phải hỏi tiếp:

- Còn phát hiện gì nữa?

Điền Thiên Lại đáp:

- Căn cứ vào vết giày thì đó là loại loan hài rất ít gặp.

- Ngươi có đoán ra ai đi loại giày đó không?

- Theo lão phu biết thì trong giang hồ ngoài một của Cửu U Quỷ Mẫu ra không ai có loại loan hài đó.

Thôi Ngoạ Long nhíu mày lẩm bẩm:

- Lại Cửu U Quỷ Mẫu, chẳng lẽ đó là một âm mưu được chuẩn bị rất chu đáo hay sao?

Điền Thiên Lại gật đầu:

- Ta cũng nghĩ thế.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Tiền bối cho rằng chính Cửu U Quỷ Mẫu đã tới đây sao?

Thôi Ngoạ Long chợt chen lời:

- Theo ta biết Cửu U Quỷ Mẫu là mẫu thân của Tuyết Phong Tam Lão tự xưng là Hàn Sơn Thánh Mẫu sáu mươi nam trước cư trú ở Tuyết Sơn. Nếu yêu nữ đó còn sống thì nay đã ngoài trăm tuổi rồi.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Người đã trăm tuổi thì bắt Nghĩa lang làm gì?

Điền Thiên Lại chợt hỏi:

- Các ngươi thấy rõ kẻ hôm qua dùng Tuyệt Âm Thủ đả thương mình chứ?

Thái Vân đáp:

- Đó là một nha đầu mới mười sáu mười bảy, giao thủ với hai chúng tôi một lúc lâu mới đả thương được ...

Điền Thiên Lại nói:

- Có thể giao thủ với các ngươi rồi sau đó bắt Lâm Đoàn Nghĩa đi là một tên môn hạ của Cửu U Quỷ Mẫu. Tối qua ngoài các ngươi còn có một kẻ biết bay tới Trúc Luận Đảo và một tên khác nấp trong bóng ám toán dùng một loại ám khí bá đạo là Băng Phách Thần Châm của Hàn Sơn phái làm bị thương Câu Trầm Tử và môn hạ lão ta. Sau đó Lâm Hưng cũng đến ...

Hồng Phong Nương Tử ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Hưng là ai?

- Nghe nói là ca ca của Lâm Đoàn Nghĩa. Như vậy nhiều khả năng kẻ dùng Băng Phách Thần Châm, đả thương các ngươi và bắt Lâm Đoàn Nghĩa đi chỉ là một ...

Hồng Phong Nương Tử nghiến răng nói:

- Vãn bối sẽ đến Tuyết Sơn.

Thôi Ngoạ Long nói:

- Hai người đã giao thủ với nó, bây giờ có tìm được đối phương thì cũng có cứu được Nghĩa nhi không chứ?

Hồng Phong Nương Tử kiên quyết:

- Dù chết vãn bối vẫn cứ đi.

Thái Vân hưởng ứng ngay:

- Muội cũng đi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 19: Nhị nữ náo lao sơn

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại tuy biết hai thiếu nữ không tự lượng sức, đi tìm đấu với nữ nhân kia thì cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng biết một khi nữ nhân đã nổi cơn ghen thì chẳng ai khuyên can được.

Thôi Ngoạ Long chợt nảy ra một kế cười nói:

- Hai ngươi đã tỏ chí khí như thế lão phu cũng không tiện ngăn cản nhưng người của Hàn Sơn phái đều rất cao chi bằng hãy ở tạm đây mấy hôm, một người sẽ luyện tuyệt học của lão phu là Ngư Long Thấp Bát Biến, người kia học Thất Thái Thần Công của Điền lão đệ rồi sẽ đi, không biết các ngươi có đồng ý không?

Hồng Phong Nương Tử cả mừng nói:

- Lão tiền bối đã có lòng ưu ái như vậy đương nhiên bọn vãn bối vô cùng cảm kích.

Nhưng không biết mất bao nhiêu thời gian?

Thôi Ngoạ Long đưa mấy ngón tay lên nói:

- Thân pháp mất mười ngày, chưởng pháp năm ngày, kiếm pháp mười ngày, lại mấy ngày học thêm nhu đạo và khí công nữa. Tổng cộng chừng một tháng rữa là đủ.

Điền Thiên Lại nói:

- Không được, muốn luyện Thất Thái Thần Công của ta ít nhất là mười lăm ngày, chỉ pháp mười ngày, kiếm pháp mười ngày, thêm khí công và thân pháp nữa phải mất hai tháng mới được.

Thái Vân lo lắng nói:

- Lâu như vậy Nghĩa lang chẳng bị giết mất rồi sao?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Nhưng nếu các ngươi không học thêm võ nghệ dù có tìm được Nghĩa nhi thì cũng chỉ giương mắt nhìn chúng muốn làm gì thì làm, phỏng có ích gì?

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Nhưng liệu vãn bối học xong có địch nổi Cửu U Quỷ Mẫu không?

Điền Thiên Lại đáp:

- Theo ta thì ít nhất cũng duy trì được hai ba mươi chiêu.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Duy trì được hai ba mươi chiêu rốt cuộc vẫn cứ thua, vậy mất thời gian làm gì?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Cửu U Quỷ Mẫu bản tính rất kiêu ngạo, vì thế trước khi giao thủ các ngươi cứ ra điều kiện trước tốt nhất là dùng biện pháp khích

tướng. Rất có khả năng các ngươi chỉ cần duy trì được hai ba mươi chiêu là đủ thắng rồi.

Hai thiếu nữ thương lượng một chút thấy không còn cách nào hơn đành đồng ý, quyết định Hồng Phong Nương Tử học tuyệt nghệ của Thôi Ngoạ Long, còn Điền Thiên Lại truyền thụ cho Thái Vân chọn địa điểm ngay trong Thạch động đó.

Hôm đó cả bốn người xuống trấn mua thức ăn và đồ dùng dự trữ sang hôm sau thì bắt đầu học tuyệt nghệ.

Hai tháng sau Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân định đến Tuyết Sơn ngay nhưng Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại vẫn tìm cách ngăn cản khuyên họ đến Lao Sơn thực hiện lời uỷ thác của Lâm Đoàn Nghĩa.

Hai thiếu nữ thấy mình cũng có trách nhiệm với Nghĩa lang nên đồng ý.

Nay đã luyện thành tuyệt nghệ, Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân không muốn làm phiền hai vị tiền bối đi theo bảo hộ mình, hai người cũng có nhiệm vụ tìm cách làm cho Hổ Môn và Long Môn xung đột nhau và cũng định tìm cách cứu Lâm Đoàn Nghĩa nên đi về hướng bắc.

Chỉ sau vài ngày nhị nữ đã đến Lao Sơn.

Chiếu theo lời hướng dẫn của Lâm Đoàn Nghĩa lúc giao long đầu trượng hai người từ ngã Ác Thuỷ Hà vượt qua bãi đá ngược lên một thác nước nhỏ gọi là Vãn Long Giác, theo đường mòn nhỏ lên núi, chừng nửa dặm thì gặp một vách đá không vượt qua được.

Đến bên phải vách đá một lúc sau Thái Vân tìm được một nút nhỏ rất khó phát hiện ra đúng ngay tầm ngực.

Nàng liền ấn vào nút gọi:

- An Kỳ.

Mặc dù gọi đủ năm tiếng nhưng vách đá vẫn không mở ra.

Thái Vân nhíu mày nói:

- An Kỳ đi đâu mà không mở cửa chứ?

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Chúng ta có nhầm lẫn gì không?

Thái Vân lắc đầu nói:

- Muội nhớ kỹ lời của Nghĩa lang mà. Đúng là tuyệt bích này sa sao được, rõ ràng cái nút bên phải ngang tầm ngực có thể ấn vào được ...

Hồng Phong Nương Tử trầm ngâm nói:

- Liệu An Kỳ có gặp chuyện gì bất trắc không?

Chính lúc ấy có hai tên đạo sĩ từ dưới núi ngược lên, thấy hai thiếu nữ chúng liền chạy tới.

Tên đi đầu hỏi:

- Các ngươi làm gì ở đây?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Chúng ta làm gì thì việc gì đến các ngươi chứ?

Tên đạo sĩ trừng mắt nói:

- Này, liệu mà giữ hồn. Bích Lạc Sơn này không phải là nơi các ngươi tuỳ tiện chạy rông đâu.

Hồng Phong Nương Tử giấm giẵn:

- Bích Lạc Sơn là của riêng nhà ngươi sao?

Đạo sĩ đi phía sau sấn lên trước đồng bọn nói:

- Từ khi tổ sư bổn phái là Vương Trùng Dương khai sơn lập phái mỗi gốc cây ngọn cỏ ở Lao Sơn này đều đã trở thành vật của bổn phái ...

Nghe nói tên Vương Trùng Dương, Hồng Phong Nương Tử à một tiếng nói:

- Thì ra hai tên mũi trâu các ngươi là đệ tử Toàn Chân phái, không biết các ngươi là đời thứ mấy đây?

Chừng như tên đạo sĩ này thân phận không nhỏ, thấy Hồng Phong Nương Tử có thái độ khinh thị như vậy liền nổi giận quát:

- Tiện tỳ không biết sống chết kia, ngươi không chịu cút đi chẳng lẽ còn chờ chúng ta ...

Hắn chưa nói dứt câu thì chợt nghe bốp một tiếng Hồng Phong Nương Tử vung tay giáng vào mặt hắn một tát.

Toàn Chân là một phái từ lâu rất có danh tiếng trong giang hồ. Hai tên đạo sĩ này thân phận không thấp thế mà sau khi bị trúng một

tát còn chưa kịp nhìn rõ đối phương xuất thủ ra sao, thử hỏi làm sao không tức?

Hắn gầm lên:

- Tiện tỳ muốn chết.

Thái Vân là người của Thanh Linh phái, đệ tử của Thanh Linh đạo cô đương nhiên có sự đồng tình với đạo sĩ.

Tuy nàng có phần bất bình trước thái độ hung hăng của đối phương nhưng thấy Hồng Phong Nương Tử xuất thủ không chút dung tình như thế lại tỏ ra bất nhẫn.

Sợ sự tình căng thẳng thêm dẫn đến hậu quả hôn lường khi tên đạo sĩ vung chưởng đánh ra nàng liền phất tay đẩy hắn lùi lại nói:

- Các ngươi muốn chết hay sao?

Lại thêm bốn năm tên đạo sĩ nữa từ trên núi nghe có tiếng huyên náo liền chạy ào xuống.

Tên đạo sĩ bị kình lực cuốn lui nhưng chưa chịu cam tâm, thấy có thêm đồng bọn tiếp ứng liền rút binh khí ra định xông vào.

Thái Vân kéo Hồng Phong Nương Tử lùi lại mấy trượng nói:

- Thư thư đừng chấp nhặt chúng làm gì. Chúng ta đi thôi.

Hồng Phong Nương Tử lúc này đã nổi sát cơ nói:

- Ta cần cho chúng một bài học trước đã.

Thái Vân nói:

- Đánh bọn nhãi nhép này làm gì cho phí sức? Nếu truyền ra giang hồ há chẳng làm cho thiên hạ cười cho sao? Hôm nay đã không tìm được An Kỳ cứ tìm chổ nghĩ ngày mai lại đến tiếp.

Hồng Phong Nương Tử nhìn lại bọn kia rồi gật đầu.

- Thôi vậy ta đành nghe muội.

Hai người thi triễn khinh công lao xuống núi.

Bọn đạo sĩ thấy thân pháp hai người huyền diệu như thế ngẩn mặt nhìn theo.

Hai người tìm một khách điếm trong tiểu trấn cách Lao Sơn chừng hai chục dặm nghỉ lại. Hôm sau vừa mờ sáng đã quay lại trước vách đá.

Nhưng chưa kịp lên tiếng gọi An Kỳ thì chợt nghe có tiếng cười nhạt rồi một nhân ảnh từ trên ngọn cây đáp xuống trước mặt họ.

Nhận ra đối phương là một lão đạo nhân Hồng Phong Nương Tử liền nổi giận quát lên:

- Lão mũi trâu kia? Ngươi lại tới đây làm gì?

Lão đạo cười nhạt đáp:

- Bần đạo là Thanh Mộc đệ tử đời thứ mười tám của Toàn Chân phái. Chính bần đạo phải hỏi cô nương câu đó mới đúng.

Cho dù không luyện thành tuyệt nghệ được hai vị tiền bối vừa truyền thụ, chỉ riêng với thân pháp gia truyền và Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng đã có thể ngạo thị giang hồ rồi, đâu coi người của Tòan Chân Phái ra gì?

Thấy đối phương tự xưng Thanh Mộc đạo nhân xuất hiện không ngoài mục đích tra vấn mình cô ta hừ một tiếng nói:

- Toàn Chân phái là thứ nghĩa địa gì mà đem ra hù doạ cô nương?

Nên biết Thanh mộc đạo nhân là đệ tử chân truyền của đương kim chưởng môn phái Toàn Chân, về võ công đạo thuật đều được coi là xuất chúng trong số đệ tử đời thứ mười tám, chẳng những được bổn phái nể trọng mà ra ngoài giang hồ cũng được nhường nhịn mấy phần.

Nay thấy một cô nương mười tám mười chín mà dám nhạo báng bổn môn y hừ một tiếng nói:

- Tiểu ni kia chớ cuồng ngạo. Không cần hỏi ta cũng biết ngươi đến đây là vì chuyện Tam Nguyên Bí Lục ...

Nghe mấy tiếng Tam Nguyên Bí Lục Hồng Phong Nương Tử đoán ngay rằng An Kỳ chắc đã vì pho bí kíp này mà đã bị đối phương bắt đi, mặt chợt hiện sát cơ quát:

- Các ngươi bắt nữ hài tử đó giấu ở đâu nói mau.

Thanh Mộc đạo nhân quát:

- Bần đạo không biết nữ hài tử nam hài tử nào cả, các ngươi không chịu khai rõ đừng trách ...

Hồng Phong Nương Tử ngắt lời:

- Ngươi dám làm gì?

Thanh Mộc đạo nhân cười hắc hắc nói:

- Các ngươi đã vì Tam Nguyên Bí Lục mà tới đây, bần đạo không thể để các ngươi rời khỏi đây được.

Thái Vân sợ xảy ra động thủ vội lên tếng dàn hoà:

- Ai cần gì thứ Tam Nguyên Bí Lục đó? Chúng ta đến đây tìm người.

Thanh Mộc đạo nhân hỏi:

- Tìm ai?

Hồng Phong Nương Tử chặn lời:

- Ngươi là thứ gì mà truy vấn chúng ta? Có cút ngay đi không thì bảo?

Chợt từ trên ngọn cây cao gần đó vang lên một tràng cười nói:

- Thanh Mộc sư huynh khách khí quá, đối với hạng tiện nhân đó thì cần gì phải phí lời chứ?

Tiếp đó một nhân ảnh từ trên cây đáp xuống.

Hồng Phong Nương Tử đã nổi sát cơ, lại nghe hai tiếng tiện nhân như lửa đổ thêm dầu liền nhằm người kia đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe bịch một tiếng người kia trúng chưởng bay tít lên không.

Từ trên ngọn cây khác lại thêm một nhân ảnh lao ra tiếp lấy người vừa bị đánh, cứu hắn khỏi cái chết mười mươi.

Thanh Mộc đạo nhân quát lên:

- Tiện tỳ ngươi thật độc ác dám hạ độc thủ sát nhân.

Dứt lời vung chưởng nhằm Hồng Phong Nương Tử đánh tới.

Hồng Phong Nương Tử vừa học xong Ngư Long Thấp Bát Biến đang muốn thử nghiệm liền chao mình lướt đi.

Thanh Mộc đạo nhân vừa phát chưởng, chỉ thấy mắt hoa lên, nhìn lại đã không thấy đối phương đâu.

Chợt nghe tếng cười khanh khách vang lên ngay phía sau lưng:

- Ngươi cũng bay lên đi.

Thanh Mộc đạo nhân chưa kịp phản ứng thì bị một luồng kình lực làm bay vút lên cao.

Còn may rằng y bị đẩy lên ngay ngọn cây vừa ẩn mình, vội vàng đưa tay chộp được một cành, nếu không chắc bắn xa cả chục trượng khó mà thoát chết.

Hồng Phong Nương Tử cười nhạt nói:

- Rất tốt, hôm nay ta sẽ đá cầu một trận thoả thích.

Dứt lời vung chưởng nhằm hai đạo nhân gần nhất đánh bay đi.

Thái Vân không ngờ phái Toàn Chân cho nhiều người mai phục sẵn ở đây để chờ hai người, vội nói:

- Thư thư, đánh thế đủ rồi. Chúng ta đi thôi.

Nàng chưa kịp dứt lời thực hiện chợt thấy bốn năm tên vung đao kiếm xông tới, liền thi triển Thất Thái Thần Công vừa học được kết

hợp chưởng chỉ bộ pháp đến độ lâm li, trong lúc cao hứng quên mất rằng mình xuất thủ quá nặng ...

Hồng Phong Nương Tử lại càng cao hứng hơn, cước chưởng cùng phát, xem bọn đạo nhân chẳng khác nào quả cầu ...

Đến khi Thái Vân trấn tĩnh lại nàng kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi đối phương đều bị chúng ta đánh chết cả.

Chợt vang lên tiếng niệm:

- Vô lượng phật.

Chỉ thấy mấy nhân ảnh lướt ra như thiên mã hành không, tiếp lấy những đệ tử Toàn Chân phái.

Hai thiếu nữ ngơ ngác nhìn thì một nhân ảnh đáp xuống các năm sáu trượng, tuyên một câu phật hiệu nói:

- Hai vị nữ thí chủ là môn hạ của ai? Vì sao coi thường tính mạng của đệ tử tệ phái như vậy?

Hai người nhìn ra thấy đó là một lão đạo thân hình quắc thước dáng vẻ uy nghi chừng bảy tám mươi tuổi.

Tiếp đó có thêm sáu đạo nhân khác tới đứng sau lưng lão ta.

Hồng Phong Nương Tử tiếp lời ngay:

- Ngươi muốn hỏi người khác thì trước hết hãy báo danh hiệu của mình ra đã.

Lão đạo đáp:

- Bần đạo là Minh Hư, đệ tử đời thứ mười bảy của Toàn Chân phái.

Đoạn quay lại giới thiệu sáu người đứng sau lưng mình:

- Đây là sáu vị sư đệ của bần đạo, Huyền Hư, Trung Hư, Tĩnh Hư, Thiên Hư, Diệu Hư và Bổn Hư. Bằng hữu giang hồ gọi chúng tôi là Toàn Chân Thất Tử.

Hồng Phong Nương Tử nói:

Thực hiện ra là Toàn Chân Thất Tử. Thư muội chúng tôi đã thất kính.

Tiếp đó tự giới thiệu:

- Thư muội chúng tôi họ Lâm, tôi là Vân Hồng còn muội muội tôi là Vân Thái. Còn sư môn thì xin kiếu.

Dừng một lúc lại tiếp:

- Hôm nay chúng tôi tới đây tìm người gặp mười mấy đạo nhân phục sẵn xông ra buông lời vô lễ, chúng ta cho chúng biết thế nào là lễ độ để bớt hung hăng tránh cho quý phái sau này khỏi mang tiếng cậy thế bức hiếp người.

Minh Hư đạo nhân hỏi:

- Hai vị thí chủ đến tìm ai?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Cái đó không thể cho các người bết được.

Minh Hư cười nói:

- Hai vị cứ nói xem, chừng bần đạo biết cũng nên.

Thái Vân nói:

- Đó là một nữ hài tử bằng tuổi tôi.

Minh Hư nhìn hai người một lúc mới lắc đầu nói:

- Bần đạo chưa hề nghe nói có một cô nương như hai vị thí chủ ở đây.

Thái Vân kéo tay Hồng Phong Nương Tử nói:

- Thư thư nếu không có người thì chúng ta đi thôi.

Hồng Phong Nương Tử thấy không cần mất thời gian với bọn người này nữa gật đầu nói:

- Nào đi.

Nhưng vừa cất bước thực hiện một người nhảy ra chặn đường quát:

- Các ngươi dễ dàng đi được sao?

Hồng Phong Nương Tử nhìn lại thấy người chặn đường là Trung Hư đạo nhân, nhíu mày hỏi:

- Đã không tìm được người chúng ta ở lại làm gì?

Minh Hư đạo nhân biết Trung Hư tính tình nóng nảy, lại là hậu duệ của vị chưởng môn nhân đời thứ hai của bổn phái Khưu Xứ Cơ,

không dám ra lệnh chỉ nói:

- Sư đệ thôi đi, cứ để họ đi.

Trung Hư đáp:

- Hai nữ nhân này vừa sát thương mười mấy đệ tử bổn môn, nếu để chúng đi thì sau này phái Toàn Chân đừng hy vọng được đồng đạo giang hồ trọng nể.

Hồng Phong Nương Tử liền nói:

- Đệ tử các ngươi học nghệ không tinh, lẽ ra nên bết tiến thoái đừng cậy thế làm càn mới phải, đằng này lại giở trò hung hăng nên chịu khổ thì trách được ai? Lẽ ra Toàn Chân phái không nên xuất hiện trong giang hồ từ lâu, bây giờ các ngươi nên bức bách cô nương xuất thủ thêm nữa.

Trung Hư đạo nhân là một trong Toàn Chân Thất Tử thành danh trong giang hồ đã lâu, công lực thâm hậu võ học tinh thâm.

Nghe Hồng Phong Nương Tử coi thường bổn phái như vậy không nén nổi giận gầm lên:

- Tiện tỳ muốn chết.

Dứt lời xuất chưởng đánh ra.

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng nói:

- Thứ ngươi mà cũng xứng.

Dứt lời xuất chưởng đánh lại.

- Bình.

Sau cú tiếp chưởng Trung Hư đạo nhân bị đánh lùi ba bước.

Toàn Chân Thất Tử không ngờ một thiếu nữ mới mười tám mười chín tuổi mà nội lực thâm hậu đến thế, kinh hãi đưa mắt nhìn nhau.

Trung Hư đạo nhân cũng đã dúng đến bảy thành công lực mà không thắng nổi đối phương chỉ ứng thủ đánh ra, thẹn biến thành giận, liền vận khí đan điền quát lên:

- Ngươi hãy tiếp ta một chiêu nữa.

Lần này lão xuất chưởng với thập thành công lực uy thế quả là kinh nhân.

Nào ngờ chưởng vừa phát thì thấy trước mặt hoa lên địch nhân biến đâu mất.

Bình một tiếng, chưởng đánh tới chỗ Hồng Phong Nương Tử vừa đứng làm đất bắn tung tạo thành một hố lớn khói bụi bay mù trời.

Lão còn ngơ ngác thì nghe tiếng Hồng Phong Nương Tử vang lên từ phía bên tả:

- Toàn Chân Thất Tử chẳng qua cũng chỉ có thế mà thôi, cô nương đi đây.

Trung Hư đạo nhân không biết đối phương dùng thân pháp gì mà biến đi một cách kỳ ảo như vậy?

Khi nghe tiếng nhìn lại thì thấy hai nhân ảnh đã lướt đi xa tới gần một dặm, chỉ đành hậm hực nhìn theo.

Toàn Chân Thất Tử công lực không hơn kém bao nhiêu, Minh Hư thấy sư đệ xuất toàn lực sợ Hồng Phong Nương Tử đối phó không nổi định lên tiếng ngăn cản nhưng không kịp đâu ngờ cô ta dùng thân pháp tránh đi một cách ảo diệu như thế?

Khi định thần nhìn lại thấy hai thiếu nữ đã đi xa, Toàn Chân Thất Tử đều ngơ ngác nhìn theo, lòng vừa thán phục vừa kinh sợ.

Thiên Hư đạo nhân nhìn Minh Hư hỏi:

- Sư huynh có nhận ra lai lịch lộ số của nữ thí chủ đó không?

Minh Hư lắc đầu:

- Không nhận được, may rằng đối phương không hoàn thủ nếu không chưa biết kết cuộc thế nào ...

Thấy Trung Hư đỏ mặt ngượng nghịu Minh Hư chuyển sang việc khác:

- Có thể chưởng môn sư huynh nhận ra lai lịch bọn chúng ...

Chợt nghe từ trên cây có người nói:

- Các vị sư thúc, hai vị nữ nhân đó đang giao chiến với người nào đó ...

Minh Hư nhìn lên cây hỏi:

- Thanh Mộc ngươi mau về báo với chưởng môn nhân và sư thúc tổ chuyện vừa xảy ra.

Dứt lời xuất lĩnh sáu vị sư đệ thi triển thân pháp chạy về hướng hai thiếu nữ vừa đi khỏi.

Đi chừng hai dặm chợt thấy Hồng Phong Nương Tử đang giao chiến cùng một hồng y thiếu nữ vô cùng kịch liệt, cả hai xuất thủ không chút nương tay, mỗi chiêu thức đánh ra đều mang kình lực kinh nhân nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 20: Tam nguyên bí lục

Trong khi Hồng Phong Nương Tử và hồng y thiếu nữ đang kịch đấu thì Thái Vân cúi đầu xuống một thiếu nữ đang hôn mê gần đó giải khai huyệt đạo cho cô ta.

Thấy Toàn Chân Thất Tuyệt Thái Vân đứng lên mặt lộ vẻ lo lắng, vận công sẵn sàng ứng chiến.

Minh Hư đạo nhân nói to:

- Các vị cứ yên tâm, Toàn Chân Thất Tử không can dự vào đâu.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân lo sợ rằng nếu cao thủ của Toàn Chân phái gia nhập cuộc chiến tình hình sẽ rất nghiêm trọng, nghe nói thế liền yên tâm.

Có lẽ hồng y thiếu nữ cũng lo Toàn Chân Thất Tử sẽ trợ giúp đối phương, nghe vậy bớt lo tiếp tục cuộc đấu.

Có vẻ như thủ pháp điểm huyệt của hồng y thiếu nữ rất lợi hại, vì Thái Vân phải loay hoay hồi lâu mới làm thiếu nữ tỉnh lại.

Thiếu nữ vừa tỉnh nàng liền hỏi ngay:

- Có phải thư thư là An Kỳ không?

Thiếu nữ gật đầu:

- Chính phải.

Cô ta chợt chống tay nhỏm dậy nhìn Thái Vân ngạc nhiên hỏi:

- Thư thư là ai? Làm sao biết tiểu muội?

Bấy giờ cô ta mới thấy Hồng Phong Nương Tử và hồng y thiếu nữ đang đánh nhau kịch liệt, à một tiếng hỏi:

- Có phải vị đang đánh nhau với yêu nữ bận hồng y là bằng hữu của thư thư không?

Thái Vân gật đầu.

Nguyên sau khi rời khỏi Toàn Chân Thất Tử, Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân chợt bắt gặp hồng y thiếu nữ cắp một người lướt đi.

Hai người nhận ra ngay hồng y thiếu nữ đó chính là người hai tháng trước dùng Tuyệt Âm Thủ đả thương mình, và rất khả năng chính yêu nữ này đã bắt mất Lâm Đoàn Nghĩa.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân cùng lao tới chặn đường quát:

- Đứng lại.

Hồng y thiếu nữ dừng lại hỏi:

- Các ngươi sao dám chặn đường cô nương?

Hồng Phong Nương Tử thấy thiếu nữ bị đối phương cắp dưới nách đã ngất đi, chắc đã bị điểm huyệt.

Xác định chính là cừu nhân, Hồng Phong Nương Tử quát lên:

- Hai tháng trước có phải chính ngươi đã bắt cóc một thiếu niên không?

Hồng y thiếu nữ tức giận nói:

- Chính các ngươi là bọn thích nuôi dưỡng thứ lợn giống đó.

Hồng Phong Nương Tử liền vung chưởng đánh ngay.

Hồng y thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Ngươi đã muốn chết thì trước tiên cũng nên biết Giáng Y Tiên Tử ta là ai đã chứ?

Nói xong buông thiếu nữ cắp trên tay xuống xuất chiêu hoàn thủ.

Cả hai đều trẻ đẹp chẳng kém gì nhau, lòng dạ cũng ác độc không kém, lập tức quần lấy nhau trong một cuộc tử chiến.

Hồng y thiếu nữ không ngờ mới qua hai tháng mà võ công của Hồng Phong Nương Tử tăng tiến nhanh như vậy mình phải xuất tận lực mà ngoài trăm chiêu vẫn chưa chiếm được tiên cơ, trái lại còn sa vào thế bị động.

Thái Vân thấy thư thư đang thắng thế, yên tâm cùng An Kỳ đứng ngoài quan chiến.

Lúc đó ngoài Toàn Chân Thất Tử còn rất nhiều đệ tử khác của môn phái này đổ tới, nam nữ tục gia đều có.

Một đạo sĩ gầy đét búi tóc bạc trắng chăm chú nhìn vào đấu trường rồi chợt à một tiếng nói:

- Lục y thiếu nữ thân pháp rất giống Ngư Long Thấp Bát Biến ngoài ra còn có lẫn võ học của một vài môn phái khác, không biết là môn hạ của ai vậy?

Đạo sĩ đứng bên đội mũ kim quang nói:

- Sư thúc, Ngư Long Thấp Bát Biến thất truyền đã sáu chục năm, làm sao bây giờ lại trùng hiện?

Bạch phát lão đạo trầm ngâm nói:

- Ngư Long Thấp Bát Biến vốn là tuyệt học của Hoài Hải phái, sáu mươi năm trước được Thôi Ngoạ Long tiền bối phát triển thêm nên uy lực càng lớn, có thể coi là một trong những võ công tuyệt đỉnh của võ lâm. Sau này không biết Thôi tiền bối ẩn cư ở đâu, cũng có thể lục y thiếu nữ đó là hậu nhân của vị đó cũng nên.

Đạo sĩ đội mũ km quang hỏi:

- Sư thúc có nhìn ra lại lịch của hồng y thiếu nữ đó không?

Bạch y lão đạo lắc đầu:

- Võ công lục y thiếu nữ rất tinh diệu còn võ học của hồng y thiếu nữ lại kỳ ảo và quá dị. Ta đã đi khắp giang hồ mấy chục năm mà chưa từng gặp qua loại võ công đó, có thể là từ hải ngoại hoặc Tây Vựa nhập về.

Mặt trời lên cao, cuộc đấu giữa hai thiếu nữ đã qua năm sáu trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Thái Vân sốt ruột nói:

- Thư thư nghỉ đi để muội đấu cho.

Rồi không chờ Hồng Phong Nương Tử có đồng ý hay không xông vào đánh ngay hai chưởng.

Thiếu nữ tự xưng Giáng Y Tiên Tử tung mình nhảy lên cao ba trượng từ trên không chao mình nhảy ra ngoài vòng đấu nói:

- Các ngươi dùng thủ đoạn xa luân chiến chứ gì?

Thái Vân nghe giọng nói đối phương hơi run, biết đối phương đã bị hao tổn lực khí không tiếp được nữa, chỉ cần mình xuất chiến sẽ đánh bại được liền nói:

- Hôm nay không giết được hạn tiện nhân của Hàn Sơn phái các ngươi, ta quyết không dừng tay.

Bạch phát lão đạo lúc đó mới à một tiếng nói:

- Thì ra hồng y thiếu nữ là người của Hàn Sơn phái.

Nào ngờ Giáng Y Tiên Tử cãi lại:

- Ai là người Hàn Sơn phái?

Thái Vân ngơ ngác hỏi:

- Vậy ngươi là môn hạ của ai?

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Muội đừng nghe nó giảo biện, cứ bắt lấy tra hỏi thì biết thôi.

Giáng Y Tiên Tử hừ một tiếng nói:

- Với bản lĩnh hai tiện nhân ngươi mà dám bắt được ta sao? Nhưng ngươi đã nói tới Hàn Sơn phái ta nghĩ song phương không oán không cừu nên nhường nhịn, tưởng rằng ta sợ các ngươi hay sao?

Thái Vân nghe giọng nói tin rằng cô ta không nói dối. Nhưng đối phương mặc hồng y tự xưng Tiên Tử, đeo loan hài bó chân nhỏ chưa tới ba tấc, những đặc điểm đó hoàn toàn hợp với đệ tử của Hàn Sơn phái như Điền lão tiền bối đã nói, nên giải thích thế nào về nhiều sự trùng hợp như thế?

Bấy giờ nàng mới nghĩ đến An Kỳ liền quát lên:

- Ngươi bắt tiểu sư muội ta làm gì?

Giáng Y Tiên Tử thản nhiên đáp:

- Ngươi nghĩ sai rồi, ta đi tìm một đồ vật nên lọt vào một Thạch động, thấy cô ta bị điểm huyệt nằm trong đó một mình, sợ hung thủ quay lại làm hại cô ta, mới đưa đi. Nếu ngươi không tin thì cứ hỏi thử xem người điểm huyệt cô ấy có phải là ta không?

An Kỳ nói:

- Hình như không phải là hồng y thư thứ đó, mặc dù trông rất giống nhau y phục cũng thế nhưng người điểm ngã muội mắt màu lam, còn thư thư này màu đen ...

Hồng Phong Nương Tử hỏi:

- Ngươi không nhận sai chứ?

An Kỳ đáp:

- Không sai. Chỉ có điều nữ nhân đó cũng xưng mình là Giáng Y Tiên Tử.

Hồng y thiếu nữ quát lên:

- Nói bậy.

An Kỳ tuy biết võ nghệ đối phương cao hơn mình rất nhiều nhưng có hai vị thư thư bảo hộ mình cũng không kém nên không chút sợ hãi nói:

- Ta đã khẳng định ngươi đâu mà làm dữ vậy chứ?

Lại nói tiếp:

- Người kia bắt muội đi hai ngày hôm nào cũng tra vấn về Tam Nguyên Bí Lục, tiểu muội làm sao nhận sai được?

Người của Toàn Chân phái nghe mấy tiếng Tam Nguyên Bí Lục thảy đều rúng động.

Giáng Y Tiên Tử không khỏi ngạc nhiên nhìn Hồng Phong Nương Tử nói:

- Ngươi nghe rõ rồi chứ? Tự dưng lại đeo lấy ta thật là hồ đồ quá.

Hồng Phong Nương Tử thản nhiên cười nói:

- Lại đánh tiếp một trận nữa có sao đâu?

Những người đứng quanh nhất là mấy tên nam nữ tục ga nghe vậy cùng cười ồ lên.

Vẻ tức giận trên mặt Giáng Y Tiên Tử cũng dịu đi không ít.

Thái Vân chắp tay nói:

- Cuộc đầu vừa qua chỉ do hiểu lầm, tiểu muội thay mặt cho lục y thư thư xin lỗi được không?

An Kỳ cũng nói:

- Việc này do tiểu muội mà ra để muội xin lỗi hồng y thiếu nữ là được.

Nói xong quỳ xuống vái một vái.

Giáng Y Tiên Tử phì cười nói:

- Đủ rồi, có đánh mới quen, Tống Ngọc Thu này nguyện ý kết nghĩa với ba vị thư muội.

Thái Vân cả mừng nói:

- Tống thư thư độ lượng như thế, tiểu muội rất vui.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Thư thư đừng chửi muội là tiện nhân nữa thì thôi chứ.

Bốn thiếu nữ cùng cười vang.

Bạch phát lão đạo lướt tới gần cúi đầu chào nói:

- Các vị nữ thí chủ, bần đạo là Chí Tu, xin có lời chào.

Bốn thiếu nữ cảm thấy hành động của lão ta bất ngờ như vậy lòng đầy hồ nghi vội vàng hoàn lễ.

Bạch phát lão đạo nhìn An Kỳ nói:

- Bần đạo muốn hỏi nữ thí chủ một việc.

- Xin đạo trưởng cứ hỏi.

- Xin Thí chủ vui lòng cho biết pho Tam Nguyên Bí Lục có phải hiện giờ nữ thí chủ đang giữ không?

An Kỳ không ngờ đối phương kiếm khách ngờ đối phương hỏi vấn đề này, ngẩn người ra một lúc mới trả lời:

- Tam Nguyên Bí Lục là bảo vật truyền phái của sư môn được ân sư truyền lại cho tôi, không biết đạo trưởng hỏi như thế là có dụng ý gì?

Chí Tu đạo nhân lộ nét mừng, nói tiếp:

- Tam Nguyên Bí Lục là vật chí bảo của đạo gia, nếu người không phải của đạo giáo thì không thể lĩnh hội được, mới rồi bần đạo thấy thân pháp của thí chủ giống như vị Huyền Y nữ hiệp Lộ Băng năm xưa. Nhưng Lộ nữ hiệp không phải là người của đạo giáo nên rất khó hiểu ra những ảo diệu trong Tam Nguyên Bí Lục. Hơn nữa giữ bảo vật đó trong người là rất dễ dẫn đến phiền phức chi bằng giao cho bần đạo tham ngộ đôi bên cùng có lợi. Không biết ý của nữ thí chủ thế nào?

An Kỳ hỏi:

- Sao đạo trưởng không đề xuất ý đó với gia sư?

Chí Tu đáp:

- Lệnh sư nay đã từ trần bần đạo ...

An Kỳ chợt quát lên:

- Ngươi nói bậy.

Hồng Phong Nương Tử chen lời:

- An Kỳ muội, việc này xem ra có nhiều khuất tất đây, hãy nghe ta nói ...

An Kỳ ngước đôi mắt to đen láy nhìn cô ta gật đầu.

Hồng Phong Nương Tử nhìn lại bằng ánh mắt thương cảm nói:

- Lệnh sư đúng là đã từ trần, đó là điều xác thực.

An Kỳ mặt tái nhợt nhìn đăm đăm vào mặt Hồng Phong Nương Tử tưởng như không hiểu điều gì một lúc sau mới bưng mặt khóc nức nở.

Hồng Phong Nương Tử tới đặt tay lên vai An Kỳ nhẹ giọng nói:

- Xin Kỳ muội đừng quá đau lòng, hãy bình tĩnh nghe ta truyền đạt di ngôn của lệnh sư.

Một lúc sau An Kỳ mới thôi khóc ngẩn lên hỏi:

- Thư thứ nói thật sao?

Hồng Phong Nương Tử nghiêm mặt đáp:

- Nếu không phải sự thực thì ta chẳng đến Lao Sơn làm gì.

Cô ta lấy ra một túi vải nhỏ dài chừng hai thước đưa cho An Kỳ nói:

- Trong túi này là di vật của lệnh tiên sư.

An Kỳ vội vàng mở túi ra thấy đoạn long đầu trượng của sư phụ liền kêu thét lên một tiếng ngất đi.

Thái Vân liền đỡ lấy nàng cho nằm yên một lúc mới cứu tỉnh lại nói:

- Kỳ muội đùng quá đau lòng nữa, bây giờ hãy can đảm lên nghe ta truyền đạt di mệnh của tiên sư.

Tới đó đưa mắt nhìn Chí Tu đạo nhân.

Lão biết rằng trong trường hợp này không thể nghe bí mật của môn phái khác liền lui về, bảo vị đạo nhân độ mũ kim quang:

- Thái Hư ngươi cùng Thất Tử ở lại, những người khác đều trở về quán.

Thái Hư đạo nhân đáp:

- Tuân lệnh.

Sau khi truyền lệnh cho đệ tử hồi sơn lão nhìn Chí Tu hỏi:

- Sư thúc có nên đoạt lấy Tam Nguyên Bí Lục không?

Chí Tu khẽ đáp:

- Chúng ta hãy tận lực còn đoạt được hay không thì chưa cầm chắc.

oo An Kỳ dần dần bình tĩnh lại cố nén đau thương hỏi:

- Ân sư có di lệnh gì xin thư thư hãy nói đi.

Tới đó quỳ xuống hai tay nâng đoạn long đầu trượng lên chờ nghe di lệnh.

Hồng Phong Nương Tử nghiêm mặt nói:

- Lệnh sư lúc lâm chung đã giao đoạn long đầu trượng này cho một vị kỳ hiệp tên là Lâm Đoàn Nghĩa.

Thái Vân chợt ngắt lời:

- Thư thư khoan đã, đoạn này nên cho cả phái Toàn Chân cùng nghe.

Hồng Phong Nương Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Xin mời Chí Tu đạo trưởng và quý môn nhân cùng sang bên này.

Chí Tu ngơ ngác nói:

- Sao lại thế? Bần đạo không tiện biết đại sự của phái khác ...

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Việc này liên quan đến Tam Nguyên Bí Lục xin đạo trưởng làm người công chứng cũng được.

Nghe đến Tam Nguyên Bí Lục Chí Tu không khách sáo nữa dần theo một vị sư điệt là chưởng môn nhân Thái Hư lướt tới gần.

Hồng Phong Nương Tử tiếp giọng:

- Long Oải Bà Bà Lộ tiền bối lúc lâm chung đã giao đoạn long đầu trượng này cho một vị kỳ hiệp là Lâm Đoàn Nghĩa, nhờ vị đó dùng

đoạn trượng làm tín vật đem đến Lao Sơn giao cho đệ tử đích truyền là An Kỳ với sứ mệnh chấp chưởng môn hộ lãnh đạo Lao Sơn phái suốt đời không được lấy chồng ...

Tới đó dừng lại liếc nhìn An Kỳ.

Nàng thấy Hồng Phong Nương Tử chợt dừng lại liền hỏi:

- Ân sư còn truyền lệnh gì nữa?

Hồng Phong Nương Tử nói tiếp:

- Lệnh sư dặn muội đưa võ công trong Tam Nguyên Bí Lục truyền thụ cho Lâm Đoàn Nghĩa lượng định trong ba năm là thành tựu, sau đó sẽ tìm đến Thần Kiếm Nhất Trần Tử và Tĩnh Âm Thần Ni học nghệ để báo thù cho lão nhân gia. Tất cả chỉ có vậy, muội đứng lên đi.

An Kỳ còn cung kính lạy bốn lạy rồi mới đứng lên, nước mắt đầm đìa hỏi liền mấy câu:

- Lâm đại hiệp hiện giờ ở đâu? Làm sao tín vật của ân sư lại rơi vào tay hai vị? Lão nhân gia bị kẻ nào giết? Xin thư thư nói cho muội biết.

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Lâm thiếu hiệp do can ngăn hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại tranh chấp nên chịu cho hai người đó hai chưởng bị trọng thương vì thế mà giao hai tín vật này nhờ chúng ta mang tới đây.

Cô ta thở dài nói tiếp:

- Còn võ công trong Tam Nguyên Bí Lục thì chẳng thấy có gì ảo diệu Lâm thiếu hiệp không cần học nữa. Bởi vì dù có học xong Tam Nguyên Bí Lục cũng không thắng nổi cừu nhân của muội đâu. Theo lời di ngôn của lệnh sư thì hãy tìm hai vị tiền bối học nghệ nhưng Tĩnh Âm Thần Ni chưa biết ra sao, còn Nhất Trần đại sư thì đã bị bọn ác ma đó giết.

Chí Tu nghe tới đó giật mình hỏi:

- Lâm đại cô nương nghe được tin tức đó từ đâu?

Hồng Phong Nương Tử đáp:

- Chính bọn ác ma đó nói ra.

Lại nhìn An Kỳ nói tiếp:

- Lúc đó lệnh sư cho ràng hung thủ là Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương nhưng sao khi Lâm thiếu hiệp, thư muội chúng ta cùng mấy vị tiền bối hơn trăm tuổi tra xét thì không phải Mi Cổ Thương làm mà chính là môn hạ của Long hổ thập tam tôn, Tuyết Phong Tam Lão và Băng Nguyên Ngũ Tử.

Thái Vân tiếp lời:

- Thôi chúng ta nói tới đó là đủ, bây giờ muội hãy theo chúng ta để nghe giải trình thêm một số việc.

Chí Tu đạo nhân vội hỏi:

- Hai vị thí chủ đã nói rằng không cần học võ công trong Tam Nguyên Bí Lục nữa, vậy xin An Kỳ thí chủ cho biết có thể hoàn trả lại Tam Nguyên Bí Lục cho tệ phái không?

Giáng Y Tiên Tử Tống Ngọc Thu cười nhạt nói:

- Lão đạo đừng nên vọng tưởng vào chuyện đó, ngươi cần Tam Nguyên Bí Lục ta cũng cần nó. Ngoài ra hiện giờ không ít cao thủ đã tới đây mục đích cũng nhằm vào pho bí kíp này.

Chí Tu đáp:

- Như bần đạo đã nói Lộ nữ hiệp không phải là người của đạo giáo nên không tham ngộ hết những ảo diệu bên trong Tam Nguyên Bí Lục còn đối với Toàn Chân phái thì khác ...

tuy nhiên tệ phái không có ý cướp đoạt mà chỉ trao đổi ...

Thái Vân chợt nháy mắt cho An Kỳ rồi hỏi:

- Không biết đạo trưởng lấy vật gì đổi?

Chí Tu cả mừng nói:

- Nữ thí chủ có thể quyết định được không?

An Kỳ tuy chưa biết Thái Vân có ý gì nhưng nàng rất có cảm tình với vị thư thư này, gật đầu nói:

- Được xin Lâm thư thư hãy làm chủ.

Chí Tu cười nói:

- Nếu vậy thì tốt. Mấy năm trước bần đạo có tình cờ lấy được một phong Hà Thủ Ô có thể làm người ta tăng cường ba mươi năm công lực. Bần đạo muốn đem nó trao đổi, thế nào?

Thái Vân mừng thầm hỏi:

- Đạo trưởng không hối hận chứ?

Chí Tu đáp:

- Bần đạo đã nguyện ý lẽ nào còn hối hận? Nhưng thí chủ chớ có lấy bí kíp giả đánh lừa bần đạo.

- Cái đó đạo trưởng có thể yên tâm. Nhưng phải mời một vị lang trung tiên sinh đến kiểm nghiệm xem là Hà Thủ Ô đó thật hay giả.

Chí Tu hỏi:

- Kiểm nghiệm xong có thể có thể lập tức trao đổi chứ?

- Đương nhiên. Bây giờ đạo trưởng trở về lấy Hà Thủ Ô còn tôi sẽ đưa Kỳ muội đi lấy Tam Nguyên Bí Lục. Cấm các người không được bám theo.

Thoả thuận xong mọi người làm theo kế hoạch. Chỉ có Hồng Phong Nương Tử, Tống Ngọc Thu và Toàn Chân Thất Tử ở lại chờ.

Đi một quãng An Kỳ mới hỏi:

- Chẳng lẽ thư thư muốn đem Tam Nguyên Bí Lục đổi cho lão đạo thật?

Thái Vân cười đáp:

- Không đổi thì giữ làm gì? Chúng ta cứ sao lại một bản là được, hơn nữa bây giờ việc muội giữ pho bí kíp đó đã bị người trong võ lâm biết, với võ nghệ của muội thì không giữ được đâu. Pho bí kíp đó đối với muội không có nhiều tác dụng, muội cần có thêm ba mươi năm công lực để học võ công huyên ảo hơn mới báo được thù.

- Muội sẽ học ở đâu?

- Ngươi thấy đấy võ công của chúng ta huyên ảo hơn hẳn võ công trong Tam Nguyên Bí Lục ngoài ra võ nghệ Lâm Đoàn Nghĩa còn kỳ ảo hơn nhất định huynh ấy sẽ truyền thụ cho muội.

An Kỳ nghe nói cả mừng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, được một lúc thì tới một hu rừng tùng nhỏ rất u tịch.

An Kỳ dẫn Thái Vân đi quanh co một hồi rồi nhảy lên một cây tùng lớn thò tay vào hốc cây lấy pho sách xuống hỏi:

- Tam Nguyên Bí Lục đây chúng ta có nên đọc trước để nhớ không?

- Muội yên tâm đi, với pho sách mỏng này ta chỉ cần đọc một lần là thuộc cứ vừa đi vừa đọc cũng được.

Không lâu sau thì trở lại hiện trường.

Chí Tu đạo nhân đã mang Hà Thủ Ô đến từ lâu thấy Thái Vân và An Kỳ quay lại cả mừng nói:

- Hai vị nữ hiệp thật là người thủ tín.

Thái Vân tiếp lấy pho sách từ tay An Kỳ nói:

- Lão đạo trưởng lấy Hà Thủ Ô ra chúng ta cùng kiểm nghiệm.

Chí Tu trao cho Minh Hư một chiếc hộp để y chuyển cho Thái Vân.

Nàng mở xem kỹ một lúc mới trao cho An Kỳ nói:

- Theo tôi thì chắc Hà Thủ Ô không giả nhưng phả nhờ lang trung kiểm nghiệm lại mới tin được.

Lại đưa pho sách lên nhìn Minh Hư nói tiếp:

- Đây là Tam Nguyên Bí Lục nhưng chính Kỳ muội cũng không dám chắc là thật hay giả. Bây giờ tôi sẽ mở sách chúng ta cứ đọc từng câu từng chử xem. Nếu pho sách là giả thì tất nhiên việc trao đổi bất thành. Nếu là thật thì cứ cầm lấy sau này không được gậy rắc rối gì nữa.

Đề nghi đó rất hợp tình hợp lý.

Minh Hư chỉ cần nhìn qua bìa sách làm bằng da dê đã úa vàng, tất là cổ vật đã mấy trăm năm thì tin ngay cười nói:

- Chúng ta cứ làm như thế.

Thái Vân liền mở pho sách ra đọc to một lần.

Dọc đường nàng đã đọc qua nhớ kỹ bây giờ chỉ cần kiểm tra lại một lần là nhớ nằm lòng.

Đọc xong nhìn Minh Hư hỏi:

- Thế nào đạo trưởng có khẳng định được thật hay giả không?

Minh Hư mê hoặc nói:

- Xin nữ thí chủ giao bí kíp cho bần đạo để thỉnh thị tệ sư thúc ...

Thái Vân hừ một tiếng nói:

- Ta còn chưa dám định Hà Thủ Ô là thật hay giả thì ngươi đã mời người giám định bí kíp tới rồi. Thôi được nhường các ngươi chiếm thế thượng phong. Hơn nữa pho sách không hương không sắc chẳng mất đi đâu mà sợ. Chỉ nhớ là đừng làm hỏng nó.

Nói xong giao ra.

Minh Hư kính cẩn nhận lấy Tam Nguyên Bí Lục đưa cho chưởng môn sư thúc Thái Hư quá mục rồi trình lên sư thúc là Chí Tu đạo nhân.

Chí Tu xem kỹ một lần thấy chính là Tam Nguyên Bí Lục không giả bụng mừng rơn nói:

- Bần đạo thay mặt cho phái Toàn Chân nhận lãnh thịnh tình của chư vị nữ hiệp. Sau này nếu có cần gì đến tệ phái xin nhắn một tiếng, tệ phái nguyện gắng hết sức hiệp trợ.

Cuộc trao đổi như vậy là hoàn tất, chúng nhân đệ tử Toàn Chân phái cáo từ rồi kéo nhau về quán.

Lúc đó Tống Ngọc Thu đã được Hồng Phong Nương Tử giới thiệu tính danh từng người.

Nàng thấy Thái Vân thực có ý trao đổi lo lắng hỏi:

- Lâm nhị thư đã trao bí kíp cho Toàn Chân làm sao lấy lại được?

Thái Vân cười đáp:

- Cần gì lấy lại? Ta đã nhớ ỹ từng chữ rồi chỉ cần sao lại một bản là được. Đối với Kỳ muội bây giờ thì ba mươi năm công lực quan trọng hơn, như vậy ta chỉ được mà không mất gì.

Tống Ngọc Thu gật đầu nói:

- Đó mới là diệu kế.

An Kỳ nói:

- Mời ba vị thư thư ghé vào bổn phái nghỉ lại một vài hôm rồi hãy đi.

Bốn người ngược lên núi.

Đến vách đá An Kỳ không nhấn vào nút bên trái mà lại ấn vào một nút khác bên phải.

Thái Vân ngạc nhiên hỏi:

- Sao lệnh sư hướng dẫn chúng ta ấn nút bên trái?

An Kỳ cười đáp:

- Nút bên trái để gọi cửa còn nút bên phải là cơ quan tự động mở. Nút này tuyệt đối không cho ngoại nhân biết.

Nói đến đó thì vách đá mở ra một cánh cửa bốn người theo nhau vào.

Họ vào xong thực hiện cửa tự động đóng lại.

Nơi đó nguyên là một Thạch động được tu chỉnh lại, tường và trần động gắn rất nhiều dạ minh châu nên sáng không kém gì bên ngoài.

An Kỳ nói:

- Thạch động này gọi là Bích Lạc Nham được tu chỉnh ngay từ thời sư tổ khai sơn lập phái.

Trong động có rất nhiều thạch thất sảnh đường.

An Kỳ dẫn ba người tới một tiểu sảnh rồi nói:

- Xin ba vị thư thư cứ ngồi tạm một lúc tiểu muội đưa di vật của ân sư vào bái cúng rồi trở lại.

Ba thiếu nữ an ủi mấy câu rồi để nàng đi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 21: Mỹ nhân trong cổ mộ

Thấy trên bàn có văn phòng tứ bảo Thái Vân liền mài mực bắt đầu chép lại pho Tam Nguyên Bí Lục mà mình nhớ như in trong đầu.

Hơn nửa giờ sau thì pho sách dày hơn năm mươi trang đã được nàng chép lại đầy đủ không sai một câu.

Tống Ngọc Thu thán phục nói:

- Lâm nhị thư quả thật là thần đồng.

Nàng còn chưa biết lai lịch thật của hai người vì lúc đó có Toàn Chân Thất Tử nên vẫn giới thiệu như đã nói với chúng mình là Lâm Vân Hồng còn Thái Vân là Lâm Vân Thái.

Cả người viết và người đọc đều hết sức chăm chú vào ngọn bút, đến lúc này mới sực nhớ tới An Kỳ chưa quay lại, vội xếp bản sao bí kíp lại cất đi rồi chạy đi tìm.

An Kỳ quỳ sụp trước thần án trong một gian thần điện trên án đặt đoạn long đầu trượng và hộp Hà Thủ Ô khói trầm bay nghi ngút.

Thấy dáng bất động của An Kỳ dám đoán rằng vì quá khóc thương sư phụ nên nàng đã ngất đi.

Tống Ngọc Thu nói:

- Thật đáng thương.

Rồi bế An Kỳ đưa vào một thất phòng đặt lên giường cứu chữa cho nàng tỉnh lại.

Một lúc sau nàng mở mắt ra khóc nấc lên nói:

- Sư phụ, xin người đừng đi.

Tống Ngọc Thu đỡ nàng lên dịu dàng nói:

- Kỳ muội bình tĩnh lại đi.

An Kỳ chớp mắt nhìn ba thư muội rồi thở dài nói:

- Sư phụ đi thật rồi, vừa rồi lão nhân gia nói chuyện với muội thật nhiều, lại còn căn dặn mấy việc liên quân đến ba vị thư thư.

Ba thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Thật có chuyện đó sao?

An Kỳ gật đầu:

- Thật mà, sư phụ dặn rằng bất luận thế nào cũng phải lưu giữ ba vị thư thư ở đây bảy ngày dạy võ công cho muội, ngoài ra còn bảo muội xin Tống thư thư ở với muội một tháng, không biết ba vị thư thư có nguyện ý giúp tiểu muội hay không?

Ba người nghe vậy thất kinh.

Trước yêu cầu khẩn thiết như thế của hài nữ đáng thương như vậy làm sao mà từ chối nàng được?

Tống Ngọc Thu không ngờ chuyến này đến đây lấy được Tam Nguyên Bí Lục lại còn có người giải thích ý nghĩa nữa trong lòng rất

cao hứng.

Mặc dù vậy cho đến giờ cô ta vẫn không hề tiết lộ về sư môn.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân nghĩ rằng mỗi người đều có bí mật của riêng mình nên không tiện hỏi.

Từ hôm đó bốn người sinh hoạt với nhau trong Bích Lạc Nham.

Ba thiếu nữ đã có nội lực thâm hậu nhường cho An Kỳ ăn Hà Thủ Ô nên công lực tăng tiến rất nhiều.

Trong bảy ngày được Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân hướng dẫn nàng đã luyện thành công cơ bản võ học trong Tam Nguyên Bí Lục.

Tống Ngọc Thu cũng luyện chung với An Kỳ.

Sau bảy ngày Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân rời khỏi Bích Lạc Nham, định tới Tuyết Sơn tìm Hàn Sơn Thánh Mẫu để đòi lại Lâm Đoàn Nghĩa.

Tống Ngọc Thu và An Kỳ còn ở lại thêm vài hôm nữa.

oo Lâm Đoàn Nghĩa tỉnh lại thấy mình nằm trong một căn phòng sáng sủa ngát hương, bốn bức tường treo đầy tranh, rèm tơ phong gấm, sang trọng dị thường nhưng lại tĩnh lặng không một âm thanh.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi bật dậy, bấy giờ mới thấy trên mình không một mảnh vải lòng kinh hãi khôn xiết.

Đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy y phục đâu Lâm Đoàn Nghĩa đành dùng khan trải giường quấn chặt người, chạy bổ đi tìm nhưng khắp phòng vẫn không có.

Nguyên đó là một gian Thạch thất đầy đủ giường nệm bàn ghế nhưng kín như hắc lao không có cửa ngõ gì mặc dù vẫn sáng như thường, không bết ánh snág từ đâu phát ra?

Đang bối rối chưa biết làm thế nào thì nghe bức tường phía trước chấn động, lát sau bức tường hiện ra một khung cửa chỉ đủ cho một người vừa lách vào.

Ngoài cửa xuất hiện hai thiếu nữ, một bận hồng y mới mười tám mười chín tuổi rất xinh đẹp và thiếu nữ kia lớn tuổi hơn ăn vận thanh y, trang phục theo lối tỳ nữ.

Hồng y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao chàng dậy được thế?

Lâm Đoàn Nghĩa quấn mình trong chiếc khăn trải giường thấy hai nữ nhân mặt đỏ bừng lên lúng túng nói:

- Cô nương ... tại hạ ...

Thiếu nữ hiểu ngay cười nói:

- Mọi việc sẽ từ từ nói sau, bây giờ chàng hãy mặc y phục vào đã.

Rồi quay lại ra lệnh cho tỳ nữ:

- Ái Cô, đưa quần áo cho tướng công.

Thành y tỳ nữ dạ một tiếng bước vào quỳ xuống nâng lên một bô y phục chờ Lâm Đoàn Nghĩa nhận xong mới đứng lên quay người bước ra.

Cánh cửa lại đóng sập xuống không thấy một khe hở.

Chỉ cần nghe âm thanh cũng bết đó là một cánh cửa sắt rất nặng.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa bộ y phục lên xem thấy giống như thứ mình thường mặc nhưng chất liệu khác hơn.

Nhưng tại sao Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ kim tiền không bị người lấy mất?

Trong lòng đầy nghi hoặc chàng vội vàng mặc y phục vào, trải khăn lên giường.

Đến lúc ấy chàng mới thấy trên khăn có vết máu kinh hãi nói:

- Nguy rồi, chẳng lẽ mình lại gây nên nghiệt chướng?

Chàng phát hoảng đến nổi đập ầm ầm vào cánh cửa sắt gọi toáng lên:

- Cô nương mở cửa.

Một lúc sau cánh cửa mở ra.

Lại hai nữ nhân vừa rồi xuất hiện trước cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Xin cô nương cho tại hạ biết những gì vừa xảy ra vậy?

Hồng y thiếu nữ khoát tay ra hiệu cho tên tỳ nữ lui ra còn mình bước qua cửa giẫm mạnh một cái cánh cửa sắt liền đóng sập xuống.

Thiếu nữ ung dung ngồi vào bàn, chỉ tay mời Lâm Đoàn Nghĩa ngồi xuống ghế đối diện mặt hơi ửng hồng nói:

- Mời tướng công ngồi. Tiện thiếp xin kể lại đầu đuôi.

Nghe hai tiếng tiện thiếp Lâm Đoàn Nghĩa phát hoảng lên sững sờ ngồi xuống ghế.

Thiếu nữ mở lời:

- Tiện thiếp họ Mã tên Mỹ Trận, , xin hỏi tướng công họ gì?

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn cho rằng thiếu nữ là kẻ bắt cóc mình nên không dám nói thật, xưng tên như ở Trúc Luận Đảo:

- Tại hạ là Lâm Hưng.

Mã Mỹ Trân hỏi:

- Lâm tướng công còn nhớ được những gì xảy ra trước đây không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc mới trả lời:

- Tại hạ chỉ nhớ lúc đó trong vùng núi gần Lao Sơn đang vận công điều tức thì chợt cảm thấy chổ thắt lưng tê đi sau đó bất tỉnh không biết gì nữa, nghĩ rằng mình bị bắt cóc đem đi.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó không biết gì nữa.

Nét mặt Mã Mỹ Trân thoáng nụ cười hớn hở nhưng rất khó nhận ra sau đó thở dài nói:

- Thật là oan nghiệt.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng hỏi:

- Chuyện xảy ra thế nào?

Mã Mỹ Trân u uẩn nói:

- Hôm đó tiện thiếp cùng Ái Cô đang du ngoạn ở một nơi cách Lao Sơn mấy nghìn dặm thì gặp một nữ nhân phi ngựa chở theo một bao lớn lao vào một khu rừng. Thấy hành tung khả nghi tiện thiếp ngờ rằng đó là một nữ cường đạo liền đuổi theo bắt dừng lại. Nữ nhân đó võ công rất cao Ái Cô đánh mà không thắng nổi đến khi tiện thiếp nhập trận nó mới chịu bỏ chạy để lại cái túi, mở ra đã thấy tướng công mê man bất tỉnh ...

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương đã ra ân cứu mạng.

Mã Mỹ Trân lắc đầu nói:

- Tướng công cứ ngồi để tiện thiếp kể hết đã ... sau khi kiểm tra mạch tượng tiện thiếp phát hiện tướng công bị trúng phải tà công Tuyệt Âm Thủ ...

Lâm Đoàn Nghĩa giật mình nói:

- Tuyệt Âm Thủ?

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa chăm chăm nhìn thiếu nữ hỏi:

- Chính là cô nương ...

Mã Mỹ Trân đỏ mặt gật đầu:

- Phải tiện thiếp đã lấy thân mình chữa trị cho tướng công.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến chặt răng mặt tái đi.

Mã Mỹ Trân thở dài nói:

- Bây giờ tuy tiện thiếp và tướng công không có danh nghĩa phu thê nhưng về thực chất tiện thiếp đã trao thân gửi phận cho tướng công ...

Lâm Đoàn Nghĩa run lên nghĩ thầm:

- Trước đây mình dùng khí chân dướng cứu Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân đó là điều vạn bất đắc dĩ. Thế mà nay Mã Mỹ Trân đã vứt bỏ danh tiết để cứu mình đó quả là sự hy sinh hiếm có.

Liền đứng lên hành một lễ nói:

- Hưng đệ vô cùng cảm kích, đại ân này không thể nói một chữ tạ ...

Mã Mỹ Trân bước tới đưa bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn bịt miệng chàng nói:

- Sao tướng công lại nói thế? Chỉ mong chàng đừng coi thiếp là hạng dâm đãng là thiếp mãn nguyện lắm rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hưng đệ không phải là hạng vong tình phụ nghĩa.

Mã Mỹ Trân nói:

- Nếu tướng công hư tình giả ý tiện thiếp chỉ còn một nước chết nữa mà thôi.

Chợt hỏi:

- Tướng công có thê thất chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đệ chưa lập thân ...

- Như vậy trước khi gặp tiện thiếp tướng công vẫn còn đồng nam?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Không.

- vì sao?

Đối với ân nhân Lâm Đoàn Nghĩa không muốn giấu giếm liền kể lại chuyện mình đã cứu Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân cũng bị trúng phải độc công Tuyệt Âm Thủ.

Mã Mỹ Trân mặt hơi biến đi nhưng chỉ một lát trấn tĩnh lại thở dài nói:

- Việc đó không trách được tướng công chàng cũng như thiếp chỉ là vì xả kỷ cứu nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Đây là nơi nào?

Mã Mỹ Trân cười đáp:

- Đây là một tặng phẩm dưới lòng đất.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói rúng động hỏi:

- Làm sao thư thư lại ở trong hầm mộ?

Mã Mỹ Trân nhíu mày hỏi:

- Hưng lang sợ hay sao? Tuy nói là hầm mộ nhưng tiện nghi hơn cả một trang viện xa hoa. Nghe nói đây là lăng tẩm của một vị cung phi thời Đường Minh Hoàng, lộng lẫy không kém gì cung điện đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đồ dùng ở đây đều thuộc hàng thượng phẩm nhưng dù nói thế nào cũng vẫn là một hầm mộ, nơi để thi hài người chết ...

Chàng lại hỏi:

- Thư thư còn có nhân thân ở đây không?

Mã Mỹ Trân lắc đầu rầu giọng nói:

- Tiện thiếp vốn là một khuê nữ, tiên phụ làm quan trong triều nhưng bị vu oan giá hoạ, gia bại thân vong. Gia mẫu vì đau buồn mà bỏ đi tu, tiện thiếp mới cùng bốn tỳ nữ bỏ đi tìm được nơi này trú lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nghi:

- Một thiếu nữ mà cư trú ở một nơi ma quái này một mình đảm lược còn hơn nam tử gấp trăm lần.

Chàng chợt hỏi:

- Y phục của đệ đâu?

Mã Mỹ Trân cười đáp:

- Bộ y phục đó đã cũ rách nên thiếp bảo Ái Cô đốt đi rồi, còn dư năm thanh tiểu kiếm và mười đồng tiền cổ, thiếp nghĩ đó là vật để trừ tà nên giao cho bốn tên tỳ nữ mỗi tên một chiếc, tiện thiếp cũng cất một chiếc. Còn mười đồng tiền thiếp đã xâu lại để dành cho tướng công.

Nói xong lấy trong túi ra xâu Minh Phủ Kim Tiền đưa cho Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng nhận lấy bụng nghĩ thầm:

- Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền là vật chí báo võ lâm, giang hồ nghe danh đều kinh tâm táng đởm, thế mà cô ta lại cho là vật trừ tà ... thôi đành vậy, cứ để từ từ sẽ thu hồi lại ...

Không muốn tiết lộ thân phận chàng gật đầu nói:

- Đúng là ngày trước mẫu thân tặng cho đệ những vật đó để trừ tà.

Mã Mỹ Trân đứng lên bất ngờ ôm lấy chàng hôn rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta tới đại sảnh ăn chút gì, chắc bọn tỳ nữ đã chuẩn bị xong.

Nói xong bước tới dùng tay ấn lên tường cánh cửa sắt mở ra.

Đại sảnh là một gian phòng rất lớn cao tới mười trượng rộng hai ba mươi trượng với những cột bằng đồng vàng chói, những bộ bàn ghế bóng lộn, khắp sảnh đính minh châu sáng trưng huy hoàng như một cung điện.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngẩn đứng nhìn, không ngờ một nơi lăng tẩm dưới lòng đất mà hùng vĩ tráng lệ đến thế.

Trên bộ bàn bát tiên giữa sảnh đã chuẩn bị một mâm tiệc vô cùng thịnh soạn với đủ món sơn hào hải vị, mùi thơm toả ra đủ thèm.

Bốn tên tỳ nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi rất xinh đẹp vừa thấy Lâm Đoàn Nghĩa và Mã Mỹ Trân bước vào liền quỳ xuống đồng thanh nói:

- Tiểu tỳ tham kiến cô gia.

Xem động tác của chúng rất thành thục chứng tỏ đã có học kỹ.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa từng gặp qua lễ tiết trang trọng như thế này càng chưa nghe ai gọi mình là cô gia nên đỏ mặt lúng túng không biết ứng xử thế nào, ấp úng nói:

- Các ngươi đứng dậy đi.

Bọn tỳ nữ gật đầu bái tạ rồi mới đứng lên cúi đầu chờ Lâm Đoàn Nghĩa và Mã Mỹ Trân ngồi xong mới cmầ bình bưng chén hầu rượu.

Uống xong ba chén Mã Mỹ Trân khoát tay bọn tỳ nữ bảo:

- Các ngươi lui ra đi một lúc nữa hãy đến.

Ái Cô xuất lãnh ba tỳ nữ ra khỏi sảnh đường đóng cửa lại.

Mã Mỹ Trân miệng chúm chím cười nói:

- Hưng lang đừng khách khí gì với chúng cả, tiện thiếp với chúng danh phận tuy là chủ tỳ nhưng tình như tỷ muội. Sau này chúng sẽ còn phục vụ tướng công tận tình như thiếp vậy.

Nghe mấy tiếng tận tình như thiếp, Lâm Đoàn Nghĩa phát hoảng lên nói:

- Làm sao lại như thế được?

Vẻ mặt Mã Mỹ Trân vẫn điềm nhiên như không, cười nói:

- Như thế đủ thấy Hưng lang trọn nghĩa vẹn tình với thiếp nhưng chủ tỳ chúng tôi nguyện sống chết không rời nhau, đã thề có phúc cùng hưởng. Ở đây gần như cách biệt với thế giới bên ngoài duy tướng công là nam nhân duy nhất sao nỡ để chúng lỡ mất thanh xuân?

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác nhìn cô ta.

Mã Mỹ Trân lại tiếp:

- Còn có hai vị thư muội ở Lao Sơn mà tướng công đã cứu họ, sau này tiện thiếp cũng sẽ tìm về đây để chúng ta đoàn tụ với nhau ...

Lâm Đoàn Nghĩa không phải là phường hiếu sắc nghe vậy liền nói:

- Tại hạ không nghĩ thế, đó không phải là hưởng phúc mà là làm hại chúng một đời.

Mã Mỹ Trân cười nói:

- Thôi được, cái đó chúng ta sẽ bàn sau. Hôm nay chàng mới vừa tỉnh lại, như vậy chúng ta chính thức thành phu thê, bây giờ uống rượu hợp cẩn để còn động phòng hoa chúc.

Mã Mỹ Trân nói với vẻ rất trang trọng, nhưng Lâm Đoàn Nghĩa chỉ thấy ngượng ngập như mình phải tội gì.

Qua mấy ngày Mã Mỹ Trân rất mặn mà gối chăn còn Lâm Đoàn Nghĩa lại sốt ruột nhưng Mã Mỹ Trân lấy lý do là giai kỳ không để chàng ra khỏi lăng tẩm.

Hôm đó chàng nằm một mình chợt cảm thấy chổ thắt lưng hơi tê nhức ngạc nhiên tự hỏi:

- Từ khi luyện thành Cửu Dã Thần Công nội lực rất sung mãn chưa từng cảm thấy nhức mỏi giờ, làm sao bây giờ nghỉ ngơi lại sinh ra triệu chứng bất thường như thế chứ?

Chàng đứng lên đứng soi mình trong gương, thấy mặt hốc hác má hõm sâu, hình dung vô cùng tiều tuỵ.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Làm sao mình lại ra nông nỗi này chứ? Giống như người bệnh không bằng ...

Nhớ lại mấy ngày qua ngoài việc Mã Mỹ Trân ép chàng làm việc tình dục quá độ không còn nguyên nhân nào khác.

Mã Mỹ Trân bước vào thấy chàng nhìn mình trong gương thất thần cười nói:

- Hưng lang cũng chăm chút mình như thế sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Mấy ngày qua không nhìn gương hôm nay mới thấy so với trước đây gầy xanh quá nhiều. Chắc tại lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Mã Mỹ Trân thỏ thẻ:

- Tướng công gầy đi ư? Thế mà tiện thiếp lại không cảm thấy, nhưng nếu chàng đã muốn ra thì tối nay chính là đêm rằm chúng ta sẽ ra ngoài thưởng nguyệt.

Suốt bảy ngày bị giam hãm trong phòng kín nay được ra ngoài, Lâm Đoàn Nghĩa thấy rất sảng khoái.

Đêm vừa xuống Lâm Đoàn Nghĩa cùng Mã Mỹ Trân với sự phục dịch của bốn tên tỳ nữ tiến ra khỏi tẩm.

Mới lên khỏi năm sáu chục bậc đá Lâm Đoàn Nghĩa đã cảm thấy gối mỏi chân chồn, lòng vô cùng kinh hãi nghĩ thầm:

- Nghe nói trong võ lâm có một số tà phái nữ nhân chuyên hút lấy tinh lực của nam nhân để luyện công, chẳng lẽ mình đang trở thành một nạn nhân của một yêu nữ như vậy?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy nghi ngờ nhất là thái độ của Mã Mỹ Trân và sự ép buộc tình dục quá độ của nàng ta.

Mặc dù vậy chàng không nói ra gắng theo Mã Mỹ Trân leo lên đỉnh núi ngắm trăng.

Nhìn về phía tây thấy đèn hoa sáng rực, tất là một thành phố lớn, Lâm Đoàn Nghĩa chỉ tay hỏi:

- Đó là nơi nào vậy?

Mã Mỹ Trân đáp:

- Đó là Trường An.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nghe nói Trường An ba thành sáu thị ba mươi sáu phố phường dân cư vô cùng náo nhiệt ...

Mã Mỹ Trân hỏi:

- Chàng chưa tới đó bao giờ sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Chưa, vậy nên bây giờ muốn tới đó một chuyến.

Mã Mỹ Trân nói:

- Cứ nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa hãy đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Chỉ e càng ở thêm càng tồi tệ hơn.

Nhưng vẫn gượng trả lời:

- Thế cũng được.

Chàng định bụng sẽ điều tra việc này.

Hai người vừa ung rượu vừa thưởng nguyệt, bốn tỳ nữ mang theo nhạc khí bắt đầu đàn ca.

Trong lòng đang có tâm sự Lâm Đoàn Nghĩa chẳng thấy hứng thú gì.

Mã Mỹ Trân hỏi:

- Hưng lang, chàng đang nghĩ gì vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa trấn tĩnh lại lắc đầu gượng cười nói:

- Không ... có nghĩ gì đâu.

Mã Mỹ Trân lại hỏi:

- Chàng có biết Ái Cô đang thổi tiêu khúc gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười khổ đáp:

- Tại hạ không sành nhạc.

Chợt nghe gần đó có người cười hô hô nói:

- Đó là một điệu thoát y vũ khúc, sao không thoát ngay đi?

Mã Mỹ Trân đứng phắt dậy quát:

- Ai?

Vừa nghe tiếng người kia bốn tỳ nữ lập tức lộ vẻ khẩn trương chạy tới vây Lâm Đoàn Nghĩa vừa như để bảo vệ chàng vừa như để phòng bị chàng đào thoát.

Người kia chỉ nói một câu mà không xuất hiện.

Mã Mỹ Trân hừ một tiếng nói:

- Tặc nhân sao dám đến đây quấy nhiễu?

Dứt lời nhằm ngọn cây bách gần đó đánh tới một chưởng.

Từ ngọn cây có một bóng người nhảy vút nhảy lên cao năm sáu trượng chạy mất.

Mã Mỹ Trân nhìn theo nói:

- Thì ra là lão quỷ đó, lần sau thì đừng hòng chạy thoát.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Đó là ai vậy?

Mã Mỹ Trân đáp:

- Bây giờ chàng đã mất hết nội công có nói cũng vô ích.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn đã biết mình mất hết nội công nhưng nghe câu đó từ miệng Mã Mỹ Trân, chàng lập tức hiểu ngay điểm suy đoán của mình là sự thực.

Tuy đã biết mình mất hết nội công nhưng nghe chính Mã Mỹ Trân nói ra điều này Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hỏi:

- Vì sao ta mất hết nội công?

Mã Mỹ Trân lạnh lùng đáp:

- Nói thật cho chàng biết chính thiếp đã làm điều đó, nhưng không phải do ác ý ...

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Ta không hiểu.

Mã Mỹ Trân giải thích:

- Bởi thiếp biết chàng luyện dương cương công đối với âm nhu công của thiếp lại không hợp. Chúng ta đã là phu thê tất cần phải hợp nhau vì thế thiếp phế bỏ dương cương công để giúp chàng luyện âm nhu công, nhất định sau này sẽ có võ công tuyệt thế ...

Thị chưa nói xong thì chợt nghe vang lên tếng cười lạnh.

Mã Mỹ Trân nhìn quanh nhưng không thấy bóng người nào, tuy trong lòng rất kinh hãi nhưng giả vờ bình tĩnh nói:

- Người ta bảo Trường An nhiều ma lắm quỷ thường hiện trêu người quả không sai.

Chúng ta về thôi.

Cả bọn liền kéo nhau về.

Khi sáp tới mộ thì Mã Mỹ Trân bảo:

- Hằng Cô, Luyến Cô đưa cô gia về trước còn Ái Cô, Tâm Cô ở lại.

Về đến sảnh Hằng Cô nói:

- Luyến nha đầu đi pha một ấm trà mang đến cho cô gia.

Luyến Cô lắc đầu nói:

- Gần bếp có rất nhiều quỷ một mình ta không đi đâu.

- Ngươi nhát thế? Thôi được ngươi ở lại đây với cô gia ta đi một mình vậy.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Các ngươi cứ đi với nhau cho đỡ sợ, ở đây đèn sáng quỷ sẽ không dám bén mảng vào bắt ta đâu.

Hai nữ tỳ do dự một lúc rồi cùng ra khỏi sảnh.

Chúng vừa đi khỏi thì một nhân ảnh lướt vào như bóng ma đến cạnh Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Mau đi theo ta, nếu chậm thì hỏng việc đấy.

Dứt lời xuất thủ điểm vào mấy chổ huyệt đạo trên người chàng rồi cắp lấy phóng nhanh ra khỏi sảnh đường.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ kịp nhận thấy đối phương là một lục y nữ nhân bịt mặt, chưa kịp hỏi thì đã bị điểm huyệt cắp đi rồi, tuy không cử động được nhưng vẫn tỉnh táo vừa mừng vừa lo.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 22: Tuyệt lộ phùng sinh

Hồi 22

Tuyệt lộ phùng sinh Thiếu nữ bịt mặt tỏ ra rất quen thuộc địa thế ở đây, đi quanh co một lúc thì tới cửa hầm mộ.

Cửa còn mở nhưng lục y thiếu nữ không ra theo lối đó mà rẽ vào một thông đạo khác.

Lâm Đoàn Nghĩa đang hồ nghi thì chợt nghe tiếng Mã Mỹ Trân ngoài cửa:

- Không còn người đâu chúng ta vào thôi.

Chính lúc đó từ bên trong vang lên tiếng chân chạy rầm rập, rồi tiếng Hằng Cô kêu lên hớt hãi:

- Tiểu thư nguy rồi, cô gia bỏ đi đâu mất.

Mã Mỹ Trân rít lên:

- Nha đầu đáng chết, hai ngươi mang đi sao không canh chừng mà để hắn bỏ đi mất?

Mau đi tìm xem.

Hai người vội vàng quay trở lại.

Mã Mỹ Trân nói:

- Hưng lang chỉ còn nửa mạng thì đi đâu được? Ngoài này có ba chúng ta rồi, tẩm cung chỉ có một cửa duy nhất ... chúng ta cứ đóng cửa lại rồi vào bên trong tìm.

Sau đó nghe ầm một tiếng chắc cửa tẩm cung đã đóng lại.

Chờ tiếng bước chân đi xa, lục y thiếu nữ quay lại cửa tẩm đưa tay ấn lên một chổ trên tường.

Cánh cửa lập tức mở ra.

Thiếu nữ cắp lấy Lâm Đoàn Nghĩa nhảy ra cửa chợt nhảy lên một ngọn cây tùng cổ thụ mà chạy tiếp nữa.

Lát sau có mấy nhân ảnh lao ra cửa.

Tiếng Mã Mỹ Trân quát:

- Nó chưa chạy đi xa đâu, mau đuổi theo.

Chờ khi chúng đi khỏi lục y thiếu nữ rời khỏi ngọn cây đáp nhẹ xuống thi triển c chạy theo hướng ngược lại.

Chừng một canh giờ sau thiếu nữ mới đặt Lâm Đoàn Nghĩa xuống giải khai huyệt đạo cho chàng rồi cất giọng lẩm bẩm:

- Ngươi quả là một tên ngốc, coi như lần này thoát nạn.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên đưa mắt nhìn, thấy mình đang ở bên một hầm mộ khác định hỏi thì từ hầm mộ vang lên tiếng hỏi:

- Nhạn thư mắng ai ngoài đó thế?

Lục y thiếu nữ cười đáp:

- Chửi một tên đần mà Cửu U Quỷ Nữ bắt về làm giống. Nếu không được ta cứu ra thì chỉ và ngày sau tiểu tử đó sẽ kiệt tuỷ hô xương mà chết. Tiểu thư về chưa? Nha đầu ngươi sao không chịu mở cửa?

Người trong tẩm chưa kịp trả lời thì cô ta lại nói tiếp:

- Tiểu Yến ra ngoài này nhớ bịt mặt lại đừng cho tiểu tử này thấy, nghe chưa?

Nhưng người kia vẫn chưa mở cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Cô nương sao lại gọi vị Mã Mỹ Trân thư thư là Cửu U Quỷ Nữ?

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng hỏi:

- Hừ, bây giờ ngươi vẫn còn gọi yêu nữ đó là thư thư ngọt xớt. Ngươi tưởng nó tốt lắm sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Mã thư thư đã cứu tại hạ ...

Lục y thiếu nữ lại rủa:

- Ta nói ngươi là đồ mặt đần quả không sai. Ngươi bảo nó là ân nhân nhưng người khác lại thấy nó bắt ngươi từ Lao Sơn đưa về Phương Hồ rồi từ Phương Hồ đưa tới đây, như vậy là có ân với ngươi lắm hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa vốn đã có nghi ngờ tư cách của Mã Mỹ Trân, nay nghe đối phương nói thế liền hỏi:

- Tại hạ bất tỉnh nên không biết ai đưa tới Trường An, cô nương có thể cho biết rõ hơn không?

Thiếu nữ đáp:

- Cứ vào trong tẩm sẽ nói.

Người trong tẩm cười nói:

- Nhạn thư quên rằng tiểu thư đã cấm đưa nam nhân vào đây sao?

Lục y thiếu nữ đáp:

- Ngươi đừng lo chính tiểu thư lệnh cho ta cứu hắn đưa về đây.

Chợt nghe cách một tiếng cửa hầm mộ mở ra, lại thêm một thiếu nữ bịt mặt xuất hiện chắc đó là Tiểu Yến.

Hai người dẫn Lâm Đoàn Nghĩa bước xuống hầm mộ.

Ở đây nhỏ hơn nơi cư trú của Mã Mỹ Trân rất nhiều, nhưng vẫn rộng rãi có Thạch thất tiểu sảnh bàn ghế đầy đủ.

Toạ định xong Nhạn cô nương hỏi:

- Ngươi có phải là Lâm Đoàn Nghĩa không?

Chàng gật đầu đáp:

- Tại hạ đúng là Lâm Đoàn Nghĩa nhưng từ khi đến Trúc Luận Đảo đến giờ thì lấy tên của Vong huynh là Lâm Hưng.

Nhạn cô nương ừm một tiếng lại hỏi:

- Thế mà ta cứ tưởng rằng mình cứu sai người, như vậy ngươi là quái kiệt võ lâm môn hạ của Phương Bất Bình đúng chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Quái kiệt võ lâm thì tại hạ không dám nhưng đúng là môn hạ của Phương tiên sư.

Nhạn cô nương lại hỏi:

- Ngũ Hành Kim Kiếm của ngươi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa rầu giọng đáp:

- Mã cô nương cho rằng đó là vật trừ tà nên giao cho bốn tên tỳ nữ và cô ấy chia nhau cất giữ, còn có một bộ quái y có thể bay được, chắc cũng bị họ lấy mất.

Nhạn cô nương ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Phải rồi. Chẳng trách gì Quỷ Mẫu mang một cái túi đi về hướng tây nam, nguyên bà ta nghe ngươi xưng danh là Lâm Hưng mà lại mang theo Ngũ Hành Kim Kiếm lại có quái y của Phi Long Tôn nên mới đưa cho người khác giám định. Nếu ngươi khai tên thật tất đã bị giết rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vì sao họ muốn giết tại hạ?

- Ngươi có biết mấy tên Quỷ Nữ đó là ai không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Nhạn cô nương nói:

- Chúng là tôn nữ của Cửu U Quỷ Mẫu đấy. Tất cả chúng đều dâm đãng, vì Cửu U Quỷ Mẫu biết thuật trì nhân nên tuy đã ngoài trăm tuổi nhưng xem như thiếu phụ mới ba mươi, nhi tử của mụ ta là bọn Tuyết Phong Tam Lão trông còn già gấp đôi.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Cô nương nói sao? Tuyết Phong Tam Lão là nhi tử của Cửu U Quỷ Mẫu, như vậy Mã Mỹ Trân là ái nữ một trong Tuyết Phong Tam Lão hay sao?

Nhạn cô nương chưa kịp trả lời thì Tiểu Yến đã nói:

- Nhạn thư thư liệu mà giữ mồm giữ miệng, tiểu thư về rồi đấy.

Nói xong chạy ra mở cửa.

Nhạn cô nương mặt thoáng biến sắc vội rời ghế đứng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng đứng dậy.

Một đoàn bảy thiếu nữ bận thanh y mặt đều trùm kín chỉ chừa đôi mắt bước vào, tiếp đến là một bạch y thiếu nữ cũng bịt mặt cuối cùng tới Tiểu Yến.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán ngay bạch y thiếu nữ là chủ nhân cúi mình nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa đa tạ ân cứu mạng của cô nương.

Bạch y thiếu nữ xua tay đáp:

- Lâm công tử đừng đa lễ, bây giờ công lực của người đã mất nên ở lại đây điều dưỡng mấy ngày, Nhạn nhi sẽ chăm sóc công tử.

Nói xong mấy câu liền xuất lãnh đoàn thanh y thiếu nữ đi ngay.

Nhạn nhi tiễn bạch y thiếu nữ đi xong quay lại dẫn Lâm Đoàn Nghĩa tới một gian mật thất cười nói:

- Đây không phải mặt đất ngươi không nên đi lại nhiều, mỗi ngày ba bữa ta sẽ đem cơm tới, cần phải ăn no để luyện công. Cũng không được phép nghĩ ngợi linh tinh.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vị bạch y cô nương ...

Nhạn nhi chặn lời:

- Hỏi nhiều cũng không được.

Nói xong đóng sầm cửa lại.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi lạ trong phòng không biết làm gì đành ngồi vận nội công.

Từ hôm đó đúng như lời Nhạn nhi nói, ngoài một ngày ba lần cô ta mang cơm nước tới, hoàn toàn có ai đả động tới chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa tĩnh toạ luyện công sau nửa tháng công lực phục hồi như cũ.

Bấy giờ chàng mới bắt đầu sốt ruột, không biết lúc nào chàng mới ra được khỏi tẩm cung này?

Công lực đã phục hồi đương nhiên chàng muốn ra khỏi hầm mộ không phải là chuyện khó nhưng bởi đối phương là ân nhân cứu mạng, và trong thời gian vừa qua tuy Nhạn nhi tỏ ra lạnh lùng nhưng đó là hảo tâm, rất có ích cho việc chàng phục hồi lại công lực vì thế chàng không thể bỏ đi mà không nói.

Hôm ấy khác với lẽ thường sau khi ăn sáng xong, khi vào dọn mâm bát Nhạn nhi cười nói:

- Hôm nay ngươi nên đi rồi, sau khi rời khỏi đây hãy đi ra biển tìm một vị ngư ông luyện thành tất cả võ nghệ của sư phụ ngươi để chuẩn bị cho một trường đại chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ bây giờ tại hạ chưa học xong võ công của sư phụ?

Nhạn nhi hỏi lại:

- Nếu ngươi đã học xong thì sao còn bị Cửu U Quỷ Mẫu bắt được?

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức nhớ lại câu 'tầm ngư phủ nhất thân thủ' mà bấy lâu nay chàng chưa biết, chắc đó là người cần tìm để học hết võ công của sư phụ.

- Bạch y cô nương hiện ở đâu?

- Ngươi hỏi làm gì?

- Tại hạ muốn bái biệt.

- Nữ chủ nhân không ở đây nữa đã đi xa, dặn rằng ngươi hãy đi sớm một chút.

- Tại hạ có thể biết tính danh ...

Nhạn nhi lắc đầu:

- Cái đó khỏi cần, có lẽ sau này ngươi sẽ biết.

- Vậy thì cô nương cho nhắn lại lời cảm tạ.

Nhạn nhi gật đầu:

được.

Cô ta đưa ra một ít vàng mấy đỉnh bạc nói:

- Hiện giờ ngươi không có tiền tiêu hãy cầm tâm lấy đi đường.

- Tại hạ đâu dám?

- Đó là lệnh của tiểu thư, nếu ngươi không cầm thì ta sẽ bị phạt.

Lâm Đoàn Nghĩa đành phải thu lấy số vàng bạc nói:

- Công ơn cứu mạng của cô nương tại hạ còn chưa trả bây giờ lại thêm ...

Nhạn nhi gạt đi:

- Sau này ngươi sẽ trả, chúng ta đi.

Ra khỏi hầm mộ Nhạn nhi nói:

- Đi đi, mong ngươi bảo trọng.

Nói xong quay lại, cánh cửa hầm mộ đóng sập lại ngay. Lâm Đoàn Nghĩa vô cùng kích động đứng bàng hoàng nhìn theo lẩm bẩm:

- Cửu U Quỷ Mẫu ... Cửu U Quỷ Mẫu ... cả Mã Mỹ Trân và mấy tên tỳ nữ đó đều đáng giết. Còn có Long hổ thập tam tôn nữa. Hỏng rồi, Nhạn nhi nói đến một trường đại chiến mình chưa kịp hỏi rõ ...

Nhưng cửa đã đóng chàng chỉ biết buông tiếng thở dài rồiquay mình thi triển khinh công lướt về hướng đông.

Mới đi được mấy chục dặm Lâm Đoàn Nghĩa chợt trông thấy bóng một hồng y thiếu nữ.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu chàng:

- Cửu U Quỷ Nữ chúng vẫn còn truy tìm mình.

Không cần nghĩ ngợi nhiều chàng lập tức đuổi theo.

Thiếu nữ chạy trước khinh công không kém, đuổi theo tới hơn hai chục dặm khoảng cách mới rút ngắn một ít.

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Yêu nữ đứng lại.

Thiếu nữ dừng bước quay người hỏi:

- Ngươi chửi ai?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra chính là Mã Mỹ Trận liền đáp:

- Chửi thứ dâm đãng mất nhân tính ngươi.

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Mã Mỹ Trận liền đưa chưởng lên đỡ.

Bình một tiếng cô ta bị chấn lùi ba bước.

Bị thiệt thòi cô ta lập tức rút kiếm ra xông vào nói:

- Cuồng tử mau xuất binh khí.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lại ngơ ngác đứng ngẩn ra.

Nghe giọng nói của thiếu nữ này khác hẳn, hơn nữa đã là Mã Mỹ Trận thì sao gọi chàng là cuồng tử?

Chàng nhìn kỹ lại nhận ra thiếu nữ này tuy giống nhưng không phải Mã Mỹ Trân càng không phải bất cứ ai trong bốn tỳ nữ.

- Cô nương ... không phải là Cửu U Quỷ Nữ?

- Cuồng tử ngươi còn dám chửi sao?

Dứt lời xông tới, mũi kiếm điểm ra năm vệt hàn tinh với một thức Hàn Mai Thổ Nhuỵ nhằm vào năm yếu huyệt Lâm Đoàn Nghĩa.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra mình đã lầm vội tránh đi nói:

- Xin cô nương thứ lỗi cho tại hạ lỗ mãng đã nhận sai người.

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Ngươi ngoác miệng chửi người bây giờ chỉ một câu xin lỗi thì yên sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cười ngượng nghịu nói:

- Tại hạ xin hành lễ bồi tội.

Thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Ai cần lễ không đáng một xu của ngươi? Bây giờ ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi nói Cửu U Quỷ Nữ nào?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thái độ của đối phương ác ý, liền thuật kể lại việc mình bị bắt.

Cô ta nghe xong lại hỏi:

- Ngươi đến Lao Sơn làm gì mà bị bắt?

Lâm Đoàn Nghĩa không muốn kể lại việc mình cứu Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân, trả lời:

- Tại hạ mang một di vật của Long Oải Bà Bà đến cho đệ tử bà ấy.

Thiếu nữ chợt à một tiếng hỏi:

- Vậy ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa?

Chàng ngạc nhiên lùi lại một bước mở to mắt hỏi:

- Cô nương là ai? Làm sao biết được tại hạ là Lâm Đoàn Nghĩa?

Thiếu nữ cười nói:

- Ta đã cùng Lâm Vân Hồng, Lâm Vân Thái và An Kỳ kết làm thư muội, biết ngươi đã nhờ Lâm gia thư muội đưa đoạn long đầu trượng bị gãy đó cho An Kỳ. Bây giờ Hồng thư và Thái muội đã đến Tuyết Sơn nửa tháng nay, ngươi đã gặp chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói biết Lâm Vân Hồng, Lâm vân Thái chính là Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân liền nói:

- Hồng thư và Thái muội đến Tuyết Sơn làm gì?

Hồng y thiếu nữ đáp:

- Chắc rằng họ đi tìm ngươi, bởi vì An Kỳ bị một nữ nhân mạo danh Giáng Y Tiên Tử ta bắt cóc, may được ta kịp thời giải cứu sau đó mới biết kẻ mạo danh là môn hạ của Hàn Sơn Thánh Mẫu.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Nhất định đó là một trong số Cửu U Quỷ Nữ.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Ngươi thấy ta giống bọn chúng hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa ngượng nghịu nói:

- Thực tình thư thư rất giống một yêu nữ tên là Mã Mỹ Trân tôn nữ của Cửu U Quỷ Mẫu. Cả y phục cũng thế.

- Giống đến nỗi không phân biệt được sao?

- Chỉ có màu mắt là khác, mắt yêu nữ đó màu lam còn mắt thư thư màu đen.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Vậy thì không sai rồi, An Kỳ cũng nói thế.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư có thể cho biết phương danh không?

Thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Cái gì phương danh với không phương danh? Ngươi cũng thật rắc rối, ta hiệu Tống tên là Ngọc Thu.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Nguyên là Tống Ngọc Thu thư thư ... bây giờ thư thư dịnh đi đâu?

- Ta đến Tuyết sơn ngươi có muốn đi cùng không?

Lâm Đoàn Nghĩa đang định tới Đông Hải tìm lão ngư để học thành võ công của sư phụ mình nhưng nay biết Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân đã tới Tuyết Sơn, tất sẽ gặp Tuyết Phong Tam Lão chỉ e không phải là đối thủ của bọn ma đầu đó.

Chàng nói:

- Tuyết Phong Tam Lão không phải là nhưng nhân vật tầm thường, chỉ e Hồng thư thư và Thái muội gặp phải dữ nhiều lành ít.

- Vậy ngươi sẽ đi với ta chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu.

Hai người tiếp tục đi về hướng tây nam.

Tuyết Sơn là một dãy núi hùng vĩ phạm vi tới mấy trăm dặm với những đỉnh núi cao ngất tuyết phủ trắng xoá, hong cảnh thật là ngoạn mục.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa đi vừa ngắm cảnh hùng vĩ của thiên nhiên hỏi:

- Tống thư thư đã tới nơi này chưa?

Tống Ngọc Thu đáp:

- Ta mới đến lần đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chúng ta cần phải hỏi xem Tuyết Phong Tam Lão ở đâu mới được.

Đang nói chợt trên ngọn tùng cổ thụ gần đó chợt vang lên tiếng cười lạnh rồi giọng nữ nhân hỏi:

- Các ngươi tìm Tuyết Phong Tam Lão làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa quay sang hỏi:

- Ngươi là ai?

Không có tiếng trả lời.

Cả hai chạy bổ tới cây tùng nhưng tìm quanh hoài mà không thấy ai cả.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Rõ ràng nghe giọng nói phát ra ở đây, xung quanh thì trống trải thế này làm sao không thấy?

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 23: Tuyết phong tam lão

Lâm Đoàn Nghĩa tìm quanh gốc cổ tùng một lúc nhưng không thấy đối phương đâu cả.

Tống Ngọc Thu ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ thân cây tùng này rỗng, hắn trốn trong đó?

Lâm Đoàn Nghĩa cố tình nói to:

- Nhất định phải đánh gãy cây này xem hắn có độn thổ được không?

Quả nhiên từ trong thân cây vang lên tiếng nói:

- Ngươi dám huỷ cây thần này sao?

Tống Ngọc Thu không hỏi gì nhắm thẳng giữa cây cổ tùng phóng ra một chưởng:

- Bình.

Cây cổ tùng đổ xuống ầm ầm như trời long đất lỡ nhưng Tống Ngọc Thu cũng bị chấn lui năm sáu bước miệng bật máu ngã quỵ xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội chạy tới đỡ cô ta lên.

Từ trên cây lớn tiếp với gốc cây có một nhân ảnh lao vút đi.

Lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa vì lo cứu Tống Ngọc Thu bị thương nên đành để cho đối phương chạy đi nhưng cũng kịp nhận ra người đó là một trung niên phụ nhân bận hồng y.

Lâm Đoàn Nghĩa kiểm tra xem thấy Tống Ngọc Thu cũng bị thương bởi độc công Tuyệt Âm Thủ, đành nghiến răng bế Tống Ngọc Thu vào một Thạch động cứu trị giống như trước đây đối với Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân.

Nào ngờ vừa mặc xong y phục thì ngoài cửa động vang lên giọng nói lạnh lùng của phụ nhân:

- Tiểu tử thật ghê gớm còn biết cả cách cứu chữa Tuyệt Âm Thủ.

Lời chưa dứt đã thấy một cổ kình phong đánh vào.

Lâm Đoàn Nghĩa ôm Tống Ngọc Thu lăn đi một vòng rồi đem cô ta giấu vào một góc kín đáo trong Thạch động, nói nhanh:

- Thư thư khoan vội trách để tại hạ giết yêu bà kia trước rồi giải thích cho thư thư biết.

Trung niên phụ nhân tin rằng đối phương đã bị thương vì chưởng lực của mình, tự tin tiến vào Thạch động cười nói:

- Tiểu tử để xem ngươi có bao nhiêu chân dương khí để cứu người? Còn đủ dùng cho ta không?

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay phóng luôn cả mười chiếc Minh Phủ Kim Tiền.

Trung niên phụ nhân rú lên thảm thiết bị Minh Phủ Kim Tiền chặt đứt cả tứ chi nhưng vẫn chưa chết, lăn lộn kêu gào.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng phóng tới một chưởng làm thị bắn ra ngoài cửa động, nhưng chàng cũng ngã xuống ngất đi.

Tống Ngọc Thu đã phần nào hiểu ra nguyên nhân đỡ Lâm Đoàn Nghĩa lên nhét vào miệng chàng mấy viên linh dược rồi dùng phương pháp thôi cung quá huyệt.

Một lúc sau thì chàng tĩnh lại.

Thấy Tống Ngọc Thu ngồi bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa định giải thích thì cô ta đã biết ý chặn lời:

- Chàng đừng nói nữa thiếp đã hiểu hết rồi. Bây giờ hãy vận công điều tức đi để phòng bị cường địch tới nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư, yêu phụ đó ...

Tống Ngọc Thu đáp:

- Chết rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa buông tiếng thở dài rồi ngồi dậy bắt đầu vận công.

Chừng hai khắc sau thi chàng thu công đứng dậy.

Tống Ngọc Thu đã thu nhặt đủ số Minh Phủ Kim Tiền giao trả lại cho chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa đến gần thi thể trung niên phụ nhân nói:

- Yêu nữ đó chết đáng tội chỉ hại đến thư thư ...

Tống Ngọc Thu đỏ mặt nói:

- Nghĩa lang chẳng lẽ Tuyệt Âm Thủ ngoài cách đó ...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu có phương pháp khác tại hạ quyết không dám phạm đến thư thư đâu.

Tống Ngọc Thu cúi đầu u uẩn nói:

- Thân Nhọc Thu này đã thuộc về Nghĩa lang rồi, xin đừng nói nữa nhưng nếu gặp như trường hợp mẫu thân hay tỷ muội ruột của mình, không cứu thì được, nếu cứu chẳng hoá ra thành nghiệt chướng?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu ấy bỗng gật mình chấn động, chợt nhớ lúc ở Vương Ca Trang Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng nói rằng sư phụ mình Phương Bất Bình đã lấy ngay nhi nữ của mình làm thiếp.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ việc đó có liên hệ với Tuyệt Âm Thủ?

Một lúc sau chàng thở dài nói:

- Trước đây mấy tháng tại hạ cũng vì bất đắc dĩ mà phải cứu hai người ...

Tống Ngọc Thu chợt nổi cơn nghen vội hỏi:

- Cứu ai?

- Đó chính là hai vị nghĩa thư muội ...

- Lâm Vân Hồng và Lâm Vân Thái ...

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Hai người đó không phải là thư muội, Vân hồng thật ra là Mi Hồng còn Vân Thái là Thái Vân.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Trong bốn vị thư muội kết nghĩa chúng ta thì ba người đã thành thê tử của ngươi rồi, còn lại một An Kỳ không biết rồi sẽ đến lúc ngươi cứu nó không đây.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Tại hạ quyết tìm tận sào huyệt bọn ma đầu đó giết sạch chúng trừ hại cho võ lâm mới nghe.

Chàng tìm trong người nữ nhân vừa bị giết lấy được một túi gấm nhỏ, một bình dược và một tấm thẻ bài, một mặt khắc bốn chữ Hàn Sơn Thánh Mẫu mặt kia khắc Thánh Mẫu Lệnh, cả mừng nói:

- Đúng là yêu bà đó, lo gì không lấy lại được kim kiếm.

Tống Ngọc Thu tìm được một đôi vòng ngọc, cười nói:

- Có đôi Long Phụng Chúc này nhất định tra ra yêu nữ này là ai.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Không cần tra cũng biết gian phụ này là Hàn Sơn Thánh Mẫu.

Tống Ngọc Thu nhìn tấm ngọc bài trên tay Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nghĩa lang thiếp nghĩ ra một kế.

- Kế gì?

- Chúng ta hãy làm biến dạng nữ ma đó cho không người nào nhận ra đó là ai, rồi dùng di vật của mụ ta hành sự.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Thư thư nó rất có lý. Chính tại hạ đang muốn thư thư lợi dụng ngọc bài của Hàn Sơn Thánh Mẫu giúp tại hạ lấy lại Ngũ Hành Kim Kiếm.

Nói xong tìm một chổ khuất trong rừng, vung chưởng đánh xuống tạo thành một hố lớn mang thi thể và tứ chi yêu phụ đến đánh nát mặt mũi ném xuống hố lấp đất lại, sau đó đem ngọc bài và bình dược giao cho Tống Ngọc Thu nói:

- Tại hạ đoán rằng đây là giải dược cho Tuyệt Âm Thủ, thư thư hãy nhận lấy.

Tống Ngọc Thu đỏ mặt nói:

- Thứ quỷ quái đó ta lấy làm gì? Ngươi cứ giữ trong người sau này nếu gặp trường hợp như vừa rồi thì khỏi phải dùng cách đó nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy cũng có lý cất bình dược đi rồi nói:

- Vừa rồi giá như yêu phụ đó đừng chết nhanh như thế, chúng ta có thể tra hỏi để biết Hồng thư và Thái muội ở đâu.

Tống Ngọc Thu nói:

- Nay đã có ngọc bài lo gì không tìm được.

Hai người đơ tiếp lên đỉnh núi đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy ở một sơn cốc cách bảy tám dặm thấp thoáng hiện ra một trang viện.

Tống Ngọc Thu nói:

- Chúng ta cứ vào đó xem.

Hai người lập tức thi triển khinh công phóng đi chỉ lát sau là tới nơi.

Trang môn đóng chặt hai người vòng ra hậu viện nhảy qua tường vào bên trong.

Trang viện khá nhiều phòng ốc nhưng vắng tanh không một bóng nhân ảnh.

Hai người tìm một lúc mà vẫn không thấy ai.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Người ở đây đi đâu hết vậy chứ?

Tống Ngọc Thu nói:

- Có thể ...

Cô ta chưa nói xong thì chợt thấy phía trước có mấy nhân ảnh chạy loáng qua.

Lâm Đoàn Nghĩa gấp giọng nói:

- Mau đuổi theo.

Hai người lập tức thi triển tuyệt đỉnh khinh công đuổi theo.

Mấy người phía trước chừng như không phát hiện có người đang đuổi theo mình, tới tiền viện thì đi chậm lại.

Nhìn tới thấy đối phương có bảy tám người đều là thiếu nữ mười bảy mười tám rất xinh đẹp.

Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu thấy đối phương dừng lại cũng thu thế nhưng mấy nữ nhân ở phía trước đã phát hiện ra đều quay lại nhìn.

Chợt một thiếu nữ kêu lên:

- Ủa, cô gia của chúng ta đấy mà.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra thiếu nữ đó là Tâm Cô tỳ nữ của Cửu U Quỷ Nữ liền tránh sang hừ một tiếng nói:

- Là ta thì sao chứ?

Tâm Cô nói:

- Ui chao làm sao cô gia lại ở đây? Đại tiểu thư tìm cô gia khắp nơi ...

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa không nói gì cô ta nhìn sang Tống Ngọc Thu cười nói:

- Vị cô nương này đẹp quá, có phải cô nương đưa cô gia của chúng ta đi khỏi phủ không?

Tống Ngọc Thu nhìn vẻ lẳng lơ của bọn yêu nữ này thấy không thuận nhãn trừng mắt quát:

- Tiện tỳ, kẻ hôm trước tới Lao Sơn mạo xưng Giáng Y Tiên Tử có phải là đồng bọn của bọn dâm nữ các ngươi không?

Tâm Cô chợt à lên một tiếng nói:

- Thì ra ngươi là Giáng Y Tiên Tử nhưng chả lẽ chỉ có ngươi mới được dùng danh hiệu đó?

Tống Ngọc Thu rít lên:

- Tiện tỳ đáng chết.

Dứt lời vung tay giáng một tát.

Nhưng Tâm Cô thân thủ chẳng thường nhảy lùi tránh được.

Một tên trong đám thiếu nữ dáng là tên cầm đầu nói:

- Ngươi mới là tiện tỳ, dám công vào cấm địa của tam tiểu thư ta đã là đáng tội chết rồi lại còn dám xuất thủ đánh người nữa. Nhưng chúng ta nể mặt cô gia ...

Không chờ thị nói hết Tống Ngọc Thu quát lên:

- Bổn tiên tử đang cần thanh trừ bọn nữ tặc dâm đãng các ngươi đây, mau khai danh tính ra mà chịu chết.

Thiếu nữ bước lên nói:

- Hừ chưa có ai dám nói với giọng như thế với tam tiểu thư Mã Minh Châu ta. Tiện tỳ ngươi ...

Thị chưa nói dứt câu thì bỗng nghe vút một tiếng Tống Ngọc Thu đã vung chưởng đánh ra.

Thiếu nữ vừa tự xưng Mã Minh Châu liền xuất chiêu đối phó.

Mã Minh Châu không ngờ đối phương công lực thâm hậu như thế, liền vung tay ra lệnh cho bọn nữ tỳ:

- Bắt lấy chúng.

Bảy thiếu nữ xông tới vây lấy hai người.

Tống Ngọc Thu cười nhạt nói:

- Thế càng hay, bổn tiên tử khỏi mất công thu thập từng tên một.

Lâm Đoàn Nghĩa ngăn cô ta lại nói:

- Ngọc thư hãy khoan, cứ hỏi vài câu rồi động thủ cũng chưa muộn.

Tống Ngọc Thu gật đầu thu chiêu về.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Tâm cô quát:

- Lâm Hưng ta với các ngươi vô cừu vô oán vì sao các ngươi thừa lúc ta vận công bắt đi làm những điều mất nhân tính, còn muốn lấy mạng ta?

Tâm Cô cười đáp:

- Cô gia nói thế là sai rồi, nếu không có đại tiểu thư cứu đưa tới Trường An thì ngươi đã mất mạng từ lâu. Đạ tiểu thư đối với ngươi nghĩa nặng tình sâu như thế sao bây giờ lại bảo chúng ta muốn lấy tính mạng của ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu đó càng tức nhưng không muốn đối phương nói lộ ra những điều mà theo chàng là nhục nhã, liền quát:

- Mau đưa kim kiếm cho ta.

Tâm Cô đáp:

- Kim kiếm là vật đính ước sao lại trả cho ngươi chứ? Nó thật chúng ta đã biết ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa nếu hôm nay cả hai ngươi không quy thuận đầu nhập vào làm môn hạ Tuyết Sơn Cổ Mộ phái, nếu không đây sẽ là nơi vùi xương các ngươi.

Tống Ngọc Thu rít lên:

- Tện tỳ câm miệng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngăn cô ta lại nói:

- Ta hỏi lại một câu nữa, mười ngày trước có hai vị cô nương tới Tuyết Sơn, có phải đã bị các ngươi bắt rồi không?

Mã Minh Châu cười nhạt đáp:

- Không sai.

Tống Ngọc Thu nói:

- Bổn tên tử tin ngươi có bản lĩnh đó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe Tống Ngọc Thu nó vậy thấy có lý liền yên tâm một phần.

Theo chàng biết thì Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân đã được hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại truyền thụ võ học suốt hai tháng, sau lại còn luyện công trong Tam Nguyên Bí Lục đương nhiên so với trước tăng tiến rất nhiều.

Nay Mã Minh Châu không thắng nổi Tống Ngọc Thu làm sao chúng lại đủ khả năng bắt Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân?

Mã Minh Châu xuất chưởng lao vào quát:

- Ngươi xem ta có bản lĩnh không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy ra chặn trước Tống Ngọc Thu vung tay đánh ra một chưởng:

- Bình.

Mã Minh Châu bị chưởng lực cuốn đi xa năm sáu trượng.

Vừa lúc ấy thấy một nhân ảnh lao qua tường viện tiếp lấy Mã Minh Châu đặt xuống rồi lao tới đối diện với Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ngươi là môn hạ của ai? Sao không biết Tuyết Sơn này không cho phép ngoại nhân đột nhập?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy người này võ công rất cao cường đoán là trưởng bối của bọn yêu nữ kia liền nói:

- Tuyết Sơn không phải là của riêng ai, các hạ lấy quyền gì mà cấm người khác đến?

Lão nhân chợt ngửa mặt cười vang một tràng làm chấn động cả sơn cốc.

Mã Minh Châu đã hoàn hồn tới gần nói:

- Cha, tiểu tử đó là Lâm Đoàn Nghĩa đã khi phụ đại thư, bây giờ còn muốn khi phụ hài nhi nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại bảo Tống Ngọc Thu:

- Để ta đối phó với lão nhân này, hãy cẩn thận với bọn tiện tỳ kia.

Mã lão nhân hừ một tiếng nói:

- Thì ra ngươi là môn hạ của Phương Bất Bình, chẳng trách nào dám đến đây gây sự.

Nhưng Tuyết Sơn phái với Phương Bất Bình ngày xưa đã có minh ước không xâm phạm nhau, sao bây giờ ngươi lại tới đây?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Bổn nhân không phải tới đây tìm cừu mà bị lệnh ái vô cớ mà bắt bổn nhân từ Lao Sơn tới với manh tâm bất thiện, chắc các hạ biết điều đó?

- Đương nhiên ta biết.

- Nếu vậy nghĩa là các hạ dung túng cho lệnh ái hành hung tác ác?

Tống Ngọc Thu xì một tiếng nói:

- Hắn cũng là hạng người xấu xa như vậy làm sao quản giáo được nữ nhi?

Lão quái rít lên:

- Tiện tỳ ngươi là ai?

Tống Ngọc Thu đáp:

- Ngươi không xứng hỏi.

Mã lão nhân quát lên một tiếng vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa liền xuất chiêu đối địch.

Sau tiếng nổ vang như sét Mã lão nhân lùi lại ba bước, Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị bức lùi một bước.

Bọn yêu nữ không ngờ công lực Lâm Đoàn Nghĩa còn cao hơn chủ nhân mặt đều biến sắc.

Tống Ngọc Thu thấy Lâm Đoàn Nghĩa chỉ hơn đối phương một bậc mà thôi nếu giao thủ tất trăm chiêu chưa thắng được sợ địch nhân người đông thế mạnh nên không khỏi lo lắng.

Có lẽ Mã lão nhân chưa xuất toàn lực đưa chưởng lên nói:

- Ngươi tiếp Mã Minh Sơn ta một chưởng nữa.

Nhưng lão không tiến trái lại còn lùi thêm hai bước.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hắn lùi lại thì chưởng lực càng mạnh hơn?

Nghĩ rằng có gì yếm trá chàng không dám khinh suất vận công phòng bị.

Nguyên lão nhân này là Mã Minh Sơn lão tam trong Tuyết Phong Tam Lão.

Sau khi lùi thêm hai bước cự ly giữa song phương xa tới ba trượng, lão vận công vào hai tay làm xương cốt kêu răng rắc, mặt biểu lộ một nụ cười hiểm độc.

Đột nhiên Mã Minh Sơn vung hữu chưởng đánh tới đồng thời tả chưởng quét ra.

Lâm Đoàn Nghĩa đã vận Cửu Dã Thần Công lên toàn thân, Tống Ngọc Thu cũng nạp khí vào đan điền hai tay vận đủ thập thành công lực sẵn sàng đánh trả.

Bọn Tuyết Sơn yêu nữ biết lão gia đã xuất tuyệt chiêu Cùng Âm Ngưng Bế tin rằng đối phương sẽ bị đông cứng huyệt mạch mà chết, ai nấy lộ vẻ vui mừng.

Mã Minh Sơn vừa phát chưởng hàn khí đã toả ra lạnh ngắt làm Tống Ngọc Thu run bắn lên nhưng cũng gượng đánh ra một chưởng.

Cùng lúc ấy Lâm Đoàn Nghĩa cũng đánh tới.

Cửu Dã Thần Công kết hợp với Minh Vương chưởng pháp quả nhiên uy mạnh dị thường.

Chỉ thấy chưởng phong cuồn cuộn, chưởng ảnh như sơn trùm lấy Mã Minh Sơn.

Lão quái thấy Tống Ngọc Thu phát chưởng trước tin rằng cô ta sẽ bị hàn khí xâm thân mà chết, nào ngờ Lâm Đoàn Nghĩa phát chưởng sau mà tới trước, chưởng thế uy mãnh vô song hốt hoảng nhảy lùi ba trượng quát to:

- Khoan đã.

Lâm Đoàn Nghĩa thu chiêu nhưng Tống Ngọc Thu vẫn xông tới phát thêm ba chưởng.

Mã Minh Sơn phất tay quát:

- Tiện tỳ muốn chết hay sao? Xích Hổ Tôn Tống Công Đạt là gì của ngươi?

Tống Ngọc Thu đánh ra ba bốn chưởng nhưng thấy đối phương vừa phất tay đã hoá giải được biết rằng Mã Minh Sơn võ nghệ phi phàm đành thu chiêu chửi:

- Đó là ông nội ngươi.

Mã Minh Sơn tức giận rít lên:

- Tiện tỳ ta phải giáo huấn ngươi.

Tống Ngọc Thu trả lại:

- Ngươi dám động thủ với cô cô của ngươi không?

Mã Minh Châu không chịu nổi nhảy ra nói:

- Cha cứ để tiện tỳ đó cho con.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Ta đang định giáo huấn điệt nhi thì tôn nữ lại tranh ...

Lâm Đoàn Nghĩa lúc này mới biết Tống Ngọc Thu là điệt nữ của Xích Hổ Tôn trong Long Hổ Thập Tam Tôn nghĩ thầm:

- Thế này mới là xua long hổ đấu nhau.

Đang nghĩ chợt thấy Mã Minh Châu hét một tiếng cùng bốn tỳ nữ lao tới Tống Ngọc Thu.

Nhưng cô ta không hoàn thủ mà nhảy sang trái ba trượng nói:

- Chúng ta sang bên này động thủ.

Rồi rút kiếm ra.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa canh chừng Mã Minh Sơn vừa để ý xem Tống Ngọc Thu đối địch ra sao, chỉ thấy ngay chiêu đầu tên cô ta đã đánh lui Mã Minh Châu đồng thời đánh bật binh khí của hai tỳ nữ liền yên tâm ngay.

Tâm Cô thấy vậy quát lên:

- Tiện tỳ đừng cậy kiếm sắc mà ngông cuồng. Dám tay không tiếp cô nương mấy chiêu không?

Tống Ngọc Thu cười nhạt đáp:

- Tổ mẫu không mắc lừa các ngươi đâu, bất luận tay không hay binh khí chỉ cần lấy mạng các ngươi là được.

Mã Minh Châu nói:

- May được ngươi nhắc nhở.

Liền rút ra một thanh đoản đao trông nửa giống vàng nửa giống ngọc.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng đó là thứ binh khí lợi hại liền lấy ra một đồng Minh Phủ Kim Tiền.

Nhưng đứng trước Mã Minh Sơn mắt hổ đăm đăm, đâu để chàng thi triển tuyệt học?

Lão cười nhạt nói:

- Tiểu tử đừng nghĩ đến chuyện ám toán, chúng ta bắt đầu thôi.

Dứt lời phát chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt ra ngoài hai trượng nói:

- Ngươi võ nghệ không kém nhưng ta lại không muốn chỉ bám lấy ngươi.

Bất thần lao tới bên Mã Minh Châu.

Mã Minh Sơn kinh hãi kêu lên nhưng muốn xuất thủ giải cứu thì đã quá muộn.

Mã Minh Châu chưa kịp quay lại thì cổ tay bị tê đi, thanh đoản đao thoát khỏi tay rơi xuống đất.

Tống Ngọc Thu phản ứng rất nhanh liền lao tới chỉ kiếm vào giữa ngực Tâm Cô quát:

- Kim kiếm đâu mau đưa ra.

Tỳ nữ thở dài nói:

- Ngươi thu kiếm về một chút ta sẽ trả.

Lâm Đoàn Nghĩa một tay giữ chặt uyển mạch của Mã Minh Châu quát lên:

- Dừng tay.

Bọn Tuyết Sơn yêu nữ thấy tam tiểu thư và Tâm Cô bị bắt, kinh hãi lùi lại.

Mã Minh Sơn quát lên:

- Tiểu tử ngươi định làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Chỉ cần ngươi chấp nhận một điều kiện ta đảm bảo lệnh ái an toàn.

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất lập tức thả hai lục y thiếu nữ bị các ngươi bắt mười ngày trước.

Mã Minh Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta không bắt chúng nhưng nếu đã mất tích ở đây thì ta có thể tìm lại được. Điều kiện thứ hai là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Thứ hai là trưởng nữ của ngươi Mã Mỹ Trân lấy năm thanh kim kiếm của ta giao cho bọn tỳ nữ, phải lập tức trả lại.

Mã Minh Sơn gật đầu:

- Việc đó quá dễ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Thứ ba các ngươi không được bắt người làm những việc hèn hạ như trước.

- Ta chấp nhận.

- Nếu vậy trong vòng nửa tháng ngươi phải đưa trả hai thiếu nữ và Ngũ Hành Kim Kiếm nếu không thì liệu chừng tính mạng của ái nữ ngươi.

- Việc trao đổi sẽ tiến hành ở đâu?

- Ở ngay đây.

Mã Minh Sơn ra lệnh cho bọn tỳ nữ:

- Đi.

Dứt lời băng mình lao ra ngoài tường viện.

Bọn tỳ nữ lục tục chạy theo chốc lát đã vắng ngắt không còn một tên.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 24: Tuyết phong cổ bảo

Tống Ngọc Thu chờ đối phương đi hết mới đưa thanh kim kiếm vừa lấy được từ Tâm Cô cho Lâm Đoàn Nghĩa rồi bảo Mã Minh Châu:

- Tạm thời cảm phiền cô nương.

Mã Minh Châu chợt oà lên khóc thảm thiết, nước mắt tuôn chảy như mưa.

Tống Ngọc Thu nhíu mày hỏi:

- Chúng ta không giết ngươi không làm gì xúc phạm đến ngươi cớ sao lại khóc dữ thế?

Mã Minh Châu thảm giọng nói:

- Các ngươi cho rằng ta đúng là nhi nữ của Mã Minh Sơn sao? Cho các ngươi biết nếu không mau rời khỏi đây, trong vòng ba ngày thì đừng mong sống sót.

Lâm Đoàn Nghĩa Tống Ngọc Thu nghe vậy rất ngạc nhiên đồng thanh hỏi:

- Vì sao?

Mã Minh Châu lau nước mắt đáp:

- Ta lừa các ngươi đâu.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Ngươi nói rằng mình không phải là nhi nữ của Mã Minh Sơn, vậy là ai?

Mã Minh Châu thở dài nói:

- Tuyết Phong Tam Lão tìm bắt rất nhiều nữ nhân về đây, tất cả đều xinh đẹp cho đến mười bốn mười lăm thì gả cho những nhân vật có danh tiếng tên giang hồ chúng ta gọi chúng là gái mồi vì vậy mà Tuyết Phong Tam Lão ngoài võ công ra phạm vi thế lực cũng rất lớn.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Ngươi cũng là một trong số đó?

Mã Minh Châu gật đầu:

- Phải, lẽ ra ta cũng chung số phận như những thiếu nữ bất hạnh kia phải được gả cho một người nào đó trong võ lâm từ hồi mười bốn tuổi nhưng không biết vì sao Mã Minh Sơn giữ lại. Tình cờ ta mới biết được loại gái mồi này, chúng có một điểm đặc biệt là được Mã Minh Sơn nuôi từ nhỏ, bó chân rất kỹ nên bàn chân nhỏ hơn bình thường nhiều.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vậy Mã Minh Sơn thực hiện việc đó rất bí mật?

- Đương nhiên.

Tống Ngọc Thu hỏi tiếp:

- Chuyên đó sẽ nói sau. Vừa rồi ngươi nó trong ba ngày chúng ta sẽ chết vì sao thế?

Mã Minh Châu hỏi lại:

- Các ngươi cho rằng Mã Minh Sơn chấp nhận ba điều kiện các ngươi đưa ra là thật hay sao?

- Nhưng vừa rồi hắn đã chấp nhận.

- Đó chỉ là kế hoãn binh thôi, mục đích là lừa các ngươi vào chỗ chết. Đương nhiên ta cũng không ngoại lệ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Cái đó cũng có khả năng, nhưng ngươi cứ an tâm, chẳng những chúng ta không chết mà sẽ tìm những gá mồi đó cứu đi, nếu điều tra đúng như lời của ngươi nói. Bây giờ ta muốn cô nương nói thật xem hai vị lục y thiếu nữ hiện đang ở đâu?

Mã Minh Châu lắc đầu:

- Ta thật không thấy họ.

Tống Ngọc Thu nhíu mày nói:

- Lạ thật chẳng lẽ họ đã gặp chuyện gì bất trắc dọc đường không đến được Tuyết Sơn?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu họ không tới đây thì chúng ta không có lý do gì ở lại nữa, bây giờ hãy cứu những nữ nhân bất hạnh ra khỏi đây rồi đi tìm Hồng thư và Thái muội.

Mã Minh Châu thở dài nói:

- Tuy các ngươi có hảo tâm nhưng không dễ cứu nhưng gái mồi ra khỏi đây đâu.

- Vì sao?

- Vì để khỏi bị tiết lộ bí mật Mã Minh Sơn cho chúng ta uống một loại độc dược làm mất đi trí nhớ, thậm chí quên cả ngôn ngữ chỉ dạy cho chúng ta một số lời đối thoại riêng, không hiểu người thường nói gì và người thường cũng không hiểu chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Có chuyện quái dị đó sao? Vậy cô nương hiểu được họ chứ?

- Đương nhiên hiểu được.

- Nếu vậy thì được rồi. Cô nương hãy làm cho họ hiểu ý chúng ta sau đó sẽ đưa họ đến một nơi an toàn, cô nương sẽ trở thành chủ nhân của họ đưa tới một nơi nào đó thật xa rồi kiếm nơi làm ăn.

Mã Minh Châu cả mừng nói:

- Nếu vậy thì tốt quá.

Nhưng lập tức trở nên lo lắng:

- Thế lực của Tuyết Phong Tam Lão rất lớn có tai mắt khắp nơi, chỉ e trước sau gì chúng cũng tìm được.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi lấy ra tấm ngọc bài nói:

- Đây là thánh mẫu lệnh của Cửu U Quỷ Mẫu ngươi hãy giữ lấy nếu Tuyết Phong Tam Lão tìm được thì cứ đưa ra nói rằng đó là ý của mụ yêu bà đó. Tuyết Phong Tam Lão sẽ không dám trái lệnh.

Mã Minh Châu mở to mắt nhìn lệnh bài ngạc nhiên hỏi:

- Đúng là Thánh Mẫu lệnh thật, làm sao hai vị lấy được?

- Cửu U Quỷ Mẫu đã bị chúng ta giết bây giờ ngoài cô nương ra không ai biết bà ta ở đâu.

Vừa lúc đó vang lên một tràng cười rùng rợn.

Ba người nhìn lại thấy một người đứng trên tường viện.

Đó là một lão nhân tóc bạc chừng bảy tám mươi tuổi rất cao lớn hướng đôi mắt xanh lè nhìn ba người.

Mã Minh Châu sợ run bắn lên nhào tới ôm lấy Tống Ngọc Thu run giọng nói:

- Thư thư cứu tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa trấn an:

- Cô nương đừng sợ hãy nói xem đấy là ai?

Mã Minh Châu run rẩy đáp:

- Đó là ... ca ca của Cửu U Quỷ Mẫu, lão đại trong Tuyết Phong Tam Lão ... tên Mã Minh Tích.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Lạ thật, ta nghe nói Cửu U Quỷ Mẫu là mẫu thân của Tuyết Phong Tam Lão sao cô nương bảo Mã Minh Tích là đại ca của mụ?

Mã Minh Châu nói:

- Cái đó tôi không rõ lắm vì thấy Cửu U Quỷ Mẫu ít tuổi hơn Tuyết Phong Tam Lão nhiều ...

Mã Minh Tích vẫn đứng trên tường nhìn Mã Minh Châu nói:

- Ngươi ăn cháo đá bát còn mong sống nữa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi định làm gì?

Mã Minh Tích rít lên:

- Ngay cả Phương Bất Bình ngày xưa còn nể trọng lão phu mấy phần, tiểu tử ngươi thật không biết sống chết là gì.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Ta nghĩ rằng sáu mươi năm trước ngươi còn là một đứa trẻ mặt quần thủng đít, nói gì được ai nể trọng?

Mã Minh Tích nổi giận quát:

- Tiểu tử muốn chết?

Dứt lời lao bổ tới vung chưởng đánh ngay.

Lão ma xuất thủ cực kỳ thần tốc, chưởng lực hết sức uy mãnh bao trùm lấy Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng đã từng thấy Lãnh Diện bà bà dùng chiêu này đánh đuổi bọn ác ma giết Tề Đông Nhị Tẩu nên có ngay cách hoá giải, liền xuất chiêu Phong Bế Quỷ Quan phản kích.

Mã Minh Tích bị đánh bật lại hai bước cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi xem ra có chút bản lĩnh đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Lão tặc ngươi học trộm Đại La chưởng pháp ở đâu vậy?

Mã Minh Tích đáp:

- Ba loại võ công Cùng Âm Ngưng Bế, Thiên Mang La Tước và Tuyệt Âm Thủ của Tuyết Sơn phái được coi là võ lâm tam tuyệt bao hàm mọi tinh hoa võ học trong thiên hạ, cần gì phải học ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Chỉ sợ ngươi học lén ở Lãnh Diện bà bà thôi.

Mã Minh Tích quát:

- Nói bậy, lại tiếp ta một chưởng nữa.

Dứt lời xuất chưởng.

Lần này hàn khí nổi lên đến nổi Tống Ngọc Thu và Mã Minh Châu đứng cách ba trượng cũng phát run.

Lâm Đoàn Nghĩa vận Cửu Dã Thần Công vào Minh Vương chưởng pháp đối địch.

Sau chiêu thăm dò đầu tiên song phương đã biết công lực của nhau, không ai dám khinh địch thi triển hết bản lĩnh sở học cuộc chiến trở nên kịch liệt vô cùng.

Tống Ngọc Thu và Mã Minh Châu lùi lại năm sáu trượng mở to mắt chăm chúm theo dõi cuộc chiến.

Tống Ngọc Thu đứng xem một lúc rồi chợt nói:

- Nghĩa lang để thiếp giết lão tặc đó cho.

Dứt lời rút kiếm lao vào vòng chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa kịp ngăn cản chợt thấy áp lực từ đối phương giảm đi biết Tổng thư thư có võ công khắc chế địch, bụng mừng thầm.

Mã Minh Tích đang vận Cùng Âm Ngưng Bế chợt thấy tiêu tán đâu cả, bấy giờ mới nhận ra thanh bảo kiếm trên tay Tống Ngọc Thu phát kỳ quang bức xạ tới mình, biết gặp khắc tiểu nhân vội nhảy lùi lại quát:

- Tống Công Đạt bảo tiện tỳ ngươi đến chống lại lão phu sao?

Tống Ngọc Thu đáp:

- Lão tặc nếu sợ thanh Hoả Tinh kiếm này thì mau cút đi.

Mã Minh Tích rút ra một thanh nhuyễn kiếm đen bóng nói:

- Lão phu sẽ cho ngươi thưởng thức Tuyết phong chí bảo.

Quả nhiên lão vừa vung kiếm lên ánh kỳ quang của thanh Hoả Tinh kiếm trên tay Tống Ngọc Thu biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng rút kim kiếm ra nói:

- Ta cũng muốn ngươi thưởng thức Ngũ Hành Kim Kiếm.

Mã Minh Tích chỉ cười hắc hắc phát kiếm điểm tới thanh tiểu kiếm của Lâm Đoàn Nghĩa.

Ngũ Hành Kim Kiếm uy lực phi thường không ngờ trước thanh hắc kiếm lại không phát huy được tác dụng.

Lâm Đoàn Nghĩa thu kiếm về nói:

- Ngươi thử thêm một mũi nữa, Mã Minh Tích cho rằng vẫn là Ngũ Hành Kim Kiếm cười nói:

- Có năm mũi cứ phát hết đi lão phu không sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay:

- Vút vút.

Hai vệt kim tinh đồng thời phát ra.

Mã Minh Tích vừa đưa nhuyễn kiếm lên đỡ thì chợt nghe ko ... ong một tiếng thanh hắc kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Lão tặc kinh hãi kêu lên một tiếng rồi quay người lao đi, chớp mắt đã mất hút sau tường viện.

Lâm Đoàn Nghĩa gọi với theo:

- Mã lão tặc thiếu gia chưa vội giết ngươi đâu. Nếu không trả người và kiếm ta thề rằng Tuyết sơn phái từ nay trừ danh trong giang hồ.

Mã Minh Châu lúc đó mới hoàn hồn cười nói:

- Thì ra Mã Minh Tích chỉ khoác lác. Lão nói rằng hắc văn kiếm đủ phá Ngũ Hành Kim Kiếm, không ngờ chỉ hai chiêu đã bị gãy.

Lâm Đoàn Nghĩa nhặt đoạn hắc kiếm gãy lên xem nói:

- Ngũ Hành Kim Kiếm là vật thường dùng của tiên sư lúc hành đạo nên có rất nhiều người luyện binh khí khắc chế lại trong đó một vài người thành công. Thanh hắc văn kiếm này đúng là khắc chế được Ngũ Hành Kim Kiếm nhưng không thắng nổi kiếm tiền kết hợp.

Tống Ngọc Thu tiếp lời:

- Vừa rồi Nghĩa lang chỉ dùng Minh Phủ Kim Tiền đủ giết Cửu U Quỷ Mẫu, không ngờ kim tiền lợi hại như thế.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Mã Minh Châu hỏi:

- Tuyết Phong Tam Lão trú ở đâu?

Mã Minh Châu đáp:

- Tổng đàn của Tuyết Sơn phái là một cổ bảo trong một sơn cốc, còn Tuyết Phong Tam Lão ở đâu thì không ai biết được.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Vậy chúng ta cứ đến tổng đàn đi.

oo Trong một sơn cốc um tùm sâu trong dãy Tuyết Sơn hiện lên bức tường cao của cổ bảo, bên trong thấp thoáng rất nhiều lầu các và phòng ốc.

Đó là trọng địa của phái Tuyết Sơn - Ngạo La Bảo - hẳn nhiên có ý ngạo thị giang hồ.

Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu đã nghe Mã Minh Châu kể về tình hình trong bảo.

Tuy nhiên trong đó bố trí nhiều cơ quan mai phục mà cô ta không biết.

Chỉ riêng một nơi cư trú của Mã Mỹ Trận đã lợi hại như thế Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng Ngạo La Bảo hẳn là nơi long đàm hổ huyệt.

Mới hoàng hôn Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu đã tiếp cận vào hu vực ngoại vi cổ bảo, trèo lên một cành cây rậm mọc bên tường bảo nhìn vào.

Trong bảo đã lên đèn.

Trên hành lang trước sảnh đường treo ba ngọn hồng đăng từ trong sảnh mấy chục người lũ lượt ra đứng thành hàng giữa quảng trường tiền viện.

Tống Ngọc Thu nói:

- Không biết bọn chúng bố trí Thiên Môn Trận làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tống thư thư có biết trận thức này không?

Tống Ngọc Thu gật đầu:

- Trận thức này thiếp được gia phụ chỉ dạy rất kỹ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Đệ cũng có xem qua nhưng chưa thành thạo, phải nhờ thư thư hướng dẫn thêm để bị vậy trong đó còn phá được.

Lợi dụng lúc người trong bảo còn bố trí Tống Ngọc Thu liền hướng dẫn cặn kẽ các môn biến hoá và cách phá giải.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết cơ bản nên tiếp thụ rất nhanh.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Đây là một biến hoá của Thiên Môn trận gọi là Song Bát Quái, chia làm hai phần mỗi phần tám đội, biến hoá về cơ bản giống như thiếp vừa nói, chủ yếu là xác định cho được các cửa 'Thương', 'Sinh', 'Đỗ'.

Bố trận xong, trận chia làm mười sáu đội, mỗi đội có hai hán tử nhảy lên đứng trên vai đồng bọn, vung đao chỉ đông chém tây ...

Trận bắt đầu biến hoá nhân ảnh trùng trùng, tiếng hô dậy đất, đao kiếm sáng loà, quả là hùng tráng.

Chợt vang lên một tiếng quát, bọn đứng trên vai nhảy vút lên cao bốn năm trượng ra ngoài trận.

Tiếp đó hàng trăm vệt sáng li ti bắn ra làm những người kia bật vào giữa trận.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Những vệt ngân quang đó chính là Băng Phách Thần Châm lúc ở Trúc Luận Đảo đệ thấy có người dùng loại ám khí này.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Rất lợi hại phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Phát ra vô thanh vô tức, khi bắn trúng hàn khí thâm nhập vào người chỉ một số cao thủ nội lực rất thâm hậu mới bức được hàn khí ra.

Thiên Môn trận biến hoá chừng một nửa canh giờ thì đình chỉ chúng nhân tàn đi, chỉ còn lại ba ngọn hồng đăng chập chờn trong gió.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ta vào thôi.

Dứt lời cùng Tống Ngọc Thu vượt qua tường lướt đi như làn khói nhảy lên đứng trên nóc sảnh.

Mặc dù thân pháp của hai người vô cùng thần diệu nhưng vẫn bị đối phương phát hiện ra.

Từ trong sảnh có tiếng cười hùng khục nói:

- Quả nhiên chúng đã đến rồi.

Đồng thời một lão nhân từ trong sảnh bước ra trước hành lang.

Lâm Đoàn Nghĩa không kinh dị nghĩ thầm:

- Làm sao chúng lại phát hiện được chứ?

Nào ngờ từ góc sảnh có một giọng nữ nhân lanh lảnh vang lên:

- Đến thì sao chứ?

Tống Ngọc Thu nhận ra giọng nói kêu lên:

- Hồng thư chúng tôi ở đây.

Nguyên lão nhân kia phát hiện không phải Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu mà chính là Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân từ hướng khác đột nhập vào góc sảnh.

Tống Ngọc Thu gọi xong nhảy xuống đứng giữa quảng trường, Lâm Đoàn Nghĩa liền nhảy xuống theo.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân cũng vừa chạy tới, cả bốn mừng rơn nói cười tíu tít.

Chợt thấy toàn bảo đèn đuốc thắp lên sáng rực.

Lão nhân đứng trước sảnh đường chắp tay nói:

- Hai vị bên tả, lão phu đoán là Lâm thiếu hiệp và Tống tiên tử, còn hai vị kia lão phu còn chưa biết là ai?

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng tranh lời nói tiếp:

- Hai chúng ta là Lâm Tuyết Hồng và Lâm Vân Thái.

Lão nhân cười nói:

- Nguyên là hai vị Lâm nữ hiệp, lão phu họ Mã tên là Minh Thạch, gia huynh là Minh Tích, gia đệ Minh Sơn lúc này ứng theo lời ước với Lâm thiếu hiệp đi tìm hai vị. Không ngờ bốn vị đang đêm đồng thời đại giá quang lâm tệ bảo, thật là quý hoá vô cùng. Không biết bốn vi có thể vào sảnh đường uống chén rượu nhạt không?

Bốn người đưa mắt nhìn vào thấy trong sảnh đường đã được bày ra bốn bàn rượu.

Trừ bàn đầu tiên chưa có người ngồi, bàn thứ hai đã có năm lão nhân, bàn thứ ba có tám trung niên phụ nhân và bàn cuối cỡ tám trung niên hán tử bận hắc y.

Mỗi bàn có bốn thiếu nữ rất xinh đẹp đứng hầu rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy thấy Mã Minh Thạch lấy lễ đãi khách nhưng sợ có quỷ kế gì nên chắp tay nói:

- Lâm mỗ đang đêm đến làm phiền vì nóng lòng tìm hai vị cô nương. Bậy giờ đã gặp được xin để lần khác đến nhận tội.

Mã Minh Thạch cười nói:

- Thiếu hiệp sao khách sáo thế? Lệnh sư và huynh đệ lão hủ vốn là chỗ thâm tình, mấy hôm trước tuy giữa gia huynh gia đệ và thiếu hiệp có sự hiểu lầm nhưng không vì thế mà làm hỏng tình hoà hiếu giữa hai phái mấy chục năm qua. Hơn nữa bây giờ đã tìm được người vật cũng đã quy về nguyên chủ, sao không uống mừng mấy chén?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vật quy nguyên chủ tin rằng đối phương sẽ giao luôn Ngũ Hành Kim Kiếm, đành ôm quyền nói:

- Nếu thế tại hạ đành theo lệnh vậy.

Mã Minh Thạch cả mừng chỉ tay nói:

- Mời bốn vị.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không dám.

Rồi bước lên hành lang.

Ba thiếu nữ cũng đi theo.

Nhưng bốn người vừa lên khỏi thạch cấp thì trước tiền viện có người cười hắc hắc nói:

- Gian kế Quan Môn Đả Cẩu thật là hiểm độc.

- Kẻ nào lén lút đến đây mưu toan ly gián chúng ta? Sao không chịu hiện thân còn nấp mãi trong xó?

Người kia đáp:

- Tuy ta với Phương lão quái có mối bất hoà nhưng không giống hạng gian giảo như ngươi. Tám tặc nhân của Long tôn và Băng Nguyên Ngũ Tử ở trong sảnh chỉ e khó mà làm gì được tiểu tử đó ...

Mã Minh Thạch gầm lên một tiếng lao ra khỏi sảnh.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 25: Hàn sơn thánh mẫu

Nghe người kia cảnh cáo Lâm Đoàn Nghĩa biết trong sảnh tập trung rất nhiều cao thủ lợi hại, định gọi ba thiếu nữ lùi ra thì năm lão nhân ngồi ở bàn thứ hai nhất loạt phát chưởng.

Một luồng chưởng phong cực kỳ uy mãnh cuốn cả bốn người ra giữa quảng trường.

Đồng thời năm lão nhân và tám trung niên phụ nhân cùng lao ra như một cơn lốc vây lấy bốn người.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn năm lão nhân hỏi:

- Các ngươi là Băng Nguyên Ngũ Tử?

Một lão nhân mặt đỏ như táo chín cười hắc hắc đáp:

- Không sai. Bậy giờ ngươi biết thì đã quá muộn, nhưng ít ra khi tới Diêm La Điện còn biết mà báo cho Viêm Vương lão ngũ biết chết về tay ai.

Một trung niên phụ nhân tiếp lời:

- Còn phải xưng danh Thiên Ma Bát Cơ nữa chúng ta nữa.

Tống Ngọc Thu nghe nói Thiên Ma Bát Cơ liền lên tiếng cảnh báo:

- Hãy cẩn thận với Luyện Tiêu trận của bọn quái nữ này.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Luyện Tiên trận cũng không sợ.

Dứt lời nhằm phụ nhân vừa nói đánh ra một chưởng.

Phụ nhân lướt mình tránh sang hỏi:

- Ngươi là đệ tử của Tâm Ba Sa Nữ?

Đánh một chiêu không trúng Hồng Phong Nương Tử quát:

- Chớ nhiều lời. Lại tiếp một chiêu nữa.

Phụ nhân lại tránh đi cườii nói:

- Ngươi mới học Ngư Long Thấp Bát Biến mấy hôm mà đã múa rìu qua mắt thợ. Hãy rút kiếm ra.

Tống Ngọc Thu kêu lên:

- Thị là Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa, cầm đầu Thiên Ma Bát Cơ đấy. Cẩn thận cây ngọc tiêu của thị.

Thái Vân quát:

- Ngọc tiêu ngọc địch gì cũng bất chấp.

Lại nhằm phụ nhân đánh ra một chưởng nữa.

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa cười khanh khách nói:

- Thất Thái Thần Công của ngươi cũng chỉ luyện được bốn năm thành hoả hầu thôi, làm gì được lão nương?

Nữ nhân đó quả thật lợi hại.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân mới đánh ra một chiêu mà đối phương đã biết ngay lộ số, lòng thầm kinh hãi.

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa quay ra hỏi bảy tên đồng bọn:

- Vị muội muội nào xuất thủ bắt nha đầu này?

Hồng Phong Nương Tử lập tức nhảy đến rút kiếm công liền ba chiêu.

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa thấy đối phương đã dùng binh khí cũng rút ra một cây ngọc tiêu dài gần hai thước.

Bảy nữ nhân còn lại cũng xuất binh khí vậy lấy Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu nữ.

Lão nhân mặt đỏ như táo chín trong Băng Nguyên Ngũ Tử cười hắc hắc nói:

- Luyện Tiên trận cứ vây sát bọn tiểu tặc này đi, để bọn lão phu giúp Mã lão nhị một tay.

Dứt lời dẫn bốn tên huynh đệ lao ra ngoài bảo.

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa nói:

- Các ngươi sẽ bị chết trong Luyện Tiên trận xương cốt vô tán.

Dứt lời phất cây ngọc tiêu.

Luyện Tiên trận lập tức phát động, chỉ thấy nhân ảnh chờn vờn nhìn hoa cả mắt không phân biệt được người, nhưng âm thanh ma quái cũng vang lên nghe thật kinh hồn táng đởm.

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay nhằm những nhân ảnh thấp thoáng, Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền cùng phát.

Nhưng Luyện Tiên trận vẫn không tơ hào suy suyển.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy không đả thương được địch nhân đành thu kiếm tiền về.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Nghĩa lang để thiếp thử xem.

Dứt lời vung kiếm phát một chiêu Kim Vụ Long Hiên nhằm cây ngọc tiêu của Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa đánh sang.

Kể cũng lạ, Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền là vật chí bảo võ lâm, cao thủ hắc bạch lưỡng đạo ai nghe nói đến đều kinh hồn táng đởm nhưng lại không làm gì được Luyện Tiên trận.

Trái lại với thanh Liệt Hồng kiếm chỉ một chiêu đã buộc Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa phải thu chiêu về.

Luyện Tiên trận lập tức đình chỉ.

Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu nữ thừa cơ phản kích, mỗi người xuất hết bản lĩnh sợ học nhằm Thiên Ma Bát Cơ tấn công.

Luyện Tiên trận bị phá Thiên Ma Bát Cơ trở nên rối loạn. Lúc đó tám tên hắc y hán tử nhảy vào quát:

- Bọn tiểu yêu chớ ngông cuồng.

Dứt lời phát chưởng trợ giúp tám phụ nhân.

Tống Ngọc Thu thấy đối phương phát chưởng mang theo hàn khí liền vung chưởng đánh chặn nói:

- Thì ra bọn này là người của Long Tôn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói mới sực nhớ đến câu lão nhân nấp ngoài tường viện cảnh báo mình:

'tám tặc nhân của Long tôn và Băng Nguyên Ngũ Tử' ...

Lửc thù bốc cao chàng nghiến răng nói:

- Giết.

Lời dứt phát chưởng.

Vang lên một tiếng rú thảm một tên hắc y hán tử bị trúng chưởng bắn đi xa bốn năm trượng rơi xuống chết ngay.

Tống Ngọc Thu nói:

- Nhường cho thiếp vài tên.

Vừa nói vung bảo kiếm tấn công như vũ bão.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân có Liệt Hồng kiếm khắc chế ngọc tiêu của Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa, hai người đấu

với Thiên Ma Bát Cơ không phân thắng phụ.

Bọn tám tên Long tôn gặp phải hai vị sát tinh chỉ một lúc sau bị tử thương thêm một tên nữa.

Giữa lúc hỗn chiến Lâm Đoàn Nghĩa bị bốn năm tên địch vây công, liền dùng kim kiếm phóng ra.

Nào ngờ thanh kiếm thoát khỏi tay bay thẳng lên mái nhà biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ trên mái nhà còn có cao nhân?

Ngay lúc ấy trên mái nhà vang lên tiếng quát:

- Dừng tay.

Thanh âm phát ra với nội lực rất lớn khiến mọi người chấn động cả màng tai, đều kinh hãi lùi lại.

Trường đấu lập tức đình chỉ.

Tiếp đó ba nhân ảnh từ nóc sảnh đáp xuống hiện trường.

Mọi người nhìn lại thấy một trung niên phụ nhân đứng trên một chiếc bệ che lọng vàng nghều nghệu, xung quanh cắm tinh kỳ phấp phới trông rất khí phái, sau cùng có một thanh y thiếu nữ cầm ô đứng hầu và một hồng y thiếu nữ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn trung niên phụ nhân đứng trên bệ bằng vải hồng điều nằm lơ lửng cách mặt đất ba thước, trong lòng lập tức chấn động.

Thân pháp Bình Địa Đăng Không đó trên giang hồ xưa nay hiếm thấy, đủ thấy võ công của đối phương đã tới mức xuất thần nhập hoá.

Phải một lúc sau chàng mới trấn định lại lên tiếng hỏi:

- Phương giá là ai?

Trung niên phụ nhân đứng trên bệ đáp:

- Thánh Mẫu giá lâm, ai dám vô lễ?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Lại còn Thánh Mẫu nào nữa? Theo mình biết thì Cửu U Quỷ Mẫu là mẫu thân của Tuyết Phong Tam Lão tự xưng Hàn Sơn Thánh Mẫu. Nhưng Cửu U Quỷ Mẫu đã bị mình giết chết bằng chứng là đã lấy Thánh Mẫu lệnh trao cơ hội Mã Minh Châu, sao bây giờ lại có người tự xưng Thánh Mẫu?

Nhưng nghĩ lại nữ nhân mà chàng vừa giết hôm trước võ công cũng tầm thường, còn trung niên phụ nhân này vừa xuất thủ đã đoạt mất Ngũ Hành Kim Kiếm của chàng, ngoài công phu Bình Địa Đăng Không đủ thấy võ công của bà ta đã xuất thần nhập hoá, xem ra đây chính là Hàn Sơn Thánh Mẫu không sai.

Tống Ngọc Thu cười hỏi:

- Trong Ngạo La Bảo của các ngươi có bao nhiêu Thánh Mẫu?

Thiếu nữ cầm ô quát:

- Nói bậy? Làm sao lại có mấy Thánh Mẫu được?

Trung niên phụ nhân kẹp thanh kim kiếm bằng hai ngón tay nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa môn hạ của Phương Bất Bình?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Không sai.

- Vì sao ngươi lại tới đây hành hung?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạo nghễ đáp:

- Chính các ngươi mới là kẻ hành hung trước. Lâm mỗ chỉ ...

Thiếu nữ cầm ô ngắt lời:

- Trước mặt Thánh Mẫu ngươi sao dám xưng hô ngông cuồng như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa quát lại:

- Thánh Mẫu chỉ là chủ nhân của Ngạo La Bảo các ngươi có quan hệ gì đến Lâm mỗ?

Thiên Ma Bát Cơ lại xông tới vậy lấy Lâm Đoàn Nghĩa và đồng bọn của chàng.

Hồng Phong Nương Tử nói:

- Nghĩa lang, nghe nói lệnh sư bị yêu nữ này làm hại, phải báo thù mới được.

Lâm Đoàn Nghĩa liền nhớ lại câu sư mệnh 'chỉ phòng Hàn Sơn Hữú đã ăn sâu trong tâm trí chàng.

Vị xưng là Thánh Mẫu mặt hơi biến sắc nhìn Hồng Phong Nương Tử quá lên:

- Ngươi là người của Long tôn sao dám ngậm máu phun người?

Lâm Đoàn Nghĩa cao giọng hỏi:

- Đúng phương giá là Hàn Sơn Thánh Mẫu?

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa chất vấn:

- Tiên sư có di mệnh lại một câu rằng 'chỉ phòng Hàn Sơn hữú, nếu phương giá không hãm hại tiên sư thì tại sao lại có câu đó?

Cửu U Quỷ Mẫu mặt tái đi nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh nói:

- Bây giờ ngươi nghe sư mệnh hay nghe lời của nha đầu kia?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cả hai không có gì khác biệt.

Cửu U Quỷ Mẫu chợt rít lên:

- Tiện nhân đáng chết?

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Ngươi chửi ai?

Dứt lời vung tay phát ra cả mười đồng Minh Phủ Kim Tiền.

Thiên Ma Bát Cơ tuy vây lấy chàng nhưng Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ quá đột ngột nên không kịp đề phòng.

Mười đồng Minh Phủ Kim Tiền bay thẳng tới Cửu U Quỷ Mẫu.

Bà ta chỉ nhếch môi cười nhạt, đưa tay ra chộp lấy nhưng vừa chạm phải chợt la lên một tiếng kinh hãi, phát hiện thân nhảy lùi bảy tám trượng.

Chiếc bệ và lọng che bị xé rách tơi tả, cờ phướng bay tán loạn, chiếc ô do thanh y thiếu nữ cầm cũng gục đổ xuống trông rất thảm hại.

Thanh y thiếu nữ chỉ kịp rú lên một tiếng gục xuống chết trong vũng máu.

Thiên Ma Bát Cơ cũng gầm lên vung binh khí lao vào tấn công.

Lâm Đoàn Nghĩa thu Minh Phủ Kim Tiền về chống đỡ.

Cửu U Quỷ Mẫu chợt quát lên:

- Dừng tay.

Thiên Ma Bát Cơ răm rắp nghe lệnh lùi cả lại.

Cửu U Quỷ Mẫu nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thứ kim tiền ngươi vừa phát nhất đại nhất định là do Phương Bất Bình tự chế, bổn Thánh Mẫu nhất thời sơ suất nên bị mắc lừa ngươi. Bây giờ hãy tới đây xem ngươi có đấu nổi ta mười chiêu không?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạo nghễ đáp:

- Nếu đấu nổi trăm chiêu thì sao?

Cửu U Quỷ Mẫu chưa kịp trả lời thì chợt thấy Mã Minh Thạch chạy vào tay cắp một người.

Băng Nguyên Ngũ Tử chạy theo sau tên nào cũng lộ vẻ hớn hở.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người vừa báo tin cho mình đã bị bắt?

Cửu U Quỷ Mẫu cao giọng hỏi:

- Đại ca ngươi sao thế?

Bấy giờ Mã Minh Thạch mới nhìn xuống người bị cắp dưới nách, sự hồ hởi biến mất thay vào đó là nổi kinh hoàng tột độ.

Một lúc sau hắn mới run giọng nói:

- Làm sao tặc nhân đó lại biến thành đại ca được chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa cũng nhìn ra người bị bắt chính là Mã Minh Tích trong lòng rất lấy làm kỳ quái.

Chẳng riêng gì Lâm Đoàn Nghĩa mà cả ba thiếu nữ và bọn Long tôn, Thiên Ma Bát Cơ đều hết sức ngạc nhiên.

Thứ nhất làm sao mà Mã Minh Thạch bắt nhầm đại ca mình?

Thứ hai Mã Minh Tích cho dù võ công không bằng nhị đệ nhưng không dễ chỉ một vài chiêu đã bị bắt, làm sao huynh đệ động thủ mà

huynh đệ không nhận ra nhau?

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày hỏi:

- Minh Thạch, làm sao mà ngươi lại sơ suất như vậy?

Dứt lời nhằm Mã Minh Tích điểm ra một chỉ hư không. Lão này rên lên một tiếng tĩnh lại nhảy xuống đất.

Thấy thủ pháp cách không điểm huyệt của bà ta thần diệu như vậy Lâm Đoàn Nghĩa thốt lên thán phục:

- Hảo.

Cửu U Quỷ Mẫu hỏi:

- Cái gì hảo?

Hồng Phong Nương Tử hừ một tiếng rủa:

- Thật là đồ vô sỉ.

Cửu U Quỷ Mẫu mặt hiện sát cơ, rít lên:

- Ngươi chửi ai?

Hồng Phong Nương Tử giấm giẳn:

- Chửi loại vô sỉ ngươi, đã quá trăm tuổi rồi mà còn lẳng lơ quyến rũ thiếu niên.

Cửu U Quỷ Mẫu quay lại bảo hồng y thiếu nữ:

- Mã Như Trận, bắt lấy tiện tỳ đó cho ta.

Hồng Phong Nương Tử rút kiếm ra nói:

- Kẻ nào muốn chết thì cứ xông vào.

Thiếu nữ có tên Mã Như Trận thét lên một tiếng chói tai, vung trường kiếm lao vào Hồng Phong Nương Tử.

Tống Ngọc Thu nhảy ra chặn lại nói:

- Ngươi trước hết đấu với ta vài chiêu đã.

Bọn Thiên Ma Bát Cơ chuyển sang vây lấy Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy địch đông người nghĩ rằng nếu không tiêu diệt bớt thì muốn thoát thân sẽ khó liền quát to một tiếng vung Minh Phủ Kim Tiền bắn ra.

Ánh kim quang loé sáng tiếng rú thảm vang lên.

Hai trong số Thiên Ma Bát Cơ bị Minh Phủ Kim Tiền đâm thủng yết hầu gục xuống chết tốt.

Cửu U Quỷ Mẫu sấn tới một bước rít lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa ngươi giết tỳ nữ của ta, cả người của Long môn và Thiên Ma Bát Cơ cũng bị độc thủ, tội không thể dung tha. Vì nể tình ngày xưa ta với sư phụ ngươi cho phép ngươi chọn hình thức chết.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Yêu nữ chớ nguỵ biện. Ngươi có mối giao tình với tiên sư hay là kẻ hãm hại lão nhân gia?

Cửu U Quỷ Mẫu hỏi:

- Ta hại sư phụ ngươi thế nào hãy nói xem?

- Ngươi hại danh tiết của lão nhân gia.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn không biết Cửu U Quỷ Mẫu hãm hại Phương Bất Bình như thế nào nhưng tin rằng võ nghệ của Cửu U Quỷ Mẫu không thắng nổi ân sư. Ngoài tính mạng thì đối với người giang hồ danh tiết là quan trọng nhất, vì vậy mà chàng trả lời câu đó.

Vừa nghe xong Cửu U Quỷ Mẫu cười nhạt nói:

- Sư phụ ngươi là kẻ loạn lân thông dâm với nữ nhi của mình nên bị người trong giang hồ phỉ nhổ làm sao lại nói là ta hãm hại chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói chợt nhớ lại lời của Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng trước đây, mắt bỗng tối sầm suýt ngất đi.

Cửu U Quỷ Mẫu cười khanh khách nói:

- Thế nào? Ngươi là truyền nhân của hắn đương nhiên biết lời ta là thật, không sai chứ?

Thái Vân hừ một tiếng nói:

- Cho dù ngươi nói thế nào thì Phương lão tiền bối vẫn là người bị yêu phụ ngươi hãm hại.

Cửu U Quỷ Mẫu trừng mắt quát:

- Tiện tỳ ngươi đừng ngậm máu phun người, nếu không nêu ra được chứng cứ bổn Thánh Mẫu sẽ đánh nát thây ngươi.

Thái Vân nói:

- Ngươi thừa lúc Phương tiền bối không đề phòng đã dùng Tuyệt Âm Thủ đả thương Phương Mạnh Quân tiền bối, để cứu sống nữ nhi Phương lão tiền bối bất đắc dĩ phải làm hạ sách đó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu đó cả người chấn động, lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Không sai đó là cách giải thích duy nhất.

Nàng vừa nói xong chợt từ xa vang lên tiếng của người lúc trước:

- Quả đó là chuyện hoang đường nhưng lại là sự thực.

Băng Nguyên Ngũ Tử Mã Minh Tích và Mã Minh Thạch cùng quát vang đồng thời lao về hướng đó ...

Hiểu ra sự thực lửa hận bốc lên ngùn ngụt chàng nhảy một bước tới trước mặt Cửu U Quỷ Mẫu rít lên:

- Yêu nghiệt ngươi còn có gì nói nữa không?

Cửu U Quỷ Mẫu cười nhạt nói:

- Đó là các ngươi suy đoán đâu thể coi là sự thực được?

Lâm Đoàn Nghĩa gằng giọng:

- Bây giờ ngươi có biện bạch vô ích, nộp mạng.

Ba thiếu nữ cùng quát vang lao vào đối thủ.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân đấu với sáu tên còn lại trong Thiên Ma Bát Cơ, Lâm Đoàn Nghĩa đấu với Cửu U Quỷ Mẫu còn Tống Ngọc Thu đối phó với sáu tên còn sống trong Long tôn.

Giọng của người bí ẩn bên ngoài lại vang vào:

- Võ nghệ còn chưa học xong đã dấn thân vào chỗ chết, nếu không dùng được những thứ đoạt được trước đây thì sớm muộn gì cũng vong mạng thôi.

Giọng người kia như chuông gõ vào tai làm toàn trường kinh hãi lùi lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Nhất định nhân vật bí ẩn đó đang nhắc nhở mình ... chính vị bạch y thiếu nữ cứu mình khỏi tay Mã Mỹ Trận cũng bảo mình tìm đến vị ngư ông để học thành võ công của sư môn ...

Hiện giờ võ công của mình chưa thắng được Cửu U Quỷ Mẫu, ba vị thư muội cũng khó thắng nổi mười hai nam nữ kia huống gì Băng Nguyên Ngũ Tử và Mã gia huynh đệ quay vào nữa thì sao?

Chi bằng tạm thời rút lui, quân tử báo thù ba năm chưa muộn ...

Chàng liền lao sang bọn cao thủ Long tôn đang vây đánh Tống Ngọc Thu vung Minh Phủ Kim Tiền lên quát:

- Các thư thư rút lui.

Dứt lời ánh kim quang loé lên.

Hai tên bị thương nhảy khỏi vòng đấu, bọn bốn tên còn lại hoảng hốt nhảy lui.

Lâm Đoàn Nghĩa thu Minh Phủ Kim Tiền công vào Thiên Ma Bát Cơ.

Chỉ nghe một loạt tiếng loảng xoảng vang lên trừ cây ngọc tiêu của Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa năm tên còn lại đều bị đánh bay mất binh khí.

Cửu U Quỷ Mẫu mặt biến sắc quát lên:

- Lùi lại.

Đồng thời xuất một chưởng nhằm vào Lâm Đoàn Nghĩa.

Lâm Đoàn Nghĩa xuất chưởng tiếp chiêu:

- Binh.

Sau tiếng nổ rền như sấm cả hai đều bị chấn lùi ba bước.

Lâm Đoàn Nghĩa giữ thân trầm ổn lại quát:

- Các vị thư thư đi thôi.

Ba người tung mình ra khỏi tường viện.

Lâm Đoàn Nghĩa ôm quyền nói:

- Lâm mỗ với Tuyết Phong phái xưa nay vô cừu vô oán còn mối oan của tiên sư thực giả thế nào Lâm mỗ sẽ tra cứu thêm. Còn nếu tôn giá vẫn tiếp tục cấu kết với Long Tự Thập Tam Tôn thì đừng trách lâm mỗ chen tay vào. Bây giờ xin cáo từ.

Dứt lời lao mình đuổi theo bọn Hồng Phong Nương Tử.

Cửu U Quỷ Mẫu tuy biết đối phương không thắng được mình, trong lúc đó Ngạo La Bảo còn thắng thế nhưng bà ta lại kiêng kỵ người bí mật chỉ điểm bên ngoài, nhất định thân thủ rất cao cường nên ngăn không cho đồng bọn truy sát, chỉ nói với theo:

- Cuồng đồ biết thức thời mà chạy là tốt. Nếu lần sau còn dám tới đây làm náo thì bổn Thánh Mẫu sẽ không để cho chạy đi dễ dàng như vậy đâu.

Từ xa vọng lại một tràng cười của Lâm Đoàn Nghĩa.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 26: Ngàn dặm tầm sư

Ra khỏi Ngạo La Bảo Lâm Đoàn Nghĩa để ba nữ nhân về Lao Sơn một mình đi Đông Hải tìm vị ngư ông mà mình chưa biết mày ngang mũi dọc thế nào.

Chiều hôm sau thì đến gần một trấn thành, chàng thu hồi cước lực định bụng ghé vào trấn dừng lại nghỉ ngơi một đêm.

Nhưng chàng vừa chậm bước thì một nhân ảnh từ phía sau lướt qua chỉ trong chớp mắt đã cách xa sáu trượng.

Người kia bỗng quay đầu lại hỏi:

- Tiểu ca có phải họ Lâm không?

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác đưa mắt nhìn thấy người hỏi mình là một lão nhân tóc bạc chí ít là tám chín mươi tuổi.

Chàng bước lại gần chắp tay nói:

- Tiểu hả đúng là Lâm Đoàn Nghĩa, lão trượng có thể cho biết quý danh không?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Lão phu từ lâu không dùng đến tính danh, mà tiểu ca cũng không cần biết làm gì. Cứ gọi Trần Ẩn lão nhân là được.

Trong khi nói ánh mắt lão ta thoáng một nét nguỵ dị nhưng tắt rất nhanh, mặc dù vậy không lọt qua được mắt của Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng vẫn điềm tĩnh nói:

- Không biết lão trượng có gì chỉ giáo?

Trần Ẩn lão nhân đáp:

- Vì lão hũ thấy tiểu ca thi triển thân pháp Cửu Dã Thần Công nên mới nhớ rằng gần đây nghe nói có một vị truyền nhân của Phương Bất Bình tên là Lâm Đoàn Nghĩa mới xuất hiện làm chấn động võ lâm nên chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì khác.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu không biết nói gì thêm.

Lão nhân lại tiếp:

- Thực ra tuyệt học Cửu Dã Thần Công không phải đơn truyền chỉ không ngờ lão hủ lại gặp đúng ngay đệ tử chân truyền của Phương Bất Bình.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt động tâm liền hỏi:

- Xin lão trượng hãy cho biết còn những ai học được Cửu Dã Thần Công nữa?

Lúc này lại có thêm mấy người nữa lướt tới gần trong đó có một lão nhân cụt mất chân phải.

Tới ngang Lâm Đoàn Nghĩa và Trần Ẩn lão nhân độc cước lão nhân dừng lại lướt mắt nhìn hai người rồi cười hô hô nói:

- Trưởng rằng ai hoá ra là Hoàng Sơn Thần Hầu Ngưu lão ca, còn vị thiếu niên này chắc là truyền nhân của Phương lão quái vật. Vừa rồi tiểu đệ thấy hắn thi triển Cửu Dã Thần Công.

Thấy thân pháp của mấy vị này Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng họ đều có thân thủ không tầm thường.

Nghe độc cước lão nhân gọi sư phụ mình là Phương lão quái vật, bất giác chàng trừng mắt nhìn lão.

Trần Ẩn lão nhân nghe đối phương chỉ đích danh mình đã từ lâu không dùng, mặt hơi sầm xuống hỏi:

- Thì ra là Ba Thượng Hổ Lý lão nhi, có phải Phương Bất Bình tiện bớt một chân bằng hữu nên bây giờ định tìm thiếu niên này đòi lại chút vốn không?

Dộc cước lão nhân cười hắc hắc đáp:

- Đâu chỉ vốn mà thôi? Lão phu sẽ đòi cả vốn lẫn lãi.

Rồi quay sang Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Cửu Dã Thân pháp đã nói rõ ngươi là ai rồi lão phu không cần hỏi ngươi nữa. Ngươi với ta vô oán vô cừu tội ở chổ ngươi là truyền nhân của Phương Bất Bình. Nhưng nếu ngươi có thể cho ta biết Phương Bất Bình hiện ở đâu, lão phu chỉ cần lưu lại trên cơ thể ngươi một chút ký hiệu rồi tha cho khỏi chết.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Lão nhân gia đã quy tiên từ lâu. Ngươi cứ đến Cấm La Điện mà tìm.

Độc cước lão nhân ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu rồi đột ngột dứt tiếng cười quát lên:

- Tiểu tử ngươi cũng giảo hoạt không kém gì Phương lão quái. Ta còn sống tới ngày nay thì làm sao mà hắn chết được? Thứ ngươi mà dám lừa ta, coi chừng một trượng này đánh nát thây ngươi.

Nghe Trần Ẩn lão nhân gọi đối phương là Ba Thượng Hổ Lý lão nhi lan biết nhân vật này tên là Lý Lăng Phi bài danh năm mươi tám, kém rất xa Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tin hay không là tuỳ ngươi, thiếu gia không rảnh để nói nhiều.

Mặc dù Trần Ẩn lão nhân không chịu xưng tên nhưng theo lời Lý Lăng Phi chàng vẫn biết được lão ta là Ngưu Hùng Đạt, bài danh thứ mười ba trong hai trăm sáu mươi mốt cao thủ bị sư phụ tước mất binh khí.

Vì danh vị cao, hơn nữa lão ta không tỏ ý thù địch nên chàng không muốn gây sự phiền phức chắp tay nói:

- Ngưu tiền bối tiểu khả cáo từ.

Nhưng chàng chưa kịp bước thì bốn lão nhân cùng đi với Lý Lăng Phi lao tới chặn ngang trước mặt.

Lý Lăng Phi sấn lên một bước rít lên:

- Tiểu cẩu ngươi muốn chạy sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đanh giọng hỏi:

- Các ngươi định chặn đường thiếu gia?

Lpp giọng mạnh cây nạng xuống đất cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi chỉ nên oán hận là truyền nhân của lão quái Phương Bất Bình mà thôi.

Hôm nay Mang Sơn Ngũ Bạo chúng ta không làm khó cho ngươi, nếu chịu nói ra Phương Bất Bình hiện ở đâu thì Lý mỗ chỉ lấy một chân phải mà tha cho ngươi toàn mạng.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Các hạ nghĩ thế sai rồi, Lâm mỗ cảnh cáo các ngươi nếu không tránh đường thì không chỉ mất một chân nữa mà thôi đâu.

Lý Lăng Phi nổi giận giẫm một chân duy nhất xuống tung mình lao lên, vung trượng với thế ngàn cân bổ xuống đầu địch nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ trượng thế của độc cước lão nhân uy mãnh đến thế kinh hãi nhảy lùi hai trượng.

Lpp thấy vậy càng đắc chí vung trượng sấn vào quát:

- Tiểu tử ngươi tiếp ta một chiêu nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra thân thủ của đối phương cười nói:

- Lý Lăng Phi ngươi muốn đấu với Lâm mỗ thì thật không biết tự lượng sức. Nhưng ta còn muốn nói một câu.

Lý Lăng Phi thu trượng hỏi:

- Tiểu cẩu có gì trăng trối hãy nói đi.

Lâm Đoàn Nghĩa bình thản nói:

- Theo Lâm mỗ biết thì ngày xưa ngươi cùng mười mấy tên đồng bọn vây công, tiên sư chỉ tiện của ngươi một chân, còn đồng bọn của ngươi không bị thương tích, sao bây giờ chỉ còn có năm tên?

Lý Lăng Phi bị chạm đến nỗi nhục ngày xưa quát lên:

- Tiểu tử nạp mạng.

Dứt lời vung trượng đánh ra.

Năm lão nhân kia cũng xông vào mỗi tên đánh ra một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy ra ngoài ba trượng nói:

- Khoan đã.

Lpp dừng tay quát lên:

- Tiểu tử có gì thì nói mau lên.

Lâm Đoàn Nghĩa bình thản nói:

- Việc ngày xưa tạm thời gác lại, thiếu gia không muốn lấy mạng tôn giá nhưng xin hỏi tôn giá vì sao vừa xuất thủ đã như muốn lấy mạng người như thế?

Lý Lăng Phi nghiến răng nói:

- Ngươi phải chết.

Lâm Đoàn Nghĩa không nín nhịn được nữa, liền thi triển Minh Vương chưởng pháp đối địch.

Mấy chục năm nay với quyết tâm trả thù Lý Lăng Phi đi khắp thâm sơn cùng cốc tìm các thứ linh dược để bổ sung cho công lực bị hạn chế của mình, còn nghiên cứu các loại trượng pháp nên võ công tăng tiến rất nhiều so với ngày xưa.

Trong Cấm La Điện tuy có trượng pháp của nhân vật này nhưng bây giờ đã khác xa một trời một vực.

Nếu căn cứ vào thứ hạng của Lý Lăng Phi trong số hai trăm sáu mươi mốt cao thủ và coi thường lão chỉ còn một chân để khinh địch thì đó là một sai lầm lớn.

Lâm Đoàn Nghĩa không dám coi thường kết hợp Cửu Dã Thần Công và Minh Vương chưởng pháp ứng phó.

Qua ngoài ba mươi chiêu cây trượng của Lý Lăng Phi bị gãy làm đôi, hổ khẩu tay phải bị rách một đoạn máu chảy ra nhoe nhoét, mặt tái xanh.

Năm lão nhân cùng đi với Lý Lăng Phi nhất loạt nhảy vào vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa hợp công.

Chàng hừ một tiếng nói:

- Ngày xưa sư phụ ta tha mạng cho bọn cẩu tặc các ngươi thế mà nay vẫn quen thói lấy đông đánh ít, chẳng cần biết quy cũ giang hồ. Các ngươi có bao nhiêu người cứ xông ào hết thiếu gia đỡ tốn sức thu thập từng tên.

Dứt lời đánh ra hai chưởng bức cả năm tên lùi lại.

Ngay từ khi triển khai cuộc chiến Trần Ẩn lão nhân không biết bỏ đi đâu mất, lúc này chợt thấy trong rừng bước ra, dẫn theo mấy lão

nhân ăn vận giống như ngư phủ nhưng chỉ nhìn qua cũng biết là người trong võ lâm.

Song phương liền đình chỉ cuộc đấu.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Trần Ẩn lão nhân và đồng bọn, không biết đối phương bỏ đi rồi quay lại có ý đồ gì?

Trần Ẩn lão nhân cười hô hô nói:

- Lâm tiểu ca không hổ là truyền nhân của Phương Bất Bình, nhưng cho dù hôm nay có Phương Bất Bình ở đây, chưa chắc đã cuồng ngạo như ngươi. Tiểu ca có tự tin tiếp được Lục Quân Tử liên thủ hợp kích không?

Lâm Đoàn Nghĩa vốn không muốn gây thù oán với nhân vật chưa rõ tàu hay bạn này nên vẫn giữ thái độ từ tốn hỏi:

- Vãn bối còn chưa biết Lục Quân Tử gồm những vị nào?

Một lão nhân mắt sâu mũi khoằm, đầu tóc rối bù đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa một lúc mới nói:

- Nghe đồn rằng Phương lão quái thiết lập Cấm La Điện biến chúng ta thành những tên quỷ tốt, có chuyện đó không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi lại:

- Tiền bối nghe được tin tức đó từ đâu.

- Cái đó ngươi không cần biết chỉ cần trả lời có hay không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Có.

Lão nhân hỏi tiếp:

- Câu Long Tẩu Trương Quần ta được hắn xếp hạng bao nhiêu?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu khả không nhớ rõ Trương tiền bối đứng hàng thứ mấy nhưng hình như trên năm mươi một chút.

Câu Long Tẩu Trương Quần chợt quát lên:

- Ngươi nói bậy.

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy lui tránh, xua tay nói:

- Tiểu khả nói là sự thực, chỉ không nhớ cụ thể thôi.

Câu Long Tẩu lại nhảy vào đánh tiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp tục lui nói:

- Khoan đã.

Câu Long Tẩu quát:

- Ta phải giáo huấn tiểu tử ngươi dám cho lão phu là vô danh tiểu tốt không coi bậc tôn trưởng ra gì.

Nói xong lại phát chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy ra ngoài hai trượng quát lại:

- Ngươi xem mình có đáng mặt tôn trưởng không?

Câu Long Tẩu Trương Quần giận đỏ bừng mặt râu ria vểnh ngược, quyền cước cùng xuất quát lên:

- Ta phải giáo huấn tiểu quỷ ngươi mấy chiêu trước đã.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Ngươi còn chưa xứng.

Dứt lời phát chiêu Thuỳ Liên Khước Điệp phản công.

Chỉ nghe bình một tiếng Câu Long Tẩu bị đánh lui ba bước.

Sau mấy chục năm tu luyện Câu Long Tẩu Trương Quần tự tin rằng võ công có thể sánh bằng Phương Bất Bình, không ngờ còn kém đồ đệ của đối phương một bậc, còn báo thù gì nữa?

Thẹn quá hoá tức lão quát to một tiếng lại xông vào vận cả thập thành công lực đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy tình hình bất lợi hiện trường có tới mười ba người, ai cũng nhìn mình đầy ác ý nếu cứ giao chiến hết người này rồi tới người kia đến sức cùng lực tận mà chết, đó là chưa nói đối phương liên thủ tấn công thì đấu sao cho lại?

Chàng lướt ra ngoài ba trượng nói:

- Cứ hãy nói rõ trước rồi hãy đánh.

Câu Long Tẩu Trương Quần dừng lại hỏi:

- Ngươi nói gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Xưa nay các nhân vật võ lâm ai cũng muốn đứng cao hơn người khác, sự phân định cao thấp thường chỉ dựa vào chủ quan của một cá nhân, tại hạ cũng thừa nhận rằng sự phân định của ân sư không hoàn toàn chính xác, nhưng đó là sự phân định của kẻ thắng. Các hạ không phục thì cũng đành chịu, vừa rồi đấu một chưởng bây giờ tại hạ còn giảm ngươi thêm mười bậc nữa có chịu phục không?

Trần Ẩn lão nhân nghe vậy cười to.

Câu Long Tẩu đỏ mặt tía tai tự nhủ:

- Nếu mình không thắng tiểu tử này, chẳng những không báo được thù mà tìm lại một chút thể diện cũng không được.

Nghĩ đoạn rút ra một cây Thiên Ngọc Xích nói:

- Tiểu tử rút binh khí ra, lão phu giáo huấn ngươi rồi sẽ tìm Phương Bất Bình lý luận.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Ngươi cứ việc xuất chiêu, nhưng không thắng trận này thì không được phép dị nghị nữa.

Câu Long Tẩu Trương Quần nổi giận gầm lên một tiếng, vung Thiên Ngọc Xích đánh ra một chiêu Nhất Phiến Băng Tâm, tạo ra vô số xích ảnh bao phủ lấy toàn thân đối thủ.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt một tiếng thi triển một thức Phù Quang Kinh Ảnh thoát ra ngoài.

Câu Long Tẩu Trương Quần đang phát chiêu chớp mắt không thấy đối phương đâu nữa, đang ngơ ngác chưa biết phản ứng thế nào thì chợt thấy Lâm Đoàn Nghĩa đã xuất hiện ngay bên tả đồng thời bàn tay phải nhói lên.

Lâm Đoàn Nghĩa một tay chộp được cây Thiên Ngọc Xích quát:

- Buông ra.

Đồng thời tay trái phát ra một chưởng.

Câu Long Tẩu Trương Quần dụng lực rút mạnh binh khí về nhưng vừa lúc đó cảm thấy cánh tay phải tê đi, Thiên Ngọc Xích đã bị Lâm Đoàn Nghĩa đoạt mất.

Cùng lúc lão bị chưởng lực đánh bật lại ba bước.

Không chịu được nổi nhục Câu Long Tẩu Trương Quần nghiến răng quát:

- Tiểu tử lão phu liều mạng với ngươi.

Trần Ẩn lão nhân chợt nhảy ra chặn lại nói:

- Trương lão ...

Câu Long Tẩu mặt đỏ bầm hậm hực nói:

- Ngưu lão nhi ngươi có ý gì?

Trần Ẩn lão nhân không đáp quay sang Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Lâm tiểu ca võ nghệ phi phàm nhưng ngươi đoạt lấy Thiên Ngọc Xích làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy hành vi của vị Ngưu Hùng Đạt này rất đáng ngờ, tin rằng lão không có thiện ý gì lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên dùng để làm binh khí thiết lập một Cấm La Điện khắc khắc danh hiệu và thời gian lên Thiên Ngọc Xích giao cho quỷ binh sử dụng.

Trần Ẩn lão nhân trầm giọng nói:

- Chỉ e ngươi không mang đi được đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa Thiên Ngọc Xích lên hỏi:

- Lão trượng muốn đoạt lại nó?

Trần Ẩn lão nhân Ngưu Hùng Đạt đưa mắt nhìn mấy lão đồng hành hỏi:

- Chẳng lẽ mấy vị lão ca để mặc cho hắn ngông cuồng như thế?

Câu Long Tẩu Trương Quần quát to một tiếng vượt qua mặt Ngưu Hùng Đạt vung chưởng đánh ra.

Ngưu Hùng Đạt nhảy lên ngăn lại nói:

- Khoan đã.

Câu Long Tẩu nổi giận hỏi:

- Ngưu lão hôm nay vì sao cứ lừng khừng khó hiểu thế?

Ngưu Hùng Đạt cười nói:

- Chúng ta lấy trác hiệu Quân Tử tất phải có hành vi quân tử, tên họ Lâm tuy có lời cuồng ngạo nhưng chúng ta đã có lời từ trước không được loạn đả. Huynh đệ thấy rằng hôm nay nên dừng ở đây. Năm sau vào ngày này cùng ở đây chúng ta sẽ đấu phân cao hạ được chứ?

Câu Long Tẩu chớp chớp đôi mắt sâu một lúc rồi gật đầu, nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiểu tử ngươi có dám nhận lời ước không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cho dù các ngươi có giở trò ma mãnh thế nào nếu thiếu gia không nhận lời hoá ra lại sợ các ngươi ư?

Ngưu Hùng Đạt cười nói:

- Tiểu ca chớ đa nghi. Một năm sau cũng vào giờ này lão phu sẽ mới những cao thủ võ lâm tới Hoàng Sơn. Nếu ngươi báo với lệnh sư thì càng tốt.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Dù chỉ một mình thiếu gia cũng sẽ không thất ước đâu.

- Tiểu ca rất hào sảng.

- Các vị có thể yên tâm.

Chàng nói xong hú dài một tiếng lao đi.

Lâm Đoàn Nghĩa hướng về phía trấn thành, chân vẫn bước đi mà lòng trĩu nặng ưu tư.

Nổi oan của sư phụ chưa giải gia thù chưa báo, học nghệ chưa thành, nay đã nhận lời ước đấu với hàng chục cao thủ võ lâm, cho dù thần lực cũng có lúc sức cùng lực tận mà chết.

Chết đối với chàng không đáng sợ nhưng nếu chết đi ai sẽ báo thù? Ai sẽ rửa mối hàm oan cho sư phụ?

Nghĩ lại chàng thầm hối hận vì sự nông nổi của mình và căm hận bọn người nguỵ quân tử kia ...

Lại nghĩ đến Ngũ Hành Kim Kiếm đã mất nay chỉ còn Minh Phủ Kim Tiền đối địch, trong lúc đối phương đủ thứ thần binh lợi khí ứng phó cách nào?

Chỉ còn lại một năm liệu có học xong võ nghệ và trả mối huyết hải thâm cừu không?

Không chừng trong cuộc ước sẽ có cả Cửu U Quỷ Mẫu tham dự, với một mình bà ta chàng đã không thắng được ngoài ra còn thêm hàng chục cao thủ khác, người nào cũng có gần trăm năm luyện võ thì biết làm thế nào?

Chỉ còn một cách duy nhất là tìm vị ngư ông bí ẩn để học hết võ công của sư môn và đòi lại Ngũ Hành Kim Kiếm mới hy vọng trả được thù và giành thắng lợi trong cuộc tỉ đấu.

Sắp tới trấn khẩu chợt thấy một nhân ảnh lướt qua như ngọn gió.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên kinh hãi nghĩ thầm:

- Thương Thiên Chi Dã thân pháp.

Trong Cửu Dã Thần Công của sư môn thì chàng đã từng thấy một lão nhân bịt mặt thi triển thân pháp Kình Thiên Chi Dã, một thiếu nữ thi triển Biến Thiên Chi Dã bây giờ người này dùng Thương Thiên Chi Dã.

Đang tìm vị ngư phủ bí ẩn để học thành võ học sư môn, nay thấy có người thi triển thân pháp của sư phụ làm sao chàng chịu bỏ qua?

Tuy cả ngày chưa ăn gì bụng đã đói nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn không chút do dự thi triển khinh công đuổi theo.

Ở Cấm La Điện sau khi uống linh dược của sư phụ công lực của chàng bằng với người năm sáu chục năm khổ luyện nhưng cho dù đã thi triển Thương Thiên Chi Dã giống đối phương, chạy suốt năm sáu chục dặm mà vẫn không đuổi kịp người kia.

Lâm Đoàn Nghĩa chuyển sang Kình Thiên, Biến Thiên, Huyền Thiên, U Thiên, Chu Thiên, Dương Thiên, Câu Thiên ... đều thi triển nhưng chẳng những không đuổi kịp mà càng lúc càng bị bỏ xa.

Chhứng tỏ người kia phải có nội công trăm năm khổ luyện mới thi triển Thương Thiên Chi Dã đạt đến trình độ đó.

Trời tối dần người phía trước vẫn không giảm tốc độ Lâm Đoàn Nghĩa ra sức truy đuổi ước chừng hơn trăm dặm tình hình chẳng khả quan gì hơn.

Trong đầu chợt loé lên một ý chàng cao giọng gọi to:

- Xin sư phụ dừng bước.

Nhưng không gọi còn tốt người kia nghe gọi liền gia tăng thân pháp chạy nhanh hơnchốc lát đã thành một chấm đen nhỏ xíu.

Lâm Đoàn Nghĩa buông tiếng thở dài chậm bước lại lẩm bẩm:

- Nếu không phải sư phụ tất là sư nương.

Chợt thấy xa xa có ánh đèn thấp thoáng.

Cơn đói chợt nổ lên Lâm Đoàn Nghĩa chạy tới gần nhận ra đó là một tiểu trấn liền ghé vào.

Mới vào cổng thành chợt nghe có người gọi:

- Hiền điệt.

Lâm Đoàn Nghĩa ngước nhìn nhận ra người vừa gọi là Hoàng Phủ Hạo trong Ngô Thiên Tam Lão liền đến gần thi lễ nói:

- Hoàng Phủ bá bá cũng tới đây sao?

Hoàng Phủ Hạo lộ vẻ sầu tư nói:

- Tình cảnh của hiền điệt bây giờ rất nghiêm trọng ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bá bá có chuyện gì vậy?

- Cứ vào khách điếm rồi nói chuyện.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 27: Tình địch đối đầu

Lâm Đoàn Nghĩa theo Hoàng Phủ Hạo vào khách điếm đã thấy Hoàng Kim Độ và Hoa Thiên Lý ngồi trong phòng.

Chào hỏi xong Hoàng Kim Độ lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Hiền điệt đến thật đúng lúc.

Hoàng Phủ Hạo tiếp lời:

- Theo chúng ta thì hiền điệt nên dùng dược vật hoá trang để đừng ai nhận ra được thì hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe mấy lão nhân nói không đầu không cuối như vậy ngạc nhiên hỏi:

- Bá bá có chuyện gì thế?

Hoa Thiên Lý bấy giờ mới lên tiếng:

- Lâm hiền điệt mới đến đây chắc chưa ăn uống gì, để ta dẫn ra ngoài điểm tâm rồi nói chuyện.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chúng ta cùng đi vừa ăn vừa nói chuyện chẳng hơn ư?

Hoàng Kim Độ cười nói:

- Hiền điệt còn chưa biết hiện giờ Mi Cổ Thương đang ở trong thành này, ngươi mà để hắn thấy mặt thì nguy đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Lão tới đây làm gì?

Chợt nghĩ đến Hồng Phong Nương Tử nay đã trở thành thê tử của mình, rất có khả năng lão đi tìm cô ta và có thể ngay cả mình nữa, chàng chợt đỏ mặt lên.

Hoa Thiên Lý nói:

- Thôi chúng ta cứ ở đây, để lão tam ta đi sai một tên tiểu nhị đi mua đồ ăn về là được.

Nói xong bước ra cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa liền hỏi:

- Hai vị có biết Mi Cổ Thương đến đây làm gì không?

Hoàng Phủ Hạo cười đáp:

- Hắn và Ngũ Độc Tôn Giả mang theo một thiếu niên ngoài hai mươi tuổi nghe nói đi tìm Hồng Phong Nương Tử và ngươi. Hình như chúng còn tìm cả Quỷ Quốc Thập Hùng và Long Tự Thập Tam Tôn để trả thù.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi:

- Họ làm sao biết được tiểu điệt tới đây?

- Có lẽ chúng chỉ đoán mò thôi. Chúng ta phát hiện được và bám theo tới đây ...

Hoàng Phủ Hạo chưa kịp nói xong thì có người ngoài cửa sổ tiếp lời:

- Thì ra bọn lão tặc kia bám theo chúng ta. Mau ra đây chịu chết.

Cả ba người nghe nói đều sửng sốt.

Hoàng Phủ Hạo đẩy cửa sổ nhìn ra cười nói:

- Thì ra là tiểu ca, chúng tôi chỉ tò mò mà đi theo thôi, không có ác ý gì đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn ra cửa sổ thấy một thiếu niên chừng hai mươi hai mốt tuổi, diện mạo tuấn tú nhưng trong ánh mắt thoáng nét độc ác, đoán rằng hắn là tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả cũng là vị hôn phu của Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng.

Nghe hắn nói ngạo mạn như thế chàng hừ một tiếng nói:

- Mở miệng là đòi giết người đúng là hạng ma đạo.

Thiếu niên tức giận quát:

- Tiểu tử ngươi là thứ gì mà dám vô lễ với thiếu gia? Xéo ra đây Độ mỗ sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là lễ độ.

Một người từ cuối viện bước lại gần hỏi:

- Thế huynh cãi nhau với ai thế?

Người vừa đến là một lão nhân râu ba chòm ngũ quan đoan chính mình vận trường bào dáng dấp nho nhã.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Người này xưng thiếu niên là thế huynh khả năng là Mi Cổ Thương. Nhưng theo lời Long Oải Bà Bà thì lão đã bị huỷ dung mạo sao người này trông phong độ như thế?

Thiếu niên chỉ tay vào cửa sổ nói với lão nhân:

- Nhạc công công, hai lão tặc trong đó nói rằng đã bám theo chúng ta tới đây, Thanh nhi mới tra vấn lại có một tiểu tử chõ miệng vào ...

Tên họ Độ xưng lão nhân là nhạc công công chẳng phải Mi Cổ Thương thì còn là ai nữa?

Chàng hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử đừng cậy thế chửi người. Bá bá đã chẳng nói rằng không ác ý ngươi làm gì mà nhặng lên thế?

Mi Cổ Thương nhìn vào thấy trong cửa sổ là một thiếu niên mày kiếm mắt sao, tuy còn dáng dấp trẻ con nhưng rất anh phong tuấn tú, xua tay nói:

- Thôi đừng tranh chấp nhau nữa, các ngươi là ai? Từ Đại Ba Sơn theo chúng ta đến đây làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Người này xem ra còn khiêm nhường biết phải trái, nghe nói Mi Cổ Thương là người độc ác đâu có nhu hoà như thế?

Hoàng Phủ Hạo đáp:

- Mi lão hiệp chớ nên đa nghi. Ba huynh đệ chúng tôi thấy lão hiệp nhiều năm không vào Trung Nguyên, lần này đi với lệnh sư tới đây tin rằng sẽ có chuyện náo nhiệt nên tò mò đi theo xem thôi.

Bấy giờ Hoa Thiên Lý đã trở về theo sau là một tên tiểu nhị tay bưng mâm bát, mới nhìn qua tình cảnh đã hiểu ra chuyện gì.

Hoàng Kim Độ mở cửa bước ra trước mặt Mi Cổ Thương chắp tay nói:

- Mi lão hiệp, xin hãy vào phòng uống với huynh đệ chúng tôi một chén rượu nhạt, có gì xin sẽ nói rõ.

Mi Cổ Thương nhìn thiếu niên nói:

- Kiếm Thanh, người ta đã lấy lễ đối xử với chúng ta như thế ngươi về đi.

Tên này chưa chịu đi trừng mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa.

Hoa Thiên Lý bảo tên tiểu nhị cứ bưng mâm bát vào phòng.

Hoàng Kim Độ lại nói:

- Đây chỉ là sự hiểu lầm nhỏ, uống với nhau một chén là xong chuyện thôi. Mời thiếu hiệp cùng vào phòng đi.

Thiếu niên hừ một tiếng nói:

- Ai thèm uống rượu các ngươi?

Rồi nhìn Mi Cổ Thương nói:

- Công công xin cứ tự nhiên.

Rồi quay người đi thẳng.

Mi Cổ Thương nói:

- Tính hắn nóng nảy đừng để ý làm gì.

Nói xong cùng Hoàng Kim Độ Hoàng Phủ Hạo bước vào phòng.

Chia ngôi chủ khách ngồi xong Mi Cổ Thương nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu ca thần khí hơn người tất thân thủ không kém, có thể cho lão phu biết lệnh sư là vị cao nhân nào không?

Nghe hỏi Ngô Thiên Tam Lão đều thất kinh.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên chắp tay nói:

- Xin được hỏi đại danh của lão trượng?

- Lão phu là Mi Cổ Thương.

Vì Lâm Đoàn Nghĩa ngờ rằng đối phương dùng mặt nạ để che đi nhưng vết thương trên mặt nên chàng nhìn rất chăm chú nhưng hoàn toàn không phát hiện được gì, bụng vẫn còn hoài nghi cười hỏi:

- Xin lão trượng tha lỗi nhưng trên giang hồ có ai cùng tên với lão trượng không?

Lão nhân cười hô hô nói:

- Mi Cổ Thương nổi danh trong giang hồ là người tâm địa độc ác chỉ e chẳng có ai trùng tên ấy đâu.

Lão tự nhận mình là kẻ tâm địa độc ác quả là hiếm có.

Ngô Thiên Tam Lão tự giới thiệu tên từng người xong chỉ Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vị hiền điệt này là Lâm Đoàn Nghĩa vong phụ là ...

Chưa nghe hết câu Mi Cổ Thương đã cười hô hô nói:

- Thì ra ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa, xem ra lão phu vào Trung Nguyên chuyến này không uổng phí.

Bọn Hoàng Kim Độ nghe nói đều kinh lại nghe tiếng cười của lão ma vang lên ong ong chấn động cả màng tai, vội vận công đề phòng.

Lâm Đoàn Nghĩa thì làm như không có chuyện gì xảy ra thản nhiên nói:

- Cứ theo ý của lão trượng thì chuyến này các vị đến đây mục đích chủ yếu là tìm tiểu khả, không biết có gì chỉ giáo?

Mi Cổ Thương chợt sầm mặt nói:

- Chỉ giáo ư? Lão phu muốn giết ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn rất bình thản:

- Lão trượng nói đùa rồi.

Mi Cổ Thương cười hắc hắc nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết lão phu sát nhân trong lúc cười hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trong ánh mắt lão nhân không có chút sát cơ hay sự hung hăng nào chỉ lắc đầu.

Mi Cổ Thương nói:

- Tiểu tử ngươi quả gan mật không nhỏ.

- Vì tiểu khả xét thấy mình không có chỗ nào đắc tội với lão trượng.

Mi Cổ Thương gằng giọng:

- Ta hỏi ngươi có quen với Mi Hồng không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Có quen.

- Ngươi có biết nó là tôn nữ của lão phu chứ?

- Lúc đầu thì không nhưng sau đó đã biết.

- Ngươi hãy kể rõ đầu đuôi xem.

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại việc mình quen biết Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng nhưng giấu đi tình tiết chữa Tuyệt Âm Thủ ở Lao Sơn.

Mi Cổ Thương nhìn chàng không chớp mắt chừng như muốn soi vào tận nội tâm chàng xem có câu nào giả dối không đồng thời có nhận xét đầy đủ về thiếu niên này.

Lão cảm thấy đây là một thiếu niên tuấn tú chân thực và nhiệt thành đồng thời có nét ngạo mạn.

Nhưng lão lại rất ngạc nhiên trước sự trấn định của chàng tin rằng trong đó có ẩn chứa một bản lĩnh cao cường.

Nghe xong lão trầm ngâm một lúc mới nói:

- Trước khi chưa chứng thực lời ngươi thật hay giả lão phu tạm thời tin ngươi nhưng sau khi ngươi và Hồng nhi chia tay vì sao một mình ngươi đến đây?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu khả bị người của Cửu U Quỷ Mẫu bắt từ Lao Sơn đến Trường An, sau khi thoát hiểm tiểu khả gặp nhi nữ của Tống Công Đạt trong Xích Hổ Tôn, nói rằng cô ấy gặp Mi Hồng ở Tuyết Sơn sợ rằng Mi cô nương gặp nguy hiểm nên đến trợ lực, tìm được cô ấy ở Ngạo La Bảo và xảy ra một trường ác chiến với Cửu U Quỷ Mẫu cùng nhiều cao thủ mà Tuyết Phong phái mời đến. Sau khi thoát khỏi Ngạo La Bảo Mi cô nương theo công chuyện của mình còn tiểu khả cũng có việc tới đây.

Mi Cổ Thương hỏi:

- Bây giờ nó đi với nữ nhi của Tống Công Đạt?

- Vâng.

Mi Cổ Thương gật đầu nói:

- Có nha đầu đó đồng hành thì còn yên tâm.

Lại hỏi:

- Ngươi có biết Hồng nhi đi đâu không?

- Mi cô nương nói rằng sẽ khẩn cầu Tâm Ba Sa Nữ truyền võ công thượng thừa ...

Mi Cổ Thương kinh dị hỏi:

- Cá gì? Tâm Ba Sa Nữ đem loại võ công không được phép lấy chồng truyền thụ cho Hồng nhi?

Lâm Đoàn Nghĩa không hiểu vì sao đối phương lại kinh dị như vậy, đoán rằng nếu học loại võ công nào đó của Tâm Ba Sa Nữ thì không được lấy chồng.

Chàng lắc đầu đáp:

- Tiểu khả không biết cô ấy khẩn cầu Tâm Ba Sa Nữ truyền thụ loại võ học nào.

Mi Cổ Thương tỏ vẻ phật ý nói:

- Nha đầu này thật, sư phụ không chịu bái lại đi bái một nữ ma đầu học nghệ. Thật là ...

Tới đó đứng lên nói:

- Thôi các ngươi cứ uống rượu vui vẻ đi.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Xin lão trượng hãy ngồi lại uống một chén, tiểu khả còn có điều cần nói.

- Còn gì nữa?

- Có một bọn tự xưng là Quỷ Quốc Thập Hùng trong Long Tự Thập Tam Tôn mạo danh lão trượng sát hại rất nhiều nhân vật trong võ lâm, chắc lão trượng cũng biết việc đó chứ?

Mi Cổ Thương gật đầu:

- Việc này đã có người nói với ta nhưng thủ pháp giết người của chúng có giống Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng chăng nữa thì việc đó chẳng liên quan gì đến ta, lão phu sẽ tự có cách xử lý.

Nói xong từ biệt mọi người rồi đi ra khỏi phòng.

Ngô Thiên Tam Lão và Lâm Đoàn Nghĩa cung kính tiễn ra tận cửa.

Trở lại ngồi vào bàn Hoàng Phủ Hạo cười nói:

- Nào chúng ta uống đi. Mười mấy ngày nay ta cứ lo canh cánh trong lòng chúng sẽ hạ thủ đối với hiền điệt, nay lão ta xử sự như vậy là tốt rồi.

Ngô Thiên Tam Lão không biết quan hệ đích thực của Lâm Đoàn Nghĩa với Hồng Phong Nương Tử thấy Mi Cổ Thương bỏ đi như thế là yên tâm, liên tục chuốc chén uống mãi tới canh ba.

Chợt nghe vút một tiếng có vật gì màu trắng từ cửa sổ bắn vào, Lâm Đoàn Nghĩa đưa tay chộp lấy nhìn lại thì đó là một mảng giấy được vo tròn lại.

Chàng mở ra xem thấy viết rằng:

- Ngươi chạy không thoát đâu, ta đã tới đây nếu có chút dũng khí thì lập tức đến mục trường phía đông thành mười dặm gặp ta.

Dưới viết ba chữ Mã Mỹ Trận.

Hoàng Phủ Hạo ghé mắt đọc xong hỏi:

- Nữ nhân đó là ai thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đó là tên Cửu U Quỷ Nữ bắt tiểu điệt đến Trường An, không ngờ thị còn dám tìm đến tận đây.

Hoa Thiên Lý cười nói:

- Nếu ngươi sợ yêu nữ đó thì để chúng ta đuổi nó đi là xong.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Không được đâu.

Chợt nghe giọng một thiếu nữ vang lên ngoài cửa:

- Hưng lang nếu chàng không chịu đi thì thiếp sẽ nói hết sự thực cho mọi người biết đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng 'nói hết sự thực' tức chuyện mình đã cứu Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân, đương nhiên thị sẽ giấu đi chuyện Tuyệt Âm Thủ, lập tức Mi Cổ Thương và Ngũ Độc Tôn Giả sẽ truy sát chàng.

Liền nói:

- Ba vị bá bá không nên ở lại đây nữa, hãy nhanh rời khỏi đây đừng để Mi Cổ Thương và Ngũ Độc Tôn Giả bắt gặp.

Hoàng Kim Độ nhíu mày hỏi:

- Ngươi định đi gặp yêu nữ đó sao?

- Tiểu điệt buộc phải đi.

Hoàng Kim Độ cầm lấy tay chàng nói:

- Sự việc nghiệm trọng đến thế sao? Hiền điệt hãy nói rõ cho chúng ta nghe được không?

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Vì để cứu Hồng Phong Nương Tử trúng phải Tuyệt Âm Thủ của ma nữ ở Lao Sơn mà tiểu điệt cùng cô ấy đã trở thành phu thê. Nhưng thiếu niên vừa tới đây đã là vị hôn phu của cô ta từ trước. Tuy việc tiểu điệt cứu Hồng Phong Nương Tử là vạn bất đắc dĩ nhưng không thể chỉ vài lời giải thích là được ngay huống chi cái tên thiếu niên hung hăng đó lại là tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả? Vì thế ba vị bá bá nên đi ngay mới được.

Ngô Thiên Tam Lão hiểu ra đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Ba vị bá bá đừng lo cho tiểu điệt.

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Thiếu nữ bên ngoài thấy bóng chàng liền thi triển khinh công phóng đi.

Cự li mười dặm chỉ khoảnh khắc là tới.

Giữa mục trường có năm yêu nữ gồm Mã Mỹ Trận và bốn tỳ nữ Ái Cô, Hằng Cô, Tâm Cô và Luyến Cô.

Thấy chàng đến Mã Mỹ Trận cười tình tứ nói:

- Hưng lang, a ... bây giờ nên gọi là Nghĩa lang mới đúng. Nhưng chàng đừng sợ, tuy trước đây chàng có chỗ không phải với thiếp nhưng vì quá yêu chàng nên thiếp bỏ qua hết chuyện cũ ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Ngươi hẹn ta tới đây có việc gì?

- Làm sao chàng xưng hô khó nghe như vậy chư? Người ta nói 'no đủ sinh dâm dục, nghéo đói nổi tặc dâm'. Tiện thiếp chẳng thiếu thốn gì bây giờ chỉ còn tơ tưởng đến chàng, không đi tìm còn làm gì nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Dâm nữ câm miệng.

Mã Mỹ Trận điềm nhiên nói:

- Nữ nhân càng dâm thì nam nhân càng thú chứ sao? Chàng diễm phúc lắm mới gặp được thiếp ...

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trên cổ năm yêu nữ đều có đeo kim kiếm quát lên:

- Mau trả kim kiếm cho ta.

Mã Mỹ Trân mặt bổng sa sầm nói:

- Chàng định phụ tình thiếp hay sao?

Thị chợt quay nhìn Ái Cô quát:

- Đưa Độ Kiếm Thanh ra đây.

Ái Cô nhảy ba bước tới một lùm cây gần đó.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới thấy dưới gốc cây có một người nằm bất động.

Ái Cô điểm vào người kia mấy chỉ làm hắn tỉnh dậy ngồi lên, chính là Độ Kiếm Thanh vị hôn phu của Hồng Phong Nương Tử.

Ái Cô kéo hắn đứng lên đi vào giữa mục trường.

Độ Kiếm Thanh có vẻ như đang bị hống chế huyệt đạo hay bị mấy ma nữ cho uống phải thứ dược hoàn nào đó thẩn thờ bước theo Ái Cô không hề phản kháng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Các ngươi bắt người đó tới đây làm gì?

Mã Mỹ Trận nói:

- Ngươi đừng làm ra vẻ ngây thơ nữa, vị Độ công tử đó là tình địch của ngươi nhưng cứ yên tâm. Bây giờ hắn đã bị ta điểm huyệt không có khả năng phản kháng, ta muốn hắn có mặt ở đây để kiểm chứng việc ngươi cướp mất vị hôn thê của hắn lúc ở Lao Sơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng quát:

- Ngươi dám?

Mã Mỹ Trận cười khanh khách nói:

- Có gì ma không dám? Chỉ cần ta nói rõ sự thực ngươi lập tức sẽ bị ...

Tới đó thị chợt thấy Lâm Đoàn Nghĩa đưa tay vào túi cười nói:

- Ngươi định dùng Minh Phủ Kim Tiền chứ gì? Nên biết ta đã mặc Kim Lâu Y, Minh Phủ Kim Tiền không làm ta bị thương đâu.

Quả thật Lâm Đoàn Nghĩa vô cùng tức giận định dùng Minh Phủ Kim Tiền giết sạch năm yêu nữ này nhưng nghe Mã Mỹ Trận nói, bán tín bán nghi chưa biết làm gì.

Mã Mỹ Trận đổi giọng:

- Nghĩa lang của thiếp, hãy ngoan ngoãn nghe lời thiếp đi. Mỹ Trận yêu chàng thực lòng, vì chàng mà sẵn sàng làm tất cả. Chỉ cần về với thiếp chàng muốn gì được nấy, thiếp đảm bảo rằng sẽ giết sạch cừu nhân của chàng. Nếu không thiếp sẽ đem mọi chuyện nói ra với Độ Kiếm Thanh, chàng thử nghĩ xem có đối phó nổi với Ngũ Độc Tôn Giả và Mi Cổ Thương gia gia của Hồng Phong Nương Tử không?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt gầm lên một tiếng.

Tiếng quát của chàng đáng sợ đến nỗi làm cho năm tên yêu nữ giật mình lùi lại.

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ hung mãnh như vậy năm yêu nữ vội nhảy lùi thêm mấy bước.

Ái Cô đang lùi chợt thấy nhân ảnh loé lên Độ Kiếm Thanh đã bị đối phương cướp mất.

Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ giải huyệt đạo cho Độ Kiếm Thanh gấp giọng nói:

- Độ huynh mau chạy đi, tiểu đệ sẽ chặn bọn yêu nữ này cho.

Nhưng chàng đã hành động sai lầm.

Độ Kiếm Thanh vừa được giải huyệt liền xông vào Ái Cô quát:

- Yêu nữ xem chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Độ huynh mau chạy đi.

Độ Kiếm Thanh quay lại trừng mắt hỏi:

- Ngươi dám coi thường ta không thắng được chúng?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy nghĩ thầm:

- Quân cuồng ngạo không biết sống chết, cứ để hắn nếm đau khổ.

Mã Mỹ Trân chợt cười nói:

- Độ công tử, đừng xuất thủ nữa. Tiện thiếp tuy mời công tử tới đây không lịch sự lắm nhưng hoàn toàn không có ác ý gì. Chỉ muốn cho công tử biết rằng vị hôn thê của ngươi với thiếu niên tuấn tú họ Lâm này đã có mối quan hệ quá mức bình thường ...

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận quát lên:

- Mã Mỹ Trận chớ tìm cách ly gián, ai chẳng biết ngươi là hạng nữ nhân dâm đãng thế nào ...

Mã Mỹ Trận cười khanh khách nói:

- Chỉ sợ ta không dâm đãng bằng Hồng Phong Nương Tử của ngươi đâu. Chỉ sợ bây giờ trong bụng cô ta đã hoài Thanh Hải với ngươi mấy tháng rồi.

Cơn ghen nổi lên làm đầu óc Độ Kiếm Thanh tối sầm lại, hắn nhìn Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tên họ Lâm kia, rốt cuộc giữa vị hôn thê của ta và ngươi có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Độ huynh chớ tin lời yêu nữ đó.

Mã Mỹ Trân hỏi:

- Ta nói không đúng ư? Ngươi có dám tìm Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng tới đây đối chất không?

Nộ khí nổi lên Lâm Đoàn Nghĩa quát to một tiếng lao vào bọn yêu nữ hai tay cùng phát.

Mã Mỹ Trận bị luồng chưởng lực vô cùng uy mãnh đánh bật lại, còn Tâm cô và Hằng cô cùng rú lên bị Minh Phủ Kim Tiền xuyên qua người đổ gục xuống.

Độ Kiếm Thanh đột nhiên vung chưởng nhằm Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Lùi lại.

Lâm Đoàn Nghĩa hốt hoảng nhảy lùi tránh thu Minh Phủ Kim Tiền lại ngạc nhiên hỏi:

- Sao Độ huynh lại hạ thủ với tại hạ?

Độ Kiếm Thanh gằn giọng hỏi:

- Ngươi định giết người diệt khẩu chứ gì?

Mã Mỹ Trận thừa cơ Độ Kiếm Thanh chưa thu chưởng về cùng hai tỳ nữ lao tới như tia chớp xuất thủ điểm huyệt tên này rồi cắp lấy hắn quát:

- Đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đang bàng hoàng chưa biết nên xử trí thế nào thì ba nhân ảnh đã mất hút vào bóng đêm.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 28: Lục y cung chủ

Thấy Độ Kiếm Thanh bị Mã Mỹ Trận bắt đi Lâm Đoàn Nghĩa định đuổi theo nhưng một ý nghĩ ngăn chặn chàng lại.

- Hạng vong tình bội nghĩa đó chết cũng đáng, mình cứu hắn chỉ thêm mang hoạ mà thôi.

Chợt từ xa có tiếng gọi:

- Thanh nhi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Có người đang kiếm Độ Kiếm Thanh nghe giọng thì không phải Mi Cổ Thương, tất là công công của hắn Ngũ Độc Tôn Giả.

Lát sau thấy hai nhân ảnh lao tới mục trường.

Đi đầu chính là Mi Cổ Thương, còn người đi sau mình bận hắc trường bào, dáng cao gầy mắt sáng như điện.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa từng gặp người này nhưng đoán chắc là Ngũ Độc Tôn Giả, liền ôm quyền nói:

- Độ tiền bối, Độ huynh đã bị Cửu U Quỷ Nữ bắt đi rồi. Tại hạ có giết được hai tên nhưng chúng có tới năm tên không cứu được Độ huynh.

Mi Cổ Thương thất kinh hỏi:

Vì sao Cửu U Quỷ Nữ bắt Thanh nhi?

Ngũ Độc Tôn Giả tiếp lời:

- Chúng chạy đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ sang hướng Mã Mỹ Trận vừa đi khỏi.

Ngũ Độc Tôn Giả nói:

- Cổ Thương cứ ở đây tra hỏi tiểu tử này xem ta đi trước đây.

Dứt lời lướt đi như một làn khói.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nghĩ thầm:

- Tổ phụ ngông cuồng như thế chẳng trách nào tôn tử kiêu ngạo là phải. Cứ để chúng nếm khổ đầu cho biết.

Mi Cổ Thương xem xét tại hạ thể hai tên tỳ nữ một lúc rồi hỏi:

- Hai tên đó là ai? Vừa rồi xảy ra chuyện thế nào tiểu ca nói cho lão phu nghe xem.

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại diễn biến vừa rồi tuy nhiên cố giấu bớt những gì có thể làm cho đối phương nghi ngờ về quan hệ giữa mình và Hồng Phong Nương Tử, cuối cùng nói thêm:

- Độ huynh sau khi được tiểu khả giải cứu đã tin lời yêu nữ đó, cho rằng tiểu khả và tôn nữ có quan hệ bất chính nên xuất thủ tập kích, nếu không hợp lực cả hai người thì đã bắt được chúng rồi. Bây giờ Độ huynh bị bắt còn chưa biết chúng có đem tới ngôi cổ mộ ở

Trường An nơ trước đây giam tiểu khả hay đưa tới Ngạo La Bảo? Chắc rằng Độ huynh chưa tới nổi nguy hiểm nhưng chỉ e bị chúng lừa dối sẽ mang lòng thù hận tiểu khả, không biết lão trượng có thể hoá giải được không?

Mi Cổ Thương nghe xong thở dài nói:

- Không ngờ lại xảy ra chuyện đó, thật là oan nghiệt. Lão phu ngày xưa gây tội quá nhiều, nay bị kẻ mạo danh hãm hại, lại còn bị tiểu ca gây nên nghiệt chướng này nữa. Ngũ Độc Tôn Giả chẳng phải là người có thể dây vào, ông ta đã ngờ rằng lúc tối ở trong thành ngươi nói không thành thực, làm sao hoá giải được đây? Lão phu khuyên ngươi nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương cũng tỏ ra bất mãn với tổ tôn Ngũ Độc Tôn Giả nhưng không bết làm gì, gật đầu nói:

- Tiểu khả xin nghe theo lão trượng, thu lại hai thanh kim kiếm rồi đi ngay.

Chàng lấy kiếm cất xong còn dùng chưởng đào hai huyệt mộ chôn cất cho hai tên tỳ nữ, đang sắp từ biệt Mi Cổ Thương thì nghe từ xa truyền lại một tiếng hú.

Mi Cổ Thương kinh hãi nói:

- Tiểu ca đi nhanh lên.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Chắc đó là Độ tiền bối quay lại, vì sao ...

Mi Cổ Thương xẵng giọng:

- Vì thế ngươi càng phải đi, không chạy nhanh lên còn lôi thôi gì nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Tiểu khả tuân lệnh.

Nhưng chàng vừa quay người thì Ngũ Độc Tôn Giả đã lao tới như cơn lốc quát lên:

- Tiểu tử ngươi trả tôn nhi của lão phu đây.

Lâm Đoàn Nghĩa đành dừng lại hỏi:

- Độ huynh bị Cửu U Quỷ Nữ bắt, làm sao tiền bối lại đòi tại hạ?

Ngũ Độc Tôn Giả nói:

- Các ngươi tư thông với nhau, chúng xuất hiện bắt người nhưng ngươi cũng có dính líu.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác hỏi:

- Sao tiền bối lại nói thế?

Ngũ Độc Tôn Giả quét mắt nhìn Mi Cổ Thương nói:

- Hồng nha đầu không đồng ý với cuộc hôn nhân với Thanh nhi, thác cớ đi ra giang hồ nhưng nhằm mục đích tìm mối quan hệ khác, đã kết hợp với tiểu tử này.

Mi Cổ Thương nói:

- Hồng nhi không phải hạng người như thế, nó cũng không có gì bất mãn với hôn ước ...

Rồi quay sang Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Mau dẫn lão phu đi nói với đồng bọn của ngươi thả Thanh nhi ra nếu không lão phu sẽ cho ngươi nếm mùi Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận nói:

- Tiền bối chớ vu oan giá hoạ người tốt, tại hạ chỉ phục tình lý không phục uy. Đừng nói Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng mà Âm Phách Sưu Hồn tôi cũng không sợ.

Ngũ Độc Tôn Giả gầm lên:

- Tiểu tử to gan, ngươi dám phản kháng lão phu sao? Nếu không nể mặt Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại thì ta đánh chết ngươi rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiền bối chỉ dùng vũ lực uy hiếp tại hạ làm sao phục được?

Ngũ Độc Tôn Giả trừng mắt quát:

- Ngươi dám không phục?

- Trong bụng đã không phục thì có gì mà dám hay không chứ?

- Ngươi dám nói lại câu đó?

- Tại hạ không phục.

Ngũ Độc Tôn Giả lao tới vươn ngũ trảo như năm lưỡi câu chộp tới ngực Lâm Đoàn Nghĩa.

Mi Cổ Thương tin rằng chàng không tránh nổi, vì có điều muốn hỏi nên vung chưởng hoá giải chiêu thức Ngũ Độc Tôn Giả.

Lão ma tuy xuất thủ nhanh nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn lướt người ra tránh kịp.

Ngũ Độc Tôn Giả trừng mắt nhìn Mi Cổ Thương:

- Cổ Thương sao lại giúp địch?

- Môn hạ thấy trong việc này còn có nghi vấn.

- Nghi vấn gì?

Mi Cổ Thương đáp:

- Thiếu niên này lúc tối ở trong thành nói rằng hắn cũng bị mấy quỷ nữ đó bắt đi, lúc thoát tay chúng đã gặp Hồng nhi ở Tuyết Sơn mới biết Hồng nhi bái Tâm Ba Sa Nữ học võ công của thị, như vậy việc này không giả. Hắn đã thoát tay Cửu U Quỷ Nữ sao còn cấu kết với chúng?

Ngũ Độc Tôn Giả gằn giọng:

- Có gì mà không hợp lý? Tên này biết Thanh nhi là vị hôn phu của Hồng nha đầu nên hợp mưu giết đi để độc chiếm chứ sao nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu tại hạ hợp mưu với quỷ nữ đó sao còn giết người của thị?

Ngũ Độc Tôn Giả hừ một tiếng nói:

- Ai biết mấy nha đầu bị giết là kẻ nào? Các ngươi bày trò cũng nên, hơn nữa mấy tên thị tỳ thì có gì đáng nói?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu tiền bối đã quyết vu oan cho tại hạ thì có giải thích thế nào cũng vô ích. Tại hạ cáo từ.

Dứt lời quay người lướt đi.

Ngũ Độc Tôn Giả quát:

- Ngươi tưởng đi được sao?

Dứt lời đánh tới một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã lướt đi ba bốn trượng vung tay đánh trả lại một chưởng.

- Bình.

Ngũ Độc Tôn Giả đang đuổi theo thì khựng lại Lâm Đoàn Nghĩa được tiếp thêm lực thi triển Cửu Dã thân pháp lướt đi như còn chim lớn.

Ngũ Độc Tôn Giả quát lên:

- Đuổi theo.

Hai người cùng lao mình đuổi theo.

Thân thủ của Ngũ Độc Tôn Giả và Mi Cổ Thương không kém nhưng làm sao sánh được với Cửu Dã thân pháp?

Càng đuổi khoảng cách càng kéo dài ra tới hai mươi trượng.

Phương đông đã ửng hồng, ba người vẫn lao đi giữa buổi rạng đông như ba con chim lớn.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không quay lại nhưng nghe tiếng lướt gió cũng biết đối phương đã bị bỏ xa.

Nhưng không muốn cứ bị đuổi theo mãi, chàng quay sang trái lướt vào một khu rừng.

Ngũ Độc Tôn Giả phía sau gọi:

- Tiểu tử dừng lại đi. Lão phu đã hiểu ra chuyện rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lão giở trò lừa mình mà thôi, đuổi theo cả canh giờ mà không hiểu ra bây giờ mình sắp vào rừng còn nghĩ gì nữa.

Chàng quay lại đáp:

- Lão tiền bối hiểu ra thì tốt.

Dứt lời phóng vào rừng.

Hai người phía sau vẫn không dừng lại nhưng muốn đuổi kịp Lâm Đoàn Nghĩa đã không còn cơ hội nữa.

Chàng giảm tốc độ đi chậm dần.

Nghe tiếng Mi Cổ Thương vang lên ở phía sau:

- Tiểu tử đó đi xa rồi, chúng ta trở lại thôi.

Ngũ Độc Tôn Giả đáp:

- Lão phu thiêu cháy khu rừng này xem hắn chạy đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Ngươi làm lửa cháy lên được rừng thì thiếu gia đã đi xa mấy dặm rồi.

Chợt nghe vút một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nhìn lên, thấy một vật hình ống đầu nhọn to bằng cổ tay bay qua đầu mình, vừa bay vừa phun ra phía sau một vòi lửa, bắn vào lá khô cháy bùng lên.

Vật đó bay thêm bảy tám trượng thì không phun lửa nữa, vạch một vòng cung bay trở lại.

Trên đường đi của nó lửa cháy lên đùng đùng thành một bức tường lửa.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn có thể chạy đi nhưng chàng dừng lại nghĩ thầm:

- Để xem lão ma đầu đó có thứ bảo bối gì lợi hại như vậy?

Nghĩ thế chàng liền vòng sang trái quay lại xem.

Ngũ Độc Tôn Giả thu ống hoả về xong nhồi vào một chất gì đó lại phóng đi tạo thành một con rồng lửa.

Lâm Đoàn Nghĩa tự nhủ:

- Cần phải huỷ ống hoả lợi hại đó của lão ta mới được.

Chàng lấy ra một mũi kim kiếm và một đồng kim tiền chờ khi lão thu ống hoả về phóng vút đi.

Chỉ nghe choang một tiếng ống hoả của Ngũ Độc Tôn Giả vỡ tan mảng vụn bắn tung toé.

Lâm Đoàn Nghĩa vội vàng thu kim kiếm và kim tiền về.

Giữa lúc đó có một đoàn người gồm mười hai bạch y thiếu nữ từ trong rừng lao ra tiến tới nơi lửa cháy, mỗi người vung tay phất ra hai vật xoé ra như tấm lưới vàng óng ánh trùm lên ngọn lửa làm nó tắt ngấm.

Ngũ Độc Tôn Giả xông đến mười hai thiếu nữ quát lên:

- Bọn tiện tỳ các ngươi thật to gan dám huỷ bảo bối của lão phu.

Mười hai thiếu nữ không thèm để ý vẫn tiếp tục cứu hoả.

Ngũ Độc Tôn Giả càng giận gầm lên:

- Các ngươi là môn hạ của ai? Nếu không nói thì đừng trách lão phu độc ác.

Mi Cổ Thương nói:

- Các ngươi hãy báo sư thừa môn phái đi, ta sẽ không làm khó các ngươi đâu.

Bọn thiếu nữ vẫn không đáp chỉ nhìn nhau cười khanh khách.

Ngũ Độc Tôn Giả gầm lên một tiếng lao tới vung trảo một lấy một thiếu nữ.

Mi Cổ Thương cũng lao sang một người khác.

Hai thiếu nữ cùng cười vang lướt mình tránh đi mấy trượng lại vung lưới làm tắt một đám lửa khác.

Lâm Đoàn Nghĩa nấp trên cây thấy hai thiếu nữ dùng thân pháp Cửu Dã Thần Công tránh chiêu trong lòng vô cùng sửng sốt.

Nguyên một cô nương thi triển Dương Thiên Chi Dã còn cô nương kia lại dùng thân pháp Viêm Thiên Chi Dã.

Ngũ Độc Tôn Giả và Mi Cổ Thương thấy thân pháp đối phương huyền ảo như vậy đều sửng sốt.

Lão ma đầu quát lên:

- Sư phụ các ngươi là ai? Nói nhanh.

Trả lại là những tiếng cười lanh lãnh.

Mi Cổ Thương hỏi:

- Các ngươi câm cả hay sao?

Chợt trong rừng vẳng đến tiếng chuông lát sau một thiếu nữ lướt tới hiện trường như một làn khói.

Thiếu nữ mới mười bảy mười tám mình bận lục y trước ngực thêu một con kim long đeo một đôi trường kiếm.

Lục y thiếu nữ đến trước Ngũ Độc Tôn Giả và Mi Cổ Thương thì dừng lại cất giọng oang trong trẻo:

- Các vị là ai? Sao lại phóng hoả đốt rừng? Hai vị không sợ thiên lôi đánh chết hay sao?

Nghe thiếu nữ nói với giọng bỡn cợt như vậy Ngũ Độc Tôn Giả càng tức quát lên:

- Trưởng bối các ngươi không dạy lễ nghĩa cho các ngươi sao? Mau báo tính danh ra mà chịu chết.

Lục y thiếu nữ nhíu mày nói:

- Ui chao, vị lão trượng này sao mà hung thế? Người tới đây làm khách đã phóng hoả lại còn muốn giết người là sao? Nói người ta lễ nghĩa mà mình thì không biết gì. Vì sao không báo tính danh mình lại hỏi người khác?

- Ai thèm tới đây làm khách của các ngươi?

Lục y thiếu nữ vẫn điềm nhiên nó:

- Cần bết các vị tới đây với ác ý hay thiện ý, nhưng vẫn là khách của bổn cung chủ.

Nếu không nhận thịnh tình của ta thì cứ đi đi đừng ở đây gây sự.

Ngũ Độc Tôn Giả giận đỏ bừng mặt.

Mi Cổ Thương thấy thái độ của đối phương nhã nhặn như thế sợ sư phụ lại nổi giận liền ôm quyền nói:

- Xin cô nương đừng trách, sư đồ chúng tôi đến đây là đuổi theo một thiếu niên. Vì hắn lao vò rừng nên phóng hoả để tìm không biết đây là bổn địa của các vị.

Lục y thiếu nữ gật đầu nói:

- À, thì ra là thế. Ngươi nói còn dễ nghe hơn lão đầu bạc kia nhiều, chắc rằng ngươi là sư phụ cuả hắn. Chẳng trách gì ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe tới đó không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tại trường đều là cao thủ tuyệt đỉnh, đương nhiên phát hiện được ngay.

Ngũ Độc Tôn Giả nhận ra ngay tiếng của Lâm Đoàn Nghĩa liền vung tay đánh ra một chưởng.

- Bình.

Ngọn cây mà Lâm Đoàn Nghĩa ẩn nấp trúng chưởng gãy phăng đổ xuống ào xuống nhưng không thấy chàng đâu cả.

Nguyên sau khi bật cười biết mình bị lộ chàng chuyển sang một cành cây khác cách đó mười mấy trượng.

Lục y thiếu nữ quát lên:

- Lão kia chẳng hiểu lý gì cả thế? Sao dám xuất thủ hành hung trước mặt bổn cung chủ?

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhìn rõ mặt lục y thiếu nữ trong lòng không khỏi rúng động.

Thiếu nữ này quả là đẹp có lẽ tiên nữ cũng chỉ đến thế thôi.

Ngũ Độc Tôn Giả đã phát hiện Lâm Đoàn Nghĩa liền lao bổ tới Mi Cổ Thương cũng lao theo.

Lâm Đoàn Nghĩa không ham đánh rời khỏi chỗ nấp lướt đi nhưng mới được mấy bước thì lục y thiếu nữ nhảy tới chặn trước mặt cười hỏi:

- Ngươi tên là gì? Có phải là người bị hai lão kia truy đuổi không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Tại hạ là Lâm Đoàn Nghĩa.

Ngũ Độc Tôn Giả xông tới vung chưởng quát:

- Tiểu tử nạp mạng.

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Ngươi thật chẳng biết lễ nghĩa gì.

Đồng thời đánh ra một chưởng.

Ngũ Độc Tôn Giả bị đáng bật lùi một bước trong khi đó lục y thiếu nữ đứng nguyên chỗ.

Lão ma đứng sững ra không ngờ thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi mà công lực kinh nhân như thế.

Thiếu nữ đến trước Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Ngươi có thể đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đa tạ cô nương.

Dứt lời thi triển khinh công lướt ra khỏi rừng.

Ngũ Độc Tôn Giả định truy theo nhưng thấy lục y thiếu nữ nhìn mình sẵn sàng xuất thủ đồng thời mười hai bạch y thiếu nữ cũng đã tới vây lấy hai sư đồ, nghĩ tới vừa rồi đấu chưởng kém thế đối phương, chỉ đành hậm hực nhìn theo Lâm Đoàn Nghĩa.

oo Ra khỏi rừng chàng mới thi triển Cửu Dã thân pháp băng mình về hướng đông.

Ngày đi đêm nghĩ mười ngày sau thì chàng tới bờ biển.

Nhìn ra mặt biển mênh mang với vô số thuyền lớn nhỏ, biết tìm ngư phủ bí ẩn kia ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa thẩn thờ đi dọc bờ cát đầu óc nghĩ ngợi miên man.

Không biết bao lâu chàng chợt trông thấy một chiếc thuyền nằm trên bãi.

Mùa này đang được biển, hầu hết thuyền lớn nhỏ đều ra khơi, chỉ một vài chiếc thuyền bị hỏng mới phải kéo lên bãi để tu sửa.

Cách thuyền không xa có một lão phụ lúi húi thổi lửa bên cái bếp kê bằng ba viên đá làm ông táo, trên bếp bắc một cái nồi nhỏ.

Một bé gái bảy tám tuổi ngồi cạnh đó, đưa mắt nhìn lên bếp xem dạng giống như hai bà cháu.

Lâm Đoàn Nghĩa đến gần chắp tay nói:

- Tiểu khả xin chào lão bà bà.

Có lẽ phụ nhân bị điếc nên không nghe nên không phản ứng gì chỉ có đứa bé quay lại nhìn chàng nói:

- Ở đây không bán cá đâu, muốn mua thì vào thành mà mua.

Lâm Đoàn Nghĩa cao giọng:

- Tiểu khả xin chào lão bà bà.

Bấy giờ lão phụ nhân mới quay lại móm mém cười, nghiêng tai nghe.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Lão bà bà, xin hỏi Hải Thâm Tân có gần đây không?

Lão phụ nhân cố gắng hết sức nhưng không nghe rõ hỏi lại:

- Tiểu quan nhân nói gì?

Đứa trẻ nói:

- Vị này hỏi Hải Thâm Tân ở đâu?

Kể cũng lạ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói to thế mà bà ta không nghe nhưng đứa trẻ nói nhỏ hơn nhiều mà bà ta vẫn nghe được, chớp chớp đôi mắt đục lờ nói:

- Hải Thâm? Đến chuyện đó mà sao không biết chứ? Càng đi xa bờ thì nước càng sâu, có thế mà cũng hỏi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thế dở cười dở khóc.

Chàng khẽ nói với đứa trẻ:

- Này bé gái, hãy nói với bà rằng có chỗ nào có vịnh thật sâu ngay sát bờ ấy.

Đứa trẻ trả lời ngay:

- Có một ghềnh đá như vậy nhưng ở tận Hoàng Cương cơ.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao em biết được?

Đứa trẻ làm bộ ta đây hiểu biết:

- Ai lạ gì? Mấy hôm nay có rất nhiều người hỏi về Hải Thâm đó.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Em có biết Hoàng Cương ở đâu không?

Đứa trẻ lắc đầu:

- Xa lắm, gia gia nói nếu xuôi buồm thuận gió thì cứ thẳng hướng nam tới đó mất nửa tháng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi lại hỏi:

- Bé có biết những người hỏi tới Hải Thâm đó là ai không?

- Làm sao biết được họ là ai chứ?

- Thôi được, cảm ơn bé.

Chàng nói xong gật đầu chào rồi bỏ đi.

Theo đứa bé thì mấy ngày qua rất nhiều người hỏi tới Hải Thâm, điều đó không giản đơn và quyết không phải chuyện ngẫu nhiên.

Lâm Đoàn Nghĩa tin rằng đó là những nhân vật trên võ lâm, có thể đó là cừu nhân của chàng và đồng đảng của chúng nữa.

Lỡ ra chúng biết về lão ngư ông bí ẩn đó tới giết đi thì chẳng hoá ra mọi hy vọng của chàng sẽ tiêu tan?

Lâm Đoàn Nghĩa tận lực thi triển khinh công bất quản ngày đêm lao về hướng nam.

Phía bắc cửa sông Hàn Giang có hai thị trấn nhỏ, một là Hoàng Cương, một tên là Chá Lâm. Hai tiểu trấn đó đều nằm ở chân đèo tiếp giáp với bờ biển chẳng những phong cảnh rất thơ mộng mà cũng là nơi ngư nghiệp rất trù phú.

Vì nằm ở chân đèo nên biển ở đây rất sâu, nước chảy xiết, sóng vỗ vào ghềnh đá nghe ầm ầm.

Trưa hôm đó Lâm Đoàn Nghĩa leo lên một mõm đá cao sát bờ biển nhìn ra đại dương bao la, trong lòng rất ngạc nhiên vì trong mấy chục dặm không thấy bóng một con thuyền nào.

Chàng ngồi xuống một tảng đá ngắm nhìn những con sóng trắng xoá vỗ ầm ầm lên ghềnh đá.

Đột nhiên chàng phát hiện thấy một mảng thuyền vỡ bị đợt sóng đánh dạt vào bờ.

Thuyền ra khơi gặp nạn bị đắm cuốn vào bờ không phải là chuyện hiếm nhưng khi trông thấy nó người ta vẫn cảm thấy thương cảm xót xa không biết có mấy mạng người đã làm mồi cho cá?

Chợt nghe có tiếng người phát ra phía sau lưng Lâm Đoàn Nghĩa giật mình quay lại, thấy một đoàn có mười ba người vận hắc y, mặt trùm kín đứng cách chừng mười trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi đứng lên.

Tiếng sóng đã khiến chàng không phát hiện ra đối phương, nếu chúng phát thủ ám toán thì chàng đâu còn mạng?

Theo trang phục và dáng vẻ có thể đây là bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn, rất có thể mỗi tiểu phái có một tên.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa trấn tĩnh lại ngay.

Hiện có đủ Minh Phủ Kim Tiền và hai thanh Ngũ Hành Kim Kiếm trong tay chàng không sợ nhân vật nào, cao giọng nói:

- Bọn ngưu quỷ xà thần các ngươi lại tới đây quả là oan gia đối đầu. Lâm mỗ muốn biết các ngươi muốn chết cả mười ba tên một lúc hay lần lượt từng tên một?

Một giọng nói già nua phát ra giữa đám người:

- Tiểu tử, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi, còn dám ngông cuồng nữa sao? Nhưng trước khi lâm tử chúng ta cho

ngươi biết một việc, ngươi đến đây tìm Hà Thiên Kiện lão nhi nhưng hắn đã bị chúng ta phân thây. Đừng hy vọng vào cứu tinh nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói giật mình rúng động.

Như vậy là địch nhân biết rõ mọi hành tung của chàng.

Nhưng trong di mệnh của sư phụ chỉ nói tìm một vị 'ngư phủ nhất thân thủ', vì sao đối phương lại biết cả danh tính là Hà Thiên Kiện?

Dù sao thì thảm án đả xảy ra và một lần nữa chàng lại mang tới tai hoạ cho vị Hà Thiên Kiện nào đó.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 29: Ác đấu với quần ma

Cho dù chưa biết Hà Thiên Kiện gầy hay béo, già hay trẻ nhưng vì chàng mà người đó đã bị đối phương giết chết, vậy là cần phải báo thù.

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Các ngươi hãy ngoan ngoãn tự lấy đầu mình để thiếu gia đỡ phải động thủ.

Dứt lời đã cầm kim kiếm kim tiền ra đồng thời vận đủ công lực sẵn sàng xuất thủ.

Quần ma cũng lấy binh khí ra.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy vậy thất kinh.

Nguyên binh khí của quần ma gồm địch, tiêu, tỳ bà, thất huyền cầm ... đều là những thứ nhạc cụ.

Chàng nhờ lại lúc ở Ngạo La Bảo đối địch với Thiên Ma Bát Cơ tám ma đó đã dùng những thứ binh khí này đối địch với chàng và hạn chế tối đa uy lực của Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền.

Lần ấy nhờ có thanh Liệt Hoả kiếm của Hồng Phong Nương Tử khắc chế các loại nhạc cụ này nên chàng mới không bị bại, bây giờ

làm sao đối phó được đây?

Lâm Đoàn Nghĩa cất kiếm tiền vào túi cười nhạt nói:

- Các ngươi dùng loại binh khí đó đối phó với thiếu gia cũng dùng một thứ khác giáo huấn các ngươi.

Dứt lời rút ra một cây Thiên Ngọc Xích.

Đó là binh khí chàng vừa thu được của Câu Long Tẩu Trương Quần.

Bọn ma đầu thấy chàng lấy Thiên Ngọc Xích ra đều sửng sốt.

Một tên nói:

- Đó không phải là binh khí của Phương Bất Bình, nhất định là tiểu tử ngươi lấy trộm của người khác.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Dù sao nó đủ sức lấy mạng các ngươi là được nhưng trước hết thiếu gia muốn hỏi, gia sư và gia phụ có cừu hận gì với các ngươi mà hạ độc thủ thảm khốc như thế? Hơn nữa lại còn mạo dụng Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng để vu hoạ cho người khác?

- Tiểu tử ngươi chớ hỏi nhiều.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận quát:

- Đã không chịu nói thì các ngươi hãy nộp mạng.

Chàng dự định hạ sát thủ không nhân nhượng chỉ chừa lại một tên để tra hỏi nguyên do.

Lời chưa dứt chàng đã lao vào giữa đám địch dùng Thiên Ngọc Xích thay kiếm thi triển Minh Vương kiếm pháp tấn công.

Mười ba tên ma đầu cùng xuất binh khí vây lấy chàng, tiếng nhạc khí vang lên rùng rợn như ma kêu quỷ khóc.

Cuộc chiến diễn ra vô cùng ác liệt, không chỉ Lâm Đoàn Nghĩa lòng đầy thù hận dốc toàn lực quyết lấy mạng địch nhân mà mười ba tên ma đầu không kẻ nào dám khinh địch đều dốc tận bản lĩnh sở học, hy vọng lần này có thể trừ đi cường địch lợi hại nhất mà bấy lâu nay làm cho Long Tự Thập Tam Tôn mất ăn mất ngủ.

Trên dốc đã hiểm trở, tiếng binh khí và tiếng nhạc át cả tiếng sóng vỗ ầm ầm, từng trận khói bay lên kết thành một đám mây lắng đọng giữa không trung.

Một mình Lâm Đoàn Nghĩa đấu với mười ba cao thủ, tuy chưa đến nổi lạc bại nhưng không có cơ hội tấn công.

Không biết đã qua mấy trăm chiêu chỉ thấy mặt trời sắp sa xuống gần đỉnh núi phía tây, Lâm Đoàn Nghĩa tuy nội công thâm hậu nhưng ra sức đối phó với quần ma nên đã thấm mệt, khắp người mồ hôi ướt đẫm.

Chàng hiểu rằng nếu không giết được một vài tên làm vỡ thế trận của đối phương thì tình cảnh của mình vô cùng nguy hiểm.

Bất thần chàng hét to một tiếng thi triển Cửu Dã Thần Công phi thân nhảy khỏi vòng vây lao qua đầu đối phương rồi quay phắt lại, tay trái xuất chưởng đánh vào tên sử cây tỳ bà, Thiên Ngọc Xích chém xuống vai tên cầm tiêu.

Tên sử tỳ bà rú lên một tiếng bị chưởng lực đánh bật xa hai trượng nhưng tên cầm ngọc tiêu phản ứng rất nhanh kịp thời quay lại tiếp chiêu.

Koong một tiếng hai thứ binh khí đánh vào nhau toé lửa, tên ma đầu thấy hổ khẩu tê rần vội lùi lại.

Cùng lúc đó ba tên khác bổ tới hợp chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng đánh ra một chưởng đẩy lùi cả ba tên địch.

Nhưng tên sử ngọc tiêu đã lao tới nhanh như cơn lốc, thừa lúc chàng chưa kịp thu chưởng về liền dụng ngọc tiêu điểm tới.

Lâm Đoàn Nghĩa không tránh kịp bị điểm trúng sườn nhưng chàng đã kịp thời vung Thiên Ngọc Xích đánh bật ngọc tiêu khỏi tay hắn.

Tên này phi thân nhảy lên chộp được binh khí cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử nhận mệnh đi, ngươi hãy vận công xem chỗ bị điểm thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi lùi lại hai bước thử vận công kiểm tra quả nhiên thấy hàn khí theo đó thâm nhập vào cơ thể.

Tên cầm tiêu nhảy vào một bước cười hắc hắc nói:

- Bây giờ ngươi đã sắp đến quỷ môn quan ...

Hắn chưa kịp dứt lời thì bị Lâm Đoàn Nghĩa chợt há miệng phun ra một luồng kình phong thẳng vào mặt.

Tên này nằm mộng cũng không ngờ đối phương có thể phu khí thương nhân nên không kịp tránh, tấm khăn trùm mặt bị thủng một lỗ, từ đó máu phun ra, thét lên một tiếng đau đớn nhảy lui lại.

Lâm Đoàn Nghĩa tung mình nhảy lên nói:

- Lâm mỗ cáo từ.

Nhưng chàng vừa băng đi vài trượng thì từ sau dốc núi lại thêm một bọn hắc y nhân trùm mặt khác cùng quát lên:

- Tiểu tử chạy đi đâu?

Đồng thời phát chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa lùi lại vị trí ban đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cảm thấy thanh âm như ngàn mũi kim chọc vào tai, biết đối phương đang thi triển Âm Phách Sưu Hồn liền vận Cửu Dã Thần Công kháng cự.

Trước đây người thi triển Âm Phách Sưu Hồn là Tống Hữu Nhất chẳng lẽ bây giờ chính là hắn tới đây?

Nhìn lại thấy bọn người vừa xuất hiện cũng đúng mười ba tên trang phục hoàn toàn giống như bọn tới lúc đầu, liền cao giọng nói:

- Bọn tặc nhân Long Tôn các ngươi bất chấp quy củ võ lâm lấy đông thắng ít, Lâm mỗ chấp nhận hôm nay bỏ mạng ở đây nhưng ít ra cũng liều thân giết chết mấy tên cho hả giận.

Qua một lúc nữa không biết kẻ nào sẽ theo thiếu gia về suối vàng đây? Nhưng trước khi chết các ngươi hãy nói rõ vì sao đến Tùng Vân Sơn Trang truy tận sát tuyệt như thế?

Một tên cười hắc hắc nói:

- Dù sao hôm nay ngươi mọc cánh cũng khó thoát, có cho ngươi biết một chút cũng không sao. Lão tặc cha ngươi định tổ chứa lễ thọ lục tuần nhân đó mà cấu kết với mấy tên đồng bọn chống đối lại Hồi Long Bang, đương nhiên chúng ta không thể bỏ qua.

Coi như chàng đã biết nguyên nhân vì sao phụ thân và toàn bộ Tùng Vân Sơn Trang cùng mấy chục cao thủ võ lâm bị sát hại.

Chàng lại hỏi:

- Còn Long Oải Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu và Thần Châu Nhất Cái thì có tội gì?

- Vì chúng muốn nhờ miệng ngươi mà làm cho Hổ tôn chư lão trùng xuất giang hồ.

- Đối với các ngươi thì việc đó có lợi gì?

- Trước đây Long Hổ Thập Tam Tôn hợp rồi phân, bây giờ phân xong lại hợp để trở thành bá chủ võ lâm.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi:

- Vậy còn vị ngư ông ...

Tên kia ngắt lời:

- Thừa Sai Khách Hà Thiên Kiện phải không? Đương nhiên hắn là đồng bọn của ngươi cũng là kình địch của chúng ta nên phải giết.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết Hà Thiên Kiện là ai nhưng nghe nói đến Thừa Sai Khách, lòng bỗng chấn động.

Thừa Sai Khách sáu mươi năm trước được coi là nhân vật đệ nhị võ lâm, không ngờ sư phụ chàng lại giao phó cho vị đó một số võ học còn lại của mình để truyền cho đệ tử ...

Nay Thừa Sai Khách Hà Thiên Kiện đã chết có khả năng tuyệt học của sư môn đã bị bọn ma đầu này cướp đoạt, tình hình càng hết sức nghiêm trọng.

Chàng tự nhủ:

- Mình không thể chết được, chẳng những huyết cừu cần được báo mà nay tuyệt học của sư môn lọt vào tay chúng, bọn ma đầu này chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, mặc sức hoành hành tàn hại võ lâm, trách nhiệm đó cũng thuộc về chàng.

Nhưng đối phương có cả thảy hai mươi sáu tên, chỉ mới bị thương hai trong khi đó vết thương bị ngọc tiêu điểm trúng càng lâu hàn khí càng thâm nhập vào cơ thể lạnh ngắt, chỉ sợ cục diện hôm nay khó mà thoát khỏi tay chúng.

Chàng nghiến răng vận công đến cao độ đột nhiên phát hiện thấy từ cây Thiên Ngọc Xích từng luồng khói trắng bốc ra.

Trước đây chưa bao giờ chàng thấy mình vận công mà xảy ra hiện tượng này, biết rằng công lực đã tăng tiến đến một trình độ mới hào khí tăng thêm không ít.

Chàng chỉ tay vào mặt lão nhân vừa đối thoại với minh cũng là tên phát ra Âm Phách Sưu Hồn hỏi:

- Lão tặc ngươi là Đào Chân không sai chứ? Đệ tử ngươi Tống Hữu Nhất suýt bỏ mạng dưới tay thiếu gia bây giờ tới lượt ngươi. Mau lên trước mà nộp mạng.

Ánh mắt loé lên thành hai đốm sáng lục như mắt rắn từ tấm khăn bịt mặt người kia vặn hai tay kêu răng rắc từ song chưởng phát ra đám khói vàng lan toả rộng ra cả khu vực năm sáu trượng.

Bọn mười ba người đến sau lập tức vung chưởng đẩy làn khói hướng sang Lâm Đoàn Nghĩa.

Đồng thời bọn đến trước vung các thứ nhạc cụ tạo thành một thứ âm thanh quái dị nghe vô cùng rùng rợn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương thi triển Âm Phong chưởng đến cực độ biết rằng lợi hại liền vận cang khí hộ thân, vung Thiên Ngọc Xích múa lên tạo thành một bức tường che kín quanh người.

Nhưng công lực đối phương quá lớn tạo nên một áp lực không sao chịu nổi, Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy người tê đi cây Thiên Ngọc Xích múa chậm lại dần ...

Càng múa chậm áp lực càng tăng Lâm Đoàn Nghĩa không gượng được nữa phải ngồi phệt xuống nghĩ thầm:

- Mạng ta tới đây là hết.

Giữa lúc đó nghe vẳng đến âm thanh của một thiếu nữ:

- Bà bà còn chưa xuất thủ cứu chàng ta còn chờ gì nữa?

Tiếp đó là giọng khàn khàn của một lão phụ nhân trả lời:

- Hắn còn chưa chết có gì phải lo?

Giọng thiếu nữ vừa lo lắng và trách móc:

- Chẳng trách gì lão nhân gia được đặt trác hiệu là Lãnh Diện bà bà là phải, chẳng lẽ chờ huynh ấy chết rồi mới cứu?

Lão phụ nhân cười hích hích nói:

- Tiểu nha đầu ngươi nói đúng. Sáu mươi năm nay trái tim bà bà đã chai sạn, chẳng có một chút rung cảm gì trước hoạn nạn của người đời. Nếu ngươi thấy không ổn thì hãy tự mà đi cứu hắn.

Nghe mấy tiếng Lãnh Diện bà bà Lâm Đoàn Nghĩa bỗng thấy lòng rúng động.

Chàng liền nhớ lại giọng nói của Khâu Ngọc Anh tôn nữ của Thần Cơ Tẩu trong Tề Đông Nhị Tẩu.

Hơn hai năm trước vì chàng mà Tề Đông Nhị Tẩu bị Quỷ Quốc Thập Hùng giết chết chàng cùng thư đệ họ Khâu Ngọc Anh chạy lạc tới Thuỷ Liêm Động của Lãnh Diện bà bà, nhờ uy lực của bà ta mà bọn ác ma đã bỏ chạy nên ba người mới thoát khỏi sự truy sát.

Sau khi quỳ suốt ngày đêm thư đệ Khâu Ngọc Anh và Khâu Ngọc Hoa được Lãnh Diện bà bà nhận truyền thụ võ công cho, còn chàng lại bị Quỷ Quốc Thập Hùng truy đuổi, nhờ kỳ duyên mà rơi xuống Cấm La Điện ...

Bây giờ Khâu Ngọc Anh theo Lãnh Diện bà bà chắc rằng sau hai năm đã luyện thành tuyệt học của lão bà cổ quái đó ...

Thoạt tiên chàng mừng rỡ vì biết có người đến cứu mình, nhưng nghe giọng nói vô tình ngạo mạn của Lãnh Diện bà bà chàng nghiến răng nói:

- Lâm mỗ dù có chết cũng không cần lão bà ngươi cứu đâu.

Lãnh Diện bà bà nghe vậy không giận mà cười khùng khục nói:

- Hay lắm thế mới đáng mặt một đại trượng phu.

Vừa lúc ấy một nhân ảnh màu trắng lao tới như tia chớp vượt qua đầu quần ma đang đứng sửng sốt đáp xuống bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa.

Người ấy chính là Khâu Ngọc Anh.

Nàng đưa cho chàng một viên dược hoàn nói:

- Nghĩa ca, uống vào nhanh lên.

Bấy giờ nửa mình dưới của Lâm Đoàn Nghĩa đã lạnh giá chàng cầm lấy viên thuốc uống vào rồi nói:

- Địch nhân rất lợi hại, Anh muội hãy mau đi đi.

Hâu Ngọc Anh cười đáp:

- Huynh yên tâm, bọn ác ma sẽ không có tên nào thoát được đâu.

Quần ma thấy có người xuất hiện, nghe giọng cuồng ngạo của đối phương có phần sửng sốt.

Nhưng cậy người đông thế mạnh chúng trấn tĩnh lại ngay.

Một tên cười hắc hắc nói:

- Có nhân vật ba đầu sáu tay nào xuất hiện mà buông lời khoác lác sao không chịu dẫn xác ra đây?

Lời hắn vừa dứt thì một nhân ảnh như u linh quỷ mị lướt tới.

Người đó vừa xuất hiện quần ma cùng kinh hãi lùi lại.

Người đó chính là Lãnh Diện bà bà.

Không thèm nhìn Lâm Đoàn Nghĩa đang ngồi trj thương lấy một lần bà ta quét mắt nhìn quần ma lạnh lùng nói:

- Tính gộp cả các ngươi nữa là vị chi một ngàn hai mươi sáu tên.

Số đông nghe Lãnh Diện bà bà nói một câu không đầu không cuối như thế ngơ ngác đứng sững ra.

Nhưng Đào Chân cũng là một lão giang hồ hoành hành khắp Trung Nguyên mấy chục năm nay có đâu không biết câu đó có nghĩa gì?

Ngày xưa nghe đồn Lãnh Diện bà bà giết người như ngoé, có cả ngàn cao thủ võ lâm chết dưới tay nữ ma đầu này.

Bây giờ nghe lại thì không sai, nhất định mụ ta nhớ rõ từng nạn nhân của mình, vừa chẳng một ngàn, hôm nay định giết hai mươi sáu người của Long Tự Thập Tam Tôn.

Lão cười nhạt nói:

- Lãnh Diện nữ ma, sáu mươi năm trước ngươi xưng hùng thiên hạ lừng danh là kẻ giết người không chớp mắt. Nhưng bây giờ thời đó đã qua rồi, , hôm nay chính ngươi sẽ gặp báo ứng.

Lãnh Diện bà bà không đáp, vẫy tay bảo Khâu Ngọc Anh:

- Ngươi mang tiểu tử cứng đầu đó đi đi.

Một tên quát:

- Đừng hòng, ngay cả nữ ma đầu ngươi cũng đừng hòng ra khỏi đây ...

Tên này chưa kịp dứt lời thì rú lên một tiếng thân ảnh bay vút lên không, bị xé thành mấy mảng rơi xuống biển.

Lãnh Diện bà bà vẫn đứng nguyên chỗ tựa hồ như chưa hề xuất thủ, chỉ có nét mặt đanh lại sung mãn sát cơ.

Tại trường đều là những cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm mà chỉ thấy mắt hoa lên thì đã có người mất mạng, thủ đoạn giết người phàm tốc và ác độc như vậy giang hồ xưa nay chưa từng nghe qua.

Trong khi hầu hết đều kinh hồn táng đởm xanh mặt đứng nhìn Lãnh Diện bà bà thì một tên nhảy tới quát lên.

- Tiện tỳ kia ...

Hắn chưa dứt lời thì Lãnh Diện bà bà đưa tay lên như chớp.

Có lẽ vừa rồi bà ta giết tên địch cũng bằng hành động vừa rồi. Nhưng tên này có vẻ võ công cao cường hơn, lại có chuẩn bị song chưởng đưa lên nghênh địch.

- Bình.

Lại vang lên tiếng rú thảm.

Tên ác ma bị bắn tít lên cao, máu bắn ra vung vãi, thi thể đã bị phân ra làm nhiều mảng rơi xuống biển.

Long Tự Thập Tam Tôn hoành hành mấy năm nay từng sát hại nhiều cao thủ bậc nhất võ lâm như Nhất Trần đại sư Thần Châu Nhất Cái ... thế mà chỉ một chưởng đã mất mạng bởi tay Lãnh Diện bà bà, nếu không tận mắt thấy thì ai dám tin?

Quần ma trố mắt nhìn nữ sát tinh, mặt không còn một chút huyết sắc cũng không dám thở mạnh.

Đến lượt ai là nạn nhân tiếp theo đây?

Lãnh Diện bà bà cất giọng lạnh như băng:

- Vừa rồi ta đã nói là tính hết cả số các ngươi mới thành một ngàn hai mươi sáu mạng, thế mà bây giờ mới có hai, còn thiếu rất nhiều, nhưng bây giờ ta cảnh cáo các ngươi tên nào định chạy trước tiên sẽ là tên chịu đau khổ nhất và cũng chết bi thảm nhất. Tốt hơn hết là tự lấy đầu mình đi.

Một tên sực tĩnh quát lên:

- Tất cả liều mạng với tiện tỳ này.

Chừng như đó là giải pháp hợp lý nhất.

Hai mươi mấy tên ma đầu cùng thét vang, tay cầm đủ thứ binh khí xông vào từ bốn phía nhằm Lãnh Diện bà bà tấn công.

Nhưng chúng chưa kịp tới gần thì Lãnh Diện bà bà đã tung mình nhảy vọt lên, từ trên không vung chưởng đnáh ra bốn phía.

Tiếng rú kinh hoàng vang lên nghe kinh tâm động phách ngay loạt đầu tiên đã có mười một mười hai tên bị trúng chưởng, kẻ bị

đánh bật vào ghềnh đá nát nhừ, tên bị bắn lên không, máu vãi như mưa.

Trong cuộc đồ sát đầy thảm khốc đó, một hắc ảnh tung mình lướt mình ra khỏi cuộc chiến đáp xuống một mõm đá sát bờ, nhưng hắn chưa kịp đứng vững thì một nhân ảnh khác lao theo ...

Lập tức tên này bị đánh ngã xuống nhưng còn chưa chết còn rú lên, thân thể quằn quại trong cơn đau đớn tột cùng.

Còn lại mấy tên thấy đồng bọn chết thảm khốc như vậy không còn hồn vía nào nữa, tản khai ra các hướng chạy tháo thân.

Lãnh Diện bà bà cười nói:

- Lẽ ra bọn quái vật các ngươi đều đáng chết cả nhưng tha cho mấy tên để báo tin.

Nói xong quay sang Khâư Ngọc Anh bảo:

- Chúng ta đi thôi ...

Hơn hai năm mới gặp Lâm Đoàn Nghĩa nàng có bao nhiêu điều ấp ủ bấy lâu mà chưa thổ lộ vội nói:

- Bà bà Anh nhi muốn nói mấy câu ...

Lão bà ngắt lời:

- Có gì đáng nói đâu chứ? Đảm bảo sau một thời gian nữa ngươi cũng sẽ lạnh lùng tàn khốc như ta thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ rằng bây giờ mình đã có thê tử để Khâu Ngọc Anh vướng bận là có lỗi liền nói:

- Anh muội, bà bá nói đúng đấy. Hãy cứ về đi đã, sau này chúng ta gặp lại sẽ nói nhiều.

Lãnh Diện bà bà quét mắt nhìn chàng hừ một tiếng nói:

- Ta biết trước mà, trong thiên hạ người ta đều đem lương tâm cho chó ăn cả. Không trừ một tên nào.

Lâm Đoàn Nghĩa bị nhục mạ tức giận lao lên không ngờ trong lúc kích động bị mất phương hướng lao thẳng xuống biển.

Khâu Ngọc Anh kinh hãi kêu lên:

- Bà bà, hãy mau cứu ...

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 30: Kình sa ốc đảo

Thấy Khâu Ngọc Anh cuống lên như vậy Lãnh Diện bà bà thản nhiên nói:

- Hắn có rơi cũng không chết can gì phải cứu?

Bà ta nói không sai, Lâm Đoàn Nghĩa sau khi bay ra khỏi mõm đá đã đề một hơi chân khí đáp nhẹ xuống một bãi nham Thạch ngay sát bờ biển.

Đó là một bãi đá tai mèo sắc nhọn như gươm, sát đó là một bờ tuôn trào sóng trắng xung quanh đều là vách đá cao thẳm rất hiểm trở, phải những người có khinh công cao thượng thặng mới tới được nơi này.

Trên bãi nham Thạch có mấy tử thi và nhiều vết máu vung vãi khắp nơi, xem kỹ thì không phải là những tên vừa bị Lãnh Diện bà bà giết chết, chứng tỏ ở đây vừa xảy ra một cuộc kịch chiến chưa lâu ...

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Lâm Đoàn Nghĩa:

- Bọn ác ma kia từng nói đã giết chết Thừa Sai Khách Hà Thiên Kiện chẳng lẽ cuộc chiến diễn ra ở đây?

Chàng để ý xem kỹ các tử thi nhưng không thấy ai có dáng một lão ngư ông cả.

Có một người bị phân thây bêu trên cọc đá, Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ bọn Long Tự Thập Tam Tôn nói lão ngư ông đã bị chúng giết bêu thây, nhưng thi thể bị bêu ở đây là đạo sĩ.

Nhưng đã là ngư phủ nhất thân thủ thì chỉ có một người làm sao ở đây có nhiều nạn nhân đến thế?

Đột nhiên chàng nghe tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền oàm oạp.

Tiếng sóng vỗ vào bờ đá nghe khác hẳn tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền nên mới nghe liền nhận ra ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa men theo bờ đá đi một quãng, chợt trông thấy một con thuyền đậu trong vịnh nhỏ, trên thuyền có một lão ngư ông.

Lâm Đoàn Nghĩa mừng rơn tụ nhủ:

- Đây chính là người mình định tìm.

Nhưng nhìn lại thấy lão nhân này chừng bảy mươi tuổi, mặt nhăn nheo đầy vẻ phong trần, đôi mắt lờ đờ trông chẳng ra vẻ gì là người có võ công lại càng không thể là nhân vật được coi là đệ nhị võ lâm.

Chẳng lẽ sư phụ ký thác tuyệt học của sư môn cho một lão ngư phủ bình thường?

Cho dù vậy chàng vẫn bước lại gần thuyền chắp tay nói:

- Xin hỏi lão trượng, nơi đây có một lão ngư ông chuyên canh giữ trên chiếc thuyền không?

Lão ngư ông cười đáp:

- Đương nhiên là thuyền nào cũng có người giữ, nếu không sẽ bị trộm lấy mất.

Lão đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa từ đầu tới chân rồi nói:

- Tiểu khách nhân hỏi làm gì? Chẳng lẽ ...

Lâm Đoàn Nghĩa bối rối nói:

- Tiểu khả không có ý gì đâu, chỉ muốn hỏi một người ...

Lão ngư ông à một tiếng hỏi:

- Tiểu khách nhân muốn hỏi ai?

- Một vị lão nhân gia chuyên ngồi một mình giữ trên chiếc thuyền ...

Lão ngư ông trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Người đó tên gì?

Lâm Đoàn Nghĩa không biết trả lời sao.

Trong di ngôn của sư phụ chỉ viết rằng Đông hành Hải Thâm Tân, tầm ngư phủ nhất thân thủ, ngay cả ý nghĩa của nó cũng rất khó hiểu, làm gì có tính danh?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền.

Tại sao mình không đưa ra làm tín vật? Nếu vị ngư ông này đúng là người mình cần định tìm tất sẽ nhận ra tín vật.

Nghĩ thế chàng liền đưa ra một mũi kim kiếm và một đồng kim tiền nói:

- Nói thật tiểu khả không biết người đó là ai nhưng với hai tín vật này có thể tìm được vị đó.

Lão ngư ông cười nói:

- Hay quá, xem ra hai thứ tín vật đó cũng có chút giá trị, nếu không tìm được lão ngư phủ nhất thân thủ đó tiểu khách nhân hãy cho lão chài ta đổi rượu uống chơi.

Nghe đối phương nói mấy tiếng ngư phủ nhất thân thủ, Lâm Đoàn Nghĩa vội chắp tay hành một lễ nói:

- Lão tiền bối đừng thử nữa, tiểu khả là Lâm Đoàn Nghĩa thành ý đến đây ...

Lão ngư ông chợt cười vang một tràng rồi nói:

- Thôi được, thô được mấy chục năm nay lão phu chuyên ngồi trên chiếc thuyền câu ở đây, như thế là không uổng phí. Nào hãy lên thuyền đi. Ta sẽ đưa tiểu ca đến một nơi thử vận khí xem sao.

Lâm Đoàn Nghĩa dạ một tiếng nhảy lên thuyền cười nói:

- Lão trượng định đưa tiểu khả đến đâu?

- Cái đó ngươi đừng vội hỏi, chỉ biết rằng chúng ta đi mất ba ngày.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy có chút băn khoăn nhưng vẫn vui lòng nghe theo.

Lao ngư ông quay thuyền ra biển xuôi gió theo hướng nam.

Từ khi rời bờ đá lão không nói một câu trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không lộ ra một chút biểu cảm nào.

Với hai mái chéo nhỏ, lão chỉ cần quấy nước nhẹ nhưng chiếc thuyền rẽ sóng lướt băng băng.

Bến bãi xa dần chỉ còn một vệt xanh mờ sau đó thì mất hút.

Một đêm trôi qua bình minh trên biển thật là diễm lệ, lão ngư ông vẫn chèo thuyền như không biết mệt mỏi.

Nhìn lên thuyền chẳng thấy bất kỳ một dụng cụ nấu ăn nào, chàng thất vọng nghĩ thầm:

- Kiểu này chắc lão ta bắt mình nhịn đói cả ba ngày mất thôi.

Nghe bụng chàng sôi ùng ục lão ngư ông cười nói:

- Nếu tiểu ca thấy đói thì cứ dỡ tấm ván dưới chỗ ngồi lên, có thứ ăn được đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa định nó mình không đói nhưng do tính hiếu kỳ đứng dậy giở mảng ván lên xem, thấy trong đó chất rất nhiều quả lớn bằng đầu người mà chàng không biết tên gọi là gì.

Đang ngơ ngác vì chưa biết ăn quả đó thế nào lão ngư ông cười nói:

- Tiểu ca là người phương bắc nên không biết thứ quả này, điều đó không có gì lạ. Lão phu đã từng thấy có người ăn chuối tiêu cả vỏ ...

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt ngượng nghịu.

Lão ngư ông nói tiếp:

- Quả này chỉ mọc ở miền nam gọi là quả dừa, trong đó có đủ cơm và nước ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Kỳ quái, nếu có đủ cả cơm và nước chỉ cần trồng cho thật nhiều vào thì người ta còn lo gì đói khát nữa?

Lão ngư ông nói:

- Tiểu ca cứ bổ ra xem.

Lâm Đoàn Nghĩa nhặt lên một quả thấy rắn như đá, liền dùng sống bàn tay cách không chém xuống.

Quả dừa giống như bị đao chém dứt làm hai nửa.

Lão ngư ông nói không sai trong quả dừa kỳ lạ có cả cơm và nước hơn nữa cơm dừa rất béo và nước thơm ngon.

Chàng còn đang thưởng thức mùi vị trái dừa thì lão ngư ông chợt quát lên:

- Mau nằm xuống bám vào thuyền cho chặt.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Thuỷ quái.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội vàng nằm thụp xuống bám chặt lấy mạn thuyền.

Cùng lúc đó chiếc thuyền chao động dữ dội rồi bắn lên cao.

Cách chiếc thuyền chỉ hai trượng nổi lên một đợt sóng cao như núi rồi một con quái vật nổi lên há miệng đen ngòm.

Lão ngư ông vung mái chéo nhằm giữa miệng đỏ như cái chậu đầy răng lởm chởm của nó phóng vút tới.

Con quái vật đau quá gầm lên như sấm quẫy mình quất cái đuôi lớn suýt nữa thì trúng con thuyền.

Với chiếc đuôi khổng lồ đó chỉ cần trúng chiếc thuyền sẽ làm nó vỡ tan thành muôn mảng.

Có lẽ con quái vật bị thương không nhẹ sau một lúc lồng lộn nó lặn sâu xuống biển.

Chiếc thuyền tung cao lên mấy trượng rơi xuống nhờ hai cao thủ giữ được thăng bằng nên không lật úp, nhưng nước biển tràn vào hơn nửa thuyền.

Lão ngư ông thở phào một hơi nói:

- Còn may, chỉ gặp quái vật đó nếu là bạch bối công thì chắc chắn hai ta đá làm mồi cho cá rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa ngồi thẳng lên hỏi:

- Đó là quái vật gì vậy?

- Đó là một con cá nhám cỡ bự có thể nuốt bất cứ người nào, loại này rất háu ăn, khi đói mồi thường nhấn chìm thuyền để ăn người.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu biết rằng đó là con cá nhám ...

Chàng định nói thêm 'thì tiểu khả đã cho nó một mũi kim kiếm rồi nhưng nghĩ rằng vừa rồi lão ngư ông xuất thủ rất hiệu quả, hơn nữa trong làng chài có nhiều cao thủ võ công cao cường nên nén lại.

Lão ngư ông chừng như hiểu ý chàng cười nói:

- Loại cá này da dày vảy cứng, nếu không nhằm đúng yếu huyệt ngay cả búa khai sơn cũng không đả thương được nó, đừng nói gì đao kiếm.

Nói xong tát cạn nước rồi tiếp tục hành trình.

Vì mất một mái chéo nên lão ngư ông phải dùng một tay phát khí công xuống nước để thay chéo nhưng thuyền vẫn lướt đi như tên.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy vậy rất thán phục.

Thuyền đi được ba bốn trăm dặm nữa chợt lão ngư ông dừng chèo lắng tai nghe một lúc rồi kêu lên.

- Nguy rồi.

Thấy thần tình lão hốt hoảng như vậy Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tiền bối lại có cá nhám nữa hay sao?

Lão ngư nói:

- Ngươi lắng tai nghe thử xem.

Lâm Đoàn Nghĩa tập trung thính lực nghe quả nhiên ngoài tiếng sóng ì ầm có tiếng gì rền vang như sấm.

Chàng kinh dị hỏi:

- Tiền bối đó là tiếng gì vậy?

Lão ngư ông mặt biến sắc đáp:

- Lốc biển, chuyền này chắc tiêu rồi.

Cơn bão ập đến rất nhanh, chỉ chốc lát những cơn sóng cao như ngọn núi đã ầm ầm cuốn tới.

Lão ngư thét to trong tiếng sóng gào:

- Hãy ôm chặt lấy tấm phản dưới đáy thuyền.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ kịp làm theo thì một cơn sóng ập tới đánh chiếc thuyền tan thành muôn mảng.

Chàng bị hất xuống biển khơi tuy vẫn ôm chặt tấm ván, những cơn sóng đánh xuống tối sầm mặt mũi không sao mở mắt ra được.

Lợi dụng mảng ván Lâm Đoàn Nghĩa bị chìm xuống biển nhưng vẫn cố ngoi lên, ra sức chống chọi với bão dông sóng dữ.

Chừng nửa canh giờ sau thì cơn bão qua đi sóng lặn dần.

Đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy lão ngư ông đâu cả, Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Vị đó đã từng quen với những trường hợp thế này mình đã không chết tất lão cũng không chết được.

Tấm phản khá lớn vì sóng đã lặng chàng nằm lên tương đối thoải mái để mặc sóng cuốn đi.

Không biết qua bao lâu chàng được sóng cuốn vào một tiểu đảo.

Tuy biết rằng phía trước vẫn còn nhiều thử thách nhưng dù sao cũng vừa thoát khỏi đại nạn chàng tung mình nhảy lên đảo, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tiểu đảo mọc nhiều cây xanh um tùm rất lạ mắt, không khí trong lành trông rất kỳ thú.

Đưa mắt nhìn quanh Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy trên một phiến đá có khắc chữ liền tới đọc xem thấy chỉ có ba chữ lớn 'Kình Sa Đảó.

Đang đọc chợt nghe vang lên một chuỗi cười khanh khách nhưng lướt mắt nhìn không thấy người nào.

Giọng cười trong trẻo thánh thót rõ ràng của một nữ nhân còn trẻ.

Lâm Đoàn Nghĩa cao giọng hỏi:

- Không biết trên đảo là vị thư thư nào? Có thể hiện thân nói chuyện chăng?

Tiếng người trên đảo hỏi vọng xuống:

- Ngươi là ai?

Chàng nhìn lên vẫn không phát hiện người nào nhảy mấy bước hướng vào rừng trả lời:

- Tại hạ là Lâm Đoàn Nghĩa.

Giọng nói người kia phát ra từ một ngọn cây:

- Khách khách khách khách ... ta là Anh ca.

Trên đảo mọc rất nhiều cây có tàu lá rất rậm không có cành trên ngọn treo lủng lẳng thứ quả to tròn như đầu người mà chàng vừa được lão ngư ông cho ăn thử khi đi trên thuyền mà chàng mới biết tên là cây dừa.

Tiếng nói từ trên ngọn dừa phát ra nhưng Lâm Đoàn Nghĩa nhìn mãi mà vẫn không phát hiện được người.

Chàng kinh dị hỏi:

- Ngươi là người hay sao?

- Khách khách khách khách ... ta là Anh ca.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn kỹ lại chợt cười thầm nghĩ:

- Nguyên là một con chim Anh vũ.

Trên ngọn cây dừa trĩu quả có một con chim lông xanh mỏ đỏ hướng đôi mắt tròn xoe nhìn chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy làm thích thú nói với con chim như nói với người.

- Cứ cho ngươi là Anh ca đi, nhưng ở đây có người không?

- Có.

- Hãy đưa ta tới đó.

Nào ngờ con chim đáp:

- Không đưa không đưa.

Chợt thấy một con chim nữa bay tới, con chim này sắc lông màu vàng.

Nó cũng hót lên bằng tiếng người:

- Anh ca đang nói chuyện với ai thế?

Con chim xanh đáp:

- Một người mới đến.

- Hắn nói gì?

- Đòi ta đưa tới gặp chủ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Này chim nhỏ, hãy đưa ta tới gặp chủ nhân mi đi.

- Không đưa không đưa.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Hãy biết điều một chút, nếu không ta sẽ vặt mấy sợi lông xinh đẹp đấy.

Con chim cười khanh khách đáp:

- Không tin không tin.

- Ngươi không tin ta có thể làm hỏng bộ lông của ngươi?

Con chim màu xanh thách thức:

- Cứ thử xem.

Lâm Đoàn Nghĩa bị thách cúi nhặt một hòn sỏi nhỏ bằng hạt đậu bắn về phía chim Anh vũ.

Chàng không muốn làm bị thương con chim đáng yêu đó nên chỉ bắn sượt qua mình nó.

Nào ngờ Anh ca chẳng những không tránh mà khi viên sỏi bay tới gần liền nghiên đầu sang dùng mỏ cắp lấy.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy vậy trong lòng rúng động.

Chàng tuy không muốn làm hại con chim chỉ bắn sượt qua mình để doạ nó nhưng bắn đi với lực rất lớn, nhanh như một mũi tên mà con chim dễ dàng cắp được, chứng tỏ nó còn hơn một cao thủ võ lâm thượng thặng.

Đang ngơ ngác chợt con chim vẫy mỏ bắn viên sỏi ngược tới giữa ngực chàng.

Hòn sỏi rất nhỏ còn Lâm Đoàn Nghĩa thì đang đứng thất thần nên không cảnh giác đến khi nghe tiếng xé gió thì viên sỏi đã bắn tới nơi, vôi giật mình nhảy lên ba trượng tránh đi, mặt đỏ bừng quát:

- Súc sinh sao vô lễ thế?

- Khách khách khách, dã thua còn quạu.

Lâm Đoàn Nghĩa bổng phì cười nói:

- Được. Ngươi giỏi, dẫn ta đến gặp chủ nhân ngươi đi.

Anh ca vẫn ngoan cố:

- Không đưa.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra thanh kim kiếm và kim tiền cầm tay nói:

- Ta còn giữ thứ đồ chơi này nữa, hãy ngoan ngoãn dẫn đường nếu không sẽ mất tới mười sợ lông đấy.

Anh ca đáp:

- Không sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay ném hai thứ bảo bối ra.

Ai ngờ Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền là binh khí độc môn của Phương Bất Bình giang hồ nghe danh đều kinh hồn táng đởm nhưng khi lướt qua hai con chim anh vũ chúng chao cánh tránh đi rồi chờ cho kiếm tiền bay qua liền bay theo đưa mỏ quắp lấy.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi kêu lên:

- Trả vật cho ta.

Dứt lời phóng mình truy theo.

Nhưng mới lướt đi mấy trượng thì chợt một nhân ảnh lao ra chặn đường quát:

- Sao ngươi dám đuổi theo Anh ca của ta.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại nhìn lên thấy người chặn đường là một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi mình bận bạch y diện mạo rất anh tuấn.

Nhìn thoáng qua đối phương xong chàng mới trả lời:

- Vì chúng lấy mất Ngũ Hành Kim Kiếm của tại hạ.

Bạch y thiếu niên nhíu mày hỏi:

Ngũ Hành Kim Kiếm ư? Nhưng nếu huynh đài không mưu hại chúng thì làm sao chúng lấy được?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Không phải thế, chỉ là ... mấy con tiểu súc sinh đó ...

Chàng chưa dứt lời thì chợt bang tới giọng một nữ nhân:

- Ngươi mới là súc sinh.

Ngay sau đó xuất hiện một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi rất xinh đẹp bận lục y từ trong rừng chạy ào ra. Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra hai con chim anh vũ vừa trêu mình đậu trên hai vai lục y thiếu nữ.

Cô ta nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ai bảo ngươi cậy mình có bảo bối ức hiếp chim của ta? Còn chưa mau khấu đầu tạ tội nữa?

Dứt lời phất tay phát ra hai vệt vàng óng ánh. Hai vật đó không phát ra tiếng gió nhưng lại bắn rất nhanh thế rất đáng sợ.

Đó chính là Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền vừa bị hai con anh vũ đoạt mất.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ lục y thiếu nữ bết sử dụng bằng hữu độc môn của mình mà thủ pháp còn cao cường hơn cả mình nữa, trong lòng vô cùng sửng sốt.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 31: Hội nhập sư môn

Bị đối phương dùng ngay binh khí độc môn của mình là Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền tấn công Lâm Đoàn Nghĩa vội đưa tay ra tiếp lấy.

Đúng lẽ thì đây là binh khí chàng quen dùng tất đưa tay ra thì thu được ngay nào ngờ vừa chộp tới thì kim kiếm và kim tiền đổi hướng bay sượt qua.

Lục y thiếu nữ thấy chàng chộp không trúng cười khanh khách xem vẻ rất hứng thú.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nghĩ thầm:

- Đến khi thiếu gia lấy lại kiếm tiền rồi ngươi sẽ biết tay.

Nghĩ đoạn quay phắt lại thi triển Cửu Dã Thần Công đuổi theo hai thứ binh khí, nào ngờ chàng lướt như chim nhưng kim kiếm kim tiền cứ như trêu ngươi lúc qua phải lúc sang trái khi cao khi thấp lúc nhanh lúc chậm khi thì chụm lại khi thì tách ra không sao bắt được chúng.

Lục y thiếu nữ cười ngặt nghẽo nói:

- Ca ca có biết cố sự Ngưu Ngô Hàn Nguyệt mà mẹ thường hay kể không?

Bạch y thiếu niên ngạc nhiên hỏi:

- Sao bỗng dưng muội lại hỏi chuyện đó?

Thiếu nữ đáp:

- Muội chợt liên tưởng đến cố sự khác.

- Cố sự gì?

- Hầu tử truy tinh.

Bị đem ra châm biếm Lâm Đoàn Nghĩa giận đến phát run liền lấy ra chín đồng Minh Phủ Kim Tiền còn lại phóng ra.

Lập tức mũi kim kiếm và đồng kim tiền bị nhập lại với chín đồng tiền vừa được bắn ra, Lâm Đoàn Nghĩa thu hết lại.

Lục y thiếu nữ vẫn chưa thôi cười nói:

- Bây giờ thì nên đổi thành 'hầu tử ngoạn lưu tinh'.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy xong binh khí của mình quay lại phẫn nộ nói:

- Tại hạ với cô nương không hề quen biết cớ sao chế giễu tại hạ?

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng đáp:

- Đâu chỉ chế giễu mà thôi? Ta còn chưa hỏi tội ngươi dám xâm phạm Kình Sa Đảo nữa đó.

- Kình Sa đảo là nhà riêng của cô nương sao?

- Không phải của Phương gia chúng ta chẳng lẽ là nhà của ngươi?

Nghe nói đến họ Phương Lâm Đoàn Nghĩa chợt giật mình chấn động.

Câu này làm chàng liên tưởng đến một chuỗi sự kiện.

Ngay từ khi bước lên đảo chàng đã thấy những cây dừa trĩu quả mọc khắp nơi, thứ mà chàng được lão ngư ông mới cho ăn lần đầu, rất có thể đây là nơi lão định đưa chàng đến.

Điều quan trọng hơn là lục y thiếu nữ sử dụng hai thứ bảo bối độc môn còn tinh diệu hơn cả chàng, nếu không phải đồng môn hoặc người của Phương gia thì đâu thể học được võ công độc môn thành thục đến thế?

Chàng liền chắp tay nói:

- Tại hạ là Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết cô nương họ Phương nên lỡ mạo phạm, xin cô nương mở lương hải hà.

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Họ Phương chúng ta ai thèm giao tình với ngươi.

Bạch y thiếu niên lên tiếng:

- Muội muội không được như thế. Chắc vị Lâm huynh này đến tìm chúng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa vội gật đầu nói:

- Chính thế.

Bạch y thiếu niên nhìn thiếu nữ cười nói:

- Chẳng lẽ muội còn chưa nhìn ra lai lịch binh khí của Lâm huynh?

- Hừ muội cần gì nhận ra hay không chứ?

Nói xong quay người bỏ vào rừng.

Bạch y thiếu niên nhìn Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Lâm huynh sử dụng được Ngũ Hành Kim Kiếm tất không phải là người ngoài, tệ muội vừa rồi chỉ có ý thử ...

Tiếng Phương cô nương vang tới:

- Quý báu gì mà muội phải thử chứ?

Bạch y thiếu niên quát:

- Ngươi còn đứng đây làm gì, mau về báo với mẹ đi.

Xong quay lại Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Lâm huynh từ xa tới chắc đã đói, trên đảo mọc rất nhiều dừa, để huynh đệ lấy ăn tạm ...

Nói xong nhằm chùm quả phát ra một luồng chỉ phong lập tức hai trái dừa rời cành rơi xuống.

Bạch y thiếu niên đón lấy, dùng cạnh bàn tay phạt đôi ra trao cho Lâm Đoàn Nghĩa một nửa.

Hai người ngồi xuống gốc dừa.

Bạch y thiếu niên nói:

- Chúng ta nói chuyện một lúc rồi tiểu đệ sẽ dẫn Lâm huynh đến gặp mẫu thân.

Lâm Đoàn Nghĩa hớp một ngụm nước dừa rồi hỏi:

- Lệnh muội vừa thi triển Ngũ Hành Kim Kiếm đã đạt đến trình độ thu phát tuỳ tâm, tiểu đệ còn kém xa chứng tỏ ta có quan hệ rất gần gũi nhau, dám hỏi huynh đài xưng hô tiên sư Phương Bất Bình thế nào?

Bạch y thiếu niên kinh hãi đứng lên hỏi:

- Lâm huynh nói gì? Gia phụ mất lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa hết sức bất ngờ vội đặt quả đừng lên chắp tay hành lễ nói:

- Tiểu đệ không biết sư huynh ở đây xin nhận của tiểu đệ một lễ.

Bạch y thiếu niên nhận lễ xong lại hỏi:

- Sư đệ nói đi, gia phụ ...

Lâm Đoàn Nghĩa cũng rất ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải ân sư đã mất rất lâu rồi sao?

- Rất lâu ư?

Bạch y thiếu niên trấn tĩnh lại cười nói:

- Nếu gia phụ mất từ lâu thì ai dạy võ công cho sư đệ chứ? Lão nhân gia mới vào Trung Nguyên tháng trước thôi mà.

Thời gian sau này Lâm Đoàn Nghĩa có hoài nghi Phương Bất Bình chưa chết, nghe sư huynh nói thế thì tin ngay.

Nhưng chàng không hiểu một điều rằng sư phụ đã ẩn cư sáu mươi năm trước nếu còn sống thì đã trên dưới trăm tuổi làm sao còn có nữ nhi và nhi tử ít tuổi như thế này?

Còn sư huynh nói mẫu thân là ai? Có phải vị sư nương đã dạy chàng võ công tự xưng là phi thê phi thiếp phi nữ phi tỳ không?

Bạch y thiếu niên chợt đứng lên nói:

- Sư đệ cứ ngồi đây chờ ta một lát.

Chàng đi vào rừng lát sau quay trở lại tay bưng một bình rượu nhỏ và hai cái chén, ngồi xuống chỗ cũ nói:

- Sư đệ tới được Kình Sa đảo này là có duyên, trước hết chúc đệ một chén.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy chén rượu chỉ bằng ngón tay cái thôi bình rượu cũng chỉ bằng nắm tay nghĩ thầm:

- Chỉ e một người uống mười bình còn chưa say ...

Nghĩ vậy chàng chỉ cười nói:

- Xin chúc sư huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Vừa uống xong chén rượu Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy miệng thơm nức đầu váng mắt hoa như sắp ngã xuống.

Chàng kinh hãi vận công kiểm tra chỉ thấy trong người rất thoải mái biết là rượu quý liền ráng chịu đựng.

Bạch y thiếu niên cười nói:

- Chỉ cần uống hết ba chén rượu này công lực của sư đệ ít nhất cũng tăng tiến gấp rưỡi.

Lâm Đoàn Nghĩa biết trong giang hồ vẫn có nhiều thần dược tiên tửu như vậy, không ngờ hôm nay vừa tới đây chàng đã gặp kỳ duyên, kinh dị nói:

- Tiểu đệ sao dám ...

Bạch y thiếu niên đưa tay ngăn chàng lại:

- Sư đệ đừng khách khí, cơ duyên khó gặp.

Lại rót chén thứ hai.

Lâm Đoàn Nghĩa uống hai chén đầu còn chịu được sang chén thứ ba thì vừa uống xong khắp người nóng ran các huyệt mạch như sôi lên.

Bạch y thiếu niên chợt ấn vào huyệt bách hội của chàng quát lên:

- Cẩn thận ta sẽ giúp đệ một tay.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức cảm thấy hàn khí từ chưởng tâm đối phương thâm nhập vào cơ thể áp xuống đan điền làm giảm nhiệt khí ở đó đang sôi lên, chàng lập tức vận khí phối hợp với ngoại lực.

Một lúc sau chàng thấy sảng khoái vô cùng.

Bạch y thiếu niên thu tay về cười nói:

- Bây giờ dù đệ uống thêm mười chén nữa cũng không sao.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Xin đa tạ sư huynh đã thành toàn, nhưng rượu thì tiểu đệ không dám uống nữa.

- Không sao đâu mà, chúng ta cứ phải uống thêm mấy chén nữa.

Dứt lời lại rót ra.

Lâm Đoàn Nghĩa không sao từ chối được đành nâng chén lên.

Quả nhiên bây giờ uống thêm ba chén rượu vẫn bình thường không có gì khác lạ.

Bạch y thiếu niên chợt à một tiếng nói:

- Ngu huynh quên giới thiệu, ta là Phương Thông còn tiểu muội là Phương Đạt.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Trước đây tiểu đệ tưởng rằng sư phụ và sư nương đều đã tạ thế nhưng gần đây mới nghe phong thanh người trong giang hồ nói chuyện, ngờ rằng hai vị lão nhân gia vẫn còn, tiểu đệ theo di ngôn của người trong Cấm La Điện đến Hàn Giang khẩu tìm một vị ngư ông.

Sau khi tìm được xuôi thuyền xuống đây bất ngờ gặp bão, thuyền bị đắm không biết lão ngư ông sống chết thế nào. Tiểu đệ trôi dạt đến đây may gặp sư huynh và tiểu sư muội ...

Phương Thông cười nói:

- Gia phụ mẫu và huynh đệ chúng ta sống quen ngoài đảo này không thích lễ tục, bây giờ đệ đến đây dần dần sẽ biết hết mọi chuyện. Giờ thì uống thêm vài chén nữa, ngu huynh muốn nghe đệ kể xem ở Trung Nguyên đang xảy ra biến cố gì?

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng ở ngoài đảo cách biệt với thế nhân nên rất khát khao tin tức ở đất liền nên đem mọi điều chàng biết kể hết ra.

Hai sư huynh đệ tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng chuyện trò rất tâm đắc.

Nghe xong trận đấu ở Ngạo La Bảo Phương Thông tức giận nói:

- Thứ yêu bà đó mà dám tự xưng là Thánh Mẫu? Nếu ta gặp được nhất định sẽ cho một mũi tên vào cái miệng láo xược của mụ ta.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư huynh có thứ tên gì vậy?

Phương thông chỉ lên tàu dừa cười nói:

- Chỉ là thứ thông thường làm bằng cọng dừa thôi, thứ tên này gọi là Gia Mộc tiễn, tuy trông thì mềm nhưng rất cứng. Nếu biết cách luyện thì hơn cả thép nữa, đó là binh khí rất tốt để chống lại huyền

công cang khí. Chắc rằng gia phụ bảo sư đệ tới đây để truyền thụ thứ này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói cả mừng chỉ muốn đến bái yết sư nương ngay để được truyền thụ võ học Gia Mộc tiễn này.

Chợt Phương Thông chăm chú nhìn chàng một lúc rồi hỏi:

- Ta thấy hình như sư đệ không còn đồng thân nữa đúng không?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt đáp:

- Không dám giấu sư huynh, tiểu đệ vì cứu ba vị nữ nhân nên phải dùng dương khí vì thế không còn đồng thân nữa. Ngoài ra còn bị một Cửu U Quỷ Nữ dùng dược vật khống chế bắt ép quan hệ tình dục suốt nửa tháng.

Phương Thông nghe xong thở dài nói:

- Chẳng trách gì vừa rồi tửu lực của ngươi kém như vậy, cũng không trách ngươi không thể thi triển kim kiếm kim tiền đến cực hạn. Theo đó thì dù ngươi học được Gia Mộc tiễn cũng chỉ đạt tới ba thành hoả hầu mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vậy thì rất thất vọng cũng buông tiếng thở dài.

Phương Thông nói tiếp:

- Trong khi võ học chưa đạt tới cực hạn mà không giữ được đồng thân thì không bao giờ đạt tới nữa, nhưng Gia Mộc Tiễn uy lực phi phàm dù chỉ luyện được ba thành hoả hầu chỉ e khắp Trung Nguyên cũng khó tìm được địch thủ. Ngu huynh cũng muốn vào Trung

Nguyên một chuyến không những biết thêm một số nhiều được gọi là 'anh hùng' mà còn có thể giúp sư đệ ít nhiều.

Chợt nghe giọng Phương Đạt:

- Huynh sẽ cho muội theo chứ?

Phương Thông đáp:

- Đi với nữ nhân thì rất phiền ai mà chịu được?

Phương Đạt xì một tiếng nói:

- Nuế vậy thì huynh cũng đừng hòng đi được.

Phương Thông lẩm bẩm:

- Nha dầu thật rắc rối.

Tới đó đứng lên nói:

- Sư đệ chúng ta đến gặp gia mẫu thôi.

Hai người đi sâu vào khu rừng dừa, được ba bốn chục trượng thì tới một toà nhà trông rất lạ mắt, từ cột kèo phên mái tất cả đều làm bằng cây và lá dừa, cả hàng giậu cũng không ngoại lệ.

Sau khi vào trước bẩm báo Phương Thông mới quay ra dẫn Lâm Đoàn Nghĩa vào.

Hai người vượt qua tiền viện theo một hành lang cứ đi thẳng ra hậu sảnh.

Trong sảnh có tám lục y thiếu nữ đứng sau một thiếu phụ chỉ mời chừng ba mươi tuổi.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay cúi mình cung kính nói:

- Sư nương đệ tử ...

Trung niên phụ nhân ngắt lời cười nói:

- Nghĩa nhi chớ nên đa lễ, bây giờ ngươi đã tới được Kình Sa đảo là tốt rồi. Trước mắt ngươi sẽ học hai loại kiếm pháp Gia Vũ và Tiêu Phong với Thông nhi trong ba tháng, sau đó sẽ học Gia Mộc tiễn và Hồi Vân bộ. Ta vừa nghe Thông nhi nói về tình cảnh của ngươi, tuy chỉ đạt được ba thành hoả hầu nhưng cũng dư sức đối phó với yêu phụ của Mã gia rồi, muốn tiêu diệt bọn Long Tự Thập Tam Tôn thì càng dễ hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói mừng rơn.

Trung niên phụ nhân nói tiếp:

- Nghe nói Long Tự Thập Tam Tôn vừa thu nhận hai thiếu niên nên dốc lòng truyền thụ võ học, nếu chúng học hết tuyệt nghệ của Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão thì không phải tầm thường đâu. Nhưng nếu ngươi học xong những võ học ta nói thì không đến nổi thua chúng. Nếu may mà tìm được thiên niên linh chi thì có thể luyện tới bảy tám thành hoả hầu, thắng chúng không khó. Thời gian không còn nhiều hãy mau bắt đầu luyện đi là vừa.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi đầu lĩnh mệnh.

Trung niên phụ nhân nói:

- Bây giờ các ngươi có thể lui ra.

Phương Thông dẫn Lâm Đoàn Nghĩa trở ra bãi biển.

Đi hết khu rừng dừa đến chổ lần đầu nhập đảo, Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy một người thi triển thân pháp Lăng Ba Hư Bộ lướt băng băng trên biển kinh dị hỏi:

- Sư huynh có phải sư phụ đang về kia không?

Phương Thông lắc đầu cười đáp:

- Đó là ngư phủ nhất thân thủ của ngươi đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão ngư ông thoát khỏi tai hoạ thì rất mừng.

Phương Thông nói tiếp:

- Lão nhi đó võ nghệ thông huyền, đã luyện thân thành kim cương bất hoại, một trận bão thì làm gì được lão ta? Sau khi ngươi bị rơi xuống biển lão đi theo để ý canh chừng chờ ngươi bình yên vào đến bờ thì mới lên đảo. Nếu không có bản lĩnh đó thì sao gia phụ lại sai đi đón ngươi?

Lâm Đoàn Nghĩa bây giờ mới biết võ học của sư môn đáng sợ ra sao.

Với thân thủ của mình mấy thành qua chàng đã làm chấn động khắp võ lâm, nhưng nếu đem so với lão ngư ông Phương Thông và Phương Đạt thì chỉ như hạt cát giữa biển.

Từ hôm đó chàng bắt đầu chăm chỉ miệt mài khổ luyện võ công.

Ba tháng thấm thoát trôi qua.

Trong thời gian đó ngoài Phương Thông và hai con vẹt Lâm Đoàn Nghĩa không được tiếp xúc với bất kỳ ai khác, cả sư nương và Phương Đạt cũng không gặp được lấy một lần.

Nhưng như vậy chàng càng chú tâm hơn, võ công tiến bộ rất nhanh.

Lại thêm ba tháng nữa học tuyệt công Gia Mộc tiễn và thân pháp Hồi Vân bộ, cũng chỉ có một mình Phương Thông truyền thụ.

Ngày hôm đó chàng đang tập luyện một mình thì thấy Phương Thông mang đến một bao lớn cười nói:

- Hôm nay ta và sư đệ sẽ vào đất liền.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng mình luyện nghệ đã thành, tuy trong lòng rất mừng nhưng không khỏi ngạc nhiên nói:

- Không để tiểu đệ từ biệt sư nương và sư muội sao?

Phương Thông lắc đầu:

- Khỏi cần, nếu để tiểu muội biết chúng ta đi thì nhất định sẽ nằng nặc đòi theo. Gia mẫu đã cho phép ngươi không cần từ biệt và đừng để tiểu muội biết.

Không gặp lại sư nương Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi ngậm ngùi.

Phương Thông mở túi lấy ra một đôi giày và binh khí để sau này sử dụng, bây giờ hãy mang hài vào đi. Ngu huynh sẽ dạy đệ cách dùng gia hài vượt biển, bây giờ chúng ta vừa học vừa đi luôn một người chạy một người đuổi, có như thế mới giấu được Đạt muội.

Lâm Đoàn Nghĩa cất số Gia Mộc tiễn đi đeo đôi giày quái dị vào.

Phương Thông bảo:

- Đệ hãy xuống biển thi triển Cửu Dã Thần Công xem.

Lâm Đoàn Nghĩa làm theo.

Vừa đặt chân xuống biển thi triển một thức Kình Thiên Chi Dã chợt thấy người lâng lâng bay bổng, hai chân lướt trên mặt nước hết sức kỳ diệu.

Lâm Đoàn Nghĩa cả mừng tự nhủ:

- Không ngờ đôi giày này có công năng thần diệu như vậy, quả là một vật võ lâm chí bảo.

Phương Thông đeo túi vào vai cầm theo hai mảng lá dừa vẫy Lâm Đoàn Nghĩa lên bờ nói:

- Hãy xem ta thi triển công phu Nhất Điệp Độ Hải đây, đệ cứ dùng thân pháp kình Thiên Chi Dã như vừa rồi mà đuổi theo ta.

Nói xong ném hai phiến lá xuống biển lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa vội vàng lướt theo.

Nhìn thân pháp của hai người cực kỳ mỹ diệu, không phải giống như đi trên đất liền nữa mà thực tế là đang bay là là mặt sóng, ngay đến Lâm Đoàn Nghĩa cũng rất kinh hãi về thủ pháp của mình.

Xưa nay trên giang hồ người ta có thể dùng công phu Đạp Bình Độ Thuỷ hoặc Lăng Ba Hư Bộ để vượt qua một con suối nhỏ vài ba

chục trượng nhưng chỉ cần một đôi giày lá và hai cọng lá để vượt biển khơi ngàn dặm thì chàng chưa hề nghe nói tới.

Hai người vừa đi nửa dặm thì một nhân ảnh dùng công phu Nhất Điệp Độ Hải lướt theo.

Đó chính là Phương Đạt trên tay nàng còn có hai con chim anh vũ.

Phương Thông ngoái đầu lại hỏi:

- Chúng ta đang luyện khinh công, muội đang đi đâu thế?

Phương Đạt đưa mắt lườm đại ca nói:

- Luyện khinh công vậy huynh mang theo túi làm gì? Rõ ràng các ngươi định trốn vào Trung Nguyên.

Phương Thông cười khổ nói:

- Mẹ đã cho phép chúng ta sao muội bảo trốn?

- Thì ít nhất thì huynh cũng trốn muội, các ngươi đi được, tôi đi không được sao? Đã thế tôi sẽ đi một mình.

Phương Thông vội nói:

- Được đâu, giang hồ Trung Nguyên hiểm ác lắm, muội là nữ nhân vào đó một mình nguy hiểm lắm.

Phương Đạt nói:

- Sao lại một mình? Muội còn có hai con anh vũ, kẻ nào dám động đến muội thì coi chừng đôi mắt ...

Phương Thông đành nhượng bộ:

- Thô được nếu thế thì chúng ta cùng đi.

Phương Đạt nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy mới được chứ.

Thế là ba người cùng hai con chim nhập làm một tiến hành chuyến vượt biển từ Kình Sa đảo vào đất liền.

Ba huynh muội thi triển tuyệt đỉnh khinh công đi không chợp mắt, lúc đói ăn tạm lương khô hai ngày sau thì đến Hàn Giang khẩu nơi Lâm Đoàn Nghĩa gặp lão ngư ông để được dẫn đến Kình Sa đảo.

Sau sáu thành mới đặt chân trở lại đất liền nhớ lại chuyện xưa Lâm Đoàn Nghĩa xiết bao cảm khái.

Chàng đang kể lại cuốc chiến giữa mình với Long Tự Thập Tam Tôn đến chỗ được Lãnh Diện bà bà tàn sát địch nhân thì chợt nghe từ sau một mô đá vang lên một tràng cười thâm trầm.

Lúc này võ nghệ của Lâm Đoàn Nghĩa đã cao hơn trước mấy làm lại có hai sư huynh muội bên cạnh còn coi đối phương vào đâu?

Liền cao giọng nói:

- Long Tự Thập Tam Ma sao không chịu hiện thân mà lén lút làm gì? Có thiếu gia ở đây.

Lập tức mười ba tên bịt mặt xông ra dàn thành hàng chữ nhất chặn ngay trước mặt ba huynh muội.

Một tên cười hắc hắc nói:

- Nửa năm trước Lãnh Diện yêu bà đến giải cứu cho cẩu tặc ngươi sát hại không ít huynh đệ chúng ta, nay ngươi còn mang theo hai tên cẩu nam nữ ...

Hắn chưa dứt lời thì Phương Đạt quát to một tiếng vung song chướng đánh ra đồng thời đôi anh vũ cũng rời vai nàng bay vào giữa bọn địch.

Tên vừa nói rú lên, người bị đánh bật lui cả trượng hai mắt bị mổ bật ra máu chảy đầm đìa.

Hai con chim lại bay về vai Phương Đạt.

Một tên khác nổi giận quát lên:

- Tiện tỳ ...

Nhưng hắn chưa dứt lời thì Phương Đạt phất tay hai con chim liền bay đi ...

Tên ác ma lần này đã có phòng bị liền nhằm hai con chim đánh ra hai chưởng.

Mấy tên khác nhất loạt vung chưởng đánh tới ba người.

Phương Thông hừ một tiếng phất tay phát ra một luồng kình khí.

Nội lực của vị thiếu niên này thật kinh nhân, năm sáu tên ma đầu hợp chưởng mà vẫn bị đánh bật lùi ba bước.

Tên vừa phát chưởng đánh hai con anh vũ chẳng những không chặn được chúng mà hốt hoảng la lên, hai tay bưng mặt bỏ chạy.

Nhưng hai con chim không chịu buông tha cứ lao tới nhằm mặt và thái dương hắn mà mổ cho đến khi tên này ngã xuống lăn lộn rên rỉ chưa thôi.

Thấy huynh muội Phương Thông lợi hại như thế cả bọn đều kinh tâm.

Một tên nói giọng đã bắt đầu nhũn đi:

- Hai vị bằng hữu là ai? Sao dám chen vào chuyện ân oán giữa chúng ta và tên Lâm Đoàn Nghĩa đó?

Phương Thông đáp:

- Hạng trùm đầu bịt mặt đều là thứ không ra gì, nếu các ngươi không cần mặt nữa thì để thiếu gia lột hết da mặt các ngươi cho khỏi dùng đến khăn tốn vải.

Dứt lời phất ra một đạo kình lực.

Bảy tám tên đừng gần bị kình phong cuốn bay mất khăn trùm mặt đứng trơ ra.

Trước thần lực uy mãnh như vậy cả bọn sửng người ra một lúc rồi quay đầu bỏ chạy.

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Đứng lại.

Dứt lời phất tay ra.

Hai tên ác tặc đổ gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt qua đầu quần ma đáp xuống chặn đường quát:

- Hôm nay sẽ không tên nào sống thoát khỏi đây, nếu không muốn nếm chịu cực hình đau đớn thì hãy mau khai ra, tên nào là kẻ chủ mưu gây ra những vụ thảm sát mấy năm qua?

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 32: Tái nhập trung nguyên

Quần ma chỉ còn lại có chín tên lúc này chẳng còn hồn vía nào nữa tên nào tên nấy mặt mày tái mét.

Nhưng đối diện với cừu nhân biết rằng đằng nào cũng chết chúng lấy hết can đảm xuất binh khí cùng hét lên điên cuồng xông vào vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa tấn công.

Bấy giờ mặt trời sắp lặn hắt những tia nắng cuối cùng xuống đỉnh đèo làm ánh đao kiếm loé lên chói mắt.

Phương Đạt vỗ tay cười nói:

- Hay lắm sư huynh thịt chúng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa liền thi triển bộ pháp mới học Hồi Vân bộ thanh ảnh chập chờn giữa quần ma liên tục phát chưởng.

Ba bốn tên trùng chưởng tên bay lên trời tên đập đầu vào đá óc não bắn tung toé.

Còn lại năm sáu tên kinh hoàng lùi lại.

Phương Đạt ngạc nhiên nói:

- Lâm sư huynh, chẳng lẽ bọn chuột đó mà dám xưng hùng Trung Nguyên đó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra bọn này công lực kém xa bọn trước đây bị Lãnh Diện bà bà giết rất nhiều, nghe Phương Đạt hỏi liền đáp:

- Đây chỉ là bọn thuộc hạ bán mạng cho mấy tên cầm đầu Long Tự Thập Tam Tôn mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra hai mũi Gia Mộc tiễn quát:

- Các ngươi có chịu nói không?

Cả sáu tên lấm lét nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa thét vang một tiếng vung đôi Gia Mộc tiễn lên ...

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh vun vút và những ánh chớp màu lục thấp thoáng giữa quần ma, chỉ chốc lát sáu tên theo nhau ngã xuống, máu từ vai sườn chân tay chảy ra như xối.

Lâm Đoàn Nghĩa bước lại gần một tên hỏi:

- Ngươi có chịu nói không?

Tên ma đầu nghiến răng trừng mắt nhìn chàng dầy thù hận, sau đó gầm lên một tiếng thất khiếu trào máu người giật giật mấy cái rồi nằm yên.

Lâm Đoàn Nghĩa đang đứng sững ra thì mấy tên nữa cũng bắt chước đồng bọn, tự đoạn tâm mạch mà chết.

Phương Thông chợt lao tới gần một tên điểm ra mấy chỉ tên kia chợt đờ người ra không cử động được nữa.

Chàng ta cười nói:

- Phải giữ một tên đừng để tự sát, bây giờ sư đệ cứ mặc sức tra hỏi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Phương Thông khâm phục không ngờ sư huynh chưa từng trãi giang hồ mà hành động còn dày dạn hơn mình.

Lúc này chỉ còn duy nhất một tên bị Phương Thông điểm huyệt là chưa tự tuyệt.

Chợt nghe anh vũ hót lên:

- Có người có người.

Ba huynh muội nhìn quanh nhưng không thấy ai, chợt nghe đánh cánh vỗ trên đầu nhìn lên mới thấy một người bận quái y có đôi cánh dơi lượn lờ trên cao.

Hắn bay cách mặt đất tới hơn hai chục trượng, với cự ly đó Gia Mộc tiễn cũng không sát thương được.

Phương Thông ngạc nhiên hỏi:

- Hắn là ai mà biết bay như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Hắn chính là Phi Long Tôn đó.

Phương Thông cười nói:

- Dù hắn là gì tôn thì cũng là mồi tốt cho Anh ca mà thôi.

Quái nhân chừng như chỉ đến kiểm tra hiện trường, sau khi lượn lờ một vòng cất tiếng cười hiểm độc rồi bay đi.

Phương Đạt vỗ tay một tiếng rồi chỉ tới quái nhân quát:

- Bắt lấy.

Hai con chim bay vút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư muội cẩn thận, tên kia có Âm Phông độc chưởng và Băng Phách Thần Châm đấy.

Phương Đạt cười nói:

- Sư huynh đừng lo, bản lĩnh của đôi tiểu yêu đó không tầm thường đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống tên ma đầu bị Phương Thông điểm huyệt, giải á huyệt cho hắn.

Tấm vải trùm mặt của tên ma đầu này đã bị bóc mất để lộ bộ mặt của một hán tử chừng ba mươi tuổi, da xanh nhợt như người bị bệnh kinh niên có rúm lại vì khiếp sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ngươi muốn sống thì khai hết sự thật ra.

Tên kia nói:

- Các hạ sẽ tha không giết chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Ta bảo đảm.

- Vậy thì hỏi đi.

- Ngươi tên gì?

- Tại hạ là Trần Khuê.

- Là người của Long Tự Thập Tam Tôn không sai chứ?

Trần Khuê gật đầu:

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi tiếp:

- Thuộc tôn nào?

- Kim long tôn.

- Tôn chủ là ai?

- Thiết Y Long.

- Hắn sai các ngươi làm gì?

- Truy sát các hạ.

- Và tàn sát các nhân vật trên võ lâm nữa?

Trần Khuê không đáp.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp tục tra vấn:

- Các ngươi làm thế với mục đích gì?

- Thân là thuộc hạ chỉ phụng mệnh hành sự mà biết lý do.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng một lúc lại tiếp:

- Lần trước hai mươi sáu tên tới đây là người của tôn nào?

Trần Khuê đáp:

- Người của tôn nào chỉ biết thực thi nhiệm vụ của mình, tại hạ không dám hỏi đến việc của tôn khác.

Đột nhiên Phương Đạt kêu lên:

- Mau rời khỏi nơi này.

Trần Khuê tuyệt vọng đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa đầy cầu khẩn.

Chàng thấy hắn cũng đáng thương thở dài nói:

- Ta đã hứa tha đương nhiên không giết. Hãy mau rời khỏi đây và đừng trở lại làm tay sai cho bọn ác ma đó nữa.

Dứt lời xuất thủ giải huyệt cho hắn.

Tên hán tử đứng lên chắp tay lạy tạ rồi lao nhanh xuống núi.

Phương Đạt giục:

- Nhanh lên.

Phương Thông hỏi:

- Gì vậy?

- Chất nổ.

Dứt lời phi thân lao nhanh xuống núi.

Phương Thông và Lâm Đoàn Nghĩa cũng vội lao theo.

Họ vừa đi ba chục trượng thì từ trên đỉnh đèo vang lên một tiếng nổ dữ dội đồng thời một vầng lửa bừng lên, cát đá bắn rào rào.

Ba người lướt đi thêm mấy trượng nữa mới quay lại nhìn, thấy ngọn đèo bị chất nổ phá đi sạt một mảng lớn.

Phương Thông thở phào một hơi nói:

- Nếu muội không phát hiện nhanh thì bây giờ chúng ta đâu còn mạng nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư muội làm sao biết được thế?

Phương Đạt cười nói:

- Muội ngửi thấy mùi khét, đoán là chất nổ thôi. Trước đây cha từng nói ở Trung Nguyên thường có kẻ dùng thủ đoạn này.

Nàng giận dữ nói thêm:

- Người ở Trung Nguyên thật là hiểm ác, nếu bọn chúng rơi vào tay muội thì quyết không tha đâu.

Phương Thông nói:

- Chúng ta đã đi hai ngày đêm, bây giờ đã tối nên kiếm nơi nào ăn một bữa, ngủ cho lại sức rồi sẽ bàn xem nên đi đâu.

Đương nhiên không ai phản đối.

Ở vùng biển dân cư thưa thớt đi mất một canh giờ ba người mới tìm được một tiểu trấn.

Lúc đó đã muộn, sau khi ăn tối xong tìm thuê khách điếm thì chỉ còn lại duy nhất một phòng, chỉ ưu tiên cho Phương Đạt nằm giường còn hai thiếu niên ngồi vào bộ ghế nói chuyện.

Thấy Phương Đạt dỏng tai ngồi nghe Phương Thông quay lại nói:

- Nha đầu còn chưa chịu ngũ, thức làm gì?

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Đi suốt hai ngày y phục toàn bụi và nước biển, huynh bảo muội cứ để thế này mà ngủ được sao?

Phương Thông cười kéo Lâm Đoàn Nghĩa ra ngoài lên phòng ăn nói chuyện.

Chợt thấy lão chưởng quầy bước xuống hỏi:

- Trong hai vị công tử ai là Lâm Đoàn Nghĩa?

Trước đây Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tự xưng là Lâm Hưng liền đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa là đệ đệ của tôi, không biết lão trượng hỏi có việc gì?

Chợt nghe cách bàn có tiếng người nói khẽ:

- Cẩn thận không hắn nghe thấy, tiểu tử đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa võ công rất cao cường.

Giọng một người khác:

- Ta cũng nghe người ta đồn ầm lên chuyện của hắn. Chắc rằng người trong giang hồ thêu dệt thêm mà thôi, Điền lão nhi có biết rõ hắn không?

Lâm Đoàn Nghĩa liếc mắt nhìn sang thấy đó là hai lão nhân bận bạch y tóc đều bạc trắng.

Tuy giọng nói hai người kia rất nhỏ nhưng với thính lực của Lâm Đoàn Nghĩa và Phương Thông thì vẫn nghe được rõ từng lời.

Lão chưởng quầy lại hỏi:

- Nhìn Lâm công tử dáng văn phong nho nhã như thế mà sao lệnh đệ lại có ác danh như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Ác danh thế nào?

- Chẳng lẽ công tử không nghe gì cả sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Tại hạ mới từ Đông Hải về đây nên không biết gì. Lão trượng nghe được gì hãy nói rõ xem.

Lão chưởng quầy nói:

- Tiểu lão nhi chỉ nghe khách nhân đồn đãi như vậy còn sai đúng thế nào thì chưa chắc lắm.

- Sai đúng thế nào cứ nói xem.

Lão chưởng quầy xua tay nói:

- Lão hủ không dám nói.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt sa sầm mặt xuống lạnh lùng nói:

- Lão chặn ta hỏi chuyện đã khơi mào ra bây giờ ấp úng không chịu nói là nghĩa lý gì?

Hai bạch y lão nhân liền rời ghế đứng lên bước tới mạt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử ở đâu dám đến đây gây sự? Ngươi không biết lễ nghĩa gì cả sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trong phòng còn há đông khách nhân đa phần là người trong võ lâm, nén nén giận nói:

- Chính lão trượng đó nói oan cho gia đệ mà còn úp úp mở mở nên tiểu khả mới tra hỏi rõ ...

Một bạch y lão nhân ngắt lời:

- Đệ đệ ngươi có hành vi bất hảo trong giang hồ đều biết cả, lão chưởng quầy nghe sao nói vậy ngươi hỏi làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đanh giọng hỏi:

- Hành vi bất hảo thế nào?

- Hiếp dâm tôn nữ của Mi Cổ Thương và một tiểu ni môn hạ của phái Thanh Linh, tàn sát đồng đạo võ lâm các phái tới một trăm hai mươi tám người, đến tàn sát Thiên Phong Bảo có tới sáu mươi mốt nhân mạng đến gà chó cũng không chừa. Còn đến tận hai phái Võ Đương và Nga Mi giết hại rất nhiều đệ tử. Hành động dâm ác của hắn khiến người trong giang hồ phẫn nộ, trên giang hồ có ai mà không biết?

Lâm Đoàn Nghĩa giận đến phát run quát lên:

- Nói bậy. Gia đệ chỉ có một mình độc hành độc khứ, sao có thể tàn sát nhiều người như vậy?

- Có gì mà không được? Hắn là truyền nhân của lão quái vật Phương Bất Bình ...

- Bốp.

Lão chưa kịp nói hết câu thì Phương Thông lao tới giáng cho một tát làm bắn lùi hai bước hiện rõ năm vết ngón tay đỏ lựng.

Lão trấn tĩnh lại trừng mắt quát:

- Tiểu tặc mau báo tính danh ra.

Phương Thông giằn giọng:

- Ngươi không xứng hỏi, nếu muốn chết thì cứ bào thời gian và địa điểm, thiếu gia sẽ thành toàn cho.

Bạch y lão nhân nói:

- Thôi được lão phu xưa nay vốn khoan dung, ở đây là chỗ làm ăn động thủ không tiện.

Canh ba đêm nay hãy đến Bạch Cẩu Cương ở phía bắc Chiêu An thành này nộp mạng.

Nói xong cùng lão kia hậm hực bỏ đi.

Chợt ở cuối phòng có một hán tử ghé vào tai một lão nhân chừng năm mươi tuổi ngồi cùng bàn thì thầm nói mấy câu.

Chỉ thấy lão nhân mặt biến sắc hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Hán tử đáp:

- Hoàng chưởng quầy đảm bảo là tin tức đó là hoàn toàn chính xác.

Lão nhân khoát tay nói:

- Thôi được, ngươi hãy về báo cho mọi người chuẩn bị đi.

Tên hán tử dạ một tiếng lật đật bước ra khỏi phòng.

Chờ hắn đi xong lão nhân vỗ bàn cao giọng nói:

- Lão lục, quý khách đã đến thăm chúng ta nên đi thôi.

Phương Thông ngạc nhiên hỏi:

- Lạ thật, lão ta nói với ai vậy chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lão ta dùng ám hiệu nhưng không biết có liên quan gì đến chúng ta không.

Chợt thấy Phương Đạt bước vào cười hỏi:

- Có chuyện gì náo nhiệt ở đây thế?

Lúc ấy khách nhân các bàn lần lượt trả tiền rồi rời khỏi bàn bỏ ra.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy chỉ còn mấy vị khách đều không phải là người trong giang hồ nhìn Phương Thông nói:

- Sư huynh tối nay nhất định dễ xảy ra một trường náo nhiệt đây.

Phương Thông hỏi:

- Làm sao biết được?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy người nào khi bỏ đi cũng liếc nhìn chúng ta với cái nhìn ác ý.

Phương Đạt cao hứng nói:

- Hay lắm. Muội đang ngứa ngáy tay chân định đến làm náo một trận thì chúng lùi đi mất cả.

Phương Thông cười nói:

- Ta vừa bắt được một vật không biết ai ném đến.

Nói xong đưa ra một mảng giấy vo tròn lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chúng ta về phòng xem.

Ba huynh muội trở về phòng ngồi xuống bàn tiếp tục uống trà, mở mảng giấy ra xem thấy viết mấy chữ:

- Các ngươi thật to gan nhất là tiểu tử Lâm Đoàn Nghĩa ác danh đã truyền đi khắp giang hồ. Hãy cẩn thận hoá trang mà tra xét.

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Xem ra đối phương có thiện ý, nhưng là ai mới được chứ?

Phương Thông xua tay nói:

- Là ai thì mặc chúng, bây giờ mới đầu canh hai chúng ta cứ ngủ một giấc đã, sang canh ba dậy là vừa.

Thế là hai huynh đệ cứ ngục xuống bàn mà ngủ, chỉ một mình Phương Đạt là được ưu tiên ngủ trên giường.

Nhưng trước Bạch Cẩu Cương phía bắc thành Chiêu An lại mang một vẻ kỳ bí rùng rợn.

Đây chính là địa điểm mà hai bạch y lão nhân đã thách đấu với Phương Thông.

Nhưng nhìn lại thì không phải chỉ có hai người.

Trên bãi cỏ bằng phẳng tên sườn đồi Bạch Cẩu Cương có tới hai ba chục người đứng lố nhố.

Dưới ánh trăng nhìn thấy rõ đám đông này y phục hỗn tạp, cao thấp khác nhau có già lẫn trẻ, tăng tục đạo đều có.

Một lão nhân nhìn về phía thành tỏ vẻ sốt ruột nói:

- Diêm Vương phán, ngươi đã tám mươi tuổi mà còn mắc lừa hai tên trẻ nít.

Một người khác nói:

- Thần Tiên Đoạt lão nhi ngươi cho rằng chúng không đến hay sao?

- Bây giờ đã đến canh ba rồi có thấy chúng đâu?

Chính lúc ấy từ khu rừng gần đó vang lên một chuỗi cười âm trầm lạnh lẽo, khiến người nghe phải sởn da gà.

Trong quần hùng có người cao giọng nói:

- Tên ác quỷ không ra đây chịu chết còn chờ gì nữa?

Dứt lời một hoàng y lão nhân bước ra phía trước quần hùng.

Giọng nói từ trong rừng lại vọng tới lạnh như băng:

- Ngươi muốn chết sớm thì có gì đâu chứ?

Tiếp theo một nhân ảnh lướt ra.

Đó là một thiếu niên bạch y diện mạo rất tuấn tú chỉ là giữa huyệt mi tâm có thấp thoáng sát cơ.

- Tên nào muốn gặp Diêm Vương trước?

Hoàng y lão nhân nói:

- Lão phu xưa nay chỉ có một chiêu là phân sinh tử ...

Người vừa xuất hiện ngắt lời:

- Sinh Tử Phán, hôm nay ngươi sẽ biết thế nào là một chiêu phân sinh tử.

Dứt lời lướt tới hai bước vung chưởng đánh ra.

Chỉ thấy một luồng khói lam ập thẳng tới người hoàng y lão nhân, lão vừa đưa chưởng lên thì nghe bình một tiếng, lão bị bắn xa hai trượng miệng hộc một vũng máu giãy mấy cái rồi nằm yên.

Sinh Tử Phán, danh lừng thiên hạ võ lâm cùng hai cao thủ tuyệt đỉnh khác là Thừa Sai Khách và Diêm Vương phán đánh thành bình thủ không phân cao hạ, sáu mươi năm trước chỉ bại dưới tay Phương Bất Bình mà thôi, những người còn lại không ai vượt nổi qua mười chiêu thế mà bây giờ mới một chưởng đã chết dưới tay một thiếu niên ai thấy mà chẳng kinh hồn bạt vía?

Từ trong đám quần hùng có hai lão nhân lao ra quát:

- Tiểu tử tiếp lão phu một chiêu.

Dứt lời chưởng phát.

Kình phong nổi lên như bão lốc làm mặt đất cày lên, cây cối trong khu vực mười trượng chuyển mình răng rắc lá rụng ào ào.

Thiếu niên đưa chưởng lên ...

Bình một tiếng hai lão nhân cùng rú lên bật lại giữa đám quần hùng.

Hai người nhảy lên đỡ lấy nhưng khi nhìn lại thì hai lão nhân đó đã tuyệt khí rồi.

Bạch y thiếu niên hừ một tiếng nói:

- Kẻ nào muốn nhanh về cõi cực lạc thì mau báo tính danh ra Lâm Đoàn Nghĩa ta không giết những kẻ vô danh.

Nghe mấy tiếng Lâm Đoàn Nghĩa mọi người đều biến sắc cũng rút binh khí ra cầm tay.

Thêm hai lão nhân khác tiến lên trước báo danh hiệu:

- Thần Tiên Đoạt.

- Diêm Vương Phán.

Lời vừa dứt hai nhân ảnh bổ tới Lâm Đoàn Nghĩa vung hai thứ binh khí đánh ra.

Bạch y thiếu niên vung chưởng lên phát ra hai luồng khói màu lam.

Diêm Vương Phán và Thần Tiên Đoạt lảo đảo lùi lại hai bước binh khí rời khỏi tay ngã ngục xuống.

Cũng chỉ có một chiêu hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm một thời táng mạng, nếu Lâm Đoàn Nghĩa không luyện thành một loại chưởng pháp cực độc thì sao có thể giết người trong chớp mắt như thế được?

Bạch y thiếu niên quét mắt nhìn quần hùng cười hắc hắc hỏi:

- Thiếu Lâm, Võ Đương, Nga Mi, Côn Lôn, Nam Nhạc, Cửu Hoa ... các ngươi cùng nguyện ý cùng nhau về chín suối phải không?

Dứt lời phất tay áo đánh ra.

Trong quần hùng lại có năm người ngã xuống.

Chợt từ trên ngọn cây cách vài chục trượng vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Tiểu tử ngươi thật ác độc xứng danh là Phấn Diện Độc Lang.

Tiếp đó một người trùm khăn bịt mặt từ trên cây nhảy xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa hơi sửng người ra trong chốc lát nhìn người kia hỏi:

- Các hạ cũng muốn gia nhập vào đám oan hồn này ư?

Người bịt mặt cười hắc hắc đáp:

- Chưa ai dám nói với lão phu bằng giọng đó.

- Nhưng Lâm mỗ dám.

- Hãy tiếp lão phu một chưởng rồi hãy nói.

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Chưởng kình làm xoáy lên một cơn lốc cuốn đất đá bay rào rào.

Bạch y thiếu niên thấy vậy lao vút vào rừng từ xa ngoái đầu lại nói:

- Thì ra là Xích Hổ Tống lão nhi, thiếu gia tối nay bận việc, tha chết cho ngươi.

Người bịt mặt được gọi là Xích Hổ Tống lão nhân hừ một tiếng tung mình lao đi ...

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ một chưởng giết chết Sinh Tử Phán, Diêm Vương Phán, Thần Tiên Đoạt, hai lão nhân khác và năm cao thủ của ba phái Thiếu Lâm Võ Đương Nam Nhạc, thế mà Xích Hổ Tống Công Đạt mới đánh một chưởng đã sợ chạy mất đi thật là điều khó hiểu.

Tuy võ công của Tống Công Đạt lừng danh giang hồ nhưng so với Diêm Vương Phán, Sinh Tử Phán và Thừa Sai Khách chưa phải là hơn nhiều lắm.

Chẳng lẽ hắn có gì uý kỵ.

Quần hùng xôn xao nghị luận một lúc rồi dần dần tản khai chỉ còn cao thủ các phái có người bị giết còn ở lại để lo xử lý hiện trường.

Trong thành vang tiếng mỏ cầm canh.

Đang giữa canh ba.

Chính lúc ấy thì có ba nhân ảnh hướng tới Bạch Cẩu Cương một lục một lam và một bạch.

Đến gần bãi lam y nhân đi trước đưa mắt nhìn quanh ngạc nhiên nói:

- Lạ thật, hai lão nhân đó đã tám chín mươi tuổi chẳng lẽ còn thất ước?

Bạch y nhân đi thứ hai nói:

- Không đâu, sư huynh không nghe dọc đường người ta đều nói là có rất đông cao thủ võ lâm tập trung ở bãi Bạch Cẩu Cương mà.

Đi thứ ba là một lục y thiếu nữ chạy tới giữa bãi nhìn một lúc rồi kêu lên:

- Xem này ở đây vừa xảy ra một cuộc sung sát, đất bị cày tung có rất nhiều vết máu còn chưa khô nữa.

Ba người này chính là Lâm Đoàn Nghĩa với hai vị Phương gia huynh muội.

Sau khi ngủ một giấc sang canh ba họ mới tới chổ hẹn, nhưng đến nơi thì cuộc chiến đã kết thúc.

Phương Đạt lắng tai nghe rồi chợt nói:

- Tiểu muội nghe có tiếng đào đất, chắc rằng người ta đang chôn cất tử thi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Để tôi đến đó xem.

Lời còn chưa dứt thì có mấy người lướt tới hiện trường.

Phương Đạt cười nói:

- Chúg tới rồi, hai vị ca ca hãy đứng đây đón tiếp bằng hữu để muội đi xem ai bị giết.

Nói xong lách mình đi ngay.

Vừa lúc ấy chín mười nhân ảnh bổ tới vây lấy hai thiếu niên.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 33: Hàn thiết lão nhân

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới thấy đối phương gồm hai lão tăng tuổi độ lục tuần hai đạo sĩ đã vào tuổi cổ lai hy, ba lão nhân râu tóc bạc xoá và hai thiếu niên khá anh phong tuấn tú và một trung niên hán tử.

Lúc ở khách điếm người hẹn chàng và Phương Thông tới đây là hai lão nhân khác, bây giờ thấy mấy người lạ hoắc Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi sửng sốt.

Cả mười người mặt đều biến sắc.

Lát sau một lão nhân tiến lên một bước, quát lên:

- Lâm tiểu tử, ngươi giết người như thế còn chưa đủ hay sao mà còn đưa thêm đồng đáng tới đây nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh ngạc hỏi:

- Tại hạ và lão trượng vô cừu vô oán, tại hạ mới tới đây sao có chuyện mới giết người và gọi thêm đồng đảng?

Lão nhân hừ một tiếng nói:

- Ngươi còn định lừa chúng ta nữa sao? Ngươi bị Tống Công Đạt đánh một chưởng sợ mà chạy đi sao còn chối?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói tới Tống Công Đạt càng ngạc nhiên vội hỏi:

- Tống tiền bối đuổi tại hạ đi ư? Chẳng lẽ có người rất giống tại hạ vừa ở đây giết người?

Lão nhân quát:

- Câm miệng, ngươi là Phấn Diện Độc Lang Lâm Đoàn Nghĩa còn chối nữa không?

Ngươi đã giết mười người nếu Tống Công Đạt không kịp tới chưa biết còn bao nhiêu nạn nhân khác nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Quả là có kẻ mạo danh mình đến đây giết người còn xưng danh Phấn Diện Độc Lang nữa. Nhất định phải tra ra cho bằng được hắn.

Nghĩ đoạn liền nói:

- Lão trượng sai rồi, tại hạ đúng là Lâm Đoàn Nghĩa thật nhưng không phải Phấn Diện Độc Lang, việc mà lão trượng vừa nói không phải là do tại hạ làm.

Một lão nhân khác bước lên nói:

- Không phải ngươi thì ai?

- Làm sao tại hạ biết được?

Lão nhân nặng nề hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nảy ra một ý liền hỏi:

- Vừa rồi hung thủ giết người bằng hung khí gì?

Lão nhân quay lại hỏi trung niên hán tử:

- Trương Vân Sơn, tới đây trả lời đi.

Trung niên hán tử bước lại gần đáp:

- Bằng chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Thế thì được, tại hạ có cách chứng minh không phải là mình làm.

Dứt lời nhằm một cây cổ thụ cách đó mười trượng đánh tới một chưởng.

Chỉ nghe ầm một tiếng cây cổ thụ bị chàng đánh trúng bật cả gốc đổ xuống làm chấn động cả khu rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn sang trung niên hán tử có tên Trương Vân Sơn hỏi:

- Các hạ xem chưởng lực của tại hạ với chưởng của tên vừa tới đây giết người có giống nhau không?

Trương Vân Sơn đáp:

- Đúng là có khác nhau, chưởng tên vừa rồi có bốc lên khói màu lam.

Một lão nhân phản bác:

- Cái đó có gì lạ? Bây giờ hắn không phát cương khí để lừa chúng ta thì làm sao có khói màu lam được?

Lão nhân kia tiếp lời:

- Nếu vừa rồi Tống Công Đạt không đuổi ngươi thì Hàn Thiết Lão Nhân ta đã đánh nát thây thứ võ lâm bại hoại ngươi rồi.

Dứt lời vung chưởng sấn tới định xuất thủ.

Lão nhân kia vội kéo tay ngăn lại nói:

- Hàn Thiết lão ca, chớ coi thường. Hắn là truyền nhân của lão quái vật Phương Bất Bình ...

Lão chưa dứt lời thì một nhân ảnh lao tới như ánh chớp.

Chỉ nghe bốp một tiếng lão này bị trúng một tát, lảo đảo lùi lại hai bước nhổ ra một bãi máu lẫn hai cái răng.

Người xuất thủ là Phương Thông.

Y tát xong hừ một tiếng nói:

- Lão tặc mau báo danh tính ra, thiếu gia nhất định sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Lão nhân kia không hiểu vì sao bỗng dưng mình bị đánh, tức giận quát lên:

- Ngươi là ai? Lão phu vừa chửi tổ tông ngươi sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói trong bụng cười thầm.

Một lão đạo chắp tay nói:

- Vô lượng phật.

Rồi bước lên nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hành vi của Lâm thí chủ mấy tháng qua đã gây nên sự công phẫn trong võ lâm, nếu thí chủ hãy còn lương tri thì xin hãy cùng bần đạo về Võ Đương, mời cửu đại môn phái đến cùng thương nghị đại sự võ lâm.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Đạo trưởng có thể cho biết tôn hiệu không? Định đưa tại hạ đến Tam Thanh Quán bằng cách nào?

- Bần đạo hiệu Vô Vi, nếu Lâm thí chủ nguyện ý tới Tam Thanh Quán đương nhiên tệ phái sẽ nghênh đón như vị thượng khách.

Lâm Đoàn Nghĩa xuất thân từ võ lâm thế gia lại theo học Phục Ma kiếm khách mấy năm nên biết rõ một số nhân vật các môn phái lớn trong giang hồ.

Trong phái Võ Đương thì những đạo sĩ có chữ Vô là cùng bối phận với chưởng môn nhân Vô Trần đạo trưởng.

Chàng liền chắp tay nói:

- Nguyên là Vô Vi đạo trưởng, tại hạ thật thất kính. Còn về vấn đề mà đạo trưởng mới yêu cầu, vì tại hạ còn mối gia thù của gia phụ ân sư và nhiều nhân vật đồng đạo khác nên không thể nhận lời đến Võ Đương được.

Chợt thấy một lão hoà thượng bước lên nói:

- Nếu thí chủ thấy đến Võ Đương xa xôi mất nhiều thời gian thì xin quá bộ đến tệ tự được không?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Dám hỏi quý tự ở đâu?

Lão tăng đáp:

- Bần đạo tiểu hiệu Minh Hoá, chấp chưởng nam chi Thiếu Lâm.

Một trong hai lão nhân bên kia đang tranh chấp với Phương Thông chợt nói:

- Được, Minh Hoá đạo hữu hãy mang tên họ Lâm đi đi. Để huynh đệ giáo huấn tiểu tử vô danh này.

Phương Thông hừ một tiếng nói:

- Lão tặc ngươi mà xứng ư?

Lão nhân nổi giận vung chưởng đánh ra.

Hai người này đáng lẽ đã giao chiến từ lâu chỉ vì Lâm Đoàn Nghĩa đối đáp với Vô Vi đạo nhân nên còn nhịn lại để nghe, nay chính lão nhân châm ngòi cho cuộc xung đột.

Một chưởng lão vừa đánh ra tạo nên một áp lực cực mạnh làm gió nổi lên ào ào, đủ thấy công lực của lão đã đạt tới mức xuất thần nhập hoá.

Phương Thông lướt mình nhẹ tránh đi, cười nói:

- Với chút võ công xoàng xĩnh của phái Nam Nhạc mà cũng dám nhe nanh múa vuốt quả là chuyện nực cười.

Thấy lão nhân chỉ đánh ra một chưởng đã bị thiếu niên kia nhìn ra lai lịch mấy cao thủ tại hiện trường đều sửng sốt.

Minh Hoá đạo nhân bước tới gần lão nhân lại nói:

- Xin Tào lão hiệp chớ vội xuất thủ, nay võ lâm đang đứng trước đại hoạ sao còn chuốc thêm cường địch?

Lão nhân họ Tào ưỡn ngực nói:

- Chỉ cần một chưởng là trả được hận.

Hàn Thiết Lão Nhân tiếp lời:

- Đúng đúng lão hũ đồng ý.

Dứt lời nhảy đến cùng lão nhân họ Tào liên thủ phát ra một chưởng.

Cùng lúc lão nhân còn lại cũng lao ra xuất thủ nhằm vào Phương Thông.

Hợp chưởng của ba lão nhân uy lực không phải tầm thường chỉ e trong võ lâm không ai đối phó nổi.

Thanh ảnh của Phương Thông nhoáng lên một cái đã biến mất.

Chỉ nghe bình bình hai tiếng y xuất hiện sau lưng ba lão nhân vung chưởng đánh ra chỉ riêng Hàn Thiết Lão Nhân tránh được còn lại hai lão kia trúng mỗi người một chưởng chồm tới mấy bước.

Phương Thông cười nói:

- Hàn Thiết Lão Nhi quả có bản lĩnh nếu không cũng nếm một chưởng của thiếu gia rồi.

Ba lão nhân thẹn quá tức giận đỏ mặt tía tai định xông vào đánh nữa nhưng Lâm Đoàn Nghĩa ngăn lại nói:

- Xin các vị lão trượng hãy dừng tay. Vừa rồi sư huynh tôi hạ thủ lưu tình nếu không e hai vị chẳng còn mạng đâu. Qua đó đủ thấy huynh đệ chúng ta không có ý giết người, việc hôm nay Lâm Đoàn Nghĩa xin thề sẽ tra ra hung thủ. Chúng ta hãy dừng ở đây hẹn ngày khác gặp lại được chăng?

Tất cả những người ở hiện trường đều thấy rõ đúng là đối phương đã hạ thủ lưu tình.

Nếu đúng là hai thiếu niên muốn giết người thì chỉ e mấy mươi người ở đây tối nay khó mà sống sót.

Hàn Thiết Lão Nhân trầm giọng hỏi:

- Sau này chúng ta sẽ tìm ngươi ở đâu?

Phương Thông cười nói:

- Kim lão nhi, ta sẽ còn tìm ngươi để giải quyết một vụ công án năm xưa nữa đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Vị sư huynh này bây giờ mới vào Trung Nguyên lần đầu sao lại có ân oán với Hàn Thiết Lão Nhân và biết được lão ta họ Kim?

Hàn Thiết Lão Nhân càng ngạc nhiên hơn hỏi:

- Tiểu tử chưa đáng là bậc cháu của ta, lão phu lại nhiều năm không bước ra giang hồ vậy giữa chúng ta có ân oán gì?

Phương Thông nói:

- Bây giờ nếu nói ra ngươi sẽ chạy mất thì sao? Chỉ cần hỏi người ở đâu là được.

Hàn Thiết Lão Nhân hừ một tiếng nói:

- Nếu ngươi có gan thì ba tháng sau tới Vô Lương Sơn gặp ta.

Phương Thông gật đầu:

- Rất tốt, ta không biết Vô Lượng Sơn ở đâu nhưng nhất định ba tháng sau sẽ tìm đến.

Hàn Thiết Lão Nhân nói:

- Hẹn gặp lại.

Rồi cùng hai lão nhân và trung niên hán tử Trương Vân Sơn rời khỏi hiện trường, chỉ lát sau đã khuất vào màn đêm.

Chờ cho bốn người đi khuất Minh Hoá đại sư nói:

- Hai vị đã ước với Hàn Thiết Lão Nhân ba tháng sau đến Vô Lượng Sơn, nay Lâm thiếu thí chủ nóng lòng báo thù bần tăng không ép nữa, chỉ mong hai vị đừng gây thêm sát kiếp, nếu không sớm muộn gì cũng không thoát được công đạo của võ lâm đâu.

Phương Thông chỉ hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay đáp:

- Thiền sư và chư vị cứ yên tâm, tại hạ và sư huynh không vô cớ giết người đâu. Ba tháng sau tất có điều giải trình với võ lâm đồng đạo.

Mấy vị hoà thượng đạo nhân và hai thiếu niên không biết nói gì thêm, nói mấy lời từ biệt rồi theo nhau lướt đi.

Phương Thông nhìn theo nói:

- Mấy nhân vật đó mà cũng là bá chủ một phương, nếu ta là người ác độc thì hôm nay đừng mong có tên nào sống sót. Sư đệ cũng quá khách khí, lẽ ra phải giáo huấn cho mỗi tên một trận.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Cửu đại môn phái không phải là cao thủ tuyệt nghệ gì nhưng được tiếng là đại diện cho chính nghĩa giang hồ, thực ra họ căm hận tiểu đệ là phải. Chắc rằng hai lão nhân lúc tối nói ở khách điếm là có thực, không biết là tên ma đầu nào mạo xưng tiểu đệ tàn sát người trong võ lâm như vậy?

Phương Thông nói:

- Ta cho rằng việc này có liên quan đến Hàn Thiết Lão tặc, hắn cứ khăng khăng đổ tội cho ngươi chẳng phải là vô cớ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lát rồi trầm ngâm nói:

- Đúng là thái độ của lão rất đáng ngờ.

Chàng chợt hỏi:

- Vừa rồi nghe sư huynh nói chẳng lẽ ân sư với lão tặc đó ngày xưa từng có ân oán gì?

- Cha thường nói trong số các nhân vật võ lâm Trung Nguyên thì Hàn Thiết Lão Nhân võ nghệ cao hơn cả, ngày xưa hai người giao thủ, kết quả bất phân thắng bại. Vừa rồi ta thử một chiêu Quảng Phá Xuân Phong nhưng chẳng thấy hắn có gì ghê gớm.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị hỏi:

- Chẳng lẽ lão tặc đó cũng là giả mạo?

Phương Thông đáp:

- Cũng chưa chừng ... mà sao bây giờ Đạt muội vẫn chưa quay lại?

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Mau đi tìm.

Từ xa có tiếng quát hai người liền bổ về phía đó.

Đi chừng hai trượng thì nghe rõ âm thanh của một cuộc đấu, cả hai cùng dốc tận khinh công lao vút đi.

Trên bãi đất rộng chừng mẫu bảy tám người đang vây lấy một người nhỏ bé ở giữa tấn công, đó chính là Phương Đạt.

Nàng thi triển thân pháp Hồi Vân bộ thấp thoáng giữa bảy tám tên địch, hai tay phát chưởng liên hồi.

Đối phương tuy đông người nhưng vẫn không chiếm được ưu thế, nhưng nhìn qua cũng biết chúng có thân thủ cao cường,

Phương Đạt phát Tiêu Phong chưởng nhưng vẫn không làm gì được chúng.

Bọn vây công thấy có hai người lao tới cùng thét lên một tiếng hợp lực đánh tới Phương Đạt một chưởng.

Chỉ nghe bình một tiếng như trời long đất lỡ Phương Đạt bị chấn lùi ba bước ngã ngồi xuống.

Phương Thông lao tới vung chưởng đánh lui địch nhân rồi cúi xuống đỡ tiểu muội lên, lo lắng hỏi:

- Muội có sao không?

Bọn kia lao mình chạy biến.

Phương Đạt đứng lên nhoẻn miệng cười nói:

- Có gì đâu?

- Muội không bị nội thương chứ?

- Bọn đó làm sao đả thương được muội?

Hai thiếu niên nghe nói vậy mới yên tâm.

Phương Thông hỏi:

- Chúng là ai?

Phương Đạt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vừa rồi muội gặp một thiếu niên rất giống sư huynh công lực cũng tương đẳng, hắn tiếp được ba chưởng của muội ...

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ hắn là một trong hai tên vừa được Long Tự Thập Tam Tôn thu nhận mà sư nương đã nói? Lẽ ra phải bắt hắn mới được.

Chợt vang lên một tràng cười rồi thấy hai lão nhân bước tới hiện trường.

Một người tới trước Lâm Đoàn Nghĩa cười hô hô nói:

- Không biết Lâm thiếu hiệp còn nhớ lão phu không?

Lâm Đoàn Nghĩa vừa nhìn đã nhận ra ngay Tang Quỳ Tử và Câu Trầm Tử mà mình đã gặp ở Trúc Luận Đảo.

Lần ấy hai người này cùng mấy vị chủ nhân Trúc Luận Đảo bàn kế kích cho Hổ tôn và Long tôn xung đột với nhau, võ lâm bạch đạo nhân đó mà tiêu diệt bọn chúng. Chính chàng cũng tán thành kế hoạch này.

Nghe hỏi chàng liền chắp tay đáp:

- Nguyên là hai vị tiền bối, trước hết xin giới thiệu đây là sư huynh và sư muội của tại hạ.

Chàng quên rằng hôm đó mình tự xưng là Lâm Hưng ca ca của Lâm Đoàn Nghĩa để không thừa nhận mình là truyền nhân của Phương Bất Bình cho khỏi phiền phức.

Tang Quỳ Tử ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Hưng thiếu hiệp trở thành môn hạ của Phương Bất Bình từ bao giờ thế?

Lâm Đoàn Nghĩa biết mình lỡ lời lúc đó mới nhớ lại tình cảnh ở Trúc Luận Đảo, đành cười đáp:

- Tại hạ chính thức bái sư nhập môn từ nửa năm trước.

Tang Quỳ Tử à một tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp đã gặp lệnh đệ chưa?

Phương Đạt chợt cười phá lên.

Tang Quỳ Tử là người lão luyện giang hồ thấy tình cảnh liền hiểu ra sự việc nghiêm mặt hỏi:

- Rốt cuộc thiếu hiệp là Lâm Đoàn Nghĩa hay Lâm Hưng?

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Thực ra vãn bối đúng là Lâm Đoàn Nghĩa chỉ vì ...

Câu Trầm Tử không để chàng nói hết quát lên:

- Ngươi dám lừa chúng ta?

Lời chưa dứt đã nhảy tới đánh một chưởng.

Phương Đạt liền điểm tới uyển mạch lão ta.

Câu Trầm Tử biết lợi hại thu chiêu về quát:

- Các ngươi lại dám bạo hành nữa sao?

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Nếu chúng ta bạo hành thì chiêu vừa rồi ngươi đã không còn mạng, bọn vừa rồi cũng đứng mong có ai chạy thoát.

Tang Quỳ Tử thấy Lâm Đoàn Nghĩa mạo xưng mình là Lâm Hưng tin rằng nhất định có liên quan đến những vụ thảm án trên võ lâm thời gian qua, tức giận nói:

- Ta chưa biết ngươi có tội ác gì nhưng tiểu tử họ Lâm thảm sát hàng trăm cao thủ võ lâm đó không phải là bạo hành là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận hỏi:

- Tại hạ thảm sát nhân vật võ lâm các hạ có tận mắt thấy không?

- Lão phu thấy tận mắt ngươi giết ba người của Long Tự Thập Tam Tôn ở gần Vương Ca Trang.

- Đó là tại hạ báo thù cho Thất Dương Đao Thạch sư thúc và Thần Châu Nhất Cái Hoa tiền bối vừa bị chúng giết cũng là báo thù cho gia phụ, gia sư và nhiều nhân vật võ lâm khác bị chúng sát hại.

Câu Trầm Tử hừ một tiếng nói:

- Chớ biện bạch vô ích, ngươi hiếp dâm tôn nữ của Mi Cổ Thương, đệ tử Thanh Linh phái, tàn sát một trăm hai mươi tám cao thủ võ lâm, sát hại toàn bộ Thiên Phong Bảo của Vương Thiên Nhiên tới sáu mươi mốt người còn đến tận phái Võ Đương Nga Mi ... giết hại rất nhiều đệ tử, còn hôm nay ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Đừng nói nữa, ta chính đang cần tìm kẻ mạo danh để tính sổ với hắn đây.

Câu Trầm Tử cười nhạt nói:

- Kẻ mạo danh ư? Hung thủ chính là ngươi còn tìm ai nữa?

- Bây giờ các ngươi không tin nhưng khi ta bắt được hắn thì sẽ tin thôi.

Câu Trầm Tử ngửa mặt cười to một tràng xong rồi mới nói:

- Tiểu tử ngươi còn muốn đi sao? Lão phu phải báo thù cho mấy vị Diêm Vương Phán, Thần Tiên Đoạt và tám người khác bị ngươi sát hại.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Hoán lão trượng có tự tin thắng được chúng tôi không?

Tang Quỳ Tử trả lời:

- Còn có lão phế vật ta đây nữa.

Chính lúc ấy lại có thêm một người lao tới quát to:

- Lão phu cũng góp một tay trừ gian tặc.

Chớp mắt đã thấy xuất hiện một lão nhân tám chín mươi tuổi râu tóc bạc trắng nhưng da dẻ hồng hào nhìn rất tráng kiện.

Theo sau lão còn bảy tám người khác nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn đối phương nói:

- Tại hạ không muốn vô cớ đả thương ai cả, xin các vị đừng bức người thái quá.

Lão nhân vừa đến nói:

- Tiểu tặc ngươi đừng giảo hoạt nữa. Tối nay chúng ta không giết được ngươi thì đâu còn chính nghĩa võ lâm nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ mình vừa đi khỏi Trung Nguyên nửa năm mà đả xảy ra nhiều biến cố trọng đại như thế.

Xem tình thế hôm nay nếu không chứng tỏ cho đối phương biết thân thủ của mình thì khó minh oan, liền cười to một tràng nói:

- Ai chết ai sống còn chưa biết, nếu các vị đã muốn dương danh chính nghĩa thì trước hết hãy báo tính danh ra.

Tang Quỳ Tử cười nói:

- Có thêm người của Phi Hổ Tôn tiểu tử ngươi không thoát được đâu.

Nghe giới thiệu lão nhân là người của Phi Hổ Tôn, vì Tống Công Đạt gia gia Tống Ngọc Thu cũng là người của Hổ tôn nên Lâm Đoàn Nghĩa không muốn gây chuyện phiền phức, hướng sang hai lão Tang Quỳ Tử và Câu Trầm Tử ôm quyền nói:

- Tại hạ trước hết muốn đấu với Doãn Hoán nhị lão một trận, thế nào?

Phi Hổ lão nhân chợt sấn lên nói:

- Ai xuất thủ trước sau gì cũng như thế cả.

Phương Đạt chợt quát:

- Khẳng khái lắm, tiếp chiêu.

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Phi Hổ lão nhân lập tức đưa chưởng lên nghênh địch.

Bình.

Phi Hổ lão nhân bị chưởng lực đối phương đánh bật lùi ba bước.

Lão không ngờ một thiếu nữ mới mười lăm mười sáu tuổi lại có công lực kinh nhân như vậy thẹn quá hoá giận quát lên:

- Tiện tỳ xem chưởng.

Tang Quỳ Tử và Câu Trầm Tử vừa rồi đã thấy Phương Đạt đấu với bảy tám người tin rằng Phi Hổ lão nhân không phải là đối thủ nên cùng xông ra trợ lực cho lão.

Phương Thông thấy vậy hừ một tiếng nói:

- Các ngươi tự cho mình là những nhân vật chính phái mà nói năng càn rỡ lấy đông thắng ít, chính phái gì chứ? Cứ xông vào hết cả đi. Càng nhiều càng tốt.

Nghe nói thế bảy tám tên cùng đi với Phát hiện Hổ lão nhân cùng xông vào.

Lâm Đoàn Nghĩa biết Phương gia huynh muội quyết không kém đối phương nên khoanh tay đứng nhìn.

Chợt thấy đám đông mười mấy người lao tới quát lên:

- Tiểu tử sợ không có ai thu thập ngươi sao?

Trong số mười mấy người vừa tới thì ba người lao vào Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ đánh ngay.

Chỉ trong chốc lát hơn hai chục người đã vây lấy ba thiếu niên nam nữ tấn công như vũ bão.

Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ còn kiêng kỵ mấy phần nhưng Phương Thông thì đã nổi giận quát lên:

- Lấy đông thắng ít không cần nghe trắng đen phải trái, các ngươi tự xưng là chính nghĩa nhưng chỉ là bọn vô sỉ mà thôi.

Chợt có người tiếp lời:

- Thứ bại hoại võ lâm đó để làm gì?

Lời vừa dứt đã thấy ba nhân ảnh lao vào vòng đấu, tay cầm kiếm vung lên sáng loá.

Ba người này quả là hung thần ác sát, vừa nhập trường đấu đã xuất chiêu sát thủ.

Tiếng rú thảm lập tức vang lên ngay chiêu đầu tiên đã có người bị trúng kiếm gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa thấy ba người vừa xuất hiện gồm hai lão nhân và một thiếu niên chừng hai mươi hai mốt tuổi.

Chàng vội xuất chưởng đẩy lui đối phương rồi nhảy sang ba người vừa mới đến nói:

- Các vị hãy dừng tay đừng loạn sát, tại hạ không muốn vì hiểu lầm mà để nhiều người phải bị giết oan.

Một trong số hai lão nhân hừ một tiếng nói:

- Bọn này tự xưng là chính nghĩa nhưng hành động giống như phường vô lại, để lại làm gì?

Phương Đạt cũng lao sang chặn trước mặt hai lão nhân quát:

- Chúng ta không muốn giết người ai khiến các ngươi tới đây hạ độc thủ?

Thiếu niên nói:

- Kỳ thật, giúp các ngươi đối địch vậy là sai ư?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ rằng tuy đối phương xuất thủ hơi nặng tay nhưng họ tới đây là do hảo ý muốn giúp mình, liền cười nói:

- Những người này không phải là địch nhân của chúng tôi chỉ vì ...

Một trong hai lão nhân có diện mạo cực kỳ xấu xí, đưa mắt nhìn lão nhân kia cười nhạt nói:

- Chúng ta do hảo ý mà tới đây, đối phương chẳng những không thuận tình mà còn trách móc. Chúng ta đi thôi.

Nhưng Phương Thông đã nhảy sang ngăn lại nói:

- Được chúng ta xin nhận thịnh tình, nhưng xin ba vị hãy để lại danh tính để sau này còn báo đáp.

Lão nhân xấu xí lạnh lùng đáp:

- Bọn lão phu chẳng cần nhận báo đáp của ngươi đâu.

Dứt lời hai người kia tung mình nhảy khỏi trường đấu lao đi.

Phương Thông ngơ ngác nhìn theo cười khổ nói:

- Võ lâm Trung Nguyên thật đa sự, chúng ta mới đến đây chưa được một ngày mà đã gặp nhiều điều phiền nhiễu như thế, sau này còn tới mức nào nữa?

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Có gì phải sợ? Lần sau nếu xảy ra trường hợp tương tự cứ thẳng tay mà đối phó, giết người cũng được xem chúng làm gì?

Lúc đấy quần hùng thấy đối phương quá lợi hại không địch nổi, nhân lúc Lâm Đoàn Nghĩa và hai lão nhân đối đáp nhau bỏ đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy mấy người bị trúng kiếm của hai lão nhân và trung niên hán tử trong đó có người còn rên rỉ, thở dài nói:

- Những người này tuy không biết phải trái trắng đen nhưng ba người đó lại quá ác độc.

Sư huynh có mang theo thuốc chữa thương thì hãy cứu giúp họ đi.

Chợt nghe có tiếng người nói:

- Tiểu tử đừng làm bộ méo khóc chuột, khéo làm ra vẻ từ bi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 34: Người chết hồi sinh

Lâm Đoàn Nghĩa nghe tiếng nhìn lại thấy người vừa nói là một lão nhân chừng năm mươi tuổi bị trúng kiếm cụt mất một chân nằm dưới đất, vội đến gần nói:

- Xin lão trượng chớ hiểu lầm ...

Lão nhân gượng nhổm người lên quát:

- Hiểu lầm gì? Ba người vừa rồi rõ ràng là đồng bọn của ngươi, một bên đấm một bên xoa. Ngươi có thể lừa người khác chớ sao bịp được Thông Thiên Hiểu ta?

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh hỏi:

- Lão trượng là Độ tiền bối ở Cửu Hoa phái?

Lão nhân tự xưng Thông Thiên Hiểu đáp:

- Không sai.

Phương Đạt nhìn ca ca cười nói:

- Lão nhi này đã tới quỷ môn quan rồi mà còn hồ đồ chưa rõ trắng đen, thế mà cũng tự xưng là Thông Thiên Hiểu.

Độ lão nhân tức giận quát lên:

- Ngươi nói gì?

Phương Đạt thản nhiên đáp:

- Ta cười ngươi sắp chết mà chưa tỉnh ngộ.

Lâm Đoàn Nghĩa vội can ngăn:

- Sư muội người ta đang bị thương đừng làm lão trượng thêm tức giận.

Phương Đạt liếc xéo chàng đáp:

- Đối với loại hồ đồ đó thì giúp chỉ bằng thừa thôi.

Rồi vậy Phương Thông nói:

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời lướt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai huynh muội đi rồi mình không có thuốc chữa thương, cúi xuống thấy chân lão nhân đã bị bế huyệt cầm máu liền nói:

- Lão trượng hãy bảo trọng, tại hạ nhất định sẽ tra rõ chuyện này.

Lão nhân quát lên:

- Đồ lòng lang dạ sói cút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết nói gì đành đuổi theo Phương gia huynh muội.

Phương Đạt hỏi:

- Huynh không cứu hắn nữa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cười ngượng nghịu không đáp.

Ba người quay về khách điếm.

Lâm Đoàn Nghĩa đi chậm lại hỏi:

- Sư muội làm sao lại đánh nhau với mấy người kia thế?

Phương Đạt đáp:

- Muội nghe có tiếng người đào đất mới đến xem thì thấy có người lướt qua gọi một tiếng 'tiện tỳ', muội tức giận đuổi theo tới chổ chúng ta vừa giao thủ thì mười mấy tên phục sẵn nhảy ra vây đánh.

Phương Thông giận dữ nói:

- Tên đó đã giả mạo sư đệ được thì nhất định sẽ có lúc giả mạo huynh muội chúng ta thôi, từ nay ba người cứ đi với nhau xem chúng làm được gì.

Phương Đạt tán thành ngay:

- Đúng, chỉ cần chúng ta thấy kẻ nào tướng mạo giống là đánh.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư muội nói cũng có lý nhưng không phải lúc nào chúng ta cũng đi với nhau.

- Nhưng võ nghệ và binh khí của chúng ta đương nhiên kẻ địch không thể giả mạo được.

Phương Thông hỏi:

- Bây giờ sư đệ muốn đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Đã lâu tiểu đệ chưa về lạ bổn trang, nay muốn về viếng gia phụ mẫu và ân sư Phục Ma kiếm khách.

oo Mấy ngày sau ba người về tới Tùng Vân Sơn Trang.

Mới vượt qua rừng tùng thấy cổng trang viện mở toang, Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi sửng sốt.

Trước đây trước khi rời đi chàng đã đóng cửa trang chặt chẽ, không những bây giờ mở ra mà nhìn trang viện được tu chỉnh lại ngăn nắp giống như vừa được trùng kiện, khác hẳn một nơi hoang phế tiêu điều.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Không biết ai đã tu chỉnh lạ bổn tang như vậy?

Đang đứng bần thần chợt có người chạy ra gọi:

- Thiếu gia.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đó là Lâm Toàn lão nô của phụ thân mình liền hỏi:

- Thì ra đại thúc thoát được tai hoạ đã trùng hưng lại bổn trang.

Lâm Toàn ngạc nhiên nói:

- Chính thiếu gia trùng phục lại sao lại bảo là lão phu?

Ba thiếu niên liền hiểu ngay chính tên mạo danh đã làm việc đó.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chúng ta cứ vào trang rồi hãy nói chuyện sau.

Phương Đạt chợt ngăn lại:

- Khoan đã, chúng ta chớ vội vào.

Lâm Toàn ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương này là ai? Thiếu gia chúng ta về trang sao lại không vào?

Lâm Đoàn Nghĩa liền giới thiệu ba người.

Nghe nói cả ba vừa từ Đông Hải về Lâm Toàn vô cùng ngạc nhiên nói:

- Sao lại thế chứ? Sáng nay lão nô thấy thiếu gia ở nhà mãi đến trưa mới ...

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Toàn thúc hắn chính là kẻ mạo xưng tiểu điệt gây nên rất nhiều tai hoạ trong võ lâm.

Lúc ấy từ trong trang có một bọn người đổ ra, trong đó có một lão nhân bước nhanh lên trước nhìn ba thiếu niên đứng trước trang môn, ngạc nhiên nói:

- Vị khách quan này rất giống thiếu gia ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Lâm Tài, ngươi sao lại để kẻ mạo xưng ta vào trang?

Lão nhân đáp:

- Khách quan sao lại nói thế? Lâm Tài này hầu hạ lão trang chủ và thiếu trang chủ đã nhiều năm lý đâu không phân biệt được thật giả?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ rằng đêm đó trong khi mình chôn cất tử thi có cả Lâm Tài, chẳng lẽ vị quản gia đó từ trong mồ sống dậy mà chui lên?

Chàng nhếch môi cười nhạt rồi nhảy tới chộp lấy uyển mạch Lâm Tài.

Lão quản gia tuy có học một ít võ nghệ của lão trang chủ Kim Đao Khách Lâm Vĩ truyền thù nhưng chỉ vào hàng tam tứ làm sao đối phó nổi một cao thủ tuyệt đỉnh như Lâm Đoàn Nghĩa?

Nào ngờ khi chàng vươn trảo chộp tới hắn chỉ lách người là tránh được ngay.

Điều đó càng chứng minh Lâm Tài chỉ là kẻ giả mạo.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng quát:

- Cẩu tặc.

Đồng thời lao tới tên giả mạo vung chưởng đnáh ra.

Tên này vừa quay người chạy vào trang vừa gọi toáng lên:

- Đại thiếu gia lão trang chủ cứu mạng.

Lập tức từ hậu trang mấy nhân ảnh lao ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới thấy người chạy đầu tiên chính là Lâm Hưng ca ca của mình.

Tin rằng hắn cũng là kẻ giả mạo chàng vung chưởng xông vào quát:

- Cẩu tặc chứ chạy.

Chính chàng đã tự tay chôn phụ thân và ca ca của mình còn giả sao được?

Lâm Hưng kinh hãi lùi lại nói:

- Đệ điên rồi sao?

Chưởng lực của chàng làm ba bốn người chạy sau Lâm Hưng giả bị cuốn đi mấy trượng ngã xuống lổng chổng.

Mấy người còn lại hốt hoảng đâm đầu chạy vào đại sảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa đánh không trúng lại tiếp tục đuổi theo Lâm Hưng giả điên cuồng phát chưởng.

Tên này định chạy nhưng Lâm Đoàn Nghĩa không cho hắn thoát, cứ vây lấy tiền sảnh mà đánh.

Hoa viên giả sơn lương đình bị đổ ngổn ngang, đã có mấy tên tráng đinh bỏ mình dưới chưởng.

Từ trên mái sảnh chợt xuất hiện mười mấy người cả già lẫn trẻ trong đó có một lão nhân mặt mũi hồng hào quát lên:

- Kẻ nào dám tới đây gây náo?

Lâm Hưng giả tung mình nhảy lên nóc sảnh nói:

- Có người giả mạo thiếu gia.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng nhảy theo quát:

- Ta cần giết hết bọn giả mạo các ngươi.

Từ mái nhà mười mấy người cùng quát lên, nhất tề vung chưởng đnáh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa chạm chân tới mái bị hợp chưởng đánh bật lên cao bảy tám trượng rơi ra tầng ngoài tường viện.

Phương gia huynh muội vẫn đứng yên chưa động thủ.

Phương Đạt định chạy vào kết hợp với Lâm Đoàn Nghĩa đối địch nhưng bị Phương Thông ngăn lại.

Y xuất thủ như chớp khống chế Lâm Toàn rồi đến bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư đệ chúng ta tra rõ trắng đen rồi động thủ cũng chưa muộn.

Bấy giờ đã có mấy chục người chạy ào ra trang môn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trong số đó có kẻ giả mạo phụ thân mình Lâm Vĩ, tên giả Lâm Hưng, có cả sư phụ và sư thúc mình Phục Ma kiếm khách và Thất Dương Đao Thạch Lục cùng rất nhiều cao thủ

võ lâm còn sống và đã chết như Long Oải Bà Bà Lộ Băng, Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng, Thanh Linh đạo cô, Ngô Thiên Tam Lão Hoàng Kim Độ, Hoàng Phủ Hạo và Hoa Thiên Lý, Tề Đông Nhị Tẩu.

Trong số đó thì Ngô Thiên Tam Lão và Thanh Linh đạo cô là còn sống nhưng chàng không nhận ra là thật hay giả.

Tên giả mạo Kim Đao Khách Lâm Vĩ bước tới đối diện Lâm Đoàn Nghĩa quát hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Đã mạo xưng nhi tử ta gây sự bên ngoài nay còn dám thượng môn làm náo. Nếu không chịu kha rõ tính danh lai lịch thì đừng hòng thoát ra khỏi Tùng Vân Sơn Trang này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Ác ma, ta sẽ bóc trần bộ mặt thật của ngươi.

Tên giả mạo Kim Đao Khách Lâm Vĩ quay sang Phục Ma kiếm khách cười hắc hắc nói:

- Ngươi thấy có kỳ quái không?

Phục Ma kiếm khách nói:

- Lão phu thấy thân thủ ngươi bất tục cớ sao lại giả mạo môn hạ lão phu hành hung gây hoạ? Nay có mặt anh hùng võ lâm ở đây cả, còn không chịu khai thật ra?

Lâm Đoàn Nghĩa rít lên:

- Ngươi giả mạo sư phụ ta còn dối ai được?

- Ngươi căn cứ vào đâu mà nói ta giả mạo?

- Vì sư phụ ta đã chết.

Phục Ma kiếm khách hừ một tiếng nói:

- Nếu ngươi tự nhận là thật thì thử thi triển Phục Ma kiếm khách xem.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Ta sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Trong lúc giận dữ chàng chỉ có ý nghĩ chứng minh mình không phải là kẻ mạo nhận mà không suy nghĩ thấu đáo nên dùng Gia Mộc tiễn thay kiếm múa tít lên.

Một đạo nhân bước lên nói:

- Kiếm thuật của ngươi quả là tinh thâm, bần đạo Nhất Trần Tử xin thỉnh giáo mấy chiêu ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Các hạ là Thần Kiếm Nhất Trần Tử ở Hoàng Sơn?

- Chính là bần đạo.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Nhất Trần đại sư đã chết dưới tay Quỷ Quốc Thập Hùng tin đó đã truyền khắp giang hồ, ngươi giả mạo vị đó còn ai tin được?

Lão đạo quát:

- Ai nói bần đạo đã chết?

- Hồng Phong Nương Tử đã ước với mấy đệ tử phái Thanh Linh tìm diệt Quỷ Quốc Thập Hùng báo thù cho Nhất Trần đại sư còn giả sao được?

Một lão đạo cô rẽ đám đông bước ra nói:

- Chính tiểu tử ngươi đã làm hại đời thanh bạch của đệ tử bổn phái, Thái Vân và Mi Hồng, tôn nữ của Mi Cổ Thương. Chúng có mắt không tròng để lầm vào tay ngươi, Lâm thiếu hiệp là người chính nhân quân tử thế mà bị hạng ác dâm ngươi giả mạo làm càn làm mất đi danh tiếng cả một đời.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết Thanh Linh đạo cô này là thật hay giả thở dài nói:

- Tiền bối có trách như vậy cũng đúng. Nhưng vãn bối không phải là người mạo danh.

Thanh Linh đạo cô quát:

- Câm miệng, đừng giảo biện vô ích. Bần ni đã gặp Lâm thiếu hiệp còn chịu ân cứu mạng của vị đó làm sao có thể là hạng dâm ác như ngươi được? Ngươi hãy nói lại với phản đồ Thái Vân rằng ta nhất định sẽ lấy mạng nó để giữ môn quy.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thái Vân có nổi ẩn tình không thể nói ra, chỉ hoài mong tiền bối không bị kẻ khác lừa dối.

Thanh Linh đạo cô hừ một tiếng.

Hoàng Kim Độ trong Ngô Thiên Tam Lão chợt nói:

- Hai vị cùng đi với ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa thực thà đáp:

- Họ là sư huynh Phương Thông và sư muội Phương Đạt.

Phục Ma kiếm khách nói:

- Ngươi đã lòi đuôi ra rồi đấy. Lão phu có bao giờ thu nhận hai tên họ Phương nào làm đệ tử chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Thứ cẩu tặc ngươi mà xứng?

Phục Ma kiếm khách nói:

- Có vẻ như chúng là nhi tử và nhi nữ của lão quái vật Phương Bất Bình ... hô hô, người ta nói Phương Bất Bình lấy nhi nữ mình làm vợ vậy không biết hai tên này gọi mẫu thân chúng là thư thư hay mẫu ...

Phương Thông nghiến răng quát:

- Lão tặc là ai mau báo danh ra mà chịu chết.

Phương Đạt cũng thả đôi anh vũ ra chỉ vào hắn ra lệnh:

- Giết hắn đi.

Hai con chim liền bay vụt đi.

Nhưng Phục Ma kiếm khách giả tỏ ra bản lĩnh rất cao cường, hai con chim bay tới thoắt ẩn thoắt hiện nhưng bị hắn phát chưởng dày

đặc không sao tiếp cận được.

Phương Thông nhìn hồi lâu chợt à một tiếng nói:

- Thì ra là lão tặc ngươi, hãy nếm một tên của thiếu gia.

Một mũi Gia Mộc tiễn bay vút ra.

Phục Ma kiếm khách thấy vậy biến sắc lăn đi mấy vòng rồi nhảy vút ra hậu viện.

Phương Thông thu tên về không đuổi theo.

Đối với những người còn sống như Thanh Linh đạo cô và Ngô Thiên Tam Lão thì còn nghi ngờ nhưng đối với Long Oải Bà Bà vì đã tự tay chôn cất lại còn được bà ta di ngôn nhờ mình đem đoạn long đầu trượng tới Lao Sơn giao cho An Kỳ, Lâm Đoàn Nghĩa tin chắc rằng Long Oải Bà Bà đây nhất định là kẻ giả mạo, liền chỉ mặt nói:

- Lão yêu bà mạo danh kia xuất binh khí mà chịu chết.

Long Oải Bà Bà cười nhạt nói:

- Cẩu tử chớ ngông cuồng, hôm nay lão bà ta sẽ lấy cẩu mệnh của ngươi.

Dứt lời vung long đầu trượng nhằm đầu Lâm Đoàn Nghĩa bổ xuống.

Tuy thấy trượng thế cực kỳ uy mảng nhưng chàng không tránh lại vung chưởng phản kích.

Long Oải Bà Bà cảm thấy chưởng lực quá mạnh đành lùi lại một bước, long đầu trượng múa lên thành muôn vàn trượng ảnh tạo

thành một bức tường thành che kín người.

Lâm Đoàn Nghĩa quát to một tiếng mũi Gia Mộc tiễn trong tay thi triển Minh Vương kiếm pháp lao vào giữa vùng trượng ảnh.

Long Oải Bà Bà phát ra một tiếng rú thảm, người bị bắn ra xa hai trượng ngã xuống lăn lộn, cả hai cánh tay bị đứt gọn tới vai, giãy giụa một lúc rồi tuyệt khí.

Giết xong một kẻ giả mạo Lâm Đoàn Nghĩa lao sang chỉ Gia Mộc tiễn vào Thất Dương Đao Thạch Lục nói:

- Bây giờ tới lượt ngươi.

Thất Dương Đao rút đao ra tấn công trước chưa nói lời nào đã chém tới bảy đao.

Lâm Đoàn Nghĩa thi triển Hồi Vân bộ thấp thoáng trong màn đao ảnh, cho dù Thạch Lục đâm chém bao nhiêu cũng không chạm được tới y phục chàng.

Chỉ lát sau màn đao quang biến mất Thất Dương Đao Thạch Lục rú lên, gục xuống giãy đành đạch trong vũng máu.

Bọn giả mạo thấy chỉ trong chốc lát Lâm Đoàn Nghĩa đã giết hai cao thủ trong lòng đều rúng động đưa mắt nhìn nhau.

Chợt có ba lão nhân lao ra quát:

- Tiểu tử nộp mạng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lại thấy đó là Ngô Thiên Tam Lão Hoàng Kim Độ, Hoàng Phủ Hạo và Hoa Thiên Lý không biết nên đối phó thế nào.

Ba người chiếm lấy ba phương vị vây lấy chàng.

Hoàng Kim Độ trầm giọng quát:

- Tiểu tử ngươi tâm địa độc ác như rắn rết, chúng ta lâu nay không tham gia vào chuyện ân oán giang hồ nhưng hôm nay phá lệ quyết giết ngươi trả thù cho đồng đạo võ lâm bị ngươi sát hại.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương nói không sai, Ngô Thiên Tam Lão xưa nay tránh xa những chuyện thị phi giang hồ, xem ra không phải là giả mạo.

Chàng cố thử một câu:

- Ba vị bá phụ có nhờ từng cho tiểu điệt một viên thuốc hoá trang không?

Hoàng Phủ Hạo ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi đúng là Lâm hiền điệt thật?

Lâm Đoàn Nghĩa cả mừng nói:

- Quả nhiên là ba vị áa phụ rồi, may mà tiểu điệt chưa phạm sai lầm. Xin ba vị hãy lùi lại đừng mắc lừa bọn gian tặc.

Hoàng Kim Độ kinh dị hỏi:

- Trong trang có cả phụ mẫu và huynh trưởng của ngươi chẳng lẽ tất cả đều giả mạo?

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh hỏi lại:

- Cả gia mẫu cũng trong trang sao?

Hoàng Phủ Hạo đáp:

- Nếu không phải mẫu thân ngươi chứng thực là lệnh tôn và lệnh huynh chưa chết thì làm sao chúng ta ở đây lâu như vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa nhớ lại lần đó không thấy thi thể mẫu thân, như vậy rất có khả năng tên giả mạo cha chàng đã lừa dối mẫu thân.

Chính chàng lúc ấy cảm thấy máu huyết bốc ngược lên đầu làm đầu óc quay cuồng loạng choạng suýt ngã.

Phương Thông thấy vậy vỗ nhẹ vai chàng hỏi:

- Sư đệ sao thế?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Xin sư huynh và sư muội bảo vệ ba vị bá phụ, đệ cần liều mạng với chúng.

Hoa Thiên Lý thấy chàng phẫn hận như vậy biết là không giả nhẹ giọng nói:

- Hiền điệt nay chủ hung đã xuất hiện nhưng hiền điệt chớ quá kích động mà hỏng mất đại sự đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa được cảnh tỉnh hít sâu một hơi vào cho bình tâm lại nói:

- Hoa bá bá, Nghĩa nhi bây giờ đã bấn loạn không biết nên làm sao nữa.

Hoa Thiên Lý vẫy hai lão huynh lại ba người đứng quanh Lâm Đoàn Nghĩa hướng sang địch nhân cao giọng nói:

- Tam Thiên chưởng đã nhận ra thiếu niên này đúng là Lâm Đoàn Nghĩa, còn thiếu niên bấy lâu nay xuất hiện ở Tùng Vân Sơn Trang là kẻ giả mạo. Nếu Kim Đao Khách Lâm Vĩ không phải cũng là mạo danh thì là một lão hồ đồ có mắt không tròng nhận sai nhi tử.

Lời vừa dứt phía người của Tùng Vân Sơn Trang thảy đều chấn động.

Thanh Linh đạo cô vốn chịu ơn cứu mạng của Lâm Đoàn Nghĩa lập tức lên tiếng trước tiên:

- Hoa đại hiệp không nhận sai chứ?

Hoa Thiên Lý đáp:

- Quyết không sai, xin sư thái sang bên này.

Kim Đao Khách Lâm Vĩ vội nói:

- Hoa huynh chớ hồ đồ, làm sao mà ngu đệ nhận sai con ruột mình được? Lại còn mẫu thân nó nữa ...

Một lão nhân phụ hoạ:

- Đúng đấy. Biết con không ai bằng mẹ, Hoa đại hiệp đừng mắc lừa tiểu tặc đó.

Lâm Đoàn Nghĩa cao giọng hỏi:

- Lão tặc dám để gia mẫu ra gặp ta không?

Nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói thế kim Đao khách Lâm Vĩ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Được tuy ta biết đó là gian kế nhưng ta cũng đáp ứng cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Rồi ngoảnh lại bảo:

- Hưng nhi vào mời mẫu thân ra đây, vạch mặt tên mạo danh này.

Lâm hưng dạ một tiếng chạy vào hậu bảo.

Hoa Thiên Lý vẫy Lâm Đoàn Nghĩa và Phương gia huynh muội đến gần bàn bạc.

Lão thấp giọng nói:

- Lâm hiền điệt, việc hôm nay đúng là thật giả khó phân. Chúng ta thường đi lại với phụ thân ngươi nên biết lúc sinh thời ông rất thích viết nhật ký, chỉ cần đối phương lấy được cuốn đó thì biết rất rõ thói quen sở thích và tâm tính của lệnh tôn, việc mạo xưng chẳng có gì khó. Lát nữa mẫu thân ngươi ra đây, nhất định phải gọi bà ấy sang bên này, việc thật giả giữa mẹ con sẽ không khó nhận ra. Nay Tùng Vân Sơn Trang cao thủ rất đông, Thần Châu Nhất Cái Nhất Trần Tử Tề Đông Nhị Tẩu bất luận là thật hay giả đều có võ công rất cao cường, khi hạ thủ phải thật bất ngờ mới thành công được.

Mấy ngày qua bị người giang hồ ngộ nhận nay được Ngô Thiên Tam Lão an ủi và ân cần khuyên bảo thì vô cùng cảm kích.

Chàng gật đầu nói:

- Đa tạ bá bá đã chỉ dạy, tiểu điệt muốn nhờ sư muội chờ thời cơ đoạt lấy gia mẫu, trong số các cao thủ võ lâm thì một số người như Nhất Trần đại sư thì tiểu điệt chưa biết cụ thể sống chết thế nào nhưng Tề Đông Nhị Tẩu và Thần Châu Nhất Cái là tự tay tiểu điệt

chôn cất tuyệt đối không sai được. Như vậy chúng đều là giả mạo xin sư huynh và ba vị sư bá cứ giết đi.

Mọi người đồng tình ngay.

Chàng nhìn Lâm Toàn vẫn bị khống chế huyệt đạo nằm gần đó nói:

- Phiền sư huynh giải huyệt giúp Toàn thúc thúc.

Phương Thông cười nói:

- Ngu huynh quên mất.

Dứt lời xuất thủ giải khai huyệt đạo cho lão.

Lâm Toàn đứng lên đến trước Lâm Đoàn Nghĩa quỳ xuống vừa nói vừa khóc:

- Nô gia có mắt không tròng không nhận được thiếu gia tội thật không nhỏ, bây giờ mới ngẫm lại những người khác trong trang tuy tướng mạo rất giống nhưng thái độ, cách xưng hồ và tâm tính lại không giống. Vừa rồi ngu thúc đã nghe rõ cả, chắc rằng lão trang chủ cũng là kẻ giả mạo nhưng còn phu nhân ...

Nếu trang chủ phu nhân Song Thương Nữ Khổng Phương là thật tất biết rõ trượng phu là giả như vậy cũng là đồng mưu với địch nhân phản bội lại chồng con mình.

Hoa Thiên Lý sợ Lâm Toàn nói thêm chỉ làm Lâm Đoàn Nghĩa khổ tâm thêm nên mắng át đi:

- Chớ nói nhiều lời nữa, sẽ biết thật giả ngay thôi.

Nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói thế trong số người của Tùng Vân Sơn Trang nữ nhân người càng tỏ ra hoài nghi hơn.

Thanh Linh đạo cô tiến lại gần nói:

- Hoàng Phủ đại hiệp đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hoàng Phủ Hạo cười đáp:

- Thiên cơ không thể lộ, nếu sư thái còn nghi ngờ thì cứ đứng sang bên xem kết quả.

Thanh Linh đạo cô gật đầu nói:

- Thế cũng được.

Rồi đứng riêng ra một chổ Nhiều cao thủ võ lâm vừa rồi thấy Lâm Đoàn Nghĩa một chiêu giết chết Long Oải Bà Bà thêm một chiêu giết luôn Thất Dương Đao Thạch Lục, ai ma chẳng kinh?

Nay thấy Thanh Linh đạo cô chưởng môn nhân một phái tự tách ra ngoài cuộc rất nhiều người làm theo.

Chỉ trong chốc lát đã có hơn nửa trong số người của Tùng Vân Sơn Trang đến tập trung bên cạnh Thanh Linh đạo cô.

Lát sau từ hậu trang một đoàn người tiến ra đi đầu là một thiếu phụ bốn mươi tuổi, tuy mặt có vẻ sầu khổ hơi tiều tuỵ nhưng vẫn giữ lại nhiều vẻ diễm lệ của một nữ nhân tuyệt sắc.

Thiếu phụ đó chính là Song Thương Nữ Khổng Phương thê tử của Kim Đao Khách Lâm Vĩ, mẫu thân của Lâm Đoàn Nghĩa.

Theo đó còn có bốn tên tỳ nữ, cuối cùng là Lâm Hưng.

Vừa ra khỏi trang môn Song Thương Nữ Khổng Phương đã nói to:

- Nghĩa nhi mới rời trang chưa tới một canh giờ đã phát sinh chuyện gì mà làm náo lên thế?

Kim Đao Khách Lâm Vĩ bước lại gần chỉ Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nàng hãy nhìn xem hắn có phải là Nghĩa nhi không?

Khổng Phương nói:

- Sao lại không phải? Nghĩa nhi, sao mới ra khỏi trang một canh giờ mà đã thay y phục rồi? Nào hãy tới đây cho mẹ xem nào.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ nghe giọng nói là nhận ra mẫu thân ngay.

Chàng vội bước lên trầm giọng nói:

- Mẹ.

Kim Đao Khách Lâm Vĩ quát:

- Không được đến gần.

Lâm Đoàn Nghĩa nén lòng đứng lại nói:

- Mẹ người đó không phải là cha đúng không?

Song Thương Nữ Khổng Phương nói:

- Sao không phải? Chắc ngươi điên rồi?

Con không nhận cha nhưng vợ nhận chồng biết tin ai bây giờ?

Lâm Đoàn Nghĩa nghẹn ngào nói:

- Mẹ lại gần đây để Nghĩa nhi ...

Kim Đao Khách Lâm Vĩ ngắt lời:

- Không được.

Khổng Phương trừng mắt nói:

- Chắc ông cũng điên rồi, cái gì mà quát ầm lên chứ? Ta cần nghe Nghĩa nhi ...

Kim Đao Khách Lâm Vĩ lao tới chộp lấy tay bà nói:

- Hắn là giả, ta không cho phép.

Song Thương Nữ Khổng Phương vung tay trái tát bốp vào mặt trượng phu nhưng hắn vẫn giữ chặt tay phải bà ta nói:

- Ngươi không được tiến thêm nữa nếu không đừng trách ta ...

Kiếm pháp nói:

- Thật là kỳ quặc, vì sao không để ta gặp con chứ?

- Hắn không phải là Nghĩa nhi.

- Nói bậy, chẳng lẽ ngươi không nhận ra con ruột của mình?

- Ngươi biết gì? Nghĩa nhi đã được ta sai đi lấy thuốc còn lâu mới về.

Khổng Phương quay lại hỏi:

- Cái gì? Nghĩa nhi là do ta sinh ra làm sao ngươi sai nó đi mà không nói cho ta biết?

Kim Đao Khách Lâm Vĩ đấu dịu:

- Cái đó ta sẽ nói sau, dù sao hắn không phải Nghĩa nhi là được.

- Vậy nó là ai?

- Một kẻ giả mạo Nghĩa nhi để hành hung tác ác trong giang hồ.

Song Thương Nữ Khổng Phương hết nhìn trượng phu lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa vẻ hồ nghi.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Mẹ đừng tin lão tặc đó. Cha đã chết rồi tự tay con chốn cất.

Khổng Phương quát lên:

- Ngươi đừng nói bậy, ta bị Hồi Long Bang bắt đi hơn một năm may được cha ngươi nhờ một số cao thủ võ lâm đến tiêu diệt chúng, huỷ tổng đàn Hồi Long Bang cứu ta ra, sau này mới về đây trùng kiện lại Tùng Vân Sơn Trang sao lại bảo là chết? Ngươi là ai mà giả mạo Nghĩa nhi của ta? Mau nộp mạng.

Lâm Đoàn Nghĩa khẩn thiết nói:

- Mẹ đừng mắc lừa lão tặc đó.

Phương Đạt ở phía sau kéo áo chàng khẽ nói:

- Nhiều lời vô ích, mau thừa cơ lão tặc đó buông tay mà hành động đi.

Lâm Đoàn Nghĩa sực tỉnh đổi giọng quát:

- Bà đã không nhận con đẻ của mình xem ra cũng không phải là mẹ tôi, hãy cút đi cho khuất mắt.

Song Thương Nữ Khổng Phương bị mắng nổi giận vùng khỏi tay Kim Đao Khách Lâm Vĩ lao tới ...

Lão tặc chợt cảnh giác quát to:

- Khéo bị hắn bắt ...

Đồng thời lao tới nắm tay kéo lại.

Chính lúc ấy Phương Đạt và Phương Thông lập tức hành động.

Phương Đạt lao tới như tia chớp quát lên:

- Lão tặc buông tay.

Đồng thời xuất chỉ điểm tới.

Kim Đao Khách Lâm Vĩ cảm thấy chỉ phong điểm sang rất lợi hại vội đưa chưởng lên nhưng cảm thấy cánh tay bị giật mạnh, Song Thương Nữ Khổng Phương đã bị đối phương cướp mất.

Giá như Phương Đạt không chú tâm cướp người thì chỉ e Kim Đao Khách Lâm Vĩ đã bỏ mạng rồi.

Nàng chẳng thèm nhìn hắn đưa Song Thương Nữ Khổng Phương đến trước Thanh Linh đạo cô cười nói:

- Lão sư thái, xin hỏi xem vị phu nhân này có nhận ra trượng phu của mình không?

Khi Phương Đạt cứu người Phương Thông cũng lão đi, thấy muội muội đắc thủ liền đáp xuống chỉ vào mặt Kim Đao Khách Lâm Vĩ nói:

- Lão tặc đừng nghĩ đến việc chạy trốn, chờ lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy mẫu thân đã được cứu đi liền yên tâm ngay, nhảy tới trước mặt Thần Châu Nhất Cái giả lạnh giọng nói:

- Bổn nhân đã tự tay chôn cất ngươi, nay biến thành quỷ hại người bổn nhân lại đưa ngươi xuống mồ.

Thần Châu Nhất Cái cười nhạt nói:

- Tiểu tử ngươi đã muốn chết thì lão hoá tử ta sẵn sàng thành toàn cho ngươi.

Dứt lời vung song chưởng đánh ra.

Quần hùng chưa từng được chứng kiến cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm xuất thủ, nay mới thấy quả nhiên vị Thần Châu Nhất Cái này danh bất hư truyền, chưởng phát ra với uy lực vạn cân, chưởng phong nổi lên ào ào như bão lốc.

Lâm Đoàn Nghĩa bình tĩnh đưa chưởng lên tiếp:

- Bình.

Cát bụi bốc lên mù mịt cả một vùng, sau khi khói tan mới thấy hai đối thủ mỗi người bị chấn lùi năm bước.

Nhưng vừa rồi Lâm Đoàn Nghĩa chỉ mới dùng đơn chưởng nếu không tất Thần Châu Nhất Cái đã bị thiệt thòi.

Hoa Thiên Lý thấy Lâm Đoàn Nghĩa nhìn đối phương với vẻ bình thản miệng mỉm cười có ý khinh thị lo lắng nói:

- Hiền điệt cẩn thận Càn Nguyên Cang Khí.

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Đa tạ bá bá quan tâm, tiểu điệt có cách thu thập tên giả mạo này.

Tuy dáng vẻ ung dung như vậy nhưng kỳ thực chàng đã vận dụng Cửu Dã Thần Công đến cực hạn chuẩn bị xuất thủ.

Thần Châu Nhất Cái cũng vận thập thành công lực sẳn sàng đối địch.

Hai đối thủ tiến lại gần nhau.

Không khí trở nên hết sức căng thẳng.

Khoảng cách giữa song phương chỉ còn một trượng.

Đột nhiên cả hai xuất thủ cùng một lúc nhanh như chớp:

- Bình.

Một tiếng nổ rền như sấm làm chấn động cả trang môn, đất cát cuốn lên rào rào, kình khí nổi lên cực kỳ hung mãnh khiến tất cả lùi lại.

Tất cả đồng thanh phát ra một tiếng la kinh hoàng.

Một nhân ảnh bay tít lên cao bảy tám trượng, từ trên không phun một vòi tiễn huyết rơi đập ngực xuống tường viện rủ xuống bất

động.

Người đó là Thần Châu Nhất Cái.

Lâm Đoàn Nghĩa bị bật lùi năm bước nhưng sau khi giữ mình trầm ổn lại xông tới trước mặt Kim Đao Khách Lâm Vĩ.

Tên này cùng tên Lâm Hưng giả hai người bốn chưởng đồng thời đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Giết.

Hữu chưởng đã vận đủ mười thành công lực nhằm vào Lâm Vĩ, tả chưởng đánh sang Lâm Hưng.

Tên giả mạo Tùng Vân trang chủ bị bắn lên cao rơi vào phía trong trang môn.

Lâm Đoàn Nghĩa mặt đằng đằng sát khí lao theo.

Cao thủ Tùng Vân Sơn Trang còn tới hai ba chục tên kẻ phát chưởng người vung đáo kiếm nhất tề đnáh ra chặn Lâm Đoàn Nghĩa.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Thiếu gia chính đang muốn giết sạch lũ ác ma các ngươi.

Trong lòng đầy bi ai phẫn nộ và thù hận, chàng như con hổ phát cuồng miệng la 'sát' tay phát chưởng như giông bão.

Tiếng rú thảm vang lên đan quyện vào nhau máu tuôn xối xả từ những kẻ bị giết ngay tại chổ chảy chan hoà mặt đất và từ miệng những tên bị đánh bay lên không rắc xuống như mưa, nhìn thật khủng khiếp.

Trước trang môn chỉ phút chốc thay chất thành đống máu chảy thành vũng thảm chẳng dám nhìn.

Hai mắt đỏ ngầu Lâm Đoàn Nghĩa lao vào trang môn luôn miệng thét:

- Giết giết.

Từ trang viện lại vang lên những tiếng rú thảm khốc.

Phương Thông tới gần Phương Đạt nói:

- Muội muội Nghĩa đệ phát điên mất rồi. Ngươi vào đưa nó ra đi.

Phương Đạt đáp:

- Cứ để huynh ấy giết thêm mấy tên càng tốt.

Đột nhiên Song Thương Nữ Khổng Phương dằn khỏi tay Thanh Linh đạo cô lao vào trang môn.

Vị sư thái đuổi theo giữ lại nói:

- Hỗng nữ hiệp định làm gì?

Khổng Phương cười xằng sặc nói:

- Còn nữ hiệp gì nữa? Hôm nay cả hai mẹ con cùng chết.

Phương Đạt lướt tới chặn trước mặt bà ta nói:

- Không được.

Hoàng Phủ Hạo cũng chạy tới góp lời:

- Khổng nữ hiệp đừng nghĩ quẩn.

Khổng Phương kêu lên:

- Trong trang có bố trí nhiều tạc đạn.

Hoa Thiên Lý kinh hãi nói:

- Nguy rồi.

Dứt lời lao vào trang môn.

Phương Đạt nói:

- Khổng nương nương yên tâm đi. Sư huynh không sao đâu.

Khổng Phương thầm giọng nói:

- Cô nương để tôi liều chết với nó.

Đột nhiên ...

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 35: Mẫu tử cùng oan

Oàng ... oàng ... oàng ...

Mấy tiếng nổ tiếp liền nhau chấn động không gian, lửa khói bốc lên ngất trời, cả toà trang viện chìm ngập trong khói lửa làm mọi người tố tăm mặt mũi như thuở hỗn mang.

Song Thương Nữ Khổng Phương khóc lên thảm thiết chạy vào cửa.

Phương Đạt kêu lên:

- Chặn Khổng đại nương lại.

Nhưng bà ta đã biến mất trong làn khói.

Lâm Toàn Thanh Linh đạo cô Phương Đạt và mười mấy người khác cũng vượt qua cổng ùa vào trang viện.

Phương Đạt chạy mấy bước thì nghe Phương Thông gọi:

- Muội muội, ta đây.

Phương Đạt mừng rơn vội chạy tới thấy Phương Thông đang cắp Lâm Đoàn Nghĩa trong tay.

Nàng lo lắng hỏi:

- Sư huynh sao thế?

Phương Thông đáp:

- Bị ta điểm hôn huyệt.

Trong trang viện gạch ngói vỡ ngổn ngang lửa khói mù mịt, cách ba bước đã không nhận ra nhau.

Thanh Linh đạo cô, Lâm Toàn suýt nữa thì đâm vào Phương Đạt.

Lâm Toàn hớt hải nói:

- Thì ra là cô nương, không thấy đại tẩu đâu cả.

Phương Đạt bình tĩnh nói:

- Dù sao thì bà ấy cũng không chết được đâu.

Rồi nhìn Phương Thông nói:

- Ca ca hãy chăm sóc Lâm sư huynh, để muội đi tìm bà ấy.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Bần ni sẽ đi theo nữ thí chủ.

Nhưng Phương Đạt đã biến mất trong làn khói.

Thanh Linh đạo cô đành dừng lại thờ dài nói:

- Phương nữ thí chủ bản lĩnh thật cao cường nhưng không biết có tìm được Khổng nữ hiệp quay lại không?

Phương Thông nghĩ tới đôi anh vũ cười nói:

- Các vị đừng lo, nhất định nó sẽ tìm được.

Y chợt nghĩ đến một việc nhìn Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Tại hạ nghe nói ở Thanh Linh Viện có Định Thần Trận không biết sư thái có mang theo người không?

Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Thiếu hiệp hỏi làm gì?

Phương Thông đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa vì quá kích động nên đã phát cuồng, tại hạ đã điểm hôn huyệt nhưng chỉ sau giải huyệt xong nó lại chạy cuồng. Nếu có Định Thần Trận hoặc Trấn Thần Đan của phái Thiếu Lâm thì mới khống chế được.

Định Thần Trận vốn là chí bảo truyền phái của Thanh Linh, nếu mang nó trong người có thể trấn quỷ định thần lâm biến không loạn.

Thường thì vật kỳ trận của một môn phái người ngoài không biết được, làm sao vị thiếu hiệp này ở tận Đông Hải mà biết được?

Thanh Linh đạo cô nói:

- Lệnh tôn quả là bậc kỳ nhân, ngay một viên Định Thần Trận ở đâu mà lão nhân gia cũng biết được.

Rồi lấy một viên ngọc màu đen đưa ra.

Phương Thông nhận viên ngọc nói:

- Đa tạ sư thái.

Rồi đưa Lâm Đoàn Nghĩa ra ngoài trang viện.

Thanh Linh đạo cô, Lâm Toàn cũng đi theo.

Phương Thông đặt Lâm Đoàn Nghĩa nằm xuống bên gốc tùng, ấn viên ngọc Đinh Thần Trận lên ngực chàng một lúc rồi giải hôn huyệt cho chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa mở mắt thấy toàn thân lạnh ngắt run cầm cập nói:

- Lạnh quá.

Phương Thông nói:

- Sư đệ, hãy nhớ lại xem còn nhớ được gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt kêu lên:

- Giết người.

Phương Thông hỏi:

- Sư đệ có thấy như vậy lá quá không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Mội hận cừu diệt trang, sát phụ nhục mẫu, phải giết hết bọn chúng mới hả giận.

Phương Thông ôn tồn nói:

- Giết người thì phải tìm kẻ chủ hung, bọn thuộc hạ chỉ làm theo lệnh, không thể giết hết bọn chúng đúng không?

Lâm Đoàn Nghĩa bình tĩnh lại nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.

Phương Thông lại hỏi:

- Đệ biết chủ hung là ai chứ?

- Là kẻ giả mạo và mấy tên tay sai đắc lực hoá trang thành tiên sư Phục Ma kiếm khách và các vị tiền bối trong võ lâm đã chết.

Phương Thông cười nói:

- Như thế chứng tỏ chứng cuồng của sư đệ đá đỡ rất nhiều.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác hỏi:

- Sư huynh nói gì? Sư đệ bị chứng cuồng?

Phương Thông đáp:

- Lúc nữa ta sẽ nói cho đệ nghe.

Tay y vẫn cứ ấn Định Thần Trận lên tâm khẩu Lâm Đoàn Nghĩa, chàng cảm thấy máu nóng bốc ngược lên đầu, muốn vùng chạy nhưng bị Phương Thông giữ lại.

Phương Thông thấp giọng kể lại tình hình vừa xảy ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe xong nước mắt ứa ra.

Lát sau Phương Đạt chạy ra đến gần hai người nói:

- Lâm sư huynh thế nào rồi?

Phương Thông đáp:

- Bây giờ thì ổn rồi, chỉ một lúc nữa thì bình phục.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư muội, gia mẫu thế nào? Sao không cùng đi với muội?

Phương Đạt đáp:

- Muội đuổi kịp lệnh đường thuyết phục bà ấy quay lại thế nào cũng không được, định khống chế đưa ra nhưng lại không nỡ. Muội mới để hai con anh vũ chăm sóc lệnh đường làm bà rất vui, bây giờ cũng không có gì đáng ngại nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa biết bản lĩnh của hai con chim đó nên rất yên tâm.

Phương Đạt lấy ra một cái túi nhỏ nói:

- Lệnh đường còn gửi cho sư huynh vật này.

Lâm Đoàn Nghĩa cầm túi mở ra xem thấy trong đó có nguyên một bộ tóc nữ nhân.

Chàng giật mình chấn động nhìn Phương Đạt hỏi:

- Thế nào? Gia mẫu xuống tóc đi tu?

Phương Đạt thở dài đáp:

- Phải, lúc đầu lệnh đường khi lao vào trang vện đã nhất định quyên sinh, tin rằng sư huynh đã bị nổ tan xác, may mà muội gặp được nói rằng sư huynh vẫn bình yên. Lệnh đường khóc hồi lâu nói rằng vì bị lão tặc bức hiếp nên không còn mặt mũi nào gặp sư huynh nữa ...

Lâm Đoàn Nghĩa gục đầu xuống khóc ngất lên.

Chờ một lúc lâu Phương Đạt mới nhẹ giọng nói:

- Sư huynh đừng khóc nữa, cứ để lệnh đường đến cửa Phật cho tĩnh tâm lại một thời gian, khi sư huynh báo xong cừu hận sẽ đi tìm lão nhân gia để phụng dưỡng tuổi già như vậy cũng tốt.

Lâm Đoàn Nghĩa ngước lên hỏi:

- Gia mẫu có nói cho sư muội bết sẽ tới chừa nào không?

Phương Đạt lắc đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Nếu vậy giang hồ bao la biết tìm lão nhân gia ở đâu?

Phương Đạt nói:

- Có đôi chim ở bên cạnh lệnh đường lo gì mà không tìm được chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy nàng chu đáo như vậy cảm kích nói:

- Cám ơn sư muội đã hết lòng vì ngu huynh và gia mẫu.

Phương Đạt đáp:

- Việc gì phải cảm ơn chứ? Muội có phải là người ngoài đâu?

Bấy giờ đã có rất nhiều nhân vật võ lâm đổ tới.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay bái tạ nói:

- Tệ trang gặp thảm biến đa tạ các vị tiền bối đã quan hoài, giúp vãn bối rữa được nổi oan ân đức đó vãn bối xin ghi lòng tạc dạ, suốt đời không quên. Nay bọn ác ma giả mạo vãn bối gây hoạ khắp võ lâm vãn bối có trách nhiệm giải quyết việc này, xin thề với các vị nhất định sẽ tiêu diệt bọn chúng vừa báo thù riêng vừa trừ hoạ chung.

Nói xong lại hướng sang quần hùng tham bái.

Bấy giờ mọi người đã hiểu ra thật giả, trừ Lâm Toàn, Ngô Thiên Tam Lão, sư đồ Thanh Linh đạo cô, còn mấy chục người khác nói với Lâm Đoàn Nghĩa mấy câu an ủi và tỏ ý hối hận vì đã để địch nhân lừa dối rồi giải tán về bổn môn.

oo Sau khi quần hùng giải tán Lâm Đoàn Nghĩa lấy tư cách chủ nhân mời khách vào đại sảnh.

Lâm Toàn tập trung được mấy trang còn ở lại lo chuẩn bị một buổi tiệc nhỏ đưa lên.

Lúc đó Phương Thông mới đưa Định Thần Trận trả cho Thanh Linh đạo cô bái tạ nói:

- Viên ngọc này quả thật là một vật vô giá, nhưng sau này nếu có ai hỏi tới thì xin sư thái nói rằng Định Thần Trận đã bị tiểu khả đánh tráo mất rồi.

Thanh Linh đạo cô ngạc nhiên hỏi:

- Phương thiếu hiệp nói vậy là có ý gì?

Phương Thông đáp:

- Nếu không, sợ rằng không những Định Thần Trận bị mất mà còn xảy ra những vụ huyết án triền miên nữa.

Ngô Thiên Tam Lão nghe vậy đều thất kinh.

Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Sao thiếu hiệp có thể khẳng định như vậy?

- Tiểu khả chỉ suy đoán thế thôi, hy vọng điều đó sẽ không xảy ra.

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Đoán mà không đúng thì nói ra làm gì?

Phương Thông cười nói:

- Khi ta mượn Định Thần Trận của Thanh Linh sư thái chữ trị cho Nghĩa đệ có một thiếu niên lớn hơn ta một vài tuổi, mắt cứ nhìn chòng chọc vào viên ngọc, ngoài ra còn có một lão nhân hình như là trưởng bối của thiếu niên đó đã cảnh cáo hắn:

'cẩn thận'. Sau đó hắn mới tránh đi, vì thế bây giờ mới trả Định Thần Trận cho sư thái.

Thanh Linh đạo cô nói:

- Phương thiếu hiệp thật tinh tế, chuyện đó tất phải đề phòng, nhưng bần ni cho dù có chết vì Định Thần Trận cũng không để thiếu hiệp mang tiếng là người bất nghĩa.

- Sư thái, tiểu khả không lưu tâm đến việc ấy đâu. Chỉ cần mấy vị tiền bối ở đây hiểu cho là được, với người khác nghĩ sao cũng mặc kệ.

- Thịnh tình của thiếu hiệp bần ni xin tâm lĩnh.

Hoa Thiên Lý chợt nhìn Hoàng Kim Độ nói:

- Đại ca, lão nhân và thiếu niên mà Phương thiếu hiệp vừa nói đến hình như chúng ta đã có gặp.

Lão nô Lâm Toàn chợt nói:

- Việc này cũng thật kỳ quái. Lão nô chưa từng gặp hai người đó, rõ ràng họ chưa từng tới Tùng Vân Sơn Trang bao giờ cả.

Phương Đạt nói:

- Nếu không ai biết thì bàn luận làm gì chứ? Khi nào gặp chúng thì cứ việc tóm cổ chúng mà hỏi thôi.

Mọi người cùng cười ồ.

Thanh Linh đạo cô ngần ngại một lúc rồi mới hỏi Lâm Đoàn Nghĩa về chuyện của Thái Vân.

Chàng cố nén nổi hổ thẹn để kể lại toàn bộ hư thực về việc Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân bị bọn Cửu U Quỷ Nữ đả thương, chàng bất đắc dĩ mới dùng khí nguyên dương cứu mạng.

Thanh Linh đạo cô nghe xong thì thở dài nói:

- Trước đây bần ni cũng từng có nghe người khác nói về độc công này nhưng không biết Thái Vân trúng phải Tuyệt Âm Thủ, nghĩ rằng Lâm thiếu hiệp là hạng dâm tặc thì ra là có chuyện ẩn khúc như thế.

Hoàng Kim Độ tiếp lời:

- Nhất định chuyện này do bọn tặc nhân vừa rồi phao ra, không biết sau vụ nổ có những tên nào chạy thoát?

Chuyện trò thêm một lúc Thanh Linh đạo cô và ba đệ tử từ biệt mọi người rời khỏi sơn trang.

Phương Đạt cười nói:

- Sư thái đừng quên lời dặn của đại ca tôi đấy.

Thanh Linh đạo cô khẳng khái nói:

- Bọn tà ma tuy lợi hại nhưng sư đồ bần ni quyết không sợ chúng đâu, trừ phi cả bốn chúng ta đều chết nếu không chúng đừng hòng cướp được bảo vật truyền phái của Thanh Linh.

Phương Đạt nói:

- Can gì phải chết một cách vô ích vậy chứ? Theo tiểu nữ thấy thì nên làm theo lời đại ca tôi là hơn.

Thanh Linh đạo cô nghiêm giọng:

- Bần đạo thà chết quyết không để người tốt mang tiếng bất nghĩa đâu.

Phương Đạt nói:

- Nếu sư thái đã nói thế tiểu nữ có cách này đối phó chúng.

Thanh Linh đạo cô hỏi:

- Cô nương có kế sách gì vậy?

- Đây là cách mà tiểu nữ vừa học được từ bọn ác ma, tiểu nữ và Nhàn Vân tỷ tỷ sẽ hoá trang đổi diện mạo và thân phận cho nhau nhất định chúng sẽ không nghi ngờ, tin rằng nếu hai tên đó thực nẩy lòng tham tất sẽ bị bắt. Không biết sư thái có đồng ý không?

Thanh Linh đạo cô cao hứng nói:

- Kế ấy rất hay chỉ phiền cô nương và hai vị thiếu hiệp thôi.

Phương Đạt đáp:

- Vì trừ hại cho võ lâm có gì mà ngại phiền chứ?

Nói là làm Phương Đạt hoá trang thành Nhàn Vân và ngược lại.

Hai thiếu nữ tầm vóc giống nhau duy Phương Đạt kém hơn mấy tuổi, việc hoá trang không phức tạp gì lắm.

Nhưng về cách xưng hô Phương Đạt gọi Thanh Linh đạo cô là sư phụ thì không có vấn đề, trái lại Nhàn Vân phải gọi Phương Thông và Lâm Đoàn Nghĩa là đại ca và sư huynh thì rất ngượng khó quen ngay được.

Vì đại kế cô ta đành nén lòng mà ráng sức.

Sáng hôm sau Thanh Linh đạo cô dẫn Phương Đạt đã hoá trang thành Nhàn Vân lên đường trước, sau đó không lâu tới Lâm Đoàn Nghĩa, Lâm Toàn và Nhàn Vân.

Ngô Thiên Tam Lão dẫn theo Lâm Toàn cũng rời Tùng Vân Sơn Trang.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 36: Quái nhân trong động

Thanh Linh đạo cô và Phương Đạt mới đi được mấy dặm chợt nghe vút một mũi tên bay từ trong rừng ra cắm ngay trước mặt sư thái.

Thanh Linh đạo cô ngừng lại cao giọng hỏi:

- Bần ni là người xuất gia trong người không có vật gì, không biết vị thí chủ làm thế là có ý gì?

Lời vừa dứt từ trong rừng vút ra hai hán tử, một tên mặt đỏ mày thô, một tên mặt đen râu rậm.

Tên mặt đỏ cười hắc hắc nói:

- Cho dù không có vật gì nhưng đệ tử của ngươi để tóc tu hành, xinh đẹp như thế mà chỉ biết gõ mỏ cầu kinh thì phí mất đi tuổi xuân, cứ để cô ta lại cho đại gia cũng được.

Thanh Linh đạo cô lạnh lùng hỏi:

- Thí chủ là anh hùng của xứ nào vậy?

- Là anh hùng thì đi khắp giang hồ cần gì biết xứ nào?

- Chẳng lẽ đến họ tên thì chủ cũng không có?

- Nếu đạo cô chịu gả đệ tử cho đại gia làm thê thiếp, tất nhiên sẽ nói rõ tính danh.

Thanh Linh đạo cô quát:

- Câm miệng, ngươi còn dám giở giọng càn rỡ thì đừng trách kiếm bần ni vô tình.

Tên mặt đỏ cười hô hô nói:

- Thanh Linh đạo cô sao quá cao ngạo vậy? Ngươi tưởng rằng đại gia sợ Thanh Linh kiếm pháp lắm sao?

Thanh Linh kiếm pháp nổi danh giang hồ những kẻ vô tri thì không nói nhưng đối phương đã biết mà còn ngạo thị như thế, đủ thấy hai tên này chẳng phải hạng tầm thường.

Phương Đạt nói:

- Cẩu tặc ngươi nếu không chịu cút ngay, sẽ cho ngươi cấm đầu xuống đất rút ba ngày không lên nổi.

Tên mặt đen cất một tràng cười khả ố nói:

- Tiểu ni cô xinh đẹp sao mà hung thế? Hãy ngoan ngoãn theo đại gia hưởng lạc thì có hơn không?

Tên này tuy cố giả giọng nhưng vẫn nghe ra tiếng khàn khàn của một lão nhân.

Phương Đạt chợt hiểu ngay cười nói:

- Thì ra chính là hai tên cẩu tặc này, hãy nếm của Nhàn Vân ta một chưởng.

Dứt lời đã lướt tới phóng chưởng phóng tới hắc diện hán tử.

Tên này liền đưa chưởng lên nghinh tiếp.

Bình một tiếng, tên hán tử bị đánh bật lại bảy tám bước, mặt tái xanh mắt trố nhìn đối phương hỏi:

- Ngươi là ai?

Phương Đạt đáp:

- Ta chẳng vừa nói là gì?

- Không đúng, ngay đến sư phụ ngươi cũng không có được chưởng lực như thế này.

Thực ra Phương Đạt chỉ mới xuất có năm thành công lực, tên hán tử cũng chưa xuất toàn lực nên mới bị thiệt thòi.

Tên hán tử mặt đỏ chợt lao vào quát:

- Ngươi thử đại gia một chưởng.

Phương Đạt lập tức xuất chiêu đối địch.

Lại một tiếng nổ vang, xích diện hán từ bị chấn lui đến chín mười bước.

Phương Đạt cười nhạt nói:

- Thì ra Long Tự Thập Tam Tôn dốc lòng đào tạo hai tên phế vật các ngươi cũng chỉ đến mức đó mà thôi.

Bấy giờ thì Thanh Linh đạo cô đã hiểu ra đối phương là ai lạnh giọng nói:

- Các ngươi đừng cậy thế Long Tự Thập Tam Tôn mà bức hiếp giang hồ, cho dù có dã tâm bá chủ võ lâm thì cũng nên ước đấu cho đàng hoàng, cáo thủ các lộ có thua đi chăng nữa cũng tâm phục khẩu phục, cớ sao dùng thủ đoạn ám sát gây nên huyết án khắp nơi?

Không những tàn sát các ngươi còn dùng thủ đoạn đê hèn hơn giả danh những cao thủ võ lâm để làm những chuyện đồi bại?

Hắc diện hán tử cười nhạt nói:

- Đạo cô ngươi không xứng lên giọng giáo huấn đâu, có bản lĩnh thì đấu với đại gia một chưởng.

Phương Đạt biết thân thủ đối phương cao hơn Thanh Linh đạo cô nhiều, sợ bà ta thiệt thòi tranh lời nói:

- Các người còn chưa thắng nổi ta cần gì sư phụ xuất thủ? Vừa rồi cả hai tên còn không chịu nổi một chưởng, bây giờ cả hai cùng xông vào cả đi ta sẽ thu thập một lúc cho đỡ tốn sức.

Dứt lời lao tới, hai tay phát ra hai chưởng phân biệt đánh tới hai tên hán tử.

Hai tên này tin rằng hợp chưởng đối phó ít nhất cũng giữ được bình thủ, cùng đưa bốn chưởng tiếp lấy.

Hia tiếng nổ rền, cả hai cùng bật lui bốn năm bước, sau một lúc mới giữ được trầm ổn.

Xích diện hán tử gào lên:

- Vừa rồi chưởng không phải là Thanh Linh phái, tiện tỳ kia rút cuộc ngươi là ai, nói mau.

Phương Đạt cười hỏi:

- Ngươi biết gì về võ học của Thanh Linh thì cứ kể xem sao.

- Thanh Linh phái chỉ sở trường về kiếm thuật chưởng pháp kém xa các môn phái khác.

Phương Đạt cười nói:

- Kiếm thuật của Thanh Linh phái có thể xem là đệ nhất Trung Nguyên, chưởng lực tuy không bằng một số môn phái khác nhưng đánh chó thì dư, đủ sức lấy mạng các ngươi là được.

Thanh Linh đạo cô cao hứng nói:

- Đồ nhi nói không sai, bây giờ sư phụ cho phép con hạ thủ mạnh thêm một chút không sợ bị phạm sát giới đâu.

Hai tên giặc này vốn đã ở Tùng Vân Sơn Trang cùng với nhiều nhân vật chính phái võ lâm mấy hôm, sao không biết bản lĩnh của sư đồ Thanh Linh đạo cô?

Chúng đâu ngờ sau mấy chiêu giao thủ đã nảy sinh biến cố, chợt thấy ở hai sư đồ này có gì kỳ bí đưa mắt nhìn nhau tìm cách chạy trốn.

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Các ngươi định tẩu chứ gì? Nếu hôm nay ta không bắt sống được các ngươi thì thật hổ danh là môn hạ của Thanh Linh.

Tên hán tử mặt đỏ nổi giận rít lên:

- Chỉ sợ lúc đó sư đồ các ngươi đã thành chả băm rồi.

Phương Đạt cười khanh khách nói:

- Đến giờ mà ngươi vẫn còn cuồng ngạo ư? Đồng bọn của ngươi đã bỏ mạng dưới tay Lâm thiếu hiệp và Phương gia huynh muội không ít, số còn lại bị Ngô Thiên Tam Lão và các vị tiền bối võ lâm thanh trừng. Hai tiểu tặc các ngươi mới đúng là du hồn dưới chưởng.

Nhị tặc đưa mắt nhìn nhau rồi thét to một tiếng lao vào phát ra ba chường nhằm hai bên tả hữu Phương Đạt tấn công.

Chưởng lực làm đường bị cày tung, khói bụi bốc lên tối tăm mặt mũi.

Nhưng tên mặt đỏ chỉ phát ra một chưởng với bốn năm thành công lực, bất thần lao sang Thanh Linh đạo cô.

Thanh Linh đạo cô thấy tên mặt đỏ đánh tới mình lập tức phát liền mười mấy chưởng nghênh địch.

Công lực của vị sư thái này không bằng đối phương, đang ra sức phát chưởng đối phó thì bất thần bị hắn lao tới chộp vào vai.

Thanh Linh đạo cô luống cuống chống trả bỗng cảm thấy cánh tay phải tê đi uyển mạch đã bị tên tặc gõ trúng.

Cùng lúc đó trong khói bụi chợt vang lên một tiếng la kinh hãi.

Nguyên là Phương Đạt cứ tưởng cả hai tên cùng tấn công mình nhưng sau khi đánh trả lại không thấy tên mặt đỏ đâu, mới biết hắn chỉ phát hư chiêu để lừa mình với mục đích chủ yếu là tấn công Thanh Linh đạo cô, lập tức xuất tuyệt chiêu đánh tên hắc diện hán tử bật lùi rồi lao tới chộp ngay được uyển mạch của hắn.

Nhưng khi khống chế tên này xong thì khói bụi tan bớt quay lại thấy Thanh Linh đạo cô cũng đã rơi vào tay đối phương nàng bỗng biến sắc.

Xích diện hán tử quát lên:

- Nha đầu buông ra.

Phương Đạt quát lại:

- Ngươi buông trước đi.

- Không được ngươi võ công cao hơn, phải thả người trước.

- Các ngươi là quân gian tặc phản trắc không tin được nên phải thả trước mới đi.

Tên hán tử đe doạ:

- Nếu ngươi không chịu thả ta sẽ điểm vào tử huyệt giết đạo cô ngay.

- Lúc đó chẳng những hai ngươi sẽ bị băm nát như bùn mà nội trong mười ngày Long Tự Thập Tam Tôn sẽ không một tên sóng sót.

Xích diện hán tử biến sắc nói:

- Nha đầu khẩu khí thật không nhỏ, ngươi đích thị là nhi nữ của Phương lão quái đúng không?

Phương Đạt quát lên:

- Câm miệng, mau thả người.

Tên hán tử thở dài nói:

- Thôi được. Bây giờ ta và ngươi để yên người bị bắt tại chổ sau đó đổi vị trí.

- Ta đồng ý.

Cả hai xuất thủ điểm hôn huyệt người bị bắt để nằm xuống, sau đó tiếp nhận người của mình.

Phương Đạt đến giải huyệt cho Thanh Linh đạo cô xong liền bổ tới đối phương.

Lúc đó tên mặt đỏ chưa kịp giải huyệt đạo cho đồng bọn cứ cắp hắn lên mà lao chạy vào rừng.

Phương Đạt đuổi theo không kịp giẫm chân tức tối nói:

- Thật là phí công.

Thanh Linh đạo cô thở dài nói:

- Chỉ vì bần ni mà để chúng thoát, tai hoạ thật vô cùng.

Chợt nghe có người gọi:

- Sư muội.

Đồng thời một nhân ảnh lướt tới gần.

Người đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa.

Phương Đạt vẫn chưa hết tức hậm hực nói:

- Làm sao sư huynh bây giờ mới tới, ca ca và Nhàn thư đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nhân thư thư không theo kịp, sư huynh phải theo bảo hộ, nghe tiếng đánh nhau giục ta chạy trước.

Phương Đạt thở dài:

- Chậm chân mấy bước mà để chúng chạy thoát ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư muội vừa động thủ với ai thế?

- Chính là hai tên giặc mà Thông ca nói đó.

Lúc đó Phương Thông cũng vừa đến tỏ ra không hài lòng:

- Ta đã cảnh cáo là nhất định chúng sẽ chạn đường mà, sao muội không bắt lấy chúng?

Phương Đạt uất ức nhìn đại ca nhưng vì có mặt Thanh Linh đạo cô nên không dám nói.

Vị sư thái thở dài nói:

- Đó là do lỗi của bần ni.

Nhàn Vân đã phần nào đoán ra sự việc liền nói:

- Chỉ vì tôi khinh công quá kém, nếu không thì hai thiếu hiệp đã tới kịp bắt được chúng rồi, nghe nói Long Tự Thập Tam Tôn có một bảo vật nghe được âm thanh ngoài mấy dặm, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Đi thôi.

Chợt từ trong rừng vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Các ngươi muốn đi đâu thế?

Phương Đạt nghe không phải hai tên vừa giao đấu với mình, lập tức lao tới xuất chưởng đánh nát bụi cây nơi nghi có địch nhân ẩn núp.

Chưởnglực phát ra cả phạm vi bảy tám trượng, chợt thấy một nhân ảnh lướt đi.

Phương Đạt lấy một mũi Gia Mộc tiễn phóng vút đi ...

Bóng người đang chạy lập tức gục xuống.

Nàng mừng rơn chạy vội tới nhưng chợt sửng lại.

Nguyên trên mặt đất chỉ là một bộ y phục.

Phương Thông cũng chạy tớ nhíu mày nói:

- Hắn dùng kế 'kim thiền thoát xác'.

Từ xa vang lại giọng âm trầm:

- Không sai.

Phương Đạt định đuổi theo nhưng Phương Thông ngăn lại nói:

- Muộ quay lại bảo vệ Thanh Linh đạo cô để ta bắt hắn cho.

Dứt lời lướt đi.

Phương Đạt rất không hài lòng nhưng không biết làm gì hơn đành quay lại.

Lâm Đoàn Nghĩa đang ở cạnh canh chừng thấy Phương Đạt quay lại liền quay vào rừng.

Chàng chạy theo hướng Phương Thông vừa đi nhưng truy tìm hồi lâu vẫn không thấy nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đối phương dùng kế 'điệu hổ ly sơn'?

Nghĩ đoạn quay lại nhưng không thấy Thanh Linh đạo cô, Phương Đạt và Nhàn Vân đâu nữa.

Chàng đứng thứ ra tự hỏi:

- Đạt muội võ công không kém làm sao bị bắt dễ dàng như thế được? Mà có bị bắt cũng xảy ra động thủ chứ? Sao không nghe gì cả?

Chợt từ rừng phát ra mấy tiếng cười, Lâm Đoàn Nghĩa quay lại thấy một người bận hắc y mặt trùm kín đứng trên một cành cây, chàng quát lên:

- Quỷ Quốc Thập Hùng, hôm nay ngươi nhất định phải chết.

Người kia mắng trả:

- Nói bậy, ai là Quỷ Quốc Thập Hùng?

Lâm Đoàn Nghĩa chất vấn:

- Nếu ngươi không là người của Quỷ Quốc Thập Hùng sao phải bịt mặt?

Người kia cười nhạt đáp:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ ai bịt mặt đều là Quỷ Quốc Thập Hùng cả hay sao?

- Vậy các hạ là ai?

Người kia vặn lại:

- Sao không tự xưng danh trước?

- Tại hạ Lâm Đoàn Nghĩa.

- Là thật hay giả?

- Đương nhiên là thật.

- Vậy ta hỏi ngươi tôn nữ của ta bị ai bắt mang đi?

- Tôn nữ của các hạ là ai?

- Tống Ngọc Thu.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ đối phương là Tống Công Đạt, trong lòng chợt chấn động.

Lâm Đoàn Nghĩa không phải lo sợ vì Tống Công Đạt, võ nghệ cao cường mà bở vì người đó là ga gia của Tống Ngọc Thu liền trát tay nói:

- Nguyên là tổng tiền bối, xin tha tội vì vãn bối không biết đã lỡ mạo phạm ...

Tống Công Đạt ngắt lời:

- Ngươi giấu Thu nhi ở đâu?

- Vãn bối không biết.

Tống Công Đạt đáp người xuống trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi không chịu nói?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương truy bức vô lý như vậy lạnh lùng nói:

- Vãn bối không biết thì làm sao nói được?

- Ngươi dám?

Tống Công Đạt vừa dứt lời liền vung ngũ trảo chộp tới vai Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng lùi lại tránh chiêu bình tĩnh nói:

- Tiền bối sao chưa hỏi rõ chuyện đã vội xuất thủ như thế?

Tống Công Đạt không ngờ thiếu niên dễ dàng tránh được một chiêu của mình như thế, hơi sửng người ra một lúc, không xuất thủ nữa mà đanh giọng nói:

- Người còn gì nói nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trước khi vãn bối nói ra mọi sự thực xin tiền bối chứng minh là Tống nhạc tổ phụ.

Tống Công Đạt chợt gầm lên một tiếng làm nửa tấm khăn che mặt cuộn lên để lộ bộ râu rồng bạc trắng, thét vang như sấm:

- Tiểu tử ngươi thật to gan, quả nhiên dám quyến rũ tôn nữ của lão phu. Trước tiên ta sẽ giáo huấn ngươi rồi sẽ nói.

Dứt lời xuất thủ đánh ngay.

Chưởng lực của vị Xích Hổ Tôn này quả là quỷ khốc thần sầu, trong phạm vi mười mấy trượng kình phong nổi lên cành cây gãy đổ ngổn ngang, lá rụng ào ào như gông như bão.

Lâm Đoàn Nghĩa không tiện hoàn thủ nên cứ bị bức lùi mãi kêu lên:

- Tiền bối bớt giận, vãn bối có mấy lời, uốn nói.

Tống Công Đạt đánh mãi mà không trúng càng giận quát lên:

- Ta đánh chết ngươi rồinó sau.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Cứ thế này mãi thì lão ta càng đánh càng tức, làm sao chịu nghe mình nói?

Chàng nảy ra một kế, lẫn vào rừng rồi bắt đầu kể chuyện mình bất đắc dĩ cứu Tống Ngọc Thu.

Chờ chàng kể xong lão hừ một tiếng nói:

- Ngươi đừng xảo biện, nếu sự thực đúng như ngươi nói thì vì sao Thu nhi không về nói lại với lão phu, vì sao ngươi không nói cho ta biết nó đang ở đâu?

Lão nhân đáp:

- Thực ra là không phải vãn bối không biết cô ấy ở đâu, nhưng bây giờ Ngọc Thu cùng Minh cô nương và Thái cô nương đang bị Tuyết Phong Tam Lão truy sát nên phải tuyệt đối giữ kín tung tích. Nếu tiền bối chưa chứng minh thân phận vãn bối không dám nói.

- Vì sao ngươi nhất định muốn lão phu chứng minh thân phận?

- Vì người của Long Tự Thập Tam Tôn đã giả mạo rất nhiều cao thủ võ lâm tàn hại khắp giang hồ, đặc biệt chúng tập trung đối phó vãn bối, vì thế không thể không cẩn thận, xin tiền bối lượng thứ.

Tống Công Đạt cười hắc hắc nói:

- Ai dám mạo danh lão phu?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Người chết chúng còn giả mạo được huống gì lão?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nhã nhặn đáp:

- Không ai lường trước được hành động của tặc nhân Long Tự Thập Tam Tôn vì thế vãn bối không dám tin ...

Tống Công Đạt ngắt lời:

- Bây giờ ta phải làm gì ngươi mới tin?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nghe Thu muội nói gia gia của cô ấy có một viên ngọc mã não chạm hình hổ là vật bất li thân, nếu tiền bối có thể đưa ra ...

- Nếu ta đưa ra thì sao?

- Thì vãn bối sẽ làm lễ tham kiến và nói rõ sự thật chịu mọi sự trừng phạt của lão nhân gia.

Tống Công Đạt quát lên:

- Cầm lấy xem đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy một vật bay tới liền bắt lấy xem, quả nhiên là một viên mã não màu đỏ như lửa khắc hình hổ, sinh động như thật.

Chàng chợt nghĩ:

- Tín vật đại diện cho Xích Hổ không phải tầm thường nếu đối phương quả đúng là Tống Công Đạt sao không bắt mình quỳ nhận nó mà khinh xuất ném nó đi như thế? Chỉ e có giả trá?

Nghĩ đoạn ném trả lại.

Tống Công Đạt quát lên:

- Vì sao ngươi không chịu tham bái?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiền bối có mấy viên mã não như vầy?

Tống Công Đạt quát:

- Nói bậy, khắp thiên hạ chỉ có một con Xích Hổ này còn mấy con chứ? Tiểu tử ngươi định bội ước ư?

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng nói:

- Như vậy đủ thấy Tống tiền bối đá bị ác ma ngươi hạ độc thủ rồi nếu không ...

Lời còn chưa dứt đã thấy Tống Công Đạt xông tới chưởng đánh ra như vũ bảo làm phát quang cả khoảng rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa tránh sâu vào nói:

- Trước khi chưa xác định rõ thực hư Lâm mỗ không muốn giao thủ.

Tống Công Đạt dừng tay rít lên:

- Ngươi muốn như thế nào mới biết rõ thực hư?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nếu đúng các hạ là Tống tiền bối Lâm mỗ nhất định tìm đến, và nếu thế thì Lâm mỗ tin rằng các hạ hành động tất nghĩ đến an nguy của lệnh tôn nữ.

Tống Công Đạt hậm hực nói:

- Thôi được hôm nay lão phu bỏ qua cho ngươi kẻo mang tiếng là tiểu khí. Sau này gặp lại ngươi hãy giữ mạng mình.

Dứt lời tung mình lao đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn theo lòng bán tín bán nghi.

Hổ Tự Thập Tam Tôn thế lực chẳng kém gì Long Tự Thập Tam Tôn, Xích Hổ Tống Công Đạt đâu dễ dàng để đối phương cướp đi tín vật của mình?

Nếu nói rằng Hổ Tự Thập Tam Tôn bị tiêu diệt thì tất tin tức đã truyền khắp giang hồ rồi tại sao không nghe ai nói đến?

Chàng lại nghĩ tớ sư đồ Thanh Linh đạo cô và Phương Đạt biến mất một cách bí ẩn, mà có nhiều khả năng bị địch bắt đi lòng lại càng bối rối.

Nhưng xung quanh là rừng sâu ngút ngàn, vắng lặng không một âm thanh biết tìm họ ở đâu?

Đang bối rối chợt mây đen kéo tới dậy trời, báo hiệu một cơn mưa lớn sắp trút xuống.

Giữa hoang sơn không thôn xóm chẳng miếu chùa biết trú ở đâu?

Vừa chạy vừa tìm chổ trú thân nhìn sang bên đường chợt thấy một Thạch động dưới chân vách đá.

Có chổ trú mưa là tốt Lâm Đoàn Nghĩa không cần nghĩ ngợi gì thêm liền chạy sâu vào Thạch động.

Vừa lúc đó thì mưa ập xuống như trút sấm sét vang động núi rừng.

Trong Thạch động vốn đã tối trời vừa đổ cơn mưa thì lại tối hơn. Lâm Đoàn Nghĩa cứ chạy xộc vào suýt nữa vấpư phi vật gì vội vàng đứng sựng lại.

Chàng định thần cúi nhìn xuống thấy đó không phải là vật gì mà là một người nằm cuộn tròn không nhúc nhích.

Thoạt tiên chàng chưa tin vào mắt mình vì nghĩ rằng giữa hoang sơn trong lúc mưa gió sấm sét thế này làm sao có người ngủ say không dậy?

Nhưng nhìn kỹ lại xác thực đó là một lão nhân tóc vàng hoe rối bù, y phục bẩn thỉu nằm yên như chết.

Chẳng lẽ đó là một tử thi?

Nhưng xem thần sắc thì không giống.

Hay là lão nhân đang hấp hối?

Thấy đây quả là quái sự Lâm Đoàn Nghĩa ngập ngừng một lúc rồi cúi xuống định kiểm tra xem lão nhân còn sống hay đã chết.

Nào ngờ chàng vừa cúi xuống thì chợt cảm thấy từ lão nhân phát ra một đạo cang khí cực mạnh, không sao trụ được bật lùi ba bước.

Trong lòng vô cùng kinh hãi chàng nhìn lại thì thấy lão nhân vẫn nằm bất động không hề có vẻ gì là người còn sống cả.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy lạnh sống lưng.

Mấy năm qua chàng gặp không ít cao thủ nhưng nằm bất động từ thân thể phát ra một luồng cang khí mạnh thế này, quả là điều chưa nghe nói đến.

Nếu đối phương là kẻ địch lúc ấy muốn giết chàng thì dễ như trở bàn tay.

Lâm Đoàn Nghĩa sực tỉnh ngộ vội tiến lên hai bước quỳ xuống giập đầu nói:

- Vãn bối có mắt không tròng nên không nhận ra cao nhân, xin tiền bối mở lượng hải hà tha tội.

Lão nhân nằm như chết bổng tung người ngồi dậy trừng mắt quát:

- Lão nhân gia vốn đang gặp vận khổ, lúc lâm tử muốn được an nhàn nên tìm đến hoang sơn nằm chờ chết thế mà còn có kẻ tới quấy rầy. Không cút mau cho khuất mắt còn chờ lão nhân gia đánh chết hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói sửng sốt đứng lên.

Đoán ràng đối phương chỉ thử mình chàng chắp tay hành một lễ nói:

- Vãn bối quả tình không muốn quấy rầy lão nhân gia chẳng qua vì trời mưa ...

Lão nhân lẩm bẩm:

- Thực là đồ đáng ghét, Phương lão quái đã tạo ra một đệ tử như ngươi chỉ là đồ bỏ.

Lão nhìn ra cửa động lẩm bẩm một mình nhưng tựa hồ nói cho Lâm Đoàn Nghĩa nghe:

- Làm sao mà hôm nay lắm kẻ tới Thạch động này thế không biết. Bọn này xem ra thân thủ chẳng tầm thường đâu.

Dứt lời búng mình một cái biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa càng sửng sốt.

Chàng vẫn nhìn lão nhân không rời mắt, không thấy lão nhân có bất kỳ cử động nào thế mà người lướt đi như làn khói biến mất phương nào cũng không kịp nhận ra nữa.

Chẳng lẽ đó là khinh công.

Trong thiên hạ ngoài phép đằng vân giá vũ của Tôn Ngộ Không ra làm gì có thân pháp nào thần kỳ như vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngây ra một lúc mới trấn tĩnh lại.

Gặp kỳ nhân là đã có kỳ duyên làm sao bỏ qua cơ hội được?

Chàng liền đi quanh tìm kiếm.

Thạch động không lớn chỉ sâu vào bốn năm trượng đã tận đầu. Cuối động có một ngách nhỏ tối om không biết thông đến tận đâu?

Trừ ngách đó ra không còn nơi nào khác có thể ẩn thân được nữa, nhưng ngách nhỏ chỉ chừng một thước người không thể chui vào được.

Vậy lão nhân biến đi đâu?

Nghe lão nhân nói lại có người sáp vào động nhưng bên ngoài chỉ có tiếng mưa gió ào ào, mãi đến bây giờ mới nghe tiếng bước chân.

Lâm Đoàn Nghĩa liền thi triển thủ pháp 'thúc cân dịch cốt' chui vào.

Miệng ngách tuy nhỏ nhưng chui vào sâu ba trượng thì mở rộng ra có thể đứng thẳng được, nhưng tối tăm và rất lạnh.

Chợt nghe ngoài động vang lên giọng nói:

- Đại sư bá, hai tên nhi nữ và nhi tử của Phương lão quái thật lợi hại. Đến cả hai cao thủ của Thập Tam Tôn chúng ta là Đổng Công Nhượng và Vi Công Bình mà không thắng nổi, may nhờ sư bá đến kịp nếu không chỉ sợ ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói Thập Tam Tôn chúng ta liền lùi lại ẩn mình lắng nghe.

Tiếng người khác trả lời:

- Khuông Thời, ngươi sợ rằng không thực hiện được mục đích bá chủ võ lâm hay sao?

- Tiểu điệt đâu dám không tin vào đại sư bá nhưng Đổng Công Nhượng và Vi Công Bình là niềm hoài vọng của bổn môn, nay võ công tăng tiến rất nhiều nhưng chỉ giữ được bình thủ với Lâm Đoàn Nghĩa mà còn kém Phương gia huynh muội. Bọn tiểu điệt thì đều cao tuổi cả rồi chỉ e khó chờ được ngày đó ...

Lão nhân đáp:

- Lúc đầu chính Long Tự Thập Tam Tôn cũng biết muốn trở thành bá chủ võ lâm không phải là việc dễ dàng, đặc biệt là lúc Phương Bất Bình còn ở Trung Nguyên. May sau đó Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão thi hành độc kế làm hắn giao phối với con mình, bị mọi người phỉ nhổ là giống bại hoại võ lâm không còn mặt mũi nào xuất hiện trên giang hồ nữa buộc phải quy ẩn, sư phụ nhân cơ hội đó mà hành động ngầm tiêu diệt những nhân vật lợi hại nhất của các phái, không ngờ nay hắn cho nhi tử nhi nữ và đồ đệ can thiệp vào. Tuy nhiên phụ thê hắn nhất định không dám lộ diện nên việc chúng ta vẫn còn hy vọng, còn hai tiểu tử Đổng Công Lương và Vi Công Bình bây giờ võ nghệ đã cao hơn các ngươi nhưng còn công lực chưa đủ hoả hầu, nếu có được nội đan của 'thiên tải thần độc' để phục dụng thì công lực sẽ tăng gấp hai lần, còn sợ gì bọn kia nữa?

Người được lão nhân gọi là Khuông Thời nghe xong cả mừng hỏi:

- Sư bá có biết ở đâu có loại 'thiên tải thần độc' đó không?

- Ta biết ở Vô Lượng Sơn có một con Thần Độc này nhưng để lấy được nội đan của nó đã bỏ mạng rất nhiều cao thủ, cuối cùng một người thần phục được 'thiên tải thần độc' ...

- Ai vậy?

- Hàn Thiết Lão Nhân.

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, nghe nói 'thiên tải thần độc' rất lợi hại rốt cuộc nó là loại thú gì vậy?

Nó là một con khỉ độc vì sống lâu năm đã thành tinh, toàn thân rắn như thép. Nội đan của nó kịch động vì thế muốn lấy được không phải dễ dàng.

- Đại sư bá có biết cách phục dụng loại độc dược đó không?

Lão nhân cười đáp:

- Nếu ta không biết cách phục dụng thực hiện sao được gọi là Đoạt Mệnh Thần Y?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lão tự xung là Đoạt Mệnh Thần Y chợt nhớ khi còn theo học nghệ Phục Ma kiếm khách từng nghe sư phụ nói rằng mấy chục năm trước có một nhân vật rất lợi hại nửa tà nửa chánh, y thuật được coi là đệ nhất thiên hạ hiệu xưng Đoạt Mệnh Thần Y.

Lão quái vật đó xưng mệnh như vậy vì cứ chữa lành bệnh cho một người tất phải làm cho một người khác tàn phế.

Nhiều năm nay không nghe ai nhắc đến nhân vật đó nữa, đâu ngờ trở thành lão đại của Long Tự Thập Tam Tôn.

Lại nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói tiếp:

- Nhiệt độc của Thiên Tải Thần Độc tuy có thể giết người trong nháy mắt nhưng nếu có cách trừ độc mà phục dụng thì công lực sẽ tăng rất nhiều.

Khuông Thời nói:

- Nếu vậy phải tìm cách hạ thủ ngay ...

Đoạt Mệnh Thần Y chợt nói:

- Không được.

Khuông Thời ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì cứ để cho Thiên Tải Thần Độc dùng nhiệt độc của mình tiêu diệt thêm một số cao thủ nữa cho giảm bớt độc chất, sau đó mới hạ thủ lấy nội đan, vừa lấy thì lập tức cho Đồng nhi và Bình nhi uống vào ngay. Nhưng nội đan chỉ có một mà uống nguyên thì mới có tác dụng vì thế trong hai người thì ai lấy được trước thì có duyên ...

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, Hàn Thiết Lão Nhân có lợi hại bằng Phương lão quái vật không?

Đoạt Mệnh Thần Y đáp:

- Hai người này võ công ngang nhau có quan hệ khá thân thiết, nếu Hàn Thiết Lão Quái biết chúng ta giả mạo hắn thao túng người trong võ lâm để hai tên này liên kết với nhau thì Long Tự Thập Tam Tôn đừng mong tồn tại.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lúc ở Bạch Cẩu Cương sư huynh chửi rủa Hàn Thiết Lão Nhân chừng như lão này với sư phụ trước đây có xung đột, sao lão Đoạt Mệnh Thần Y lại bảo hai người có tình thân hữu?

Theo lời hai tên này thì chắc chắn Hàn Thiết Lão Nhân hôm đó cũng là giả ...

Chợt nghe Đoạt Mệnh Thần Y quát lên:

- Kẻ nào lén lút ở đây thế?

Tiếng một người lạ trả lời:

- Hô hô lão phu ngao du ngũ nhạc vô tình bắt được một con Thiên Tải Thần Độc gửi cho Hàn Thiết Lão Nhân không ngờ vì thế mà lão độc vật ngươi sinh tâm hại hắn.

Đoạt Mệnh Thần Y hỏi:

- Lão thất phu ngươi có phải là Ngũ Nhạc Thần Hành không?

Tiếng cười nghe xa dần.

Bấy giờ mới nghe Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, chẳng lẽ hắn là Ngũ Nhạc Thần Hành thật?

Đoạt Mệnh Thần Y thở dài nói:

- Không phải hắn thì còn ai nữa? Khinh công của lão quái vật đó xứng là đệ nhất thiên hạ, cứ nghe tiếng cười thì biết bây giờ đã xa mấy dặm rồi. Chỉ hận chúng ta vào mà không để ý cẩn thận không biết hắn ẩn vào trong này lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Vị Ngũ Nhạc Thần Hành đó thật lợi hại, rõ ràng mình vừa kiểm tra khắp động mà không có ai như thế lão chỉ vào trước hai tặc nhân đó chốc lát thôi, làm sao mà mình không nghe chút âm thanh nào cả?

Lại nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Bây giờ hắn nghe hết bí mật của chúng ta rồi, ngươi hãy lập tức về báo với các đồng môn tới Vô Lượng Sơn đoạt bảo. Đúng đêm rằm chúng ta sẽ hành sự.

Khuông Thời nói:

- Bây giờ lão quái vật đó đã biết bí mật này nhất định sẽ có không ít cao thủ võ lâm tới Vô Lượng Sơn ...

Đoạt Mệnh Thần Y ngắt lời:

- Việc đó không sao, càng nhiều cao thủ tới đó càng tốt.

- Điệt nhi không hiểu ...

Tới đó Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe quái lão nhân vào động trước tiên dùng công phu truyền âm nhập mật nói vào tai mình:

- Ngươi không phải là đối thủ của chúng đâu, nếu còn muốn sống thì hãy ở yên đây đừng vọng động.

Liền đó một nhân ảnh lướt qua người chàng biến đi như một làn khói ra ngoài ngách động.

Lát sau nghe giọng lão càu nhàu:

- Hôm nay ta ngủ một chút mà chẳng yên hết tên này đến tên khác quấy rầy ... các ngươi có chịu cút đi không?

Đoạt Mệnh Thần Y và Khuông Thời giật mình ngước nhìn lên thấy một lão nhân nằm lơ lững giữa trần động, ngươi lắc lư như chao võng.

Đoạt Mệnh Thần Y thấy vậy thất kinh vội chắp tay hỏi:

- Các hạ là ai? Sao đùa giỡn chúng tôi như vậy?

Lão nhân kia nói:

- Muốn ngủ một giấc mà chẳng được, lão phu đi tìm một nơi khác yên tĩnh hơn thôi.

Dứt lời lướt ra khỏi động.

Đoạt Mệnh Thần Y thấy võ công của người kia đã đạt tới mức xuất thần nhập hoá, biết mình không phải là đối thủ nên chỉ đành thở dài nhìn theo.

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, chẳng lẽ hắn là Phương lão quái?

- Không cần hỏi chúng ta đi thôi.

Chờ bên ngoài lặng dần Lâm Đoàn Nghĩa mới chui ra khỏi ngách động.

Lúc này không biết tìm Phương gia huynh muội ở đâu, chàng nhớ rằng Phương Thông có ước với Hàn Thiết Lão Nhân tới Vô Lượng Sơn, hơn nữa sau khi biết bí mật về Thiên Tải Thần Độc chàng cũng muốn đến đó xem tình hình, tự nhủ:

- Nếu bọn Đồng Công Lượng và Vi Công Bình mà lấy được nội đan của Thiên Tải Thần Độc thì sẽ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ còn ai đối địch nổi với Long Tự Thập Tam Tôn nữa? Cho dù mình không hy vọng lấy được cũng quyết ngăn cản không để chúng đắc thủ.

Chàng liền quyết định đến Vô Lượng Sơn.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 37: Tranh cướp nội đan

Vô Lượng Sơn nằm ở đông nam Lao Sơn với hàng trăm ngọn núi cao ngàn trượng vút tận mây xanh.

Ngọn Bút Phong là ngọn núi phía nam Vô Lượng Sơn như ngọn bút chọc vào trời xanh, sườn núi dốc đến nỗi khó đặt chân, đỉnh núi đá trơ trọi không có một gốc cây ngọn cỏ.

Dưới chân núi tụ tập ước tới trăm nhân vật võ lâm binh khí sáng loà dưới ánh trăng.

Tin tức về Thiên Tải Thần Độc được Ngũ Nhạc Thần Hành truyền đi khắp võ lâm gợi lên lòng tham của mọi người, họ tới đây chỉ có một mục đích.

Tuy đại bộ phận tự xét mình không đủ khả năng tranh đoạt võ lâm kỳ bảo nhưng vẫn có một chút hy vọng về vận may.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngước nhìn lên đỉnh núi như mọi người mà chăm chú nhìn một lục y thiếu nữ, nghĩ thầm:

- Làm sao sư muội ở đây một mình mà không thấy sư huynh đâu cả?

Chàng đến gần cất tiếng gọi:

- Sư muội.

Lục y thiếu nữ quay lại xì một tiếng nói:

- Ai là sư muội của ngươi? Rõ là gà mờ.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt chắp tay nói:

- Xin lỗi cô nương tại hạ nhận sai người ...

Rồi quay lại định đi.

Thiếu nữ chợt nhoẻn miệng cười nói:

- Nhận lầm thì không sao, huynh cứ đứng đây nói chuyện.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Cô nương tới đây có một mình thôi sao?

- Không một mình thì đi với ai nữa?

- Nhưng đơn độc như thế chỉ e ...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Huynh sợ ư?

- Không phải sợ chỉ là hơi đơn độc ...

Thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Bọn nửa dơi nửa chuột có gì mà sợ chứ?

Một hán tử đứng cạnh chợt quay lại trừng mắt nói:

- Nha đầu ngươi chửi ai đấy ...

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhận ra tên này mặc một bộ quái y có đôi cánh dơi giống như Dực Long Phùng Duệ biết ngay hắn là người của Phi Long Tôn.

Chợt nghe có người gọi:

- Lão lục.

Tên hán tử trừng mắt lục y thiếu nữ và Lâm Đoàn Nghĩa một cái mới chịu bỏ đi.

Lại có một lão nhân chừng năm mươi tuổi đến gần hỏi:

- Cô nương có phải họ Phương không?

Lục y thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Sao lại nhiều người nhầm thế không biết?

Lão nhân bỏ đi được một lát có thêm một người khác đến hỏi câu tương tự.

Lâm Đoàn Nghĩa để ý quanh đó có rất nhiều người thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm mình tự nhủ:

- Không biết chúng để ý mình hay thiếu nữ kia?

Lục y thiếu nữ chợt cầm tay chàng cười nói:

- Này ở đây nhiều người quấy rầy quá, thật đáng ghét. Chúng ta đi chổ khác thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa kịp phản ứng thì bị thiếu nữ kia kéo đi.

Chàng không phản đối.

Hai người rời đám đông lách vào một bụi cây rậm.

Thiếu nữ nói:

- Huynh đến đây đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc nhưng có biết cách lấy nó không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu đáp:

- Thực ra tại hạ chưa rõ lắm.

Thiếu nữ nói:

- Con độc vật đó thân cứng như thép, đao kiếm chém không thủng. Chẳng những thế võ công của nó rất cao cường đừng ai hy vọng lấy được nội đan của nó. Nhưng chỉ cần nhận được một chút linh khí của con súc sinh đó cũng đủ quý rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết cô ta nói đúng hay sai nhưng xem chừng cũng có lý gật đầu:

- Thì ra là vậy.

Thiếu nữ nói tiếp:

- Muốn thu được linh khí của nó tốt nhất là huynh cứ ẩn mình ở đây. Đêm nay rằm đúng nửa đêm Thiên Tải Thần Độc sẽ lên đỉnh núi bái nguyệt, ngươi cứ lên đó thử vận khí.

- Đa tạ cô nương.

Thiếu nữ chợt đổi giọng:

- Người cùng một nhà còn bày đặt tạ với yến?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe rõ giọng của Phương Đạt sửng sốt nói:

- Sư muội ...

Phương Đạt nói:

- Đừng lên tiếng gì cả.

- Sư huynh và Thanh Linh đạo cô thế nào?

- Không sao cả, muội sẽ kể cho sư huynh biết sau, bây giờ hãy nhìn lên núi đi.

Vầng trăng dần lên cao.

Đột nhiên một tiếng gầm vang động núi rừng rồi một con vật lớn gấp rưỡi người thường, lông vàng rực lao như bay lên đỉnh núi.

Quần hùng lập tức náo động.

Hàng chục nhân ảnh phóng lên đỉnh núi.

Lâm Đoàn Nghĩa định lao lên thì bị Phương Đạt giữ lại nói:

- Đừng vội.

Chàng đành dừng lại.

Giữa lúc ấy trên đỉnh núi đã xảy ra động thủ.

Vang lên mấy tiếng thét hai ba cao thủ bị con quái thú đánh bay xuống đỉnh núi.

Mặc dù vậy vẫn có người tiếp tục lao lên đỉnh núi.

Việc thương vong là chuyện đương nhiên nhưng ai cũng cho rằng sẽ có người khác chết thay cho mình để may mắn đắc thủ.

Tiếng rú thảm mỗi lúc nhiều hơn nhưng số người vây quanh con ác thú mỗi lúc một đông.

Phương Đạt chợt nói:

- Huynh cứ ngồi ở đây không được đi đâu cả cần làm gì thì muội sẽ quay lại báo.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

Nàng vừa đi khỏi thì Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe sau lưng có tiếng quát:

- Tiểu tử ngươi là ai?

Đồng thời một luồng chưởng lực đánh tới.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mình tránh đi quay lại nhìn thấy một lão nhân mặt choắt miệng nhọn như khỉ cùng đi với một thiếu niên chừng hai mươi tuổi đứng cách hai trượng.

Chính lão nhân vừa xuất thủ đang thu chiêu về.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Ngươi là ai? Sao dám xuất thủ ám toán thiếu gia?

Lão nhân mặt khỉ quát:

- Không nhiều lời, muốn sống thì hãy mau cút ngay.

Nói xong lại vung chưởng đánh.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng xuất chiêu đối địch.

- Bình.

Cả hai cùng bị chấn lùi một bước.

Lão nhân mặt khỉ ngạc nhiên nhìn đối phương lẩm bẩm:

- Quái lạ, tên hậu sinh vãn bối nào mà có thể chịu nổi một chưởng của lão phu với năm thành công lực?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Các hạ sẽ còn thấy nhiều điều kỳ quái nữa, võ lâm Trung Nguyên hạng người như tại hạ không ít đâu.

Thiếu niên cùng đi với lão nhân chợt nói:

- Sư tổ, tên này ngông cuồng như thế để Bình nhi xem hắn có bao nhiêu bản lĩnh?

Lão nhân nói:

- Ngươi hãy để hơi sức mà lấy nội đan của Thiên Tải Thần Độc, trước khi đắc thủ ngươi không được làm gì khác.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng tên này chnh là Vi Công Bình một trong hai thiếu niên được Long Tự Thập Tam Tôn chuyên tâm dạy dỗ mà lúc ở Kình Sa đảo chàng đã được sư mẫu cảnh báo.

Chàng liền nhớ hôm trời mưa trong Thạch động Đoạt Mệnh Thần Y và Khuông Thời nói đến hai tên này, Long Tự Thập Tam Tôn tìm mọi cách để một trong hai tên lấy được nội đan của Thiên Tải Thần Độc để trở thành vô địch thiên hạ ...

Thấy lão nhân mặt khỉ ngăn không để thiếu niên giao chiến với mình Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thôi thế cũng tốt, lúc này điều cần thiết là hấp thu được linh khí của linh hầu trước, mọi việc để sau.

Nghĩ thế liền nén giận cười nói:

- Các ngươi muốn tranh đoạt nội đan sao không lên núi còn ở đây làm gì? Còn chờ Thiên Tải Thần Độc hai tay dâng tặng nó hay sao?

Lão nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đến đây tất cũng vì mục đích đó sao vẫn ở đây?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Bổn nhân tự biết tài hèn sức mọn, không đủ sức tranh đoạt, chỉ đành ở đây xem náo nhiệt mà thôi, vừa rồi các hạ chỉ mới xuất có năm thành công lực biết các hạ là cao nhân quán thế, có thể cho biết tánh danh không?

Lão nhân trừng mắt quát:

- Không hỏi lôi thôi, ngươi có chịu cút ngay không?

Lâm Đoàn Nghĩa thản nhiên đáp:

- Chẳng lẽ các hạ có thể đuổi hết mọi người ở đây sao?

Lão nhân càng tức rít lên:

- Ta muốn ngươi cút đi trước.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhìn lên đỉnh giả bộ ngạc nhiên nói:

- Làm sao không thấy Thiên Tải Thần Độc đâu nữa?

Nhưng từ đâu đó vẫn còn vang lên những tiếng rú thảm.

Lâm Đoàn Nghĩa lại nói:

- Chắc nó đã bị quần hùng bức xuống núi bây giờ đang đánh nhau bên dưới ...

Lão nhân gằn giọng:

- Ta hỏi một lần cuối, tiểu tử ngươi có chịu cút đi không?

- Sơn lâm không của riêng ai, tại hạ đến đây trước nên là chủ các hạ là khách sao nói thế?

- Ngươi muốn chọc giỡn lão phu sao? Nó mau ngươi là môn hạ của ai? Lão phu không giết những kẻ vô danh.

Lâm Đoàn Nghĩa à một tiếng nói:

- Cái đó thì được, bổn nhân là môn hạ của Thần Long ở Kình Sa đảo.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Thần Long Kình Sa đảo? Trong giang hồ làm gì có danh hiệu đó?

Lâm Đoàn Nghĩa vừa bịa ra một danh hiệu nghe hỏi bụng cười thầm nhưng ra vẻ nghiêm túc nói:

- Gia sư lấy đức phục người, không tranh chấp với thiên hạ võ lâm các hạ không biết là phải.

- Đã là người trong võ lâm bất cứ ai lão phu cũng biết, có phải ngươi bịa đặt danh hiệu đó không?

Thiếu niên chợt chen lời:

- Ngươi vừa nói rằng hạng như ngươi ở Trung Nguyên này không thiếu nay lại bảo mình là môn hạ của Kình Sa đảo, có phải ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa không?

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ cười không đáp.

Lão nhân nói:

- Phải cũng được không phải cũng được, dù sao thì cũng chết.

Lâm Đoàn Nghĩa giả bộ ngây ngô hỏi:

- Các hạ nói ai chết? Vì sao mà chết?

- Đương nhiên là tiểu tử ngươi sắp bị ta giết.

- Cái đó còn khó đoán định.

- Ngươi cho rằng có thể thắng được lão phu sao?

- Chẳng lẽ tại hạ không có chân mà chạy?

Lão nhân hừ một tiếng nói:

- Ngươi có thể chạy được bao xa chứ?

Chợt nghe từ trong rừng có người nói:

- Lão khỉ kia, có lão tổ tông ngươi đến đây đừng có mà bức hiếp bọn hậu sinh vãn bối.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt rúng động.

Chàng lập tức nhớ ngay giọng nói này.

Hơn nửa năm trước lúc giao chiến với Cửu U Quỷ Mẫu ở Ngạo La Bảo chính người này đã ở bên ngoài bí mật trợ giúp chàng, làm phân tán lực lượng đối phương tạo điều kiện cho chàng và bọn Hồng Phong Nương Tử ba người chạy thoát.

Lão mặt khỉ quay lại nhìn cười hắc hắc nói:

- Chẳng trách nào mà tiểu tử ngươi dám cuồng ngạo thì ra có trưởng bối của hắn ở đây nữa.

Người trong rừng cười hô hô nói:

- Đào Chân ngươi sai rồi, ta không mạo xưng tôn trưởng của người khác đâu. Trong lúc người của ngươi cứ đứng nói chuyện dài dòng ở đây thì mẹ con của yêu nữ họ Mã đã cướp được nội đan của Thiên Tải Thần Độc rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe hai tiếng Đào Chân mới biết lão nhân này là sư phụ của Tống Hữu Nhất trong lòng không khỏi rúng động.

Lão mặt khỉ quát lên:

- Ngươi là ai? Sao dám xúc phạm đến Hàn Sơn Thánh Mẫu?

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Chưởng lực của lão thật kinh nhân.

Giọng nói phát ra từ một bụi cây cách đó chừng sáu bảy trượng chỉ một chưởng lão mặt khỉ đã đánh nát bụi cây nhưng không thấy ai ở đó cả.

Mặc dù vậy từ trong rừng lạ vang lên một tràng cười.

Lão nhân được gọi là Đào Chân càng tức giận, bộ mặt khỉ nhăn lại càng thêm khó nhìn, nghiến răng nói:

- Chỉ một chút bản lĩnh 'thảo mộc truyền âm' tưởng đã ghê gớm lắm sao? Nếu không chịu ra đừng trách lão phu thi triển Âm Phách Sưu Hồn ...

Tiếng người trong rừng lại vọng ra:

- Ngũ Phương Tẩu há lại sợ một chút công phu Âm Phách Sưu Hồn tầm xoàng của ngươi? Có giỏi thì chỉ giết được tiểu tử điên khùng kia thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng người kia đang tìm cách giúp mình nghĩ bụng:

- Vị tiền bối đó chỉ lo hão, Âm Phách Sưu Hồn thì làm được gì mình chứ?

Chợt nghe người trong rừng lẩm bẩm:

- Lại có thêm kẻ đến nộp mạng nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn quanh thấy một hồng y thiếu nữ đang lướt nhanh tới gần.

Nhận ra thiếu nữ đó là ai chàng kinh hãi suýt kêu lên.

Chàng kinh hãi không phải vì sợ Mã Như Trận có võ công cao cường mà cô ta đã xuất hiện ở đây tất Cửu U Quỷ Mẫu cũng sắp đến.

Mã Như Trận nhìn chàng thoáng chút ngạc nhiên nói:

- Thì ra là ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng đáp:

- Cô nương là ai? Tại hạ không nhớ ra ...

Mã Như Trận cười nhạt nói:

- Thôi đi, ai lạ gì ngươi là Phấn Diện Độc Lang chứ? Thuật hoá trang của ngươi không cao minh gì cho lắm. Đặc biệt là không biết cách đổi giọng hơn nữa, cho dù ngươi có bị đốt thành tro cô nương cũng nhận ra.

Lâm Đoàn Nghĩa bị kẻ thù giả mạo mình gây hại, do vậy mà võ lâm xưng hiệu là Phấn Diện Độc Lang nay nghe Mã Như Trận nhắc lại danh hiệu đó thì làm sao chịu được?

Chàng quát lên:

- Tiện tỳ, ngươi dám gọi Lâm Đoàn Nghĩa ta là Phấn Diện Độc Lang? Ta sẽ bắt ngươi câm miệng.

Mã Như Trận léo nhéo:

- Ta nói đấy, sợ gì ngươi nào? Phấn Diện Độc Lang Lâm Đoàn Nghĩa Phấn Diện Độc Lang ...

Thị chưa dứt lời thì bị chàng vung chưởng đánh ngay.

Nhưng Mã Như Trân không muốn tiếp chiêu lướt liền mình tránh đi còn kêu thêm mấy tiếng Phấn Diện Độc Lang nữa, lại nói:

- Tối nay ta sẽ truyền cho toàn võ lâm biết mỹ hiệu Phấn Diện Độc Lang của ngươi, hành động dâm ác của ngươi. Lại còn hai tên sư huynh muội Ngọc Diện Cuồng Đồ và Tiếu Diện Đãng Tiên nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe yêu nữ xúc phạm đến sư huynh muội của mình quát lên:

- Tiện tỳ nộp mạng.

Dứt lời phát liền mấy chưởng.

Trong cơn tức giận chàng xuất tuyệt chiêu vừa học được ở Kình Sa đảo, uy mãnh tuyệt luân.

Mã Như Trận trúng chưởng kêu lên một tiếng bị đánh bay đi ba trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa bay theo chỉ xuống yêu nữ đang nằm lăn lộn đầy máu me nói:

- Lẽ ra thiếu gia đánh chết ngươi nhưng trừng trị như thế là đủ. Cút nhanh lên.

Nói xong quay người bỏ đi.

Đào Chân lao đến nói:

- Tiểu tử ngươi tha mạng nó nhưng lão phu tha mạng ngươi đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa lui lại một bước vận công phòng bị.

Bộ mặt của Đào Chân sung mãn sát cơ nhưng vẫn nở một nụ cười hiểm độc nói:

- Tiểu tử họ Lâm, ngươi đừng sợ hôm nay ngươi sẽ chết nhưng không phải bây giờ đâu.

Lão phu sẽ để ngươi nằm ở đây một lúc, chờ khi đoạt được nội đan của Thiên Tải Thần Độc rồi sẽ xử trí sau.

Lâm Đoàn Nghĩa biết Đào Chân là nhân vật số một số hai trong Long Tự Thập Tam Tôn võ công cao cường hơn đệ tử hắn Tống Hữu Nhất nhiều lần, tất mình không phải là đối thủ liền nghĩ kế thoát thân.

Đào Chân đưa chưởng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tiếp tục lùi vận Cửu Dã Thần Công lên cực hạn để hộ thân.

Chính lúc ấy mấy nhân ảnh lướt tới gần.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa và mấy tên còn lại trong Thiên Ma Bát Cơ, nghĩ thầm:

- Hôm nay nên lấy độc trị độc.

Đào Chân liếc mắt nhìn bọn yêu phụ nhíu mày nói:

- Các ngươi là môn hạ của Thánh Mẫu cớ sao không thực hiện điều ước với lão phu chờ đúng vị trí của mình?

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa cười nói:

- Thiên Tải Thần Độc đã rời khỏi đỉnh núi đang chạy về phía này tiền bối bảo chúng tôi chờ bên đó làm gì?

Đào Chân nói:

- Long Môn Ngũ Hữu, Băng Nguyên Ngũ Tử, Hàn Sơn Nhất Thánh Tam Lão sớm đã thoả thuận với nhau rồi. Bây giờ chỉ còn chờ vào cơ duyên ai có phúc khí thì được. Phá Hàn Sơn đã được ấn định thủ giữ phía tây sao bây giờ lại chạy sang hướng đông?

Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa đáp:

- Đáo tiền bối nói vậy tuy có lý nhưng nội đan Thiên Tải Thần Độc chỉ có một ai chẳng muốn chiếm lấy cho mình? Thoả thuận lúc đầu bố trí ba chổ để giám thị là đề phòng cao thủ các phái đắc thủ. Nhưng nay hầu hết đã bị Thiên Tải Thần Độc giết, việc đề phòng là vô ích.

Đoạt Mệnh Thần Y Giang tiền bối đã bức Thiên Tải Thần Độc xuống núi phía đông chúng tôi còn ngồi ở phía tây làm gì?

Đào Chân tức giận quát lên:

- Đã phân định sao thì cứ giữ nguyên vậy, sao lúc đầu các ngươi không nhận canh phòng ở mặt đông?

Đổng Diệp Hoa cười nhạt nói:

- Thì cũng thế thôi, Giang tiền bối sẽ bức nó xuống phía tây để Long Tự Thập Tam Tôn đắc thủ.

Đột nhiên phát ra một tiếng gầm kinh tâm động phách rồi một bóng màu vàng lao xuống như cơn lốc.

Vi Công Bình chợt kêu lên:

- Nội đan.

Rồi băng mình chặn đầu con quái vật.

Đào Chân quát lên:

- Bình nhi quay lại.

Rồi chẳng ai thèm để ý Ngọc Tiêu Truy Hồn Đổng Diệp Hoa và Thiên Ma Bát Cơ nữa lao theo.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe Đào Chân quát biết rằng có sự bất thường ẩn sau một thân cây quan sát thấy Đào Chân và Vi Công Bình đã lao đi được mấy chục trượng.

Chính lúc ấy có nhiều tiếng rú thảm khốc vang lên đồng thời sau lưng chàng vang lên một tiếng cười lạnh.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi quay lại thấy mấy yêu nữ của 'luyện tiên trận' đứng ngẩn ra như tượng, ánh mắt thất thần rõ ràng là đã bị điểm huyệt, rúng động nghĩ thầm:

- Ai vừa hạ thủ? Nếu người đó tấn công mình thì tất cũng chịu chung số phận với mấy yêu nữ kia ...

Tiếng cười lạnh làm Đào Chân quay lại nhìn thấy 'luyện tiên trận' bị nguy liền phi thân trở lại.

Lão đến trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa trừng mắt hỏi:

- Tiểu tử ai vừa hạ thủ, nói mau.

Lâm Đoàn Nghĩa thản nhiên đáp:

- Các hạ tự hỏi mình ấy.

Đào Chân nổi giận quát lên:

- Hôm nay lão phu không đánh chết ngươi thì không còn là Đào Chân nữa.

Nói xong vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa vận Cửu Dã Thần Công đến mười hai thành đánh trả lại.

Chỉ nghe bình một tiếng cả hai lùi lại hai bước.

Lần này Đào Chân không chỉ dùng năm thành công lực như trước ngơ ngác nhìn đối phương hỏi:

- Tên họ Lâm, ngươi học được Đại La chưởng pháp ở đâu?

Từ trong rừng lại vang lên tiếng cười lạnh.

- Hắc hắc, Đào lão nhi vừa rồi ngươi nói gì? Chỉ e ngươi không giết được tiểu tử đó trái lại hắn còn hoá kiếp cho ngươi nữa đấy. Đừng hỏi võ công người ta học ở đâu, đấu chưởng thua thì rút binh khí ra đi.

Đào Chân trừng mắt quát:

- Sau khi thịt xong tiểu tử này là đến lượt ngươi đấy.

Nhưng lão thèm dùng binh khí vung chưởng lên:

- Tiểu tử lấy binh khí ra, lão phu tay không quyết lấy mạng ngươi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 38: Kỳ nhân hội tụ

Lâm Đoàn Nghĩa không dám khinh suất lấy thanh Gia Mộc kiếm màu đen dài chừng hai thước trông như thanh kiếm gỗ đồ chơi trẻ con.

Đào Chân bĩu môi nói:

- Ngươi có thứ phế vật gì đùa với lão phu vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cái này không giết được người nhưng giết khỉ thì còn được.

người ẩn trong rừng cười khúc khích nói:

- Hay lắm.

Đó là giọng nữ nhân không phải người bí mật trợ giúp chàng bấy lâu nay, chứng tỏ trong rừng có rất nhiều cao thủ ẩn mình.

Đào Chân bắt đầu phát chưởng.

Lão vừa phát chưởng chưởng kình đã nổi lên trùm kín lấy Lâm Đoàn Nghĩa, áp lực từ ba phía ập tới nghẹt thở, hàn khí nổi lên lạnh ngắt.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy đã vận sẵn công lực nhưng vì phát chiêu chậm nên bị đối phương chiếm được tiên cơ, vì áp lực quá lớn nên

kiếm pháp không thi triển kịp ngay cả dùng thân pháp Hồi Vân Bộ cũng rất khó khăn.

Đào Chân thấy đối phương không hoàn thủ cười hô hô nói:

- Thì ra truyền nhân đắc ý của Phương lão quái võ công chỉ vào hạng tầm xoàng thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa liền chớp ngay lấy thời cơ địch nhân buông lỏng quát lên:

- Đào lão tặc cẩn thận.

Đồng thời tay trái phất lên.

Từ trong ống tay áo của chàng bay ra một vật giống như tia chớp xuyên qua màn chưởng lực bắn sang địch nhân, cứ bay vù vù xung quanh Đào Chân rít lên ghê rợn.

Đào Chân chỉ chốc lát khinh địch mà phạm phải sai lầm để đối phương giành được tiên cơ, chỉ thấy mũi kiếm đen chỉ thấy mũi kiếm đen kịch từ bốn phía châu vào người không làm sao hoàn thủ được, quát to một tiếng bật người lên cao mấy thước, từ trên không phất mạnh hai tay làm hiện ra đôi cánh vẫy mạnh một cái lướt lên cao mười mấy trượng nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương thoát khỏi màn kiếm vội rụt Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền quát:

- Xuống nhanh.

Hai ánh kim quang vàng rực lướt đi lát sau vang lên tiếng rú thảm khốc và máu vung vãi rắc xuống như mưa, thân thể Đào Chân nặng

nề rơi xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa thu binh khí về chợt thấy một vật rất lớn bay thẳng tới mình vội vàng nhảy lui hai trượng tránh.

Chàng vừa lui vật đó vẫn bay tới xé gió nghe thắt tim lạt cốt.

Lâm Đoàn Nghĩa không biết đó là vật gì vừa nhảy tránh vừa nói to:

- Cao nhân phương nào vừa xuất thủ ám toán? Mau báo tính danh ra.

Từ trong rừng có tiếng người đáp:

- Ta giết tên ác dâm ngươi rồi sẽ nói.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhìn rõ vật đó nguyên là một cây lớn còn nguyên cả lá, kinh hãi nhảy vút lên cao mười trượng bình yên đáp xuống đất quát:

- Nếu các hạ không báo tính danh thì đừng trách tại hạ vô lễ.

Thay cho câu trả lời là mộ tràng cười nhạt, tiếp đó mười chiếc lá như mười mũi tên bật khỏi cung bắn tới.

Thấy bản lĩnh của đối phương cao cường như thế đoán rằng người đó tất là trưởng lão duy nhất còn lại trong Long Tự Thập Tam Tôn, lập tức hào khí nổi lên, múa tít Gia Mộc Kiếm tạo thành một bức tường thép chặn đứng trước mặt.

Chính lúc ấy có một nhân ảnh từ trong rừng lao ra, không nói tiếng nói đánh tới một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa vung kiếm đối phó ám khí trong lúc đối phương phát chưởng rất nhanh nên không kịp đỡ.

Biết rằng nếu trúng một chưởng này thì khó mà toàn mạng Lâm Đoàn Nghĩa tuyệt vọng nghĩ thầm:

- Mạng ta hết rồi.

Đột nhiên nghe ầm một tiếng như sát ngay trước mặt, Lâm Đoàn Nghĩa bị chấn lực cuốn đi xa tới ba trượng.

Đáp mình xuống vận công kiểm tra xem thấy không bị thương tích gì chàng biết rằng vừa rồi có người xuất thủ cứu mình.

Nhìn lại thấy nơi mình vừa bị cuốn đi xuất hiện hai lão nhân đứng đối diện nhau.

Một người nói:

- Phàn lão tặc, tiểu tử đó là gì của ngươi mà ngươi giúp nó?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra người vừa nói là Đoạt Mệnh Thần Y mà mình gặp trong Thạch động.

Lão đứng chỉ vào mặt người đối diện xưng là Phàn lão.

Lâm Đoàn Nghĩa mừng rơn khi nhận ra người đó chính là lão ngư ông đã chở mình từ Hàn Giang Khẩu đến Kình sa đảo hơn nửa năm trước.

Phàn lão cười hô hô đáp:

- Giang lão lang băm, ngươi đào gốc tìm củ giết người làm lạc thú thì còn khá, chứ đánh nhau thì tầm xoàng lắm, nếu cứ lấy một

đấu một đánh nhau một cách đường đường chính chính thì ai chết ta cũng không quản. Nay các ngươi đánh với hậu sinh vãn bối mà còn lấy đông hiếp ít, lén lút ám toán, như vậy thì sao Phàn đại ca ta không quản?

Từ trong rừng có người nói vọng ra:

- Phàn lão nhi ngày xưa thua cuộc Phương lão quái, vì thế mà phải cam chịu thủ trên thuyền suốt năm mươi năm, bây giờ còn vì hắn mà giúp tiểu tử này lại còn giả câm già điếc như vô tình lắm.

Phàn lão cười to đáp:

- Thuyền ta thì ta giữ, đó là sự thường còn hơn ngươi nuôi dưỡng mấy thứ quái vật như gà mái ấp con. Đến bây giờ ngươi bị bọn ma đầu kia lợi dụng quái vật được ngươi thuần dưỡng lại đi tàn sát võ lâm tội không nhỏ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe khẩu khí của Phàn lão thì đoán biết trong rừng là Hàn Thiết Lão Nhân nhưng giọng của lão hoàn toàn khác với người mà hôm trước hẹn sư huynh mình đến Vô Lượng Sơn. Xem ra hôm trước là kẻ giả mạo, hôm nay mới là người thật.

Lúc này có không ít người kéo tới xem trong đó có một lão nhân đứng cạnh Đoạt Mệnh Thần Y.

Phàn lão vừa nói xong thì Đoạt Mệnh Thần Y đã xông vào quát:

- Hôm nay chính ngươi làm hỏng đại sự của chúng ta, đền mạng cho Đào lão đệ ta.

Nói xong vung chưởng đánh liền.

Phàn lão cười hắc hắc tay trái khoa lên tiếp chưởng tay phải nhằm sườn trái lão lang đánh xuống.

- Bịch bịch.

Đoạt Mệnh Thần Y bị đánh bật lùi ba bước ngã ngồi xuống mặt đỏ bầm nghiến răng đứng dậy lấy từ thắt lưng ra một cây cuốc nhỏ phất một cái cán cuốc chợt dài ra tới cả trượng quát to:

- Phàn lão nhi lấy binh khí ra.

Lão ngư ông hừ một tiếng hỏi:

- Với ngươi ta đâu cần binh khí? Cho dù cả ngươi và tên Tử Nhiễm khách cùng xuất thủ lão phu cũng dư sức tiếp.

Lão nhân đứng bên lão lang được gọi là Tử Nhiễm khách chợt nói:

- Phàn lão nhi đã khoác lác như vậy chúng ta cung kính không bằng tòng mệnh vậy.

Nói xong tiến lên một bước đứng sánh vai với Đoạt Mệnh Thần Y.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương lấy hai đánh một thì tới gần nói:

- Phàn lão tiền bối nhường cho vãn bối một tên.

Lão ngư ông cười đáp:

- Bọn trẻ ngươi đều phải có việc phải làm đấy, đánh nhau thì cứ để bọn già chúng ta.

Song phương chuẩn bị giao chiến thì từ xa mấy chục trượng vang lên một chuỗi cười rồi hai lão nhân gầy khô như que củi tiến vào đấu trường.

Lão đứng bên tả dứt tràng cười nói:

- Hai chúng ta cũng muốn góp một tay.

Phàn lão nhíu mày nhìn đối phương gật đầu nói:

- Thôi được có bao nhiêu cứ xông vào hết đi.

Lại có người nói:

- Phàn lão nhi, đông người thế ngươi không nuốt hết đâu san bớt cho ta hai tên.

Lời dứt người hiện một lão nhân từ trong rừng lướt ra đứng đối diện với hai lão khô gầy vừa đến.

Đoạt Mệnh Thần Y nổi giận quát:

- Chung Nam lão quái, vì sao ngươi cũng chọc tay vào việc của chúng ta?

Người đó chính là Ngũ Nhạc Thần Hành được coi là khinh công đệ nhất thiên hạ, nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói vậy liền đáp:

- Bọn hung ma các người vì đoạt Thiên Tải Thần Độc mà khuấy động đến ta. Đêm nay nếu không chỉ hai lão yêu họ Trần vùi ở đây mà cả lão lang băm độc ác ngươi cũng để mạng lại.

Đoạt Mệnh Thần Y hừ một tiếng nói:

- Thứ quái vật nửa mạng ngươi thì làm gì được lão phu? Chỉ sợ khinh công ngươi có giỏi cũng không chạy thoát khỏi Vô Lượng Sơn này đâu.

Ngũ Nhạc Thần Hành ngửa mặt cười to một tràng làm chấn động cả núi rừng sau đó đột nhiên ngừng lại nghiêm mặt nói:

- Kẻ nào giết mất lão bằng hữu Hà Thiên Kiện của ta ở Hàn Giang Khẩu?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ lại trước khi ra Kình Sa đảo có mấy vị đạo sĩ bị giết bêu trên cọc đá, bọn Long Tự Thập Tam Tôn nói rằng chính chúng đã giết Thừa Sai Khách Hà Thiên Kiện, lúc đó chàng cứ tưởng rằng vị ngư ông mình phải tìm.

Nghe Ngũ Nhạc Thần Hành hỏi cả Đoạt Mệnh Thần Y và ba tên đồng bọn mặt đều biến sắc.

Giữa lúc toàn trường sung mãn sát cơ thì chợt nghe tiếng nhạc từ xa vọng tới rồi mấy ngọn hồng đăng tiến lại gần.

Nghe tiếng nhạc Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng Cửu U Quỷ Mẫu sắp xuất hiện, lòng vừa lo lắng vừa câm uất.

Không lâu đã thấy tám thiếu nữ mặc cung trang xách đèn đi trước tiếp theo là mười sáu thiếu nữ khác xếp thành hai hàng tay cầm cờ lọng, ở giữa có bốn thiếu nữ tuyệt sắc đẩy một chiếc xe kiệu.

Trên kiệu ngồi nghểu nghệu một thiếu phụ tuổi mới hơn ba mươi nhưng vẫn còn rất xinh đẹp.

Ít ai ngờ đó là Cửu U Quỷ Mẫu tuổi đã quá trăm.

Sau xe còn có lão đại Mã Minh Tích của Tuyết Phong Tam Lão suất lãnh bốn lão nhân khác, dáng đi rất hiên ngang.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Còn hai lão tặc Mã Minh Thạch và Mã Minh Sơn đâu sao không thấy?

Đoàn người kiệu đi thẳng tới đấu trường thì dừng lại, dừng thành thế chân vạc với hai tốp chuẩn bị giao thủ.

Cửu U Quỷ Mẫu quét nhìn rồi mĩm miệng cười nói:

- Chư vị đều là bằng hữu cố giao làm sao mà mắt hổ nhìn nhau hằm hằm đầy sát khí như thế? Nếu vì nội đan của Thiên Tải Thần Độc mà không ai chịu nhường thì lão thân đã bố trí Thiên Môn Trận vây cả Thiên Tải Thần Độc lẫn các cao thủ các phái lại rồi. Cho dù con vật đó có võ nghệ thần thông cũng không thoát được đâu.

Trong rừng lại vang lên tiếng cười chế nhạo.

Cửu U Quỷ Mẫu bỗng sầm mặt lại hỏi:

- Ai nấp trong rừng đó?

Phàn lão cười đáp:

- Mã Vô Song ngươi đừng khoác lác ỷ vào Thiên Môn Trận đồ bỏ đó. Sao không coi lại môn hạ của mình xem?

Bấy giờ Cửu U Quỷ Mẫu mới nhận ra Thiên Ma Bát Cơ đều đứng đờ như tượng gỗ rõ ràng đã bị người điểm huyệt ngay cả Mã Như Trận cũng không biết đi đâu.

Bà ta tức giận đỏ bừng mặt thét lên:

- Kẻ nào hạ thủ?

Lâm Đoàn Nghĩa bước lên bắt chước giọng Phàn lão nói:

- Mã Vô Song, tiện tỳ Mã Như Trân đã bị thiếu gia bắt rồi. Ngươi muốn làm gì thiếu gia?

Tới đó Cửu U Quỷ Mẫu mới nhận ra thiếu niên hoá trang kia chính là Lâm Đoàn Nghĩa cố nén giận nói:

- Tiểu tử ngươi đừng khoác lác, với võ nghệ của ngươi mà bắt được Mã Như Trận thì chỉ là nói mông.

Lâm Đoàn Nghĩa vận cang khí phát ra một tràng cười làm cây rừng rung lên xào xạc sáu đó mới ngừng lại nói:

- Đừng nói đến tiện tỳ đó mà ngay đến yêu phụ ngươi cũng coi chừng cái cẩu mạng trước thiếu gia.

Cửu U Quỷ Mẫu không ngờ mới qua mấy tháng mà công lực của chàng tăng tiến vượt bậc như thế hoa dung biến sắc.

Bà ta quay lại bảo thủ hạ:

- Diệu nhi hãy giải huyệt cho Bát Cơ, còn Lan nhi hãy đưa Như Trận đến đây.

Lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa cười tình tứ nói:

- Tiểu ca chớ làm ra vẻ hùng hổ như thế, không hợp với bộ mặt tuấn tú của ngươi đâu.

Chỉ cần tiểu ca đáp ứng một điều kiện ngay cả nội đan cũng sẽ về tay ngươi.

Nghe câu đó tất cả quần hùng đều sửng sốt đưa mắt nhìn ngay cả bọn Đoạt Mệnh Thần Y bốn tên cũng không ngoại lệ.

Hai lão nhân khô gầy họ Trần kêu lên:

- Mã bà bà.

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lão nhân đứng bên tả nói:

- Nội đan của Thiên Tải Thần Độc không thể tuỳ tiện đưa cho ngoại nhân như thế được.

Cửu U Quỷ Mẫu thản nhiên nói:

- Cho các ngươi biết nếu tiểu ca đó chịu làm chú rể của ta thì nhất định ta sẽ giúp y đắc thủ.

Phàn lão và Ngũ Nhạc Thần Hành chợt hướng sang Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Chúc mừng ngươi.

Đoạt Mệnh Thần Y và Tử Nhiễm khách cùng quát lên:

- Không được.

Lâm Đoàn Nghĩa mặt đỏ bừng hừ một tiếng nói:

- Ngươi muốn chọn rể thì đi tìm đám khác thiếu gia vĩnh viễn không có ý định đó.

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày hỏi:

- Ngươi không chấp nhận?

- Đương nhiên.

- Ta cho ngươi cả Như Trận và Nhàn Trận ngươi cũng không muốn sao?

Tử Nhiễm Khách chợt nói:

- Mã bà bà sao chợt thay đổi thái độ như vậy? Trước đây bà bà đã hứa gã Như Trận và Nhàn Trận cho cho Nhượng nhi và Bình nhi của chúng ta rồi mà?

Cửu U Quỷ Mẫu đáp:

- Lúc đầu thì quả lão thân có ý như vậy nhưng mọi việc đề có thể thay đổi, vệc chọn con rể của ta không giống người khác. Ở phía bắc Nhượng nhi bị một thiếu niên lấy làm trò cười trông chẳng khác gì một con rối, ngay đến Cơ lão và Chu lão cũng bất lực không trị nổi thiếu niên đó. Chẳng lẽ lão thân có thể gã tôn nữ cho một kẻ bất tài như vậy?

Tử Nhiễm Khách tức giận quát:

- Lão yêu bà ngươi dám lật lọng hãy nếm của lão phu một chưởng.

Một lão họ Trần ngăn lại nói:

- Hoàng lão đừng vội.

Tử Nhiễm Khách thu chưởng lại nói:

- Trần Côn sao cản ta?

- Để ta hỏi xem Hàn Sơn Mã bà bà có bao nhiêu tôn nữ, bà ta cũng từng hứa chọn Giang nhi của ta làm rễ.

Cửu U Quỷ Mẫu nói:

- Trần Côn ngươi chớ vội trách người, Hàn Sơn phái của chúng ta vốn là âm thịnh dương suy vì thế xưa nay vẫn kén ngoại nhân làm rể, đừng nói vài ba người mà vài ba chục chàng rể cũng có.

Vừa lúc đó Lan nhi chạy về báo:

- Bà bà không tìm thấy Như Trận đâu cả.

Diệu nhi cũng chạy về nói:

- Bát Cơ bị thủ pháp điểm huyệt độc môn khống chế điệt nhi không giải được.

Cửu U Quỷ Mẫu nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi mang Như Trận đi đâu vậy?

- Yêu nữ đó hỗn láo bị thiếu gia đánh bị thương nhưng đã tha cho thị đi rồi, ai biết đi đâu?

- Nhưng nó là thê tử của ngươi ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Nói bậy.

Cửu U Quỷ Mẫu vẫn nhũn nhặn:

- Lão thân đã nói sẽ gả hai nha đầu đó cho ngươi, nhất định sẽ giữ lời mà.

- Thiếu gia không cần.

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày hỏi:

- Ngươi không hối hận chứ?

- Không bao giờ thiếu gia thà ở vậy suốt đời còn hơn là lấy hạng dâm nữ đó làm vợ.

Cửu U Quỷ Mẫu cười nhạt hỏi:

- Ngươi sẽ không tạo thành nghiệt chướng như sư phụ ngươi chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa liền quát lên:

- Yêu bà, sự việc của sư phụ ta là do âm mưu của ngươi đúng không?

Cửu U Quỷ Mẫu cười khanh khách đáp:

- Âm mưu gì của ta? Chẳng qua chỉ là do sư phụ ngươi muốn thế thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa định nói nữa thì Cửu U Quỷ Mẫu đã lướt đến bên Thiên Ma Bát Cơ sau khi xem xét một lúc mặt bỗng biến sắc.

Bà ta do dự một lát rồi vung tay giải huyệt cho chúng.

Sau khi được giải huyệt Thiên Ma Bát Cơ mặt đều tái mét.

Cửu U Quỷ Mẫu giải huyệt cho chúng xong rồi mới hướng vào rừng nó to:

- Kẻ nào dùng hồng đậu điểm phá huyệt đạo của Thiên Ma Bát Cơ còn chưa chịu dẫn xác ra đây nộp mạng hay sao?

Từ trong rừng vang lên một tràng cười tiếp đó là giọng khàn khàn của một lão bà:

- Mã Vô Song, ngươi dám tìm ta sao?

Lâm Đoàn Nghĩa liền nhận ra ngay giọng của Lãnh Diện bà bà.

Cửu U Quỷ Mẫu ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Có gì mà không dám.

Tiếng Lãnh Diện bà bà vang ra:

- Được lắm ta thấy cũng nên gặp nhau rồi.

Xong câu đó trong rừng trở nên yên tĩnh.

Phàn lão và Ngũ Nhạc Thần Hành đưa mắt nhìn nhau nét căng thẳng bớt dần một chút.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Lãnh Diện bà bà xuất hiện thì rất mừng chẳng những chàng biết được sắp gặp Khâu gia thư đệ là phía mình có thêm một trợ thủ đắc lực vì cho dù Lãnh Diện bà bà tính tình cổ

quái nhưng hồi ở Hàn Giang Khẩu bà ta đã từng xuất thủ giết bọn Long Tự Thập Tam Tôn cứu mạng chàng.

Hôm nay sẽ xuất hiện nhiều kỳ sự.

Trong rừng một bóng trắng lướt ra như là gió Lâm Đoàn Nghĩa thốt lên:

- Thân pháp cực nhanh.

Nhưng khi nhìn lại thì đó là một trung niên phụ nhân mới chừng ba mươi tuổi dáng xinh đẹp yêu kiều.

Lâm Đoàn Nghĩa rất ngạc nhiên khi thấy người đó không phải là Lãnh Diện bà bà, tự hỏi:

- Người này ở đâu ra vậy? Rõ ràng người trong rừng vừa tự nhận mình là Lãnh Diện bà bà hơn nữa mình nghe cũng đúng giọng bà ấy kia mà?

Cửu U Quỷ Mẫu Mã Vô Song mặt biến sắc run giọng hỏi:

- Ngươi ... là Vô Ưng.

Trung niên phụ nhân không đáp chỉ cười lên khanh khách rồi chợt ngừng bặt, cất giọng lạnh như băng nói:

- Không sai ngươi tưởng ta là ai chứ?

- Ngươi ...

Cửu U Quỷ Mẫu kinh ngạc nói không nên lời.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe ra đúng là giọng của Lãnh Diện bà bà nhưng sao mặt bà ta khác hẳn như thế? Chẳng lẽ trước đây Lãnh Diện bà bà hoá trang thành một lão bà bà già nua xấu xí?

Trung niên phụ nhân nói:

- Sáu bảy mươi năm không gặp ngươi vẫn xinh đẹp quyến rũ và phóng đãng như xưa, cứ tưởng rằng ở Tuyết Sơn đã hưởng thụ đầy đủ ngươi sẽ không bao giờ hạ sơn, nào ngờ vì nội đan của Thiên Tải Thần Độc mà ngươi đến Vô Lượng Sơn này, ta cũng đành rời Phục Long Đàm đầy khổ hạnh để tới đây một chuyến. Nay đã gặp nhau chẳng lẽ thư thư đã quên mất không nhớ mặt tiểu muội hay sao mà còn hỏi vặn nhiều như thế?

Cửu U Quỷ Mẫu Mã Vô Song mặt tái xanh rồi đỏ bừng nghe xong lặng đi một lúc mới nói:

- Ai sợ ngươi?

- Ha ha, thôi đừng tự trấn an mình làm gì. Bây giờ tình thư muội chúng ta chưa tuyệt Mã Vô Ưng này sẽ không phát chiêu trước. Ở đây có Phàn Chung Kim ba vị lão ca, xin họ phán xử một cách minh bạch để lão ca cà của ta còn có cơ hội trùng hiện làm người.

Cửu U Quỷ Mẫu nói:

- Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ đến Ngạo La Bảo chúng ta nói chuyện.

Mã Vô Ưng đáp:

- Ở đây có rất nhiều nhân vật võ lâm, cũng không ít cố nhân ngày trước giải quyết luôn không tiện hay sao?

Cửu U Quỷ Mẫu chợt lấy ra một chiếc lệnh bài giương lên quát:

- Mã Vô Ưng mau quỳ xuống.

Mã Vô Ưng ngẩn người nhìn chiếc lệnh bài một lúc rồi mới cười khanh khách nói:

- Tiện tỳ đã làm việc bất lương sát phụ hại mẫu, đương nhiên lệnh phù phải ở tay ngươi chứ đâu? Mã Vô Ưng này cho dù hoá thành điên cũng quyết không nghe lệnh của một kẻ tội đồ bại hoại.

Cửu U Quỷ Mẫu gằn giọng:

- Ngươi dám kháng lệnh sao?

- Có gì mà không dám?

Chợt thấy bóng Mã Vô Ưng loé lên, Cửu U Quỷ Mẫu kinh hãi kêu lên một tiếng rồi tung người nhảy lên cao lùi lại.

Lâm Đoàn Nghĩa đang ngơ ngác thì nghe phịch một tiếng, vật gì rơi ngay trước mặt chàng.

Tiếng Lãnh Diện bà bà truyền từ xa đến:

- Hãy đưa cho Anh nhi của ta.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống nhìn thấy vật rơi trước mặt mình là một miếng ngọc bài, nghe lời Lãnh Diện bà bà nhặt lên bỏ vào túi.

Từ xa vang lên giọng nói của Phương Đạt:

- Cha đừng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại nhìn nhưng Không thấy ai cả.

Ngũ Nhạc Thần Hành thở dài nói:

- Ta cũng biết rằng Cửu U Quỷ Mẫu và Lãnh Diện bà bà có mối quan hệ với nhau nhưng không ngờ lại là chị em ruột. Nguyên vụ công án của Phương lão quái là như thế.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Đúng rồi, nếu không thì làm sao Tuyết Phong Tam Lão biết được Đại La chưởng pháp?

Nghe Ngũ Nhạc Thần Hành nói đến chuyện của sư phụ Phương Bất Bình chàng muốn đến gần nghe nhưng không dám.

Mã Minh Tích lao đến trước mặt chàng quát:

- Tiểu tử mau trả Thánh Mẫu lệnh bài cho ta.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ai lấy Thánh Mẫu lệnh bài của ngươi?

- Chính là tấm ngọc bài mà người vừa nhặt được đó.

- Tại sao phải đưa cho ngươi?

Mã Minh Tích rít lên:

- Ngươi có chịu đưa hay không?

Mã Lan Trân chợt chạy tới nói:

- Đừng đưa.

Mã Minh Tích nổi giận hỏi:

- Tiện tỳ ngươi định làm phản sao?

Mã Lan Trân đáp:

- Tôi đã được Thánh Mẫu gã cho Nghĩa lang rồi không còn là người của ông nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thế chỉ cười nhạt phi thân rời khỏi hiện trường.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 39: Quần ma tranh bảo

Mã Minh Tích thấy Lâm Đoàn Nghĩa bỏ đi liền đánh theo hai chưởng.

Mã Lan Trân kêu lên:

- Không được.

Đồng thời vung chưởng đánh chặn lại.

Bình một tiếng cô ta bị chưởng lực cuốn đi xa tới ba trượng rơi xuống còn lùi lại mấy bước nữa gọi to:

- Nghĩa lang hãy cứu thiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Bọn tiện tỳ các ngươi không có kẻ nào tốt lành đâu. Đừng theo hại thiếu gia nữa.

Mã Lan Trân tuy công lực không bằng Mã Minh Tích nhưng vừa rồi đấu chưởng không bị thương định dùng khổ nhục kế để giữ Lâm Đoàn Nghĩa lại nào ngờ chàng nói câu đó, nổi giận nghiến răng gọi theo:

- Lâm Đoàn Nghĩa ngươi thật tàn nhẫn, rồi sẽ biết tay ta.

Ngũ Nhạc Thần Hành cười hô hô nói:

- Không khéo tiểu tử họ Lâm đó sau này cũng đi theo vết xe đổ của Phương lão quái thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa đang chạy thì chợt nghe tiếng người gọi:

- Nghĩa ca cũng tới ư? Nhưng gia sư đi rồi.

Chàng nhận ra giọng nói của Khâu Ngọc Anh, dừng lại nói:

- Anh muội, Hoa đệ có tới đây không?

Đưa mắt nhìn về phía nàng vừa nói một lúc sau thấy Khâu Ngọc Anh đứng trong một lùm cây liền bước đến gần.

Sau gần ba năm xa cách hai người mới gặp được nhau cả hai đều mừng khôn xiết.

Khâu Ngọc Anh cười nói:

- Vừa rồi muội lo quá, nay huynh đến được đây thì huynh yên tâm rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy nàng nặng tình với mình như thế kinh hãi nghĩ thầm:

- Chỉ e vướng vào một mối oan tình nữa thì nguy.

Nhưng qua thời gian xa cách chàng không muốn cuộc trùng phùng thêm nặng nề, cười nói:

- May nhờ có bà bà đến giải được thế nguy như vậy Lâm Đoàn Nghĩa huynh đã được lệnh sư ba lần giải cứu.

Rồi chợt hỏi:

- Hoa đệ đâu?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Nó đã được bà bà gửi sang học nghệ ở một kỳ nhân khác từ lâu. Mấy năm nay thư đệ chưa gặp nhau lần nào, lần này huynh đến đây vì nội đan của Thiên Tải Thần Độc đúng không?

- Chỉ một phần thôi, nhưng bây giờ thì ta không cần nữa.

Khâu Ngọc Anh ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

- Thực ra thì không phải không cần nhưng chỉ muốn lấy nó để tặng cho hai thư đệ.

Khâu Ngọc Anh mở to mắt hỏi:

- Tặng cho muội?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu.

Hkau Ngọc Anh trầm ngâm nói:

- Muội rất cảm động trước thịnh tình của ca ca nhưng không thể lấy được nội đan của Thiên Tải Thần Độc. Bởi vì khi bị uy hiếp nó sẽ làm nội đan tan ra để trợ giúp cơ thể, khi bình thường mới tụ lại. Nếu ai có phúc phần chỉ cần nhận được của nó một ít linh khí là đủ rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Làm sao mới nhận được linh khí của nó?

Khâu Ngọc Anh nhìn quanh xem có người nào không mới thấp giọng nói:

- Nghe gia sư nói lại thì phải giúp nó mới được nhưng công lực của Thiên Tải Thần Độc vô cùng thâm hậu, bản tính nó lại hung bạo, không biết bao giờ nó mới tới đây?

- Bây giờ nó còn bị chặn đánh ở sườn núi giúp nó cũng được chứ sao?

Khâu Ngọc Anh lắc đầu:

- Không được, bây giờ nó còn sung sức hơn nữa đối địch với nó là người của cửu đại môn phái, nếu trợ giúp nó thì sẽ rất phiền phức.

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Chỉ e người của cửu đại môn phái bị tận diệt bởi con ác thú đó.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Vì tham bảo vật thì phải chấp nhận hy sinh, chẳng lẽ vô cớ giết con vật là không có tội sao?

Nàng dừng lại một lúc nói tiếp:

- Ca ca hãy chờ khi Long Tự Thập Tam Tôn đánh nhau với nó khi ấy Thiên Tải Thần Độc đã kiệt sức thì xuất thủ giúp Thiên Tải Thần Độc vừa báo thù vừa hy vọng được linh khí của nó.

- Làm sao muội biết được cừu nhân của chúng ta là Long Tự Thập Tam Tôn?

Khâu Ngọc Anh thở dài:

- Trước đây muội còn chưa biết cừu nhân của chúng ta là ai nhưng sau lần gia sư cứu giúp huynh ở Hàn Giang Khẩu lão nhân gia mới nói rằng bọn người đối địch với huynh hôm đó là tay chân của Long Tự Thập Tam Tôn.

Đột nhiên có một ánh chớp loé rực lên giữa không gian, đồng thời một tiếng gầm chấn động núi rừng khắp chân núi vang lên tiếng người la dậy đất.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng Thiên Tải Thần Độc đã phá được trùng vây nhất định sẽ sa vào Thiên Môn Trận của Cửu U Quỷ Mẫu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ta phải đi đây.

Dứt lời nhún mình định lao đi.

Khâu Ngọc Anh chợt giữ lấy vai chàng nói:

- Ca ca đừng vội.

Lâm Đoàn Nghĩa bị nàng ấn vào vai không sao nhấc mình lên nổi, mừng rỡ nói:

- Ngờ muội có thân thủ cao cường như vậy, thật đáng mừng.

Khâu Ngọc Anh không đáp chỉ tay ra ngoài rừng nói:

- Huynh xem kìa.

Lúc ấy cả trong rừng cũng náo loạn, mười mấy nhân ảnh lao ra khỏi rừng Khâu Ngọc Anh chợt thở dài nói:

- Thật đáng tiếc.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sao muội lại nói thế?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Bây giờ Thiên Tải Thần Độc đã bị dồn đến bước đường cùng mới buộc phải dùng nội đan đã nhiều năm để giết người, hiện ở đây chỉ trừ những vị cao nhân tiền bối hoặc mấy tay ma đầu ra còn mấy người trẻ tuổi vừa lao ra khỏi rừng, thậm chí cách nhận linh khí của Thiên Tải Thần Độc cũng không biết, chỉ đến nộp mạng vô ích mà thôi há không đáng tiếc?

Chính lúc ấy ngoài rừng vang lên tiếng rú thảm tiếp liền nhau nghe thật kinh tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng Khâu Ngọc Anh vừa nói không sai. May nhờ Phương Đạt bắt chàng ngồi chờ ở đây nay qua Khâu Ngọc Anh mới biết cách thu linh khí của Thiên Tải Thần Độc nếu chàng chẳng biết làm gì nữa.

Chợt nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói to:

- Bình nhi, Nhượng nhi không được vào, cứ để cho các vị tiền bối ở Tuyết Sơn hạ thủ trước.

Mã Minh Tích cười hô hô nói:

- Được Dương huynh nhường nhịn, chúng ta hạ thủ thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Người của Hàn Sơn phái rất lợi hại, lại có Thiên Môn Trận chỉ e Thiên Tải Thần Độc nguy mất.

Khâu Ngọc Anh cười đáp:

- Huynh nên biết rằng Đoạt Mệnh Thần Y rất gian giảo, thực tình hắn không phải quát thuộc hạ lùi lại là do nhường nhịn đâu. Nếu huynh yên tâm thì chúng ta cứ ra ngoài rừng xem thì biết.

Hai người ra bìa rừng xem, thấy ngay trên bãi đất trước đây Lâm Đoàn Nghĩa vừa đứng, người của Hàn Sơn phái gồm mười sáu tên cung trang thiếu nữ và Thiên Ma Bát Cơ chia làm ba tổ dàn thành trận thức vây lấy Thiên Tải Thần Độc vào giữa.

Mã Minh Tích và bốn lão nhân đứng một đầu chỉ huy trận, ngoài ra còn có Mã lão nhị Mã Minh Thạch và lão tam Mã Minh Sơn không biết đến lúc nào.

Cửu U Quỷ Mẫu xe kiệu tán lọng và tám tên tỳ nữ đứng sang một bên.

Con linh hầu to gấp rưỡi người thường, lông vàng rực, vừa thở hồng hộc vừa nhe ranh múa vuốt gầm gừ trông rất ghê rợn. Tuy vậy xem ra nó đã kiệt sức đi nhiều.

Rải rác có tới hai chục tử thi nằm khắp bãi.

Bên ngoài vòng cách bốn năm trượng có ba thiếu nữ khoanh tay đứng nhìn vẻ bàng quan.

Cách xa một quãng nữa tới Đoạt Mệnh Thần Y Tử Nhiễm Khách và Trần gia nhị lão, ngoài ra còn có hai lão nhân mà Lâm Đoàn Nghĩa chưa gặp và mười mấy tên bịt mặt.

Vi Công Bình và một thiếu niên khác đứng sau Đoạt Mệnh Thần Y, chắc đó là Đồng Công Nhượng.

Lâm Đoàn Nghĩa biết trong số này có kẻ giả mạo mình gây án trong giang hồ mấy tháng nay từ đó giang hồ mới gọi chàng bằng danh hiệu Phấn Diện Độc Lang.

Giá như lúc khác thì gặp cừu nhân nhất định chàng đã liều mạng, nhưng tình cảnh lúc này buộc chàng phải nhịn lại, cùng Khâu Ngọc Anh hướng chú ý sang Thiên Tải Thần Độc.

Con vật giương đôi mắt phát ra những tia sáng vàng chói nhìn đám cao thủ Hàn Sơn phái vây quanh chẳng chút sợ hãi.

Từ khi lên đỉnh núi bái nguyện bị quần hùng vây đánh nó nổi hung tính thỉnh thoảng miệng gầm gừ.

Nó nhảy mấy vòng để thăm dò địch nhân rồi chợt gầm lên một tiếng nhảy bổ vào tốp thiếu nữ bên trái.

Lập tức một tên bị nó chộp trúng ném lên trời, gan ruột lòi ra, máu rắc vung vãi nhìn phát ớn.

Bảy tên còn lại hốt hoảng lùi lại hai bước.

Mã Minh Tích đứng đầu trận chỉ huy thấy vậy quát lên:

- Kẻ nào làm rối loạn trận pháp đều bị trảm.

Bọn thiếu nữ liền tiến vào giữ nguyên vị trí.

Nghe tiếng quát Thiên Tải Thần Độc liền chồm hai bước tới gần Mã Minh Tích vung tay chộp tới.

Lão này quát to một tiếng cùng sáu lão nhân khác nhất tề vung chưởng đánh ra.

Hợp chưởng của bảy lão nhân có lực bài sơn đảo hải làm con linh hầu bụi bẳn lên cao tới bảy tám trượng.

Nhưng thân thể nó rắn như thép chẳng tơ hào tổn thương, từ trên không đảo người rơi xuống ngay trong đám thiếu nữ đứng chiếm góc trận bên phía hữu đưa hai tay dài ngoằng chộp ra ...

Tám thanh kiếm đồng thời vung lên nhằm vào đầu ngực nó mà đâm chém nhưng đều bật ngược trở lại.

Thiên Tải Thần Độc chộp thêm hai thiếu nữ ném lên trời.

Công lực của con linh hầu này quả thật kinh nhân, chỉ cần vung tay hai thiếu nữ liền bị bắn tít lên cao mười mấy trượng rú lên thảm thiết.

Thiên Tải Thần Độc lại chộp được một tên khác, cầm hai chân giựt mạnh xé cô ta thành hai mảng.

Bọn kia không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy vào rừng.

Mã Minh Tích quát lên:

- Đứng lại.

Nhưng đứng trước sự sống và cái chết mười mươi thấy đồng bọn chết thảm như vậy ai còn nghe lệnh hắn?

Mã Minh Tích nhảy ba bước đuổi kịp thiếu nữ sau cùng vung chưởng đánh ra.

Chỉ nghe bình một tiếng nhưng không phải thiếu nữ bị giết mà là Mã Minh Tích bị bật lùi lại ba bước.

Hắn định thần nhìn lại thấy đối phương là một thanh y thiếu nữ mới mười bảy mười tám hừ một tiếng hỏi:

- Tiên tỳ kia sao dám ngăn cản lão phu?

Thiếu nữ không ai khác chính là Khâu Ngọc Anh.

Vì biết giữa sư phụ và Cửu U Quỷ Mẫu có mối bất hoà, Khâu Ngọc Anh chẳng cần kiêng kỵ trả lời ngay:

- Mã lão đại, ta làm thế là do hảo ý đấy. Nếu ngươi không mau lấy thì nội đan tất sẽ rơi vào tay người khác.

Đoạt Mệnh Thần Y cười kha kha nói:

- Tiên hạ thủ vi cường nhưng Hàn Sơn phái đã không làm được vì bị vỡ trận, nay đến Long Môn Thập Tam Hữu. Chúng ta đã vây chặt Thiên Tải Thần Độc lại rồi, ai muốn thì cứ nhảy vào vòng với nó đi.

Mã Minh Tích thấy Thiên Môn Trận đã vỡ, thế cô hơn trước biết ràng vệc tranh đoạt không còn hy vọng gì nữa, cũng cười nói:

- Thôi được, Hàn Sơn phái nhường cho các ngươi để đáp lại ơn nhường nhịn lúc đầu.

Rồi cao giọng nói:

- Nhị đệ, tam đệ và chư vị hãy sang bên này.

Mấy lão nhân cũng có ý nghĩ như Mã Minh Tích hào khí chẳng còn, liền thu trận lui cả lại.

Long Tự Thập Tam Tôn xiết chặt vòng vây Thiên Tải Thần Độc.

Một tiếng lệnh vang lên hai mươi mấy cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn nhất loạt phát chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe âm thanh ong ong vang dội vào tai nhức buốt liền vận Cửu Dã Thần Công đề kháng đồng thời nói với Khâu Ngọc Anh:

- Nguy rồi, Long Tự Thập Tam Tôn thi triển Âm Phách Sưu Hồn chỉ sợ Thiên Tải Thần Độc không chịu nổi, cả muội cũng nên lùi lại bịt tai thật chặt mới được.

Khua Ngọc Anh cười đáp:

- Thiên Tải Thần Độc công lực càng cao hơn chúng ta nhiều, huynh khỏi lo đi. Còn muội đã có cách.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Muội không sợ Âm Phách Sưu Hồn sao?

- Có gì đáng sợ? Nếu mình không muốn nghe thì âm thanh đó chẳng lọt vào tai được.

Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng nàng chỉ nói vậy thôi, kỳ thực sư phụ nàng là Lãnh Diện bà bà đã là muội muội của Cửu U Quỷ Mẫu thì quá hiểu võ học của Long Tự Thập Tam Tôn còn sợ gì Âm Phách Sưu Hồn nữa?

Nhìn vào đấu trường quả nhiên thấy Thiên Tải Thần Độc không bị ảnh hưởng gì còn chưởng phát ra đối với nó chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Đột nhiên một trong Trần gia nhị lão quát lớn:

- Phía tây lùi lại.

Thiên Tải Thần Độc đang chạy về hướng tây bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn được Trần lão nhân cảnh báo lập tức cùng lùi lại giương tay phát chưởng.

Con linh hầu bị đánh bật vào giữa vòng.

Chợt mười mấy nhân ảnh gia nhập vào vòng chiến trong đó có Băng Nguyên Ngũ Tử.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Anh muội, Băng Nguyên Ngũ Tử cũng đến sợ rằng Thiên Tải Thần Độc không thoát nổi đâu.

Khâu Ngọc Anh thản nhiên đáp:

- Huynh đừng lo rồi sẽ có người đến đối phó chúng?

- Ai vậy?

- Huynh quên có một nhân vật rất lợi hại đã tới đây ư?

- Hàn Thiết Lão Nhân đúng không?

Khâu Ngọc Anh gật đầu:

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu Hàn Thiết Lão Nhân xuất hiện thì nhất định Ngũ Nhạc Thần Hành và Phàn lão tiền bối cũng đến.

Băng Nguyên Ngũ Tử vừa đến tên cầm đầu nhìn lướt vào trường đấu đã vội kêu lên:

- Giang lão đừng giết nó.

Lời chưa dứt chợt thấy một đám ngân quang bay tới trùm lấy mười mấy tên Long Tự Thập Tam Tôn bịt mặt.

Đám ngân quang ào tới như một đám mây với tốc độ rất nhanh, lập tức vang lên tiếng rú thảm, mười mấy tên Long Tự Thập Tam Tôn bịt mặt tiếp nhau gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy cảnh đó ngạc nhiên hỏi:

- Anh muội có biết đó là vật gì không?

Khâu Ngọc Anh lắc đầu mắt vẫn chăm chú nhìn vào đấu trường.

Trên cầm đầu trong Băng Nguyên Ngũ Tử nhìn sang bọn người của Hàn Sơn phái ngạc nhiên hỏi:

- Mã đại ca, vì sao quý phái đứng bàng quan không phối hợp hành động với Long Tự Thập Tam Tôn?

Mã Minh Tích tức giận đáp:

- Giang lão lang băm đã muốn độc chiếm thì cứ để chúng chết.

Lão kia thuyết phục:

- Câu chấp tiểu tiết làm gì? Chúng ta liên thủ thì ai cũng có lợi.

Chợt nghe con quái thú gầm lên một tiếng há miệng phun ra nội đan.

Chỉ thấy những tia kim quang phát ra bay vào một đám người gồm một lão nhân và mấy tên bịt mặt.

Bốn năm tên rú lên kinh hoàng ngã xuống giãy đành đạch.

Băng Nguyên Ngũ Tử thấy Thiên Tải Thần Độc phun nội đan ra liền xông tới.

Khâu Ngọc Anh quát lên:

- Hạ thủ.

Tiếng quát chưa dứt đã lao tới hiện trường xuất chưởng đánh lùi Băng Nguyên Ngũ Tử.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng nhập trường Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền cùng phát tới bọn người bịt mặt.

Thêm bảy tám tên bị tiền kiếm xuyên tim gục xuống trong vũng máu.

Băng Nguyên Ngũ Tử sắp cướp được nội đan không ngờ bị một thiếu nữ xuất thủ cản lại để Thiên Tải Thần Độc nuốt vào mất, chợt thấy Lâm Đoàn Nghĩa đang thu về Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền tức giận quát:

- Tiểu tử ngươi sao dám đối địch với chúng ta?

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Có gì mà không dám?

Dứt lời phất tay.

Băng Nguyên Ngũ Tử cười lên hô hố, mỗi tên lấy một quả cầu nhỏ ném vào giữa đám kim kiếm và kim tiền.

Vang lên một âm thanh chát chúa, mười đồng Minh Phủ Kim Tiền và hai mũi Ngũ Hành Kim Kiếm bị vỡ vụn thành muôn mảnh lả tả rơi xuống.

Bảo bối của sư môn bị huỷ Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận rút gia mộc kiếm ra quát lên:

- Bọn yêu tặc xem kiếm.

Nhưng còn chưa kịp phát chiêu thì nghe trên không có tiếng gọi:

- Anh thư, Nghĩa ca, tiểu đệ đến đây.

Lời vừa dứt một nhân ảnh đáp xuống hiện trường.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Anh vô cùng mừng rỡ, cùng kêu lên:

- Hoa đệ.

Người vừa xuất hiện chính là Khâu Ngọc Hoa bào đệ của Khâu Ngọc Anh, được Lãnh Diện bà bà gửi học võ nghệ ở một vị ỳ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ cần nhìn thân pháp siêu phàm của Hoa đệ cũng đủ biết võ công không kém gì mình.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Chúng ta hãy diệt bọn ác ma xong rồi nói chuyện.

Khâu Ngọc Hoa dạ một tiếng rồi hướng sang bọn Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Giang lão tặc, ngươi đấu với thiếu gia mấy hiệp.

Đoạt Mệnh Thần Y nhìn mấy lão nhân kia nói:

- Vận khí của chúng ta không tốt, đi đâu cũng gặp bọn hậu sinh vãn bối quấy phá. Cần phải thịt bớt đi vài tên mới lấy được nội đan.

Khâu Ngọc Hoa nói:

- Giang lão tặc, ngươi vừa nếm khổ đầu của sư phụ ta, nay còn dám lên giọng khoác lác nữa sao?

Đoạt Mệnh Thần Y ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ của cẩu tặc ngươi là ai?

- Chính là người đã đùa với ngươi trong Thạch động hôm trời mưa mười mấy ngày trước.

Đoạt Mệnh Thần Y kinh dị nói:

- Chung Nam lão quái?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hoa đệ là truyền nhân của Ngũ Nhạc Thần Hành tiền bối, chẳng trách nào mà khinh công ảo diệu như thế?

Khâu Ngọc Hoa nhảy tới ưỡn ngực nói:

- Giang lão tặc, lấy binh khí ra mà chịu chết.

Đoạt Mệnh Thần Y đưa tay lên nói:

- Ngươi đã muốn chết thì đừng oán lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ.

Lão chưa kịp động thủ thì trên không có người nói:

- Khoan đã, chúng ta cũng muốn xem náo nhiệt.

Lại ba thiếu niên nữa tiếp nhau sà xuống, Lâm Đoàn Nghĩa đến trước thiếu niên đi đầu hỏi:

- Sư huynh, sư muội đâu không thấy?

Phương Thông cười đáp:

- Ai thèm để ý đến nó làm gì mà biết?

Trên không lại thấy thêm mấy nhân ảnh lướt tới người đi đầu nhảy đến trước mặt Phương Thông trừng mắt nói:

- Rõ không biết xấu, không ai thèm để ý đến huynh thì có.

Người đó chính là Phương Đạt.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 40: Linh khí thần độc

Tiếp theo Phương Đạt còn năm người khác theo nhau đáp xuống hiện trường gồm một lục y thiếu nữ và bốn bạch y thiếu nữ.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lục y thiếu nữ đi đầu chính là vị cung chủ đã từng xuất thủ giúp mình hoá giải chưởng lực của Ngũ Độc Tôn Giả lúc lão đốt rừng, liền lên tiếng chào:

- Ân thư.

Khâu Ngọc Anh nhìn lục y thiếu nữ hỏi:

- Cô ta là ai? Có ân gì với huynh?

- Vị thư thư đó đã giúp ta thoát khỏi một chưởng của Ngũ Độc Tôn Giả.

Phương Thông hỏi:

- Sư đệ có biết lai lịch của cô ấy không?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu đệ không biết danh hiệu gì cả chỉ nghe cô ấy tự xưng là cung chủ.

Giữa lúc ấy chợt nghe bình một tiếng mọi người cùng giật mình quay lại nhìn, thấy cả Đoạt Mệnh Thần Y và khâu Ngọc Hoa cùng

lảo đảo lùi lại mấy bước, chếnh choáng như người say rượu.

Hiển nhiên hai người này vừa giao thủ.

Khâu Ngọc Anh vội lao tới đỡ Khâu Ngọc Hoa hỏi:

- Đệ có sao không?

Khâu Ngọc Hoa lắc đầu, đưa mắt nhìn tới thấy vị thiếu niên cùng đi với mình đang xông tới Đoạt Mệnh Thần Y định động thủ liền nói to:

- Quan sư huynh cẩn thận, trong chưởng của lão kia có chứa ám khí độc đấy.

Đoạt Mệnh Thần Y cười hô hô nói:

- Tiểu quỷ ngươi còn khá đấy, nhưng độc châm của ta không có thuốc giải đâu. Chỉ sau một giờ ba khắc là thi thể của ngươi sẽ tan thành nước.

Khâu Ngọc Anh nghe vậy lo lắng hỏi:

- Đệ thấy trong người có gì khác thường không?

Khâu Ngọc Hoa đáp:

- Tỷ tỷ yên tâm đệ không sao cả.

Thiếu niên họ Quan sấn đến trước mặt Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Giang lão tặc, sư đệ ta vì chăm chú nghe câu chuyện của tỷ tỷ mình nên mới bị ngươi thừa cơ ám toán, còn nói mấy chiếc 'ngũ hoả châm' của ngươi mà hại được chúng ta thì là nói mộng.

Đoạt Mệnh Thần Y nổi giận nói:

- Tiểu tử ngươi có dám thử một châm của ta không?

Thiếu niên họ Quan thản nhiên đáp:

- Đương nhiên dám.

Rồi quay lại bảo Khâu Ngọc Hoa:

- Hoa đệ cứ chú ý mà thu linh khí, để ngu huynh dọn lão lang băm này cho.

Lại nhìn Đoạt Mệnh Thần Y cười nói:

- Lão tặc, bây giờ thì đến lượt ngươi.

Đoạt Mệnh Thần Y khoát tay bảo đồng bọn:

- Bố trận.

Thiếu niên họ Quan hỏi:

- Trận gì vậy?

Hỏi xong vung chưởng đánh tới Đoạt Mệnh Thần Y.

Lão này lập tức xuất chiêu hoàn thủ.

Chỉ thấy từ chưởng tâm của lão phát ra hai luồng khí đen đẩy ngược chưởng của thiếu niên họ Quan, lão cười hô hô nói:

- Võ học của danh môn chẳng qua ...

Nhưng lão chỉ mới nói được nửa câu thì trúng một chưởng vào mông, chồm tới hai bước thấy một thiếu niên khác đứng sau lưng mình tức giận gào to:

- Tiểu tặc sao dám ám toán lão phu?

Thiếu niên cười đáp:

- Hắc hắc, Giang lão tặc ngươi chết đến nơi rồi còn chưa biết. Thiếu gia là Mẫn Thư Thị người trước mặt ngươi là Quan Mạc Phi, còn lão đệ bị ngươi ám toán một chưởng là Khâu Ngọc Hoa, ba chúng ta hiệu xưng Thánh Môn Tam Kiệt. Hôm nay là ngày đầu tiên xuất đạo trước hết dương danh đối với Giang lão tặc ngươi. Lẽ ra một chưởng vừa rồi có thể đánh nát mông ngươi nhưng làm thế thì lần xuất thủ đầu tiên không dương danh cho ngươi được biết nên rút lại năm thành công lực.

Đoạt Mệnh Thần Y giận tím mặt quát lên:

- Muốn chết.

Vừa quát vừa vung hai tay, không biết cơ man 'ngãi hoả châm' từ hai ống tay áo bay ra châu cả vào Mẫn Thư Thị.

Cùng lúc ấy bọn cao thủ Long Tự Thập Tam Tôn đồng thanh thét vang lao vào Thiên Tải Thần Độc.

Phương Thông quát lên:

- Đồng môn "ngũ phương' 'ngũ thủ' mau bảo vệ Thần Độc.

Đồng thời lao ra cùng hai thiếu niên đi với mình vung chưởng đánh lui đệ tử Long Tự Thập Tam Tôn.

Một tên trong bọn la to:

- Mau thi triển tuyệt nghệ.

Mười mấy tên cùng phất tay tạo thành một màn mây đen bao phủ cả khu vực nửa mẫu đất.

Một tên trong Băng Nguyên Ngũ Tử thét:

- Băng Nguyên Hàn Sơn hai phái mau lùi lại.

Chắc rằng đám mây đen là loại độc vật gì rất đáng sợ do Đoạt Mệnh Thần Y chế thành nên lão ngửa mặt cười một tràng đầy đắc ý nói:

- Ngũ phương, ngũ thủ đều bỏ mạng cả. Hôm nay đừng hòng có tên nào còn sống sót rời khỏi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không biết 'đồng môn ngũ phương' là ai nhưng nghe sư huynh mình ra lệnh bảo vệ Thần Độc liền nói:

- Anh muội hãy theo ta.

Hai người lao vào trường dựa lưng vào Thiên Tải Thần Độc một tay phát chưởng đẩy lùi đám mây đen tay kia rút Gia Mộc Kiếm ra.

Phương Thông quát:

- Sư đệ không được dùng binh khí.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy cất kiếm đi làm theo hai thiếu niên dùng cả hai tay phát chưởng.

Lúc đó không những Khâu Ngọc Anh mà cả lục y thiếu nữ xưng là cung chủ và bốn bạch y thiếu niên thủ hạ của cô ta cũng thi triển công phu Song Hoàn Bao Nguyệt ra sức đẩy lùi đám mây đen.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa phát chưởng vừa nghĩ tới câu nói của sư huynh.

Như vậy chàng và Khâu Ngọc Anh thành một tổ, bọn lục y cung chủ năm người một tổ, Khâu Ngọc Hoa và hai vị sư huynh một tổ, Phương Thông và hai thiếu niên một tổ là bốn, vậy còn một tổ nữa đâu?

Nhưng do mãi nghĩ nên kình khí giảm đi Lâm Đoàn Nghĩa lập tức cảm thấy một áp lực rất mạnh đẩy tới mình, kinh hãi quát to một tiếng vận hết kình lực đẩy ra.

Phương Thông nói:

- Không được phân thần cũng không được dụng lực quá mạnh làm ảnh hưởng đến đồng môn.

Cứ thế qua thời gian chừng nửa tuần trà Đoạt Mệnh Thần Y chợt quát to một tiếng, số tàn dư của Long Tự Thập Tam Tôn đều nhảy ra khỏi vòng vây nhảy vào trong đám mây đen.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên không hiểu chúng có hành động gì chợt thấy hai tay có phần tê đi, kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi.

Chàng quay lại nhìn Khâu Ngọc Anh thấy mặt nàng tái nhợt, răng nghiến chặt, mồ hôi trán vã ra lộ vẻ hết sức đau đớn.

Lại nhìn thấy những người kia cũng lâm vào tình cảnh tương tự, riêng lục y cung chủ và Phương Thông có đỡ hơn chút ít.

Chính lúc ấy xuất hiện hai hắc y thiếu niên từ vòng ngoài lướt tới gần cười hắc hắc nói:

- Để ta giúp các ngươi một tay mau về cõi cực lạc.

Rồi xuất chưởng nhắm vào Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng nhận ra một trong hai thiếu niên chính là Vi Công Bình đoán rằng tên kia là Đồng Công Nhượng, liền đưa chưởng đối địch.

Nhưng chàng vừa dốc tận lực để đối phó đám mây đen đâu còn bao nhiêu sức lực đối địch?

Chỉ nghe bình một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh bay thẳng tới sát Thiên Tải Thần Độc.

Hai thiếu niên cất tiếng cười thâm hiểm, lại vung chưởng nhằm vào Khâu Ngọc Anh và cả Khâu Ngọc Hoa.

Khâu gia thư đệ cũng bị đánh bay.

Hai thiếu niên miệng cười đắc ý tiếp tục nhằm những người còn lại trong 'ngũ phương' hạ thủ.

Khi đến gần Quan Mạc Phi một tên cười hắc hắc nói:

- Tiểu tặc vừa rồi ngươi nhe ranh múa vút trước sư bá tổ của ta, nay thì Vi mỗ lấy cẩu mạng của ngươi.

Nói xong đưa chưởng lên.

Lại nghe bình một tiếng đương nhiên Quan Mạc Phi bị đánh bay đi như bao hàng nhưng chính Vi Công Bình cũng bị chấn lực đẩy lùi lại năm bước.

Đồng Công Nhượng đến trước Phương Thông cất giọng hiểm độc:

- Cẩu tử họ Phương, hôm nay huynh đệ chúng ta có thiệt thòi trước hai ngươi nhưng thắng bại là chuyện thường của nhà binh, trước đây chúng ta chịu nhục một chút còn bây giờ thì ngươi hết kiếp. Bây giờ ngươi tạm nhận một chưởng của Đồng Công Nhượng ta lát nữa sẽ còn nếm mùi đau khổ gấp trăm lần dưới trùng vân 'Thiên Độc'.

Phương Thông cười nhạt đáp:

- Tên họ Đồng kia chớ vội đắc ý, những Âm Phách Sưu Hồn và Thiên Độc Trùng Vân của các ngươi chẳng làm gì nổi chúng ta đâu. Rồi cứ chờ xem, tí nữa mấy vị sư đệ của ta nhận được linh khí của Thiên Tải Thần Độc xong ngươi chịu không nổi một chưởng đâu. Nếu ngươi không muốn phơi thây ở đây thì mau cút đi.

Đồng Công Nhượng thấy Phương Thông nói năng bình tĩnh như thế không giống như sư bá tổ hắn Đoạt Mệnh Thần Y đã dự liệu lòng thầm kinh hãi đưa mắt nhìn vào, thấy từ miệng Thiên Tải Thần Độc phát ra một đạo hào quang, mấy nhân ảnh đang hấp thu đạo hào quang đó.

Hắn liền hiểu ngay đó là linh khí của Thiên Tải Thần Độc vội nói:

- Công Bình mau vào đi.

Nó chưa xong đã đâm bổ vào.

Nào ngờ mới chạy được hai bước thì bị một cỗ kình lực đánh bật lại.

Đồng Công Nhượng định thần nhìn kỹ lại nhận ra người vừa phát chưởng đánh lui mình là Lâm Đoàn Nghĩa, kinh hãi kêu lên:

- Tiểu tử ngươi còn chưa chết sao?

Hắn cho rằng Thiên Tải Thần Độc hung hãn như thế, một khi người tới gần nó thì đâu còn mạng? Mà cho dù không bị con linh hầu giết chết thì cũng mất mạng bởi Thiên Độc Trùng Vân.

Đó là kế vạn toàn của Đoạt Mệnh Thần Y.

Tổ tôn chúng đâu ngờ rằng Thiên Tải Thần Độc quá linh thông, nhận ra những người đang bảo vệ mình nên há miệng phát ra linh khí.

Lâm Đoàn Nghĩa điều tức ba vòng xong mở mắt ra thì vừa lúc Đồng Công Nhượng lao vào liền đánh ngay một chưởng.

Nhưng tên này được Long Tự Thập Tam Tôn dốc lòng truyền nghệ nên võ công chẳng tầm thường.

Bị một chưởng đánh lui nhưng cơ thể còn chưa tổn thương chút nào hán lại vận xông xông lên lần nữa, quyết lấy mạng đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa hấp thụ được linh khí của Thiên Tải Thần Độc thời gian tuy ngắn nhưng nội lực đã sung mãn thêm rất nhiều, thấy địch nhân lao lại liền quát:

- Muốn chết?

Song chưởng tiếp nhau nổ như sét, Đồng Công Nhượng bị bật ngược lại bảy tám trượng lăn đi ấy vòng.

Lâm Đoàn Nghĩa bước lên nói:

- Sư huynh cũng hãy vào tiếp thụ một ít linh khí.

Nào ngờ Thiên Tải Thần Độc bị một chưởng làm kinh động liền ngẩn mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Thiên Độc Trùng Vân bị linh khí đánh bạt theo gió bay tan tác.

Bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn đang đứng trên tầng 'thiên độc' để ép xuống hốt hoảng nhảy ùa cả xuống đất.

Thiên Tải Thần Độc lại gầm vang tiếng nữa lao bổ tới mấy tên địch.

Chợt có tiếng quát to:

- Súc sinh chạy đâu?

Phương Thông nói:

- Lão tặc, thứ ngươi mà chặn được nó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới thấy Thiên Tải Thần Độc đứng sánh vai với sư huynh mình trong vòng vây của năm lão nhân cao lớn và một bọn mấy chục tên trợ thủ, không biết là người của môn phái nào?

Ngoài vòng vây đó cách mười mấy trượng có hai bọn người đứng đối diện nhau.

Lưng quay về phía Lâm Đoàn Nghĩa là một lục y và năm bạch y thiếu niên mà chàng đã biết là vị cung chủ và môn hạ.

Bọn đối diện nhân số tương đẳng trong đó tên đầu đảng vận bạch y và bốn nam tên tỳ nữ tất cả đều bịt khăn trùm mặt nên không thấy diện mạo.

Ngoài ra còn mấy lão nhân xuất lãnh hơn hai chục người cả nam lẫn nữ vây bên ngoài thành một vòng rộng.

Lúc ấy Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu gia thư đệ, Quan Mạc Phi ... sau khi hấp thụ linh khí của Thiên Tải Thần Độc vận công xong đều đã đứng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới mấy lão nhân và hơn hai chục nam nữ bao vây quát:

- Ác đồ Hàn Sơn phái quen thói lấy nhiều hiếp ít, hãy xem chưởng của thiếu gia.

Một thiếu niên lao ra quát:

- Tiểu tử họ Lâm chớ ngông cuồng, có ta đến lấy mạng ngươi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu niên lạ mặt ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ là nữ tế của Hàn Sơn phái?

Thiếu niên đáp:

- Ta là vị hôn phu của Tống Ngọc Thu, hôm nay Lư Thiên Lý ta tới trừng trị tiểu tử ngươi tội đã cướp đoạt vị hôn thê.

Lâm Đoàn Nghĩa ngẩn người nhìn thiếu niên tự xưng là Lư Thiên Lý, không ngờ Tống Ngọc Thu cũng đã có vị hôn phu.

Chàng cười khổ nói:

- Lư huynh, trong chuyện này có ẩn tình ...

- Ẩn tình gì?

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn quanh rồi ngượng ngùng nói:

- Vì Tống cô nương trúng phải Tuyệt Âm Thủ của địch, vì cứu mạng cô ấy tại hạ bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách đó.

Lư Thiên Lý quát lên:

- Dâm tặc câm miệng, chỉ cần nghe danh Phấn Diện Độc Lang là đủ đừng bao biện vô ích. Ngươi dâm hiếp tới ba thiếu nữ mà nói là bất đắc dĩ lừa được ai chứ?

Có mấy thiếu niên nghe nói cười lên hô hố:

- Tiểu tử này thật có số đào hoa, được hưởng phúc phần như vua chúa còn bảo mình bị thiệt thòi.

Lâm Đoàn Nghĩa mặt đỏ bừng thấy trong bọn thiếu niên cười nhạo có Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình, chỉ muốn đánh chết ngay bọn ấy.

Chợt nghe sau lưng có tiếng kêu ai oán, ngoảnh lại nhìn thấy Khâu Ngọc Anh hoa dung biến sắc nghiến răng nói:

- Vô sỉ.

Rồi đâm bổ vào rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa hốt hoảng chạy theo gọi:

- Anh muội.

Lư Thiên Lý lao tới chặn đường cười nói:

- Thiếu nữ đó chắc là vị hôn thê của ngươi. Thôi cứ cho là ngươi có nổi ẩn tình nhưng chuyện đã lỡ, chúng ta trao đổi cho nhau được không?

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác hỏi:

- Ngươi nói gì?

- Ta nó rằng ngươi đã chung đụng với vị hôn thê của ta, nay ta nhường nó cho ngươi để đổi lại có gì là không được?

Lại có thêm một bọn nữa kéo tới.

Thiếu niên đi đầu quát:

- Tên họ Lâm, ngươi cưỡng hiếp vị hôn thê của ta hãy nộp mạng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu niên đó chính là Độ Kiếm Thanh tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả và là vị hôn phu của Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng.

Theo sau hắn còn có Mã Mỹ Trân và hai tỳ nữ Á cô và Tâm cô, ngoài ra còn hai thiếu nữ lạ mặt khác.

Chàng lạnh nhạt nói:

- Độ Kiếm Thanh ngươi có một bầu đàn thê thiếp như vậy chưa đủ hay sao còn muốn gì nữa?

Độ Kiếm Thanh quát:

- Tiểu tử chớ nhiều lời, trả Hồng Phong Nương Tử cho ta.

Nói chưa xong đã vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết Độ Kiếm Thanh đã rơi vào tròng của bọn yêu nữ kia thì còn bao nhiêu lực khí để giao chiến nữa?

Chàng quát lên:

- Cút đi.

Chỉ một chưởng Độ Kiếm Thanh đã bị đánh bay xa bốn năm thước.

Tuy vậy Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhận thấy trong chưởng đối phương có một loại khí âm nhu xâm nhập vào cơ thể mình kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mấy yêu nữ đó đã luyện thanh ma công rồi truyền thụ cho tên họ Độ này?

Độ Kiếm Thanh vừa ghen tức vừa hổ thẹn lại xông vào quát:

- Tiểu tử lại tiếp ta một chiêu nữa.

Thấy từ song chưởng của Độ Kiếm Thanh toát ra luồng khói nhạt Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương thi triển độc chưởng liền vận Cửu Dã Thần Công hộ thân rồi vung song chưởng đánh ra.

Bốn chưởng tiếp nhau chẳng những Độ Kiếm Thanh bị đánh bật lui tới mười trượng mà ngay cả mấy tên Vi Công Bình Lư Thiên Lý Đồng Công Nhượng đứng gần đó cũng bị kình khí đẩy lùi mấy bước.

Mã Mỹ Trân kêu lên lanh lãnh lao tới đỡ lấy Độ Kiếm Thanh.

Đồng Công Nhượng quát lên một tiêng định xuất thủ thì một thiếu niên khác nhảy lên nói:

- Chúng ta cùng liên thủ thịt tiểu tử này đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn thiếu niên kia hỏi:

- Các hạ là ai mà muốn hại Lâm mỗ?

Thiếu niên đáp:

- Phấn Diện Độc Lang là thứ bại hoại võ lâm bất cứ ai cũng muốn diệt Trần Giang ta cũng không ngoại lệ.

- Ngươi là môn hạ của lão họ Trần cũng là cẩu đảng của Long Tự Thập Tam Tôn không sai chứ?

Trần Giang chỉ hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu ngươi đã muốn chết thiếu gia sẵn lòng cho ngươi đi theo bọn cẩu tặc đồng bọn của mình.

Mã Mỹ Trân tiếp lấy Độ Kiếm Thanh thấy tình trạng của hắn không đáng ngại lắm liền trao hắn cho một tên tỳ nữ lao tới Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tên họ Lâm kia ngươi có chịu theo ta về Trường An không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Dâm nữ cút ngay.

Rồi đánh ra một chưởng.

Bốn tên Đồng Công Nhượng Vi Công Bình Lư Thiên Lý và Độ Kiếm Thanh cùng thét lên, bốn tên tám chưởng nhằm vào Lâm Đoàn Nghĩa đánh tới.

Chàng thất kinh vội đưa song chưởng với mười hai thành công lực tiếp chiêu.

Một bóng người lướt tới quát lên:

- Lâm huynh đừng sợ. Có huynh đệ trợ giúp một tay.

Một thiếu niên lướt tới hiện trường vừa kịp phối hợp với Lâm Đoàn Nghĩa xuất chiêu đối địch.

Hai người bốn chưởng với lực vạn cân đánh thẳng vào tâm chưởng của đối phương.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra làm tối tăm trời đất, gió bão nổi lên làm cành gãy lá rơi ào ào, trong hu vực mấy chục trượng cát bay đá chạy khói bụi bốc lên như vào buổi hỗn mang, quả là một cuộc đầu chưởng xưa nay hiếm thấy.

Sau cú tiếp chiêu Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình ngã lăn đi mấy vòng mới đứng lên được.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy người xuất thủ giúp mình là một trong hai thiếu niên cùng đến với sư huynh, ôm quyền nói:

- Đa tạ sư huynh.

Thiếu niên cười đáp:

- Tiểu đệ là Ngãi Trọng Nhân chứ không phải họ Tạ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Ngãi sư huynh là ...

- Không cần hỏi. Gia sư đã đưa huynh vượt biển.

- Là Phàn tiền bối ...

Ngãi Trọng Nhân ngắt lời:

- Biết thế là được còn có một tên nữa là Vương Xa Lạp môn hạ của Hàn Thiết Kim lão tiền bối, võ nghệ còn cao hơn nữa.

Từ xa có tiếng người nói:

- Tên họ Ngãi nói xấu gì sau lưng người ta thế?

Tiếp đó thêm một thiếu niên khác lướt tới hiện trường.

Ngãi Trọng Nhân cười nói:

- Tên ta cũng như người, trọng ngươi cũng tốt thôi.

- Nhưng cường địch đang sờ sờ ra đó tán dương nhau ít gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Vương Xa Lạp chỉ hơn mình vài tuổi có bộ mặt rất dễ cảm tình.

Lúc ấy có một đám đông tràn tới vây lấy họ.

Ngãi Trọng Nhân nhíu mày hỏi:

- Không biết bọn ngưu quỷ xà thần nào đến nữa thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đa phần là cẩu đảng của Long Tự Thập Tam Tôn.

Vương Xa Lạp thêm:

- Có cả người của Hổ tôn nữa.

Nếu chỉ Long Tự Thập Tam Tôn thì Lâm Đoàn Nghĩa có thể đại khai sát giới nhưng có người của Hổ tôn thì chàng không khỏi đắn đo vì trong đó có Mi Cổ Thương không những là gia gia của Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng mà lão ta cũng tỏ ra có cảm tình với chàng.

Liền hỏi:

- Vương huynh biết trong đó có người của Ác Hổ và Xích Hổ không?

Vương Xa Lạp gật đầu:

- Đều có cả.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghĩ ngợi chốc lát rồi nói:

- Xin Ngãi huynh đối phó với Hổ tôn, còn tiểu đệ nhận bọn Long tôn cho.

Ngãi Trọng Nhân nói:

- Nhưng ta không phân biệt được ai là Hổ ai là Long ...

Y chưa nói hết câu thì bọn người bịt mặt tràn đến.

Bốn tên Đồng Vi Độ Lư vừa bị đánh tơi tả cũng đứng lên mang khăn trùm mặt vào hoà vớ bọn này xông tới.

Tới cách hai trượng chúng dừng lại chốc lát rồi cùng thét vang, nhất loạt vung chưởng đánh ra.

Hợp chưởng của mấy chục người tạo nên uy lực thật kinh nhân, mặt đất bị cày tung cát bụi bay mù trời.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy tình thế nguy cấp liền rút Gia Mộc kiếm ra quát:

- Người của Hổ tôn mau rời khỏi hiện trường.

Ngãi Trọng Nhân thấp giọng nói:

- Mau nhảy lên.

Lâm Đoàn Nghĩa làm theo.

Cả hai cùng nhảy vút lên cao năm sáu trượng tránh khỏi chưởng kình lướt sang phía người của Hàn Sơn phái.

Bọn người trùm mặt chuyển hướng đánh sang.

Mã Minh Tích tức giận quát:

- Các bằng hữu Long tôn sao không phân rõ địch ta gì cả thế?

Ngãi Trọng Nhân thích chí cười vang rồi cùng Lâm Đoàn Nghĩa lướt ra khỏi hiện trường.

Vừa đáp xuống đất Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Phương sư huynh và mấy thiếu nữ kia ...

Ngãi Trọng Nhân nói:

- Không cần bận tâm nhiều, chúng ta lướt ra sau phía địch nhân ...

Giữa lúc ấy có hai tên bịt mặt đuổi theo lập tức Lâm Đoàn Nghĩa đánh ngã một tên.

Tên thứ hai chưa kịp lùi thì Ngãi Trọng Nhân chộp được giật lấy tấm vải trên mặt hắn rồi ném thẳng tới Mã Minh Tích sau đó dùng tấm khăn buộc vào mặt mình.

Mã Minh Tích là lão đại trong Tuyết Phong Tam Lão võ công chẳng phải tầm thường nhưng hành động của Ngãi Trọng Nhân quá bất ngờ, lão lại đang tức giận vì bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn tự dưng hợp chưởng đánh sang mình, thấy tên bị Ngãi Trọng Nhân ném tới liền vung chưởng đánh ra.

Tên này rú lên một tiếng ngã xuống chết ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Ngãi Trọng Nhân ứng biến tài tình như vậy thích thú nói:

- Tiểu đệ cũng học theo Ngãi huynh.

Nói xong giắt kiếm vào bao xông vào giữa trận địch chộp lấy một tên giật lấy tấm vải bịt mặt rồi ném hắn vào Mã Minh Thạch.

Tên này cũng bị đánh chết tươi.

Phương pháp của Ngãi Trọng Nhân quả thật kỳ diệu.

Dưới ánh trăng bọn Long Tự Thập Tam Tôn không sao phân biệt được địch ta chỉ thấy đâu đâu cũng là người bịt mặt, Lâm Đoàn Nghĩa và Ngãi Trọng Nhân len lõi giữa bọn chúng vung chưởng đánh loạn lên.

Bọn này đâu biết địch nhân là ai? Cứ thấy khả nghi là đánh nên phần lớn là đánh nhầm lẫn nhau.

Người của Hàn Sơn phái càng xuất thủ thẳng tay hơn, hễ thấy một tên bịt mặt tới gần là đánh.

Chỉ trong chốc lát đã có mười mấy tên bị giết.

Một tên bịt mặt thấy vậy quát lên:

- Đệ tử Long Hổ nhị tôn đến tập trung bên cạnh lão phu.

Chính Lâm Đoàn Nghĩa là người đầu tiên chấp hành mệnh lệnh nhưng vừa tới gần lập tức vung chưởng đánh ngay.

Tên vừa phát lệnh tưởng người phe mình khi Lâm Đoàn Nghĩa đánh ra mới đưa chưởng lên đỡ thì không kịp nữa bị đánh bay lên không.

Hai ba tên vội tung mình nhảy lên cứu.

Cả Lâm Đoàn Nghĩa và Ngãi Trọng Nhân cùng hướng vào mấy tên này phát chưởng.

Tên vừa phát lệnh tất là một tên đầu sỏ trong Long Tự Thập Tam Tôn chẳng những hắn không được cứu mà còn trúng chưởng bắn tít lên cao mà cả ba tên lao theo cũng chung số phận, từ trên không rú lên thê thảm.

Mã Mỹ Trân đã phát hiện được Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Đánh chết tiểu tử này đi.

Ngay lập tức hai tên tỳ nữ và bốn năm tên khác ủng hộ cùng liên thủ đánh bật chàng ra khỏi quần ma.

Cả hai phái Long tôn và Hổ tôn chịu thiệt thòi nay mới phát hiện địch nhân, chúng liền tập trung vào Lâm Đoàn Nghĩa mà đánh.

Sát cơ nổi lên chàng liền rút Gia Mộc Kiếm ra nói:

- Hai vị tiền bối Mi Cổ Thương và Tống Công Đạt hãy đưa thủ hạ mình tránh ra đi. Tại hạ cần đại khai sát giới.

Nhưng không thấy ai lùi lại mà trái lại bọn người bịt mặt còn ào ạt xông tới.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Đã vậy thì đừng trách Lâm mỗ.

Nói xong phát kiếm quét ra muôn ngàn điểm hàn tinh.

Ngay chiêu đầu tiên đã có năm tên bị trúng kiếm gục xuống.

Chàng vừa thu kiếm về thì một tên bịt mặt lao tới, hai tay đưa chéo ngực đồng thời đẩy ra.

Hai tên khác cũng thừa cơ xông tới.

Lâm Đoàn Nghĩa đã thấy Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng thi triển chiêu này nhiều lần gọi là chiêu Bế Môn Tạ Khách, biết người của Xích Hổ Tôn nên không dám hạ sát thủ vội nhảy tránh đi dùng Hồi Vân Bộ lướt tới sau lưng người này điểm ra hai chỉ.

Người kia trúng chỉ chưa kịp ngã xuống thì Lâm Đoàn Nghĩa liền nhảy tới cắp, tay phải múa Gia Mộc Kiếm quét vào mấy tên đang tràn tới tung mình nhảy ra khỏi trùng vây.

Quần ma thấy kiếm pháp chàng lợi hại như vậy không tên nào dám đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt tới mé rừng giải huyệt cho nạn nhân rồi đặt xuống hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia tháo khăn ra để lộ khuôn mặt của trung niên hán tử mới ngoài ba mươi tuổi đưa tay lên không viết ra một chữ.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Tôn giá là Tống Tử Thuỷ?

Người kia gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa vô cùng sửng sốt.

Tống Tử Thuỷ là phụ thân của Tống Ngọc Thu làm sao lại bị câm được chứ?

Đoán rằng người của Hổ môn bị Long Tự Thập Tam Tôn thao túng chàng chỉ tay vào rừng nói:

- Nhạc phụ hãy vào đó tránh tạm một lúc để Nghĩa nhi đánh sạch bọn ác ma kia rồi tạ tội với lão nhân gia.

Tống Tử Thuỷ căm hận nhìn bọn người bịt mặt đang xông tới gần mặt đầy sát khí chừng như muốn liều mạng với bọn này.

Lâm Đoàn Nghĩa hiểu ra liền nói:

- Xin nhạc phụ chớ khinh thân, Ngọc Thu đã lâu không xuất hiện Nghĩa nhi không hiểu vì sao sẽ tìm đến nhạc phụ và quý môn tạ tội. Bây giờ xin nhạc phụ nén nhịn một chút, xong việc này sẽ do lão nhân gia định đoạt.

Tống Tử Thuỷ ngước mát nhìn chàng rồi lao vào rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa tiến lên ba bước nói to:

- Ai là người của Ác Hổ tôn? Xin ra đây kiến diện.

Tiếng quát vừa dứt quần ma thét to một tiếng ồ cả lại vây Lâm Đoàn Nghĩa vào giữa trận.

Hào khí bốc cao vạn trượng Lâm Đoàn Nghĩa vung Gia Mộc Kiếm múa tít như phong chỉ nam chém bắc giương đông kích tay lợi hại vô cùng.

Tiếng rú thảm vang lên bảy tám tên bịt mặt gục xuống.

Nào ngờ Lâm Đoàn Nghĩa đang đại khai sát giới thì chợt nghe trên không nổ bùm một tiếng loé lên muôn vệt hàn tinh trùm lấy cả khoảng không gian ba trượng trên đầu Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng kinh hãi vội múa kiếm không để màn lân quang ấy chụp xuống người.

T Linh khí thần đocäcäcä iếp theo Phương Đạt còn năm người khác theo nhau đáp xuống hiện trường gồm một lục y thiếu nữ và bốn bạch y thiếu nữ.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lục y thiếu nữ đi đầu chính là vị cung chủ đã từng xuất thủ giúp mình hoá giải chưởng lực của Ngũ Độc Tôn Giả lúc lão đốt rừng, liền lên tiếng chào:

- Ân thư.

Khâu Ngọc Anh nhìn lục y thiếu nữ hỏi:

- Cô ta là ai? Có ân gì với huynh?

- Vị thư thư đó đã giúp ta thoát khỏi một chưởng của Ngũ Độc Tôn Giả.

Phương Thông hỏi:

- Sư đệ có biết lai lịch của cô ấy không?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu đệ không biết danh hiệu gì cả chỉ nghe cô ấy tự xưng là cung chủ.

Giữa lúc ấy chợt nghe bình một tiếng mọi người cùng giật mình quay lại nhìn, thấy cả Đoạt Mệnh Thần Y và khâu Ngọc Hoa cùng lảo đảo lùi lại mấy bước, chếnh choáng như người say rượu.

Hiển nhiên hai người này vừa giao thủ.

Khâu Ngọc Anh vội lao tới đỡ Khâu Ngọc Hoa hỏi:

- Đệ có sao không?

Khâu Ngọc Hoa lắc đầu, đưa mắt nhìn tới thấy vị thiếu niên cùng đi với mình đang xông tới Đoạt Mệnh Thần Y định động thủ liền nói to:

- Quan sư huynh cẩn thận, trong chưởng của lão kia có chứa ám khí độc đấy.

Đoạt Mệnh Thần Y cười hô hô nói:

- Tiểu quỷ ngươi còn khá đấy, nhưng độc châm của ta không có thuốc giải đâu. Chỉ sau một giờ ba khắc là thi thể của ngươi sẽ tan thành nước.

Khâu Ngọc Anh nghe vậy lo lắng hỏi:

- Đệ thấy trong người có gì khác thường không?

Khâu Ngọc Hoa đáp:

- Tỷ tỷ yên tâm đệ không sao cả.

Thiếu niên họ Quan sấn đến trước mặt Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Giang lão tặc, sư đệ ta vì chăm chú nghe câu chuyện của tỷ tỷ mình nên mới bị ngươi thừa cơ ám toán, còn nói mấy chiếc 'ngũ hoả châm' của ngươi mà hại được chúng ta thì là nói mộng.

Đoạt Mệnh Thần Y nổi giận nói:

- Tiểu tử ngươi có dám thử một châm của ta không?

Thiếu niên họ Quan thản nhiên đáp:

- Đương nhiên dám.

Rồi quay lại bảo Khâu Ngọc Hoa:

- Hoa đệ cứ chú ý mà thu linh khí, để ngu huynh dọn lão lang băm này cho.

Lại nhìn Đoạt Mệnh Thần Y cười nói:

- Lão tặc, bây giờ thì đến lượt ngươi.

Đoạt Mệnh Thần Y khoát tay bảo đồng bọn:

- Bố trận.

Thiếu niên họ Quan hỏi:

- Trận gì vậy?

Hỏi xong vung chưởng đánh tới Đoạt Mệnh Thần Y.

Lão này lập tức xuất chiêu hoàn thủ.

Chỉ thấy từ chưởng tâm của lão phát ra hai luồng khí đen đẩy ngược chưởng của thiếu niên họ Quan, lão cười hô hô nói:

- Võ học của danh môn chẳng qua ...

Nhưng lão chỉ mới nói được nửa câu thì trúng một chưởng vào mông, chồm tới hai bước thấy một thiếu niên khác đứng sau lưng mình tức giận gào to:

- Tiểu tặc sao dám ám toán lão phu?

Thiếu niên cười đáp:

- Hắc hắc, Giang lão tặc ngươi chết đến nơi rồi còn chưa biết. Thiếu gia là Mẫn Thư Thị người trước mặt ngươi là Quan Mạc Phi, còn lão đệ bị ngươi ám toán một chưởng là Khâu Ngọc Hoa, ba chúng ta hiệu xưng Thánh Môn Tam Kiệt. Hôm nay là ngày đầu tiên xuất đạo trước hết dương danh đối với Giang lão tặc ngươi. Lẽ ra một chưởng vừa rồi có thể đánh nát mông ngươi nhưng làm thế thì lần xuất thủ đầu tiên không dương danh cho ngươi được biết nên rút lại năm thành công lực.

Đoạt Mệnh Thần Y giận tím mặt quát lên:

- Muốn chết.

Vừa quát vừa vung hai tay, không biết cơ man 'ngãi hoả châm' từ hai ống tay áo bay ra châu cả vào Mẫn Thư Thị.

Cùng lúc ấy bọn cao thủ Long Tự Thập Tam Tôn đồng thanh thét vang lao vào Thiên Tải Thần Độc.

Phương Thông quát lên:

- Đồng môn "ngũ phương' 'ngũ thủ' mau bảo vệ Thần Độc.

Đồng thời lao ra cùng hai thiếu niên đi với mình vung chưởng đánh lui đệ tử Long Tự Thập Tam Tôn.

Một tên trong bọn la to:

- Mau thi triển tuyệt nghệ.

Mười mấy tên cùng phất tay tạo thành một màn mây đen bao phủ cả khu vực nửa mẫu đất.

Một tên trong Băng Nguyên Ngũ Tử thét:

- Băng Nguyên Hàn Sơn hai phái mau lùi lại.

Chắc rằng đám mây đen là loại độc vật gì rất đáng sợ do Đoạt Mệnh Thần Y chế thành nên lão ngửa mặt cười một tràng đầy đắc ý nói:

- Ngũ phương, ngũ thủ đều bỏ mạng cả. Hôm nay đừng hòng có tên nào còn sống sót rời khỏi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không biết 'đồng môn ngũ phương' là ai nhưng nghe sư huynh mình ra lệnh bảo vệ Thần Độc liền nói:

- Anh muội hãy theo ta.

Hai người lao vào trường dựa lưng vào Thiên Tải Thần Độc một tay phát chưởng đẩy lùi đám mây đen tay kia rút Gia Mộc Kiếm ra.

Phương Thông quát:

- Sư đệ không được dùng binh khí.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy cất kiếm đi làm theo hai thiếu niên dùng cả hai tay phát chưởng.

Lúc đó không những Khâu Ngọc Anh mà cả lục y thiếu nữ xưng là cung chủ và bốn bạch y thiếu niên thủ hạ của cô ta cũng thi triển công phu Song Hoàn Bao Nguyệt ra sức đẩy lùi đám mây đen.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa phát chưởng vừa nghĩ tới câu nói của sư huynh.

Như vậy chàng và Khâu Ngọc Anh thành một tổ, bọn lục y cung chủ năm người một tổ, Khâu Ngọc Hoa và hai vị sư huynh một tổ, Phương Thông và hai thiếu niên một tổ là bốn, vậy còn một tổ nữa đâu?

Nhưng do mãi nghĩ nên kình khí giảm đi Lâm Đoàn Nghĩa lập tức cảm thấy một áp lực rất mạnh đẩy tới mình, kinh hãi quát to một tiếng vận hết kình lực đẩy ra.

Phương Thông nói:

- Không được phân thần cũng không được dụng lực quá mạnh làm ảnh hưởng đến đồng môn.

Cứ thế qua thời gian chừng nửa tuần trà Đoạt Mệnh Thần Y chợt quát to một tiếng, số tàn dư của Long Tự Thập Tam Tôn đều nhảy ra khỏi vòng vây nhảy vào trong đám mây đen.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên không hiểu chúng có hành động gì chợt thấy hai tay có phần tê đi, kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi.

Chàng quay lại nhìn Khâu Ngọc Anh thấy mặt nàng tái nhợt, răng nghiến chặt, mồ hôi trán vã ra lộ vẻ hết sức đau đớn.

Lại nhìn thấy những người kia cũng lâm vào tình cảnh tương tự, riêng lục y cung chủ và Phương Thông có đỡ hơn chút ít.

Chính lúc ấy xuất hiện hai hắc y thiếu niên từ vòng ngoài lướt tới gần cười hắc hắc nói:

- Để ta giúp các ngươi một tay mau về cõi cực lạc.

Rồi xuất chưởng nhắm vào Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng nhận ra một trong hai thiếu niên chính là Vi Công Bình đoán rằng tên kia là Đồng Công Nhượng, liền đưa chưởng đối địch.

Nhưng chàng vừa dốc tận lực để đối phó đám mây đen đâu còn bao nhiêu sức lực đối địch?

Chỉ nghe bình một tiếng Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh bay thẳng tới sát Thiên Tải Thần Độc.

Hai thiếu niên cất tiếng cười thâm hiểm, lại vung chưởng nhằm vào Khâu Ngọc Anh và cả Khâu Ngọc Hoa.

Khâu gia thư đệ cũng bị đánh bay.

Hai thiếu niên miệng cười đắc ý tiếp tục nhằm những người còn lại trong 'ngũ phương' hạ thủ.

Khi đến gần Quan Mạc Phi một tên cười hắc hắc nói:

- Tiểu tặc vừa rồi ngươi nhe ranh múa vút trước sư bá tổ của ta, nay thì Vi mỗ lấy cẩu mạng của ngươi.

Nói xong đưa chưởng lên.

Lại nghe bình một tiếng đương nhiên Quan Mạc Phi bị đánh bay đi như bao hàng nhưng chính Vi Công Bình cũng bị chấn lực đẩy lùi lại năm bước.

Đồng Công Nhượng đến trước Phương Thông cất giọng hiểm độc:

- Cẩu tử họ Phương, hôm nay huynh đệ chúng ta có thiệt thòi trước hai ngươi nhưng thắng bại là chuyện thường của nhà binh, trước đây chúng ta chịu nhục một chút còn bây giờ thì ngươi hết kiếp. Bây giờ ngươi tạm nhận một chưởng của Đồng Công Nhượng ta lát nữa sẽ còn nếm mùi đau khổ gấp trăm lần dưới trùng vân 'Thiên Độc'.

Phương Thông cười nhạt đáp:

- Tên họ Đồng kia chớ vội đắc ý, những Âm Phách Sưu Hồn và Thiên Độc Trùng Vân của các ngươi chẳng làm gì nổi chúng ta đâu. Rồi cứ chờ xem, tí nữa mấy vị sư đệ của ta nhận được linh khí của Thiên Tải Thần Độc xong ngươi chịu không nổi một chưởng đâu. Nếu ngươi không muốn phơi thây ở đây thì mau cút đi.

Đồng Công Nhượng thấy Phương Thông nói năng bình tĩnh như thế không giống như sư bá tổ hắn Đoạt Mệnh Thần Y đã dự liệu lòng thầm kinh hãi đưa mắt nhìn vào, thấy từ miệng Thiên Tải Thần Độc phát ra một đạo hào quang, mấy nhân ảnh đang hấp thu đạo hào quang đó.

Hắn liền hiểu ngay đó là linh khí của Thiên Tải Thần Độc vội nói:

- Công Bình mau vào đi.

Nó chưa xong đã đâm bổ vào.

Nào ngờ mới chạy được hai bước thì bị một cỗ kình lực đánh bật lại.

Đồng Công Nhượng định thần nhìn kỹ lại nhận ra người vừa phát chưởng đánh lui mình là Lâm Đoàn Nghĩa, kinh hãi kêu lên:

- Tiểu tử ngươi còn chưa chết sao?

Hắn cho rằng Thiên Tải Thần Độc hung hãn như thế, một khi người tới gần nó thì đâu còn mạng? Mà cho dù không bị con linh hầu giết chết thì cũng mất mạng bởi Thiên Độc Trùng Vân.

Đó là kế vạn toàn của Đoạt Mệnh Thần Y.

Tổ tôn chúng đâu ngờ rằng Thiên Tải Thần Độc quá linh thông, nhận ra những người đang bảo vệ mình nên há miệng phát ra linh khí.

Lâm Đoàn Nghĩa điều tức ba vòng xong mở mắt ra thì vừa lúc Đồng Công Nhượng lao vào liền đánh ngay một chưởng.

Nhưng tên này được Long Tự Thập Tam Tôn dốc lòng truyền nghệ nên võ công chẳng tầm thường.

Bị một chưởng đánh lui nhưng cơ thể còn chưa tổn thương chút nào hán lại vận xông xông lên lần nữa, quyết lấy mạng đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa hấp thụ được linh khí của Thiên Tải Thần Độc thời gian tuy ngắn nhưng nội lực đã sung mãn thêm rất nhiều, thấy địch nhân lao lại liền quát:

- Muốn chết?

Song chưởng tiếp nhau nổ như sét, Đồng Công Nhượng bị bật ngược lại bảy tám trượng lăn đi ấy vòng.

Lâm Đoàn Nghĩa bước lên nói:

- Sư huynh cũng hãy vào tiếp thụ một ít linh khí.

Nào ngờ Thiên Tải Thần Độc bị một chưởng làm kinh động liền ngẩn mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Thiên Độc Trùng Vân bị linh khí đánh bạt theo gió bay tan tác.

Bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn đang đứng trên tầng 'thiên độc' để ép xuống hốt hoảng nhảy ùa cả xuống đất.

Thiên Tải Thần Độc lại gầm vang tiếng nữa lao bổ tới mấy tên địch.

Chợt có tiếng quát to:

- Súc sinh chạy đâu?

Phương Thông nói:

- Lão tặc, thứ ngươi mà chặn được nó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới thấy Thiên Tải Thần Độc đứng sánh vai với sư huynh mình trong vòng vây của năm lão nhân cao lớn và một bọn mấy chục tên trợ thủ, không biết là người của môn phái nào?

Ngoài vòng vây đó cách mười mấy trượng có hai bọn người đứng đối diện nhau.

Lưng quay về phía Lâm Đoàn Nghĩa là một lục y và năm bạch y thiếu niên mà chàng đã biết là vị cung chủ và môn hạ.

Bọn đối diện nhân số tương đẳng trong đó tên đầu đảng vận bạch y và bốn nam tên tỳ nữ tất cả đều bịt khăn trùm mặt nên không thấy diện mạo.

Ngoài ra còn mấy lão nhân xuất lãnh hơn hai chục người cả nam lẫn nữ vây bên ngoài thành một vòng rộng.

Lúc ấy Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu gia thư đệ, Quan Mạc Phi ... sau khi hấp thụ linh khí của Thiên Tải Thần Độc vận công xong đều đã đứng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới mấy lão nhân và hơn hai chục nam nữ bao vây quát:

- Ác đồ Hàn Sơn phái quen thói lấy nhiều hiếp ít, hãy xem chưởng của thiếu gia.

Một thiếu niên lao ra quát:

- Tiểu tử họ Lâm chớ ngông cuồng, có ta đến lấy mạng ngươi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu niên lạ mặt ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ là nữ tế của Hàn Sơn phái?

Thiếu niên đáp:

- Ta là vị hôn phu của Tống Ngọc Thu, hôm nay Lư Thiên Lý ta tới trừng trị tiểu tử ngươi tội đã cướp đoạt vị hôn thê.

Lâm Đoàn Nghĩa ngẩn người nhìn thiếu niên tự xưng là Lư Thiên Lý, không ngờ Tống Ngọc Thu cũng đã có vị hôn phu.

Chàng cười khổ nói:

- Lư huynh, trong chuyện này có ẩn tình ...

- Ẩn tình gì?

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn quanh rồi ngượng ngùng nói:

- Vì Tống cô nương trúng phải Tuyệt Âm Thủ của địch, vì cứu mạng cô ấy tại hạ bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách đó.

Lư Thiên Lý quát lên:

- Dâm tặc câm miệng, chỉ cần nghe danh Phấn Diện Độc Lang là đủ đừng bao biện vô ích. Ngươi dâm hiếp tới ba thiếu nữ mà nói là bất đắc dĩ lừa được ai chứ?

Có mấy thiếu niên nghe nói cười lên hô hố:

- Tiểu tử này thật có số đào hoa, được hưởng phúc phần như vua chúa còn bảo mình bị thiệt thòi.

Lâm Đoàn Nghĩa mặt đỏ bừng thấy trong bọn thiếu niên cười nhạo có Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình, chỉ muốn đánh chết ngay bọn ấy.

Chợt nghe sau lưng có tiếng kêu ai oán, ngoảnh lại nhìn thấy Khâu Ngọc Anh hoa dung biến sắc nghiến răng nói:

- Vô sỉ.

Rồi đâm bổ vào rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa hốt hoảng chạy theo gọi:

- Anh muội.

Lư Thiên Lý lao tới chặn đường cười nói:

- Thiếu nữ đó chắc là vị hôn thê của ngươi. Thôi cứ cho là ngươi có nổi ẩn tình nhưng chuyện đã lỡ, chúng ta trao đổi cho nhau được không?

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác hỏi:

- Ngươi nói gì?

- Ta nó rằng ngươi đã chung đụng với vị hôn thê của ta, nay ta nhường nó cho ngươi để đổi lại có gì là không được?

Lại có thêm một bọn nữa kéo tới.

Thiếu niên đi đầu quát:

- Tên họ Lâm, ngươi cưỡng hiếp vị hôn thê của ta hãy nộp mạng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu niên đó chính là Độ Kiếm Thanh tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả và là vị hôn phu của Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng.

Theo sau hắn còn có Mã Mỹ Trân và hai tỳ nữ Á cô và Tâm cô, ngoài ra còn hai thiếu nữ lạ mặt khác.

Chàng lạnh nhạt nói:

- Độ Kiếm Thanh ngươi có một bầu đàn thê thiếp như vậy chưa đủ hay sao còn muốn gì nữa?

Độ Kiếm Thanh quát:

- Tiểu tử chớ nhiều lời, trả Hồng Phong Nương Tử cho ta.

Nói chưa xong đã vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết Độ Kiếm Thanh đã rơi vào tròng của bọn yêu nữ kia thì còn bao nhiêu lực khí để giao chiến nữa?

Chàng quát lên:

- Cút đi.

Chỉ một chưởng Độ Kiếm Thanh đã bị đánh bay xa bốn năm thước.

Tuy vậy Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhận thấy trong chưởng đối phương có một loại khí âm nhu xâm nhập vào cơ thể mình kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mấy yêu nữ đó đã luyện thanh ma công rồi truyền thụ cho tên họ Độ này?

Độ Kiếm Thanh vừa ghen tức vừa hổ thẹn lại xông vào quát:

- Tiểu tử lại tiếp ta một chiêu nữa.

Thấy từ song chưởng của Độ Kiếm Thanh toát ra luồng khói nhạt Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương thi triển độc chưởng liền vận Cửu Dã Thần Công hộ thân rồi vung song chưởng đánh ra.

Bốn chưởng tiếp nhau chẳng những Độ Kiếm Thanh bị đánh bật lui tới mười trượng mà ngay cả mấy tên Vi Công Bình Lư Thiên Lý Đồng Công Nhượng đứng gần đó cũng bị kình khí đẩy lùi mấy bước.

Mã Mỹ Trân kêu lên lanh lãnh lao tới đỡ lấy Độ Kiếm Thanh.

Đồng Công Nhượng quát lên một tiêng định xuất thủ thì một thiếu niên khác nhảy lên nói:

- Chúng ta cùng liên thủ thịt tiểu tử này đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn thiếu niên kia hỏi:

- Các hạ là ai mà muốn hại Lâm mỗ?

Thiếu niên đáp:

- Phấn Diện Độc Lang là thứ bại hoại võ lâm bất cứ ai cũng muốn diệt Trần Giang ta cũng không ngoại lệ.

- Ngươi là môn hạ của lão họ Trần cũng là cẩu đảng của Long Tự Thập Tam Tôn không sai chứ?

Trần Giang chỉ hừ một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu ngươi đã muốn chết thiếu gia sẵn lòng cho ngươi đi theo bọn cẩu tặc đồng bọn của mình.

Mã Mỹ Trân tiếp lấy Độ Kiếm Thanh thấy tình trạng của hắn không đáng ngại lắm liền trao hắn cho một tên tỳ nữ lao tới Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tên họ Lâm kia ngươi có chịu theo ta về Trường An không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Dâm nữ cút ngay.

Rồi đánh ra một chưởng.

Bốn tên Đồng Công Nhượng Vi Công Bình Lư Thiên Lý và Độ Kiếm Thanh cùng thét lên, bốn tên tám chưởng nhằm vào Lâm Đoàn Nghĩa đánh tới.

Chàng thất kinh vội đưa song chưởng với mười hai thành công lực tiếp chiêu.

Một bóng người lướt tới quát lên:

- Lâm huynh đừng sợ. Có huynh đệ trợ giúp một tay.

Một thiếu niên lướt tới hiện trường vừa kịp phối hợp với Lâm Đoàn Nghĩa xuất chiêu đối địch.

Hai người bốn chưởng với lực vạn cân đánh thẳng vào tâm chưởng của đối phương.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra làm tối tăm trời đất, gió bão nổi lên làm cành gãy lá rơi ào ào, trong hu vực mấy chục trượng cát bay đá chạy khói bụi bốc lên như vào buổi hỗn mang, quả là một cuộc đầu chưởng xưa nay hiếm thấy.

Sau cú tiếp chiêu Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình ngã lăn đi mấy vòng mới đứng lên được.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy người xuất thủ giúp mình là một trong hai thiếu niên cùng đến với sư huynh, ôm quyền nói:

- Đa tạ sư huynh.

Thiếu niên cười đáp:

- Tiểu đệ là Ngãi Trọng Nhân chứ không phải họ Tạ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Ngãi sư huynh là ...

- Không cần hỏi. Gia sư đã đưa huynh vượt biển.

- Là Phàn tiền bối ...

Ngãi Trọng Nhân ngắt lời:

- Biết thế là được còn có một tên nữa là Vương Xa Lạp môn hạ của Hàn Thiết Kim lão tiền bối, võ nghệ còn cao hơn nữa.

Từ xa có tiếng người nói:

- Tên họ Ngãi nói xấu gì sau lưng người ta thế?

Tiếp đó thêm một thiếu niên khác lướt tới hiện trường.

Ngãi Trọng Nhân cười nói:

- Tên ta cũng như người, trọng ngươi cũng tốt thôi.

- Nhưng cường địch đang sờ sờ ra đó tán dương nhau ít gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Vương Xa Lạp chỉ hơn mình vài tuổi có bộ mặt rất dễ cảm tình.

Lúc ấy có một đám đông tràn tới vây lấy họ.

Ngãi Trọng Nhân nhíu mày hỏi:

- Không biết bọn ngưu quỷ xà thần nào đến nữa thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đa phần là cẩu đảng của Long Tự Thập Tam Tôn.

Vương Xa Lạp thêm:

- Có cả người của Hổ tôn nữa.

Nếu chỉ Long Tự Thập Tam Tôn thì Lâm Đoàn Nghĩa có thể đại khai sát giới nhưng có người của Hổ tôn thì chàng không khỏi đắn đo vì trong đó có Mi Cổ Thương không những là gia gia của Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng mà lão ta cũng tỏ ra có cảm tình với chàng.

Liền hỏi:

- Vương huynh biết trong đó có người của Ác Hổ và Xích Hổ không?

Vương Xa Lạp gật đầu:

- Đều có cả.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghĩ ngợi chốc lát rồi nói:

- Xin Ngãi huynh đối phó với Hổ tôn, còn tiểu đệ nhận bọn Long tôn cho.

Ngãi Trọng Nhân nói:

- Nhưng ta không phân biệt được ai là Hổ ai là Long ...

Y chưa nói hết câu thì bọn người bịt mặt tràn đến.

Bốn tên Đồng Vi Độ Lư vừa bị đánh tơi tả cũng đứng lên mang khăn trùm mặt vào hoà vớ bọn này xông tới.

Tới cách hai trượng chúng dừng lại chốc lát rồi cùng thét vang, nhất loạt vung chưởng đánh ra.

Hợp chưởng của mấy chục người tạo nên uy lực thật kinh nhân, mặt đất bị cày tung cát bụi bay mù trời.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy tình thế nguy cấp liền rút Gia Mộc kiếm ra quát:

- Người của Hổ tôn mau rời khỏi hiện trường.

Ngãi Trọng Nhân thấp giọng nói:

- Mau nhảy lên.

Lâm Đoàn Nghĩa làm theo.

Cả hai cùng nhảy vút lên cao năm sáu trượng tránh khỏi chưởng kình lướt sang phía người của Hàn Sơn phái.

Bọn người trùm mặt chuyển hướng đánh sang.

Mã Minh Tích tức giận quát:

- Các bằng hữu Long tôn sao không phân rõ địch ta gì cả thế?

Ngãi Trọng Nhân thích chí cười vang rồi cùng Lâm Đoàn Nghĩa lướt ra khỏi hiện trường.

Vừa đáp xuống đất Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Phương sư huynh và mấy thiếu nữ kia ...

Ngãi Trọng Nhân nói:

- Không cần bận tâm nhiều, chúng ta lướt ra sau phía địch nhân ...

Giữa lúc ấy có hai tên bịt mặt đuổi theo lập tức Lâm Đoàn Nghĩa đánh ngã một tên.

Tên thứ hai chưa kịp lùi thì Ngãi Trọng Nhân chộp được giật lấy tấm vải trên mặt hắn rồi ném thẳng tới Mã Minh Tích sau đó dùng tấm khăn buộc vào mặt mình.

Mã Minh Tích là lão đại trong Tuyết Phong Tam Lão võ công chẳng phải tầm thường nhưng hành động của Ngãi Trọng Nhân quá bất ngờ, lão lại đang tức giận vì bọn người của Long Tự Thập Tam Tôn tự dưng hợp chưởng đánh sang mình, thấy tên bị Ngãi Trọng Nhân ném tới liền vung chưởng đánh ra.

Tên này rú lên một tiếng ngã xuống chết ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy Ngãi Trọng Nhân ứng biến tài tình như vậy thích thú nói:

- Tiểu đệ cũng học theo Ngãi huynh.

Nói xong giắt kiếm vào bao xông vào giữa trận địch chộp lấy một tên giật lấy tấm vải bịt mặt rồi ném hắn vào Mã Minh Thạch.

Tên này cũng bị đánh chết tươi.

Phương pháp của Ngãi Trọng Nhân quả thật kỳ diệu.

Dưới ánh trăng bọn Long Tự Thập Tam Tôn không sao phân biệt được địch ta chỉ thấy đâu đâu cũng là người bịt mặt, Lâm Đoàn Nghĩa và Ngãi Trọng Nhân len lõi giữa bọn chúng vung chưởng đánh loạn lên.

Bọn này đâu biết địch nhân là ai? Cứ thấy khả nghi là đánh nên phần lớn là đánh nhầm lẫn nhau.

Người của Hàn Sơn phái càng xuất thủ thẳng tay hơn, hễ thấy một tên bịt mặt tới gần là đánh.

Chỉ trong chốc lát đã có mười mấy tên bị giết.

Một tên bịt mặt thấy vậy quát lên:

- Đệ tử Long Hổ nhị tôn đến tập trung bên cạnh lão phu.

Chính Lâm Đoàn Nghĩa là người đầu tiên chấp hành mệnh lệnh nhưng vừa tới gần lập tức vung chưởng đánh ngay.

Tên vừa phát lệnh tưởng người phe mình khi Lâm Đoàn Nghĩa đánh ra mới đưa chưởng lên đỡ thì không kịp nữa bị đánh bay lên không.

Hai ba tên vội tung mình nhảy lên cứu.

Cả Lâm Đoàn Nghĩa và Ngãi Trọng Nhân cùng hướng vào mấy tên này phát chưởng.

Tên vừa phát lệnh tất là một tên đầu sỏ trong Long Tự Thập Tam Tôn chẳng những hắn không được cứu mà còn trúng chưởng bắn tít lên cao mà cả ba tên lao theo cũng chung số phận, từ trên không rú lên thê thảm.

Mã Mỹ Trân đã phát hiện được Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Đánh chết tiểu tử này đi.

Ngay lập tức hai tên tỳ nữ và bốn năm tên khác ủng hộ cùng liên thủ đánh bật chàng ra khỏi quần ma.

Cả hai phái Long tôn và Hổ tôn chịu thiệt thòi nay mới phát hiện địch nhân, chúng liền tập trung vào Lâm Đoàn Nghĩa mà đánh.

Sát cơ nổi lên chàng liền rút Gia Mộc Kiếm ra nói:

- Hai vị tiền bối Mi Cổ Thương và Tống Công Đạt hãy đưa thủ hạ mình tránh ra đi. Tại hạ cần đại khai sát giới.

Nhưng không thấy ai lùi lại mà trái lại bọn người bịt mặt còn ào ạt xông tới.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng nói:

- Đã vậy thì đừng trách Lâm mỗ.

Nói xong phát kiếm quét ra muôn ngàn điểm hàn tinh.

Ngay chiêu đầu tiên đã có năm tên bị trúng kiếm gục xuống.

Chàng vừa thu kiếm về thì một tên bịt mặt lao tới, hai tay đưa chéo ngực đồng thời đẩy ra.

Hai tên khác cũng thừa cơ xông tới.

Lâm Đoàn Nghĩa đã thấy Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng thi triển chiêu này nhiều lần gọi là chiêu Bế Môn Tạ Khách, biết người của Xích Hổ Tôn nên không dám hạ sát thủ vội nhảy tránh đi dùng Hồi Vân Bộ lướt tới sau lưng người này điểm ra hai chỉ.

Người kia trúng chỉ chưa kịp ngã xuống thì Lâm Đoàn Nghĩa liền nhảy tới cắp, tay phải múa Gia Mộc Kiếm quét vào mấy tên đang tràn tới tung mình nhảy ra khỏi trùng vây.

Quần ma thấy kiếm pháp chàng lợi hại như vậy không tên nào dám đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt tới mé rừng giải huyệt cho nạn nhân rồi đặt xuống hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia tháo khăn ra để lộ khuôn mặt của trung niên hán tử mới ngoài ba mươi tuổi đưa tay lên không viết ra một chữ.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Tôn giá là Tống Tử Thuỷ?

Người kia gật đầu.

Lâm Đoàn Nghĩa vô cùng sửng sốt.

Tống Tử Thuỷ là phụ thân của Tống Ngọc Thu làm sao lại bị câm được chứ?

Đoán rằng người của Hổ môn bị Long Tự Thập Tam Tôn thao túng chàng chỉ tay vào rừng nói:

- Nhạc phụ hãy vào đó tránh tạm một lúc để Nghĩa nhi đánh sạch bọn ác ma kia rồi tạ tội với lão nhân gia.

Tống Tử Thuỷ căm hận nhìn bọn người bịt mặt đang xông tới gần mặt đầy sát khí chừng như muốn liều mạng với bọn này.

Lâm Đoàn Nghĩa hiểu ra liền nói:

- Xin nhạc phụ chớ khinh thân, Ngọc Thu đã lâu không xuất hiện Nghĩa nhi không hiểu vì sao sẽ tìm đến nhạc phụ và quý môn tạ tội. Bây giờ xin nhạc phụ nén nhịn một chút, xong việc này sẽ do lão nhân gia định đoạt.

Tống Tử Thuỷ ngước mát nhìn chàng rồi lao vào rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa tiến lên ba bước nói to:

- Ai là người của Ác Hổ tôn? Xin ra đây kiến diện.

Tiếng quát vừa dứt quần ma thét to một tiếng ồ cả lại vây Lâm Đoàn Nghĩa vào giữa trận.

Hào khí bốc cao vạn trượng Lâm Đoàn Nghĩa vung Gia Mộc Kiếm múa tít như phong chỉ nam chém bắc giương đông kích tay lợi hại vô cùng.

Tiếng rú thảm vang lên bảy tám tên bịt mặt gục xuống.

Nào ngờ Lâm Đoàn Nghĩa đang đại khai sát giới thì chợt nghe trên không nổ bùm một tiếng loé lên muôn vệt hàn tinh trùm lấy cả khoảng không gian ba trượng trên đầu Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng kinh hãi vội múa kiếm không để màn lân quang ấy chụp xuống người.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 41: Lưỡng bại câu thương

Nhưng màn lân quang quá lợi hại cứ áp xuống thấp dần.

Lâm Đoàn Nghĩa càng cố sức múa kiếm. Thanh kiếm đỏ rực lên như than hồng đến lúc không còn giữ được nữa.

Một tên ma đầu cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử đến lúc này không chịu tự sát còn chờ lúc nào nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa gầm lên một tiếng như mãnh hổ vung tay ném thanh Gia Mộc Kiếm lên không.

Lập tức xuất hiện kỳ tích.

Một tiếng nổ rền vang dội núi rừng cùng một vầng lửa bùng lên bắn tung bốn phía thành muôn vàn vệt sáng.

Quần ma đang đắc ý bị những vệt sáng này bắn trúng, hàng chục tên gục xuống lăn lộn miệng rú lên kinh hoàng.

Mấy chục tên còn lại hốt hoảng chạy lui.

Lâm Đoàn Nghĩa nhún mình nhảy lên tiếp lấy thanh Gia Mộc Kiếm đã trở về trạng thái lúc đầu lao tới địch nhân quát:

- Quần ma nộp mạng.

Nghe từ hướng đông tiếng Ngãi Trọng Nhân nói:

- Một chiêu vừa rồi của Lâm hiền đệ thật tuyệt diệu. Thừa cơ truy sát đi ta đảm nhiệm mặt phía đông cho.

Lâm Đoàn Nghĩa lao vào giữa đám địch nhân đang chạy trốn chẳng khác nào mãnh hổ giữa bầy dê, cứ một kiếm vung lên là có người đổ xuống.

Cả khoảng bình địa chỉ phút chốc thây chất thành đống.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ tới Tống Tử Thuỷ liền đâm bổ tới.

Ngãi Trọng Nhân hỏi:

- Lâm lão đệ đi đâu thế?

Lâm Đoàn Nghĩa ngoái đầu lại đáp:

- Nhạc phụ tôi đang ở giữa rừng vừa rồi nghe có người la chỉ sợ đã xảy ra biến cố nên phóng vào cứu.

Ngãi Trọng Nhân nói:

- Lão đệ yên tâm đi, lệnh nhạc phụ đã bị câm làm sao còn kêu được? Hơn nữa trong rừng đã có sư muội ngươi cừu nhân vào tất chết, hãy sang giải cứu cho Phương sư huynh ngươi thì hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn sang thấy Phương Thông vẫn đứng dựa lưng vào Thiên Tải Thần Độc hai tay hoành ngang trước ngực nhưng chưa động thủ giữa vòng vây của tặc nữ Hàn Sơn phái.

Nhìn kỹ lại người của Hàn Sơn phái đang vây thành vòng tròn một nửa hướng vào trong một nửa ngoảnh mặt ra ngoài, xoay theo

một chiều từ trái sang phải.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh nói:

- Chẳng lẽ Hàn Sơn phái dùng Băng Luận Ngọc Phách Quảng Hàn trận vây hãm sư huynh?

Ngãi Trọng Nhân cười đáp:

- Lâm đệ còn nói được tên của quái trận đó còn ta thì mít đặc chẳng hiểu gì. Chỉ biết người trong trận đó phải có võ công siêu quần bạt chúng nếu không thất khiếu đã trào máu chết từ lâu.

- Ngãi sư huynh khiêm tốn quá, Phương sư huynh chịu để cho địch nhân vậy trong trận tất đã có đối sách, Ngãi sư huynh thấy nguy mà không loạn đương nhiên đã biết rõ huyền cơ, có thể nói cho tiểu đệ biết không?

Ngãi Trọng Nhân cười nói:

- Đệ quả là người thông minh, nói cho đệ biết cũng không sao.

Y đến bên chàng thấp giọng nói:

- Quái trận đó của Hàn Sơn phái cộng thêm tuyệt học Cùng Âm Ngưng Bế và Thực Cốt Ma Sa của Long Tự Thập Tam Tôn, Chiêu Hồn Độc Khí của Hổ tôn, ba phái đó liên thủ với ý đồ chỉ trong một trận tiêu diệt sạch chúng ta. Không ngờ Hổ tôn cậy mình thế mạnh vừa tới Vô Lượng Sơn đã muốn độc chiếm nội đan của Thiên Tải Thần Độc vì thế nên giữa Hổ tôn đã nảy sinh xung đột.

Hàn Sơn phái tuy nói phối hợp với Long Tự Thập Tam Tôn nhưng cũng có thâm ý của mình, khi Đoạt Mệnh Thần Y đuổi Thiên

Tải Thần Độc sang bên này thì lập tức phản đối quyết liệt.

Sau đó Thiên Ma Bát Cơ bị khống chế, Cửu U Quỷ Mẫu bị muội muội bà ta đuổi đi, Thiên Môn Trận bị phá nên thế lực bị giảm mất một nửa, không còn đủ sức tạo áp lực đối với Phương sư huynh của ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu đệ thấy bọn yêu nữ kia có vẻ rất quái dị, vì sao chúng phải bịt kín mặt đi như thế?

Ngãi Trọng Nhân lắc đầu:

- Cái đó ta cũng không biết.

Trong trận đã có sự thay đổi.

Chỉ nghe tiếng nhạc nổi lên trầm bổng, trong số mấy chục yêu nữ thì có tám người tay cầm trúc tiêu, thất huyền cầm, tỳ bà và các thứ nhạc cụ khác tấu lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Băng Luân Ngọc Phách Quảng Hàn trận cứ phát động hoài như thế nay chúng lại dùng Thoát Y Vũ Khúc lung lạc nữa, làm sao Phương sư huynh đối phó được?

Ngãi Trọng Nhân trấn an:

- Ngươi không cần phải lo.

- Chúng ta sao không xuất thủ giúp huynh ấy một tay?

Ngãi Trọng Nhân cười bí ẩn:

- Ngươi cứ chờ rồi sẽ biết.

Vừa lúc ấy trong rừng phát ra những tiếng sủa rùng rợn rồi một bầy dã lang xông ra đâm bổ tới đám yêu nữ Hàn Sơn phái.

Ngãi Trọng Nhân cười nói:

- Chiêu này của Phương Đạt mới gọi là độc chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì từ trong rừng hai thiếu nữ yểu điệu lướt ra.

Đi đầu chính là Phương Đạt còn người chạy sau là Khâu Ngọc Anh.

Phương Đạt ngang qua Lâm Đoàn Nghĩa và Ngãi Trọng Nhân thì hơi chậm lại liếc xéo hai người quát:

- Không thấy đại ca ta bị khốn trong trận hay sao mà cứ giương mắt nhìn không chịu hạ thủ?

Bầy lang sói xông vào đám yêu nữ như cơn lốc sủa lên điếc đặc cả tai.

Trận thế lập tức náo loạn.

Ngay lập tức có tám yêu nữ bị dã lang xé xác.

Đó là mấy tên cầm nhạc cụ đang mải mê hoà tấu quên cả mối đe doạ ấp đến thân.

Đối với bọn dã lang thì âm nhạc có nghĩa lý gì nên cứ nhằm vào bọn này mà tấn công.

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Xung trận.

Cả hai thiếu niên như mũi tên bật khỏi cung lao tới, kết hợp với bọn dã lang do Phương Đạt điều khiển mặc sức tàn sát.

Chợt nghe Mã Minh Tích quát to một tiếng sau đó bốn lão nhân vung tay phát ra mấy luồng khí đen chỉ chốc lát tạo thành một đám mây phủ kín trận.

Bọn dã lang tỏ ra sợ hãi sủa lên ăng ẳng rồi cúp đuôi chạy.

Khâu Ngọc Anh kinh dị hỏi:

- Phương thư thư, đó là loại độc khí gì mà lợi hại thế?

Phương Đạt nhíu mày nói - Chắc đây là Hủ Thi Chướng Khí mà cha ta đã nói, mọi người hãy lùi lại để ta nghĩ cách xem nên đối phó thế nào.

Chợt thấy hai người lao tới quát:

- Có gì mà nghĩ cách? Hãy theo ta.

Vừa nói vừa lướt mình vào trận.

Đó là hai thiếu nữ bịt mặt thiếu nữ đi đầu tay cầm một thanh cổ kiếm vừa vào trận đã vung lên.

Ập tức từ thanh cổ kiếm toả ra một vầng khói trắng lan rộng dần đẩy lùi Hủ Thi Chướng Khí.

Đàn dã lang chờ cho chướng khí tan hết lại xông vào tàn sát.

Băng Luân Ngọc Phách Quảng Hàn trận liền rối loạn, tiếng người la, tiếng chân chạy náo động cả một vùng.

Mã Minh Tích nhảy ra chặn trước thiếu nữ bịt mặt vừa phá Băng Luân Ngọc Phách Quảng Hàn trận nghiến răng nói:

- Tiện tỳ đáng chết kia sao ngươi dám lấy bảo vật của Hàn Sơn phái phản lại chúng ta?

Hai thiếu nữ không đáp lướt người chạy đi.

Mã Minh Tích lao tới đánh ra một chưởng nhưng bị Ngãi Trọng Nhân đánh bật trở lại chỉ biết hậm hực nhìn theo.

Băng Luân Ngọc Phách Quảng Hàn trận vốn dựa vào Hủ Thi Chướng Khí, Thoát Y Vũ Khúc và Băng Phách Thần Châm nhưng đều bị phá tất tan vỡ.

Lâm Đoàn Nghĩa đang vung Gia Mộc Kiếm tàn sát thì chợt thấy một lão phụ nhân lao ra quát:

- Phấn Diện Độc Lang chớ cuồng, có lão thân ở đây.

Lời chưa dứt đã đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe ko ... ong một tiếng kiếm trong tay Lâm Đoàn Nghĩa bị đánh bay lên không.

Lão phụ nhân đưa tay trái nhập song chỉ điểm tới tiểu phúc Lâm Đoàn Nghĩa.

Vì chưa gặp lão phụ nhân này bao giờ nên chàng có phần khinh suất không ngờ bà ta thân thủ còn cao hơn Cửu U Quỷ Mẫu đến nổi bị đánh bật kiếm khỏi tay.

Đang lúng túng thì lão phụ nhân đã xuất chỉ điểm tới chàng vội thi triển thân pháp Hồi Vân Bộ tránh đi.

Lão phụ nhân thừa thắng lao vào chợt thấy một bạch y nữ nhân bịt mặt nhảy tới đánh chặn một chưởng.

Hai chưởng tiếp nhau lão phụ nhân bị đánh lùi một bước trừng mắt nhìn kẻ vừa đấu chưởng với mình quát:

- Tiện tỳ ngươi là ai?

Bạch y nữ nhân không đáp quay qua Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi không biết quy củ nam chỉ đấu với nam thôi sao?

Lão phụ nhân chợt à một tiếng nói:

- Thì ra là ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra giọng nói của lục y cung chủ thoáng ngẩn ra một lúc mới trả lời:

- Tại hạ không biết quy củ đó.

Nhưng lục y cung chủ chẳng thém nói với chàng nữa, quay sang giao chiến với lão phụ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn một lát rồi quay người chợt thấy hiện trường vắng tanh kinh hãi nghĩ thầm:

- Vừa rồi cuộc đấu đang kịch liệt mới đánh với lão phụ nhân kia mấy chiêu mà người đi đâu hết vậy chứ?

Chàng vội nhặt thanh Gia Mộc Kiếm rồi lao vào rừng.

Đang chạy chợt nghe tiếng một lão nhân nói:

- Lão ca hiệu xưng là Trại Gia Cát đương nhiên có bản lĩnh hơn người.

Giọng một lão nhân khác trả lời:

- Quá khen, sao bằng Hoả Linh Quan các hạ được?

Lâm Đoàn Nghĩa liền đứng lại lắng nghe xem trong rừng đã xảy ra chuyện gì.

Giọng lão nhân được xưng là Hoả Linh Quan nói:

- Tiểu tử đó biết cách lấy tĩnh chế động chỉ e đại kế này ...

Chợt nghe vang lại một tràng cười khanh khách.

Hoả Linh Quan đang nói liền quát lên:

- Ai?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe tiếng y phục lướt tới gần rồi giọng nữ nhân nói khẽ và thấp:

- Nghĩa đệ theo ta.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ thấy thấp thoáng một bóng nữ nhân tuy chưa biết là ai nhưng cứ đuổi theo.

Thân pháp của đối phương thật nhanh chạy suốt cả dặm mà Lâm Đoàn Nghĩa vẫn không sao đuổi kịp.

Cuối cùng nữ nhân dừng lại nói:

- Trời sắp sáng rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư là ai?

Nữ nhân không quay lại vẫn giữ cự ly chừng năm trượng nói:

- Không cần hỏi ta là ai chỉ biết đối với ngươi không ác ý là được.

Lâm Đoàn Nghĩa chăm chú nhìn tuy nữ nhân đó trùm kín mặt nhưng qua giọng nói chàng đã nhận ra liền hỏi:

- Ngươi là Mã Như Trân?

thiếu nữ quay lại nói:

- Cho là ngươi đoán đúng.

Lâm Đoàn Nghĩa đanh giọng hỏi:

- Ngươi dụ ta đến đây làm gì?

Mã Như Trân cười khanh khách nói:

- Đương nhiên là có hảo sự.

- Đồng bọn ta đâu?

- Ai mà biết được?

Lâm Đoàn Nghĩa buồng tiếng rủa:

- Tiện tỳ ...

Dứt lời quay người lướt đi.

Mã Như Trân nhảy vút qua đầu chặn lại nói:

- Nghĩa lang đừng đi, thiếp có điều muốn nói.

Lâm Đoàn Nghĩa phủ phàng quát:

- Tránh ra.

Lời chưa dứt đã đánh ra một chưởng.

- Ui chao.

Mã Như Trân kêu lên một tiếng bị chưởng lực đánh lùi hai trượng.

Lâm Đoàn Nghĩa băng mình lướt đi.

Mã Như Trân gọi với theo:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi quả là ác độc.

Lâm Đoàn Nghĩa rít lên:

- Ngươi dám nhắc lại lần nữa?

Mã Như Trân gào lên:

- Có gì mà không dám? Ngươi lấy oán báo ân, Phấn Diện Độc Lang! Phấn Diện Độc Lang! Đồ mặt người dạ thú. Dạ thú mặt người.

Lâm Đoàn Nghĩa giận run người đưa chưởng lên nhưng chợt hạ xuống thở dài nói:

- Các ngươi luôn tìm cách hãm hại ta gây nên không ít phiền hà làm ta mang tiếng là Phấn Diện Độc Lang nay còn kể ân huệ gì nữa?

Mã Như Trân nói:

- Vừa rồi nếu không có thư muội chúng ta dùng Huyết Kiếm hoá giải Hủ Thi Chướng Khí thì các ngươi đã bị huỷ trong khói độc đó rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ lại Mã Minh Tích nói câu 'tiện tỳ đáng chết kia, sao ngươi dám lấy bảo vật của Hàn Sơn phái phản lại chúng ta? ' mới hiểu ra hai nữ nhân bịt mặt hoá giải Hủ Thi Chướng Khí chính là Mã Như Trân và Mã Như Lan.

Chàng bước lại gần dịu giọng nói:

- Đa tạ cô nương nhưng lúc này Lâm Đoàn Nghĩa mỗ phải đi sau này có dịp sẽ bái tạ.

Mã Như Trân nói:

- Ngươi định đi đâu?

- Đương nhiên là quay lại tìm bằng hữu.

- Để nộp mạng?

- Cái đó thì chưa biết. Ngoài bằng hữu ra còn có nhạc phụ của ta ở đó đang bị đánh độc không còn nói được phải giải cứu.

Mã Như Trân nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Ngươi nên biết rằng sư huynh muội ngươi đều có bản lĩnh cao cường, không ai ngăn cản được chúng chỉ có nhạc phụ ngươi Tống Tử Thuỷ mới đáng lo thôi.

- Tại hạ quay lại bây giờ, một lần nữa đa tạ cô nương.

- Khoan đã.

- Mã cô nương còn có gì chỉ giáo?

Mã Như Trân chợt hỏi:

- Ngươi có định báo thù cho phụ mẫu mình không?

Lâm Đoàn Nghĩa giật mình hỏi:

- Cô nương nói gì?

Mã Như Trân vẫn đều giọng nói:

- Ta biết ngươi quyết tâm báo thù cho phụ mẫu nhưng chắc ngươi chưa biết ai là chủ hung?

Lâm Đoàn Nghĩa bật hỏi:

- Cô nương biết hay sao?

- Đương nhiên biết, vừa rồi Hàn Sơn Thánh Mẫu đã tuyên bố trước quần hùng là sẽ gả thư muội ta cho ngươi vì thế trên danh phận chúng ta là thê tử của Nghĩa lang.

Lâm Đoàn Nghĩa lùi lại quát lên:

- Nói bậy, chính tại hạ đã từ chối điều kiện của bà ta.

Mã Như Trân vẫn bình thản cười nói:

- Cứ cho là thiếp nói nhảm đi, chàng cò muốn thừa nhận hay không cũng được. Chỉ cần thiếp có danh phận là thê tử của một vị kỳ hiệp như chàng là đã được an ủi rất nhiều, vì thế thiếp có nghĩa vụ trợ giúp chàng báo thù.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tại hạ quyết không chấp nhận việc này, nếu cô nương nói được chủ hung là ai thì tốt bằng không tại hạ dù phải giết sạch ma đảng Long Tự Thập Tam Tôn cũng quyết ra cho bằng được hung thủ.

Mã Như Trân cười nói:

- Nếu vậy thì tốt, chỉ sợ chủ hung bây giờ đã lộ rõ bản lai diện mục xuất hiện ngay trước mắt chàng cũng không nhận ra đâu.

Câu đó quả là đánh trúng tim đen của Lâm Đoàn Nghĩa.

Sự thực thì chàng không biết chủ hung là ai trừ ba tên Phi Long Tôn bị chàng giết cắt lấy đầu, trong số đó có một tên đã bị đánh nát mặt, và Dực Long Phùng Duệ là nghi phạm ra chàng không biết ai nữa.

Mã Như Trân thấy chàng trầm ngâm nghĩ ngợi cười nói:

- Thiếp biết chàng có ba vị thê tử, lại có Khâu Ngọc Anh rất nặng tình với chàng, hình như hai người đã có lời thề non hẹn biển mấy năm trước, đâu coi hạng nữ nhân dâm đãng Hàn Sơn phái ra gì? Nhưng chỉ cần chàng chấp nhận một điều kiện thiếp sẽ tiết lộ mọi bí mật cho chàng biết.

- Trước hết cô nương cứ nêu ra điều kiện xem tại hạ có chấp nhận được không?

- Hãy để thư muội côi cút của thiếp được ở bên cạnh chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Cái đó ...

Mã Như Trân chợt thở dài nói:

- Thôi được, thiếp biết lòng chàng không muốn dù có cưỡng bách cũng không đi tới đâu. Hơn nữa tính thiếp cũng không muốn cưỡng bách người khác, bây giờ sẽ cho chàng biết bí mật ...

Vừa lúc đó có người quát lên:

- Ngươi dám?

Lời dứt một nhân ảnh lao ra.

Đó là một nam nhân bịt mặt bằng vải màu hồng.

Mã Như Trân sợ hãi thét lên một tiếng lao bổ vào rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã gặp nhiều địch nhân, cả Long Tự Thập Tam Tôn lẫn Hàn Sơn phái bịt mặt nhưng không ai dùng vải đỏ.

Hơn nữa thấy vẻ hoảng hốt của Mã Như Trân thì biết rằng nhân vật này rất lợi hại lập tức lao tới chặn trước mặt hắn.

Mã Như Trân kêu lên:

- Đừng để hắn thoát.

Lâm Đoàn Nghĩa đừng để hắn thoát.

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ không tha hắn đâu.

Người kia cười nhạt nói:

- Chưa biết ai sẽ bỏ mạng đây, trước hết ta sẽ giết tiểu tử ngươi trước rồi đến tiện tỳ kia.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng phát chưởng.

Chàng tin rằng đối phương nhất định sẽ đối phó mình nào ngờ chưởng mới phát ra, hắn đã lách mình tránh rồi quay lại lao bổ tới Mã Như Trân.

Chỉ chớp mắt hắn đã lao đi cách hơn mười trượng.

Mặc dù bị bất ngờ nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn kịp lao theo.

Tên bịt mặt cứ nhằm bụi cây nơi Mã Như Trân ẩn nấp từ trên không phát chưởng.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa đã lao theo chỉ cách năm sáu trượng không dám chậm trễ liền vung chưởng đánh ngay.

Tên bịt mặt thấy chưởng phong đánh tới sau lưng nếu mình đánh chết Mã Như Trân tất sẽ trúng chưởng đối phương, liền thu chưởng

đáp lên cành cây rút ra một chùm ám khí nhằm Lâm Đoàn Nghĩa ném ngược lại.

Đang trên đà lao Lâm Đoàn Nghĩa dùng thân pháp Cửu Dã Thần Công lạng người sang bên rồi vung tay áo phát ra cang khí đánh rơi tất cả ám khí của địch.

Ám toán không thành tên bịt mặt rời khỏi cành cây lao vút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ đối phương thi hành độc kế điệu hổ ly sơn thừa cơ quay lại ám sát Mã Như Trân.

Tên bịt mặt đi chừng mười trượng quay lại nói:

- Ngươi kiệt sức rồi sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Dù ngươi có chạy tới chân trời góc biển thiếu gia nhất định sẽ tóm được ngươi.

- Hắc hắc Phấn Diện Độc Lang chỉ được cái khoác lác là hơn người, ngươi có biết Hoả Linh Quan đang thiêu cháy khu rừng đốt trụi bằng hữu của ngươi không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng tung mình đuổi theo.

Hai người chỉ cách nhau mười mấy trượng nhưng cho dù Lâm Đoàn Nghĩa đã dốc tận lực nhưng vẫn không hề rút ngắn cự ly được một phân hào.

Lúc này chẳng cần chú ý đến điều gì khác chàng chỉ nhắm bóng người phía trước mà dốc tận khinh công đuổi theo.

Một canh giờ, rồi hai canh giờ trôi qua.

Mặt trời đứng bóng rồi chếch xuống thấp dần.

Hai cao thủ một trước một sau đã chạy gần một ngày ròng rã nhưng vẫn giữ khoảng cách mười trượng không hề thuyên giảm.

Mấy lần Lâm Đoàn Nghĩa nhằm tên bịt mặt phóng theo mấy mũi Gia Mộc tiễn nhưng đều bị đối phương tránh được.

Vừa đói vừa khát vừa mệt Lâm Đoàn Nghĩa tin rằng mình tuổi trẻ sung sức hơn thế nào cũng bắt được địch.

Mặt trời xuống thấp dần.

Lâm Đoàn Nghĩa đã cảm thấy gối mỏi chân chồn nhất là cơn khát làm cổ chàng khô khốc hơi thở nóng ran như bốc lửa.

Chàng tự nhủ:

- Tên này tất là một đại ma đầu, chẳng hiểu sao sức lực dai thế? Chỉ e chạy thêm vài khắc nửa mình không đánh nữa mình cũng thua ...

Nhưng khi chàng vừa mới giảm tốc độ thì tên bịt mặt chợt quay phắt lại quát to một tiếng xông tới vung cả song chưởng đánh ra. Lâm Đoàn Nghĩa đang đà lao tới làm sao tránh kịp?

Tuy vậy Cửu Dã Thần Công chỉ cần nảy ra ý niệm là sinh công, chàng đưa chưởng lên nghinh tiếp.

- Bình.

Tuy tiếp cú chưởng không dữ dội lắm chưa bằng phân nửa lúc bình thường nhưng cả hai đối thủ đều ngã nhào xuống. Nguyên hai người đã đưa hết tốc lực chạy suốt một ngày không ăn không uống, đã hầu như vắt kiệt sức, nay dốc chút tàn lực đối chiêu dù không bị nội thương cũng mắt hoa đầu váng ngất đi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 42: Lấy oán báo ân

Sau đó không lâu từ lùm cây gần đó vang lên giọng nói của một tiểu đồng:

- Thư thư, mau tới mà xem, không biết hai người này còn sống hay đã chết?

Tiếng một thiếu nữ trả lời:

- Người còn sống hay đã chết mà ngươi không phân biệt được sao?

Tiểu đồng xìu mặt nói:

- Làm sao đệ không biết chứ? Người chết thì thẳng chân thẳng cẳng cũng như chờ chết vậy thôi nhưng hai người này như còn một chút khí lực thì phải.

- Có khí lực là vẫn còn sống mà.

Tiểu đồng vặn lại:

- Vậy thì đệ lúc nào cũng thở bình thường sao tỷ gọi là 'đồ chết tiệt'?

Tiếng thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Thì lúc đó coi như ta sai, để ta tới xem sao.

Lát sau một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám bận lục y, diện dung xinh đẹp dáng điệu thướt tha từ trong rừng bước ra.

Sau khi cúi xuống xem xét một hồi cô ta lẩm bẩm:

- Hai người này bị thương nhưng không nặng chủ yếu là do kiệt lực mà ngất đi.

Rồi hướng vào rừng gọi:

- Viêm đệ, mau về nhà lấy cho tỷ hai viên Thiềm Tô Hoàn.

Tiếng tiểu đồng nói:

- Thiềm Tô Hoàn có phải là thứ dược dễ chế đâu?

Lục y thiếu nữ quát:

- Ngươi có chịu đi không?

- Nhưng đệ có biết Thiềm Tô Hoàn để chổ nào đâu?

Thiếu nữ cất tiếng rủa:

- Đúng là đồ chết tiệt, thôi để ta về lấy. Ngươi đứng đây canh chừng hai người này đừng để dã thú tha đi mất.

Một tiểu đồng chừng mười một mười hai tuổi từ trong lùm cây bước ra vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Đấy. tỷ lại thế rồi, thật là không tốt.

Lục y thiếu nữ liếc xéo cậu ta nói:

- Tiểu quỷ, tạm nhường nhịn ngươi một chút lát nữa sẽ quay lại tính sổ.

Nói xong chạy đi.

Tiểu đồng chờ tỷ tỷ đi khuất mới đến bên Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống bặt mạch tỏ ra rất thành thạo chợt phì cười nói:

- Lục mạch vẫn bình thường chỉ hơi yếu một chút chứng tỏ chỉ do đói quá ngất đi thôi mà. Cần gì phải Thiềm Tô Hoàn chứ? Ta sẽ trổ thần thông diệu thủ nhất định sẽ cứu được hắn cho mà xem.

Nói xong đưa mắt tìm sau đó tới gần một gốc cây đầy quả chín mọng, tung mình nhảy lên cao hai trượng bám lấy một cành chuyền đi thoăn thoắt như khỉ miệng lẩm bẩm:

- Ta thường nuôi loài khỉ các ngươi nay bớt đi một ít trái thì cũng đừng trách ta.

Nói xong bứt thứ quả chín mọng bỏ đầy hai túi nhảy xuống.

Nó nhìn qua hai nạn nhân rồi làm ra vẻ công bình phán:

- Vị nhân huynh này không cần bịt mặt chứng tỏ là người đường đường chính chính cần cứu trước.

Nói xong cúi xuống Lâm Đoàn Nghĩa vắt nước quả vào miệng chàng.

Vì đói khát nên sau khi uống một ít nước quả ngọt thơm Lâm Đoàn Nghĩa liền tỉnh lại mở mắt ra, thấy một tiểu đồng tuấn mỹ ngồi trước mặt mình, tay cầm trái cây chín mọng vắt nước cho vào miệng chàng uống, mĩm miệng cười nói:

- Cám ơn tiểu ca, ta có thể tự ăn được rồi.

Tiểu đồng lý luận:

- Tôi cũng biết huynh tự ăn được nếu không sao mà lớn như thế? Nào hãy cầm lấy mà ăn đi tôi còn cứu một người khác nữa.

Nói xong đưa cho chàng một nắm quả rồi đứng lên bước tới gần tên bịt mặt.

Lâm Đoàn Nghĩa nhổm người ngồi dậy nhớ lại cuộc rượt đuổi và cú chưởng vừa rồi vội nói:

- Tiểu ca đừng cứu hắn, đó là người xấu.

Tiểu đồng phản bác ngay:

- Khi tôi cứu huynh có cần biết là người xấu hay tốt gì đâu?

Quả là nó nói rất có lý làm Lâm Đoàn Nghĩa đỏ bừng mặt im lặng.

Chàng vừa nuốt mấy trái cây vừa nhìn tiểu đồng kéo tấm vải đỏ bịt mặt đối phương lên vắt nước quả vào miệng hắn.

Lâm Đoàn Nghĩa quyết định không nên làm trái ý ân nhân của mình nhưng chỉ cần lão nhân kia tỉnh lại là bức hắn động thủ, nhất định sẽ bắt hắn tra rõ sự thật rồi diệt trừ tên ma đầu đó đi giúp giang hồ trừ hại ...

Chàng nhớ kỹ diện mạo đối phương đồng thời chú ý theo dõi từng biến hoá trên khuôn mặt lão nhân đó.

Tên ma đầu uống bốn năm quả mà vẫn chưa tỉnh lại.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn bị thương còn nặng hơn mình?

Lại nghe tiểu đồng lẩm bẩm:

- Nhà ta nuôi rất nhiều khỉ loại này rất tham ăn và ranh mãnh đến đáng ghét. Lão nhân này có lẽ cũng là loại háu ăn như thế ăn mãi mà vẫn chưa chịu mở mắt ra.

Chợt nghe giọng thiếu nữ lanh lảnh nói:

- Tiểu quỷ, ngươi dám lừa tỷ sao? Thế mà bắt ta chạy rã cả chân ...

Tiểu đồng xịu mặt nói:

- Khi cần đệ điều gì thì cứ ngọt ngào một 'Viêm đệ' hai 'Viêm đệ', khi không cần thì hết gọi là 'đồ chết tiệt' tới 'tiểu quỷ'. Thôi đệ bỏ mặc lão đáng ghét này cho tỷ đấy.

Đột nhiên lão nhân đang nằm như chết bất ngờ chồm dậy xuất thủ như chớp chộp lấy sau cổ áo tiểu đồng, tay kia ấn lên thiên linh cái của nó quát:

- Muốn sống thì đừng động thủ.

Không ai lường trước biến cố bất ngờ này.

Thiếu nữ thấy tiểu đồng bị bắt lao tới nói:

- Buông đệ đệ ta ra.

Lão nhân cười hắc hắc nói:

- Mạng hắn đang ở trong tay ta làm sao còn buông ra được? Tên họ Lâm kia lùi lại hai trượng nếu không thì ta giết chết tiểu đồng này ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa biết tên lang sói đó dám thực hiện lời đe doạ của mình đành lùi lạ năm bước.

Lão ác ma lại nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa nếu bây giờ ngươi không muốn chịu tiếng lấy oán báo ân thì hãy ngoan ngoãn theo ta.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hỏi:

- Chính ngươi là kẻ lấy oán báo ân can gì đến ta?

- Hắc hắc, ngươi nói vậy cố nhiên là không có gì sai nhưng lão phu đã có lệ rằng a thấy rõ diện mục mình thì chỉ có ba cách lựa chọn.

Lâm Đoàn Nghĩa khinh bỉ hừ một tiếng.

Lục y thiếu nữ lo lắng cho tính mạng của đệ đệ mình liền hỏi:

- Ba cách nào?

Lão ma đáp:

- Xưa nay chỉ có ba hạng người biết mặt lão phu, thứ nhất là thân nhân chí hữu, thứ hai là đệ tử chân truyền, thứ ba là địch nhân trước khi chết. Đó cũng là ba cách cho các ngươi lựa chọn.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Thiếu gia là địch nhân của ngươi nhưng sẽ chết sau khi ngươi mồ yên mả đẹp.

Lão ma cười hắc hắc đáp:

- Không sai nhưng lúc này ngươi cần thông minh một chút. Cho dù ngươi không chết mà vì ngươi tiểu tử vừa cứu mạng ngươi phải chết, nếu ngươi là một chính nhân quân tử thì thử hỏi có chịu được tiếng thiên hạ cười chê không?

Tên ma dầu đã đánh trúng tâm ý chàng.

Tiểu đồng vừa cứu mạng hai người nhưng hắn lại là loại người lòng lang dạ sói chẳng tính làm gì, nhưng chàng đâu thể nhẫn tâm để vì mình mà tiểu đồng chịu chết?

Thiếu nữ nói:

- Người ta không chấp nhận thì ngươi không cưỡng ép được, ngươi nói điều kiện thứ hai đi.

- Thứ hai là cô nương phải hiến thân cho lão phu để trở thành phu nhân của ta.

Thiếu nữ nghe nói mặt tái nhợt.

Tiểu đồng quát lên:

- Tỷ tỷ không thể ...

Lão ma đầu rít lên:

- Tiểu tử nếu ngươi còn nói nữa ta sẽ giết ngay đấy.

Nói xong xuất thủ điểm vào á huyệt của nó.

Thiếu nữ chợt buông tiếng thở dài nói:

- Thôi được ngươi hãy thả Viêm đệ ra. Ta chấp nhận.

Tên ác ma cười hắc hắc mấy tiếng giải huyệt cho tiểu đồng nhưng chưa chịu buông ra nhìn thiếu nữ nói:

- Nương tử hãy tới đây.

Tiểu đồng lại kêu lên:

- Tỷ tỷ đừng tới.

Thiếu nữ đâu biết chỉ cần mình đến là bị tên ma đầu kia khống chế?

Nhưng vì lo cho đệ đệ mà nàng không quản đến mình nghẹn ngào nói:

- Viêm đệ, chỉ cần đệ không cho tỷ là người xấu thế là đủ. Tỷ có hy sinh bản thân cũng xứng đáng, tỷ là nhi nữ đã đến tuổi này không trao thân cho người này cũng gửi phận cho người khác thôi. Huống chi tỷ hy sinh mà cứu được đệ?

Nói xong tiếp tục bước tới.

Viêm nhi chợt quát lên:

- Dừng lại.

Vừa la vừa hết sức nhảy chồm tới.

Chỉ nghe roạt một tiếng cổ áo của tiểu đồng bị tên ác ma nắm giữ rách toạc tới lưng.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức lao tới vung chưởng nhằm tên ác quỷ đánh ra.

Thiếu nữ nhảy lên hai bước ôm lấy Viêm nhi.

Lão ma lướt người sang trái vừa tránh thoát một chưởng Lâm Đoàn Nghĩa một tay xuất chỉ điểm tới thiếu nữ, tay kia nắm được vai Viêm nhi kéo lại.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa đánh ra một chưởng không trúng lại xuất chỉ điểm tới địch nhân.

Lão ma nhảy lùi lại tay vẫn giữ lấy tiểu đồng.

Thiếu nữ bị điểm trúng ma huyệt đổ người xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng tức tối chỉ muốn đánh nát thây tên ác tặc lại nghiến răng xuất chưởng lao vào.

Lão ma một tay ôm lấy Viêm nhi chặn trước ngực mình rền giọng nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa quả thực ngươi muốn tiểu đồng này chết hay sao?

- Ngươi dám, nên biết rằng tiểu đồng đó đã được ta can ngăn nhưng vẫn cứu ngươi, nếu không ngươi đã lọt vào tay thiếu gia từ lâu, ngươi không những là con rắn độc vô ân bạc nghĩa mà còn là đồ vô sỉ.

Lão ma cười hắc hắc nói:

- Ngươi nói không sai, bao nhiêu anh hùng mặt dày tâm độc có sá gì hai chữ liêm sỉ, đâu phải một mình lão phu? Còn việc bức hiếp cô nương kia ngươi chẳng vừa nghe cô ta nói không trao thân cho người này cũng gửi phận cho người khác đó sao? Nó chịu làm thê thiếp cho lão phu thì chẳng những không thiếu thốn thứ gì mà cả hai sẽ được truyền thụ võ học tối cao, sau này còn dương danh thiên hạ nữa. Bấy giờ tốt nhất ngươi hãy chịu chấp nhận lão phu một điều kiện ...

- Điều kiện gì?

- Trước hết ngươi phải chịu để ta phế hết võ công.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Lão ma đầu ngươi tính sai rồi, thiếu gia chẳng những chịu phế đi công lực mà còn sẵn sàng s hy sinh tính mạng nữa, nhưng đối với hạng ác ma như ngươi thì ta thà giết xong ngươi rồi tự vẫn tạ tội với tiểu ca đó còn hơn để ngươi sống gây thêm nhiều tội ác nữa trong giang hồ.

Lão ma sửng người một lát rồi rít lên:

- Ngươi dám?

Lâm Đoàn Nghĩa tiến đến một bước nói:

- Lão ma xem chưởng.

Vừa lúc ấy một bóng người lướt tới sau lưng hắn quát lên:

- Buông tay.

Lão ma lo đối phó Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ có người lướt tới sau lưng, chưa kịp phản ứng đã thấy tay nhẹ hẫng Viêm nhi đã bị đoạt mất.

Lâm Đoàn Nghĩa đồng thời phát chưởng.

Nguyên chàng đã trông thấy có người xuất hiện ra hiệu cho chàng hành động nên mới dám tỏ thái độ kiên quyết với lão ma để lão ta lo đối phó với mình mà không nhận ra người kia.

Thấy người kia đã cướp được Viêm nhi Lâm Đoàn Nghĩa không còn gì kiêng kỵ nữa liền xuất chưởng đánh ra.

Lão ma tung mình lướt đi từ xa truyền lại giọng thâm trầm của hắn:

- Lâm Đoàn Nghĩa chúng ta sẽ còn gặp lại.

Chàng định đuổi theo nhưng sau lưng có người gọi:

- Lâm thiếu hiệp đừng đuổi theo nữa, bây giờ việc thiết yếu là nên cứu người.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại thấy người cứu Viêm nhi là một nữ nhân bịt mặt bằng một tấm khăn đỏ.

Nghe gọi tên mình chàng ngạc nhiên hỏi:

- Nữ hiệp là ai?

Người kia vén tấm khăn che mặt lên cười hỏi:

- Nghĩa huynh không nhận ra tôi sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra nữ hiệp chính là lão tam trong Thanh Linh Tứ Vân, là Nhàn Vân cười ngượng nghịu nói:

- Thì ra là Nhàn sư thư, thế mà tiểu đệ không nhận ra ngay. Lệnh sư có cùng tới đây không?

Nhàn Vân lắc đầu:

- Tôi chỉ đi một mình.

Cô ta cúi xuống lục y thiếu nữ điểm ra mấy chỉ nhưng không giải được huyệt ngạc nhiên nói:

- Kỳ thật, vừa rồi rõ ràng tên ác ma đó điểm vào ma huyệt không biết hắn dùng thủ pháp gì mà không giải được chứ? Nghĩa huynh hãy thử xem.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nhưng vừa cúi xuống xem xét đã biến sắc nói:

- Nguy rồi.

Nhàn Vân lo lắng hỏi:

- Thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hắn dùng Tuyệt Âm Thủ.

- Cái gì?

- Tuyệt Âm Thủ.

Viêm nhi nói:

- Bất luận thủ pháp gì gia gia tôi đều giaỉ được cả, xin thư thư cõng giúp Yến tỷ về nhà ...

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng Tuyệt Âm Thủ rất lợi hại ngoài giải dược độc môn chỉ có cách dùng dương khí mới cứu được thôi.

Trước đây khi giết chết một nữ nhân của Hàn Sơn phái chàng đả lấy được giải dược nhưng sau chuyến đắm thuyền khi đến Kình Sa đảo giải dược đã bị mất khiến chàng lúc này lâm vào tình trạng rất khó xử.

Chàng thầm nghĩ:

- Không biết gia gia cùa Viêm nhi có giải được Tuyệt Âm Thủ cho tôn nữ của mình không? Nhưng trong trường hợp xấu nhất cũng tìm ra phương pháp can gì mình phải nhúng tay vào?

Nghĩ đoạn liền nói:

- Sư thư cứ đi với họ.

Nhàn Vân ngạc nhiên nói:

- Còn huynh?

- Tiểu đệ còn có việc phải làm.

- Việc gì vậy?

- Tiểu đệ còn có một số sư huynh muội bị thất tán ở Vô Lượng Sơn nên đến đó xem tình hình ra sao.

Nhàn Vân cười nói:

- Huynh vừa chạy suốt cả ngày tới đây bây giờ trở lại đó thì sáng mai mới tới chỉ e còn ai ở đó nữa ...

Viêm nhi tiếp lời:

- Phải đó, vị Nghiã huynh này vì đói quá mà ngất đi mới ăn được mấy quả rừng không thấm vào đâu, hãy ghé vào nhà đệ ăn chút gì đã.

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Cám ơn, ta không sao.

Nhàn Vân cố thuyết phục:

- Chúng ta cứ đưa thư thư này về giao cho gia gia của họ rồi tôi sẽ đi với huynh được không?

Lâm Đoàn Nghĩa ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Nhàn Vân cọng lục y thiếu nữ trên vai nói:

- Tiểu ca hãy dẫn đường đi, nói xem nhà ngươi có gần đây không, trong nhà còn có những ai để tới đó chúng ta còn biết đường mà chào hỏi.

Viêm nhi đi trước dẫn đường cười nói:

- Nhà đệ chỉ cách đây vài dặm thôi, đi một chút là tới. Đệ quên giới thiệu mình họ Giang tên Viêm, còn tỷ tỷ là Giang Yến. Trong nhà còn có cha mẹ và gia gia. Còn tên họ thì không nói cho ai biết được.

Nhàn Vân cười nói:

- Tiểu ca ngươi nói hơi nhiều đấy. Đi nhanh nào.

Ba người đi theo một sơn đạo khúc khuỷu sau thời gian chừng một tuần trà thì đến trước một sơn cốc.

Từ cốc khẩu đã thấy mấy liếp nhà tranh thấp thoáng.

Lâm Đoàn Nghĩa thốt lên:

- Nơi đây thật u tịch.

Họ vừa qua cốc khẩu đến trước hàng rào thì chợt thấy một trung niên phụ nhân từ trong nhà chạy ra.

Giang Vêm liền nói:

- Mẹ, tỷ tỷ bị người ta điểm huyệt.

Trung niên phụ nhân quét mắt nhìn hai vị khách không chút thiện cảm hỏi:

- Ai điểm huyệt đạo Yến nhi?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương vô lễ như vậy vốn định bước lên thi lễ đành thôi, chỉ hừ một tiếng.

Tiểu đồng Giang Viêm lại nói:

- Yến tỷ bị một tên bịt mặt bằng vải đỏ dùng thủ pháp Tuyệt Âm Thủ điểm huyệt đạo, tên đó là ...

Trung niên phụ nhân chẳng cần nghe đến đầu đến đũa liền bước lên nổi giận đùng đùng chỉ mặt Nhàn Vân quát:

- Tiện tỳ sao ngươi dám?

Lâm Đoàn Nghĩa không nén được giận nói:

- Bà sao chẳng hiểu lý gì cả?

Trung niên phụ nhân trừng mắt nhìn chàng quát:

- Ngươi dám nói ta không hiểu lý sao?

Nhàn Vân định can Lâm Đoàn Nghĩa thì bị trung niên phụ nhân giật lấy Giang Yến, thở dài nói:

- Tôi định mang cô nương ấy giao cho đại nương sao phải cướp đi như thế?

Trung niên phụ nhân hừ một tiếng nói:

- Đưa cho ta ư. Chính ngươi là người điểm huyệt nó bây giờ còn lên gọng giả nhân giả nghĩa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư thư chúng ta đi thôi.

Trung niên phụ nhân giao Giang Yến cho Giang Viêm bước lên hai bước chống nạnh nói:

- Các ngươi tưởng đi được sao?

Nhàn Vân cố nén giận nói:

- Đại nương đừng vội trách oan chúng tôi, việc cần kíp bây giờ là cứu lệnh ái đã để lâu không tốt đâu.

- Hừ ngươi dùng Tuyệt Âm Thủ điểm huyệt nó còn bảo ai cứu? Có phải ngươi thông đồng với tiểu tử kia định cướp nhi nữ ta phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận quát:

- Bà đừng có hàm hồ, chúng ta đã có định như bà nói thì còn đem tới đây chi nữa?

- Ngươi định mang mặt dày tới định xin làm nữ tế của Giang gia chúng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương vô lý như vậy không thèm đáp nữa hướng sang Nhàn Vân nói:

- Thôi được sư thư thích nói chuyện với phụ nhân điên khùng đó thì cứ ở lại, tôi đi đây.

Nói xong quay người bước ra cửa.

Trung niên phụ nhân quát:

- Ngươi chạy đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa biết Nhàn Vân võ công kém, sợ xảy ra điều gì bất trắc nên quay lại đã thầy Nhàn Vân đứng bên cạnh trung niên phụ nhân đưa mắt nhìn mình, ngạc nhiên hỏi:

- Sư thư định ở lại đây sao?

Trung niên phụ nhân nói:

- Vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, nay biết vị đạo cô này là sư thư của ngươi thì cứ dẫn đi đi.

Nói xong bế lấy Giang Yến một tay kéo Giang Viêm đi khuất vào nhà.

Lâm Đoàn Nghĩa chẳng hiểu cơ sự thế nào đừng ngây ra một lúc chợt nhìn lại Nhàn Vân, mới nhận ra cô ta đứng thất thần rõ ràng đã bị người ta khống chế huyệt đạo, kinh hãi hỏi:

- Sư thư làm sao thế?

Nhàn Vân vẫn đứng giương mắt nhìn không đáp.

Lâm Đoàn Nghĩa bước tới định kéo đi nhưng mới vừa chạm đến chợt thấy tay Nhàn Vân lạnh như băng chính là trúng phải thủ pháp Tuyệt Âm Thủ.

Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ trung niên phụ nhân cũng dùng Tuyệt Âm Thủ điểm Nhàn thư để trả thù?

Nhưng làm sao trung niên phụ nhân điên điên khùng khùng đó lại biết thứ võ công thặng thừa của bọn ma đạo được?

Đang suy tính chưa biết nên làm gì chợt nghe có người dùng 'truyền âm nhập mật' nói vào tai:

- Có phải ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa không? Hãy chạy ra ngoài cốc rồi rẽ sang trái ta có việc cần nói.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe ra không phải giọng của lão nhân bịt mặt mà mình vừa đuổi theo suốt ngày, thanh âm tuy nhỏ nhưng nội lực

rất lớn, tuy chưa biết thù hay bạn nhưng vẫn cắp lấy Nhàn Vân rồi chạy ra cốc khẩu rẽ trái.

Lúc đó là hoàng hôn trong rừng chập choạng tối.

Lão nhân chú mục nhìn tới thấy trong rừng có bóng người thấp thoáng liền vận cong phòng bị, thận trọng tiến lại gần.

Nhưng đến gần thì người kia nói:

- Hãy đi theo ta.

Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi cảm thấy nghi ngại nhưng trong tình cảnh này thì đành mạo hiểm chớ biết làm sao?

Vận Cửu Dã Thần Công đến cực hạn để hộ thân, một mặt vận công vào hữu chưởng sẵn sàng xuất thủ, chàng bước theo người kia.

Len lỏi trong rừng một lúc hết rẽ trái rồi ngoặt phải cuối cùng người kia cũng dừng bước quay lại cười nói:

- Vừa rồi ngươi tìm thiếu phụ điên khùng kia làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận thấy người đó là một trung niên hán tử chừng ba mươi tuổi dàng người nho nhã, mặt mũi toát lên nét chính khí nên phần nào yên tâm.

Chàng hỏi lại:

- Chẳng lẽ phụ nhân đó điên thật?

Trung niên nho sĩ cười đáp:

- Cũng gần như thế. Bà ta mắc phải chứng 'li hồn cuồng tưởng'.

- Làm sao các hạ biết?

- Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta?

Lâm Đoàn Nghĩa à lên một tiếng nói:

- Tại hạ và vị sư thư này cứu nhi nữ của bà ta mang tới đây không ngờ bị bà ấy dùng Tuyệt Âm Thủ làm hại.

Trung niên nho sĩ gật đầu chợt hỏi:

- Ngươi là môn hạ của ai?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi lại:

- Xin các hạ cho biết quý danh.

Người kia cười nói:

- Như vậy là ngươi muốn tiết lộ sư môn, nhưng chỉ cần nhìn qua thân pháp ta cũng biết ngươi là môn hạ của Phương Bất Bình. Có điều ta không hiểu rằng vị đó xưa nay không nhận nữ nhân làm đệ tử, chẳng lẽ thiếu nữ trên tay ngươi là nhi nữ của ông ta?

Thấy đối phương biết rõ sư môn của mình như vậy Lâm Đoàn Nghĩa đành thành thực trả lời:

- Phương lão hiệp chính là ân sư của tại hạ, còn vị này là sư thư của tiện thê nên tại hạ cũng gọi là sư thư.

Trung niên nho sĩ à một tiếng nói:

- Thì ra là thế, ngươi đã biết cô ta bị Tuyệt Âm Thủ làm hại vì sao chưa giải cứu đi?

- Tại hạ không có giải được?

- Chẳng lẽ không còn cách nào cứu giải nữa?

- Có thì có nhưng tại hạ không thể ...

- Vì sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Tại hạ chỉ biết có một cách đó là dùng dương khí ...

Trung niên văn sĩ gật đầu:

- Không sai, ngươi không dùng cách đó?

- Vì tại hạ cũng chính dùng cách đó cứu sư muội cô ta thoát chết vì Tuyệt Âm Thủ nay làm thế nữa ắt sẽ mang mối hận chung thân.

Trung niên văn sĩ gật đầu bất thần nhằm chàng phát ra một luồng chỉ phong.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi tránh đi quát lên:

- Các hạ làm gì thế?

Nhưng khi nhìn lại đối phương đã biến đâu mất đồng thời Nhàn Vân kêu lên một tiếng vùng khỏi tay chàng nhảy xuống đất.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị hỏi:

- Sư thư làm sao tỉnh được thế?

Nhàn Vân cũng ngạc nhiên hỏi:

- Ta có bị sao đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn quanh lẩm bẩm:

- Tất là vị đại hiệp kia vừa xuất thủ tương trợ.

Nhàn Vân ngơ ngác nhìn chàng hỏi:

- Tôi thấy choáng đầu ngất đi một lúc rồi tỉnh lại có phải bị người khác điểm huyệt đạo không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Không sai, sư thư bị trung niên phụ nhân của Giang gia trang dùng Tuyệt Âm Thủ khống chế, vừa rồi được một vị nho sĩ đến điểm ra một chỉ cứu tỉnh, tiểu đệ không hiểu ngoài gia sư ra ai còn có bản lĩnh đó?

Chợt từ trong rừng có người cười to một tràng nói:

- Tiểu tử ngươi dừng đánh giá Phương lão quái quá cao.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên thấy trung niên văn sĩ ngồi vắt vẻo trên một ngọn cây dáng rất du nhàn.

Nhàn Vân vì được đối phương giải cứu nên quỳ xuống nói:

- Xin đại hiệp nạn của nạn nữ một bái.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng quỳ xuống.

Trung niên văn sĩ cười hô hô một tràng rồi nhảy xuống hỏi:

- Các ngươi uống rượu được cả chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe đối phương bất ngờ hỏi câu đó đoán rằng y có chuyện muốn nói với mình liền đáp:

- Uống được.

Nhàn Vân không trả lời nhưng cũng không phản đối.

Trung niên văn sĩ nói:

- Vậy thì đứng lên đi.

Ha người đứng lên theo trung niên văn sĩ vượt qua mấy ngọn đồi lên tới đỉnh một ngọn tiểu phong bằng phẳng đã có kê sẵn một bộ bàn ghế, trên có bàn cờ tất là nơi giải trí của những vị cao sĩ ẩn cư.

Trung niên văn sĩ chỉ tay ra hiệu Lâm Đoàn Nghĩa và Nhàn Vân ngồi xuống ghế rồi vận lực nhấc bàn đá lên.

Chỉ thấy bên dưới có một huyệt động nhiệt khí toát ra hừng hực, trong nhiệt động bốc ra mùi trà nóng và mùi thức ăn thơm phức.

Đã hơn một ngày một đêm chưa ăn gì, bụng đói méo vừa ngửi thấy mùi thức ăn liền sôi lên ùng ục khiến chàng hổ thẹn đỏ cả mặt lên.

Trung niên văn sĩ liếc nhìn hai người cười nói:

- Trong thiên hạ những người giấu giếm nhu cầu chính đáng của mình là nguỵ quân tử, ta thích những người thực tâm. Hai người cứ tự nhiên đừng câu thúc gì cả.

Nói xong cúi xuống huyệt bê lên bình trà bát đũa, vò rượu và một mâm đồ ăn thức nhấm còn bốc khói bày lên bàn nói tiếp:

- Đêm nay mười sáu là đêm trăng tròn. Hai ngươi gặp ta tính là có duyên phải uống một bữa thật say mới về.

Nhàn Vân vội vàng giúp dọn mâm bát rồi giành lấy bình rót rượu.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 43: Thông đạt thư sinh

Trung niên văn sĩ bưng chén lên cười nói:

- Nào uống đi, nhất định hôm nay là một bữa rượu rất thú vị.

Nhàn Vần cũng uống một ly rồi nói:

- Tiền bối ắt là một vị kỳ nhân của võ lâm chẳng lẽ không có nhà hay sao?

Trung niên văn sĩ cười hô hô đáp:

- Đã là kỳ nhân đương nhiên phải ngao du hải hồ, ngày vui cùng mây gió đêm bạn với trăng sao, vũ trụ là nhà, chứ hỏi nhà đâu nữa?

- Chỉ tiếc rằng tiền bối không có nhà nên không có nhi tử nhi nữ uống rượu nâng bình.

- Hiện giờ ai giúp ta nâng bình là coi thành nhi nữ của ta được rồi.

Nhàn Vân đỏ mặt đáp:

- Chúng tôi là chúng vãn bối giúp lão nhân gia rót rượu được một bữa xong tan cuộc rồi đi, đâu có thể ở được mãi?

Trung niên văn sĩ cáng cao hứng cất gọng ngâm:

- Uống rượu không có bạn Một mình chuốc dưới hoa Cất chén mời trăng sáng' Mình với bóng là ba ...

Người xưa một mình còn vui như vậy cần gì phải có người rót rượu? Chỉ sợ các ngươi cứ nhìn ta uống rồi sẽ thiệt thòi đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương không thích khách sáo vừa ăn uống tự nhiên vừa đoán xem người này là ai.

Trong số những vị kỳ nhân được người trong giang hồ nhắc đến nhiều chàng đã gặp qua vị Phàn lão, Ngũ Nhạc Thần Hành còn Hàn Thiết Lão Nhân cũng đã có nghe qua giọng nói.

Vị nho sĩ chỉ cần xuất thủ giải huyệt cho Nhàn Vân cũng đã biết võ công cao tuyệt nhưng chẳng những chàng chưa bao giờ gặp mà giọng nói cũng chưa nghe bao giờ.

Chẳng lẽ sư phụ cải trang rồi giả bộ phủ nhận để đùa chàng hay có ý đồ gì?

Tuy trong lòng bán tín bán nghi nhưng chàng không dám nói, tuy nhiên trong lòng càng lúc càng thấy kính trọng đối phương.

Nhàn Vân lạ thấy nhân vật này rất hứng thú.

Nàng nói cười luôn miệng hỏi:

- Tiền bối vừa rồi nói chúng ta gặp nhau là kỳ duyên nhưng cứ việc ăn no uống say xong là đi vãn bối chưa thấy có gì là 'kỳ'.

Trung niên văn sĩ cười hô hô nói:

- Cô nương này quả thông minh, nhưng ăn no uống say rồi mà chưa đi còn chờ lũ ngươi đi săn tới hay sao?

Nhàn Vân đáp:

- Chúng ta không phải là thú cần gì sợ thợ săn chứ?

Trung niên văn sĩ chợt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi có đọc sách chứ?

- Có đọc.

- Biết thi luật không?

- Biết chút ít.

- Hiểu luật bằng trắc không?

- Hiểu.

Trung niên văn sĩ gật đầu nói:

- Thế thì tốt, bây giờ ta ra xuất vế cho ngươi đối, nếu được ta sẽ cho các ngươi biết danh hiệu của mình, nếu không đổi lại ta sẽ đuổi đi.

Nhàn Vân cười nói:

- Hay lắm, vãn bối có thể tham gia được không?

- Đương nhiên được, bây giờ ta nói từng phần các ngươi cứ việc đối, sau khi đối xong ghép lại xem ai đối hoàn chỉnh hơn.

Cả hai thiếu niên cùng nói:

- Được tiền bối ra vế đi.

Trung niên văn sĩ đọc:

- Vô tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa ứng khẩu đọc:

- Hữu ý.

- Tác nghiệt.

- Hành nhân.

Trung niên văn sĩ gật đầu lại tiếp:

- Diệc nhật.

Đến lượt Nhàn Vân:

- Kim tiêu.

- Sinh nam.

- Dục nữ.

Trung niên văn sĩ cười hô hô nói:

- Được, được lắm.

Lại đọc:

- Bất thị sanh.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp:

- Hà lai cữu.

Lần này thì trung niên văn sĩ lắc đầu nói:

- Không được, không được. 'bất lại sanh' mà đối 'hà lai cữú thì không chỉnh.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nhưng Nhàn Vân biện bác:

- Nghĩa huynh đối như vậy là chuẩn. 'bất thị' đối 'hà laí có thể là lấy hư từ đối hư từ.

'sanh' là cháu gái đối 'cữú là cháu trai sao không chỉnh?

Trung niên văn sĩ cười nói:

- Thôi được cứ cho là nha dầu ngươi khéo bênh cho em rể, mạnh miệng thì hơn. Bây giờ thì đọc lại toàn câu đi.

Nhàn Vân đọc:

- Hữu ý hành nhân kim tiêu dục nữ hà lai cữu.

Trung niên văn sĩ nhắc lại:

- Hữu ý hành nhân kim tiêu dục nữ hà lai cữu? Đêm nay có nữ đương nhiên sẽ có cữu.

Sao lại nói 'hà lai cữú? Vế đối của ta là 'vô tâm tác nghiệt diệc nhật sinh nam bất thị sanh'.

Nhưng hai chữ sinh và nam của ta lại hợp thành chữ 'sanh' còn hai chữ dục và nữ của các ngươi thì hợp lại thành cái gì?

Cả hai nghe phân tích cúi đầu xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Nếu dùng cách ghép tự thì có câu 'kim tiêu lập nữ tu vi thiếp', vế chỉnh nhưng phản nghĩa còn câu khác 'thiếu nữ tu vi diệú ...

Trung niên văn sĩ nói:

- Nếu chỉ dùng cách ghép tự thì có nhiều, tỷ như 'tử nữ tu vi hảó, 'kỹ nữ tu vi phí, 'Thạch nữ tu vi đố', 'chí nữ tu vi điệt', 'thú nữ tu vi thế ... nhưng thôi coi nhưng các ngươi đối được một nửa, vì thế ta cũng chỉ nói cho các ngươi một nửa nếu không ta sẽ thiệt thòi.

Nhàn Vân hỏi:

- Thế nào gọi là một nửa?

Trung niên văn sĩ đáp:

- Ta chỉ nói trác hiệu mà không nói tính danh đó là một nửa.

Nhàn Vân nghĩ thầm:

- Chỉ cần nói trác hiệu thì khó gì mà không biết tính danh.

Rồi làm ra vẻ nhượng bộ:

- Thôi được tiền bối nói đi.

Trung niên văn sĩ cười nói:

- Nếu ta nói ra mà các ngươi không biết thì đừng trách ta cố ý giấu tên, xưa nay người ta đều nói thư sinh là hủ nho. Ta thấy câu đó không được thoả đáng cho lắm cho nên phát minh một tên mới cho mình là Thông Đạt Thư Sinh.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe bốn tiếng Thông Đạt Thư Sinh liền nghĩ ngay đến hai vị sư huynh muội của mình là Phương Thông và Phương Đạt cũng là nhi tử của số phận Phương Bất Bình, trong lòng lập cứ chấn động liền rời ghế quỳ xuống lạy ba lạy nói:

- Đệ tử thật có mắt không tròng không nhận ra sư phụ xin lão nhân gia chớ trách tội.

Thông Đạt Thư Sinh ngạc nhiên nói:

- Làm sao ngươi giống phụ nhân điên điên khùng khùng vừa rồi lại mắc chứng 'ly hồn cuồng tưởng' nữa hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa ngây ra một lúc nhưng liền trấn tĩnh lại cười nói:

- Đệ tử không mắc bệnh ấy chỉ sợ lão nhân gia mắc chứng ấy cũng nên.

Thông Đạt Thư Sinh phá lên cười rồi chợt nghiêm mặt nói:

- Nếu Thông Đạt Thư Sinh mà mắc chừng cuồng tưởng thì thiên hạ loạn mất, hôm nay rượu trà như thế là no say rồi. Bọn đi săn sắp đến nếu các ngươi không đi thì ta cũng phải đi.

Nói xong bật người một cái biến mất trong màn đêm.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn theo lẩm bẩm:

- Thông Đạt Thư Sinh ... không phải ân sư thì còn ai nữa? Thân pháp này trông rất quen nhưng không phải Cửu Dã Thần Công ... nhưng sau khi bật lên lại rất giống ...

Nhàn Vân nói:

- Nhưng lệnh sư hiệu xưng là Sĩ Lâm Quái Kiệt mà?

- Quái Kiệt là do người khác đặt ra xưa nay có ai tự nhận mình là quái kiệt?

Nhàn Vân gật đầu nói:

- Cứ cho là thế nhưng không biết lão nhân gia vừa nói đến thợ săn chúng ta có nên đi khỏi đây chăng?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu nói:

- Nếu đúng đó là gia sư thì quyết không sợ gặp người khác, chắc lão nhân gia có việc cần làm hoặc không muốn gặp người khác. Bây giờ đang còn rượu và thức nhắm tiểu đệ muốn hỏi thêm sư thư vài chuyện.

- Hỏi gì?

- Sư thư có qua Vô Lượng Sơn không?

- Có, lúc ấy tôi có nghe người nói rằng không ít người hấp thụ được linh khí của Thiên Tải Thần Độc, cao thủ hắc bạch lưỡng đạo đều có. Sau đó con linh hầu đã đi rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sư thư nói rằng cao thủ hắc bạch lưỡng đạo?

- Đúng thế nghe nói mấy nhân vật tuổi trẻ của Long Tự Thập Tam Tôn cụng hấp thụ được linh khí.

Chợt thấp giọng nói:

- Có người đến đây.

Lâm Đoàn Nghĩa ngoái lại nhìn thấy Giang phu nhân và thư đệ họ Giang đang đi nhanh lên đỉnh núi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe Thông Đạt Thư Sinh nói bọn thợ săn sắp đến tin đó là bọn ma đầu ác đạo nên mượn cớ giữ Nhàn Vân ở lại cốt ý xem chúng là những nhân vật nào, không ngờ người đầu tiên xuất hiện chính là người của Giang gia.

Nghĩ đến thái độ vô lý của Giang phu nhân lấy oán báo ân lại còn dùng Tuyệt Âm Thủ ám hại Nhàn Vân, chàng vốn có ác cảm nhưng nghe Thông Đạt Thư Sinh nói bà ta nửa điên nửa khùng vì mác chứng 'ly hồn cuồng tưởng' nên chàng cũng bỏ qua.

Thấy ba người lên Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Nhàn Vân hỏi:

- Sư thư chúng ta nên đối xử thế nào?

- Chúng ta tạm lánh đi một lúc.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn quanh thấy trên đỉnh núi trơ trọi ngoài mấy cây tùng ra không có chổ ẩn thân.

Hơn nữa nay trà rượu đang bày cả trên bàn sao đối phương không biết có người khó gì mà không tìm được?

Nghĩ đoạn liền nói:

- Sư thư hãy tạm lánh tiểu đệ xem họ có ý đồ gì.

Nhàn Vân lắc đầu:

- Đã thế thì khỏi cần tránh nữa sợ gì chúng.

Lát sau cả ba người đã lên tới.

Giang đại nương thấy đôi nam nữ điềm nhiên ngồi uống rượu liền hỏi:

- Ai bảo các ngươi đến đây uống trộm thế?

Nhàn Vân hừ một tiếng đáp:

- Rượu trà không phải là của Giang gia các ngươi mắc gì mà hỏi?

Giang đại nương vặn lại:

- Sao các ngươi biết không phải của chúng ta?

Rồi quay lại nhìn nhi nữ:

- Yến nhi, hôm nay ta sai thư đệ các ngươi săn mấy con gà rừng rán sẵn đem tới đây để cha ngươi thưởng nguyệt có làm không?

Giang Yến đáp:

- Đúng là hài nhi và Viêm đệ đã mang rượu và thức nhắm tới đây nhưng ...

Giang đại nương ngắt lời:

- Thế là đủ hãy bắt chúng rồi sẽ nói.

Giang Yến không phản ứng gì nhưng Giang Viêm dòng sang hậu sơn ý chừng đề phòng hai người chạy mất.

Giang đại nương đi thẳng tới trước mặt Nhàn Vân quát:

- Tiện tỳ nghe rõ rồi chứ? Giang gia chúng ta phát hiện ra hoả lò tự nhiên này sau đó mới chế thành một cái bếp có chỗ dự trữ thức ăn nóng, sao lại không phải của Giang gia?

Đêm nay mười sáu đúng vào kỳ thưởng nguyệt của chúng ta thế mà các ngươi đến ăn uống trộm mất. Tuy nhiên chỉ cần nói ra ai dẫn các ngươi đến ta sẽ tha cho.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói lấy làm kỳ.

Xem ra Giang đại nương vừa nói không sai, mình đã ăn thịt uống rượu của người ta lại còn ngồi đây chịu trận quả là phiền phức.

Nhưng nghĩ đến chuyện Thông Đạt Thư Sinh dẫn mình đến đây điềm nhiên chè chén như ở nhà, chàng phì cười nói:

- Sư thư của tôi bị các người dùng Tuyệt Âm Thủ làm hại nay coi bữa rượu thịt này là để bồi tội, thế là hoà.

Giang đại nương chợt cười nói:

- Ta vì muốn báo phục công ơn các ngươi cứu Yến nhi đem về nên mới dùng Tuyệt Âm Thủ để lưu khách chứ không ác ý sao còn chưa cảm tạ?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói thế không khỏi sửng sốt.

Nhàn Vân tức giận quát:

- Nói bậy, kiểu lưu khách gì mà kỳ quặc thế? Suýt nữa làm hại ta mà còn bắt cảm tạ nữa sao?

Giang đại nương chợt trừng mắt hỏi:

- Ngươi muốn nếm khổ đầu lần nữa ư?

Lâm Đoàn Nghĩa xua tay nói:

- Sư thư đừng chấp bà điên đó làm gì ...

Giang đại nương tức giận quát:

- Ngươi bảo ai điên?

Nhàn Vân hừ một tiếng nói:

- Ngươi vừa rủa ta là tiện tỳ, sư đệ ta mắng lại ngươi điên thì chưa phải là có gì quá đáng.

Nào ngờ Giang đại nương không giận lại cười hô hô nói:

- Thôi ngươi không cần giải thích nhất định có người vừa nói xấu ta. Nếu các ngươi không chịu nói ra người đó là ai thì đừng hòng rời khỏi đỉnh núi này.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Cái đó thì còn chưa biết.

Rồi cầm lấy tay Nhàn Vân học thân pháp mà Thông Đạt Thư Sinh vừa đi khỏi bật người lên lao xuống núi.

Giang đại nương đứng ngây người nhìn theo lẩm bẩm:

- Hắn dùng thân pháp của nhà ta ... là ai vậy chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe được câu đó trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Chàng quay lại không thấy Giang đại nương đuổi theo liền nói:

- Sư thư việc này rất kỳ quái. Tiểu đệ vừa học theo thân pháp của gia sư làm sao bà ta lại nói là thân pháp của Giang gia chứ?

Nhàn Vân đáp:

- Có gì lạ đâu? Nếu như nói Thông Đạt Thư Sinh là lệnh sư thì Giang đại nương là ngoại thê của ông ấy không được sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư thư khéo đùa. Gia sư họ Phương còn bà điên này gọi là Giang đại nương tức trượng phu ở họ Giang sao lại là ngoại thê được?

Nhàn Vân biết mình lỡ lời nhưng vẫn cứ biện bạch:

- Có một số người chịu ở rể, lấy con họ ngoại cũng được chứ sao? Tỷ như Cửu U Quỷ Mẫu là Mã Vô Song nhi tử của mụ ta đều mang họ Mã đó có sao?

- Nhưng gia sư đã có sư nương làm sao chịu ở rể?

- Cái đó thì tôi không biết, có thể có uẩn khúc nào đó ...

Lâm Đoàn Nghĩa chuyển sang đề tài khác:

- Sư thư định đi đâu?

- Đến Côn Minh, có lẽ gia sư đang ở đó.

Hai người đang đi chợt nghe trên một ngọn cây vang lên gọng cười khúc khích.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại hỏi:

- Ai?

giọng nữ nhân đáp:

- Nghĩa lang không nhận ra thê tử của mình sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra giọng Mã Như Trân liền nói:

- Lâm mỗ không có diễm phúc làm tướng công của hai vị xin đừng quấy rầy tại hạ nữa.

Mã Như Trân nói:

- Chàng quên rằng lúc ở Vô Lượng Sơn đã hứa với thiếp sẽ để hai thư muội theo bên mình sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nhưng cô nương còn chưa nói ra điều bí mật nào cả.

- Thiếp sẽ nói bây giờ.

- Giờ thì tại hạ không cần nữa.

Mã Như Trân nói:

- Nghĩa lang chàng lật lọng thế sao? Dù sao nếu không có hai thư muội thiếp chàng sẽ không báo thù được đâu.

- Tại hạ thà không báo được thù.

Nhàn Vân hỏi:

- Sư đệ ai thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Hai vị cô nương môn hạ của Cửu U Quỷ Mẫu.

- Hình như là Mã Như Trân và Mã Lan Trân đúng không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Chính là họ.

- Tôi nghe nói trong số môn hạ của Cửu U Quỷ Mẫu thì hai thư muội này không phải là người xấu.

Mã Như Trân tiếp lời:

- Nghĩa lang thấy chưa? Vị sư thư đó đúng là người hiểu chuyện.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Cũng là một giuộc với nhau tốt lành gì? Sư thư chúng ta đi thôi.

Nhưng hai người đi mấy dặm bên rừng lại vang lên tiếng Mã Như Trân:

- Thư muội chúng tôi đã được Thánh Mẫu tuyên bố gã cho Nghĩa lang trước mặt quần hùng như vậy là thân phận đã định ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Nhưng tại hạ không chấp nhận và vĩnh viễn không bào giờ có quan hệ với hai vị. Xin đừng bám theo nếu không đừng trách Lâm mỗ vô tình.

Mã Lan Trân cười khanh khách nói:

- Nghĩa lang định làm gì chúng tôi chứ? Phu thê với nhau chỉ đánh vài chưởng là cùng thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa không nén được rút ra hai mũi Gia Mộc tiễn phóng đi.

Gia Mộc tiễn là binh khí độc môn chàng vừa học được ở Kình sa đảo còn lợi hại hơn Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền.

Hôm trước kiếm tiền đã bị Băng Nguyên Ngũ Tử đánh vụn cả, chàng mới thi triển Gia Mộc tiễn nhưng không ngờ sau khi bắn đi thì không thu lại được nữa hiển nhiên đã bị đối phương bắt được.

Lại nghe Mã Như Trân từ trong rừng nói:

- Lan muội chúng ta đã được Thánh Mẫu hứa gã cho Nghĩa lang nhưng còn chưa có người làm mai. Tiện đây có Nhàn sư tẩu làm chứng lại có hai mũi tên của Nghĩa ca làm bằng, như thế là đủ lo gì Nghĩa lang không thừa nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa giận sôi lên nói:

- Thiếu gia chưa từng gặp người nào vô sỉ như thế.

Giữa lúc ấy chợt nghe vang lên phát ra tiếng rú thảm tiếp đó là tiếng Mã Như Trân la lên thất thanh:

- Lan muội.

Không có tiếng trả lời.

Nhàn Vân nói:

- Sư đệ đuổi theo cứu họ đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thản nhiên nói:

- Chúng có chết thì tiểu đệ đỡ tốn công hạ thủ sao lại giải cứu?

Nhàn Vân nói:

Sư đệ không cứu thì ta cứu.

Nói xong lao vút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngẩn người ra một lúc nghĩ thầm:

- Nhàn sư thư công lực không bằng hai yêu nữ đó làm sao cứu được? Chỉ e chuốc thêm hoạ vào thân.

Nghĩ thế phát hoảng thêm vội đuổi theo nhưng lao vào rừng thì không còn ai ở đó nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa đành quay về nhưng chờ suốt mấy canh giờ vẫn không thấy ai trở lại.

Chàng leo lên một chạc cây nhưng vì trăng sáng quá phần vì trong lòng trào dâng nhiều tâm sự nên không sao ngủ được.

Cho đến gần sáng chàng mới thiếp đi.

Đang ngủ chàng mơ thấy Mã Như Trân và Mã Lan Trân mỗi người bế trên tay một đứa bé sơ sinh giúi cho chàng nói:

- Nghĩa lang xem hai đứa trẻ này trắng trẻo mập mạp dễ thương như thế không phải con chàng thì ai?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận gầm lên:

- Tiện tỳ giết.

Quát xong giật mình tỉnh dậy.

Vừa lúc ấy bên đường có tiếng người nói:

- Ai hô sát trong rừng thế?

Tiếp đó ha nhân ảnh lao tới gần, đó là hai lão nhân.

Lúc này mặt trời đã lên cao.

Một lão nhân kinh ngạc kêu lên:

- Điền lão đệ chẳng phải là Lâm thiếu hiệp đó sao?

Lão nhân thứ hai tiếp lời:

- Đúng là nó nhưng quanh đây chẳng có ai cả vậy kẻ nào vừa hô sát chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa vội từ cành cây nhảy xuống chắp tay nói:

- Nguyên là hai vị tiền bối.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 44: Nhị lão tránh hậu nhân

Hai lão nhân vừa xuất hiện chính là Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại.

Điền lão cười kha kha nói:

- Tiểu ca hoá trang lão nhân không nhận ra.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Lâm thiếu hiệp vừa rồi hô sát chẳng lẽ có người khác vừa xuất hiện ở đây?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại chuyện Mã Như Trân và Mã Lan Trân mượn cớ Cửu U Quỷ Mẫu tuyên bố gả cho chàng để quấy rầy.

Điền Thiên Lại nghe xong hỏi:

- Vì thế ngươi gặp chúng trong mơ hô sát đúng không?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt đáp:

- Vãn bối mơ thấy mỗi yêu nữ mang tới một hài nhi giá hoạ.

Thôi Ngoạ Long cười hô hô nói:

- Hay, tuyệt hay. Trong đời lão phu chưa gặp trường hợp nào thú vị hơn. Hay ngươi chung đụng với người ta rồi?

Điền Thiên Lại trừng mắt quát:

- Ngươi chỉ nói bậy.

Rồi nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Lệnh sư bị mang tiếng là lấy nữ nhi làm thiếp, chuyện đó xuất phát từ miệng của người Hàn Sơn phái. Nay chúng lại muốn diễn trò với ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Nổi nhục của gia sư tất có ngày minh giải, còn muốn hãm hại vãn bối chỉ e không dễ dàng đâu.

Thôi Ngoạ Long chép miệng:

- Thế sự xưa nay không ai lường trước được tỷ như chuyến vừa rồi lão phu và Điền lão đệ tới Liêu Đông với ý đồ làm cho Độ lão quái với Long tôn đối địch nhau không ngờ xảy ra chuyện giữa ngươi với Hồng Phong Nương Tử vì thế chúng ta có nói thế nào, Độ lão nhi cũng không chịu quyết tìm giết ngươi cho bằng được. Khi đến Hổ tôn thì tất cả đều bế môn không tiếp khách, ngươi nói chúng ta còn biết làm thế nào được? Vì thế trong chuyện này tiểu ca ngươi chớ chủ quan.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối khuyên bảo vãn bối xin lưu ý. Còn về chuyện Hổ tôn thì vừa rồi ở Vô Lượng Sơn có quá nửa đệ tử của họ đã đầu nhập vào Long Tự Thập Tam Tôn để tranh cướp nội đan của Thiên Tải Thần Độc rồi. Ngay cả Xích Hổ Tôn cũng không ngoại lệ.

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Tống Công Đạt khai quan lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chẳng lẽ vị đó còn đang toạ quan sao?

- Sự thực như thế mà, lão đang luyện một thứ võ công tuyệt thế nên quyết định bế mang ba năm. Khi chúng ta tới đó thì vẫn còn một năm nữa mới hết hạn kỳ. Tất cả bồ đoàn thê tử đều phải bế môn hộ giá làm sao có người tới Vô Lượng Sơn gây náo chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vị Tống Tử Thuỷ mà vãn bối gặp ở Vô Lượng Sơn là giả?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Tiểu ca gặp Tống Tử Thuỷ ở Vô Lượng Sơn?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại chuyện Tống Tử Thuỷ bị đánh độc trở thành câm được mình cứu ra khỏi trận của Long Tự Thập Tam Tôn đem giấu vào rừng, không biết bây giờ đã ra sao.

Thôi Ngoạ Long nghe xong trầm ngâm nói:

- Theo lời kể của ngươi thì đúng là Tống Tử Thuỷ rồi vì nếu giả thì làm sao bị đánh độc làm gì? Cho dù Xích Hổ Tôn bế quan nhưng còn Phi Long Tôn thế lực cực mạnh làm sao mà Tống Tử Thuỷ bị bắt?

Điền Thiên Lại nói:

- Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện. Không biết tiểu ca định đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi lại:

- Xin hai vị tiền bối cho biết mục tiêu.

Thôi Ngoạ Long đáp:

- Chúng ta không có mục tiêu cố định.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Nếu vậy thì tốt, vãn bối định quay về Vô Lượng Sơn xem nhạc phụ thế nào, nếu được hai vị tiền bối đồng hành thì hay quá.

Thôi Ngoạ Long ngạc nhiên hỏi:

- Mi Cổ Thương cũng hạ sơn nữa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão nhầm nhạc phụ ở đây là Mi Cổ Thương liền giải trình cho hai người biết mọi chuyện.

Đến chiều thì ba người đến khu vực Vô Lượng Sơn.

Lão tặc bịt mặt bằng khăn màu đỏ mà Lâm Đoàn Nghĩa đuổi suốt ngày hôm trước đã nói không sai.

Đúng là Vô Lượng Sơn đã bị phóng hoả, trông hết sức điêu tàn, sau hai ngày mà khói vẫn còn bốc lên âm ỉ, mùi khét lẹt làm phong cảnh ngọn núi hùng vĩ này hoàn toàn biến dạng.

Trong rừng vương vãi không ít xác người cháy đen không còn nhận ra mặt mũi trông thật khủng khiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Làm sao mà còn nhận ra nhạc phụ đây? Chúng ta cứ đem thi thể nạn nhân chôn hết đi.

Ba người tìm một cái hốc lớn dùng chưởng lực sửa lại một chút rồi khuân tất cả những xác người chôn xuống hố.

Làm xong việc thì trăng cũng vừa lên.

Ba người xuống khe rửa chân tay mặt mũi tẩy đi tử khí.

Điền Thiên Lại hỏi:

- Tiểu ca nói vị Hàn Thiết Lão Nhân ẩn cư ở đây, người này võ công rất cao. Chẳng lẽ lão ta thấy sơn môn bị phóng hoả mà không phản ứng gì? Chúng ta có nên tìm nơi lão ẩn cư xem thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Vô Lượng Sơn bao la thế này biết đâu mà tìm?

Điền Thiên Lại nói:

- Đêm nay trăng sáng chúng ta cứ thử tìm xem.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết làm gì nên không phản đối, chàng cũng hy vọng nếu gặp được Hàn Thiết Lão Nhân thì có thể biết thêm một số chi tiết về sư phụ.

Tìm suốt mấy canh giờ ba người đến trước một sơn cốc, xung quanh bị cháy tiêu điều nhưng trong cốc vẫn xanh tươi không hề suy suyễn.

Thôi Ngoạ Long nói:

- Kỳ nhân tất có dị cảnh, rất có khả năng Hàn Thiết Lão Nhân trú ở đây.

Nào ngờ nhập cốc mới được vài chục trượng chợt thấy một tấm bia đá cao mấy trượng viết bằng chữ lớn bằng 'kim cương chỉ' sâu tới cả tấc:

'Cốc đã phong bế ai vào tất chết' Điền Thiên Lại thở dài nói:

- Thôi lão nhi, cứ xem 'kim cương chỉ' người ta luyện đến trình độ đó chúng ta nên về nhà vui thú điền viên sum họp với tôn tử thì hơn.

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Chủ ý của ngươi rất hay nhưng ngươi đã bỏ nhà đi sáu chục năm gia thân ai biết ngươi gửi xương tàn ở đâu? Nay chợt thấy ngươi lù lù dẫn xác về, may chăng một vài nhi tử còn sống đều cho rằng quỷ hiện hồn, mời đạo sĩ đến trừ tà thì sao? Theo ta thì chúng ta nên tìm một danh sơn nào đó ẩn cư còn mời thêm mấy lão bằng hữu cùng nghiên cứu võ học sáng chế ra một môn tuyệt nghệ nào đó để sau này thử cao hạ với hậu nhân của tiểu ca đây là hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai vị lão nên đã sắp xuống lỗ mà vẫn còn hùng tâm như vậy góp lời:

- Như vậy thì tốt thật, nhưng kỳ duyên khó gặp kỳ nhân khó cầu. Chi bằng về quý phủ tìm một bậc vãn bối kiêm cả tăng tục huyền ...

Thôi Ngoạ Long cười hô hô nói:

- Tiểu ca nói rất có lý nhưng lão phu vừa nói qua, lỡ về nhà gia thân cho rằng quỷ hiện thì nguy hiểm lắm. Hơn nữa bà bạn của lão phu năm xưa không học võ nên sinh ra lũ con không ra gì. Tục ngữ có câu 'long sinh long, phụng sinh phụng', không ngờ Ngoạ Long ta chỉ sinh khuyển tử. Chẳng những thế chỉ e bây giờ chúng đều xuống lỗ cả rồi, không biết còn sinh ra thứ gì nữa. Vì thế nên việc chọn người kế tục chỉ là mộng tưởng mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu vậy bây giờ chỉ còn cách lấy một thê tử biết võ công mà thôi.

Nhị lão cười phá lên sằng sặc làm chấn động cả sơn cốc.

Một lúc Điền Thiên Lại thôi cười nói:

- Tiểu ca có biết ở đâu có cô nương muốn lấy một lão nhân sắp chết làm chồng không?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ tới chuyện Mã Minh Châu nói rằng Tuyết Phong Tam Lão tuyển những thiếu nữ về Ngạo La Bảo chỉ nhằm mục đích chuyên gả cho các cao thủ võ lâm liền nói:

- Tất cả nữ nhân Hàn Sơn phái đều quốc sắc thiên hương thân hoài tuyệt học, Tuyết Phong Tam Lão chuyên tuyển chúng về làm mê thất bản tính quên cả ngôn ngữ chuyên gả cho cao thủ võ lâm. Nhờ đó mà chúng thao túng được rất nhiều phái, người được chọn làm trượng phu chỉ cần võ công cao cường là được chẳng cần biết già hay trẻ.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Ngươi định bảo hai lão sắp xuống lỗ chúng ta tới đó cầu hôn?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Không phải, ý vãn bối là hai vị tới đó tương kế tựu kế có thể vì võ lâm mà trừ hoạ kiếp cũng nên.

Nhị lão ngẫm nghĩ một lúc thấy chàng nói thế chẳng phải là không có lý.

Thôi Ngoạ Long trầm ngâm nói:

- Việc này rất có hy vọng nhưng lúc đó sẽ tính.

Chính lúc ấy từ trên cốc khẩu vang tới giọng của một thiếu niên:

- Mấy lão dâm tặc các ngươi sao không về nhà tìm tôn nữ mà thoả mãn dục vọng lại còn có mưu mô đó nữa?

Nhị lão nghe nói giận đến phát run.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên thấy trên cốc khẩu đứng ba thiếu niên liền hỏi:

- Các ngươi là ai? Sao dám đến đây gây sự?

Một tên cười hắc hắc nói:

- Chúng ta gây sự ư? Chính tiểu tử ngươi đề xuất chủ ý đó mới là kẻ đáng chết.

- Các hạ nói rất hay, muốn đánh chết tại hạ thì hãy xuống đây đi.

Tên kia à một tiếng nói:

- Thì ra ngươi là Phấn Diện Độc Lang chẳng trách gì mà đề xuất ra được độc kế đó.

Lâm Đoàn Nghĩa tiến lên ba bước quát lên:

- Cẩu tặc hãy tiếp ta một chưởng.

Từ sườn núi ba thiếu niên tung mình nhảy lên không lộn một vòng rồi lao thẳng tới Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng kinh dị nghĩ thầm:

- Bọn này thân thủ quả phi phàm.

Ba thiếu niên đáp xuống đứng thành hàng chữ nhất trước Lâm Đoàn Nghĩa.

Một tên nói:

- Phấn Diện Độc Lang tuấn mỹ như thế chẳng trách nào quyến rũ hết mỹ nữ trong thiên hạ.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hỏi:

- Ngươi nói có căn cứ gì không?

Tên kia cười hắc hắc đáp:

- Mi Cổ Thương, Tống Công Đạt, Thanh Linh đạo cô đều có thể làm chứng. Mới đây thiếu gia còn nghe được tận tai chính ngươi bày ra độc kế cho hai lão dâm tặc kia quyến rũ nữ nhân còn chối cãi hay sao?

Đối phương nêu ra những chứng cứ xác thực như vậy làm Lâm Đoàn Nghĩa hết đường chối cãi.

Thôi Ngoạ Long thấy vậy chen lời:

- Lão phu vốn không muốn tranh chấp vớ hạng vô danh tiểu bối các ngươi làm gì nhưng các ngươi mới nghe chưa rõ đầu đuôi đã vội kết tội người ta này khác, như thế không phải là hồ đồ hay sao?

Thiếu niên đứng giữa nói:

- Các hạ dám nói chúng ta là vô danh tiểu bối? Ta đây ngồi không đổ họ đi chẳng đổi danh tên họ, Thôi Vân Tùng hiệu xưng 'tiểu kim long'.

Thôi Ngoạ Long nghe thiếu niên xưng danh thì đứng ngây ra nhìn.

Thiếu niên đứng bên tả cười hô hô nói:

- Lão tiểu dâm ma nghe đây, thiếu gia họ Kim tên Quốc Duy giang hồ xưng hiệu Vân Trung Long.

Thiếu niên bên hữu tiếp lời:

- Còn thiếu gia là Điền Chính Tiêu hiệu xưng ...

Điền Thiên Lại biến sắc kéo tay Thôi Ngoạ Long nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cả hai cùng lao mình chạy như ma đuổi rời xa sơn cốc.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác nhìn hai vị tiền bối chợt hiểu nguyên nhân gọi với theo:

- Hai vị khoan đi đã.

Thôi Vân Tùng quát:

- Ngươi cũng muốn chạy trốn sao?

Liền lao xuống cốc chặn đường.

Điền Chính Tiêu lao vào quát:

- Tiếp chiêu.

đồng thời đánh ra một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa không hoàn thủ tránh đi.

Từ xa vang lại tiến Thôi Ngoạ Long:

- Tiểu ca hãy giáo huấn chúng một trận nhưng xin thủ hạ lưu tình.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiền bối cứ yên tâm, vãn bối sẽ thay mặt hai lão nhân gia quản giáo mấy tên cuồng tử này.

Điền Chính Tiêu hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử ngươi là đồ vật gì mà đòi quản giáo chúng ta? Trước hết hãy tiếp thiếu gia ta một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa xua tay nói:

- Khoan đã.

Điền Chính Tiêu hỏi:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi muốn trăn trối điều gì thì nói nhanh lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh giọng:

- Ngươi còn dám nói một tiếng Phấn Diện Độc Lang nữa sẽ ăn bạt tai ngay.

Thôi Vân Tùng và Kim Quốc Duy cùng la lên:

- Phấn Diện Độc Lang.

- Phấn Diện Độc Lang.

Chúng chưa kịp nói xong chữ 'lang' thì chợt thấy mắt hoa lên đồng thời vang lên hai tiếng bốp bốp, hốt hoảng thét lên nhảy lùi lại, mắt toé hoa cà hoa cải giương mắt kinh hoàng nhìn đối phương.

Nguyên Lâm Đoàn Nghĩa thi triển một chiêu Tả Hữu Khai Cung tả chưởng quét ngược vào má trái Thôi Vân Tùng còn hữu chưởng tát sang má phải Kim Quốc Duy.

Cả hai suýt nữa thì ngã khuỵu xuống.

Cả ba thiếu niên võ công không kém thế mà chẳng những bị nếm mùi khổ đầu mà còn không nhận thấy đối phương xuất thủ ra sao nữa.

Sau khi Thôi Vân Tùng và Điền Chính Tiêu xưng danh thấy hai vị Điền Thôi tiền bối vội vã bỏ đi, Thôi Ngoạ Long còn dặn lại một câu,

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng trong ba người thiếu niên thì hai người có mối quan hệ ruột thịt với họ, vì thế chỉ nhằm mục đích giáo huấn nên chỉ vận hai ba thành công lực nếu không thì Thôi, Kim còn bị nặng hơn.

Trong ba người thì Thôi Vân Tùng võ nghệ cao hơn tính cũng cuồng ngạo hơn đã bao giờ chịu nhục như thế?

Chỉ sau chốc lát y trấn tỉnh lại thi triển một chiêu Thoát Bào Nhượng Vị đánh sang.

Điền Chính Tiêu vừa rồi tuy không bị tát nhưng cũng vung chưởng đánh vào vai trái Lâm Đoàn Nghĩa.

Kim Quốc Duy không bỏ lỡ cơ hội báo thù quát to một tiếng vung trảo chộp sang vai phải đối phương.

Bị ba cao thủ vây công Lâm Đoàn Nghĩa không chút sợ hãi người xoay đi một vòng vận ba thành Cửu Dã Thần Công đẩy ra làm cả ba thiếu niên bị chấn lùi bốn năm bước đồng thời nhảy vút lên không đáp xuống cách đó bảy tám trượng.

Thôi Vân Tùng quát lên:

- Dâm tặc ngươi vừa rồi dùng thủ đoạn tập kích bây giờ có dám đấu tay đôi với thiếu gia không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Một mình ngươi thì không xong đâu, cả ba liên thủ thì còn tạm được nhưng bây giờ thiếu gia chưa muốn động thủ.

Điền Chính Tiêu quát:

- Ngươi định chuồn sao?

Cả ba lại lao tới vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa vào giữa.

Quả tình chàng đã muốn đi nhưng chợt nghĩ lại:

- Chẳng qua ba thiếu niên này ghét ác như cừu nghe giang hồ truyền ngôn mà tìm mình trừng trị, sao không nhân cơ hội này mà làm cho họ tâm phục khẩu phục sau này còn giúp mình minh oan trước võ lâm?

Nghĩ đoạn cười nói:

- Ba vị yên tâm tại hạ không chạy đâu, nhưng chúng ta xưa nay vô cừu vô oán mới rồi ba vị không rõ phải trái trắng đen vô cớ chửi người nên tại hạ chỉ mới cảnh cáo ...

Kim Quốc Duy hừ một tiếng ngắt lời:

- Ngươi là thứ gì mà đòi lên mặt giáo huấn người khác? Hừ bây giờ xuất thủ đi nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn bình tĩnh đáp:

- Tại hạ một mình đánh với quần ma Long Tự Thập Tam Tôn há sợ phải giao chiến với ba vị? Nhưng đánh nhau không phải là cách giải quyết vấn đề càng không thể rửa nổi oan khuất của tại hạ.

Điền Chính Tiêu hỏi:

- Ngươi có gì oan khuất?

- Người khác dùng ác danh Phấn Diện Độc Lang để vu tại hạ.

- Vu hại ngươi? Vừa rồi chính tai chúng ta đã nghe ngươi bày độc kế cho hai lão ma kia, chỉ riêng từng đó đã là tội chết rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Các vị biết một mà chẳng biết hai, hai vị tiền bối đó xa nhà đã nhiều năm tuy có gia thất nhưng giờ cũng như không, việc lấy thê thiếp để tìm người kế thừa tuyệt học của mình cũng là chuyện thường tình. Mặt khác Tuyết Phong Tam Lão chuyên tuyển chọn nữ nhân để gả cho các cao thủ võ lâm nhằm thi hành độc kế thao tùng các phái khắp giang hồ với mục đích cuối cùng là bá chủ thiên hạ. Vừa rồi tại hạ chỉ khuyên hai vị tiền bối tương kế tựu kế để trừ hoạ cho võ lâm chứ không nói họ thực tâm lấy thê thiếp, như vậy có gì sai?

Ba thiếu niên nghe nói đưa mắt nhìn nhau.

Điền Chính Tiêu hỏi:

- Cho rằng ngươi có lý nhưng hai người đó là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng Điền Thôi nhị lão ắt là tổ phụ hoặc là tổ tiên của Thôi Vân Tùng và Điền Chính Tiêu, tuy vừa rồi chàng có giải thích nhưng hai vị đã tránh thì chàng cũng không nên tiết lộ.

Nghĩ vậy liền nói:

- Tại hạ nghĩ rằng họ có quan hệ đồng tông với hai vị ở đây, sáu mươi năm trước họ có tranh tài cao thấp với gia sư được xếp hạng thứ hai mốt và hăm ba. Nhưng hai năm trước hai người đã đấu lại và bất phân cao hạ.

Quyết định hỏi:

- Hai người đó danh hiệu là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Hiện giờ tại hạ chưa thể trả lời câu hỏi này vì họ tránh các vị trong đó có đồng tông của mình tất có nổi ẩn tình nên tại hạ không tiện nói nhiều.

Thôi Vân Tùng nói:

- Chỉ e việc đó không do ngươi làm chủ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Các hạ định bức tại hạ thì không được đâu nhưng các hạ nhớ lại mình có một vị tiên tổ ...

Thôi Vân Tùng chợt hỏi:

- Ngươi định nói trong hai người đó có cao tổ Thôi Ngoạ Long của ta sao?

Lâm Đoàn Nghĩa biết mình đã đoán không sai cười nói:

- Nếu thật có tiên tổ của các hạ thì trong lúc này tự làm mình khó xử làm gì? Nếu các vị muốn biết rõ thì sau này cứ tìm gặp Thanh Linh đạo cô ở Vô Sầu cốc thì sẽ biết tường tận.

Điền Chính Tiêu nói:

- Bây giờ họ đã đi xa ngươi nói tuy có lý nhưng trước khi gặp Thanh Linh đạo cô thì chưa thể tin ngay được. Nhưng bây giờ Phấn Diện Độc Lang ngươi hãy nói lai lịch của mình đi.

Đột nhiên từ cốc khẩu vang lên giọng của nữ nhân:

- Cần gì hỏi hắn? Để ta nói lai lịch hắn cho.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra ngay khẩu âm của Mã Mỹ Trân liền nhìn lên thì thấy thị cùng bốn tên tỳ nữ đứng trên vách đá, liền quát lên:

- Dâm nữ mau xuống đây chịu chết.

Mã Mỹ Trân đáp:

- Ta xuống làm gì? Dâm tặc ngươi cứ lên đây.

- Ngươi tưởng ta không dám sao?

- Đương nhiên dám, nếu lên đây ngươi sẽ tha hồ hưởng thụ.

Cả bọn cùng cười lên dâm đãng.

Tuy cơn giận đã bốc lên đầu nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tỉnh táo suy xét sự tình.

Chàng không thấy Độ Kiếm Thanh đâu cả sợ đối phương mai phục đâu đó thừa cơ ám toán ba vị thiếu niên này, sau này biết ăn nói thế nào với hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại.

Chàng liền quay sang bảo ba thiếu niên:

- Xin các vị hãy đi theo tại hạ.

Thôi Vân Tùng hừ một tiếng hỏi:

- Theo ngươi đi làm gì? Ngươi sợ mấy thiếu niên đó lột da ăn thịt sao?

Lâm Đoàn Nghĩa xẵng giọng đáp:

- Ta chẳng sợ gì chúng chỉ lo cho ba vị thôi. Bọn yêu nữ đó gọi là Cửu U Quỷ Nữ dâm ác và thâm hiểm tốt nhất các vị đừng dây vào chúng.

- Cửu U Quỷ Nữ ư? Chúng ta chưa từng nghe danh hiệu này.

- Chúng là bọn đệ tử của Cửu U Quỷ Mẫu ở Hàn Sơn phái, dâm loạn vô độ. Các vị chỉ cần nghe ngữ điệu của chúng là biết ngay.

Mã Mỹ Trân nghĩ rằng để cả bốn người tập trung với nhau thì khó thực hiện ý đồ, cười khanh khách nói:

- Các ngươi đừng nghe lời Phấn Diện Độc Lang, hắn đã lừa không biết bao nhiêu thiếu niên nam nữ. Cho đến lúc này còn có hai vị muội muội của ta bị hắn bắt không biết giấu ở đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Dâm nữ chớ nhiều lời, ngươi giấu Độ Kiếm Thanh ở đâu hãy báo hắn ra mặt đi.

Chàng vừa nói xong thì từ phía cốc khẩu phát ra một tràng cười rồi mấy thiếu niên tiến vào cốc khẩu.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 45: Tổ tông cùng chí

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên thấy Độ Kiếm Thanh và Lư Thiên Lý dẫn theo sáu bảy thiếu niên tiến lại gần.

Độ Kiếm Thanh đến cách Lâm Đoàn Nghĩa năm trượng thì dừng lại nói:

- Tên họ Lâm kia thì ra ngươi cải trang giả dạng để tránh đi sự truy sát của công đạo.

Nhưng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát. Hôm nay nếu thiếu gia không bắt sống được ngươi thề không còn là Độ Kiếm Thanh nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa ươi ngạo đáp:

- Ngươi có phải là Độ Kiếm Thanh hay là loài chuột thì cũng chẳng liên quan gì đến ta nhưng ngươi với Cửu U Quỷ Nữ kết thành bè đảng, không những làm đủ trò vô luân tồi bại mà còn tàn hại giang hồ hôm nay thành du hồn dưới chưởng của ta chẳng những không được đầu Thanh Hải mà ngay đến Cấm La Điện cũng không thu nhận các ngươi đâu.

Độ Kiếm Thanh cười hắc hắc nói:

- Ngươi cứ yên tâm đầu thai là được.

Độ Kiếm Thanh phất tay ra hiệu cho đồng bọn dàn thành hàng chữ nhất tiến lên rồi quét mắt nhìn ba thiếu niên nói:

- Nếu các ngươi không nhập bọn với Phấn Diện Độc Lang thì đứng qua một bên để chúng ta bắt lang trừ độc.

Lâm Đoàn Nghĩa vận nội lực phát ra một tràng cười làm chấn động cả sơn cốc khiến Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu Kim Quốc Duy nhức cả màng óc hốt hoảng lùi lại hai bước.

Chàng hiểu rằng ba thiếu niên này không đủ sức đối phó với Mã Mỹ Trân hoặc Độ Kiếm Thanh liền nói:

- Lâm mỗ một mình đấu với quần ma không cần ba vị trợ lực. Chỉ mong ba vị đừng rời xa nhau để tránh lọt vào tay dâm nữ kia sẽ rất phiền phức.

Mã Mỹ Trân cười nói:

- Mạng ngươi còn không giữ được còn lo gì đến người khác? Ta khuyên ngươi nên tiết kiệm một chút khí lực thúc thủ chịu trói thì hơn.

Thị nói xong phất tay lập tức một luồng khói màu hồng lan toả xuống sơn cốc.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu không làm cho ba vị huynh đệ kia tỉnh ngộ mà tìm cách đối phó thì nguy mất.

Nghĩ thế liền cười nói:

- Dâm nữ họ Mã kia, ngươi tìm khắp giang hồ bắt về bao nhiêu nam nhân cũng không đủ cho dục vọng độc ác của mình, ngươi không còn biết luân thường đạo lý là gì nữa sao?

Mã Mỹ Trân trân tráo nói:

- Tên họ Lâm, ngươi đừng tưởng chỉ có nam giới mới được quyền có năm thê bảy thiếp, nói cho ngươi biết, tính dục của nữ nhân còn mạnh hơn nam nhân nhiều. Đừng nói năm bảy nam nhân mà ngay cả mười thiếu niên cường tráng ta cũng sẵn lòng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe những lời trân tráo đó đã quen, nhưng ba thiếu niên nghe vậy đều nổi giận quát lên:

- Yêu nữ dâm tặc.

Mã Mỹ Trân không chút lưu tâm cười nói:

- Ba vị ca ca nếu muốn thưởng thức hương vị hương vị ngọt ngào của trái đời thì cứ việc lên đây, tiện thiếp dám hứa rằng không ai động đến một cọng lông chân của chư vị đâu.

Nhất định tiện thiếp và mấy vị cô nương đây không làm các vị thất vọng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ ba thiếu niên kia bị yêu nữ lưng lạc vội nói:

- Thôi huynh ba vị cứ đi đi đừng mắc lừa dâm nữ.

Độ Kiếm Thanh cười hắc hắc nói:

- Còn đi đâu nữa chứ? Trừ Phấn Diện Độc Lang ra tất cả đến bên bổn nhân để cùng hưởng thụ.

Điền Chính Tiêu đỏ mặt quát:

- Tiểu tử ngươi là ai?

Thấy phản ứng của ba thiếu niên Lâm Đoàn Nghĩa thầm mừng nhưng lại lo cho họ nếu khi cuộc chiến xảy ra, mình khó bảo toàn được tất ba người sẽ rơi vào tay đối thủ.

Độ Kiếm Thanh nói:

- Các ngươi làm gì mà hung hăng thế? Bây giờ trong cốc đầy độc khí còn ngoài cốc đã bố trí thiên la địa võng đến con chim con không bay thoát, nếu các ngươi trở thành đồng minh cùng bọn ta tiêu diệt Phấn Diện Độc Lang thì chẳng những không bị hại mà còn được hưởng lạc với hàng chục mỹ nhân ...

Không chờ hắn nói xong Kim Quốc Duy đã quát lên:

- Độ Kiếm Thanh, ngươi có còn chút sĩ diện nào không?

Tên này thản nhiên đáp:

- Được hưởng thụ lác thú trần gian thì giữ sĩ diện làm gì? Bổn công tử không phải là kẻ sĩ diện hão như Phấn Diện Độc Lang. Bây giờ bổn công tử cho các ngươi cơ hội cuối cùng.

Thôi Vân Tùng quát:

- Dâm tặc tới đây đấu với thiếu gia một trăm chiêu.

Lư Thiên Lý bước lên nói:

- Ngươi mà đủ tư cách đấu với Độ huynh sao? Trước hết hãy thủ với Lư Thiên Lý ta một chưởng.

Dứt lời đã tới trước Thôi Vân Tùng vung chưởng đánh ra.

Thôi Vân Tùng tuy võ công kém xa Lâm Đoàn Nghĩa nhưng đối phó với hạng Lư Thiên Lý thì được, xuất thủ phản công.

Cả hai đều tỏ rõ ngạo khí của mình không cần tránh trực diện đối chưởng.

Chưởng kình tiếp nhau nổ ầm một tiếng cả hai đều bị chấn lui ba bước.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Các vị huynh đài đấu với loại dâm ma đó hãy cẩn thận.

Độ Kiếm Thanh cười nhạt nói:

- Ngươi giữ mạng mình chưa xong còn bận tâm đến người khác làm gì? Ba tên đó sớm muộn gì rồi cũng về một bọn với ta thôi, chỉ ngươi là không được hưởng phúc phần đó.

Mã Mỹ Trân đứng trên vách đá nói:

- Độ lang cứ bắt cho được Nghĩa lang đi không sợ ba vị đó thoát khỏi tay chúng ta đâu.

- Tuân lệnh.

Bấy giờ Lư Thiên Lý đã được lệnh không giao chiến nữa.

Thôi Vân Tùng nhìn Mã Mỹ Trân quát:

- Dâm nữ xuống đây.

Mã Mỹ Trân cười khanh khách nói:

- Bây giờ chưa phải lúc đợi đến tối đã chứ, đông người thế này sao tiện? Nếu chàng đã vội như thế thì cứ lên đây, thiếp sẵn lòng.

Thôi Vân Tùng rít lên:

- Quân vô sỉ.

Y tức giận phùng má trợn mắt định xông lên thì Lâm Đoàn Nghĩa ngăn lại nói:

- Thôi huynh, không được đâu. Cửu U Quỷ Nữ võ nghệ rất cao cường bên ngoài lại bố trí mai phục nếu đơn độc xuất thủ sẽ rất thiệt thòi. Chúng ta sẽ cùng nhau xông ra cốc khẩu quyết sống mái với chúng một trận.

Thôi Vân Tùng đã nhận ra chân tướng đối phương và tình cảnh hiện tại của mình gật đầu đáp:

- Thôi được Lâm huynh và hai vị chuẩn bị để tại hạ mở đường.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tại hạ sẽ đảm nhiệm việc phá vây, ba vị hãy bám sát yểm hộ là được.

Kim Quốc Duy nói:

- Chỉ sợ Lâm huynh một mình đơn độc ...

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Tại hạ lượng sức mình đủ khả năng đánh lui chúng, nhưng cần phải đề phòng ngoài cốc bố trí khí độc và cạm bẫy, vì thế mà phải bám sát nhau để ứng cứu dễ dàng.

Độ Kiếm Thanh cho rằng đối phương đã như cá nằm trong chậu nên nghe họ thấp giọng bàn bạc cũng chẳng thèm lưu tâm.

Kim Quốc Duy chỉ hắn hỏi:

- Lâm huynh tên đó là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Hắn là tôn nhi của Ngũ Độc Tôn Giả.

Kim Quốc Duy mặt bỗng biến sắc rít lên:

- Tiểu tử họ Độ hãy tới đây nếm chưởng của Kim mỗ.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ hỏng kế hoạch vội hỏi:

- Kim huynh có cừu hận gì với hắn sao?

Kim Quốc Duy gật đầu.

Độ Kiếm Thanh nghe được trừng mắt hỏi:

- Tiểu tử ngươi là gì của lão tặc Kim Bồi Cơ?

Kim Quốc Duy quát một tiếng vung chưởng lao tới.

Độ Kiếm Thanh xuất một chiêu dễ dàng hoá giải chưởng lực của đối phương cười nhạt nói:

- Với bản lĩnh của ngươi thì còn lâu mới xứng giao thủ với ta.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Kim huynh hãy khoan.

Lại nhìn Độ Kiếm Thanh hỏi:

- Vì sao ngươi bán mạng cho Hàn Sơn phái?

- Cái gì gọi là bán mạng? Phu thê tay ấp đầu gối quân tử một lời đã hứa ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Thứ quân tử như ngươi hiện ở Hàn Sơn phái có bao nhiêu người?

Độ Kiếm Thanh đáp:

- Ít nhất có mấy vị huynh đệ này ...

Tới đó hắn giới thiệu bảy tên đồng bọn gồm Bạch Hổ Hắc Hổ Hoàng Hổ Thanh Hổ Ban Hổ Hoa Hổ và Thạch Hổ và danh tính của bọn này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe xong thầm nghĩ:

- Còn may mà không có người của Xích Hổ Tôn nếu không thì mình sẽ rất khó giải quyết.

Độ Kiếm Thanh giới thiệu xong cười đắc ý nói:

- Tên họ Lâm bây giờ thì chắc ngươi đã hiểu ra tình cảnh của mình rồi chứ? Theo ta ngươi hãy uống rượu mời đừng chờ rượu phạt, Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Cái đó ngươi nên hỏi chưởng của thiếu gia.

- Ngươi quyết chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ?

- Ta đã nói câu đó với ngươi từ trước.

Một tên đồng bọn của Độ Kiếm Thanh là Hoa Hổ Tống Tương Văn nóng tiết nhảy ra nói:

- Phấn Diện Độc Lang nếm một chưởng của ta.

Sau lưng hắn lại có thêm Hắc Hổ Lê Công Danh Hoàng Hổ Vệ Thành Dinh và Ban Hổ Lư Thiên Lý hùng hổ xông vào.

Kim Quốc Duy nói:

- Lâm huynh nhường cho huynh đệ chúng tôi trận này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Dù sao họ cũng là người của danh môn, nên để họ đấu một trận, vừa xem bản lĩnh vừa tạo điều kiện cho ba vị đó giương uy.

Liền đáp:

- Ba vị cứ xuất thủ giáo huấn cho bọn họ một trận đi nhưng đối phương nhiều độc kế hãy cẩn thận một chút.

Kim Quốc Duy gật đầu rút kiếm ra chỉ vào Hắc Hồ quát:

- Tên họ Lê, dám tiếp thiếu gia một chiêu không?

Lê Công Danh cuồng ngạo đáp:

- Nếu lấy mạng ngươi ta sẽ dùng binh khí nhưng Mã cô nương vừa có lệnh bắt sống nên ta sẽ dùng tay không bồi tiếp.

Kim Quốc Duy cũng tra kiếm vào bao quát:

- Nếu vậy thiếu gia cũng không thèm dùng kiếm tay không cũng đủ giáo huấn ngươi rồi.

Lê Công danh tiến lên hai bước quát:

- Tiểu tử phát chiêu đi.

- Thiếu gia nhường ngươi ba chiêu.

Lê Công Danh mặt đanh lại chợt quát to một tiếng xuất chưởng như phong.

Kim Quốc Duy hít vào một hơi chân khí nhảy lùi ba trượng nói:

- Một chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không biết y là hậu nhân của ai nhưng trong danh sách Phương Bất Bình để lại ở Cấm La Điện thì có một vị tên là Giả Tiên Kim Chung.

Thấy Kim Quốc Duy nhảy tránh chiêu chàng buột miệng nói:

- Thân pháp Lục Dã Mê Tông.

Điền Chính Tiêu ngạc nhiên nói:

- Lâm huynh cũng biết thân pháp đó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Như vậy là tại hạ đoán không sai. Kim huynh tất là hậu nhân của Giả Tiên Kim Chung tiền bối.

Kim Quốc Duy nói:

- Đó là cao tổ phụ ...

Y đang nói thì Lê Công Danh lại lao vào công tiếp một chiêu.

Kim Quốc Duy lại dùng thân pháp Lục Dã Mê Tông tránh đi cười nói:

- Hai chiêu.

Lê Công Danh phát hai chiêu không trúng tức giận nói:

- Ngươi học ở đâu tuyệt nghệ đào tẩu tài tình thế?

Kim Quốc Duy đáp:

- Thiếu gia đã nói nhường ngươi ba chiêu sau đó thì coi chừng.

Lê Công Danh nghiến răng xuất tiếp chiêu thứ ba chưởng ảnh bao trùm lấy toàn thân đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Tên này quả lợi hại không thể xem thường.

Thôi Vân Tùng chợt kêu lên:

- Nguy rồi.

Lời chưa dứt đã nhảy vào định cứu.

Hoàng Hổ Vệ Thành Đinh cười hắc hắc nói:

- Tên họ Thôi, ngươi định lấy hai đánh một sao? Tiếp Vệ mỗ một chiêu.

Kim Quốc Duy không xuất thủ đánh ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Quả nhiên là Ngư Long Thấp Bát Biến.

Điền Chính Tiêu đứng bên nghe chàng nói càng kinh ngạc hỏi:

- Làm sao Lâm huynh biết được võ học của Thôi Vân Tùng?

- Tại hạ đã thấy một vị tiền bối dùng võ học này.

- Ai vậy?

- Thôi Ngoạ Long Thôi tiền bối.

Điền Chính Tiêu à một tiếng nói:

- Thôi Ngoạ Long tiền bối là bằng hữu của gia tổ phụ, hai người bỏ nhà đi từ sáu mươi năm trước để tu luyện võ công không biết sau đó đã quy tiên ở đâu ...

Lâm Đoàn Nghĩa chợt bật cười.

Điền Chính Tiêu nhíu mày hỏi:

- Sao Lâm huynh lại cười? Chẳng lẽ hai vị lão nhân gia còn sống?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Lệnh cao tổ phụ là Thất Thái Thần Công Điền Thiên Lại đúng không?

Điền Chính Tiêu trố mắt nhìn chàng nói:

- Không sai, có phải Lâm huynh đã gặp hai vị đó rồi?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Đúng là tại hạ đã gặp.

Điền Chính Tiêu à một tiếng nói:

- Vừa rồi hai vị tiền bối vừa nghe chúng tôi báo danh tính xong liền đi ngay, chẳng lẽ là hai vị lão nhân gia?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Điền huynh đoán không sai, chúng ta mau thoát khỏi vòng vây để tới hội nhập cùng hai vị tiền bối.

Điền Chính Tiêu cả mừng nói:

- Thôi Kim nhị vị tận lực đột vây, tâm nguyện của chúng ta đã hoàn thành một nửa rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết ba thiếu niên có tâm nguyện gì nhưng nói 'hoàn thành một nửá tất là gặp được cao tổ phụ, vội nói:

- Điền huynh hãy hợp lực với hai vị đó, việc đột vây để tại hạ đảm nhận.

Độ Kiếm Thanh nghe Điền Chính Tiêu gọi đã biết đối phương chuẩn bị đột phá vây liền quát lên:

- Bố trận.

Hai tên Lê Công Danh và Vệ Thành Đinh được lệnh mỗi tên phát một hư chiêu rồi nhảy lùi về.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn thấy từ sau lưng bọn Độ Kiếm Thanh tám tên bốc lên tám luồng khói lam, biết chúng đang thi triển độc công Thiên Tầng Lam Chướng nhìn Độ Kiếm Thanh quát:

- Tên họ Độ, ngươi dám cản đường thiếu gia?

Tên này cười nhạt đáp:

- Bổn công tử sợ gì ngươi chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa xông tới hữu chưởng đánh thẳng vào ngực Độ Kiếm Thanh tả chưởng đánh sang bảy tên còn lại.

Hai luồng kình lực cuốn khói bụi bay lên mù mịt tối cả sơn cốc.

Độ Kiếm Thanh không ngờ đối phương có chưởng lực bạt sơn phá Thạch như vậy hô to:

- Nhất loạt phát chưởng đối phó.

Tám tên đành thu độc công giương lên mười sáu chưởng tiếp chiêu.

Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu và Kim Quốc Duy ba thiếu niên thấy tám cao thủ cùng phát chưởng đánh vào Lâm Đoàn Nghĩa thì rất lo lắng nhưng không dám trái lời đứng sát vào nhau vận công cực hạn sẵn sàng đối địch.

- Bình.

Một tiếng nổ lôi động kéo theo chuỗi âm thanh rì rầm như sấm làm chấn động cả sơn cốc.

Bốn tên trong Hổ Tôn bị chấn bay lên không, bốn tên còn lại bị chấn lùi mấy bước.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị đẩy lùi ba bước.

Mã Mỹ Trân từ trên cốc khẩu quát lên:

- Độ lang đừng đánh chết chàng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng:

- Giết thiếu gia ư? Đừng nằm mộng.

Chàng xác định tình thế thừa cơ bốn tên bị đánh bật lên không chưa kịp gia nhập với đồng bọn còn bốn tên thì nhiều hy vọng đắc thủ.

Vừa kịp giữ mình trầm ổn chàng lại vận công xông vào giống như trước hữu chưởng nhằm vào Độ Kiếm Thanh tả chưởng công sang ba tên khác.

Độ Kiếm Thanh không sao ngờ được rằng đối phương hồi phục nhanh như thế, chỉ kịp vận năm thành công lực tiếp chiêu nên bị đánh lùi năm sáu trượng.

Ba tên còn lại còn thảm hại hơn, một tên bắn tít lên không rú thảm thiết, miệng hộc một vòi huyết tiễn còn hai tên còn lại bật lui ba trượng ngã nhào xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới chộp lấy một trong hai tên này hớn hở nói:

- Thôi huynh, chúng ta chộp được một con thỏ ...

Nhưng khi quay lại chàng bỗng thấy sửng sốt vì không thấy ba thiếu niên kia đâu, kinh dị nghĩ thầm:

- Họ mới đây mà biến đi đâu mất vậy chứ?

Tay vẫn cắp chặt tên bịt mặt chàng gọi to:

- Thôi huynh, Điền huynh ...

Không có tiếng trả lời.

Chợt nghe Mã Mỹ Trân đứng trên cốc khẩu cười khanh khách nói:

- Ba tên đó đã rơi vào tay bổn cô nương rồi, ngươi có gọi rát họng cũng không ai trả lời đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa xách tên bịt mặt lên hỏi:

- Ngươi có cần tên này không?

Mã Mỹ Trân điềm nhiên đáp:

- Vị lang quân đó cô nương đã xài chán chê nay tinh khí đã cạn, còn cần gì nữa? Có ba thiếu niên tuấn mỹ này bổ khuyết là tốt quá rồi.

Tên bị Lâm Đoàn Nghĩa bắt được là Thanh Hổ, chàng nghĩ rằng ít nhất cũng đổi được một bằng hữu nay nghe nói thế tức giận ném tên kia xuống đất buông lời rủa:

- Đúng là đồ bỏ.

Nói xong bật mình lên cao mười mấy trượng quét mắt nhìn nhưng chỉ thấy xung quanh khói che mù mịt không nhìn thấy gì.

Mã Mỹ Trân cười nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa ngươi rồi cũng sẽ rơi vào tay bổn cô nương, chẳng thoát được đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp xuống rút Gia Mộc Kiếm chuẩn bị sẳn sàng mấy mũi Gia Mộc tiễn rồi phi thân ra khỏi cốc khẩu.

Càng lên cao khói càng đặc như bưng lấy mắt.

Lâm Đoàn Nghĩa nảy ra một ý quát:

- Tiện tỳ nộp mạng.

Thanh âm một nữ nhân kêu lên kinh hãi:

- Ngươi ...

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức phát ba mũi Gia Mộc tiễn.

Ba mũi tên bay đi vạch ra ba đường sáng chói làm vân vụ tan đi một phần, chợt nghe vang lên một tiếng rú thảm.

Tên tỳ nữ bị giết, máu phun ra làm khói mù biến đâu mất cả, trong cốc ngoài cốc lại sáng bừng.

Tiếng Mã Mỹ Trân rít lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa ngươi dám bạo thủ sát nhân, bổn cô nương hôm nay quyết sống mái với ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới quát:

- Tiếp chiêu.

Lời vừa dứt lại phát ra bốn mũi Gia Mộc tiễn bắn sang chủ tỳ Cửu U Quỷ Nữ, đồng thời xông tới Gia Mộc Kiếm trong tay loé lên, nhằm Mã Mỹ Trân tấn công như vũ bão.

Nữ tặc trong tay không có binh khí đành lùi lại.

Lâm Đoàn Nghĩa lao sang ba tên tỳ nữ đang canh giữ ba thiếu niên nằm bất động chỉ một kiếm đâm chết một tên đồng thời tả chưởng đánh ra.

Không những hai tên tỳ nữ bị đánh bật lên không mà cả ba thiếu niên cũng bị lăn đi mấy vòng tỉnh lại.

Mã Mỹ Trân rút kiếm lao tới nghiến răng nói:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi giết Thanh Hổ Hầu Tông, Bạch Hổ Lạc Tiết và hai tỳ nữ của ta, bổn cô nương quyết bắt ngươi đền tội.

Chợt từ trên sườn núi vang lên giọng nói sang sảng:

- Kẻ nào giết Tiết nhi?

Nghe tiếng người kia, Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Xem ra phiền phức rồi đây.

Đối địch với Cửu U Quỷ Nữ chàng không ngờ phải gây thù chuốc oán với Hổ Tự Thập Tam Tôn nhưng ngoài Xích Hổ Tôn chàng sẵn sàng chấp nhận kết cừu oán với các tôn phái khác, chỉ sợ liên luỵ tới ba thiếu niên kia.

Chàng khẽ nói với Đại Tài Chủ:

- Xin ba vị đừng tham gia vào cuộc xung đột này cứ để một mình tại hạ đối phó với chúng, ba vị tìm lệnh cao tổ phụ thì hơn.

Điền Chính Tiêu tuy biết võ nghệ kém đối phương nhưng hào khí nổi lên sẵn giọng đáp:

- Không được chúng ta sẽ cùng chết với nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm giọng:

- Cùng chết một cách vô ích làm gì? Bây giờ các vị đến Côn Minh có lẽ sẽ gặp được lệnh cao tổ, xin hai vị đó nhắn giúp với gia sư huynh Phương Thông và gia sư muội Phương Đạt kể rõ chuyện hôm nay để họ giúp tại hạ báo thù. Nếu tại hạ không chết thì mười ngày sau cũng sẽ tới Côn Minh, xin ba vị đi nhanh lên.

Kim Quốc Duy hỏi:

- Chúng ta cùng đi với nhau không được sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Nếu cùng đi nhất định chúng sẽ dốc toàn lực ngăn cản, lúc đó sẽ không ai thoát nổi đâu.

Tuy biết chàng nói thực tình nhưng ba thiếu niên đều là người nghĩa hiệp không muốn người khác vì mình chịu nạn, đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa biết ý liền giục:

- Ba vị đi nhanh lên, đó cũng là vì tại hạ nữa. Nếu để chậm sẽ không kịp đâu.

Vào thời điểm căng thẳng đó đã có mấy nhân ảnh từ trên đỉnh núi ào xuống gồm bốn lão nhân và một trung niên hán tử.

Bọn Độ Kiếm Thanh sáu tên cũng từ dưới cốc xông lên.

Đến lúc này thì muốn đi cũng không kịp nữa.

Địch nhân từ ba phía tản ra vây lấy bốn người.

Mã Mỹ Trân chờ bốn lão nhân tới đứng nguyên vị rồi mới cười giảo hoạt nói:

- Phấn Diện Độc Lang mau ra đây chịu chết.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng đáp:

- Cửu U Quỷ Nữ các ngươi lừa đệ tử các phái trong Hổ tôn phục dịch sự truỵ lạc của mình đổi nữ làm lang, đổi nam làm thiếp không còn luân thường đạo lý biến bọn nam nhân nhẹ dạ kia thành nô lệ cho dục vọng thấp hèn mất hết nhân phẩm, cúi đầu nghe lệnh dâm nữ ngươi.

Mã Mỹ Trân cười nhạt đáp:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi là người thế nào thì các vị tiền bối đây đều biết cả, có nói gì thì cũng không lừa được ai đâu. Nhưng trước khi chết bổn cô nương cũng nên giới thiệu để ngươi biết mình bị giết bởi tay ai.

Nói xong giới thệu từng người.

Trong bốn lão nhân gồm Lạc Thiên Hoa tôn chủ Bạch Hổ tôn, và trung niên hán tử là Hầu Anh phụ thân của Thanh Hổ Hầu Tông.

Yêu nữ giới thiệu xong nhìn Lạc Thiên Hoa cố lấy giọng bi thương nói:

- Vãn bối với lệnh tôn nhi giao tình không nhạt, nay Lạc huynh bị Phấn Diện Độc Lang sát hại vãn bối chính đang định báo thù cho huynh ấy nhưng lão tiền bối đã đến đây ...

Thị ngừng lại nửa chừng hướng sang trung niên hán tử nói tiếp:

- Chắc Hầu tiền bối đã thấy thi thể của lệnh lang bị chưởng lực của Phấn Diện Độc Lang ...

Lạc Thiên Hoa chợt quát lên:

- Không cần nói nữa.

Lão phóng ánh mắt như hai mũi kiếm nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ngươi biết đạo lý giết người thường mạng chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay đáp:

- Đạo lý đó trẻ con lên ba cũng biết nói gì tại hạ? Nhưng tiền bối cũng nên biết tiếp tay cho kẻ ác ...

La Hán trận gầm lên:

- Câm miệng, cho dù ngươi giảo biện thế nào nhưng giết người là sự thực, bây giờ ngươi hãy đền mạng cho tôn nhi của lão phu.

Trung niên hán tử họ Hầu lên tiếng:

- Lạc tiền bối hãy khoan động thủ, Hầu Anh còn muốn nói với tiểu tử này mấy câu.

Lạc Thiên Hoa nhíu mày nói:

- Sự thực đã sờ sờ ra đó còn hỏi gì nữa?

Tuy nói vậy nhưng lùi lại một bước.

Hầu Anh nói:

- Tiểu tử sự việc xảy ra thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lệnh lang làm theo lệnh dâm nữ này thi triển Thiên Tầng Lam Chướng định hại chúng tôi bị tại hạ bắt điểm huyệt.

- Như vậy là tôn nhi chưa chết?

- Tin rằng lệnh lang vẫn còn sống.

Lạc Thiên Hoa chợt quát lên:

- Bây giờ thì ngươi đền mạng cho tôn nhi của ta.

Dứt lời lao tới đánh ra một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ nếu mình tránh đi thì ba thiếu niên đứng sau lưng sẽ bị thương liền đưa chưởng lên đỡ.

- Bình.

Cứ tiếp chưởng ghê rợn làm đất đá bay lên rào rào, Lâm Đoàn Nghĩa chao đảo nhưng vẫn đứng nguyên vị, trái lại Lạc Thiên Hoa bị

đẩy lùi hai bước suýt ngã.

Ba lão nhân cùng đi với Lạc Thiên Hoa thấy Phấn Diện Độc Lang đánh lùi tôn chủ của mình, ai nấy đều kinh hãi.

Nên biết trong Hổ Tôn chỉ còn mấy vị tôn chủ từ khi sáng lập Long Hổ Thập Tam Tôn nay còn sống, công lực cao thâm mặc trắc, thế mà Lâm Đoàn Nghĩa chỉ đơn chưởng đã đánh lui ai mà chẳng kinh?

Mã Mỹ Trân đang đứng theo dõi một cách bàng quan chợt mĩm môi cười một cách đắc ý.

Lạc Thiên Hoa mặt đỏ bừng nói chữa thẹn:

- Tiểu tử ngươi tiếp được một chưởng năm thành công lực của lão phu cũng chả trách Tiết nhi bị giết là phải, bây giờ hãy tiếp mấy chiêu tuyệt học độc môn của Bạch Hổ Tôn.

Sau cú tiếp chưởng Lâm Đoàn Nghĩa đã thấy rằng muốn tháng đối phương không khó nhưng Hổ Tự Thập Tam Tôn chưa phải là những môn phái cùng hung cực ác lúc này lại vướng ba thiếu niên nên chàng không muốn chuốc thêm phiền phức lắc đầu nói:

- Tại hạ thật không muốn giao thủ.

Lạc Thiên Hoa quát:

- Nếu đã sợ sao dám giết tôn nhi của ta?

- Tại hạ xưa nay không biết sợ là gì và cũng không giết người vô cớ.

Bấy gờ Hầu Anh đã xuống sơn cốc bế Hầu Tông lên đạt xuống trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử sao ngươi dám lừa ta?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Lệnh lang thế nào?

- Ngươi nói rằng nó chỉ bị điểm huyệt đạo sao bây giờ đã chết?

Lâm Đoàn Nghĩa à một tiếng nói:

- Thủ pháp độc môn điểm huyệt của tại hạ không ai giải được.

Hầu Anh lại loé lên hy vọng nhưng vẫn bán tín bán nghi nói:

- Ngươi giải huyệt đi.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống điểm ra mấy chỉ nhưng mặc dù đã được giải huyệt nhưng người Hầu Tông vẫn cứng đờ như khúc gỗ.

Hầu Anh nghiến răng nói:

- Tiểu tử ngươi còn gì để nói?

- Nhất định lệnh lang đã bị người ám toán.

- Ai ám toán?

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn Mã Mỹ Trân nói:

- Ngoài Cửu U Quỷ Nữ còn ai nữa?

Mã Mỹ Trân gào lên:

- Phấn Diện Độc Lang Hầu ca ca bị ngươi điểm tử huyệt chết nay còn ngậm máu phu người vu oan giá hoạ ta sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Tiện tỳ này sau khi mình để Hầu Tông xuống vẫn ở đây như vậy không phải thị ám toán, hai tỳ nữ đã chết hai tên kia chưa nhập cốc lần nào vì sao Hầu Tông bị giết? Nhưng hắn không bị đểm tử huyệt cũng không có thương tích gì ...

Chàng chợt nói:

- Nếu vậy có thể Hầu huynh chết vì Thiên Tầng Lam Chướng, muốn xác định đúng hay không thì cứ cho uống xong giải dược thì biết.

Hầu Anh nhìn Mã Mỹ Trân hỏi:

- Ngươi có giải dược chứ?

Yêu nữ lưỡng lự một lúc mới gật đầu.

Hầu Anh nói:

- Đưa cho lão phu.

Mã Mỹ Trân không biết làm gì hơn đành đua ra một viên dược hoàn màu đen.

Thị rất muốn Hầu Tông chết đi khi đó Lâm Đoàn Nghĩa phải đối địch với ả và năm cao thủ lại có thêm mình và bọn Độ Kiếm Thanh, nhất định không khó bắt Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu niên kia.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 46: Thu phục hổ tôn

Nhưng nay buộc phải đua giải dược thì vẫn còn tự tin vì Lạc Thiên Hoa và ba lão nhân kia đánh với Lâm Đoàn Nghĩa ít ra cũng bình thủ thị chỉ chờ song phương sức cùng lực kiệt, chỉ cần thò tay ra là tóm được ...

Hầu Tông sau khi uống giải dược xong thì tỉnh lại đứng lên, chớp chớp mắt nhìn Hầu Anh nói:

- Cha cũng đến đây ư? Thê tử tôi đâu?

Hầu Anh trừng mắt quát:

- Ai là thê tử ngươi?

Hầu Tông đưa mắt tìm rồi chỉ Mã Mỹ Trân nói:

- Đó chẳng phải là thê tử tôi thì còn ai nữa?

Nói xong chạy bổ tới Cửu U Quỷ Nữ.

Hầu Anh không ngờ phụ tử sau nhiều ngày cách biệt chưa nói một câu đã bỏ đi phủ phàng như thế, liền trầm giọng quát:

- Đứng lại.

Hầu Tông ngơ ngác dừng lại hỏi:

- Còn gì nữa?

- Hãy theo ta về.

- Theo ông về? Làm gì chứ?

Hầu Anh đỏ bừng mặt gầm lên:

- Súc sinh ngươi dám?

Hầu Tông cười hô hô nói:

- Phụ thân ông sai rồi, cha mẹ sinh con là nghĩa vụ ở đời dù muốn hay không đều thế cả. Bây giờ tôi đã đến tuổi lấy vợ lập nghiệp đương nhiên phải rời xa cha mẹ tự chăm lo cho gia thất của mình.

Hầu Anh giận đến phát run.

Hai mươi năm chăm chút sinh, nuôi dưỡng cho nó thành người không ngờ bây giờ nó giũ bỏ tất cả lại còn đối với mình vô lễ như thế ...

Hầu Tông nói:

- Tôi đi đây.

Hầu Anh tức đến nghẹn lời:

- Ngươi đi ư? Vậy ... đem trả ...

- Trả gì cho ông?

- Công lao hai mươi năm nuôi dưỡng.

Hầu Tông thản nhiên nói:

- Cái đó khó gì? Một năm tôi ăn hết ba mươi lạng bạc, cả y phục chỗ ở và công chăm sóc chừng ba mươi lạng nữa, tổng cộng nhiều lắm là sáu mươi lạng, hai mươi năm vị chi một ngàn hai trăm lạng ...

Hắn lấy trong túi ra một viên dạ minh châu to bằng mắt rồng nói tiếp:

- Vật này đáng giá hai ngàn lạng, tôi trả cho ông chẳng những hai bên từ nay không ai nợ nần gì nhau mà ông còn có lời nữa đấy.

Nói xong vứt viên ngọc sang.

Hầu Anh phát một chưởng đánh hạt minh châu rơi xuống đất.

Hầu Tông bước tới nhặt lên nói:

- Tôi đã trả ông cả vốn lẫn lời. Đã không nhận thì đó là việc của ông, đừng trách gì tôi nữa.

Nói xong cất viên ngọc vào túi thản nhiên bỏ đi.

Hầu Anh lại quát:

- Quay lại.

Hầu Tông ngoái cổ lại hỏi:

- Tôi còn nợ ông gì?

- Công sinh thành.

Hầu Tông cười hô hô nói:

- Việc việc sinh thành thì chẳng qua ông chỉ mất một ít tinh dịch là cùng chứ gì? Sau này tôi sẽ trả ông một bát là được.

Hầu Anh tức giận không sao nói hết đầu óc như tối sầm lại chân loạng choạng chực ngã.

Lạc Thiên Hoa bước đnế gần nói:

- Hầu thế huynh, loại nghịch tử này cứ đánh chết đi để lại làm gì?

Hầu Tông lạnh lùng hỏi:

- Lão đầu ngươi là ai?

Lạc Thiên Hoa vung chưởng đánh Hầu Tông bay đi ba bốn trượng quát lên:

- Ngươi dám nói không biết lão phu là ai ư?

Hầu Tông trúng chưởng ngã lăn đi mấy vòng chống tay đứng dậy hỏi:

- Ngươi là Lạc lão đầu chứ gì? Tới đây tác oai tác oái với ai thế? Thiếu gia tuy nợ Hầu Anh nhưng không nợ ngươi, sao dám ...

Hầu Anh nghiến răng vung chưởng lao tới.

Mã Mỹ Trân chợt quát lên:

- Khan đã.

Đồng thời phất tay phát ra mấy mũi ám khí.

Bọn Độ Kiếm Thanh cũng phát động Thiên Tầng Lam Chướng làm khói mù toả ra khắp cốc khẩu.

Lạc Thiên Hoa và Hầu Anh chỉ kịp phát chưởng đánh bật mấy mũi Băng Phách Thần Châm khi ngẩng lên thì bọn Cửu U Quỷ Nữ và mấy tên quỷ nam đã biến mất trong màn khói dày đặc để lại hiện trường thi thể hai tên tỳ nữ.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ bọn Thôi Vân Tùng bị khói độc làm bị thương vội kéo họ lùi xa mười mấy trượng.

Một lúc khói tan.

Thấy Lạc Thiên Hoa cú xuống thi thể Lạc Tiết, Lâm Đoàn Nghĩa đến gần chắp tay nói:

- Vãn bối ngộ thương lệnh tôn nhi xin tiền bối lượng tình tha thứ.

Lạc Thiên Hoa đứng lên thở dài nói:

- Người thực hiện đã chết còn lượng tình hay không gì nữa chứ? Nhưng không biết Cửu U Quỷ Nữ đã dùng thủ pháp gì mà làm chúng u mê đi như vậy?

Lão chỉ vào ba lão nhân nói tiếp:

- Mấy vị này đều có thân nhân sa vào tay dâm nữ đó, vừa rồi nó dùng Băng Phách Thần Châm chẳng lẽ là người của Hàn Sơn phái?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Yêu nữ vừa rồi chính là Mã Mỹ Trân trưởng nữ của Mã Minh Tích.

Lạc Thiên Hoa nói:

- Thế thì được rồi, nay đã biết được chủ hung nó chẳng thoát được đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vãn bối còn có một điều chưa hiểu xin tiền bối chỉ giáo.

- Điều gì?

- Mấy ngày trước ở đây diễn ra cuộc tranh đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc Long Hổ nhị tôn có rất nhiều cao thủ bịt mặt phối hợp hành động trong đó Hổ Tôn cam chịu sự chỉ huy của Long tôn, chẳng hay tiền bối có biết việc này không?

Lạc Thiên Hoa chợt đỏ mặt nói:

- Lão phu cũng chính vì việc này mà đến đây.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ tiền bối hôm nay mới tới đây sao?

Lạc Thiên Hoa gật đầu đáp:

- Long Hổ hai đại tông phái đã lâu hành sự riêng lẻ, tuy có cam kết không xâm phạm lẫn nhau nhưng không có giao hảo gì, cho đến gần đây mới nghe nói Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đến thăm Hổ Tôn kích phái này đối địch với Long tôn. Các tiểu phái thuộc Hổ tôn biết trước tin tức này nên phần lớn tránh mặt không tiếp nhưng một số nhân vật trẻ tuổi hiếu thắng không chịu được ước thúc đã hành nhập vào giang hồ, đó là những người tiểu ca đã gặp như thế

có thể gọi là nhưng kẻ phản môn. Nhưng không biết chúng kết hợp với Long môn thế nào tiểu ca có thể nói rõ hơn không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Sự việc diễn ra tối hôm đó rất phức tạp, không thể nói hết một lúc. Nếu tiền bối muốn nghe tường tận thì chúng ta hãy tìm một chổ nghỉ tạm vãn bối sẽ trình bày tỉ mỉ.

Lạc Thiên Hoa đồng ý.

Mọi người chôn cất ba tử thi rồi lên đường.

Lâm Đoàn Nghĩa giới thiệu ba thiếu niên, biết thêm ba lão nhân là tôn chủ của Mao Hổ Tất Thành, Hoàng Hổ đệ nhị đại chủ Vệ Cương, đệ tam đại chủ Hoá Hổ Mộc Sinh.

Qua cuộc hiểu lầm song phương đã tiêu trừ mâu thuẫn.

Người của Hổ Tôn thấy đệ tử của mình bị Cửu U Quỷ Nữ hãm hại đến nổi u mê không nhận ra thân nhân thì vô cùng câm phẫn.

Mọi người vừa đi vừa nghe Lâm Đoàn Nghĩa kể lại biến cố diễn ra đêm rằm tại Vô Lượng Sơn và những cuộc thảm sát do Long Tự Thập Tam Tôn giả mạo chàng gây ra trong giang hồ mấy tháng gần đây.

Chừng một canh giờ sau thì tới một tiểu trấn.

Lạc Thiên Hoa thở dài nói:

- Đây quả thật là một kiếp nạn của võ lâm, không ngờ Long tôn bạo hành đến mức đó.

Lại còn có Băng Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão hoành hành, vừa xung độ nhưng lại vừa hùa vào với nhau để tàn hại võ lâm thật khó bề đối phó. Tiểu ca chịu nỗi oan khuất nay có Hổ Tôn chúng ta làm chứng hy vọng sẽ hết hiểu lầm, chỉ có những tên nghịch đồ và mấy thiếu niên bị Cửu U Quỷ Nữ thao túng chưa biết giải quyết ra sao ...

Chợt từ khu rừng bên đường vang lên một tiếng rú thảm khốc.

Tám người lập tức dừng bước.

Như có linh tính Mao Hổ Tất Thành lao tới nơi phát ra tiếng rú đầu tiên, chợt thản thốt kêu lên:

- Phùng nhi.

Bảy người còn lại cũng ùa tới thấy một trung niên hán tử ngoài bốn mươi tuổi nằm ngửa bên một gốc cây, bên cạnh có một bãi máu chắc bị nội thương không nhẹ.

Tất Thành ngồi xuống dùng nội lực trị thương cho trung niên hán tử bị thương.

Lâm Đoàn Nghĩa quay sang Hầu Anh hỏi:

- Nạn nhân là người thế nào với Tất tiền bối?

Hầu Anh đáp:

- Vị đó là Tất Phùng, trưởng tôn của ông ta, không biết vì sao bị trong thương nằm đây?

Tất Thành vận công trị thương một lúc chừng như biết mình vô lực buông tiếng thở dài rồi dừng tay hai dòng lệ chảy ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tất tiền bối xin để vãn bối thử xem.

Tất Thành đứng lên nói:

- Tiểu ca động thủ đi nhưng chỉ sợ ...

Lâm Đoàn Nghĩa được phép đến ngồi bàn toạ bên cạnh nạn nhân vận huyền công, trở thành tuyệt nghệ Kim Kê Trục Mễ đẩy nội lực và cơ thể Tất Phùng làm vận hành huyệt mạch toàn thân.

Một lúc sau Tất Phùng ói ra một bãi máu đen rồi mở mắt ra.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Có vị nào đem theo linh dược trị thương ...

Chưa chờ chàng hỏi xong Tất Thành lật đật chạy tới đưa ba viên thuốc bỏ vào miệng trưởng tôn.

Một lúc sau Tất Phùng đã đỡ hơn rất nhiều đưa mắt nhìn mọi người, vừa thấy Tất Thành y liền đứng lên nói:

- Gia gia.

Tất Thành ấn trưởng tôn ngồi xuống nói:

- Nguyên khí của ngươi bị tổn thương trầm trọng chớ nói nhiều, để gia gia trợ thêm cho ngươi ít chân lực.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Xin Tất tiền bối để vãn bối tiếp tục trị thương.

Tất Thành đã tin tưởng mười phần vào vị thiếu niên này liền gật đầu lùi lại nói:

- Xin nhờ tiểu ca.

Lâm Đoàn Nghĩa vận công đến cực hạn làm y phục căng phồng lên, đặt một tay lên thiên linh cái Tất Phùng đẩy chân khí vào.

Năm vị cao niên Hổ Tôn thấy nội lực của chàng sung mãn như vậy thì đưa mắt nhìn nhau lắc đầu bái phục.

Qua thời gian chừng một tuần trà sắc mặt Tất Phùng bắt đầu hồng nhuận y phục Lâm Đoàn Nghĩa xẹp xuống dần, mặt tái mét đi.

Tất Thành chợt kêu lên:

- Lâm thiếu hiệp Phùng nhi đỡ nhiều rồi, đừng để chân khí tổn thương thêm nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu thu tay lại ngồi vận công điều tức.

Tất Phùng đứng lên đến trước gia gia quỳ xuống tham bái.

Tất Thành nhỏ lệ nói:

- Mạng ngươi được Lâm thiếu hiệp cứu về đấy, hãy đến bái tạ thiếu hiệp mới đúng.

Tất Phùng lĩnh mệnh tới bái tạ nhưng chưa kịp quỳ xuống thì y phục Lâm Đoàn Nghĩa chợt căng lên Tất Phùng bị đẩy lùi lại hai bước.

Lạc Thiên Hoa nói:

- Lâm thiếu hiệp hao tổn nguyên khí không ít cứ để y tĩnh toạ điều tức đừng làm phiền, Tất thế huynh hãy kể cho chúng ta nghe nguyên do vì sao mà bị thương.

Tất Phùng nhìn gia gia nghi ngại.

Tất Thành nói:

- Ngươi cứ kể rõ mọi chuyện đi.

Tất Phùng thở dài nói:

- Phùng nhi không biết quản giáo con cái sinh ra khuyển tử bất hiếu làm điếm nhục gia môn.

Tất Thành kinh hãi hỏi:

- Chẳng lẽ là Huy nhi?

- Không phải Huy nhi mà là Lượng nhi, nó và mấy thiếu nữ đến đây du hí bị tôn nhi bắt gặp, mắng nó mấy câu rồi bảo về nhà không ngờ nó phản kháng hơn nữa không biết nó học ở đâu mà chưởng lực rất lợi hại ...

- Chính nó đánh ngươi?

Tất Phùng cúi đầu im lặng.

Tất Thành rít lên:

- Thật là loạn, lão phu có liều cái mạng già này cũng giết cho được tiện tỳ đó.

Lạc Thiên Hoa cười nói:

- Tất lão ca hãy bình tĩnh lại đi, nữ nhi đã bại hoại tới mức bất chấp gia pháp đánh cả phụ thân mình gần chết thì còn xem tiên tổ vào đâu? Ta thấy nên giữ mạng lại đi uống vài chén rượu thì hơn.

Tất Thành thở dài nói:

- Thôi được, chúng ta vào trấn đi.

Một đoàn mười người đến Côn Minh nhưng không tìm thấy Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại đâu cũng gặp ai trong số sư huynh muội Lâm Đoàn Nghĩa hậu nhân bằng hữu của chàng.

Sáu người của Hổ Tôn đành chia tay với bốn thiếu niên trở về môn phái, trước khi từ biệt Lạc Thiên Hoa còn tặng cho Lâm Đoàn Nghĩa một tấm lệnh bài phòng khi cần đến.

Ngày hôm đó bốn thiếu niên đến Duyệt Tân Lâu là nơi các nhân vật võ lâm thường hay lui tới để vừa uống rượu vừa nghe ngóng tin tức.

Họ vừa ngồi xuống đã nghe một khách nhân nói:

- Phương huynh, người ta nói nhân kiệt địa linh chỉ e ngọn núi kia là tàng long phục hổ ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói họ Phương liền đưa mắt nhìn ra thấy ở bàn bên cửa sổ có hai vị khách nhân đang ngồi đối ẩm.

Hai người này chỉ hơn kém nhau vài tuổi, mới ngoài ba mươi mình bận nho bào, dáng văn phong nho nhã.

Vị vừa được xưng họ Phương lớn tuổi hơn cười đáp:

- Quách lão đệ nói thế là võ đoán. Có tàng long ngoạ hổ không thì tới đó mới biết được.

Vị họ Quách cười kha kha nói:

- Biết là trong núi có hổ mà vẫn vào lấy củi ấy là vì tiều phu có bản lĩnh. Còn hạng trói gà không chặt như chúng ta chịu không nổi cả nửa quyền thì vào trong đó đến xương cốt cũng không còn, ai dám? Theo tiểu đệ thì cứ vui với thanh sơn thuỷ tú, tìm mấy cô ca kỹ trong tửu lâu mà hưởng thú phong lưu là hơn cả.

Lâm Đoàn Nghĩa cảm thấy trong lời nói của hai vị nho sĩ này có ẩn chứa huyền cơ.

Lại nhìn sang bàn bên cạnh thấy bốn thiếu niên bận khinh trang nhìn sang hai vị nho sĩ đang nói chuyện với ánh mắt ác cảm.

Nhưng hai vị nho sĩ không để ý gì đến chúng.

Vị họ Phương cười điềm nhiên nói:

- Như chúng ta chỉ e không hợp khẩu vị bọn ca kỹ đâu, ta nghe đồn rằng mới đây có người bị một cô ca kỹ đá rơi xuống giường. Loại như chúng ta chỉ e ...

Chợt một trong bốn thiếu niên bận kình trang ngồi cạnh bàn Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên hùng hổ nói:

- Tên họ Phương, các ngươi trốn vợ đi ăn vụng giòi bọ gì đó thì cứ bóc hết đi mà về, liệu giữ mồm giữ miệng không thiếu gia bẻ xương nắn gân ngươi đấy.

Nho sĩ họ Phương làm ra vẻ sợ sệt nói:

- Quách lão đệ ngươi nghe đấy, người ta có bị kỹ nữ đá bây xuống giường nhưng dư sức bẻ xương cắt gân, chúng ta lúc đó sẽ đi bằng cách nào? Với lại chúng ta nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt ở Duyệt Tân Lâu này chỉ có gà vịt với tôm làm gì có giòi bọ?

Rõ ràng vị họ Phương lộ rõ ý châm biếm vẻ sợ hãi đó chỉ làm tăng tính trào lộng mà thôi.

Cả hai cùng phá lên cười.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Bọn đó có vẻ bản lĩnh không tầm thường mà sao bị kỹ nữ đá?

Thiếu niên vừa lên tiếng nhục mạ bị châm chọc mặt tái xanh nói:

- Bọn hủ nho ngươi dám ...

Một tên khác kéo hắn lại nói:

- Dương lão đệ, ngươi hãy cẩn thận không chừng hắn là Phương Thông hoá trang đấy.

để Hà Hứa Nhân ta ...

Nghe nói đến Phương Thông mắt Lâm Đoàn Nghĩa chợt sáng lên.

Thôi Vân Tùng thấp giọng hỏi:

- Có đúng là lệnh sư huynh thật không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu.

Thôi Vân Tùng nói nhỏ nhưng bốn thiếu niên kia vẫn nghe được, tên họ Dương cười gian xảo nói:

- Vị bên kia bàn tất là Phấn Diện Độc Lang rồi, sao không đứng lên nói chuyện?

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng đáp:

- Các hạ muốn tìm Phấn Diện Độc Lang chắc là một con chồn rồi.

Tên kia cười hắc hắc nói:

- Vậy là đúng rồi, thế là rốt cuộc chúng ta cũng tóm được chủ hung, ở Côn Minh này bao nhiêu oan hồn đang tìm ngươi đòi mạng. nếu ngươi cho mình xứng là hảo hán thì hãy đi theo chúng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa biết lại có người giả dạng mình gây án ở Côn Minh nhưng vẫn bình thản nói:

- Oan hồn ở đây thì liên quan gì đến ta? Ngươi là thứ gì mà phải đi theo ngươi?

Tất cả tửu khách nghe mấy tiếng Phấn Diện Độc Lang đều nhao nhao đứng dậy một số đông vội vã trả tiền bỏ đi.

Thiếu niên vừa tự xưng Hà Hứa Nhân cười đắc ý nói:

- Tên họ Lâm ngươi vừa thấy mọi người sợ ngươi như lang sói nghe tên đều hoảng hốt bỏ đi cả, việc ngươi tự làm đương nhiên biết rõ hơn chúng ta, nếu ngươi đã thích uống rượu phạt thì thiếu gia sẳn lòng.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Các ngươi muốn thiếu gia đi theo cũng đựơc nhưng trước hết hãy khai rõ tính danh ra.

Tên họ Dương đứng lên rút ra một sợi dây xích sắt hỏi:

- Ngươi biết cái này không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười hỏi:

- Ngươi là tên nhi tử của tên nha dịch trong phủ huyện chứ gì?

Tên họ Dương tức giận lao tới quát:

- Dâm tặc muốn chết.

Đồng thời vung sợi xích đánh xuống đầu Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng cười nhạt nói:

- Cút.

Rồi vung chưởng đánh ra.

Với phạm vi chặt hẹp trong tửu lâu Lâm Đoàn Nghĩa xuất thủ lại thần tốc cứ tưởng rằng tên họ Dương trúng chưởng rồi mới đúng.

Nhưng hắn bật người lên không tránh được từ trên không lộn một vòng rồi tiếp tục vung tả chưởng đánh vào vai đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa dịch ghế sang nửa thước tránh chợt hỏi:

- Phi Ngô Công là gì của ngươi?

Tên kia hơi sửng người ra nhưng lập tức trở lại thái độ hung hăng quát:

- Đó là tổ tông của ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Phi Ngô Công suốt đời làm tặc ai tin được tôn tử của hắn có người làm trong nha dịch?

Tên họ Dương tức giận rít lên:

- Tiểu tử muốn chết.

Rồi vận công vào sợi xích làm thẳng ra như ngọn côn quét sang.

Thôi Vân Tùng ngồi bên rút nhanh bảo kiếm nhằm giữa sợi xích chém xuống.

Tên họ Dương vội thu chiêu trừng mắt hỏi:

- Ngươi là ai? Vì sao trợ giúp Phấn Diện Độc Lang?

- Thiếu gia là Kim Tiểu Long Thôi Vân Tùng, rút cuộc ngươi là tặc hay nha lại nói mau?

- Ngươi là đồng bọn của Phấn Diện Độc Lang thì không xứng hỏi danh hiệu thiếu gia.

Hắn quay lại nhìn đồng bọn nói:

- Bắt lấy bọn dâm tặc này.

Vị nho sinh họ Phương vẫn ngồi điềm tĩnh uống rượu ngâm nga:

- Anh hùng ai có khắc tên lên trán Quân tử nào ai chỉ ngực mình?

Giang hồ thật giả khó phân Âu là ta chỉ biết mình thôi.

Hà Hứa Nhân quay sang quát:

- Ngươi là thứ gì mà chõ miệng vào?

Dứt lời xuất thủ như chớp lao tới vung trảo chộp vào ngực nho sĩ họ Phương.

Vị này hốt hoảng kêu lên:

- Nguy rồi.

Vừa kêu vừa nhảy đi nhưng mới một bước thì đụng phải bàn bên cạnh suýt ngã ôm đầu gối la:

- Ui chao.

Ngồi ở bàn này là một đại hán vạm vỡ thấy cảnh loạn đả cũng chẳng thèm để tâm, bị nho sĩ họ Phương vấp phải bàn làm cốc chén rơi loảng xoảng vẫn chưa phát tác, giữ lấy bàn cho khỏi đổ nhìn Hà Hứa Nhân nói:

- Thật đáng ghét.

Tên này bị rủa sấn tới quát lên:

- Ngươi có chịu cút đi không?

Đại hán vẫn ngồi điềm nhiên nói:

- Ngươi thật có mắt không tròng, hãy quỳ xuống giập đầu gọi ta mười tiếng 'Thạch thái giá ta sẽ tha mạng cho.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe đại hán nói mới nhận ra đó chính là Thạch Giác đệ tử của sư thúc mình Thất Dương Đao Thạch Lục, mừng rỡ

gọi to:

- Thạch đại ca, hãy sang đây đi.

Hôm ấy Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái bị Quỷ Quốc Thập Hùng giết, chàng tìm mãi nhưng không thấy Thạch Giác đâu chàng ngỡ là y đã bị ném xuống biển không ngờ nay lại gặp y ở đây.

Không ngờ Thạch Giác hừ một tiếng nói:

- Ta không biết tiểu tử ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa sửng người ra một lúc chợt nhờ mình hoá trang liền nói:

- Tiểu đệ là Lâm Đoàn Nghĩa đây mà.

- Phấn Diện Độc Lang ngươi dám lừa ta sao?

Hà Hứa Nhân thừa cơ nói:

- Thạch đại ca cũng thù ghét tên Phấn Diện Độc Lang như thế, chúng ta hãy cùng liên thủ bắt hắn.

Thạch Giác trừng mắt hỏi:

- Ngươi gọi thái gia là gì?

- Tiểu đệ gọi là đại ca chưa ...

Hắn chưa kịp dứt câu thì Thạch Giác lập tức vung chưởng đánh ra.

Bịch một tiếng Hà Hứa Nhân bị đánh bay đi ba dãy bàn.

Bấy giờ ba tên đồng bọn của Hà Hứa Nhân đang động thủ với Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu và Kim Quốc Duy làm tửu quán náo động cả lên, bọn chưởng quầy tửu bảo mặt xanh như tàu lá tìm đường chạy trốn.

Hà Hứa Nhân bị Thạch Giác đánh một chưởng bay đi nhưng vẫn chưa bị thương, lấy ra một ngọn tiểu kỳ hình tam giác màu lục giương lên quát:

- Truy bắt dâm tặc mọi người hạ thủ.

Chừng như ngọn lục kỳ đại diện cho quyền uy nào đó, trong tửu lâu vẫn còn không ít khách nhân thấy Hà Hứa Nhân giương lên liền nhao nhao hưởng ứng.

Thạch Giác chợt quát lên:

- Tiểu tặc cầm thứ gì trong tay đó? Đưa Thạch Giác kiểm nghiệm xem.

Hà Hứa Nhân phất cớ nói:

- Võ Lâm Lệnh lệnh ở đây ai dám không phục?

Lâm Đoàn Nghĩa có nghe nói về Võ Lâm Lệnh, ngày xưa các bang phái trong giang hồ tổ chức đại hội võ lâm làm ra lệnh kỳ này để duy hộ chính nghĩa, không hiểu sao vật đó lại rơi vào tay Hà Hứa Nhân?

Thạch Giác cười hô hô nói:

- Bốn tiểu tặc các ngươi đi đâu cũng bày kế lừa người, hôm nay còn dám dùng Võ Lâm Lệnh dởm giễu võ giương uy. Ngươi có dám

đưa cho thái gia kiểm nghiệm xem là thật hay giả không?

Hà Hứa Nhân quát:

- Ngươi là thứ gì mà đòi kiểm nghiệm?

- Rõ ràng là thứ giả ngươi mới không dám đưa ra.

Hà Hứa Nhân hừ một tiếng nói:

- Ở đây không ít bậc tiền bối võ lâm ngươi không đủ tư cách.

Thạch Giác nói:

- Nếu vậy ngươi hãy giao cho một người nào kiểm nghiệm cũng được nhưng không qua được mắt Thạch Giác ta đâu.

Hà Hứa Nhân đnàh giương lục kỳ lên nói:

- Xin một vị tiền bối nào ra đây xem Võ Lâm Lệnh này là thật hay giả?

Lập tức vang lên một giọng nói sang sảng như chuông:

- Để lão phu xem.

Tiếp đó một lão nhân chừng năm mươi tuổi rời bàn đứng lên, trước tiên chắp tay hướng sang tửu khách bốn phía thi lễ nói:

- Tiểu lão nhi là Hồng Thần Vũ tình nguyện kiểm tra không biết chư vị có tín nhiệm không?

Hà Hứa Nhân nói:

- Chưởng môn nhân Cửu Hoa phái Hồng tiền bối kiểm nghiệm thì còn ai dám dị nghị nữa?

Thạch Giác chợt quát:

- Khoan đã.

Hồng Thần Vũ nhíu mày hỏi:

- Thạch đại hiệp có gì chỉ giáo?

- Lão nhi ngươi đã từng thấy Võ Lâm Lệnh chưa?

Hồng Thần Vũ sa sầm mặt hỏi:

- Vừa rồi ngươi nói bất cứ ai kiểm nghiệm cũng được mà tại sao bây giờ dám lật lọng?

- Không phải thái gia lật lọng, bởi vì giả thử ngươi chưa từng thấy Võ Lâm Lệnh thì làm sao mà biết được là thật hay giả?

Đứng trước vị võ lâm tiền bối đáng tuổi phụ thân của mình lại là tôn trưởng của một phái mà dám xưng là thái gia thì quả là thất kính.

Ngay cả Hồng Thần Vũ là người tu vi thâm hậu mà không khỏi tỏ ra công phẫn, đỏ mặt nói:

- Ngươi có biết quy củ võ lâm không?

Thạch Giác hỏi:

- Quy củ gì?

- Kính lão tôn hiền.

- Hồng lão nhi ngươi bao nhiêu tuổi?

Đường đường là một vị chưởng môn nhân mà trước đông đảo quần hùng mà bị một tên vô danh tiểu bối cật vấn như vậy thì còn đâu thể diện?

Hồng Thần Vũ quát lên:

- Ngươi là môn hạ của ai?

Thạch Giác thản nhiên đáp:

- Môn hạ của ai và tuổi tác không liên quan.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng biết tính vị sư huynh này điên điên khùng khùng chuyên trào lộng trêu người không nén được cười to.

Thạch Giác trừng mắt quát:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi cười gì?

Tên họ Dương chợt lên tiếng:

- Hồng chưởng môn nhân đừng câu chấp với tên ngốc tử đó, cứ việc kiểm nghiệm rồi công bố trước quần hùng, sáu đó mọi người sẽ hợp lực bắt Phấn Diện Độc Lang.

Hồng Thần Vũ tươi cười trở lại nói:

- Dương thị vệ nói rất có lý lão hủ xin chấp hành.

Lâm Đoàn Nghĩa thầm nghĩ:

- Thì ra tên họ Dương đó là thị vệ chẳng trách gì ngông cuồng như thế nhưng đã là thị vệ thực hiện sao lại bị kỹ nữ đá xuống giường? Tất kỹ nữ nào đó bản lĩnh chẳng tầm thường.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng cười lanh lảnh của một thiếu nữ rồi một bóng người màu lục bay qua cửa sổ đáp xuống một chiếc bàn tròn giữa phòng.

Mọi người kinh hãi nhìn lại thấy đó là một lục y thiếu nữ chừng hai mươi tuổi.

Thiếu nữ đứng hiên ngang trên bàn nhìn Hà Hứa Nhân bĩu môi nói:

- Thị vệ nửa xu kia, dám đưa thứ giẻ rách đó giả làm Võ Lâm Lệnh lừa thiên hạ quần hùng được sao?

Dương thị vệ quát:

- Tiện tỳ, ngươi còn dám tới đây gây nữa sao?

Lục y thiếu nữ cười nhạt đáp:

- Tiện tỳ thì đương nhiên không dám, còn bổn cô nương thì dám.

Hồng Thần Vũ nhíu mày hỏi:

- Căn cứ vào đâu cô nương dám bảo Võ Lâm Lệnh là giả?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Như vậy chắc Võ Lâm Lệnh này là giả rồi nhưng vị Hồng Thần Vũ kia làm sao đứng ra bảo vệ cho hắn chứ?

Chàng chợt nhớ tới thư sinh họ Phương ngâm nga mấy câu:

Anh hùng ai có khắc tên lên trán Quân tử nào ai chỉ ngực mình?

Giang hồ thật giả khó phân Âu là ta chỉ biết mình thôi.

Chợt loé lên một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ những nhân vật võ lâm trên lâu này có rất nhiều người giả mạo?

Nghĩ thế liền quét mắt nhìn ra.

Không biết hai vị nho sinh đã bỏ đi đâu mất.

Hà Hứa Nhân đem chiếc lục kỳ cắm xuống bàn trước mặt lục y thiếu nữ quát:

- Vậy thì tự ngươi kiểm tra xem Võ Lâm Lệnh là thật hay giả?

Lục y thiếu nữ chẳng thèm nhìn lấy một lần lạnh lùng nói:

- Bổn cô nương cần gì kiểm tra? Lệnh kỳ tối qua đã được đổi vào tay người khác rồi.

Hà Hứa Nhân nhìn lại Võ Lâm Lệnh sắc mặt chợt tái đi.

Dương thị vệ thất kinh hỏi:

- Chẳng lẽ lệnh kỳ bị tráo thật?

Không nghe Hà Hứa Nhân trả lời hắn lại nói:

- Cho dù không có Võ Lâm Lệnh nhưng Phấn Diện Độc Lang là tội đồ của võ lâm không thể không bắt trừng trị.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Tên họ Dương, thân phận thị vệ của ngươi chưa chắc đã là thật. Chớ tác oai tác oái trước mặt Lâm mỗ.

Dương thị vệ nổi giận quát:

- Ta đường đường là thị vệ trong vương phủ sao lại không thật?

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng hỏi:

- Có ai chứng minh ngươi là thị vệ?

- Muốn chết?

Miệng thét tay đã vung chưởng lên ...

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 47: Địa ngục du hồn

Tên họ Dương vung chưởng định đánh thì Hồng Thần Vũ ngăn lại:

- Khoan đã.

Tên họ Dương đành thu tay về hỏi:

- Hồng chưởng môn nhân có gì chỉ giáo?

- Dương thị vệ từ vương phủ tới Côn Minh thi hành chức phận đã nhiều năm nên chẳng ai không biết, lão hủ có thể chứng minh.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Chỉ sợ cũng cần tìm người để chứng minh các hạ là chưởng môn của Cửu Hoa phái mới được.

Hồng Thần Vũ sầm mặt nói:

- Phấn Diện Độc Lang nói thì ai tin chứ? Hôm nay ta quyết đòi mạng cho sư huynh Vĩ Khang.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sư huynh ngươi Vĩ Khang chết thì liên quan gì đến ta?

Hồng Thần Vũ quát lên:

- Ngươi đã quên vụ án ở Bạch Cẩu Cương hay sao?

- Hôm đó giết Vĩ Khang là kẻ giả mạo không liên quan tới ta.

- Ai chứng minh là ngươi hay là có kẻ giả mạo?

- Hôm đó Vô Vi đạo trưởng Minh Hoá thiền sư và không ít cao thủ võ lâm ở đó có thể chứng minh. Còn bây giờ thì đến lượt ngươi.

Hồng Thần Vũ điềm nhiên lấy ra một chiếc kim bài đưa lên cao cho chúng nhân xem rồi nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chắc ngươi biết lai lịch chiếc kim bài này?

Lâm Đoàn Nghĩa cũng điềm nhiên nói:

- Ta tin rằng kim bài này chính là tín vật của vị chưởng môn nhân phái Cửu Hoa thật.

Hồng Thần Vũ tỏ ra đắc ý nói:

- Vậy thì ngươi còn đòi chứng minh gì nữa?

- Có gì lạ đâu? Ngươi giết chưởng môn nhân phái Cửu Hoa Vĩ Khang điềm nhiên kim bài lọt vào tay ngươi nếu không đúc một tấm khác cũng được mà?

Hồng Thần Vũ nghiến răng nói:

- Chỉ có Phấn Diện Độc Lang ngươi mới nghĩ ra được độc kế ấy.

- Trong giang hồ không ai nghĩ ra độc kế được như Long Tự Thập Tam Tôn.

- Ngươi nói gì?

- Ta nói ngươi là một tên trong Long Tự Thập Tam Tôn.

Hồng Thần Vũ quát lên:

- Nói bậy.

Lâm Đoàn Nghĩa bình thản nói:

- Ta không nói bậy, trước mặt quần hùng đây ngươi hãy trả lời xem vì sao ngươi là chưởng môn Cửu Hoa phái thì tới đây làm gì?

- Lão phu đến Vô Lượng Sơn để tham gia tranh đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc với quần hùng các phái, tiện đường tới đây.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi tiếp:

- Môn nhân đệ tử của ngươi đâu?

- Bổn chưởng môn đã cho về trước.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Rất có lý.

Lại hỏi:

- Ngươi thường tới Côn Minh này chứ?

- Cửu Hoa sơn cách đây mấy nghìn dặm ta là chưởng môn nhân làm sao có thời gian ...

Nhưng lão sực nghĩ ra mình vừa lỡ lời nên im bặt.

Lâm Đoàn Nghĩa cười hô hô nói:

- Ngươi không sống ở Côn Minh cũng không thường đến đây thì làm sao biết được Dương thị vệ thường đến đây công cán? Như thế đủ thấy ngươi với hắn đều là đồng bọn thông đồng với nhau.

Hồng Thần Vũ nghiến răng nói:

- Ngươi dám vu hoạ cho lão phu?

Lâm Đoàn Nghĩa thôi cười nói:

- Chỉ cần nhìn vào thái độ của ngươi thì biết là giả mạo rồi, nhưng để ngươi tâm phục khẩu phục thiếu gia cho ngươi một cơ hội cuối cùng.

- Nói đi.

- Ngươi hãy dùng võ học của Cửu Hoa phái đấu với ta mấy chiêu.

Hồng Thần Vũ đắc ý cười to nói:

- Được lắm lão phu sẽ cho ngươi hết đường chối cãi. Tiếp chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ở đây không phải là nơi đánh nhau chúng ta hãy xuống lầu.

Tên họ Dương chợt nói:

- Như thế không được. Phấn Diện Độc Lang sẽ thừa cơ trốn mất.

Hồng Thần Vũ lưỡng lự nói:

- Quả thật động thủ ở đây thì bất tiện nhưng nếu ra ngoài thì chẳng lẽ lão phu cho người quản thúc hắn?

Hà Hứa Nhân nói:

- Hồng chưởng môn nhân đừng mắc lừa hắn. Phấn Diện Độc Lang đã là tội đồ của võ lâm thì cần gì nói đạo nghĩa với hắn?

Lâm Đoàn Nghĩa đanh giọng:

- Tên họ Hà câm miệng. Ngươi lấy tâm thất cách gì mà đại biểu cho võ lâm? Không chừng ngươi lấy trộm Võ Lâm Lệnh đã không chịu nhận tội thì chớ còn nhe nanh múa vuốt gì chứ?

Thạch Giác chợt quát lên:

- Đúng thế. Tiểu tặc bản lĩnh của ngươi như thế mà xứng đáng giữ Võ Lâm Lệnh hay sao?

Trong số quần hùng nhiều người tỏ ra do dự.

Một thiếu niên đồng bọn của Hà Hứa Nhân nói:

- Hà huynh hãy về điều động binh mã tới vây Duyệt Tân Lâu này. Bây giờ trong lâu có nhiều cao thủ không sợ hắn thoát đâu.

Thạch Giác chợt bước lên hỏi:

- Tên họ Chu ngươi tên gì?

Thiếu niên ngơ ngác nói:

- Ngươi biết bổn Thạch Giác họ Chu rồi sao còn hỏi?

Thạch Giác cười to nói:

- Thái gia làm sao không biết ngươi là Chu Duy Lạc tên mạo xưng là thị vệ Dương Duy Dục tên còn lại là Bình Duy Xương? Ta hỏi thế là muốn tự ngươi thừa nhận biết chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy cười to nói:

- Thì ra toàn là bọn tiểu bối của Long Tự Thập Tam Tôn cả, còn chưa mau nộ mạng đi còn chờ gì nữa?

Bọn Hà Hứa Nhân chưa kịp mở miệng thì Thạch Giác trừng mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi chớ lợi dụng thái gia để trục lợi, trước hết hãy nếm một chưởng của ta.

Nói xong nhảy tới phát liền mấy chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết Thạch Giác là đệ tử của sư thúc Thạch Lục nên không hoàn thủ mà tránh đi.

Thạch Giác ngạc nhiên nói:

- Kỳ thật, Phấn Diện Độc Lang làm sao thi triển khinh công Thất Thái Thần Công chứ?

Chẳng lẽ hắn là truyền nhân của Điền lão nhi?

Nên biết trong gần nửa tháng qua từ Vô Lượng Sơn về đến Côn Minh và ở lại đây cũng không tìm được Phương Thông và Phương Đạt cũng như hai vị Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu niên Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu và Kim Quốc Duy cùng mấy vị của Hổ Tôn phái rất tâm đắc, trao đổi võ lâm tinh

hoa cho nhau và chú tâm truyền thụ cho ba thiếu niên qua đó chàng học thêm một số chiêu Thất Thái Thần Công của Điền Thiên Lại và Ngư Long Thấp Bát Biến của Thôi Ngoạ Long và mấy thứ tuyệt học của Hổ Tôn phái.

Nay thấy Thạch Giác không những võ công rất cao thâm mà còn biết xuất xứ võ công của nói phái, biết rằng y đã được dị nhân truyền thụ võ học nên rất mừng.

Chàng đến bên ba thiếu niên đồng hành thấp giọng nói:

- Có Thạch huynh ở đây nếu không đánh thì không dễ thoát, ba vị hãy ở đây ứng phó với bọn này tiểu đệ đi trước một bước.

Ba người gật đầu.

Nhưng lúc ấy chợt nghe tiếng một lão nhân quát:

- Tiểu tử ngươi học trộm Thất Thái Thần Công của Điền lão nhi thì còn được nhưng dùng Lục Dã Mê Tông thì học ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lại thấy người vừa nói là một lão nhân mặc áo xám ngồi ở bàn trong góc phòng uống rượu một mình, liền hỏi:

- Tiền bối có thể cho biết tính danh không?

Lão nhân trừng mắt nói:

- Vừa rồi lão phu hỏi ngươi hay ngươi hỏi lão phu?

Kim Quốc Duy chợt nhận ra khẩu âm của bổn quán liền nói:

- Lục Dã Mê Tông là võ học gia truyền của vãn bối lão nhân gia hỏi làm gì?

Lão nhân mở to mắt hỏi:

- Lục Dã Mê Tông là võ học gia truyền của ngươi? Vậy tính danh ngươi là gì?

- Vãn bối họ Kim tên Quốc Duy.

Lão nhân càng kinh ngạc hỏi dồn:

- Phụ thân ngươi là ai?

- Kim Gia Bảo.

- Kim Gia Bảo? Còn tổ phụ ngươi?

Kim Quốc Duy biết vị này rất có liên quan đến mình liền đáp:

- Kim Thân Độc.

Lão nhân nói:

- Quái lạ. Thân Gia Quốc ... chẳng lẽ cao tổ phụ ngươi là Bồi?

Kim Quốc Duy gật đầu đáp:

- Cao tổ phụ đúng là Bồi Cơ.

Chợt hỏi:

- Chẳng lẽ lão tiền bối cũng họ Kim?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão nhân này biết tường tận về Kim gia như vậy đoán chắc lão nhân này là Dã Tiên Kim Chung rồi, chăm chú nhìn lão chờ nghe hồi đáp.

Lão nhân cười nói:

- Lão phu lâu quá không dùng đến tính danh nên nhớ mình họ Kim hay họ gì nữa ...

Thạch Giác chợt cười hô hô nói:

- Sao lại có người gàn dở như thế được chứ?

Lão nhân trừng mắt quát:

- Hàn Nho lão ma ở Đông Sơn không biết cách quản giáo tiểu bối ngươi để lão phu giáo huấn ngươi một trận.

Thạch Giác nói:

- Nói vậy thì ta biết lão nhi ngươi là ai rồi, có muốn tôi nói ra không?

- Ngươi dám?

Dứt lời lão phun ra một vòi rượu phóng thẳng vào mặt Thạch Giác.

Gã khờ cười hô hô tung mình lao ra khỏi tửu lâu còn cố ngoái cổ lại nói:

- Trách nhiệm ở đó ta giao lại cho lão nhi ngươi đấy.

Chàng thấy sư huynh bỏ đi không còn ai bảo vệ ba thiếu niên nữa đành nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Chợt lão nhân lên tiếng gọi:

- Duy nhi sang bên này đi.

Quyết định đưa mắt nhìn đồng bọn hỏi ý rồi mới trả lời:

- Xin tiền bối tha lỗi vãn bối không thể theo lệnh được.

- Vì sao?

- Vì bốn huynh đệ chúng tôi phải ở bên nhau nhất là trong lúc nguy cấp này.

- Chúng là những ai vậy?

Kim Quốc Duy giới thiệu lai lịch danh hiệu từng người.

Lão nhân nghe xong cười nói:

- Không ngờ huyền tôn của Đồ Sơn Tam Hữu năm xưa nay lại kết với nhau nhưng đồ đệ của Phương lão quái sao xứng kết vào đó nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận nói:

- Lâm mỗ tuy không xứng nhưng nên biết tôn giá chỉ được xếp danh vào thứ bảy mà thôi.

Lão nhân nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói gì mà thứ bảy thứ tám ta nghe không hiểu.

Nguyên chàng đoán lão nhân đó là cao tổ của Kim Quốc Duy nên nói ra thứ hạng của đối phương trong danh sách của sư phụ mình

nhưng chợt nhận ra nếu nói rõ thì sẽ đụng chạm không những lão nhân đó mà còn có phần xúc phạm đến cao tổ của cả ba thiếu niên này, không còn mặt mũi nào mà đi cùng họ nữa liền đáp:

- Nếu tôn giá muốn biết rõ thì cứ đi tìm Đồ Sơn Tam Hữu mà hỏi.

Lão nhân bật dậy quát lên:

- Ta bắt ngươi phải nói.

Nói xong lao qua bàn vung song chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa bắt chước Thạch Giác lao ra khỏi tửu lâu nói:

- Tôi giao ba vị bằng hữu cho tôn giá.

Chàng biết lão nhân nhất định sẽ bảo vệ ba thiếu niên chu đáo nên lao đi tìm Thạch Giác nhưng ra tới phố thì không thấy y đâu nữa. Chàng gỡ bỏ hoá trang cho Thạch Giác dễ nhận ra xuống một bờ hồ rửa mặt thì chợt nghe sau lưng giọng thiếu nữ nói:

- Ngươi thật tệ, người ta giúp ngươi giải vây thế mà lại bỏ đi không chào một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên quay lại nhìn chính là lục y thiếu nữ đã ngạo thị quần ma lúc ở tửu lâu.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương giải vây cho tại hạ ư?

- À, thì ra ngươi là kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy. Nếu lúc ấy ta không vạch trần Võ Lâm Lệnh là giả thì ngươi nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào?

Cô ta nói không sai.

Võ Lâm Lệnh là tín vật võ lâm để duy hộ chính nghĩa, người có nó trong tay ra lệnh bắt chàng nhất định quần hùng phải tuân theo khó tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không sợ nhưng ba thiếu niên đồng hành võ nghệ còn thấp muốn thoát thân không phải dễ dàng.

Chàng cười ngượng nghịu nói:

- Không phải tại hạ vong ân, chỉ vì vội tìm người nên không kịp chào.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười nói:

- Ngươi nhận lỗi là được, may mà thân pháp ta không đến nỗi chậm nếu không sẽ chẳng đuổi kịp ngươi.

Lại hỏi:

- Nếu ta không nhầm thì ngươi đi tìm đại hán thô lỗ kia đúng vậy không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cô nương thật thông minh có thể cho tại hạ biết phương danh không?

- Vậy thì ngươi kém thông minh rồi, ai lại hỏi danh tính một thiếu nữ lạ mặt chứ? Mà tính danh chẳng qua chỉ là hiệu xưng thôi.

Nhưng tiếp đó lại nói thêm:

- Thôi được nói cho ngươi biết cũng không sao, ta tên là Lâm Phụng Anh.

- Thực ư?

- Vì sao ngươi hỏi thế?

- Vì cô nương không nên lấy tên là Lâm Phụng Anh.

- Ngươi thật kỳ quái, đặt tên là do phụ mẫu sao bảo người ta nên lấy tên này tên nọ chứ?

- Bởi vì Lâm Phụng Anh chính là tên của thư thư tại hạ.

- Chẳng lẽ ta không thể là thư thư của ngươi?

- Tại hạ có thể gọi cô nương là thư thư nhưng không thể coi là chị ruột của mình được.

- Nhưng ta đúng là Lâm Phụng Anh mà?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu nữ này rất đặc biệt và có gì đó bí hiểm, chàng nhìn sâu vào mắt đối phương mong tìm ra được nét gì của bào thư mình không nhưng ngoài vóc dáng ra thì không còn nét nào tương đồng cả.

Chàng thở dài nói:

- Trong thiên hạ người trùng tính trùng danh không ít, cô nương và thư thư tôi là một trong những trường hợp đó.

Lâm Phụng Anh cười nói:

- Ngươi nói vậy tuy cũng có lý nhưng quả thật ta cũng có một người bao đệ tên là Lâm Đoàn Nghĩa.

- Xin cô nương đừng đùa nữa, lệnh đệ là người thế nào?

- Hoàn toàn giống hệt ngươi.

- Nếu vậy thì sai rồi vì tại hạ đang hoá trang.

- Đó là ta nói bây giờ chớ không phải lúc trong tửu lâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương cứ nhất quyết nhận mình như vậy không biết làm thế nào, lại hỏi:

- Lệnh đệ giờ ở đâu?

Lâm Phụng Anh đáp:

- Ngay trước mặt ta chớ còn ở đâu nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa tỏ vẻ phật ý:

- Tại hạ và cô nương chưa từng quen biết nhau xin đừng đùa dai như thế.

Lâm Phụng Anh cười khanh khách nói:

- Vừa rồi ngươi gọi ta một cách thân thiết là thư thư sao bỗng nhiên trở mặt như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng nói:

- Nếu cô nương không còn việc gì nữa thì hỏi đi đây.

Lâm Phụng Anh thôi cười hỏi:

- Tìm hán tử thô lỗ đó chứ gì?

- Không sai nhưng tại hạ không cho rằng huynh ấy thô lỗ.

- Hắn là gì của ngươi?

- Điệt nhi của gia sư thúc.

- Ngươi có tin là sẽ tìm được hắn không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn cô ta hỏi:

- Sao cô nương lại nói thế? Chẳng lẽ biết huynh ấy trú ở đâu?

Lâm Phụng Anh bình thản gật đầu:

- Đương nhiên bởi ta là sư thư của hắn.

Vì thấy đối phương từ khi xuất hiện tỏ ra không được nghiêm túc lắm nên Lâm Đoàn Nghĩa chẳng mấy tin tưởng lãnh đạm nói:

- Thật ư?

Lâm Phụng Anh nhíu mày nói:

- Hình như ngươi không tin ai cả, ta lừa ngươi làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thừa nhận:

- Quả thật tại hạ ít tin người nhưng có lẽ cô nương nói đúng vì trong việc này không lừa tại hạ làm gì.

- Nếu vậy thì hãy theo ta.

Nói xong quay người đi ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa theo lục y thiếu nữ ra ngoại thành đi sâu vào rừng vừa đi vừa theo dõi thân pháp của lục y thiếu nữ và nhận thấy có gì đó quen quen.

Chàng chợt cất tiếng gọi:

- Thư thư.

Lâm Phụng Anh dừng lại hỏi:

- Sao ngươi không đi nữa?

- Thư thư dẫn tại hạ đi đâu thế?

- Ngươi kỳ thật, chẳng phải tìm Thạch Giác sao?

- Nhưng huynh ấy ở đâu?

- Cứ theo ta là được.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nói:

- Tại hạ thấy thân pháp thư thư rất quen.

Lâm Phụng Anh hừ một tiếng nói:

- Ngươi lại sinh nghi chứ gì?

- Không phải thế ...

- Ta có vật này bắt ngươi không được hỏi nữa.

Cô ta lấy ra một là cờ tam giác màu lục hỏi:

- Ngươi nhận ra vật này chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Thì ra Võ Lâm Lệnh là cô nương đánh tráo của Hà Hứa Nhân nhưng đưa cho tại hạ xem là có ý gì?

Lâm Phụng Anh không trả lời mà lại hỏi:

- Ngươi biết Võ Lâm Lệnh có công dụng thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Biết.

- Thế nào?

- Ai giữ được nó thì có quyền huy động cao thủ các phái tham gia vào mọi hành động để duy hộ chính nghĩa võ lâm.

- Với danh hiệu Phấn Diện Độc Lang của ngươi việc phát động cao thủ toàn võ lâm bắt ngươi tất được chấp hành chứ?

- Tại hạ bị hàm oan ...

Lâm Phụng Anh ngắt lời:

- Cái đó ta và một số bằng hữu của ngươi hiểu nhưng trong giang hồ có ai biết ngươi bị hàm oan?

Lâm Đoàn Nghĩa thừa nhận đối phương có lý thở dài nói:

- Tại hạ có thể bị vây nhưng muốn bắt không phải dễ.

Lâm Phụng Anh truy vấn:

- Ta tin với thân thủ của ngươi thì có thể thoát tay chúng nhưng còn ba vị bằng hữu của ngươi thì sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cứng họng không biết trả lời thế nào.

Thiếu nữ cười nói:

- Ta và Thạch Giác tới Côn Minh mấy hôm rồi thấy các người rảo khắp phố thì biết ngay đang tìm ai đó, đồng thời phát hiện có mấy kẻ khả nghi theo dõi, sau khi điều tra biết chúng lợi dụng Võ Lâm Lệnh định huy động lực lượng của võ lâm để truy bắt ngươi vì thế chúng ta mới theo dõi và đánh tráo Võ Lâm Lệnh của chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy Thạch huynh đã nhận ra tại hạ từ trước vì sao trong Duyệt Tân Lâu lại không thừa nhận?

Lâm Phụng Anh cười nói:

- Ngươi thật ngốc, lúc đó ở trên lâu có gần trăm người nếu nhận ngươi thì Thạch Giác sẽ trở thành đồng bọn của Phấn Diện Độc Lang nói ra còn ai tin nữa? Làm như không quên biết để trợ giúp ngươi có hiệu quả hơn không?

Lâm Đoàn Nghĩa chịu là phải.

Chàng lại hỏi:

- Thư thư làm sao đánh tráo được Võ Lâm Lệnh?

Lâm Phụng Anh chợt đỏ mặt đáp:

- Cái đó ... do Thạch huynh ngươi làm ...

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ lúc ở trên lầu nghe vị thư sinh họ Phương nói rằng Hà Hứa Nhân bị một kỹ nữ đá xuống giường, liền đoán rằng chính là do nữ nhân này giả làm kỹ nữ hành sự để đổi Võ Lâm Lệnh nhưng không nói ra.

Đi chừng bảy tám dặm thì đến trước một vách đá.

Lâm Phụng Anh dừng lại hướng vào một cốc khẩu gọi:

- Ngốc tử bằng hữu ngươi tới đây rồi, mau ra đưa hắn vào.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Thạch huynh ở trong này sao?

Lâm Phụng Anh lắc đầu:

:

- Đây không phải là chổ trú chỉ là địa điểm tạm thời để đón ngươi thôi, trong đó ngột ngạt lắm nên ta không muốn vào ngươi cứ vào mà tìm chắc hắn đang ngủ.

Vào sâu trong động chàng chợt ngửi thấy mùi phấn hương của nữ nhân kinh ngạc nghĩ thầm:

- Làm sao nơi ở của Thạch huynh lại phảng phất mùi của nữ nhân thế này?

Trong lòng đầy hồ nghi chàng liền cao giọng gọi:

- Thạch đại ca ở đâu?

Chỉ có tiếng chàng vọng vào vách đá vọng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa gọi thêm mấy tiếng nữa nhưng không thấy ai trả lời mà chợt nghe có tiếng người rên rỉ sâu trong động.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi vận nội lực gọi to:

- Thạch đại ca.

Chàng vừa gọi vừa chạy vào nhưng càng vào sâu càng tối lại có mùi gì rất khó chịu bốc lên.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thạch Giác mới từ Duyệt Tân Lâu ra trước mình vài khắc làm sao ngủ say đến thế được?

Chợt một ý nghĩ loé lên:

- Chẳng lẽ mình bị lừa?

Bất giác quay người lại.

Nhưng không quay còn tốt chàng vừa quay lại bỗng rúng động tâm thần sợ đến nổi toàn thân lạnh toát.

Chỉ thấy từ động khẩu trở vào đá dựng lô nhô như rừng trên nóc động muôn vàn ánh lân tinh lập loè, nhìn kỹ lại thấy những ánh lân tinh đó kết thành chữ Địa Ngục Du Hồn.

Không còn nghi ngờ gì nữa Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng mình đã bị kẻ mạo xưng Lâm Phụng Anh lừa vào đây.

Đương nhiên trong động bố trí rất nói nguy cơ, để biến nạn nhân thành quỷ trong Địa Ngục Du Hồn.

Chàng trấn tĩnh lại tựa vào thành động bình tâm suy nghĩ tin rằng những nhân vật trong Duyệt Tân Lâu, ngoài lão nhân chàng nghi là Dã Tiên Kim Chung ra những người khác chắc đều là những kẻ giả mạo.

Nhưng có điều khó hiểu là vì sao thiếu nữ tự xưng là Lâm Phụng Anh lại vạch trần Võ Lâm Lệnh của Hà Hứa Nhân là giả?

Chẳng lẽ chúng là hai bọn gian tà khác nhau?

Võ Lâm Lệnh trong tay Lâm Phụng Anh là giả hay thật?

Chàng cố hình dung lại thần thái dáng điệu khuôn mặt của nữ nhân tự xưng Lâm Phụng Anh bỗng buột miệng kêu lên:

- Thí ra là tiện tỳ đó.

Chợt sau lưng vang lên giọng nói:

- Không sai, Nghĩa lang, là hai chúng tôi đây mà.

Chàng biết rằng bây giờ muốn ra khỏi Thạch trận này không dễ đâu, nghiến răng nói:

Mã Như Trân ngươi lừa ta tới đây làm gì?

Giọng Mã Như Trân từ ngoài động khẩu vang vào:

- Tiện thiếp làm sao có ác ý với chàng được? Chỉ muốn chúng ta sống bên nhau trong Du Hồn Động này cho đến bách niên giai lão mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Nếu ngươi có hảo ý như vậy sao không đến đây gặp ta?

Mã Như Trân cười đáp:

- Về danh nghĩa thiếp được Thánh Mẫu gã cho chàng cần gì phải vội? Nhưng ở đây không phải chỉ có một mình chàng là nam nhân ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Dâm nữ câm miệng.

Dứt lời đánh ra một chưởng làm tảng quái thạch trước mặt tan thành bụi phấn làm lộ ra một khoảng trống lớn, nhưng sau đó chàng lại thấy mắt hoa lên, mọi vật lại trở về trạng thái cũ.

Mã Như Trân cười khanh khách nói:

- Nghĩa lang chẳng lẽ chàng định đánh nát bấy nhiêu quái Thạch trong động hay sao?

Yêu nữ nói không sai.

Cho dù chàng có nội lực thâm hậu bao nhiêu cũng không thể đánh tan hàng trăm tảng quái Thạch.

Nhưng vừa rồi chàng đã nhận thấy chỉ có một số tảng là thực còn lại chỉ là ảo ảnh, nhưng dù là thực hay ảo cũng có không ít quái Thạch được xếp theo trận thức nào đó.

Chàng cười nhạt nói:

- Chỉ một thạch động bé nhỏ và một thạch trận tầm thường của ngươi mà giam khốn được Lâm mỗ sao?

Không có tiếng trả lời.

Lâm Đoàn Nghĩa rút Gia Mộc Kiếm cầm tay ngồi xuống một tảng đá cố định thần nghĩ về các loại trận thức đã học ở Cấm La Điện.

Chợt nghe tiếng Mã Như Trân nói trong góc động:

- Lan muội, ngươi đừng nghi ngờ người khác. Ma Mẫu tiền bối thương chúng ta khổ mệnh nên mới truyền tuyệt nghệ sao lại vô hiệu được? Chắc rằng chàng ta công lực quá thâm hậu nên chưa bị hương thâm nhập vào cốt tỷ.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cảm thấy một mùi hương dịu xộc vào mũi lập tức cơ cốt toàn thân mềm nhũn không sao đề khí được chỉ lúc sau đã ngất đi.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 48: Huynh đệ trùng phùng

Không biết bao lâu chàng mơ màng tỉnh lại thấy mình nằm trên một chiếc giường rộng trong gian thạch thất, có ánh dương chiếu vào trong phòng có phông màn rèm cửa, và có bàn trang điểm giống như khuê phòng nữ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa tự hỏi:

- Mình đang nằm mộng chăng?

Dần dần bình tâm lại chàng nhớ sự việc vừa xảy ra, hiểu rằng hai yêu nữ dùng mê hương làm chàng bất tỉnh rồi đưa từ thạch động về đây.

Nhưng căn phòng hoa lệ này ở đâu?

Chàng chống tay ngồi dậy mới cảm thấy chân tay rã rời, biết mình đã bị hai yêu nữ dùng mê hương làm tiêu tán công lực. Chắc hẳn vì thế chúng mới đưa chàng tới đây.

Bây giờ đấu với người thường còn không được nói gì đối phó với loại cao thủ như Mã Như Trân?

Đang bần thần chưa biết làm gì chợt cửa phòng mở toang, một tỳ nữ vẻ mặt hớt hãi chạy vào.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa kịp mở miệng thì cô ta đưa cho chàng hai viên dược hoàn gấp giọng nói:

- Đây là giải dược công tử hãy uống vào nhanh lên.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Công tử cứ uống vào rồi hãy nói.

- Ngươi là tỳ nữ của hai yêu tặc Mã Như Trân ...

Tỳ nữ ngắt lời:

- Đúng thế, công tử hãy uống nhanh lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng nói:

- Hai yêu nữ đó đâu? Vì sao đã đầu độc còn cho giải dược? Nếu ngươi không nói ta thà chết cũng không uống đâu.

Tỳ nữ đnàh nói:

- Hai vị tiểu thư vốn muốn đưa công tử về đây để cùng sống trăm năm nhưng vì đại tiểu hư phát hiện được tìm đến vì thế hai người đã chạy đi rồi ...

Lâm Đoàn Nghĩa à một tiếng hỏi:

- Ta hiểu rồi, bọn yêu nữ đó muốn ta phục hồi công lực để chặn địch cho chúng?

Tỳ nữ gật đầu.

Lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa mới cầm hai viên giải dược uống vào nhắm mắt vận công.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng quát:

- Đứng lại.

Tiếp đó tiếng nữ nhân hỏi:

- Tiện tỳ Mã Như Trân và Mã Như Lan đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra giọng của Mã Mỹ Trân.

Giọng tên tỳ nữ đáp:

- Hai vi tiểu thư đi rồi.

- Lâu chưa?

- Chừng hơn một khắc.

- Chúng chạy hướng nào?

- Hướng bắc.

Mã Mỹ Trân ea lệnh:

- Giết hắn đi.

Lâm Đoàn Nghĩa lao ra khỏi phòng nhưng đã muộn. Chỉ nghe bình một tiếng tên tù nữ rú lên đổ gục xuống chết ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn thấy Mã Mỹ Trân và một thiếu niên đứng trước thi thể của tên tỳ nữ phía sau còn có mấy tên cả nam lẫn nữ.

Thiếu niên đứng thiếu niên đó không xa lạ gì với Lâm Đoàn Nghĩa chính là Hầu Tông nhi tử của Hầu Anh đã từ bỏ thân phụ mình.

Hầu Tông cười hắc hắc nói:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi đã sa vào thiên la địa võng hôm nay đừng hòng thoát khỏi nay tay chúng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn kỹ lại thấy ong rừng quanh ngôi nhà nhân ảnh trùng trùng quả nhiên Hầu Tông nói không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng quát:

- Kẻ nào chặn đường ta sẽ chết.

Dứt lời nhằm Hầu Tông đánh ra một chưởng.

Tên này từng du hồn dưới chưởng của Lâm Đoàn Nghĩa nên đâu dám tiếp chiêu? Vội nhảy lui mấy trượng.

Mã Mỹ Trân nhảy ra nói:

- Chàng định đi đâu?

Không chờ Lâm Đoàn Nghĩa trả lời thị lại tiếp:

- Lần này đến đây thiếp không có ý định đối địch với chàng, chỉ xin hỏi một việc, nếu chàng không nói rõ chàng muốn qua khỏi ải này không dễ dàng đâu bởi vì còn có Thánh Mẫu và Tuyết Phong Tam Lão nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Thiếu gia không có gì nói với yêu nữ ngươi cả.

Nói xong hú dài một tiếng lao đi.

Mã Mỹ Trân quát lên:

- Mau đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa đang lao đi chợt ba nhân ảnh lao ra chặn đường quát:

- Đứng lại.

Đó chính là Tuyết Phong Tam Lão.

Mã Minh Tích lạnh giọng nói:

- Tiểu cẩu nếu hôm nay để ngươi chạy thoát thì Tuyết Phong Tam Lão sẽ thoái ẩn giang hồ.

Nói xong cả ba người sáu chưởng nhất loạt đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa không chút sợ hãi xuất chiêu đối phó.

Tiếng chưởng kình tiếp nhau rung chuyển mặt đất, cành lá rơi đổ ào ào, mặt đất giữa song phương bị đào lên thành một hố sâu tới ba bốn thước.

Lâm Đoàn Nghĩa bị chấn lui ba bước thân hình chao đảo một lúc mới đứng vững.

Mã Minh Thạch rú lên một tiếng người bị bắn lên cao.

Mã Minh Tích hốt hoảng kêu lên:

- Nhị đệ.

Rồi tung mình lao theo, thấy lão nhị bị thương nặng máu phun đầy miệng chỉ còn thoi thóp thở.

Mã Minh Sơn nghiến răng nói:

- Tiểu tử hôm nay lão phu nhất định sẽ băm nát ngươi thành muôn mảng.

hắn chưa kịp xuất thủ thì nghe tiếng Mã Mỹ Trân quát lên:

- Phấn Diện Độc Lang tiếp chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại thấy Cửu U Quỷ Nữ cùng hai tên tỳ nữ lao đến, trường kiếm nhất tề bổ xuống vội bước sang tả hai bước rút Gia Mộc Kiếm chém ra.

Một tên tỳ nữ rú lên bị kiếm xả thành hai đoạn.

Mã Minh Tích trao Mã Minh Thạch cho một tên thủ hạ, cùng Mã Minh Sơn xuất lãnh mấy lão nhân xông tới nói:

- Lâm tiểu tử ngươi còn độc ác hơn rắn rết, chúng ta sẽ thiêu sống ngươi xương cốt vô tồn.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiến răng quát:

- Tên nào dám ngăn cản thiếu gia?

Tay chưởng tay kiếm chàng lao vào giữa mấy lão nhân, chưởng đánh kiếm múa lên như triều dâng bão cuốn.

Mấy tiếng rú thảm vang lên ba bốn lão nhân đổ gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa không ham đánh, thi triển Cửu Dã Thần Công lao vút vào rừng.

Chàng cứ nhắm hướng nam định bụng trở lại Côn Minh tìm ba vị thiếu niên và Thạch Giác rồi nghĩ cách tìm kiếm Phương Thông.

Đang đi chợt thấy một bóng người cao lớn vạm vỡ chạy băng băng trước mặt, trông dáng rất quen.

Lâm Đoàn Nghĩa liền đuổi theo tới gần chợt nhận ra Thạch Giác liền mừng rỡ kêu lên:

- Thạch huynh.

Thạch Giác dừng lại ngơ ngác nhìn chàng hỏi:

- Thì ra là tiểu tử ngươi.

- Làm sao hỏi lại ở đây?

Nào ngờ Thạch Giác trừng mắt quát:

- Tiểu tử ngươi thật là một kẻ lòng lang dạ thú.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác hỏi:

- Thạch hỏi sao nói thế?

- Ngươi để thê tử ta ở đâu?

- Đại tẩu là ai? Làm sao tiểu đệ biết được?

(... mất trang - ...) Nghĩ vậy cười đáp:

- Tiểu đệ không sợ giao thủ nhưng không bao giờ đánh nhau một cách hồ đồ vô mục đích.

Thạch Giác hừ một tiếng nói:

- Cứ thừa nhận là ngươi sợ có hơn không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Chưởng của Thạch huynh tuy mạnh nhưng không thắng được tiểu đệ đâu.

- Khoác lác mà ai chẳng làm được.

- Nếu Thạch huynh không tin thì xem đây.

Dứt lời nhằm tảng quái Thạch bên tả cách ba trượng phòng ra một chưởng.

Chỉ nghe bình một tiếng tảng quái Thạch to bằng con bò mộng vỡ tan thành bụi phấn.

- Đúng là chưởng lực của tiểu tử ngươi không nhược. Nào bây giờ chúng ta đấu thử xem.

- Khoan đã.

Thạch Giác tức giận quát:

- Đã đánh thì đánh sao cứ chần chờ mãi?

- Tiểu đệ không phải sợ thua huynh nhưng trước tiên cứ nói rõ rồi đánh cũng không muộn, tiểu đệ không phải là độc lang trái lại còn trúng phải độc kế của thù nhân.

- Nếu vậy ngươi kể xem đầu đuôi thế nào.

Lâm Đoàn Nghĩa liền kể lại đầu đuôi sự việc từ khi huynh đệ gặp nhau ở Vương Ca trang.

Thạch Giác nghe xong nói:

- Thế là ta mắc lừa bọn chúng rồi, nhưng sự việc cũng có điều kỳ quái. Vì sao lại có người bảo ngươi quyến rũ thê tử của ta.

- Làm gì có chuyện đó?

- Người ta nói rằng sau khi ngươi rời khỏi Duyệt Tân Lâu thì thê tử ta đuổi theo, sau đó thì thấy hai người cùng nhau rời khỏi thành.

- Đại tẩu là ai?

- Lâm Phụng Anh.

Lão đệ nghe mà chấn động cả tâm thần.

Chẳng lẽ Thạch huynh lại lấy yêu nữ đó?

Thấy mặt chàng tái đi Thạch Giác hỏi:

- Ngươi sao thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không sao cả chỉ là ...

Thạch Giác biết có sự bất thường hỏi vặn:

- Chỉ là sao?

- Lâm Phụng Anh là bào tỷ của đệ.

Thạch Giác chợt tung người nhảy tới nắm tay Lâm Đoàn Nghĩa cười to nói:

- Ha ha thì ra bây giờ ngươi còn là tiểu cửu của ta nữa, xin đừng giận ta lỗ mãng không biết, chỉ bất ngờ mà chúng ta thành người một nhà.

Đột nhiên y nhíu mày nói:

- Ngươi kể rằng tối qua có thể hai yêu nữ Mã Như Trân và Mã Như Lan dùng mê dược làm ngươi bất tỉnh có thể buộc ngươi quan hệ sinh lý, nhưng liệu yêu nữ Mã Như Trân chính là Lâm Phụng Anh không?

Lâm Đoàn Nghĩa biến sắc nói:

- Không thể.

Thạch Giác trầm ngâm nói:

- Rõ ràng là yêu nữ đó hoá trang chứ đời nào chị ruột lại không nhận ra bào đệ?

Nhưng lục y thiếu nữ đó ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Huynh nói vị lục y thiếu nữ trong Duyệt Tân Lâu đúng là thư thư của đệ sao?

Thạch Giác ngơ ngác nói:

- Chẳng lẽ không phải?

- Đương nhiên là kẻ khác hoá trang.

- Ngươi nói đúng tuy lúc đó ngươi hoá trang nhưng mọi người đều chỉ danh ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa, nếu đúng là tỷ tỷ ngươi thì không đời nào quyến rũ ngươi vào Thạch động để làm điều xằng bậy.

Lâm Đoàn Nghĩa cắn môi nói:

- Chuyện đó sẽ để sau, bây giờ huynh định đi đâu?

Thạch Giác đáp:

- Đương nhiên là về Côn Minh tìm Phụng Anh chứ còn đi đâu nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Hai người vừa mới đi được vài dặm thì gặp ba thiếu niên, Lâm Đoàn Nghĩa nhìn ra thì ra đó là Khâu Ngọc Hoa và hai vị sư huynh của y.

Khâu Ngọc Hoa cả mừng nói:

- May quá, tiểu đệ tìm Lâm đại ca từ tối đến giờ ...

Thạch Giác hỏi:

- Có chuyện gì?

Khâu Ngọc Hoa nhíu mày hỏi:

- Vị này là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa giới thiệu Thạch Giác với ba thiếu niên rồi hỏi:

- Hoa đệ tìm ta có chuyện gì?

- Lệnh sư huynh nhắn đại ca mau đến Tùng Vân Sơn Trang.

- Có chuyện gì vậy?

- Hồi Long Bang gửi thiệp mời võ lâm các phái tới đó để tham gia Quần ANh Đại Hội.

- Quần ANh Đại Hội? Tại sao chúng lại chọn Tùng Vân Sơn Trang chứ?

- Trong thiệp viết rằng Tùng Vân Sơn Trang là tổng đàn mới của Hồi Long Bang.

Lâm Đoàn Nghĩa sực hiểu ra nói:

- Như vậy là Long Tự Thập Tam Tôn nay biến thành Hồi Long Bang rồi đâu còn là của Khâu Tam Uý nữa? Tất lại là một âm mưu gì đó để tàn hại võ lâm đây.

Thạch Giác hỏi:

- Nghĩa đệ có đi không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Đương nhiên là phải đi rồi, nay Long Tự Thập Tam Tôn đã lộ mặt, thắng hay bại gì cũng phải quyết tử một trận làm sao lại không đi?

Lại nhìn Khâu Ngọc Hoa hỏi:

- Gia sư huynh đang ở Côn Minh sao?

Khâu Ngọc Hoa gật đầu:

- Phải huynh ấy đang tìm đại ca.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vậy thì chúng ta về Côn Minh rồi cùng đi với gia sư huynh.

Khâu Ngọc Hoa nói:

- Khỏi cần đi, lệnh sư huynh bảo sư huynh cứ đi trước kẻo không kịp cái đó để tiểu đệ báo cho. Hơn nửa bây giờ ở Côn Minh chẳng còn ai, hầu hết đã tới Tùng Vân Sơn Trang rồi.

- Quần Anh Đại Hội tổ chức lúc nào?

- Giờ thân ngày mùng chín tháng chín, các phái đã nhận được thiệp mời từ mấy ngày trước.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hôm nay đã là ngày mùng bốn như vậy chỉ còn năm ngày nữa chúng ta khởi hành ngay là vừa.

Khâu Ngọc Hoa nói:

- Hai vị đi trước tiểu đệ quay về Côn Minh báo với Phương sư huynh rồi đi sau cũng được.

Nói xong cùng hai vị sư huynh từ biệt Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác quay về trấn.

Thạch Giác tỏ ra lưỡng lự:

- Nhưng còn Phụng Anh ở Côn Minh ...

- Huynh đừng lo chị ấy biết tin Tùng Vân Sơn Trang bị Hồi Long Bang chiếm nhất định thế nào cũng quay về.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Dọc đường Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Hôm đó sau khi tiểu đệ tỉnh dậy thấy Thạch sư thúc và Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng tiền bối bị Quỷ Quốc Thập Hùng sát hại, tìm mãi cũng không thấy Thạch huynh đâu cứ tưởng rằng huynh cũng gặp độc thủ của chúng.

Thạch Giác bi phẫn nói:

- Ngươi bị ngất đi không lâu thì mấy tên Hồi Long Bang cùng với ba tên bịt mặt kéo tới, gia thúc thúc bảo ta đưa ngươi chạy đi nhưng bị một tên đánh bay xuống biển trọng thương ngất đi, được gia sư cứu tỉnh đưa về Đông Sơn thậm chí không biết thù nhân là ai. Ngươi vừa nói chúng là Quỷ Quốc Thập Hùng?

- Không sai.

- Làm sao ngươi thoát được?

- Tiểu đệ được sóng đánh lên bờ tỉnh lại tìm đến hiện trường thì thấy Thạch sư thúc và Hoa tiền bối đã bị ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng sát hại.

- Sao ngươi biết bọn đó là Quỷ Quốc Thập Hùng?

- Chính chúng thừa nhận sau đó bị tiểu đệ giết chết.

- Còn Hồi Long Bang?

- Lúc đó tiểu đệ chưa biết bọn sát nhân với Hồi Long Bang có quan hệ gì nhưng sau tìm được một số manh mối thì chúng đã dời tổng đàn đi đâu không rõ.

- Lệnh sư là Hàn Nho khách đúng không?

- Sao ngươi biết?

- Vừa rồi trong Duyệt Tân Lâu tiểu đệ nghe lão nhân kia nói ...

Chàng chợt hỏi:

- Lão nhân đó là Dã Tiên Kim Chung đúng không?

Thạch Giác gật đầu:

- Chính là lão quái vật đó.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi:

- Đại ca quen Anh thư lúc nào?

Thạch Giác nói:

- Anh thư của ngươi là đệ tử của Phi Kiếm Tiên Cơ bị Lĩnh Nam Song Ác đánh trọng thương, lúc ấy sư đồ chúng ta tình cớ đến Mang Sơn gặp được đánh chết hai tên ma đầu đó cứu thư thư ngươi khỏi bị chúng hãm hại. Nhưng Phi Kiếm tiền bối cũng không sống nổi, chôn cất sư phụ xong Phụng Anh tình nguyện làm thê tử của ta.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Nguyên là như thế ...

Đang đi chợt sau lưng có giọng quát:

- Đứng lại.

Nghe gọi Lâm Đoàn Nghĩa quay lại nhìn thấy hai lão nhân đang lao như bay tới gần.

Khi nhận ra đối phương mặt chàng bổng biến sắc.

Hai lão nhân đó không ai khác chính là sư đồ Ngũ Độc Tôn Giả và Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lần này thì nhất định lão ma kia biết quan hệ của mình với Mi Hồng, sẽ phiền phức đây.

Quả nhiên Ngũ Độc Tôn Giả vừa tới đã chặn trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa trừng mắt quát:

- Tiểu tặc hôm nay lão phu nhất định đánh chết ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa biết khó tránh rúng động, nếu cần phải động thủ chỉ ngại là có mặt Mi Cổ Thương ở đây, là nhạc phụ của chàng nhưng lại là đệ tử của Ngũ Độc Tôn Giả, tất không thể ra mắt ủng hộ chàng.

Nghe hỏi chàng bình tĩnh nói:

- Vì sao?

Ngũ Độc Tôn Giả gầm lên:

- Ngươi còn dám hỏi vì sao ư? Vì ngươi là giống bại hoại võ lâm hiếp sát nữ nhân vô số, cấu kết với Cửu U Quỷ Nữ làm hại tôn nhi của ta để đoạt vị hôn thê của nó, chừng ấy tội còn chưa đủ đáng chết ư?

- Nói rằng tại hạ là giống bại hoại võ lâm là do bị hàm oan ...

Ngũ Độc Tôn Giả ngắt lời nói:

- Không cần giảo biện, xem chưởng.

Đồng thời đưa chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa vận Cửu Dã Thần Công sẵn sàng nhưng chưa xuất thủ, nhảy lùi năm trượng tránh chiêu.

Nào ngờ Thạch Giác đứng gần đó nóng tiết vung chưởng ra đnáh lại.

- Bình.

Thạch Giác bị bật lùi ba bước nhưng Ngũ Độc Tôn Giả cũng bị đẩy lùi một bước ngạc nhiên nói:

- Thôi Tâm Chưởng ngươi là đồ đệ của Hàn Nho lão ma?

- Không sai, ta là truyền nhân của Hàn Nho khách lão nhân gia, lão nhi ngươi làm gì mà hùng hổ thế?

Thời gian tính ngang tàng nhưng Ngũ Độc Tôn Giả xưa nay ai dám gọi là lão nhi? Liền rít lên:

- Tiểu tử niệm tình Hàn Nho lão ma trước đây giao tình với lão phu không nhạt nên tha không giáo huấn ngươi.

Lại nhìn sang Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Phấn Diện Độc Lang mau nộp mạng.

Mi Cổ Thương nói:

- Sư phụ để hắn nói xem bị hàm oan thế nào ...

- Ngươi còn bênh hắn?

Mi Cổ Thương nhã nhặn đáp:

- Không phải nhưng chúng ta hành động đường đường chính chính muốn giết hắn cũng nghe đầu đuôi ...

Lâm Đoàn Nghĩa thừa cơ lên tiếng:

- Tại hạ có một thứ có thể chứng minh sự thanh bạch của mình.

Mi Cổ Thương hỏi:

- Thứ gì?

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra tấm lệnh bài được Lạc Thiên Hoa tặng.

Ngũ Độc Tôn Giả trừng mắt hỏi:

- Ngươi lấy lệnh bài này ở đâu?

- Tại hạ được Lạc Thiên Hoa tiền bối tặng.

- Ta không tin, chẳng lẽ ngươi giết Lạc lão đệ cướp lấy lệnh bài? Nhưng bản lĩnh của ngươi thì đủ làm việc đó nhất định là ngươi lấy trộm.

Thạch Giác quát:

- Lão thất phu nói bậy.

Mi Cổ Thương lên giọng dàn hoà:

- Lâm thiếu hiệp nói xem làm sao mà có lệnh bài của Hổ Tôn?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sau khi quần hùng đến Vô Lượng Sơn đoạt bảo bị Long Tự Thập Tam Tôn và Ngạo La Bảo hãm hại thương vong vô số, Hoả Linh Quan còn phóng hoả đốt rừng vãn bối trở lại đó để tìm vị Tống Tử Thuỷ được mình cứu ...

Mi Cổ Thương ngắt lời:

- Thế nào? Tống Tử Thuỷ cũng tới Vô Lượng Sơn hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Vâng.

Mi Cổ Thương ngạc nhiên nói:

- Vì sao Tống Công Đạt lão bá lại nói là Tử Thuỷ mất tích chứ? Ngươi thấy Tống huynh trong tình cảnh thế nào?

- Vị đó bị câm không nói được bịt mặt nhập vào trong trận của Long Tự Thập Tam Tôn ...

- Tống huynh bị người của Long Tự Thập Tam Tôn hãm hại sao?

- Lạc Thiên Hoa tiền bối đoán rằng trong Ác Hổ Tôn có nội gián, khống chế Tống Tử Thuỷ tiền bối rồi cho uống độc dược nên bị câm ...

Mi Cổ Thương lại hỏi:

- Ngươi gặp Lạc Thiên Hoa lão bá ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại sự việc diễn ra ở Vô Lượng Sơn.

Mi Cổ Thương nghe xong thở dài nói:

- Lần ấy hai vị Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại tiền bối đến Hổ Tôn để kích chúng ta đối địch với Long Tự Thập Tam Tôn, tuy Hổ Tôn và Long tôn từ lâu không giao hảo với nhau nhưng trước đây có cam kết không xâm phạm. Hổ Tôn biết trước tin tức này nên thống nhất với nhau thác cớ bế quan không tiếp hai vị tiền bối. Không ngờ chúng dám mua chuộc phản đồ làm hại Tống huynh ...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Theo vãn bối được biết thì hôm đó có không ít người của Hổ Tôn chịu sự chỉ huy của Long Tự Thập Tam Tôn tàn sát người của võ lâm.

Chính lúc ấy có mấy chục nhân ảnh từ hướng Côn Minh lao tới như bay.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại nhìn thấy người đi đầu chính là Độ Kiếm Thanh và Mã Mỹ Trân cùng bọn thiếu niên nam nữ.

Phía sau còn một đám đông làm bụi đường cuốn mù mịt trong đó có một chiếc kiệu có lộng vàng và cờ phướng trông rất khí phái. Lâm Đoàn Nghĩa chắc lần này có cả Cửu U Quỷ Mẫu.

Chàng thầm nghĩ:

- Lần này có Độ Kiếm Thanh ở đây nhất định Ngũ Độc Tôn Giả càng giận sẽ hạ thủ với mình. Người của Ngạo La Bảo hùng hậu như thế chỉ e tình hình hôm nay lành ít dữ nhiều ...

Vừa đến hiện trường Độ Kiếm Thanh chỉ lạnh nhạt chào Ngũ Độc Tôn Giả:

- Gia gia.

Rồi không thèm để ý gì đến Mi Cổ Thương hắn lao trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Phấn Diện Độc Lang hôm nay thì ngươi đừng hòng thoát.

Lâm Đoàn Nghĩa chẳng thèm coi hắn vào đâu chỉ đề phòng Ngũ Độc Tôn Giả nhưng thấy thái độ của hắn chàng chợt nghĩ đến cảnh tượng lúc ở Vô Lượng Sơn, nghĩ thầm:

- Biết đâu nhờ có bọn này mà giữa mình và Ngũ Độc Tôn Giả giải được xung đột cũng nên.

Liền nhìn Mã Mỹ Trân nói:

- Dâm nữ trước khi ta tra rõ tội chứng của Cửu U Quỷ Mẫu làm hại thiếu gia còn chưa động đến Ngạo La Bảo vì sao?

Hôm qua lão đã gặp Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, mới biết rõ sự thật, tuy theo sư phụ tìm gặp Lâm Đoàn Nghĩa để trừng trị nhưng thực tình lão muốn nhân cơ hội này hoà giải hai người để tránh cho mình khó xử.

Ngũ Độc Tôn Giả quát lên:

- Tiện tỳ ngươi làm hại bao nhiêu đệ tử của Hổ Tôn làm chúng mê muội, nếu không chịu giải độc cho chúng lão phu sẽ đánh nát thây ngươi.

Độ Kiếm Thanh nói:

- Gia gia nói thế sai rồi, chúng tôi đã đến tuổi trưởng thành tất phải tự lập nghiệp cho mình đâu phải lỗi cô ấy?

Ngũ Độc Tôn Giả quát lên:

- Câm miệng.

Vừa lúc ấy thì Cửu U Quỷ Mẫu cùng Tuyết Phong Tam Lão và hơn trăm cao thủ Ngạo La Bảo rầm rộ tiến tới vây chặt lấy mấy người.

Cửu U Quỷ Mẫu xuống kiệu có bọn tỳ nữ tuỳ hành đến trước mặt Ngũ Độc Tôn Giả cười nói:

- Không ngờ hôm nay có Tôn Giả ở đây thật là hạnh ngộ.

Ngũ Độc Tôn Giả lạnh lùng đáp:

- Lâu nay Hổ Tôn và Ngạo La Bảo không xâm phạm lẫn nhau vì sao Thánh Mẫu làm ngơ cho môn nhân đệ tử hãm hại người của chúng ta?

Cửu U Quỷ Mẫu cười đáp:

- Trong Ngạo La Bảo không câu thúc việc dựng vợ gã chồng. Chuyện hôn nhân do đôi bên nam nữ tình nguyện làm sao Tôn Giả trách chúng ta được?

Ngũ Độc Tôn Giả hừ một tiếng nói:

- Nhưng yêu nữ kia bắt cóc tôn nhi của lão phu ...

Độ Kiếm Thanh vội nói:

- Gia gia không phải thế chính Kiếm Thanh tình nguyện ...

- Câm miệng.

Ngũ Độc Tôn Giả quát lên rồi lao tới vung tay tát bốp vào giữa mặt tôn nhi của mình.

Tên này bị trúng một chưởng không nhẹ, máu mồm máu mũi ộc ra được Ban Hổ Lư Thiên Lý dìu lùi lại, còn hậm hực nói:

- Lão quỷ ...

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ Tôn Giả muốn gây xung đột giữa hai phái chúng ta?

Ngũ Độc Tôn Giả hừ một tiếng đáp:

- Việc tôn nữ ngươi bắt người có nhân chứng lão phu đương nhiên phải trừng trị.

- Nhân chứng đâu?

Ngũ Độc Tôn Giả chỉ vào Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chính là thiếu niên này.

Cửu U Quỷ Mẫu nói:

- Hắn là Phấn Diện Độc Lang tội đồ của võ lâm, hành vi đồi bại ai ai cũng biết chính bổn Thánh Mẫu hôm nay hưng sư động chúng tới đây cũng nhằm mục đích trừng trị hắn.

Lúc này Tuyết Phong Tam Lão đã bố trí hơn trăm cao thủ thành thế trận dày đặc vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác và sư đồ Ngũ Độc Tôn Giả vào giữa.

Cửu U Quỷ Mẫu quay lại ngồi vào kiệu nói:

- Tôn Giả xin nhị vị đứng lùi qua một bên để bổn phái bắt Phấn Diện Độc Lang.

Ngũ Độc Tôn Giả thấy lực lượng đối phương quá hùng hậu hơn nữa lão chẳng có cảm tình gì với Lâm Đoàn Nghĩa nên mặc dù bất bình trước thái độ của Cửu U Quỷ Mẫu vẫn đứng lùi ra ngoài trận.

Mi Cổ Thương tuy có ý trợ giúp Lâm Đoàn Nghĩa nhưng thấy sư phụ lùi ra lão cũng không có lý do gì ở lại đành lùi theo chờ xem diễn biến thế nào rồi sẽ tính.

Lâm Đoàn Nghĩa không hy vọng gì hai nhân vật đó sẽ trợ giúp, chỉ cần họ không đối nghịch với mình là đủ.

Cửu U Quỷ Mẫu trừng mắt nhìn Thạch Giác nói:

- Tiểu tử kia là ai? Vì sao ngươi đi cùng Phấn Diện Độc Lang?

Thạch Giác thản nhiên đáp:

- Là tổ sư ngươi.

Cửu U Quỷ Mẫu tưởng là mình nghe nhầm hỏi lại:

- Ngươi nói gì?

Mã Minh Tích nghe rõ nên rít` lên:

- Tiểu tử muốn chết, Kiếm Thanh giết hắn cho ta.

Độ Kiếm Thanh lập tức xông ra quát:

- Tên quái vật kia sao dám vô lễ với Thánh Mẫu?

Thạch Giác không nói tiếng nào vung chưởng đánh ngay.

Độ Kiếm Thanh liền đưa hưởng chưởng ra nghênh tiếp.

Chỉ nghe bình một tiếng như sét Độ Kiếm Thanh bị đánh tung lên không như bao hàng miệng rú lên ộc một vòi huyết tiễn.

Mã Mỹ Trân la một tiếng thất thanh tung mình lên đỡ lấy.

Cửu U Quỷ Mẫu nhíu mày hỏi:

- Thôi Tâm Chưởng? Hàn Nho lão quái là gì của ngươi?

Thạch Giác vẫn trầm tĩnh nói - Là sư thái tổ của ngươi.

Cửu U Quỷ Mẫu thét lên:

- Phát động trận thức vây lấy hai tên đó cho đến khi chúng khô huyết kiệt tuỷ mới thôi.

Vòng vây cả trăm cao thủ bắt đầu phát động biến thành hàng ngàn nhân ảnh chập chờn múa lượn khi gần khi xa, lúc cao lúc thấp trong làn khói mờ ảo.

Lâm Đoàn Nghĩa cố trấn định nói:

- Thạch huynh cẩn thận, cốt sao chúng ta đừng rời nhau. Tiểu đệ có biết trận thức này hãy làm theo lời tiểu đệ là được.

Hai người rút kiếm cầm tay dựa lưng vào nhau, công lực vận lên cực hạn sẳn sàng xuất thủ.

Trong làn khói chợt ngửi thấy mùi hương.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên:

- Thạch huynh mau phá vây thoát ra, hãy theo tiểu đệ.

Hai bóng người lao vút ra.

Tiếng Cửu U Quỷ Mẫu cười vang giữa loạn trận:

- Các ngươi đã bị vây giữa Thiên Môn Trận lại còn Thiên Tầng Lam Chướng khống chế nữa, chỉ sau một khắc là nội lực tiết hết đừng hòng ra thoát.

Lâm Đoàn Nghĩa đi trước mở đường thanh Gia Mộc Kiếm vung lên tới đâu tiếng la thảm nổi lên tới đó nhưng bị Tuyết Phong Tam Lão hợp lực với mấy lão nhân dùng chưởng đánh bật trở vào trận.

Lâm Đoàn Nghĩa dẫn Thạch Giác thoát ra nhưng theo hướng ngược lại nhưng vẫn nghe tiếng Mã Minh Tích trước mặt:

- Tiểu tử đừng cố gắng vô ích, thúc thủ chịu trói đi. Ngươi có chạy cửa nào thì vẫn đụng cửa 'khuyết' của lão phu thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa rút ra mười mũi Gia Mộc tiễn chuyên Gia Mộc Kiếm sang tay trái xông ra lần nữa.

Thấp thoáng bóng Mã Minh Tích trong màn vân vụ quát:

- Tiểu tử nộp mạng.

Mười mũi Gia Mộc tiễn xé gió bay đi ...

Tiếng rú nổi lên nghe kinh tâm động phách. Mã Minh Thạch hai lão nhân và mấy tên thủ hạ trúng phải Gia Mộc tiễn ngã gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác thừa cơ ra sức truy sát.

Gia Mộc Kiếm quả là thần binh lợi khí kiếm vung lên tới đâu là tiếng người rú tới đó không ai đương nổi.

Mi Cổ Thương đứng ngoài cất tiếng than:

- Minh Vương kiếm pháp quả lợi hại, chỉ e trong khắp giang hồ không tìm được địch thủ ...

Ngũ Độc Tôn Giả lắc đầu nói:

- Cái đó còn chưa hẳn, nghe nói Cửu U Quỷ Mẫu có Ngọc Như Ý, đó là vật duy nhất có thể khắc chế được Gia Mộc Kiếm ...

Thạch Giác cũng tỏ thần uy tay chưởng tay kiếm tấn công như vũ bão.

Hai người tả xung hữu đột đã sắp ra tới cửa trận ...

Chợt nghe Cửu U Quỷ Mẫu quát lên:

- Tiểu tử lùi lại.

tiếp đó một vật sáng lấp loáng bay thẳng vào giữa vùng kiếm quang của Lâm Đoàn Nghĩa ...

Chỉ nghe choang một tiếng thanh Gia Mộc Kiếm thoát khỏi tay chàng bay vút vào khoảng k.

Mã Minh Tích quát lên:

- Phát chưởng.

Mấy chục người nhất loạt phát chưởng đẩy bật Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác vào giữa trận như trước.

Mi Cổ Thương lo lắng nói:

- Sư phụ có cần trợ giúp hắn một tay không?

Ngũ Độc Tôn Giả thở dài nói:

- Chúng ta có xông vào trận cũng vô ích thôi không cứu nổi đâu.

- Nếu không thì nhất định Lâm Đoàn Nghĩa sẽ bị giết ...

Ngũ Độc Tôn Giả thản nhiên đáp:

- Cái đó thì liên quan gì đến chúng ta chứ? Chính vì hắn mà Thanh nhi bị hại ...

Mi Cổ Thương không tranh luận nữa định xông vào thì chợt nghe trên vang lên một tiếng hú, rồi một nhân ảnh lao tới bắt lấy Gia Mộc Kiếm và Ngọc Như Ý đang bị hút chặt vào nhau.

Người đó dùng viên Ngọc Như Ý phất lên mấy lần lập tức vân vụ tan đi Thiên Tầng Lam Chướng mất hết hiệu lực.

Một người đáp xuống giữa trận đứng bên Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác.

Đó là trung niên văn sĩ dáng người cao dong dỏng toát ra vẻ nho phong không giống chút nào với một cao thủ võ lâm.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên:

- Thông Đạt Thư Sinh tiền bối ... sư phụ ...

Rồi quỳ xuống tham bái.

Trung niên văn sĩ giao Gia Mộc Kiếm cho chàng nói:

- Hài tử đứng lên đi, nếu luyện Gia Mộc Kiếm đến bảy tám thành công lực thì Ngọc Như Ý có làm gì được chứ?

Cửu U Quỷ Mẫu run giọng nói:

- Phương Bất Bình?

Khuôn mặt kiều diễm của bà ta chợt tái nhăn nhúm lại rất khó nhìn, vừa kinh hoàng vừa phẫn hận hết đỏ bừng lại tái xám như gan lợn.

Thạch Giác ngơ ngác hết nhìn trung niên văn sĩ lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Mấy người này có điên không đây? Phương Bất Bình đã chết từ lâu mà nếu có sống cũng đã gần trăm tuổi, ngay đến sư phụ ta bối phận cũng không bằng, vị này chỉ đáng làm tôn nhi của lão thôi sao lại gọi là Phương Bất Bình?

Tuy nghĩ vậy nhưng y không dám hỏi, chỉ chăm chú nhìn xem diễn biến.

Trung niên văn sĩ đáp:

- Không sai.

Rồi cao giọng một chút:

- Mã Vô Song, ngươi chắc biết nhất định sẽ có ngày này mà?

Cửu U Quỷ Mẫu trấn tĩnh lại nói:

- Ta không ngờ giống bại hoại võ lâm như ngươi mà còn có thể xuất hiện trước mặt đồng đạo võ lâm ...

Phương Bất Bình chợt quát lên:

- Câm miệng, loại dâm nữ độc hơn rắn rết, giết phụ sát mẫu bất chấp thủ đoạn, lén học Tuyệt Âm Thủ không nhưng bản thân ngươi tàn hại không biết bao nhiêu người trong võ lâm mà còn truyền cho thuộc hạ để làm điều thương thiên hại lý khắp giang hồ, làm cho không biết bao nhiêu người chịu cảnh oan khuất như ta không dám nhìn mặt võ lâm đồng đạo ...

Bây giờ Lâm Đoàn Nghĩa không còn nghi ngờ gì về tội ác của Cửu U Quỷ Mẫu và người của Hàn Sơn phái nữa đến bên Phương Bất Bình nói:

- Sư phụ để đồ nhi trừng trị yêu phụ này.

Phương Bất Bình gật đầu.

Mã Minh Tích chợt quát lên:

- Phát động trận.

Lệnh vừa phát vòng người lập tức chuyển động.

Phương Bất Bình cười nói:

- Chút Thiên Môn Trận kém cõi này thì làm gì được ai chứ?

Dứt lời thi triển Hồi Vân Bộ xuất hiện ở ba hướng khác nhau phát ra ba chưởng.

Ba cao thủ đứng ở chủ trận bị đánh bật ra xa mấy trượng Thiên Môn Trận lập tức bị đình chỉ.

Phương Bất Bình trở lại vị trí cũ nhìn Cửu U Quỷ Mẫu nói:

- Dâm nữ, bây giờ đã đến lúc ngươi đền tội cho những hành động độc ác của mình trong mấy chục năm Qua.

Cửu U Quỷ Mẫu cười nhạt nói:

- Phương Bất Bình ngươi quan hệ với nhi nữ thân sanh của mình Phương Mạnh Quân là có thật, chuyện đó trên giang hồ ai cũng biết

không có chứng cớ gì là ta dùng Tuyệt Âm Thủ hại nó. Còn việc sát hại phụ mẫu là ngươi tự dựng ra để ngậm máu phu người ...

Vừa lúc đó có người nói vọng đến:

- Ta có chứng cứ.

Mọi người nhìn lại thấy một người lướt như bay tới hiện trường.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 49: Ác giả ác báo

Người vừa xuất hiện là một trung niên thiếu phụ rất xinh đẹp khuôn mặt giống hệt Cửu U Quỷ Mẫu Mã Vô Song.

Cửu U Quỷ Mẫu kinh hãi thốt lên:

- Mã Vô Ưng lại là ngươi ...

Lâm Đoàn Nghĩa đã nhận ra trung niên thiếu phụ là Lãnh Diện bà bà Mã Vô Ưng trước đây đã từng xuất hiện ở Vô Lượng Sơn.

Mã Vô Ưng mặt lạnh như tiền đáp:

- Không sai hôm nay ta tới đây để vạch mặt ngươi.

Cửu U Quỷ Mẫu mặt xanh như tàu lá nói:

- Ngươi dám?

- Cớ gì mà không dám? Ta biết mình nói ra điều này kể từ nay không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa nhưng ta phải làm một việc kinh khủng nhất nếu không Mã gia sẽ bị muôn đời nguyền rủa.

Phương Bất Bình đến gần bà ta nhẹ giọng nói:

- Ưng muội ...

Mã Vô Ưng ngắt lời:

- Không Vô Ưng không thể sống mãi như thế này được không thể báo thù ... lẽ ra dâm phụ kia phải tự kết liễu đời mình, có như thế sẽ không xảy ra sự kiện bi thảm ngày hôm nay.

Bà ta phóng ánh mắt như hai tia lửa nhìn Cửu U Quỷ Mẫu rít lên:

- Mã Vô Song không những ngươi hại phụ mẫu thân sinh ra mình bởi vì họ đã phát hiện ra hành vi đồi bại của ngươi và cấm đoán, mà ngay chính đệ đệ của chúng ta cũng chết vì sỉ nhục và hổ thẹn. Tại sao ngươi không lấy họ khác của bất cứ kẻ nào trong số hàng trăm tên chung đụng với ngươi mà vẫn trơ tráo lấy họ Mã? Kết quả là gì? Ba hài tử bất hạnh do ngươi sinh ra đã không có lấy một nhi tử đó là điều tất yếu vì hành vi loạn luân của ngươi.

Họ Mã vì thế mà phải tuyệt tự.

Nghe những lời này ngoài Phương Bất Bình chừng như đã biết tất cả những người khác mặt đều biến sắc.

Mã Minh Tích mặt đỏ bừng rồi tái xám như gan lợn.

Ngũ Độc Tôn Giả nói:

- Không ngờ dâm phụ kia lại tồi bại đến mức đó.

Mã Mỹ Trân lao tới Mã Vô Ưng quát:

- Ác phụ nộp mạng.

Mã Vô Ưng cười nhạt nói:

- Nghiệt chủng để làm gì?

Dứt lời phất tay.

Mã Mỹ Trân bị cuốn lên không mười mấy trượng miệng phun một vòi tiễn huyết.

Mã Vô Ưng nhìn Cửu U Quỷ Mẫu rồi lướt mắt sang nhìn Mã Minh Tích nói:

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

Cửu U Quỷ Mẫu và Mã Minh Tích cùng vung chưởng nhằm thiên linh cái mình đánh xuống.

- Bộp.

- Bộp.

Hai mẫu tử tự đánh vào đầu mình vỡ tan máu bắn tung toé.

Mã Vô Ưng cười lên một tràng điên dại rồi cũng vung chưởng bổ xuống đỉnh đầu mình.

Từ xa có một nhân ảnh bổ tới thảm thiết kêu lên:

- Sư phụ ...

Người đó chính là Khâu Ngọc Anh.

Nhưng nàng đã không kịp cứu sư phụ mình, khi vừa tới cũng là lúc Mã Vô Ưng ngã gục xuống.

Khâu Ngọc Anh bổ xuống bên sư phụ nhưng bỗng nghe một giọng nói trầm tĩnh sau lưng:

- Cô nương hãy đưa lệnh sư về chăm sóc đi, tính mạng bà ấy không sao nhưng chỉ sợ ...

Bấy giờ Khâu Ngọc Anh mới nhận ra sư phụ chỉ bị điểm hôn huyệt ngước lên nhìn Phương Bất Bình hỏi:

- Tiền bối nói sư phụ làm sao?

Phương Bất Bình thở dài nói:

- Ta e rằng tâm thần của lệnh sư đã trở nên điên loạn mất rồi ... âu đó cũng là một sự giải thoát ...

Khâu Ngọc Anh hành một lễ nói:

- Đa tạ Phương tiền bối đã cứu ân sư.

- Không có gì, cô nương hãy đưa lệnh sư về Phụ Long Đàm tĩnh dưỡng một thời gian sáu đó quả thực nếu lệnh sư bị điên thì hãy đến tìm gặp Tĩnh Huyền Cư Sĩ ở Hoa Sơn mà cầu một viên Tán Phong đan. Loại đó có thể làm lệnh sư bình tĩnh lại nhưng mất đi trí nhớ, có lẽ đó là kết cục tốt nhất.

- Đa tạ tiền bối đã chỉ dạy.

Lâm Đoàn Nghĩa liền đến gần:

- Anh muội hãy để huynh giúp một tay đưa lệnh sư về.

Khâu Ngọc Anh hỏi:

- Huynh định đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa ngập ngừng đáp:

- Ta định tới Tùng Vân Sơn Trang nhưng ...

Khâu Ngọc Anh à một tiếng nói:

- Phải rồi, chính gia sư cũng đang định tới đó. Nay Hồi Long Bang đã chiếm sơn trang của huynh làm sao không đến được?

Phương Bất Bình chợt nói:

- Nghĩa nhi ngươi không thể đến trễ được, ta sẽ thay ngươi giúp Khâu cô nương đưa sư phụ cô ta về.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư phụ không tới đó sao?

- Không ta định về Kình Sa đảo.

Lâm Đoàn Nghĩa tần ngần nói:

- Nhưng ở Tùng Vân Sơn Trang tuy danh nghĩa là Hồi Long Bang nhưng thực chất là Long Tự Thập Tam Tôn, chỉ sợ ...

Giọng Phương Bất Bình trách móc:

- Thế nào? Ngươi sợ không thắng nổi cừu nhân à?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt nói:

- Không phải thế.

- Vậy thì đi đi đó là việc của ngươi.

Ông ta dừng một lát nói thêm:

- Hãy tự tin vào mình hơn nữa còn có sư huynh muội ngươi ở đó nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Đệ tử tuân lệnh.

Phương Bất Bình nói:

- Còn việc này nữa ...

- Sư phụ việc gì vậy?

- Ngươi còn nhờ lần Nhàn Vân cô nương bị trúng Tuyệt Âm Thủ chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Dạ ...

- Ngươi đã xem được thủ pháp giải huyệt chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa ngượng nghịu lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy thì hãy nhớ chỉ cần đồng thời điểm hai huyệt Nhu Quan và Trung Cực là sẽ giải được, hãy phổ biến cho nói người cùng biết để Tuyệt Âm Thủ không còn hại ai được nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Đệ tử nhớ rồi.

- Vậy thì tốt ngươi đi đi.

Khâu Ngọc Anh chợt nói:

- Nghĩa ca, xong vệc ở Tùng Vân Sơn Trang hãy tới Phục Long Đàm muội có việc rất quan trọng cần nói với huynh.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Huynh nhất định sẽ đến.

Chàng cùng Thạch Giác từ biệt Phương Bất Bình Ngũ Độc Tôn Giả và Mi Cổ Thương rồi thi triển thân pháp lao về hướng tây.

Lúc đó người của Hàn Sơn phái mới thu nhặt những người bị giết đem chôn cất.

Ngũ Độc Tôn Giả nhìn Độ Kiếm Thanh quát:

- Cẩu tử bây giờ ngươi chịu theo ta hồi sơn chưa?

Độ Kiếm Thanh liếc nhìn thi thể Mã Mỹ Trân cúi đầu không đáp.

Mi Cổ Thương nói:

- Sư phụ hãy đưa chúng hồi sơn trừng trị đệ tử đến Tùng Vân Sơn Trang xem tình hình thế nào ...

Ngũ Độc Tôn Giả gật đầu dẫn Độ Kiếm Thanh và mấy tên đệ tử Hổ Tôn quay lại đường cũ.

oo Tối hôm sau hai huynh đệ tới Nam Trịnh ghé lại nghỉ.

Ở đây chỉ còn cách Tùng Vân Sơn Trang hơn ba trăm dặm, chỉ một ngày đường nữa là tới mà còn ba ngày nữa mới đến kỳ hạn trong khi huynh muội Phương Thông và các bằng hữu còn chưa đến nên không có gì phải vội vàng.

Nam Trịnh là một trấn lớn dân cư đông đúc, việc làm ăn buôn bán rất phát đạt nên tửu lâu kỹ viện quán xá nhan nhản khắp nơi.

Sắp tới ngày mùng chín tháng chín hầu hết các phái trong giang hồ đều được nhận thiệp mời nên các nhân vật võ lâm đổ về Tùng Vân Sơn Trang vì thế trong mấy ngày đó những khách điếm ở Nam Trịnh đều đầy khách.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác tìm vào một khách điếm nhỏ gọi là Trúc Anh lão điếm.

Tên điếm không có gì khoa trương chỉ có vài chục phòng trọ dân dã với giá phải chăng, đồ ăn thức uống cũng vào hạng tầm tầm không có gì đặc biệt.

Trong bữa ăn thực khách bàn tán về Quần Anh Đại Hội qua đó Lâm Đoàn Nghĩa biết được phần lớn cao thủ các phái do áp lực mà phải tới Tùng Vân Sơn Trang.

Ở bàn giữa câu chuyện sôi nổi hơn cả.

Một trung niên hán tử nói:

- Hồi Long Bang xưa nay không phải là bang phái lớn có tiếng tăm gì đáng kể huynh đệ không hiểu vì sao Khâu Tam Uý dám qua mặt cửu đại môn phái tổ chức Quần Anh Đại Hội, lại có nhiều nhân vật tham gia như vậy chứ?

Một lão nhân bận thanh bào chừng sáu mươi tuổi đầu tóc hoa râm đáp:

- Chắc vì lâu ngày không rời khỏi Quân Sơn nên Khương đại hiệp chưa hiểu đó thôi! .

Lúc đầu thế lực của Hồi Long Bang không đáng kể, Khâu Tam Úy võ công chỉ vào hàng nhị lưu thôi. Nhưng gần đây hắn cấu kết với một số nhân vật rất lợi hại ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lão nhân nói mới biết trung niên hán tử chính là Khương Trung Lương, lão đại trong Quân Sơn Tam Hữu.

Lão nhân khác bận hoàng y hỏi:

- Hoa Hạ Bảo cách Vương Ca Trang chỉ vài trăm dặm, chắc Phùng Bảo chủ biết rỏ nội tình?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thì ra lão nhân này là Phùng Nhất Khôi. Bảo chủ Hoa Hạ Bảo nổi danh là "Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo" gồm Hưng Long Giáo, Thất Tinh Trang, Khổng Gia Trang, Hoa Hạ Bảo, Dương Sơn Bảo và Lôi Phong Bảo, rất thịnh danh trong giang hồ, chỉ đứng sau Cửu Đại môn phái.

Phùng Nhất Khôi đáp:

- Tuy bổn bảo chỉ cách Vương Ca Trang hai trăm dặm nhưng xưa nay huynh đệ không đi lại gì với Hồi Long Bang, hơn nữa Khâu Tam Úy hành sự rất ẩn mật, Tổng đàn của hắn kín cổng cao tường, người trong giang hồ coi đó là long đầm huyệt hổ.

Khương Trung Lương lại hỏi:

- Không biết vì sao Tổng đàn của Hồi Long Bang đang ở Vương Ca Trang đột nhiên lại chuyển về Tùng Vân Sơn Trang chứ?

Phùng Nhất Khôi nói:

- Thực ra Tổng đàn của Hồi Long Bang ở Vương Ca Trang chỉ là nơi ở tạm thời, làm sao mà sánh được với Tùng Vân Sơn Trang địa thế rồng chầu hổ phục, từ lâu đã rất có danh tiếng trong giang hồ?

- Nhưng Khâu Tam Úy có quan hệ gì với "Kim Đao" Lâm lão Trang chủ chứ?

- "Kim Đao" Lâm Vỹ không có quan hệ gì với Khâu Tam Úy nhưng nhi tử lão ta Lâm Đoàn Nghĩa thì có!

Khương Trung Lương kinh ngạc hỏi:

- Phùng Bảo chủ định nói là Lâm Đoàn Nghĩa, truyền nhân của Phương Bất Bình đúng không?

- Không sai!

- Hắn có quan hệ gì với Hồi Long Bang?

Phùng Nhất Khôi thấp giọng:

- Nghe nói hắn bây giờ là nhân vật đầu não nhưng giấu mặt trong Hồi Long Bang. Nhất định "Quần Anh Đại Hội" lần này hắn sẽ thách đấu với tất cả quần hùng, sau đó công khai thân phận, bức võ lâm phải quy phục!

Lâm Đoàn Nghĩa sững sốt nghĩ thầm:

- Làm sao lại còn có tin đồn đáng sợ như vậy nữa chứ? Ai đã dựng nên những tin tức đó?

Khương Trung Lương nói:

- Hình như Phương Bất Bình tuy tính tình cổ quái nhưng lão ta vẫn được coi là nhân vật chính đạo, sao lại cho phép đồ đệ hành động bạo nghịch như thế?

Lại nghe Phùng Nhất Khôi cười nói:

- Phương Bất Bình sáu mươi năm nay bặt tích, có lẽ đã quy tiên từ lâu, làm sao còn quản giáo được đệ tử? Ngươi không nghe danh "Phấn Diện Độc Lang" mấy tháng qua gây bao nhiêu vụ huyết án và hiếp sát khắp võ lâm hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa định lên tiếng chất vấn thì chợt thấy một vật bay tới rơi xuống trước mặt mình, nhận đó là một mảnh giấy được vo tròn lại.

Nhìn trong đám thực khách có mấy chục người nhưng không nhận thấy ai có vẻ khả nghi, chàng đành cầm lấy nhặt lên xem.

Trong giấy viết rằng:

"Tuyệt đối không được để lộ thân phận mình! Một khắc nữa hãy tới Quan Đế Miếu phía bắc thành cách ba dặm, có việc rất quan trọng. Nhưng hãy nhớ hóa trang thật cẩn thận".

Không có chữ ký, nhưng xem qua nét chữ thanh tú thì chừng như người viết ắt là nữ nhân.

Thạch Giác hỏi:

- Nghĩa đệ! Thứ gì vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa thấp giọng nói:

- Lát nữa đệ sẽ nói cho huynh biết!

Chàng nhận thấy có rất nhiều ánh mắt kín đáo nhìn mình, liền trả tiền rồi trở về phòng trọ.

Mới vào phòng, Thạch Giác đã sốt ruột hỏi:

- Nghĩa đệ! Ai viết thư gì cho ngươi vậy?

- Có người hẹn tiểu đệ đi ra khỏi thành.

- Ai?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Không biết! Nhưng chừng như đó là nữ nhân.

Thạch Giác trầm ngâm nói:

- Hay thư thư của ngươi?

- Chắc không phải. Nếu là Anh thư thì sao không gặp thẳng mà làm ra vẻ thần bí như vậy?

Thạch Giác trầm ngâm nói:

- Phải rồi! Nếu Phụng Anh thì tất phải đến gặp ta chứ? Không biết cô ta đã tới Tùng Sơn Vân Trang chưa?

Tới đó chợt hỏi:

- Ngươi tính thế nào? Có định đi không?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ rằng tuy làm ra vẻ bí ẩn nhưng xem ra người viết không có ý xấu, hình như muốn báo cho chàng một tin

tức gì đó, nếu không thì can gì phải bảo chàng hóa trang? Nhưng không biết đó có phải là là Phương Đạt không?

Chàng đưa mảnh giấy cho Thạch Giác đọc, xong nói:

- Đệ nhất định phải đi. Nếu đại ca đi thì cũng nên hóa trang một chút!

Thạch Giác đáp:

- Ta phải đi chứ? Nhưng chuyện hóa trang thì ta không thông thạo, và càng không muốn vẽ rồng vẽ rắn lên mặt, khó chịu lắm!

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Với thân hình to quá khổ và bộ mặt râu ria của anh ta thì hóa trang cũng vô ích. Hơn nữa Giác huynh cũng mới chỉ đi với mình vài hôm, không ai biết được đâu.

Thế là một mình chàng hóa trang rồi đóng cửa lại cẩn thận, tắt đèn rồi cùng Thạch Giác vượt tường đi ra phố.

Quan Đế Miếu tối om, không đèn lửa. Ánh trăng thượng huyền mờ nhạt chiếu lên tường miếu rêu phong đầy vẻ thê lương.

Hai người vừa đến trước cổng thì bên trong vang lên tiếng hỏi:

- Huynh đến rồi ư?

Lâm Đoàn Nghĩa liền nhận ra ngay thanh âm của Phương Đạt, liền hỏi:

- Muội đi một mình thôi sao?

- Không một mình thì có ai nữa?

- Thông sư huynh đâu?

- Huynh ấy đang theo dõi một số nhân vật khả nghi ở Côn Minh.

- Nhân vật nào?

Phương Đạt xẵng giọng:

- Sư huynh hỏi gì nhiều thế? Huynh cùng đi với ai vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Đó là vị anh rể của ta.

Một nhân ảnh nhảy qua tường miếu, chính là Phương Đạt, trên vai vẫn là đôi chim Anh vũ.

Nàng nhìn Thạch Giác bằng ánh mắt không hài lòng nhưng không nói gì.

Lâm Đoàn Nghĩa giới thiệu hai người xong, Phương Đạt nói ngay:

- Chúng ta đi thôi!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy?

Phương Đạt trả lời gọn:

- Đến Lôi Âm Tự!

- Chuyện gì ở đó vậy?

- Chúng ta cứ đi đã, dọc đường sẽ nói chuyện!

Thạch Giác thấy thái độ thiếu nữ thiếu hòa nhã như vậy trong lòng rất bất mãn nhưng cố nhịn.

Ba người lập tức rời Quan Đế Miếu băng đi.

Dọc đường Phương Đạt mới mở lời:

- Lâm huynh có nhớ vị Minh Hóa hòa thượng không?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vị chấp chưởng nam chi phái của Thiếu Lâm Tự mà chúng ta đã từng gặp ở Bạch Cẩu Cương chứ gì?

Phương Đạt gật đầu đáp:

- Không sai!

- Ông ta là trụ trì Lôi Âm Tự đúng không?

- Không sai!

- Cách đây bao xa?

- Chừng năm mươi dặm.

Thạch Giác không nhịn được, chen lời:

- Chuyện gì xảy ra ở đó vậy?

Phương Đạt lạnh nhạt trả lời:

- Tới đó sẽ biết!

Chừng như cảm thấy thái độ của mình không được lịch sự cho lắm, nàng bổ sung thêm một câu:

- Nhất định sẽ xảy ra chuyện rất náo nhiệt! Không biết chúng ta có tới kịp không ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Chuyện nghiêm trọng đến thế sao?

Phương Đạt gật đầu:

- Rất nghiêm trọng. Nếu chúng ta không đến kịp, chỉ e gần trăm môn hạ đệ tử của Lôi Âm Tự sẽ bị tuyệt diệt.

- Hung thủ là ai?

Phương Đạt cười nói:

- Không phải là sư huynh thì còn ai nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa liền hiểu ngay chính là kẻ giả mạo mình mấy tháng qua gây ra rất nhiều vụ tàn sát trong võ lâm.

Phương Đạt chợt hỏi:

- Huynh nghe thấy mấy người kia nói chuyện trong "Trúc Anh lão điếm" không?

Lâm Đoàn Nghĩa phẫn hận nói:

- Có nghe. Sư muội có biết ai dựng lên những tin tức đó không?

- Làm sao muội biết được? Nhưng chắc không ngoài bọn Hồi Long Bang. Huynh nên biết rằng chỉ cần nhận ra huynh, chúng nhất định kích động người trong giang hồ đối địch, khó mà đến được Tùng Vân Sơn Trang!

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghĩ đến chuyện xảy ra ở Duyệt Tân Lâu, hiểu rằng sư muội nói vậy rất có lý, gật đầu nói:

- Huynh sẽ cẩn thận.

Phương Đạt nói:

- Từ nay huynh phải cải trang, và nhất là hạn chế xuất hiện ở chỗ đông người, tránh đừng để phát hiện.

Tới đó ba người không nói gì nữa, thi triển tuyệt đỉnh khinh công lao như bay về hướng tây.

oo Mới đầu canh hai.

Trong Lôi Âm Tự đèn đuốc sáng trưng, trước miếu viện tụ tập gần một trăm người nhưng không nghe một âm thanh.

Minh Hóa Đại sư, trụ trì Lôi Âm Tự đồng thời cũng là chấp chưởng nam chi phái của Thiếu Lâm đứng đối diện với một thiếu niên trẻ tuổi, mình bận bạch y, diện mạo rất tuấn tú, nhưng trong ánh mắt thấp thoáng sát cơ.

Đứng bên cạnh Minh Hóa Đại sư có một lão nhân đã tám chín mươi tuổi nhưng vẫn rất tráng kiện.

Phía sau hai người còn có sáu vị trụ trì các ngôi chùa khác lân cận thuộc nam chi phái và bảy tám chục chúng tăng.

Còn sau lưng thiếu niên chỉ có bốn người bịt mặt nên không rỏ tuổi tác và diện mạo.

Thiếu niên chỉ vào mặt lão nhân đứng bên Minh Hóa Đại sư nói:

- Tống Công Đạt! Hôm trước ở Bạch Cẩu Cương ta có việc phải đi, mặt khác ta nể ngươi là gia gia của "Hồng Phong Nương Tử" nên tha cho khỏi chết chứ không phải sợ ngươi đâu. Vì sao ngươi cứ xen vào công việc của Lâm mỗ?

Thì ra lão nhân là Tống Công Đạt, Tôn chủ Phi Long phái thuộc Hổ Tôn.

Tống Công Đạt giằn giọng:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Ngươi là thứ bại loại võ lâm, giết người vô số, hiếp sát không biết bao nhiêu nữ nhân vô tội. Ngươi đã làm gì Hồng nhi?

Bạch y thiếu niên đáp:

- Cô ấy đã tình nguyện lấy ta, đương nhiên ở Tùng Vân Sơn Trang chứ ở đâu? Thiếu nữ đã tới tuổi trưởng thành có quyền tự lựa chọn người bạn trăm năm của mình, cho dù phụ mẫu hay tổ tông cũng không có quyền quá vấn!

Tống Công Đạt nghiến răng nói:

- Ngươi là kẻ cuồng dâm và hiếu sát, tội đồ của võ lâm, không ai tình nguyện lấy ngươi!

Lão phu hôm nay phải giết ngươi để trả thù cho Hồng nhi!

Dứt lời vung chưởng lên chực động thủ.

Minh Hóa Đại sư ngăn lại nói:

- Tống thí chủ! Bần nạp muốn hỏi Lâm thí chủ mấy câu.

Tống Công Đạt nói:

- Đối với hạng lang sói như hắn thì cần gì nhiều lời vô ích?

Tuy nói thế nhưng vẫn lùi lại.

Bạch y thiếu niên hỏi:

- Lão trọc ngươi có gì trăng trối thì nói đi!

Chúng tăng thấy hắn vô lễ như thế, người nào cũng lộ vẻ tức giận.

Minh Hóa Đại sư vẫn bình tĩnh nói:

- A Di Đà Phật! Xin thí chủ chớ nên xuất khẩu hại người! Hôm trước ở Bạch Cẩu Cương có người cho rằng thí chủ chỉ là người giả mạo Lâm Đoàn Nghĩa.

Bạch y thiếu niên thản nhiên đáp:

- Trong giang hồ có thể có nhiều Lâm Đoàn Nghĩa khác, nhưng Lâm mỗ không cần giả mạo ai cả!

- Thí chủ thực ra là ai?

Bạch y thiếu niên quát:

- Tên lừa trọc ngươi thật hồ đồ! Ta đường đường là Lâm Đoàn Nghĩa, sao còn hỏi lôi thôi mãi?

Minh Hóa gật đầu nói:

- A Di Đà Phật! Lão nạp lại xin hỏi, vì sao Tùng Vân Sơn Trang lại trở thành Tổng đàn của Hồi Long Bang?

Bạch y thiếu niên đáp:

- Là Tùng Vân Sơn Trang thì không thể tổ chức một môn phái là Hồi Long Bang được hay sao?

- Nhưng Hồi Long Bang là một môn phái đã có sẵn, Tổng đàn ở Vương Ca Trang. Như vậy là thí chủ đã đầu nhập vào làm môn hạ cho Khâu Tam Úy?

Bạch y thiếu niên ngạo nghễ đáp:

- Ai là môn hạ của ai thì chưa biết. Hiện tại Lâm mỗ vẫn là người đứng đầu Tùng Sơn Vân Trang.

- Thí chủ nói thế là Khâu Tam Úy không còn là Bang chủ Hồi Long Bang nữa?

- Tạm thời thì Khâu Bang chủ vẫn chấp chưởng Hồi Long Bang.

- Thí chủ muốn nói sau này mình sẽ trở thành Bang chủ?

- Cái đó còn chưa xác định. Sau này, khi Quần Anh Đại Hội tiến hành xong, chẳng những Hồi Long Bang sẽ thay đổi mà toàn bộ võ lâm cũng sẽ thay đổi!

Minh Hóa cười nhạt nói:

- Thì ra thí chủ đã không giấu diếm ý đồ làm bác chủ thiên hạ võ lâm!

- Đó là mục tiêu của Hồi Long Bang!

Tống Công Đạt chợt nói:

- Đại sư! Đối với hạng ngông cuồng đó thì dùng lời lẽ là vô ích. Lão phu cần xuất thủ đây!

Nói xong tiến lên hai bước, đứng đối diện với bạch y thiếu niên, song chưởng từ từ đưa lên.

Bạch y thiếu niên cũng đưa chưởng lên chuẩn bị đối địch.

Y phục của Tống Công Đạt căng phồng lên, chứng tỏ lão đã vận công lên đến cực hạn.

Một vị cao nhân tiền bối mà phải dốc toàn lực để đối phó với một kẻ hậu sinh vãn bối thì thật mất thân phận, nhưng vì Tống Công Đạt hận đến nhập cốt kẻ hãm hại tôn nữ mình, một phần vì biết rõ "Phấn Diện Độc Lang" đã từng sát hại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm nên lão chỉ quyết bằng một chưởng giết chết đối phó mà bất chấp thân phận.

Từ chưởng tâm của bạch y thiếu niên bốc ra làn khói xanh tỏa rộng dần ...

Minh Hóa Đại Sư chợt kêu lên:

- A Di Đà Phật! Sưu Hồn chưởng Tống thí chủ cẩn thận!

Vừa lúc đó bạch y thiếu niên phát chưởng!

- Bình!

Tiếng nổ vang rền làm chấn động cả tòa miếu, khói bục bắn lên tối tăm mặt mũi, tất cả những người có mặt ở hiện trường đều bị áp lực kinh nhân đẩy lùi, chỉ thấy hai nhân ảnh đều bật lại phía sau, thân hình chao đảo.

Chờ một lúc khói bụi tan dần mới thấy giữa hai đối thủ đã bị đào lên một hố lớn sâu tới bước bốn thước.

Tống Công Đạt sắc mặt tái nhợt, run giọng nói:

- Hắn là đệ tử của Đào Chân?

Minh Hóa Đại sư đáp:

- Chắc là không sai. Hôm trước sau khi hắn đi, Lâm thiếu hiệp nói rằng kẻ giả mạo mình là người của Hồi Long Bang. Hôm nay thì xem ra không còn nghi ngờ gì nữa!

Bạch y thiếu niên lại xông vào quát:

- Tống Công Đạt! Nộp mạng!

Dứt lời lại vung chưởng lên.

Thấy Tống Công Đạt đã bị trọng thương, Minh Hóa liền nhảy ra nói:

- Tống thí chủ đã bị thương! Ngươi đừng bức người thái quá!

Bạch y thiếu niên cười "hắc hắc" nói:

- Đừng nói hôm nay Tống Công Đạt phải chết mà toàn bộ Lôi Âm Tự này cũng đừng hòng có ai sống sót!

Hắn nói xong lại nhằm Tống Công Đạt phát chưởng.

Minh Hóa Đại sư cùng hai vị trụ trì khác cùng quát to, ba người sáu chưởng đánh ra chặn địch.

Bạch y thiếu niên "Hừ" một tiếng nói:

- Muốn chết!

Song chưởng chuyển hướng đánh sang ba vị cao tăng.

Lại một tiếng nổ rền, hai vị trụ trì bay qua đầu chúng tăng rơi xuống tận hành lang chính điện chết ngay.

Chúng tăng cùng "Ồ!" lên một tiếng, cả bốn vị trụ trì còn lại và không dưới mười hòa thượng khác, người hoa giới đao, kẻ vung thiền trượng xông vào.

Bốn tên bịt mặt đứng sau bạch y thiếu niên cùng thét to:

- Sát!

Lời chưa dứt đã vung chưởng đánh vào bọn tăng nhân đang lao tới ...

Tiếng rú thảm vang lên rúng động cả ngôi cổ miếu, tất cả những người lao ra đều bị chưởng lực đánh bật lùi, trong đó quá nữa bị giết ngay từ loạt chưởng đầu tiên.

Bốn tên bịt mặt xông vào giữa đám tăng nhân chẳng khác gì lũ sói giữa đàn dê, cứ một chưởng đánh ra là một người gục xuống!

Giữa lúc cuộc tàn sát đang vô cùng tàn khốc thì chợt từ trên không vang lên tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát làm chấn động cả không gian làm bốn tên ma đầu kinh hãi lùi lại.

Ba nhân ảnh lướt tới như ba vệt lưu tinh đáp xuống hiện trường.

Bạch y thiếu niên kinh hãi kêu lên:

- Phấn Diện Độc Lang!

Không sai!

Trong ba người mới đến thì một thiếu niên giống hắn như đúc, kể cả diện mạo và y phục, chỉ có khác là thắt lưng màu hồng.

Người đó đích thị là Lâm Đoàn Nghĩa!

Chúng tăng thoát khỏi cuộc huyết sát định thần nhìn lại, thấy cùng đi với chàng còn có một hán tử cao lớn vạm vỡ và một thiếu nữ mới mười sáu mười bảy tuổi, trên vai đậu hai con chim Anh vũ.

Hai người đó là Thạch Giác và Phương Đạt.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ tay vào mặt kẻ giả mạo mình quát:

- Ngươi mới chính là Phấn Diện Độc Lang! Cẩu tặc! Mau khai rõ tính danh ra mà chịu chết!

Bạch y thiếu niên trấn tĩnh lại, cười "hắc hắc" nói:

- Ngươi là ai mà dám giả mạo Lâm mỗ?

Lâm Đoàn Nghĩa rít lên:

- Mấy tháng này cẩu tặc ngươi đổ họa lên đầu Lâm mỗ, đến bây giờ mà còn không chịu nhận hay sao?

Cả hai đều nhận mình là Lâm Đoàn Nghĩa, nhưng căn cứ vào sự kiện mới xảy ra, không riêng gì Minh Hóa Đại sư mà đến cả chúng tăng cũng đã hiểu ra ai là thật ai là giả.

Tống Công Đạt đã ngồi xuống vận công bức độc chất ra, nhưng mắt vẫn chăm chú theo dõi xem diễn biến ra sao.

Khi thấy bạch y thiếu niên thi triển Sưu Hồn chưởng, lão đã biết hắn là kẻ giả mạo, đương nhiên thiếu niên vừa xuất thủ mới là Lâm Đoàn Nghĩa thật. Nhưng lão lo rằng chàng không đối phó nổi với tên ma đầu kia.

Giá như lão biết được rằng chàng đã giết sư tổ của hắn là Đào Chân ở Vô Lượng Sơn thì chắc đã không lo lắng như thế.

Tên giả mạo trầm giọng nói:

- Thôi được! Cứ cho ngươi là Lâm Đoàn Nghĩa đi, nhưng hôm nay sẽ chỉ còn một mình ta là Lâm Đoàn Nghĩa thôi!

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói lập tức nhận ra khẩu âm, liền hỏi:

- Ngươi là Vi Công Bình?

Phương Đạt chợt reo lên:

- Không sai! Muội nhớ ra rồi! Chính là hắn!

Lâm Đoàn Nghĩa tiến thêm một bước quát:

- Cẩu tặc xem chưởng!

Cả hai cùng đưa song chưởng lên, đều vận đủ thập thành công lực.

Từ chưởng tâm Lâm Đoàn Nghĩa bốc lên làn khói trắng, còn chưởng đối phương bốc lên làn khói xanh.

Chàng đã từng đấu với Tống Hữu Nhất nên không sợ Sưu Hồn chưởng, còn đối phương cũng đã từng chứng kiến Lâm Đoàn Nghĩa giết chết Đào Chân nên tỏ ra hoang mang.

Tất cả những người còn lại đều dán mắt vào hai đối thủ.

Không khí căng thẳng đến cực hạn.

Đối với Tống Công Đạt và đệ tử Lôi Âm Tự thì Lâm Đoàn Nghĩa thắng là mình được cứu sống, nếu chàng bị bại thì toàn bộ Lôi Âm Tự sẽ tắm trong biển máu.

Còn bốn tên bịt mặt thì không lạ gì với bản lĩnh của chàng.

Gần một tháng trước, Lâm Đoàn Nghĩa đã giết ba tên trong Quỷ Quốc Thập Hùng, sau đó sư đồ Tống Hữu Nhất của Phi Long Tôn cũng bỏ mạng dưới tay thiếu niên này. Chỉ là việc chàng giết chết Đào Chân ở Vô Lượng Sơn thì không được tiết lộ, chỉ một mình Vi Công Bình biết mà thôi.

Dù sao thì chúng cũng hy vọng nhị thiếu gia của chúng thắng được đối phương.

Toàn trường lặng phắc, mấy chục người trong miếu viện không ai dám thở mạnh, ngay cả người bị thương cũng không rên rỉ.

Cuối cùng thì bốn chưởng cùng đánh ra, hầu như cùng một lúc không phân biệt trước sau.

Vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa làm ngói điện rơi vỡ loảng xoảng, hai luồng khói một xanh một trắng quyện vào nhau bị khuất đi giữa khói bụi mịt mù ...

Thấp thoáng trong khói bụi có thể nhận ra Lâm Đoàn Nghĩa bị đẩu lùi hai bước, còn đối phương bị đánh bật lùi tới hai trượng, loạng choạng chốc lát rồi quay người lao đi ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Cẩu tặc chớ chạy!

Tên giã mạo làm sao nhanh hơn được Cửu Dã Thần Công cái thế võ lâm, huống chi hắn đã bị nội thương?

Chưa tới cổng miếu, hắn đã bị Lâm Đoàn Nghĩa chặn trước mặt vung chưởng đánh bật lui về chỗ cũ.

Bốn tên bịt mặt thấy nhị thiếu gia bỏ chạy cũng lao đi, nhưng Phương Đạt và Thạch Giác đã lường trước nên lao ra chặn lại.

Một tên quát:

- Các huynh đệ! Dọn hai tên này để liên thủ với nhị gia đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa!

Đương nhiên chúng tin rằng Thạch Giác không phải là đối thủ, cùng lắm chỉ bằng một vị trụ trì vừa bị chúng giết mà thôi, còn nha đầu kia còn vắt mũi chưa sạch, chúng đâu thèm để tâm?

Nhưng chúng đã nhầm.

Thạch Giác không nói không rằng cứ nhằm một tên bịt mặt vung chưởng đánh ngay.

Tên kia đầy tự tin vung chưởng lên nghênh tiếp.

Sau tiếng nổ rền, cả hai cùng bị chấn lùi hai bước.

Ba tên còn lại cùng xuất thủ đánh Phương Đạt, tin rằng chỉ một chiêu thu thập đối phương để nhanh chóng sang liên thủ với Vi Công Bình đối phó với Lâm Đoàn Nghĩa, hy vọng chuyển bại thành thắng.

Nào ngờ Phương Đạt bình tĩnh phát chiêu nghênh tiếp!

Không ai có thể ngờ rằng một thiếu nữ mới mười sáu mười bảy tuổi mà công lực phi thường như thế!

Cả ba tên ma đầu bị chưởng lực đánh lui tới ba bốn trượng, chẳng còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy.

Phương Đạt quát lên:

- Bọn chuột chạy đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt kêu lên:

- Sư muội đừng để chúng thoát!

Phương Đạt bình tỉnh đáp:

- Sư huynh cứ yên tâm!

Dứt lời rút ra hai mũi "Gia Mộc Tiễn" phóng vút đi ...

Hai tên bịt mặt đang chạy bị trúng tên ngã gục xuống, giẫy mấy cái rồi nằm im.

Phương Đạt cầm hai con chim Anh vũ tung lên nói:

- Đuổi theo!

Hai con chim lao vút đi.

Chỉ lát sau từ ngoài tường viện vang lên tiếng rú điên dại, hẳn là tên bịt mặt bị đôi chim tấn công.

Tên đang đấu với Thạch Giác bụng vốn đã sợ nhưng bị Thạch Giác bám chặt nên không sao chạy được.

Phương Đạt thấy song phương sức bình lực địch liền hỏi:

- Chàng gấu kia có cần giúp một tay không?

Thạch Giác cười hô hô đáp:

- Cô nương khỏi lo! Thạch mỗ tự tin sẽ thu thập được hắn!

Y càng đánh càng hăng, chưởng phát ra như mưa sa gió tám làm đối phương cuống chân cuống tay, chỉ lo phòng thủ.

Vì tên giả mạo này mà phải mang danh là Phấn Diện Độc Lang, đi đâu cũng bị hiểu lầm, Lâm Đoàn Nghĩa không chút lưu tình, đơn chưởng vận tới mười thành Cửu Dã Thần Công nhằm giữa ngực đối phương đánh ra.

Thân ảnh bạch y thiếu niên bị cuốn lên không, miệng phun một vòi máu, rơi sấp mặt xuống cuối viện.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới rút Gia Mộc Kiếm ra, chỉ một nhát đã bóc tấm mặt nạ rất tinh vi trên mặt hắn.

Phương Đạt hỏi:

- Sư huynh, đúng là Vi Công Bình chứ?

- Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Không sai!

Chàng thu kiếm quay lại, thấy Tống Công Đạt đang vận công trị thương liền nói:

- Tiền bối để Đoàn Nghĩa giúp một tay!

Tống Công Đạt đáp:

- Lão phu bức hết độc ra rồi, không sao đâu! Thiếu hiệp hãy đến giúp Minh Hóa Đại Sư!

Lâm Đoàn Nghĩa thấy mặt lão ta đã có sắc hồng, quả thật không còn nguy hiểm nữa.

Chàng gật đầu tới bên Minh Hóa, thấy sắc mặt lão xanh mét, hơi thở gấp và lạnh như băng liền nói:

- Đại sư để vãn bối giúp một tay.

Không chờ đối phương đồng ý, chàng ngồi xuống bên cạnh vận huyền công đến cực hạn làm y phục căng phồng lên, đặt một tay vào thiên linh cái dùng công phu Kim Kê Trục Mễ đẩy nội lực vào cơ thể Minh Hóa Đại sư làm vận hành huyệt mạch toàn thân.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 50: Hiểu lầm hóa giải

Một lúc sau vị Thiền sư ói ra một bãi máu đen rồi mở mắt ra.

Trong lúc chàng chữa thương thì một hòa thượng chạy vào trong bảo điện lấy ra một viên thần được trị thương của Thiếu Lâm phái.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu bảo vị hòa thượng cho chưởng môn uống vào.

Chừng sau một thời gian một tuần trà, sắc mặt Minh Hoá Đại sư hồng hào trở lại.

Lão đứng lên chắp tay hợp thập nói:

- A Di Đà Phật! Đa tạ Lâm thiếu hiệp cứu mạng bần tăng và giúp nam chi phái Thiếu Lâm thoát khỏi huyết kiếp!

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Đại sư không nên nói thế! Trừ ma hộ đạo là chức phận của mọi người chính phái trong võ lâm.

Lúc đó Tống Công Đạt đã chữa thương xong bước lai gần.

Vang lên một tiếng rú thảm, nguyên là tên bịt mặt bị trúng một chưởng của Thạch Giác bắn tới tận tường viện va đầu vào tường gạch, đầu vỡ tan.

Tống Công Đạt hỏi:

- Lâm thiếu hiệp vừa nói Vi Công Bình là ai thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Theo lời gia sư thì hắn là một trong hai tên được Long Tự Thập Tam Tôn dốc lòng truyền thụ võ nghệ mấy năm nay. Vừa rồi hai huynh đệ hắn được Long Tự Thập Tam Tôn đưa tới Vô Lượng Sơn để hấp thụ linh khí của Thiên Tải Thần Độc ...

Tống Công Đạt hỏi:

- Chuyện đó xảy ra thế nào?

Minh Hoá Đại sư nói:

- Có lẽ chuyện còn dài. Bần nạp cũng muốn hỏi một vài tình hình, xin mời hai vị quá bộ ghé vào tệ tự uống trà nói chuyện có được không?

Tống Công Đạt không bận gì, còn Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ rằng dù sao thì cũng đã khuya nên gật đầu ưng thuận.

Minh Hóa dẫn bốn vị vị khách vào thiền phòng, sai chúng tăng lo xử lý hiện trường, chôn cất tử thi.

Lát sau trà được mang tới.

Sau khi Lâm Đoàn Nghĩa giới thiệu Thạch Giác và Phương Đạt xong, Tống Công Đạt lên tiếng trước:

- Lão phu trước đây có giao tình với lệnh sư, vừa rồi nghe giang hồ đồn đại về Phấn Độc Diện Lang, không biết đâu là thật, đâu là giả

nên có ý nghĩ không tốt về ngươi, bây giờ đã phân định thật giả, lão phu rất lấy làm áy náy ...

Lâm Đoàn Nghĩa vội chắp tay nói:

- Không riêng gì tiền bối mà trong giang hồ có rất nhiều người khác cũng hiểu lầm, cũng chỉ vì Long Tự Thập Tam Tôn và tên họ Vi gây ra cả ...

Tống Công Đạt ngập ngừng một lúc mới hỏi:

- Lâm thiếu hiệp, tin đồn về Thu nhi thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa thành thực kể lại mọi chuyện về quan hệ giữa mình với Tống Ngọc Thu.

Tống Công Đạt nghe xong hỏi:

- Bây giờ nó đi đâu ngươi có biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Trước khi vãn bối đi tới Kình Sa Đảo, Thu cô nương đi với Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng và Thái Vân, đệ tử của Thanh Linh phái.

Tống Công Đạt trầm ngâm nói:

- Đi với nhi nữ của Mi Cổ Thương thì có thể yên tâm ... Nhưng ngươi có biết chúng tới đâu không?

- Họ nói rằng đến tìm Tâm Ba Sa Nữ tiền bối học nghệ.

Tống Công Đạt kêu lên:

- Tìm Tâm Ba Sa Nữ học nghệ? Võ nghệ của nữ kiệt đó rất cao cường, cũng không coi là tà phái nhưng suốt đời không được lấy chồng, ngươi có biết không?

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Lúc đầu thì vãn bối không biết, nhưng vừa rồi đã nghe nói ...

- Giữa Thu nhi với ngươi, dù muốn hay không thì thục tế đã trở thành phu thê. Bây giờ ngươi tính sao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Thực ra giữa chúng tôi chỉ có tình bằng hữu, vì cùng bị rơi vào hiểm cảnh mà phải làm như thế, trước đó chưa hề nảy ra ái tình. Mặc dù vậy sau khi sự việc xảy ra, vãn bối coi Thu muội như là thê tử của mình, định sau khi xong việc trả thâm cừu huyết hận thì sẽ tìm tiền bối và phụ thân của cô ấy bái tội rồi chịu nhận phân xử của hai vị lão nhân gia. Nhưng nay Ngọc Thu cùng hai vị đó đã quyết định suốt đời không lấy chồng nữa, vãn bối chỉ biết tôn trọng quyết định của họ.

Tống Công Đạt buông tiếng thở dài.

Năm người lặng lẽ uống trà, hai vị trụ trì khác thuộc nam chi Thiếu Lâm sau khi chỉ huy chúng tăng thanh lý hiện trường cũng vào thiền phòng cùng nói chuyện.

Minh Hóa giới thiệu một vị là Hồng Đức Đại sư, trụ trì chùa Nam Giác tự, một vị là Minh Hiển, trụ trì chùa Pháp Quang, ở cách đây chỉ vài chục dặm.

Lâm Đoàn Nghĩa nhớ ra một chuyện, hướng sang Tống Công Đạt hỏi:

- Tháng trước ở Vô Lượng Sơn vãn bối có gặp lệnh lang, không biết nay tình cảnh thế nào?

Tống Công Đạt thở dài đáp:

- Trong cuộc tranh đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc, phái Hổ Tôn không tham gia, chẳng hiểu sao Tử Thủy lại tới Vô Lượng Sơn tham dự vào cuộc đoạt bảo, sau đó bị câm được Ngũ Nhạc Thần Hành cứu về.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi nói:

- Lệnh lang của tiền bối thoát khỏi hỏa hoạn của Hỏa Linh Quan là tốt, bây giờ tình thế nào?

- Tuy tính mạng không có gì nguy hiểm nhưng nó gần như trở thành ngây dại, đến bây giờ vẫn chưa nói được.

Lâm Đoàn Nghĩa nói giọng kiên quyết:

- Nhất định vãn bối sẽ tìm được thuốc giải chữa lành cho Tống Tử Thủy huynh đài.

Tống Công Đạt vừa ngạc nhiên vừa tràn đầy hy vọng hỏi:

- Lâm thiếu hiệp biết kẻ nào hại khuyển tử hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Đương nhiên biết.

- Ai vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lúc đó quần hùng bị người của Long Tự Thập Tam Tôn bao vây tàn sát, phần lớn thủ các phái bị chúng lừa đối Thiên Tải Thần Độc bị nó giết chết rồi, chỉ còn lại mấy chục người.

Hiện trường chủ yếu còn lại người của Long Tự Thập Tam Tôn và Hàn Sơn phái. Trong số cao thủ Long Tự Thập Tam Tôn vây đánh quần hùng, có đến ba bốn chục người bịt mặt, nhưng sau này Lạc Thiên Hoa tiền bối bảo rằng chúng là phản đồ của Hổ Tôn ...

Tống Công Đạt ngắt lời:

- Thiếu hiệp gặp Lạc Thiên Hoa lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đành kể lại sự hiểu lầm giữa mình với người của Hổ Tôn phái, sau đó song phương hóa giải, Lạc Thiên Hoa còn tặng cho chàng Hắc Hổ lệnh bài ...

Tống Công Đạt nghe xong nói:

- Thế là bây giờ thiếu hiệp thành một trưởng lão của Hổ Tôn phái rồi. Xét công lao của thiếu hiệp đóng góp cho võ lâm và cho bổn phái thấy điều đó rất xứng đáng, chỉ là ...

Minh Hoá Đại sư tiếp lời:

- Lão thí chủ còn băn khoăn điều gì?

Tống Công Đạt thở dài nói:

- Lực lượng của Long Tự Thập Tam Tôn hùng hậu như thế, người của Hàn Sơn phái lại đi khắp nơi dùng Tuyệt Âm Thủ tàn hại võ lâm, không biết còn bao nhiêu nạn nhân nữa ...

Thạch Giác chợt cười nói:

- Hàn Sơn phái đã bị tiêu diệt, còn đâu mà tàn hại võ lâm nữa?

Tống Công Đạt nhíu mày hỏi:

- Thật ư?

Thạch Giác tỏ vẻ phật ý:

- Sao không thật? Cửu U Quỷ Mẫu tự sát, Tuyết Phong ba lão quái vật kẻ bị nghĩa đệ đánh chết, kẻ tự tận đương trường, chẳng lẽ còn giả được sao?

Tống Công Đạt và Minh Hoá Đại sư cùng buột miệng hỏi:

- Chuyện xảy ra thế nào?

- Thạch Giác tranh lời, cất giọng thao thao bất tuyệt kể về sự kiện xảy ra hôm trước.

Trừ Lâm Đoàn Nghĩa và Phương Đạt, những người còn lại lắng nghe rất chăm chú, ai nấy tỏ ra đầy phấn kích.

Chờ Thạch Giác kể xong, Tống Công Đạt nói:

- Thế là sự oan khuất của Phương lão hữu mấy chục năm nay đã được minh oan, nhưng chỉ e tàn dư của Tuyệt Âm Thủ ...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trước khi về Kình Sa Đảo, gia sư có nói lại cách giải Tuyệt Âm Thủ để sau này không ai bị hại về độc công đó nữa.

- Cách giải thế nào?

- Chỉ cần điểm vào hai huyệt Nhu Quan và Trung Cực là khắc giải được. Gia sư chuyển lời nhờ chư vị truyền cho khắp giang hồ biết.

Tống Công Đạt cười nói:

- Nhất định Phương lão hữu đã bỏ nhiều công phu mới nghiên cứu được cách giải này, xem ra công đức của y đối với giang hồ không ít đâu!

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Lâm thí chủ, bần nạp muốn hỏi về chuyện Tùng Vân Sơn Trang ... Một số người nói rằng thí chủ hiện là nhân vật đầu não trong Hồi Long Bang. Đương nhiên bần tăng không tin, chắc thí chủ ít nhiều biết về nội tình?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Năm trước, khi vãn bối học nghệ xong thì Long Tự Thập Tam Tôn đã cho một số cao thủ của chúng gọi là Qủy Quốc Thập Hùng truy sát. Vãn bối trên đường tìm về Kình Sa Đảo, tới Vương Ca Trang thì gặp gia sư thúc Thất Dương Đao Thạch Lục ...

Chàng kể về vệc Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái bị Qủy Quốc Thập Hùng sát hại, sau đó mình thâm nhập vào tổng đàn của chúng điều tra ...

Minh Hoá Đại sư nói:

- Khâu Tam Úy làm gì mà có bản lĩnh đứng đầu một tổ chức đáng sợ như thế?

Tống Công Đạt nói:

- Đương nhiên hắn bị Long Tự Thập Tam Tôn thao túng. Bọn này chỉ lấy danh nghĩa Hồi Long Bang thôi.

Minh Hoá Đại sư lại hỏi:

- Bây giờ đến Tùng Vân Sơn Trang thiếu hiệp đã xác định kế hoạch gì chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Vãn bối sẽ cùng phối hợp với các sư huynh đệ muội hành động, liên kết với các phái trong giang hồ nữa. Tin rằng cho dù chúng có âm mưu gì, lần này nhất định phải bị trừng trị.

Minh Hoá Đại sư nhìn sang Tống Công Đạt hỏi:

- Còn Tống thí chủ?

Tống Công Đạt đáp:

- Tháng trước hai vị tiền bối Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lai đến Hổ Tôn phái để ước với bổn phái kết hợp đồn đạo võ lâm chống đối lại Long Tự Thập Tam Tôn. Bổn phái dò biết trước tin tức này. Tuy trước đây hai phái Long Tôn và Hổ Tôn đồng thành lập gọi là Long Tự Thập Tam Tôn nhưng đã mấy chục năm nay mặc dù vẫn tôn trong minh ước không xâm phạm nhưng không đi lại với nhau, bởi thế bổn phái quyết định thác cớ bế quan không tiếp hai vị tiền bối. Đó là một sai lầm. Nay Long Tự Thập Tam Tôn đã ra mặt cấu

kết khuyển đồ làm hại khuyển tử, đương nhiên lão phu phải tính nợ vớii chúng, còn hy vọng lấy được thuốc giải cứu người. Chỉ hận thời gina quá gần, không thể huy động được lực lượng của bổn phái.

Vừa lúc ấy chợt một lão tăng chạy vào báo:

- Trí Nguyên tham kiến phương trượng!

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Khải bẩm phương trượng, có vị Hồng Thần Vũ phái Cửu Hoa đến cầu kiến!

- Minh Hoá Đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Có việc gì mà Hồng đạo trưởng đến Lôi Âm Tự vào đêm khuya thế này?

Thạch Giác chợt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Có phải đó là lão mũi trâu hôm trước ở Duyệt Tân Lâu không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không biết đây là Hồng Thần Vũ thật hay giả.

Minh Hoá Đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Các vị gặp Hồng đạo trưởng ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Ba ngày trước chúng tôi gặp một tên tự xưng là Hồng Thần Vũ Chưởng môn nhân phái Cửu Hoa Sơn. Hắn hùa theo một giả mạo thị vệ định bắn vãn bối. Thạch huynh biết chắc bọn đó là giả, nhưng Hồng Thần Vũ có mang lệnh bài của Chưởng môn nhân.

Minh Hoá Đại sư nhíu mày nói:

- Mấy ngày trước tệ phái được tin Cửu Hoa Sơn bị Phấn Diện Độc Lang tập kích giết chết Vĩ Khang Chưởng môn nhân, sau đó nghe nói môn phái này lập Hồng Thần Vũ làm Chưởng môn nhân, nhưng không công bố cáo cho võ lâm. Xem ra trong chuyện này rất có nhiều nghi vấn.

Lão nhìn Trí Nguyên hòa thượng hỏi:

- Hồng đạo trưởng cùng đi với ai?

Trí Nguyên đáp:

- Có một đạo nhân và bốn thiếu niên.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Vậy đúng bọn đó rồi!

Minh Hoá Đại sư hỏi hai vị trụ trì:

- Việc xử lý hiện trường hoàn tất rồi chứ?

- Bẩm phương trượng, tất cả đều đã được chôn cất, thi thể của địch nhân đã đưa chôn ở hậu sơn, dấu máu cũng đã được xóa sạch.

Minh Hoá Đại sư gật đầu nói với Trí Nguyên hòa thượng:

- Hay ra mời họ vào chính điện, bảo họ ta sẽ ra ngay, hiểu rồi chứ?

Hai người thi lễ ra khỏi thiền phòng.

Minh Hoá Đại sư đóng cửa lại cẩn thận hỏi:

- Các vị, bây giờ chúng ta nên xử trí thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trước hết xin Thạch huynh cho biết lai lịch của bốn thiếu niên đồng bọn của Hồng Thần Vũ.

Thạch Giác nói:

- Tháng trước bốn tên này cùng đi với một người bịt mặt đến Kinh Sơn gây sự với người của Hồi Long Bảo, vì gia sư có việc đi qua đó, lão nhân gia vốn trước đây giao tình với phụ thân của Hồi Long Bảo chủ nên ghé thăm, may mà cuộc xung đột chưa xảy ra, gia sư với tên bịt mặt đấu một chưởng làm hắn bị thua bỏ đi. Lão nhân gia giữ bốn tên này lại hỏi lai lịch, chúng mới khai tên là Hà Hứa Nhân, Chu Duy Lục, Dương Duy Dục và Bình Duy Xương.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Chỉ sợ đó đều la tên giả!

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Như vậy chúng vãn là người của Hồi Long Bang?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Vãn bối tin chắc cả mười phần!

- Các vị thấy nên đối phó với chúng bằng cách nào?

Phương Đạt chợt lên tiếng:

- Nhất định bọn này bị ca ca tôi truy đuổi nên tới đây tưởng Vi Công Bình đã tiêu diệt được Lôi Âm tự thì hợp lực với chúng để đối phó thôi mà!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sư muội nói sư huynh còn có việc bận ở Côn Minh, thì ra là điều tra bọn này đúng không?

Phương Đạt cười đáp:

- Không sai!

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Theo ý vãn bối, Đại sư và Tống tiền bối cứ vào tiếp bọn chúng đi, nhưng phải hết sức cẩn thận, làm so cho chúng tự lộ mặt rồi sẽ tìm cách khống chế. Không biết Tống tiền bối và Đại sư thấy có được không?

Hai người nghĩ ngợi một lúc rồi đồng ý.

Thỏa thuận xong, Minh Hoá Đại sư sai một hòa thượng dẫn ba vị khách đi qua cửa hông vào một gian phòng sát chính điện, ở đây có thể quan sát và nghe rõ diễn biến những gì xảy ra bên kia bức tường có cánh cửa bí mật. Còn mình và Tống Công Đạt đi vào gian chính điện.

Tronh chính điện thắp đèn sáng trưng, minh hoá đại sư và Tống Công Đạt đề là những nhân vật từng trải nên mới nhìn qua đã nhận ngay lão đạo hóa trang, tuy lớp mặt nạ được làm rất tinh vi.

Về phần khách, khi vào miếu viện, chúng liền nhận ra dấu vết của cuộc chiến vừa xảy ra.

Như vậy cả hai bên đều hiểu ngầm ý đồ của đối phương, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ôn hòa, thậm chí có phần hữu hảo.

Nguyên lai hai phái Lôi Âm Tự và Cửu Hoa Sơn vốn có mối giao hảo, đặc biệt Minh Hoá Đại sư và vị Chuổng môn nhân Vĩ Khang đã bị giết chết.

Minh Hoá Đại sư từng đến Cửu Hoa Sơn mấy lần, tuy biết Hồng Thần Vũ là sư đệ của Vĩ Khang nhưng chỉ có một lần nhìn thoáng qua nên không có ấn tượng gì lắm.

Minh Hoá Đại sư tỏ ý xin lỗi:

- A Di Đà Phật! Bần nạp không biết có Hồng Chưởng môn nhân và chư vị đại giá quang lâm tệ tự nên chậm ra đón tiếp, xin bỏ lỗi ...

Hồng Thần Vũ xua tay nói:

- Không có gì! Bần đạo có việc qua đây, giờ này còn làm phiền qúy tự, thật lấy làm áy náy.

Chủ khách an tọa giới thiệu nhau xong, Minh Hoá Đại sư nhìn lão đạo nói:

- Thì ra Vô Hạnh đạo huynh đây cũng là sư huynh đệ của Vĩ Khang đạo hữu, thế mà bần nạp mấy lần đến quý quán đều không

gặp.

Vô Hạnh đạo nhân đáp:

- Bần đạo nghe Vĩ Khang sư huynh nói nhiều về Đại sư, chỉ tiếc là mấy lần Đại sư quang lâm tệ quán, bần đạo đều có việc đi vắng.

Ở phòng bên kia, Lâm Đoàn Nghĩa nghe giọng nói của Vô Hạnh liền thấp giọng nói:

- Thì ra là hắn!

Phương Đạt hỏi:

- Sư huynh, ai vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Ngu huynh không biết hắn là ai, nhưng võ công rất cao. Hôm trước sau sự biến ở Vô Lượng Sơn, ta đuổi thep hắn suốt một ngày vẫn không kịp, sau đó cả hai đều kiệt lực, hắn quay lại đấu một chưởng, kết quả thành lưỡng bại câu thương, được một tiểu đồng cứu sống, hắn tỉnh lại sau nhưng khống chế tiểu đồng đó nên mới chạy thoát.

Phương Đạt hỏi:

- Tiểu đồng có bị hắn làm hại không?

- Không Hắn dùng Tuyệt Âm Thủ làm hại thư thư của hài tử đó, nhờ một vị đạo cô xuất hiện kịp thời cướp được tiểu đồng ...

Phương Đạt kinh dị nói:

- Lại Tuyệt Âm Thủ! Vị thư thư đó sau thế nao?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Sau này được sư phụ giải cứu ...

Phương Đạt "À" một tiếng nói:

- Sư huynh gặp sư phụ trước khi lão nhân gia tới cứu hai người thoát khỏi Thiên Môn Trận của Cửu U Quỷ Mẫu nữa hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Phải! Nhưng chuyện đó rất dài, ngu huynh còn có việc muốn hỏi muội. Bây giờ hãy theo dõi tình hình bên kia đã!

Lại nghe Hồng Thần Vũ nói:

- Tống tiền bối danh trấn võ lâm, không ngờ hôm nay gặp được ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh!

Tống Công Đạt lạnh lùng đáp:

- Không dãm lão phu mấy chục năm nay ít khi xuất sơn, lần này có chút việc nên lỡ bước tới đây.

Hồng Thần Vũ hỏi:

- Chẳng hay có phải vì chuyện lệnh tôn nữ bị Phấn Diện Độc Lang hãm hại không?

Tống Công Đạt gật đầu:

- Chính thế!

Hồng Thần Vũ nói:

- Vậy thì hay lắm! Bần đạo và bốn vị khâm sai tới đây cũng là vì chuyện Phấn Diện Độc Lang.

Bây giờ mới chỉ sang Hà Hứa Nhân và Dương Duy Dục giới thiệu:

- Hai vị này là thị vệ trong triều được lệnh Đoàn thống lĩnh mang theo Võ Lâm Lệnh huy động lực lượng các phái truy bắt tội đồ Lâm Đoàn Nghĩa.

Hai vị Minh Hoá Đại sư và Tống Công Đạt chưa nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói đến chuyện này nên rất ngạc nhiên.

Nên biết Võ Lâm Lệnh có quyền uy chí thượng.

Ba mươi năm trước nhân vì tình hình võ lâm rối ren đứng trước một họa nạn sát kiếp do U Minh Giáo gây ra.

Lúc đó trong võ lâm có một nhân vật kiệt xuất là Mạnh Anh Kiệt, trang chủ Thất Tinh Trang trong Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo rất có thế lực.

Đứng trước đại họa, Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo liên kết với Cửu đại môn phái và một số môn phái khác để cử Mạnh Anh Kiệt làm thống lĩnh vây công U Minh Giáo.

Sau cuộc kịch chiến gần hồ Bà Dương, quần hùng tiêu diệt được tà giáo này, nhưng tổn thất hơn ba trăm người.

Sau khi tiêu diệt U Minh Giáo, võ lâm tổ chức đại hội, đề ra Võ Lâm Lệnh để duy hộ chính nghĩa võ lâm, quy định rằng người nào

cầm giữ Võ Lâm Lệnh là có uy quyền huy động bất cứ môn phái nào phối hợp hành động truy bắt tội nhân.

Đại hội thống nhất cứ hai mươi năm một lần võ lâm lại tiến hành đại hội để chọn người giữ Võ Lâm Lệnh.

Trong kỳ đại hội đầu tiên có hai mươi môn phái lớn đại diện cho toàn võ lâm ký tên vào lệnh kỳ có quyền uy chí thượng này, trong đó có Chưởng môn nhân Thiếu Lâm Tự, đại diện của Hổ Tôn Phái.

Đại hội lần thứ nhất trí đề cử Mạnh Anh Kiệt giữ Võ Lâm Lệnh, lần thứ hai vị này lại được tái cử.

Nhưng sáu năm trước triều đình tuyển Mạnh Anh Kiệt là thống lĩnh đội cấm vệ quân của hoàng cung.

Đại hội võ lâm không lường trước tình huống này, lẽ ra phải tổ chức đại hội bất thường đề cử người khác nhưng chưa tổ chức được.

Thực ra, trong việc truy bắt tội phạm thì triều đình vẫn có quyền phối hợp hành động với võ lâm, nên việc Mạnh Anh Kiệt trao Võ Lâm Lệnh cho thuộc hạ để truy bắt một tội đồ gây nhiều tội ác như Phấn Diện Độc Lang đưa về triều đình xử tội là điều hoàn toàn hợp lý.

Vì thế khi nghe Hồng Thần Vũ nói câu này, cả Minh Hoá Đại sư và Tống Công Đạt đều ngơ ngác.

Đại diện bổn môn đã ký tên vào Võ Lâm Lệnh, đương nhiên hậu nhân không thể không tuân.

Tống Công Đạt hỏi:

- Hà thị vệ có thể đưa Võ Lâm Lệnh cho lão hủ xem không?

Hà Hứa Nhân đáp:

- Đương nhiên!

Rồi đưa lá cờ hình màu tam giác màu lục.

Tống Công Đạt và Minh Hoá Đại sư cùng chú mục nhìn, thấy lục kỳ hai phía riềm kinh tuyến, một mặt thêu ba chữ lớn Võ Lâm Lệnh bằng chỉ vàng, mặt kia có hai mươi chữ ký của Chưởng môn nhân hai mươi phái lớn nhất giang hồ ba mươi năm trước.

Nhưng hai người không tự tay ký vào Võ Lâm Lệnh thì làm sao mà phân biệt được thật hay giả?

Bởi thế xưa nay khi muốn huy động lực lượng của võ lâm thì phải được đích thân Mạnh Anh Kiệt hoặc một trong ba đệ tử của ông mà giang hồ ai cũng biết.

Nay Mạnh Anh Kiệt đã trở thành Thống lĩnh cấm vệ của hoàng cung, nếu tin được tên thị vệ là thực mới có thể tin tưởng.

Nhưng Cấm vệ đội có tới ba trăm người, ai có thể nhận diện được hết?

Hà Hứa Nhân cười hỏi:

- Thế nào? Hai vị nhận được Võ Lâm Lệnh chứ?

Tống Công Đạt trả lục kỳ lại, lắc đầu:

- Lão hủ chưa được hân hạnh mục kích lệnh kỳ nên không thể xác định.

Hà Hứa Nhân nhíu mày hỏi:

- Như vậy là Tống tiền bối hoài nghi?

Hồng Thần Vũ tiếp lời:

- Hôm trước còn có Đào Huy Tiêm đại hiệp, nhị đệ tử của Mạnh Anh Kiệt tiền bối đến Cửu Hoa Sơn tùy hành với bốn vị này, nhưng Đào đại hiệp có việc khẩn cấp hồi kinh nên bần đạo phải tùy hành để chứng minh.

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Như vậy chưởng môn nhân và hai vị muốn tới đây huy động lực lượng để tệ tự tham gia vây bắt Phấn Diện Độc Lang?

Hà Hứa Nhân gật đầu:

- Chính thế!

Minh Hoá Đại sư lại hỏi:

- Phấn Diện Độc Lang đang ở đâu?

Dương duy Dục đáp:

- Theo tin tức chúng tôi nhận được thì hiện Lâm Đoàn Nghĩa đang ở Nam Trịnh, nhưng tới điều đó tra thì biết hắn đã cùng với một tên khác chạy ra cổng thành phía bắc, đoán rằng có thể chúng tới quý tự gây phiền phức nên mới tới đây.

Tống Công Đạt chợt hỏi:

- Vì sao Chưởng môn nhân không xuất lãnh đệ tử của mình?

Hồng Thần Vũ cười đáp:

- Bần đạo dẫn theo năm mươi thuộc hạ, hiện đang kếp hợp với ngưỡi của phái Thiên Nam tra tìm hung thủ.

Đạo nhân được giới thiệu là Vô Hạnh chợt lên tiếng:

- Trước miếu viện vừa xảy ra động thủ đúng không?

Minh Hoá Đại sư hơi sững người ra một lát mới gật đầu đáp:

- Không sai!

Vô Hạnh hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Lâm Đoàn Nghĩa đã tới đây?

Minh Hoá Đại sư hơi do dự một lát mới trả lời:

- Quả là Phấn Diện Độc Lang có đến lúc đầu canh hai ...

Hồng Thần Vũ vội hỏi:

- Hắn đâu?

Minh Hoá Đại sư bình tĩnh lại đáp:

- Hắn cùng đi với một trung niên hán tử. Bổn tự đã biết rõ hành vi tàn bạo của Phấn Diện Độc Lang, nhất là bần nạp đã chứng kiến Phấn Diện Độc Lang giết mấy vị cao thủ Sinh Tử Phán, Thừa Sai Khách ở Bạch Hổ Cương. Thế là song phương xảy ra xung đột, Phấn Diện Độc Lang đả thương mấy đệ tử của bần nạp, may Tống thí chủ đến kịp nên hắn sợ chạy mất ...

Hà Hứa Nhân chợt nói:

- Kỳ quái ...

Minh Hoá Đại sư nhíu mày hỏi:

- Kỳ quái thế nào?

- Theo tại hạ biết thì Tống Công Đạt không phải là đối thủ ...

Hắn chưa nói xong câu thì Vô Hạnh đã ngắt lời:

- Đại sư! Lâm Đoàn Nghĩa chạy theo hướng nào?

- Minh Hoá Đại sư trả lời:

- Theo hướng nam ... Bần nạp đoán rằng chúng quay về Nam Trịnh.

Hồng Thần Vũ nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Hà Hứa Nhân nói:

- Nhân danh người cầm giữ Võ Lâm Lệnh, bổn thị vệ đề nghị bốn vị ở đây phối hợp hành động. Thế nào?

Minh Hoá Đại sư nói:

- Đương nhiên bần nạp chấp hành Võ Lâm Lệnh quyền uy tối thượng. Nhưng xin để cho bần nạp ra lệnh đệ tử cùng đi ...

Vô Hạnh chợt nói:

- Chỉ cần bốn vị là đủ!

Hồng Thần Vũ tiếp lời:

- Đồng bọn của Lâm Đoàn Nghĩa chỉ có một vài tên nhưng võ công đều rất cao cường, chúng ta không cần huy động nhiều người truy bắt, chỉ cần những cao thủ đủ khả năng đồ đệ với hắn, còn muốn truy tìm dấu vết thì đã có đệ tử của bổn phái.

Minh Hoá Đại sư ngập ngừng nói:

- Nhưng ...

Hà Hứa Nhân chợt giương Võ Lâm Lệnh lên cướp lời:

- Hoằng Trí Đại sư, Chưởng môn nhân Thiếu Lâm Tự đã ký tên vào Võ Lâm Lệnh, chẳng lẽ Đại sư không tuân lệnh tiền nhân?

Minh Hoá Đại sư nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Bần nạp xin chấp hành!

Tống Công Đạt hỏi:

- Còn lão phu?

Hồng Thần Vũ cười đáp:

- Tống tiền bối là khách của Lôi Âm Tự, theo lý chúng tôi không có quyền huy động.

Nhưng nếu tiền bối xét thấy mình có thể phối hợp hành động vì đạo nghĩa giang hồ thì tốt!

Tống Công Đạt nói:

- Lão phu tình nguyện hợp tác!

Hồng Thần Vũ gật đầu nói:

- Rất tốt Vậy chúng ta đi thôi!

Mười người cả khách lẫn chủ rời ghế đứng lên rời khỏi miếu điện.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 51: Anh hùng thúc thủ

Minh Hoá Đại sư gọi Trí Nguyên hòa thượng vào dặn dò một vài việc trong tự rồi theo bọn Hà Hứa Nhân, Hồng Thần Vũ, Vô Hạnh, Tống Công Đạt cùng hai vị Hồng Đức, Minh Hiển Đại sư ra khỏi miếu điện.

Nhưng vừa xuống khỏi thạch cấp thì có ba người lao tới quát to:

- Đứng lại!

Ba người đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác và Phương Đạt.

Hồng Thần Vũ sững người lùi lại một bước, nhìn Thạch Giác nói:

- Tên họ Thạch! Thì ra là ngươi theo chúng ta từ Côn Minh tới đây! Dám đoán tiểu tử kia chính là Phấn Diện Độc Lang ...

Hỏi chưa nói xong câu thì bất ngờ xoay sang vung trảo chộp vào hậu tâm Minh Hoá Đại sư, tay kia ấn lên Thiên linh cái của lão, quát to:

- Không được động!

Hắn xuất thủ quá bất ngờ không những làm Minh Hoá Đại sư không kịp phản ứng mà tất cả những người còn lại đều đứng ngây ra.

Tống Công Đạt hỏi:

- Hồng Thần Vũ! Ngươi làm thế có ý gì?

Tên này cười "hắc hắc" nói:

- Các ngươi đã liên kết với nhau để đối phó với chúng ta, làm sao qua được mắt lão phu?

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà chưởng môn nhân nói thế?

Hồng Thần Vũ nói:

- Ngươi muốn giữ mạng thì trước tiên bảo chúng lui ra ngoài năm trượng, nếu không ...

Tống Công Đạt, hai vị trụ trì và Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác cùng Phương Đạt đành lui lại mấy bước.

Hồng Thần Vũ cười thâm hiểm nói:

- Các ngươi nghe rõ đây! Thứ nhất, khi chúng ta vào miếu điện đã phát hiện được ngay ở đây vừa xảy ra giao chiến, và có không ít người bị giết chết. Đến khi nghe hỏi đến, Minh Hóa lão trọc trở nên lúng túng, đó là một điều đáng ngờ. Thứ hai, các ngươi chậm ra tiếp khách, đó là hai điều đáng ngờ. Thứ ba, khi Hà Hứa Nhân lỡ miệng nói Tống Công Đạt không phải là đối thủ của Phấn Diện Độc Lang mà các ngươi không phản ứng gì, đó là ba điều đáng ngờ. Và cuối cùng ...

Lão đưa mắt nhìn ba thiếu niên nói tiếp:

- Các ngươi được bố trí ở sau miếu điện để theo dõi, làm sao qua được mắt chúng ta chứ?

Như vậy rõ ràng đối phương cao tay ấn hơn, vì thế giành được chủ động. Nhưng bây giờ hối hận thì đã muộn.

Thế mới biết Tiên hạ thủ vi cường. Trong canh bạc này, quần ma đã chiếm được thượng phong.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Các ngươi muốn gì?

Hồng Thần Vũ đáp:

- Nếu xảy ra động thủ thì vị tất các ngươi thắng được chúng ta, nhưng chúng ta cũng không cầm chắc thắng được. Vì thế lão phu chọn cách này an toàn hơn. Nếu muốn động thủ, hãy nhận lấy tử thi Minh Hóa lão trọc trước rồi chúng ta sẽ quyết chiến một phen, nhược bằng không thì Lâm Đoàn Nghĩa ngươi hãy đi theo chúng ta.

Minh Hoá Đại sư chợt kêu lên:

- Lâm thí chủ! Không được ...

Trong tay Hồng Thần Vũ chợt xuất hiện một ngọn chủy đao. Hắn ấn vào hậu tâm Minh Hoá Đại sư làm máu chảy ra quát:

- Lão trọc câm miệng! Xem Phấn Diện Độc Lang quyết định thế nào?

Thạch Giác chợt quát lên:

- Cẩu tặc! Ngươi dám ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngăn y lại, hỏi:

- Các ngươi không chế huyệt đạo bổn thiếu gia chứ?

Hồng Thần Vũ đáp:

- Khỏi cần. Vì chúng ta biết rằng nếu làm thế ngươi thà Minh Hóa bị giết chứ không chấp nhận. Chỉ cần ngươi đi trước theo sự hướng dẫn của chúng ta, nếu có hành động gì khác thường ta sẽ lấy mạng hắn ngay! Người xưa có câu "Ta không giết bá nhân nhưng bá nhân đã vì ta mà chết". Ngươi không muốn vì mình mà Minh Hóa lão trọc bị thảm tử chứ?

Phương Đạt đưa mắt ra hiệu cho Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng nghĩ ngợi một lát rồi hỏi:

- Không cần nói cũng biết các ngươi đều là người của Long Tự Thập Tam Tôn. Bây giờ sẽ tới Tùng Vân Sơn Trang, đúng không?

Hồng Thần Vũ đáp:

- Ngươi rất thông minh! Nhưng đi đâu, sau này ngươi sẽ biết!

Minh Hoá Đại sư nói:

- Lâm thí chủ! Bần nạp thà chết ...

Vị Đại sư chưa nói xong thì "Hự" một tiếng, bị Hồng Thần Vũ điểm vào Thùy huyệt ngất đi.

Hồng Thần Vũ nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Được bổn thiếu gia chấp nhận!

Hồng Thần Vũ cười "hắc hắc" nói:

- Ta biết ngươi chấp nhận không phải vì ngươi cam nguyện khoanh tay chịu chết mà hy vọng vào kỳ tích xuất hiện. Chúng ta sẽ xem vận khí của ngươi đến đâu!

Tới đó y cắp Minh Hoá Đại sư lên nói:

- Đi thôi! Chớ để đêm dài nhiều mộng! Ngươi hãy nhớ không được có bất cứ một ai bám theo, và ngươi đi trước theo sự chỉ dẫn của chúng ta!

Lâm Đoàn Nghĩa đành quay người đi ra cổng.

Tiếp theo hắn là Vô Hạnh, tới Hồng Thần Vũ cắp theo Minh Hoá Đại sư, cuối cùng là bọn bốn tên Hà Hứa Nhân.

Hai vị Đại sư Minh Hiển, Hồng Đức ngây người nhìn theo, không biết phải làm gì.

Thạch Giác tức giận nghiến răng trợn mắt định lao theo nhưng bị Phương Đạt ngăn lại nói:

- Ngươi đừng lỗ mãng mà hỏng hết việc!

Tống Công Đạt tới gần hỏi:

- Phương điệt nữ! Chúng ta nên hành động thế nào?

Phương Đạt cười nói:

- Tống lão bá cứ yên tâm! Chúng không thoát được đâu! Nói xong thả hai con Anh Vũ.

Hai con chim lặng lẽ bay ra cổng.

Tống Công Đạt và Minh Hiển, Hồng Đức hai vị Đại sư nhìn theo đôi Anh Vũ vừa ngạc nhiên vừa hy vọng xen lẫn sự hoài nghi.

Phương Đạt hói:

- Chỉ cần nghe tiếng người thét là chúng ta lập tức nhanh chóng lao tới theo phối hợp với Lâm sư huynh! Bây giờ thì thong thả tiến dần ra cổng!

Bốn người làm theo.

Chốc lát chợt vang lên một tiếng rú thảm thiết.

Năm người liền lao ra khỏi tự như tia chớp.

Lâm Đoàn Nghĩa đã được Phương Đạt ra hiệu, chàng đã phần nào đoán ra ý đồ của cô ta nên vừa đi vừa vận công sẵn sàng xuất thủ.

Mới ra khỏi cổng chừng ba chực trượng thì nghe phía sau vang lên tiếng rú thảm của Hồng Thần Vũ.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng kế hoạch đã thành công liền quay lại.

Vô Hạnh cũng giật mình quay lại, thấy Hồng Thần Vũ bị hai con chim lăn xả vào tấn công, hai mắt lòi ra, hai tay quờ quạng, miệng la hét như lợn bị chọc tiết.

Hai con chim tỏ ra rất lợi hại, bay lên vụt xuống không ngừng bổ vào bộ mặt nhoe nhoét máu của Hồng Thần Vũ.

Vô Hạnh biết kế hoạnh đã thất bại liền xông tới, vung chưởng nhằm vào Minh Hoá Đại sư nằm bất động bên chân Hồng Thần Vũ.

Nhưng chưa kịp phát chưởng thì hắn cảm thấy chưởng kình đánh tới hậu tâm đành lướt mình sang tả tránh, quay lại đánh trả lại một chiêu.

Cùng lúc ấy Thạch Giác lao ra nhằm vào lưng tên chạy cuối cùng là Hà Hứa Nhân đánh tới một chưởng.

- Bình!

Tên thị vệ giả mạo bị bắn tung lên không sáu bảy trượng, miệng rú lên thành vòi rơi xuống lùm cây bên đường.

Ba tên còn lại thấy đại thế đã mất nên ra sức chạy vào rừng nhưng không thoát, hai tên trúng Gia Mộc Tiễn của Phương Đạt bỏ mạng, tên còn lại chết dưới chưởng của Tống Công Đạt.

Minh Hiển hòa thượng lao tới giải khai huyệt đạo cho Minh Hoá Đại sư rồi đỡ vị phương trượng lên.

Đây nói về Lâm Đoàn Nghĩa đang giao phong với đạo nhân tự xưng là Vô Hạnh.

Chàng xuất một chiêu đánh lui địch nhân xong liền hỏi:

- Ma đầu! Ngươi biết Tuyệt Âm Thủ, chứng tỏ là người của Hàn Sơn phái, sao lại trở thành nanh vuốt của Long Tự Thập Tam Tôn?

Lão đạo "Hừ" một tiếng nói:

- Trong giang hồ đâu chỉ có Hàn Sơn phái mới biết Tuyệt Âm Thủ thôi sao? Cho ngươi biết Cửu U Quỷ Mẫu cũng chỉ học lén của người khác thôi!

Rồi chợt hỏi:

- Ngươi làm sao mà giải được cho nha đầu đó? Hay là thêm một thê nhi nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Giải tà công đó khó gì?

- Nói xem!

- Chỉ cần điểm đồng thời vào hai huyệt Nhu Quan và Trung Cực là được, không sai chứ?

Lão đạo kinh ngạc hỏi:

- Làm sao ngươi biết được?

- Ngươi không cần biết vì sao. Cứ yên chí là từ này Tuyệt Âm Thủ không còn làm hại được ai, thế là đủ!

Tên ma đầu chợt hú dài một tiếng tung mình nhảy lên cao mười trượng lao đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đã đề phòng tung mình lao theo đồng thời phát ra một chưởng, nhưng đối phương chao mình như con chim lớn, lại đảo mình mấy cái, biến mất vào bóng đêm.

Lâm Đoàn Nghĩa biết có đuổi theo cũng không kịp, đành hạ mình xuống.

Tống Công Đạt đến gần thở dài nói:

- Du Long Bát Biến! Chỉ e ngay cả thân pháp Cửu Dã Thần Công của lệnh sư cũng không hơn được!

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Tiền bối có đoán ra được hắn là ai không?

Tống Công Đạt đáp:

- Chừng bảy tám mươi năm trước trong giang hồ có một môn phái gọi là Bát Tú Tiên Cô, gồm tám phụ nhân, mỗi người có một loại khinh công thượng thừa. Sau cả tám người này truyền cho một đệ tử độc nhất là Thần Ưng Kiều Nữ Tống Châu Long. Nữ kiệt này không thu đồ đệ, có lẽ tên đó là nhi tử của bà ta.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Nghe nói Thần Ưng Kiều Nữ Tống Châu Long là người chính phái, từ lâu ẩn tích giang hồ, làm sao mà nhi tử của bà ấy lại trở thành tay chân của Long Tự Thập Tam Tôn được?

- Việc này thì lão phu không được rõ lắm, nhưng có một dạo nghe giang hồ truyền ngôn rằng Bát Tú Tiên Cô có quy định là đệ tử không được lấy chồng vì điều đó làm hạn chế thành tựu của Du Long Bát Biến. Nhưng khi Thần Ưng Kiều Nữ Tống Châu Long ngoài ba mươi tuổi thì không hiểu sao lại bén duyên cùng một quái kiệt tên là Hàn Nguyên Độ.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiền bối, có phải Hàn Nguyên Độ là sư đệ của Đào Chân sao?

Tống Công Đạt gật đầu:

- Không sai!

- Vậy thì đúng rồi! Đương nhiên Hàn Trường Phong trở thành người của Long Tự Thập Tam Tôn.

Tống Công Đạt nói tiếp:

- Thực ra không phải vì Thần Ưng Kiều Nữ Tống Châu Long yêu đương gì Hàn Nguyên Độ, mà kết quả sự kết hợp cũng có quan hệ tới Tuyệt Âm Thủ. Chỉ biết sau khi Tống Châu Long mang thai thì tuyệt tích giang hồ, nay thấy thân pháp của người này thì lão phu mới nhận ra Du Long Bát Biến mà không thể khẳng định.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu quả thật tên đó đúng là nhi tử của Thần Ưng Kiều Nữ Tống tiền bối, lẽ ra phải căm hận kẻ đã dùng Tuyệt Âm Thủ đã làm hại mẫu thân mới đúng, sao hắn lại dùng Tuyệt Âm Thủ để làm hại người khác?

Tống Công Đạt ngạc nhiên hỏi:

- Hắn cũng biết Tuyệt Âm Thủ hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Vâng! Rằm tháng trước, sau sự kiện ở Vô Lượng Sơn, vãn bối đuổi theo tên đó suốt một ngày vẫn không kịp, sau đó cả hai đều kiệt lực, hắn quay lại đấu một chưởng, kết quả thành lưỡng bại câu thương, được một tiểu đồng cứu sống, hắn tỉnh lại dùng Tuyệt Âm

Thủ khống chế thư thư của tiểu đồng đó để gây áp lực nên mới chạy thoát được.

Tống Công Đạt thở dài nói:

- Cũng có thể đúng mà cũng có thể không tin rằng Hàn Trường Phong được Thần Ưng Kiều Nữ Tống nữ hiệp nuôi dưỡng thì không thể biến thành người xấu, chỉ sợ rơi vào tay Hàn Nguyên Độ ...

Bây giờ Hồng Thần Vũ đã nằm xuống lăn lộn trên mặt đất, tuyệt vọng vung chưởng đánh lại hai con Anh Vũ nhưng hai mắt đã bị mù, làm sao chống nỗi với thiên binh?

Mặt và cổ của hắn bị hai con chim xé nát làm máu thịt bầy nhấy nhìn vô cùng khủng khiếp!

Thạch Giác lao tới định kết liễu tên này thì bị Phương Đạt quát lên:

- Đừng giết hắn!

Thạch Giác thu chiêu lại, ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì?

Phương Đạt hướng sang Lâm Đoàn Nghĩa gọi to:

- Sư huynh! Mau đến đây tra khảo tên này!

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiền bối! Chúng ta đến đó xem, nhất định sẽ biết được tên vừa rồi có đúng là Hàn Trường Phong hay không.

Tống Công Đạt gật đầu.

Hồng Thần Vũ mắt bị mổ lòi ra, mặt nhoe nhoét như tảng thịt đã ngất đi, không sao xác định được diện mạo nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa điểm vào mấy chỗ huyệt đạo cho hắn tỉnh dậy rồi hỏi:

- Ngươi là ai?

Hồng Thần Vũ đáp:

- Bổn chưởng môn nhân ...

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Câm miệng!

Phương Đạt tiếp lời:

- Nếu ngươi không chịu nói thật, bổn cô nương sẽ thả hai con chim ra, cả bộ mặt ngươi sẽ bị rỉa trơ xương đấy!

Tên kia co rúm người lại.

Lâm Đoàn Nghĩa tra vấn:

- Tên mạo danh Vô Hạnh chính là Hàn Trường Phong, nhi tử của sư bá ngươi là Hàn Nguyên Độ, không sai chứ?

Hồng Thần Vũ gật nẩy mình, động đậy đôi tròng mắt đã lòi ra, thêu thào hỏi:

- Sao ... ngươi biết?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ta đã bắt được hắn, có gì mà không biết? Cả sư phụ ngươi ...

Hồng Thần Vũ chợt nói:

- Lão nhân gia nói đi Tung Sơn, làm sao ...

Nhưng mới nói giữa chừng, hắn biết mình đã lỡ lời nên im bặt.

Minh Hoá Đại sư giật mình hỏi:

- Sư phụ ngươi là ai? Đi Tung Sơn lúc nào?

Chợt thấy thân thể Hồng Thần Vũ giật mạnh một cái, thất khiếu trào máu, người nhũn đi.

Hiển nhiên hắn đã tự đoạn tâm mạch mà chết.

Minh Hoá Đại sư lo lắng nói:

- Tuy không biết sư phụ hắn là ai, nhưng đã là sư đệ của Hàn Nguyên Độ tất bản lĩnh không tầm thường, chúng đã có ý đồ tới Thiếu Lâm, nhất định sẽ mang theo lực lượng không ít, chỉ e ...

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Tống Công Đạt hỏi:

- Tiền bối, trong số những người sáng lập Long Tự Thập Tam Tôn thì nay còn mấy người, tiền bối biết không?

Tống Công Đạt đáp:

- Ngày xưa mới thành lập thì gọi là Long Hổ Thập Tam Tôn, trong đó có Cửu Long Tứ Hổ. Nay Tứ Hổ gồm Hắc Hổ Bạch Ngọc Phán,

Bạch Hổ Trương Minh, lão phu và Hoàng Hổ Lạc Thiên Hoa, nay lão đại Bạch Ngọc Phán đã chết chỉ còn ba vi. Cửu Long gồm Kim Long Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên, Mộc Long Hàn Nguyên Độ, Thủy Long Chu Bạch Phàm, Hỏa Long Hỏa Linh Quan Hoàng Thừa Chân, Thổ Long Thiết Kiếm Thủ Thôi Hoàn, Hắc Long Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh, Hoàng Long Thần Đao Vô Địch Hứa Tĩnh, Phi Long Đào Chân, Xích Long Tần Phùng, sau này bổ sung thêm cho đủ Thập Tam Long gồm Bạch Long Trại Gia Cát Tôn Tỵ, Thanh Long Trương Hoàn, Độc Long Sưu Hồn Chưởng Quách Tần, Hồng Long Hàn Đao Vô Địch Diệp Phi Diễn. Theo lão phu biết thì nay chỉ còn sống Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên, Hàn Nguyên Độ, Hỏa Linh Quân Hoàng Thừa Chân, Đào Chân, Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh, Trại Gia Cát Tôn Tỵ, Sưu Hồn Chưởng Quách Tần, Hàn Đao Vô Địch Diệp Phi Diễn, nếu Đào Chân đã bị thiếu hiệp đánh chết thì chỉ còn lại bảy người.

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Nếu vậy lần này đến Tung Sơn chắc không phải ít. Thiếu Lâm Tự là Bắc đẩu của võ lâm, không thể xảy ra thảm biến, nhưng Quần Anh Đại Hội quan hệ đến an nguy của toàn giang hồ, lực lượng chủ yếu của địch đều tập trung ở đây, nếu chúng ta đến Tung Sơn rồi trở về sẽ chậm mất.

Minh Hoá Đại sư nói:

- Từ đây đến Tung Sơn tám trăm dặm, nếu có ngựa tốt chỉ cần một ngày là tới, như vậy sẽ còn quay về kịp ...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Trong quý tự có ngựa không?

- Không có. Nhưng bổn tự có quan hệ rất thân thiết với vị thí chủ họ Đoàn, chủ trại ngựa nổi tiếng ở Nam Trịnh. Nếu bốn vị đồng ý giúp bổn phái thoát khỏi huyết kiếp thì xin hãy vào tệ tự chợp mắt một lúc, bần nạp sai người đi mượn ngựa tốt, chỉ sau một canh giờ là tới đây chờ đến mờ sáng sẽ lên đường, đến giờ thân là tới được Thiếu Thất Phong. May sự biến còn chưa xảy ra thì chúng ta còn kịp ngăn chặn, ở lại Thiếu Lâm Tự một đêm sáng hôm sau quay về, vẫn còn tới hai ba canh giờ mới tới thời gian ấn định.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Tống Công Đạt hỏi:

- Tiền bối thấy thế nào?

Tống Công Đạt cười đáp:

- Lão phu có mối giao tình với vị trưởng lão Viên Hoằng Đại sư, nghĩ không thể từ. Việc này do thiếu hiệp quyết định!

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn sang Thạch Giác và Phương Đạt:

- Thạch huynh và sư muội thấy thế nào?

Thạch Giác khẳng khái đáp:

- Đệ đi đâu ta theo đấy. Hơn nữa biết chết mà không cứu thì sao đáng mặt trượng phu?

Tống Công Đạt thán phục nói:

- Rất khí khái!

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Còn sư muội?

Phương Đạt cười đáp:

- Tôi không biết cưỡi ngựa!

Lâm Đoàn Nghĩa "À" một tiếng nói:

- Ngu huynh quên mất! Muội chưa bao giờ rời Kình Sa Đảo, làm sao biết cưỡi ngựa được?

- Nhưng các ngươi cứ yên tâm đi! Chắc bây giờ đại ca tôi đã tới Nam Trịnh rồi, tôi sẽ bảo huynh ấy đi cùng các vị!

- Nhưng sư huynh cũng không biết cưỡi ngựa mà!

- Huynh tưởng thế sao? Hồi nhỏ đại ca ở với nhị thúc, tới mười tuổi mới ra đảo. Mới bảy tuổi đại ca đã biết cưỡi ngựa rồi!

Lâm Đoàn Nghĩa hướng sang Minh Hoá Đại sư nói:

- Thế là tốt rồi! Đại sư, bây giờ vãn bối với Thạch huynh đưa sư muội về Nam Trịnh ...

Phương Đạt "Hừ" một tiếng nói:

- Muội không có chân về một mình được sao?

- Đương nhiên là được, nhưng hành lý của ta để cả trong khách điếm, tiện thể đi với muội cho vui mà!

Phương Đạt cười nói:

- Chẳng thà nói thế!

Minh Hoá Đại sư hỏi:

- Hai vị thí chủ trú ở khách điếm nào, để mai bần tăng cho người mang ngựa tới đón?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Ở Trúc Anh lão điếm.

Minh Hoá Đại sư gật đầu:

- Vậy thì tốt! Ngày mai vào đầu canh năm sẽ có người mang ngựa đến cho hai vị.

Tới đó ba người từ biệt Tống Công Đạt, Minh Hoá Đại sư và hai vị trụ trì còn theo tiễn một quãng xa mới trở lại.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác tiễn Phương Đạt đến Nghênh Tân khách điếm nơi nàng nghỉ trọ rồi về tới Trúc Anh lão điếm thì đã quá nữa đêm.

Chợp mắt được hơn một canh giờ thì tên tiểu nhị đã nghe có tiếng đập cửa, và tiếng tên tiểu nhị gọi to:

- Hai vị đại gia!

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 52: Thiếu Lâm thác loạn

Lâm Đoàn Nghĩa tuy đã biết người của Lôi Âm Tự nhưng vẫn hỏi:

- Tiểu nhị ca, chuyện gì thế?

- Có một sư phụ tìm hai vị.

- Bảo vị đó chờ một lát.

Lâm Đoàn Nghĩa thắp đèn lên, hai người mặc y phục vào chỉnh tề, gọi tiểu nhị vào tính tiền rồi mang hành lý bước ra khỏi phòng.

Một trung niên hoà thượng chắp tay hợp thập nói:

- Tiểu tăng là Tín Đức tham kiến hai vị đại hiệp!

Hai người ôm quyền hoàn lễ.

Tín Đức lại nói:

- Phương trượng sai tiểu tăng mang ngựa tới hầu giá hai vị.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ra tới sân đã thấy hai con ngựa thắng đủ yên cương chờ sẵn.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác lên ngựa vẫy chào Tín Đức rồi phi ra cửa hướng ra cổng thành phía bắc.

Tới Lôi Âm Tự thì mọi người đã tề tựu trước miếu viện.

Lần này xuất hành ngoài Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác, Tống Công Đạt còn có Minh Hoá, hai vị trụ trì Hồng Đức, Minh Hiển và mười cao thủ khác.

Không ngờ Minh Hoá kịp hỏi, Lâm Đoàn Nghĩa nói ngay:

- Đại sư, tối qua Phương Thông sư huynh còn chưa tới Nam Trịnh. Vạn bối đã nhắn lại sư muội nếu huynh ấy đến kịp thì cứ đi thẳng tới Tung Sơn.

Minh Hoá gật đầu nói:

- Chúng ta lên đường thôi!

Đoàn nhân mã gồm mười sáu người lên ngựa, nhằm hướng tây bắc tiến phát.

Còn may là dạo ấy đã cuối thu nên khí trời đã mát dịu. Mặc dù thế, đi chừng trăm dặm thì đã bắt đầu có sự phân hoá.

Minh Hoá ra lệnh cho những con ngựa tốt nhất ưu tiên cho ba vị khách và hai vị trụ trì, còn những con hơi kém hơn thì đi thành một tốp theo sau.

Cuối giờ tỵ thì tới một trấn thành gọi là Cổ Liễu, toán đi trước vào một khách điếm nghỉ ngơi, cốt yếu là để ngựa dưỡng sức.

Sang giờ mùi, đoàn lại tiếp tục hành trình.

Cuối giờ thân, một đoàn tám kỵ mã đầu tiên lên tới sơn môn Thái Thất Phong. Ngôi đệ nhất cổ tự nguy nga đã hiện ra trước mặt.

Thấy sơn môn vắng lặng không một bóng người, hai cánh cổng đồ sộ mở toang, Minh Hoá lo lắng nói:

- Chỉ e chúng ta đến quá muộn, biến cố đã phát sinh ...

Đến gần hơn mới biết điều dự đoán của Minh Hoá quả không sai, hai con sư tử đá cao sừng sững mấy trăm năm nay chầu trước cổng, một con đã bị chưởng lực đánh nát thành bụi phấn!

Cả tám người không ai nói câu nào, vội vã xuống ngựa để cho một hoà thượng tìm chỗ buộc rồi lao vào cổng.

Mới qua cổng, chợt có hai nhân ảnh lao ra quát:

- Đứng lại!

Chỉ cần thấy đối phương không bận cà sa, Minh Hoà đang chạy trước liền phất tay phát ra một chưởng.

Vị phương trượng vừa căm hận, vừa nóng lòng vận tới mười thành công lực làm tên hán tử bật xa mấy trượng ngã vật xuống.

Tên hán tử thứ hai thấy vậy đang định chạy thì bị Thạch Giác lao tới vung chưởng đánh chết tươi.

Ngay từ đại môn vào đến một trăm linh tám bậc thạch cấp dẫn vào đại điện, một cảnh tượng hãi hùng bày ra trước mắt mọi người:

có tới ba bốn chục tăng nhân nằm la liệt khắp nơi, chết theo đủ mọi tư thế nhưng không người nào bị thương tích, ngoại trừ thất khiếu đều trào máu.

Trong đại điện cũng có vài chục tăng nhân bị giết, tử trạng cũng giống hệt như bên ngoài. Không thấy người nào còn sống, cũng không thấy bóng dáng địch nhân đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống xem xét vài tử thi rồi ngẩng lên nói:

- Đại sư, những người bị giết công lực thế nào?

Minh Hoà đáp:

- Hầu hết đều mặc thanh y, đó là thuộc hàng chữ Ngộ. Bổn tự những vị có bối phận với Chưởng môn đều mặc cà sa màu đỏ, thuộc hàng chữ Viên, tiếp đến cà sa màu vàng thuộc hàng chữ Trí ở đây có bốn năm người, còn lại đến chữ Ngộ.

Lại hỏi:

- Lâm thí chủ có nhận ra họ bị giết vì độc công gì không?

- Âm Phách Sưu Hồn.

Tống Công Đạt hỏi:

- Âm Phách Sưu Hồn?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Không sai!

Tống Công Đạt nói:

- Trong Long Tự Thập Tam Tôn chỉ có Đào Chân mới luyện thành công phu đó, nay hắn đã chết, nghe nói đệ tử hắn là Tống Hữu Nhất

và đồ tôn "Dực Long" Phùng Duệ cũng đã bị thiếu hiệp giết, sao còn người thi triển Âm Phách Sưu Hồn?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Thực ra Tống Hữu Nhất có mấy tên đệ tử biết Âm Phách Sưu Hồn, nhưng hoả hầu rất kém, không đủ sức giết người, chỉ e Tống Hữu Nhất còn có sư huynh đệ.

Minh Hoá hỏi:

- Uy lực của loại độc công này thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nếu Âm Phách Sưu Hồn giết được cao thủ hạng tam lưu thì cao thủ nhị lưu phải tận lực vận nội công khách cự mới bảo vệ được tính mạng, điều đó tạo điều kiện cho một số cao thủ khác hạ sát thủ.

Minh Hoá nói:

- Nhưng địch nhân cũng bị ảnh hưởng vì Âm Phách Sưu Hồn mà?

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Đương nhiên chúng có phương pháp đề phòng.

- Cao thủ nhất lưu có bị ảnh hưởng bởi công phu này không?

- Nếu Đào Chân thi triển công phu này thì cả cao thủ nhất lưu cũng bị ảnh hưởng, những hạng như Tống Hữu Nhất hoặc sư huynh

đệ hắn thì còn chưa làm được.

Chàng lại hỏi:

- Tổng số người của Thiếu Lâm là bao nhiêu?

- Trừ một số thường có việc ra ngoài, trong chùa thường xuyên có trên dưới hai trăm người.

- Họ thường ở đâu?

- Trong những khi gặp tình trạng khẩn cấp, mọi người thường được triệu đến La Hán Điện.

- Chúng ta tới đó đi! Hy vọng rằng đối phương còn chưa hạ sát thủ, chỉ cần chúng tiếp tục thi triển Âm Phách Sưu Hồn rồi tập trung những cao thủ khác đồng loạt xuất thủ thì tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Tống Công Đạt nói:

- Lâm thiếu hiệp hiện đã hoá trang, chỉ e một mình thiếu hiệp mới vận Cửu Dã Thần Công đối phó được với Âm Phách Sưu Hồn, vì thế cần giữ kín thân phận trước khi tiêu diệt được tên lợi hại đó, nếu để chúng biết đề phòng thì sẽ bất lợi!

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Xin lĩnh ý tiền bối.

Tám người xuyên qua tiền điện thênh thang, thỉnh thoảng lại gặp mấy thi thể nằm rải rác.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trừ Tống tiền bối, Đại sư và Thạch huynh ra, xin bốn vị Đại sư dừng lại ở đây để tránh khỏi bị Âm Phách Sưu Hồn làm hại, khi nào nghe trong kia xảy ra giao chiến sẽ vào!

Minh Hoá ra lệnh cho bốn vị hoà thượng dừng lại, tìm cách giải cứu cho những người còn sống sót.

Xuyên qua hai dãy hành lang dài mới đến La Hán Điện.

Tới đây đã cảm thấy một thứ âm thanh dội vào tai nhức buốt như kim châm.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại nói:

- Xin các vị vận công kháng cự Âm Phách Sưu Hồn!

Đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy bảy tám chục tăng nhân ngồi thành một đám, chừng hai chục vị bận tăng bào màu đỏ, số còn lại là màu vàng, tất cả đang nhắm mắt hành công, chắc để kháng cự lại Âm Phách Sưu Hồn.

Đứng đối diện với họ chừng mười trượng có khoảng ba chục người khác, y phục đủ loại, đặc biệt có hai lão nhân bận cẩm bào.

Đứng trước bọn người này là một hoàng y lão nhân đang hú lên âm thanh rin rít như tiếng rắn.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi nói:

- Tình hình tạm thời chưa đến nỗi quá nghiêm trọng.

Chàng nhìn sang Tống Công Đạt hỏi:

- Tống tiền bối! Trong số đó có người nào là Tôn chủ Long Tự Thập Tam Tôn không?

- Có Hắc Long Tôn chủ Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh và Độc Long Tôn chủ Sưu Hồn chưởng Quách Tần.

- Bản lĩnh của Tôn Vinh thế nào?

- Hắn có Xích Sát chưởng nhưng không địch nổi Minh Vương chưởng pháp của sư phụ ngươi. Chỉ có Sưu Hồn chưởng của Quách Tần là thứ độc chưởng rất lợi hại.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Tiền bối đừng lo, chưởng pháp này vãn bối đã từng lĩnh giáo. Bây giờ chúng ta vào đi!

Chàng vận Cửu Dã Thần Công tới cực hạn, phi thân lao vút lên không rồi đáp xuống đứng ở đầu hàng đám tăng nhân, quay người đối diện với hoàng y lão nhân bức Cửu Dã Thần Công ra.

Ba người khác cũng phi thân lướt theo đáp xuống bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa.

Hoàng y lão nhân đang dốc hết công lực phát Âm Phách Sưu Hồn, chợt cảm thấy người chấn động, công lực tiêu tán dần.

Hắn kinh hãi thu công nhìn bốn người vừa xuất hiện hỏi:

- Các ngươi là ai?

Tám chục vị tăng nhân cảm thấy áp lực giảm bớt rồi mất hẳn, nghe hỏi liền ngẩng lên nhìn.

Mấy vị bận tăng bào màu đỏ cất tiếng niệm Phật nói:

- Minh Hoá sư đệ!

Có mấy vị nhìn Tống Công Đạt nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Tệ tự đang gặp hoạ, Tống lão thí chủ tới đây làm gì để chuốc lấy hoạ sát thân?

Minh Hoá nói với một lão hoà thượng:

- Xin Chưởng môn sư huynh cho mọi người đứng lên đi!

Vị Chưởng môn Thiếu Lâm là Viên Chân Đại sư thở dài nói:

- A Di Đà Phật! Hai vị sư huynh của ngươi là Viên Ngỗi, Viên Đức đã bị giết bởi Sưu Hồn chưởng, ba vị khác Viên Mộc, Viên Thái, Viên Kim bị trọng thương vì Xích Sát chưởng và sáu bảy chục đệ tử bỏ mạng với Âm Phách Sưu Hồn. Lần này đối phương kết hợp thi triển Âm Phách Sưu Hồn, chuẩn bị dốc toàn lực hạ sát thủ, chỉ e Thiếu Lâm Tự không tránh khỏi huyết kiếp!

Minh Hoá nói:

- Dù chết, chúng ta cũng nên liều một trận cuối cùng!

- Chính chúng ta cũng đang có ý niệm đó, chờ đối phương hạ sát thủ sẽ cùng liều một trường huyết chiến tối hậu, Thiếu Lâm phái dù bị tận diệt cũng không khuất phục!

Nói xong ra lệnh cho chúng tăng đứng lên.

Tám chục cao thủ kiệt xuất nhất Thiếu Lâm mặt đều lộ rõ oán hận, vận công sẵn sàng cho một cuộc liều đấu cuối cùng ...

Từ phía địch nhân vang lên một tràng cười như sấm dậy làm chấn động cả toà La Hán Điện, tiếp đó một lão nhân bận cẩm bào, tóc bạc lơ thơ, sắc mặt nhợt nhạt nhưng hai mắt sáng rực như hai ngọn đuốc rền lên:

- Có chí khí! Nếu chúng tăng một lòng muốn thế, lão phu sẵn lòng siêu độ cho các ngươi!

Lão nhân khác cũng bận cẩm bào nhìn Tống Công Đạt, chắp tay nói:

- Thì ra là Tống lão huynh! Không ngờ Hổ Tôn cũng có quan hệ mật thiết với Thiếu Lâm như vậy!

Tống Công Đạt ôm quyền hoàn lễ đáp:

- Lão phu có một vị lão hữu ở Thiếu Lâm Tự nên thỉnh thoảng ghé thăm. Nguyên là Tôn bằng hữu lần này suất lãnh huynh đệ của Long Tự Thập Tam Tôn tới tiêu diệt Thiếu Lâm Tự!

Nguyên người này là Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh, Tôn chủ Hắc Long Tôn của Long Tự Thập Tam Tôn.

Cẩm bào lão nhân khác là Tôn chủ Độc Long Tôn Sưu Hồn chưởng Quách Tần tiếp lời:

- Đã mấy chục năm không gặp Tống huynh. Nay huynh đệ với Thiếu Lâm Tự cần giải quyết một chuyện xung khắc, xin Tống huynh và các vị không liên quan tránh ra một bên, chờ bổn phái giải quyết xong chúng ta sẽ thương nghị!

Lúc đầu thấy ba vị tục nhân xuất hiện cùng đi với Minh Hoá làm đối phương thu Âm Phách Sưu Hồn, Viên Chân Đại sư và chúng

tăng cho rằng có cứu tinh xuất hiện, nhưng sau khi nghe Tống Công Đạt xưng huynh gọi đệ với địch nhân, họ càng trở nên tuyệt vọng hơn.

Chỉ trừ Viên Hoằng Đại sư và một vài người khác biết rõ Tống Công Đạt là bạn chứ không phải thù, tuy vậy vốn biết Hổ Tôn và Long Tôn ngày xưa chỉ là một tổ chức nên không khỏi hoài nghi.

Cho dù vị đó có đứng ngoài không tham gia vào cuộc ân oán này thì tình cảnh của Thiếu Lâm Tự đã đủ bi đát rồi.

Tống Công Đạt nói:

- Các vị nhầm rồi! Lão phu tới đây chỉ có mục đích gặp các vị!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh cười hô hô nói:

- Rất tốt! Tiểu đệ rất hoan nghênh sự hợp tác của Tống huynh và Hổ Tôn. Nhưng Long Tự Thập Tam Tôn dư sức giải quyết Thiếu Lâm Tự, Tống huynh hãy chờ xong việc, chúng ta sẽ tổ chức đại tiệc trùng phùng!

Tống Công Đạt chợt đanh giọng:

- Lão phu hoàn toàn không có ý hợp tác với các ngươi mà trái lại ...

Toàn trường nghe câu đó lập tức nổi lên tiếng xì xầm.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nhíu mày hỏi:

- Trái lại?

Hắn hơi biến sắc, lướt mắt nhìn quanh xem còn người của Hổ Tôn bao vây bên ngoài không.

Tống Công Đạt cười nhạt nói:

- Ngươi đừng lo. Bên ngoài không còn người nào khác của Hổ Tôn đâu!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nghe nói thế thì yên tâm ngay.

Trong giang hồ lực lượng của Hổ Tôn không phải nhỏ, nếu hôm nay có vài chục cao thủ Hổ Tôn tới đây thì kết quả thế nào sẽ rất khó xác định.

Mặt hắn thoáng qua nụ cười đắc ý, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Tống huynh muốn đối địch với bổn phái?

Tống Công Đạt thản nhiên xác nhận:

- Không sai!

Sưu Hồn chưởng Quách Tần chen lời:

- Hổ Tôn và Long Tôn đã có hiệp ước không xâm phạm, chẳng lẽ Tống huynh muốn xoá bỏ điều ước?

- Chính Long Tôn các ngươi đã xoá bỏ trước!

Tôn Vinh hỏi?

- Vì sao Tống huynh lại nói thế?

Tống Công Đạt chợt quát lên:

- Ngươi còn hỏi vì sao ư? Các ngươi dám mua chuộc một số phản đồ của Hổ Tôn bắt cóc làm hại nhi tử ta?

Mắt Tôn Vinh ánh lên tia hiểm độc, hỏi:

- Tống huynh nói gì? Bổn phái bắt cóc làm hại lệnh lang Tống Tử Thuỷ?

- Không sai!

- Tống huynh có chứng cứ gì không?

- Đương nhiên có chứng cứ!

- Xin cho biết!

Tống Công Đạt quát:

- Tử Thuỷ bị cho uống một loại độc được gọi là Mê Độc Cương Thiệt Hoàn. Khắp võ lâm, ngoài lão độc vật Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên ra, còn ai có loại thuốc đó?

Tôn Vinh chợt cười nhạt nói:

Thôi được! Cứ cho rằng đó là sự thật. Nhưng có nguyên nhân của nó.

- Nguyên nhân gì?

- Tại sao Long Tự Thập Tam Tôn cho người sang liên kết với Hổ Tôn, các vị dám cự tuyệt?

Tống Công Đạt đáp:

- Cự tuyệt liên kết để chống lại các môn phái khác, đó không phải là phá bỏ hiệp ước không xâm phạm!

Tôn Vinh ngửa mặt cất một tràng cười cuồng ngạo nói:

- Trong giang hồ không hợp tác tất đối địch. Các hạ nên biết lệnh lang Tống Tử Thuỷ chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi!

Tống Công Đạt nghiến răng nói:

- Các ngươi dám?

Tôn Vinh thản nhiên đáp:

- Có gì mà không dám? Hôm nay các hạ tìm đến chúng ta định trả thù cho lệnh lang đúng không?

- Không sai!

Tôn Vinh cười nhạt nói:

- Các hạ đến trả thù vào lúc này thì đúng là tự tìm chết rồi đấy! Bạch Vân chưởng của ngươi còn gắng gượng kháng cự được với Xích Sát chưởng của lão phu, nhưng ngoài Ác Quỷ Chu Bài còn Sưu Hồn chưởng của Quách lão đệ và Âm Phách Sưu Hồn của sư điệt Thái Công Hành, các hạ có dám nghĩ rằng mình giữ được mạng không?

Tống Công Đạt đáp:

- Các ngươi có bản lĩnh gì thì cứ thi thố hết đi!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh cười nhạt nói:

- Hắc hắc! Ngươi đã muốn chết chung với bọn lừa trọc Thiếu Lâm Tự thì bổn Tôn chủ không gượng ép!

Tới đó phất tay ra lệnh:

- Thái sư điệt! Tiếp tục đi!

Thái Công Hành bắt đầu vận nội công, y phục hắn căng dần lên ...

Tống Công Đạt ngạc nhiên tự hỏi:

- Vì sao Lâm Đoàn Nghĩa không thừa cơ hắn chưa kịp thi triển Âm Phách Sưu Hồn mà xuất thủ giết đi, chờ lúc nữa mọi người bị khống chế thì làm thế nào?

Minh Hoá cũng cùng ý nghĩ đó, cả hai người ngạc nhiên đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa.

Lúc đó chàng cũng đang vận Cửu Dã Thần Công làm y phục căng phồng như cánh buồm trước gió.

Âm thanh rin rít của Thái Công Hành tạo nên luồng chấn lực toả khắp không gian bao trùm một khu vực vài mẫu đất làm mọi người nhức buốt tai.

Nhưng người của Thiếu Lâm Tự vẫn đứng trơ trơ vận công kháng cự lại, không một ai ngồi xuống!

Nhưng một lúc sau, áp lực đập vào tai giảm bớt dần, không giống hàng trăm mũi kim chọc vào tai như trước mà chỉ còn nghe ong ong nữa thôi.

Hai đối thủ Lâm Đoàn Nghĩa và Thái Công Hành đứng đối diện, cách nhau chừng năm trượng, vẫn không ngừng vận công, một bên Cửu Dã Thần Công, bên kia Âm Phách Sưu Hồn công bức tới nhau.

Lúc này, ngoài Lâm Đoàn Nghĩa là người chủ động, Thái Công Hành đã nhận ra chính thiếu niên kia là kình địch của mình.

Không những thế, ba chục cao thủ Long Tự ThậpTam Tôn và tám chục cao thủ kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tự cùng hiểu rõ nhân vật chính của cuộc đối đầu sinh tử một mất một còn hôm nay là ai.

Chúng tăng không còn vận công để đối phó với Âm Phách Sưu Hồn vì đã hoàn toàn mất đi áp lực, chỉ vận công vào song thủ chuẩn bị đối địch. Một số cầm sẵn thiền trượng và giới đao sẵn sàng phản công.

Chưởng môn nhân Thiếu Lâm Tự Viên Chân Đại Sư và các vị Giám viện, Trưởng lão mặt đều tươi giãn ra.

Bây giờ họ đã hiểu rằng không phải Minh Hoá đến đây cùng tuẫn tiết với đệ tử Thiếu Lâm mà đã cầu được cứu tinh.

Sau khi Tống Công Đạt nói rõ mục đích của mình tới đây là đối địch với Long Tự Thập Tam Tôn, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh ra lệnh cho Thái Công Hành thi triển Âm Phách Sưu Hồn công, chỉ cần chờ người của Thiếu Lâm Tự ngồi xuống vận công kháng cự là lập tức ra lệnh hạ sát thủ, không ngờ đối phương tỏ ra không chút áp lực nào.

Hắn xác định rằng mình có thể đấu với Tống Công Đạt thành bình thủ, sư đệ Sưu Hồn chưởng Quách Tần chẳng qua chỉ đấu với Chưởng môn Thiếu Lâm Tự và thêm vài ba vị Trưởng lão khác cũng

chưa chắc đã thắng nổi, huống chi còn có hán tử cao lớn như Hộ pháp lạ mặt kia võ công chưa hẳn đã kém thiếu niên đang đấu với Thái Công Hành, và năm vị Giám viện, cả chục vị Kim cương, Hộ pháp đều có võ công cao cường, và hàng trăm tăng nhân khác?

Bởi vì thế hắn chưa dám ra lệnh xuất thủ, hy vọng Thái Công Hành có thể xoay chuyển tình hình.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh phần nào hối hận rằng giá như trước khi bọn Tống Công Đạt tới, nếu xuất thủ thì đã có thể tiêu diệt toàn bộ đệ tử Thiếu Lâm Tự rồi!

Thời gian qua chừng một tuần trả, cả song phương đều tỏ ra hết sức căng thẳng, không bên nào dám ra lệnh tấn công, vừa đưa mắt dè chừng đối phương, vừa chăm chú quan sát hai đối thủ đang đấu nội lực.

Sắc mặt Lâm Đoàn Nghĩa hơi tái đi, còn sắc mặt Thái Công Hành từ đỏ bầm dần dần chuyển sang tím ngắt.

Lúc này thì mọi người đã dễ dàng phân xuất thắng phụ, nhưng vì ai cũng lo cho người của mình nên không dám nói to, sợ sẽ làm phân thần sẽ rất nguy hiểm.

Cuối cùng thân thể Thái Công Hành giật mạnh một cái, ngã ngửa ra sau, miệng phun ra một vòi máu.

Hơn trăm người cùng "Ồ!" lên một tiếng, một bên thán phục và phấn chấn, còn bên kia thì kinh hoàng.

Thái Công Hành là đại đệ tử của Đào Chân, công lực không kém sư phụ bao nhiêu, vì thế mà sau khi Đào Chân mất hắn lập tức được cất nhắc lên làm Tôn chủ Phi Long Tôn.

Mặt khác, Âm Phách Sưu Hồn được coi là tuyệt công đệ nhất trong Long Tự Thập Tam Tôn, ngay đến Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh và Sưu Hồn chưởng Quách Tần còn chưa dám tin là mình có thể thắng nổi sư điệt.

Thế mà chỉ sau chưa đầy hai khắc đấu nội lực, vị Tôn chủ tân nhiệm táng mạng bởi tay của một thiếu niên, ai mà không kinh sợ?

Một tên hán tử vội đỡ lấy hắn, còn một tên khác lao vào Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử! Đền mạng cho sư thúc ra!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Thạch Giác lao tới như tia chớp, đưa bàn tay to như nải chuối phát chưởng đối địch!

Chỉ nghe "Bình" một tiếng, tên hán tử rú lên một tiếng, bị đánh bật lên cao bốn năm trượng bay qua đầu đồng bọn.

Một tên vội lao tới đỡ lấy cúi xuống nhìn thì nhận ra hắn đã chết!

Minh Hoá Đại sư sợ Lâm Đoàn Nghĩa bị nội thương kéo chàng lùi lại để tránh địch nhân tập kích khẽ nói:

- Lâm thí chủ mau vận công chữa thương đi, đề phòng bọn ma đầu kia còn thi triển độc công khác đấy!

Nhưng sau khi hấp thụ được linh khí của Thiên Tải Thần Độc, chẳng những công lực tăng thêm rất nhiều mà khả năng hồi phục cũng rất nhanh.

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Đại sư cứ yên tâm! Vãn bối chưa đến nỗi bị nội thương đâu.

Chàng hít vào vài hơi chân khí, cơ thể liền hồi phục lại ngay.

Viên Chân Đại sư hỏi khẽ Minh Hoá:

- Sư đệ gọi thiếu niên đó họ Lâm, chẳng lẽ chính là Lâm Đoàn Nghĩa?

Minh Hoá gật đầu:

- Vâng!

- Nhân xưng "Phấn" ...

Lão định nói "Phấn Diện Độc Lang" nhưng kịp dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra nhưng chàng giả tảng không nghe bước lên chỗ cũ.

Sưu Hồn Chưởng Quách Tần nhảy lên hai bước đối diện với chàng hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cái đó các ngươi không cần biết!

- Ngươi với bổn phái có cừu oán gì mà ngươi hạ độc thủ tàn bạo như thế?

- Không cừu không oán!

Quách Tần giận đến nỗi mặt đỏ bầm, rít lên:

- Tiêu cẩu to gan! Trong giang hồ có lý đâu như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa bỗng đanh giọng:

- Ta hỏi ngươi, Kim Đao Lâm Vỹ có thù oán gì với Long Tự Thập Tam Tôn mà các ngươi đến Tùng Vân Sơn Trang tàn sát gần trăm người cả chủ lẫn khách, giá hoạ cho Ngũ Độc Truy Hồn Chưởng Mi Cổ Thương tiền bối? Tiếp đó hàng chục cao thủ khác trên khắp giang hồ như Phục Ma Kiếm Khách, Long Quái Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu, Thất Dương Đao Thạch Lục, Tĩnh Âm Thần Ni, Nhất Trần Đại sư, Vĩ Khang đạo trưởng, Sinh Tử Phán, Thừa Sai Khách, Diêm Vương Phán ... có thù oán gì mà đều gặp phải độc thủ của các ngươi? Như hôm nay Thiếu Lâm Tự đã gây thù chuốc oán với Long Tự Thập Tam Tôn hồi nào mà các ngươi kéo đến định gây hoạ diệt môn?

Những lời lẽ đanh thép đó làm Sưu Hồn Chưởng Quách Tần cứng lưỡi không biết trả lời sao.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Chỉ vì đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc mà các ngươi cùng Tuyết Phong Tam Lão, Băng Nguyên Ngũ Tử đã lập mưu phao tin khắp giang hồ để đưa hàng trăm cao thủ võ lâm vào chỗ chết cho các ngươi ngồi sau hưởng lợi, những tội ác đó dù Long Tự Thập Tam Tôn bị tiêu diệt đến mười lần cũng không trả đủ nợ máu!

Sưu Hồn Chưởng Quách Tần hỏi:

- Vậy là ngươi làm Phán quan đại diện cho Võ lâm?

- Không sai! Chẳng riêng gì ta mà tất cả những nhân vật nghĩa hiệp trong giang hồ đều phán xử các ngươi!

Sưu Hồn Chưởng Quách Tần cười "hắc hắc" nói:

- Chỉ sợ ngươi không đủ bản lĩnh mà chỉ tự mình tìm hoạ sát thân thôi!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Các ngươi cứ thử xem!

Quách Tần lại tiến vào hai bước quát:

- Lão phu chính đang muốn thử đây!

Dứt lời đưa song chưởng lên, một tay đặt ngang sườn, một tay hoành ngang trước ngực vận công vào ...

Viên Chân Đại sư kêu lên:

- Thiếu thí chủ cẩn thận! Đó là Sưu Hồn Độc chưởng!

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu đáp:

- Vãn bối tuân lệnh!

Nói xong cũng tiến vào hai bước, hai tay đã vận Cửu Dã Thần Công lên tới mười thành sẵn sàng đối địch.

Một lúc sau từ chưởng tâm Quách Tần toả ra làn khói xanh, còn từ chưởng tâm Lâm Đoàn Nghĩa toát ra luồng khói trắng.

Y phục cả hai đối thủ không gió mà căng phồng.

Hơn trăm đôi mắt tập trung vào hai người không chớp.

Thời gian như ngưng kết lại.

Không khí tĩnh lặng tới mức có thể nghe được cả âm thanh của một chiếc lá rơi.

Cuối cùng vang lên hai tiếng thét, rồi bốn chưởng cùng vung lên!

Không phải hai chưởng, mà chỉ trong chớp mắt cả hai người phát ra tới hai chục chưởng!

Một chuỗi âm thanh tiếp liền nhau vang rền như sấm động làm cả toà La Hán Điện rung lên.

Khoảng trống giữa hai đối thủ bị chưởng lực khoét một hố lớn sâu hoắm, bốc đất đá bắn đi xa hàng chục trượng.

Áp lực làm cả trăm người không sao chịu nổi phải lùi cả lại, một số công lực có kém hơn cảm thấy ngực nhói lên.

Thật là một cú đấu chưởng chưa từng nghe chưa từng thấy!

Khói bụi phủ kín quảng trường.

Trong màn u tối đó, thấy một nhân ảnh tung lên cao về phía người của Long Tự Thập Tam Tôn, kèm theo một tiếng hú thê thảm và tiếng la thảng thốt bật ra từ mấy chục miệng người.

Không cần nhìn cũng biết đó là ai, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh kêu lên hai tiếng thê lương:

- Sư đệ!

Đồng thời tung mình nhảy lên đón lấy, từ trên không chao mình đáp xuống ngay vị trí cũ.

Lúc đó khói bụi đã tan bớt, có thể thấy bộ cẩm bào của Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh đẫm máu, từ miệng và mũi Sưu Hồn Chưởng Quách Tần máu vẫn tiếp tục trào ra.

Hai mắt vằn tia máu đỏ ngầu, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh đưa thi thể sư đệ cho một tên đệ tử, từng bước một tới trước Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu tử! Đền mạng cho sư đệ ta!

Tống Công Đạt lao ra chặn lại nói:

- Không được!

- Ngươi ...

- Ngươi đòi mạng cho Quách Tần, còn hàng trăm nhân mạng khác của các cao thủ võ lâm thì ai trả? Chính lão phu muốn đòi món nợ cho nhi tử của ta!

Tôn Vinh nghiến răng hỏi:

- Các hạ quyết phá bỏ hoà ước?

Tống Công Đạt "hừ" một tiếng đáp:

- Việc đó các ngươi đã làm từ lâu!

Tôn Vinh gầm lên:

- Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, Xích Sát chưởng đã phát.

Tống Công Đạt cũng không chậm trễ, thi triển Khai Sơn chưởng đối địch.

Hai lão niên tuổi đều ngoại bát tuần nhưng phát chưởng vô cùng thần tốc, thân pháp cũng hết sức mau lẹ, mỗi chưởng phát ra đều có kình lực vạn cân.

Cao thủ đôi bên ngưng thần quan sát, chỉ thấy hai nhân ảnh chập chờn thoắt ẩn thoắt hiện trong màn chưởng ảnh không sao phân rõ địch ra, cùng những âm thanh vang rền không dứt.

Vừa rồi hai cuộc đấu của Lâm Đoàn Nghĩa bao hàm thần công cái thế và võ học thặng thừa, còn bây giờ hai vị cao niên đấu thì thấy rõ sắc thái của những biến ảo tinh diệu và thủ thuật điêu luyện đến mức thần kỳ.

Cả hai đều công thủ kiêm toàn, tiến lùi đúng phép, không để đối phương lợi dụng bất cứ một không môn nào.

Cú tiếp chưởng vừa rồi, tuy hạ sát được địch nhân nhưng Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị nội thương, được Minh Hoá Đại sư dìu ngồi xuống để vận công điều tức, nhưng thấy hai đại cao thủ quá chiêu, chàng mải mê quan sát đến nỗi quên cả vận công trị thương, thầm nghĩ rằng tuy võ học không uyên thâm bằng nhưng thủ pháp của hai người đều tinh diệu hơn mình nhiều lắm!

Cuộc đấu đã kéo dài quá hai trăm chiêu nhưng vẫn chưa ai giành được ưu thế.

Viên Chân Đại sư đến bên Lâm Đoàn Nghĩa nhẹ giọng nói:

- Thiếu thí chủ! Hãy vận công chữa thương là việc khẩn thiết, để lâu là không có lợi đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, "Dạ" một tiếng nhắm mắt hành công.

Viên Chân Đại sư bảo Minh Hoá và vị Giám viện Đạt Ma đứng bên hộ vệ.

Thạch Giác cũng tới canh phòng cho tiểu cửu.

Cuộc đấu giữa Tống Công Đạt và Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh vẫn tiếp diễn rất quyết liệt.

Đã quá ngoài năm trăm chiêu.

Hoàng hôn buông xuống Thiếu Thất Phong.

Chợt nghe hai tiếng thét, cùng một tiếng nổ rền như sét, sau đó hai nhân ảnh bật lùi lại.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh bay ngược lại ba trượng ngã ngửa xuống, máu từ miệng tuôn ra ồng ộc.

Tống Công Đạt lùi lại bảy tám bước, không gượng nổi ngồi phịch xuống, da mặt xanh mét, mắt nhắm nghiền, hai khoé môi rỉ máu.

Ba chục cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn kinh hãi la lên, một số quay đầu bỏ chạy.

Từ đám tăng nhân có người thét lên:

- Sát!

Nhiều tiếng hô hưởng ứng:

- Báo thù cho đệ tử Thiếu Lâm!

- Báo thù cho Giám viện La Hán!

Mấy chục bóng tăng bào cả đỏ lẫn vàng như mãnh thú lao vào đám cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn đang náo loạn, người khoa giới đao, kẻ vung thiền trượng, người xuất chỉ chưởng, bắt đầu tàn sát.

Chưởng môn nhân Viên Chân Đại sư không ngăn lại.

Sáu bảy chục đệ tử Thiếu Lâm đã bị sát hại, kẻ huỷ diệt phải được trừng trị đích đáng.

Tiếng hô xung sát, tiếng rú kinh hoàng của người bị giết làm chấn động cả ngọn Thiếu Thất Phong.

Tiếng thây người đổ xuống bình bịch, tiếng khí giới va chạm vào nhau loảng xoảng.

Cả trăm năm nay ở Thiếu Lâm Tự chưa từng xảy ra tình cảnh bi tráng và rùng rợn như thế.

Cuộc chiến khốc liệt diễn ra chớp nhoáng khoảng chừng một khắc thì đình chỉ.

Toàn bộ cao thủ Long Tự Thập Tam Tôn đều bị tiêu diệt, thi thể nằm chất đống ở trước La Hán Viện, kéo dài cho tới cổng tự, nằm rải rác xen lẫn với đệ tử Thiếu Lâm bị giết vì Âm Phách Sưu Hồn.

Tống Công Đạt tuy thắng được Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nhưng bị nội thương trầm trọng.

Viên Chân Đại sư sai người lấy thánh dược trị thương của phái Thiếu Lâm cho uống vào rồi đưa tới Tĩnh Dưỡng đường chăm sóc.

Lâm Đoàn Nghĩa đã vận công trị thương xong, cơ thể hoàn toàn bình phục, được Viên Chân Đại sư đích thân mời vào Tri Tân Viện đón tiếp.

Cùng tiếp khách với Chưởng môn nhân có mấy vị Giám Viện Đạt Ma, Tàng Kinh, hai vị Trưởng lão và Minh Hoá Đại sư.

Viên Chân Đại sư đứng lên chắp tay hợp thập, trinh trọng nói:

- Lâm thí chủ, Thạch thí chủ và Tống lão thí chủ kịp tới cửu bổn tự thoát hỏi sát kiếp, toàn bộ tăng lữ của bổn phát không sao nói hết lời cảm kích ...

Lâm Đoàn Nghĩa cũng đứng lên ôm quyền đáp:

- Xin Đại sư đừng nói thế! Võ lâm đồng đạo, mỗi khi gặp sự biến tất phải tận lực cứu giúp nhau, có như thế, võ lâm chính nghĩa mới được trường tồn.

Trưởng lão Viên Hoằng Đại sư nói:

- Thiếu Lâm Tự kể từ khi Đạt Ma sư tổ lập phái tới nay đã ngót hai trăm năm, nhưng chưa bao giờ trải qua hoạ kiếp bi thảm như thế. Nếu ba vị thí chủ đến chậm một vài khắc, hơn hai trăm đệ tử tất sẽ bị tiêu diệt, chỉ e cả ngôi cổ tự bây giờ đã biến thành một đống tro tàn ...

Viên Chân Đại sư nhìn Minh Hoá hỏi:

- Sư đệ gặp ba vị thí chủ ở đâu mà cầu được tới đây giải cứu cho bổn tự kịp thời như thế?

Thạch Giác chợt nói:

- Cứu tinh của quý tự không phải là Nghĩa đệ cũng không phải là Tống lão nhi gì cả ...

Viên Hoằng Đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là ai?

Thạch Giác cười đáp:

- Là vị Phương Đạt, sư muội của Nghĩa đệ!

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vị Thạch huynh nói vậy thì gật đầu tán thành:

- Thạch huynh nói không sai, nếu không có sư muội báo tin và dẫn hai huynh đệ chúng tôi tới Lôi Âm Tự thì làm sao biết được tin tức của Thiếu Lâm Tự bị Long Tự Thập Tam Tôn hãm hại?

Thạch Giác tiếp lời:

- Hôm đó nếu không có đôi chim Anh Vũ tấn công tên ma đầu mạo xưng Hồng Thần Vũ, chỉ sợ đến bây giờ cả Minh Hoá sư phụ và Nghĩa đệ cũng đã bị giam vào Tùng Vân Sơn Trang rồi!

Viên Chân Đại sư hỏi:

- Chuyện xảy ra thế nào?

Minh Hoá kể lại vụ tàn sát xảy ra ở Lôi Âm Tự và sự xuất hiện kịp thời của Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác và Phương Đạt cứu thoát một nửa tăng nhân thoát khỏi độc thủ của Vi Công Bình.

Viên Chân Đại sư nghe xong cất tiếng niệm phật nói:

- A Di Đà Phật! Phật Tổ từ bi mượn bàn tay của ba vị thí chủ và Phương nữ thí chủ cứu được nam bắc nhị tông của phái Thiếu Lâm thoát khỏi diệt vong, công đức đó coi bằng tái tạo!

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Xin Đại sư đừng nói đến công đức. Trong võ lâm có người gặp nguy nan tất có kẻ cứu khốn phò nguy, nếu không vãn bối cũng không sống được tới bây giờ. Nay việc đã xong, huynh đệ vãn bối xin từ biệt ...

Minh Hoá vội nói:

- Sao thí chủ vội vàng đi như thế? Ở Lôi Âm Tự chúng ta đã ước định sáng mai sẽ xuất hành, còn kịp thời gian ứng hội mà?

Viên Chân Đại sư cũng nói:

- Năm ngày trước bổn tự tiếp được thiệp mời, ấn định vào đêm trùng cửu. Nay đã có ngựa tốt, bần nạp sẽ cho người chăm sóc đầy đủ, sáng mai lên đường sớm thì chỉ qua giờ thân là tới Tùng Vân Sơn Trang, còn trước mấy canh giờ ...

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nói:

- Vì sao Long Tự Thập Tam Tôn đã cho người đưa thiệp tới mà còn tới đây tàn sát?

Viên Chân Đại sư đáp:

- Vì bổn tự khước từ không nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ Đại sư không biết rằng Hồi Long Bang thực chất là Long Tự Thập Tam Tôn?

- Vì biết thế nên bần nạp mới không nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Mấy lão hoà thượng này đã biết Quần Anh Đại Hội sẽ là cuộc đấu một mất một còn giữa hai phái chính tà, thế mà từ chối không đến góp thêm lực lượng, để trừ ma hộ đạo, vậy đâu còn tư cách của một phái được coi là Thái dương Bắc đẩu của võ lâm nữa?

Chàng đang tìm lời trách móc nhẹ nhàng thì Thạch Giác đã quát tướng lên:

- Các người biết Long Tự Thập Tam Tôn tổ chức Quần Anh Đại Hội để tiêu diệt võ lâm bạch đạo mà án binh bất động vì sợ tổn hại đến bổn môn thì coi là danh môn đại phái gì?

Chúng ta thật hối hận đã bỏ công đến cứu bọn lừa trọc hèn nhát các ngươi!

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh, muốn ngăn lại mà không kịp.

Cả mấy vị tăng lữ mặt đều đỏ bừng.

Viên Chân Đại sư đứng lên chắp tay nói:

- Thúc thúc trách quá lời! Tệ tự có nỗi khổ lòng ...

Thạch Giác gạt phắt:

- Không có nỗi khổ lòng nào cả! Cho dù Thiếu Lâm Tự có bị huỷ nhưng trước cảnh nước sôi lửa bỏng của võ lâm, nếu các người tự

mình nhận danh hiệu thái sơn bắc đẩu của võ lâm tất phải có hành vi xả thân vì đại nghĩa! Nếu không chỉ được coi là lũ chuột hèn nhát!

Sao các ngươi không thẹn vì Nghĩa đệ bị địch nhân chiếm cứ xâm hại Tùng Vân Sơn Trang, thân nhân ở đó không biết sống chết thế nào mà vẫn tới đây cứu các ngươi?

Mọi người nghe vậy đều biến sắc!

Lâm Đoàn Nghĩa liền phân bua:

- Các vị tiền bối! Vị Thạch huynh đây tính tình nóng nảy bộc trực ...

Thạch Giác bừng bừng giận dữ đứng lên nói:

- Tiểu cửu! Nếu ngươi dung thứ được sự hèn nhát thì cứ ở đây với chúng. Ta cần phải rời xa Thiếu Lâm Tự!

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Lâm Đoàn Nghĩa vội chạy theo nói:

- Thạch huynh!

Thạch Giác không thèm quay lại nói:

- Không có gì phải nói nữa! Ta đã bảo là mình không thể lưu lại nơi này thêm một nửa khắc!

Lâm Đoàn Nghĩa đành vội vàng từ biệt chúng tăng rồi bước theo.

Viên Chân Đại sư, Minh Hoá và mấy vị cao tăng cũng theo ra đưa tiễn.

Viên Chân Đại sư nói:

- Vị Thạch thí chủ tính tình nóng nảy quá, đây chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm ...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Không sao đâu. Hy vọng sau này huynh đệ chúng tôi hiểu ra đây chỉ là sự hiểu lầm.

Xin đại sư chờ khi Tống Công Đạt lão tiền bối bình phục lại, nhắn rằng vãn bối có lời từ biệt.

Và hứa với vị đó nhất định sẽ lấy được giải dược Mê Độc Cương Thiệt Hoàn cứu chữa cho Tống Tử Thuỷ tiền bối.

Nói câu đó, chàng đã bày tỏ thái độ đứng về phía Thạch Giác phê phán quyết định của phái Thiếu Lâm.

Viên Chân Đại sư gật đầu:

- Bần nạp sẽ chuyển lời.

Thạch Giác đứng chờ chàng ngoài sơn môn.

Minh Hoá theo ra tới ngoài cổng nói:

- Xin hai vị chờ cho một lát, Chưởng môn nhân đã sai người dắt ngựa ra ngày bây giờ.

Thạch Giác kiên quyết nói:

- Khỏi cần đi! Ta dù phải đi bộ cũng không cần ngựa của các ngươi đâu!

Minh Hoá nài nỉ:

- Thạch thí chủ! Đây là ngựa của Lôi Âm Tự đưa cho hai vị để làm điều trượng nghĩa, nhờ chúng mà cứu được phái Thiếu Lâm thoát khỏi họa kiếp ...

Thạch Giác ngắt lời:

- Có lẽ như vậy thì hơn!

Lâm Đoàn Nghĩa buông lời phân giải:

- Thạch huynh! Minh Hoá đã có hảo ý như thế ...

Minh Hoá tiếp lời:

- Không phải là hảo ý. Tệ tự thỉnh cầu hai vị tới đây, đương nhiên phải có phương tiện.

Bây giờ đi bộ thì làm sao kịp tới tham gia Quần Anh Đại Hội, dốc toàn lực trừ ma hộ đạo?

Chẳng những thế, bần nạp cùng đi với hai vị thí chủ tới đây, nay xin được đồng hành trở về ...

Thạch Giác xua tay nói:

- Khỏi!

Vừa lúc ấy ba vị tiểu hoà thượng dắt ra ba con ngựa.

Được Minh Hoá và Lâm Đoàn Nghĩa thuyết phuc mãi, Thạch Giác mới đồng ý nhận ngựa nhưng cự tuyệt để Minh Hoá Đại sư đồng hành.

Thực ra Minh Hoá cần ở lại Thiếu Lâm Tự để bàn bạc một số việc, chờ đến mai mới lãnh suất đệ tử Lôi Âm Tự trở về nên đó cũng là điều hợp lý.

Hai người lên ngựa, Lâm Đoàn Nghĩa từ biệt Minh Hoá rồi cùng Thạch Giác ra roi phóng khỏi Thiếu Thất Phong. Màn đêm bao trùm rất nhanh.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 53: Điệu hổ ly sơn

Hai huynh đệ phi liền một mạch hơn trăm dặm mới đến một tiểu trấn.

Thạch Giác nói:

- Nghĩa đệ! Chúng ta hãy ghé vào ăn tối, nghỉ một đêm rồi sáng mai đi sớm. Từ hôm qua tới giờ chỉ chợp mắt được mấy khắc, ta vừa đói vừa buồn ngủ đến ríu mắt lại đây!

Hai người vào trấn tìm một khách điếm trú chân.

Bấy giờ đã sang canh hai, trong phòng ăn chỉ lưa thưa bảy tám khách nhân ngồi gục gặc bên chén rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác ăn xong bữa lập tức trở về phòng nghỉ.

Thạch Giác vừa đặt lưng xuống giường đã ngáy pho pho.

Lâm Đoàn Nghĩa cười thầm tự nhủ:

- Vị anh rể này hơi nóng nảy một chút nhưng chân thành bộc trực. Phụng Anh thư có được người trượng phu như thế tất không có gì phải phàn nà.

Chàng chợt nghĩ đến tình cảnh của Tùng Vân Sơn Trang trong tay cừu nhân, không biết vị quản gia Lâm Toàn cùng đi với Ngô

Thiên Tam Lão có được bình yên không?

Chàng thổn thức nhớ tới mẫu thân.

Đã ba năm không gặp được mẹ, lần ấy tới Tùng Vân Sơn Trang mẫu tử gặp nhau trong hoàn cảnh cả hai cùng bị vu họa, sau mấy năm cách biệt chỉ gặp nhau thoáng chốc mà không nói được lời nào ...

Nay mẫu thân đã xuống tóc xuất gia, không biết đi về phương trời vô định nào ...

Chân trời góc biển mênh mang, liệu có gặp được mẹ để tỏ lòng hiếu thuận nuôi dưỡng lão nhân gia những năm cuối đời không?

Này mai sẽ là thời điểm quyết định sinh tử tồn vong.

Nếu chính nghĩa võ lâm thắng, chàng sẽ báo được huyết hải thâm cừu. Trái lại thì sẽ tới giai đoạn đạo tiêu ma trưởng, kẻ thù sẽ khống chế toàn bộ võ lâm, chàng sẽ ôm hận mà vong.

Trong lòng nặng nỗi suy tư, Lâm Đoàn Nghĩa thao thức không sao ngủ được.

Đột nhiên chàng nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng người nói chuyện thầm thì.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức ngưng thần, vận Thông Thiên Nhĩ lắng nghe.

Thanh âm thì thào như hơi thở nhưng chàng vẫn nghe được.

Một người nói:

- Lão lục! Ngươi có dám chắc chúng đang ở trong phòng này không?

Tiếng một người khác:

- Ta dám lấy tính mạng mình ra bảo đảm. Chúng vào đây đã quá canh hai, ăn xong thì về phòng đóng cửa lại ngủ ngay. Ngươi không nghe tiếng ngáy hay sao?

- Nghe thì nghe rồi! Nhưng biết đâu ngươi xác định không đúng để nhầm người?

Tiếng lão lục nói:

- Nhầm sao được? Tên họ Thạch đứng cách nửa dặm ta cũng nhận ra ngay. Còn tên họ Lâm, tuy hắn hóa trang ...

- Vậy thì tốt! Khỏi bàn! Đã xác định được Thạch Giác tức tên kia là Lâm Đoàn Nghĩa không sai ...

Lão lục hỏi:

- Lão tam định xử trí thế nào?

- Còn thế nào nữa? Chúng ta thì làm gì được hắn?

- ". ....".

- Vè báo với chủ nhân dể tìm cách đối phó.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa dán mắt nhìn qua khe cửa, thấy hai tên lao về phía tường viện, quay lại nhìn Thạch Giác chốc lát rồi mở cửa sổ lao

ra ngoài.

Nhảy lên tường, chàng nhìn thấy hai nhân ảnh lao ra khu rừng phía đông trấn, lập tức thi triển thân pháp đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn định bám đuôi hai tên này, vì thế nên mới để chúng ra khỏi khách điếm. Nếu không chàng đã có thể bắt được khi chúng đang nói chuyện rồi.

Hai bóng người chạy theo con đường nhỏ trong rừng, Lâm Đoàn Nghĩa giữ khoảng cách khoảng hai mươi trượng.

Đã cách trấn thành bảy tám dặm.

Mảnh trăng hạ huyền thấp xuống mé núi tây.

Đột nhiên hai tên đi trước gia tăng tốc độ, khuất qua một khúc ngoặt rồi mất hút.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi vận dụng khinh công đến tột độ lao đi. nhưng đối phương đã biến mất.

Mảnh trăng lặn xuống sau núi.

Trời tối sập xuống như bưng lấy mắt.

Không nghe một âm thanh, trong rừng thì tối như hũ nút, bây giờ mà chúng đã lọt vào rừng thì chẳng khác nào đáy biển mò kim!

Lâm Đoàn Nghĩa lao theo con đường thêm hai ba dặm nữa vẫn không phát hiện được đành hậm hực quay về.

Tới khách điếm, chàng chui qua cửa sổ vào phòng, chợt thấy cửa trước mở toang.

Trong phòng lặng như tờ. Không thấy Thạch Giác đâu nữa!

Hy vọng Thạch huynh ra ngoài tiểu tiện, Lâm Đoàn Nghĩa nén lòng chờ nhưng hồi lâu mà gã khờ vẫn không trở lại.

Chàng tự nhủ:

- Hay huynh ấy tỉnh dậy không thấy mình đã đi tìm?

Bần thần không biết làm gì, chàng thắp đèn lên.

Giữa bàn có một mảnh giấy viết bằng than đen, được chặn lên bằng một viên đá nhỏ.

Lâm Đoàn Nghĩa giật lấy ghé đèn xem, thấy viết nguệch ngoạc mấy chữ:

" Ngươi đã trúng kế điệu hổ ly sơn của chúng ta. Muốn biết tin tức của tên họ Thạch thì tới Bạch Gia Trang phía nam trấn cách mười dặm".

Không có chữ ký.

Lâm Đoàn Nghĩa vò đầu bứt tai rủa thầm:

- Mình đúng là tên đại ngốc! Làm sao địch nhân bí mật theo dõi mà lại nói bô bô lên để mình nghe được? Thạch huynh ngủ say như chết thế kia, một đứa trẻ biết chút ít võ công cũng khống chế được, sao mình không cảnh giác?

Nhưng bây giờ dù có hối hận bao nhiêu cũng đã muộn.

Lâm Đoàn Nghĩa thu xếp hành trang của mình và Thạch Giác, đeo hai túi nhỏ lên vai, đặt lên bàn một ít bạc vụn ra khỏi phòng.

Chàng vừa ra khỏi thì từ phòng bên có tiếng nữ nhân nói:

- Con mồi chuẩn bị sa vào bẫy!

Tiếng một nữ nhân khác nói:

- Cung chủ! Chúng ta giúp y một tay chứ?

Người thứ nhất đáp:

- Các ngươi chuẩn bị đi, mặt đồ dạ hành vào!

Hai tiếng thiếu nữ đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy qua tường viện ra ngoài khách điếm theo quan lộ lao nhanh về hướng nam.

Chừng một khắc sau thì ba nhân ảnh nhỏ nhắn mặc hắc y hòa vào bóng đêm cũng nhảy qua tường viện nơi Lâm Đoàn Nghĩa vừa ra khỏi lướt theo con đường đó.

oo Bạch Gia Trang chỉ là một khu trang viện hoang phế, chủ nhân trước đây vốn là một viên quan phủ, không biết phạm tội gì bị bắt lưu đày, từ đó thân nhân li tán, trang viện bị bỏ phế bảy tám năm không ai coi sóc.

Trang viện rộng tới năm sáu mẫu đất, tường cao tới ba trượng, trước cánh cổng rộng đã mục nát có hai con sư tử đá sứt tai mẻ trán, chỉ nhìn qua đã thấy cảnh tang thương.

Trang viện kiến trúc theo kiểu tam hợp viện, ngoài ra có đình đài lầu tạ, hẳn trước đây là một phủ đệ rất khí phái nhưng giờ đây

tường rêu mái dột, hoa viên mọc đầy cỏ dại ngập thắt lưng.

Mặc dù vậy, nếu người tinh ý thì có thể nhận thấy trong cảnh hoang tàn kia vẫn còn sinh khí, trến các con đường rải đá trắng len lỏi giữa cỏ dại um tùm vẫn còn có dấu chân người còn mới, và đâu đó chen giữa những ngôi nhà đồ sộ rêu phong dột nát vẫn còn những căn phòng nguyên vẹn phảng phất khói ấm và hơi người.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại trước cổng, nghĩ thầm:

" Đối phương đã hẹn mình tới đây tất đã tra rõ hành tung, thậm chí biết tường tận nhất cử nhất động, tiềm nhập là việc làm vô ích".

Nghĩ tới đoạn đường hoang bước qua cổng thẳng vào.

Đi hết con đường rải đá, Lâm Đoàn Nghĩa dừng trước tiền sảnh gọi to:

- Có ai ở trong đó không?

Chừng như đã chờ sẵn từ trước, một tên tiểu đồng chừng mười ba mười bốn tuổi từ trong sảnh chạy ra, cúi chào nhã nhặn nói:

- Lâm thiếu hiệp đã đến! Xin mời đi theo tại hạ!

Hắn dừng một lát, nói thêm:

- Lâm thiếu hiệp cứ gọi tôi là Bảo Nhi.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn cho rằng đây hẳn là sào huyệt của một bọn cướp, hoặc kế hoạch của Long Tự Thập Tam Tôn, nhất định sẽ gặp những tên lục lâm thảo khấu hung ác dữ tợn, hoặc loại trùm đầu bịt mặt như kiểu Quỷ Quốc Thập Hùng, không ngờ lại có tên tiểu đồng khôi ngô và nhã nhặn như thế.

Chàng nhíu mày hỏi:

- Chủ nhân của ngươi là ai?

Tiểu đồng đáp:

- Thiếu hiệp sẽ biết ngay thôi!

Nói xong quay gót đi vào sảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vận công phòng bị, bước vào theo.

Bảo Nhi dẫn chàng xuyên qua gian đại sảnh rộng thênh thang rẽ qua cánh cảnh hông bên tả theo một dãy hành lanh dài, lại vượt qua một tiểu viện tới một hoa sảnh.

Tòa sảnh còn tốt, tường mái lành lặn, mặc dù hoa viên cũng mọc đầy cỏ dại um tùm như những nơi khác.

Trong sảnh có ánh đèn hắt ra từ khe cửa khép hờ.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa đi vừa quan sát địa thế và giả định những trường hợp có thể xảy ra.

Chàng biết rằng mình đang sa vào long đầm hổ huyệt và cạm bẫy có thể sập xuống bất cứ lúc nào nên cảnh giác cao độ, sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Hoa sảnh cách tường viện chưa tới mười trượng, nằm ở phía tiểu trấn, bên này trang viện tiếp giáp với rừng.

Bảo Nhi hướng vào cửa cúi mình cung kính nói:

- Bẩm tôn chủ! Lâm Thiếu hiệp đã tới!

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động nghĩ thầm:

- Hắn là tôn chủ, chẳng lẽ cũng là người của Long Tự Thập Tam Tôn?

Tiếng một lão nhân từ trong sảnh vang ra:

- Cứ vào đi! Cửa không đóng đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra tiếng lão nhân này quen quen nhưng không sao nhớ được đã nghe thấy ở đâu.

Bảo Nhi nói:

- Chủ nhân ở trong đó. Thiếu hiệp cứ vào đi. Tại hạ chỉ có trách nhiệm dẫn thiếu hiệp tới đây thôi.

Nói xong chấp tay chào rồi nhón mình lướt đi, chớp mắt đã khuất vào góc viện.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn theo, kinh dị nghĩ thầm:

"Thân pháp tiểu đồng đó thật phi phàm.

Chứng tỏ nhân vật này không dễ đối phó đâu".

Lâm Đoàn Nghĩa quan sát ngôi nhà, thấy phòng giữa nơi chàng đang đứng, ngoài cửa chính ra còn hai cửa sổ đóng chặt.

Chàng vận công đề phòng rồi đứng một bên cửa, cách không phát chỉ điểm nhẹ vào cả hai cánh cửa.

Hai cánh cửa bật vào trong, không có cơ quan gì, cũng không có người ẩn phục.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn vào, thấy tòa sảnh khá rộng, giữa kê một bộ bàn ghế, tới một bức màn che kín không biết bên trong có những gì.

Gian phòng ngoài bộ bàn ghế ra không có vật trang trí hoặc đồ đạc gì khác.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại, thấy hai cánh cửa vẫn mở như thường nên vững tâm hơn.

Chàng hướng vào bức màn nói:

- Tôn giá dụ tại hạ đến đây chắc có việc muốn thương lượng?

Tiếng lão nhân bên trong đáp:

- Không sai!

Lâm Đoàn Nghĩa căng mắt nhìn vào nhưng không thấy gì, nói tiếp:

- Vậy thì mời tôn giá hiện thân nói chuyện?

Tiếng lão nhân đáp:

- Khỏi cần. Ngươi cứ ngồi vào bàn đi, chúng ta cứ thế này nói chuyện!

Lâm Đoàn Nghĩa cố nhớ xem giọng nói này là của ai, nhưng không nhớ được.

Lại hỏi:

- Trong thiên hạ làm gì có cách tiếp khách kỳ quặc như thế?

- Cứ cho lão phu là một ngoại lệ.

Lão nhân dừng một lúc, nói tiếp:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Vì ngươi là kẻ mạnh, lão phu không thể không đề phòng đôi chút.

Dù sao cũng nên coi rằng lão phu mời ngươi đến đây không phải do ác ý.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt:

- Thật nực cười! Nếu coi bắt cóc người nhằm mục đích uy hiếp người khác là thiện ý thì trong thiên hạ sẽ không có ai ác ý cả.

- Nhưng có những trường hợp cá biệt.

- Xin tôn giá nói rõ hơn!

- Lão phu bất đắc dĩ phải làm thế.

- Mục đích?

- Muốn hợp tác với ngươi.

- Trên phương diện nào?

- Hợp tác vì quyền lợi của mỗi bên.

- Tình nguyện hay bắt buộc?

- Đương nhiên là tình nguyện, nhưng cũng có vài ràng buộc!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Như thế thì không thể nói là tình nguyện được! Huống chi ngay lúc đầu đã là sự gượng ép?

Lão nhân nói:

- Lão phu thừa nhận là có sự cưỡng ép. Nhưng để đổi lại, ngươi sẽ đạt được mục đích của mình.

- Mục đích gì?

- Trả thù và quyền lực.

- Vấn đề thứ hai thì tại hạ không quan tâm, còn vấn đề thứ nhất, chẳng lẽ tôn giá biết cừu nhân của tại hạ là ai?

- Đương nhiên biết.

- Xin được hỏi tôn giá là ai?

- Sau khi thỏa thuận xong, lão phu sẽ cho ngươi biết.

- Nếu tại hạ không chấp nhận?

- Ta tin rằng ngươi sẽ chấp nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm giọng nói:

- Tại hạ không phải là hạng người mà có thể dùng cường quyền hoặc vũ lực để có thể khuất phục được. Bây giờ chỉ xin hỏi tôn giá một điều ...

- Ngươi hỏi đi!

- Thạch Giác hiện ở đâu? Tôn giá có định thả huynh ấy không?

Lão nhân chợt cười vang một tràng làm rung chuyển cả tòa nhà, xong mới nói:

- Rất chí khí! Lão phu định uy hiếp ngươi một chút, không ngờ ngươi trở lại uy hiếp lão phu! Cho ngươi biết, tòa hoa sảnh này tuy đơn giản nhưng nếu không chấp nhận điều kiện của lão phu thì có vào mà không có ra đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức tung mình nhảy lên định lao vào sau bức màn nhưng vừa nhún chân thì sàn nhà lập tức sụt xuống, chàng bị rơi vào một khoảng không tối om.

Lâm Đoàn Nghĩa cuộn tròn người lại đề phòng bất trắc, rồi nghe "cộp" một tiếng, chân chạm vào nền đất cứng.

Trên đầu vang lên một chuỗi âm thanh nặng nề, nền hoa sảnh đóng lại như cũ.

Xung quanh tối như hũ nút, nền hoa sảnh đóng lại như cũ.

Xung quanh tối như hũ nút ngữa lòng bàn tay không thấy, Lâm Đoàn Nghĩa lấy ống hỏa cụ đánh lửa lên, thấy mình ở trong một gian địa thất chỉ rộng mỗi bề một trượng năm thước, hoàn toàn không có cửa ngỏ gì. Trên sàn có một tấm nệm cỏ.

Chàng buồn bã nghĩ thầm:

- " Thế là sa bẫy, chắc mình sẽ chịu chết ở đây mất!".

Trong long đầy tuyệt vọng, chàng buông tiếng thở dài, tắt ống hỏa cụ đi.

Ngồi một lúc tập trung nhãn lực cho quen với bóng tối, Lâm Đoàn Nghĩa nhận thấy trên hai góc trần động có hai vệt sáng mờ mờ chỉ to hơn đồng tiền một chút, chắc là lỗ thông hơi.

Chợt nghe từ bức tường bên trong phát ra tiếng lạch cạch, rồi mở ra một ô cửa sổ lớn bằng bàn tay, ánh sáng từ bên trong chiếu ra.

Giọng lão nhân lúc nãy lại vang lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Chúng ta hãy thỏa thuận tiếp. Thời gian không nhiều. Hy vọng ngươi hiểu ra điều hơn lẽ thiệt.

Lâm Đoàn Nghĩa không đáp.

Lợi dụng chút ánh sáng, chàng tập trung mục lực quan sát kỹ các bức tường, chỉ thấy đều được xây bằng đá phiến không biết dày bao nhiêu.

Chàng tin rằng nhất định phòng phải có cửa, nhìn kỹ quả nhiên phát hiện ra có tới hai cánh cửa, một bên dưới ô cửa mà lão nhân vừa mở Ác Quỷ Chu Bài, một ở bên tay trái không biết thông vào đâu.

Cửa cao chừng năm thước rộng hai thước, màu đen bóng, sờ thử thấy lạnh ngắt, rõ ràng bằng thép tấm.

Lão nhân chờ một lúc thấy chàng không trả lời, cười nói:

- Gian phòng ngươi đang ở tường dày tới năm thước, cửa bằng thép tấm dầy năm tấc, không binh khí nào có thể công phá được, đừng thử vô ích!

Ngừng một lúc lại tiếp:

- Thế nào? Chúng ta bắt đầu thương lượng chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt hỏi:

- Tôn giá là ai?

- Lão phu la Trại Gia Cát.

- Ít nhất thì tôn giá có một câu thành thực.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết lão phu?

- Biết.

- Biết thế nào?

- Tôn giá là Trại Gia Cát Tôn Tỵ, Tôn chủ Bạch Long Tôn thuộc Long Tự Thập Tam Tôn, không sai chứ?

- Hoàn toàn đúng.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Tôn giá đã là người của Long Tự Thập Tam Tôn mà định giúp tại hạ báo thù, nói thế chẳng nực cười lắm sao?

- Có gì nực cười đâu?

- Tôn giá tưởng tại hạ không biết cừu nhân của mình là ai sao?

- Ngươi đương nhiên biết, vì thế mà ngươi đã tiêu diệt gần một nửa lực lượng của Long Tự Thập Tam Tôn.

- Vậy tôn giá giúp tại hạ trả thù bằng cách nào? Chẳng lẽ tôn giá giết huynh đệ và môn hạ của mình?

Trại Gia Cát Tôn Tỵ đáp:

- Cái đó không phải là không có thể!

Lâm Đoàn Nghĩa cười to một tràng nói:

- Tại hạ chưa từng nghe nói có hạng người như ngươi!

- Ngươi nên biết rằng không những huynh đệ đồng môn mà thâm chí anh em ruột cũng có chí riêng của mình, huống chi Long Tự Thập Tam Tôn chỉ là một tổ chức cộng đồng, mỗi tôn đều có đệ tử riêng, hành động hầu như độc lập?

- Xin tôn giá cho biết chí riêng của mình.

- Độc tôn thiên hạ!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt hỏi:

- Biện pháp?

- Ngươi nên biết rằng nếu Long Tự Thập Tam Tôn chịu nghe theo kế của Trại Gia Cát này thì đã thu phục được ngươi, vừa không phải hao binh tổn tướng, vừa giữ được yếu tố bất ngờ, và chủ yếu là thu phục được một cao thủ đệ nhất thiên hạ. Vì thế lão phu quyết định cần phải hành động độc lập theo cách riêng của mình ...

- Xin cho biết cách thu phục tại hạ?

- Đó là điều bí mật, bởi vì này việc đó còn chưa thể được thực hiện.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thôi được! Tôn giá định khống chế tại hạ bằng cách nào để phục vụ cho mục đích của mình?

- Rất đơn giản! Ngươi chỉ cần uống một viên độc hoàn mà lão phu tự chế, loại thuốc đó hoàn toàn không có hại gì về thể lực và trí lực, chỉ có tác dụng là ngươi sẽ phục tung sự chỉ huy của lão phu, Lâm Đoàn Nghĩa chợt cất lên một tràng cuồng tiếu.

Trại Gia Cát Tôn Tỵ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi cười gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thôi cười đáp:

- Ta cười ngươi chưa trút được lốt rùa mà muốn lên tiên! Trại Gia Cát hữu danh vô thực, trong giang hồ không có chút tiếng tăm gì mà còn có ý đồ cuồng ngông. Ta hỏi ngươi có thực lực gì mà ôm mộng tưởng độc tôn?

Tôn Tỵ cười to một tràng nói:

- Ngươi đánh giá thấp lão phu mất rồi! Nếu lão phu không có thực tài thì sao gọi là Trại Gia Cát? Không riêng gì ngươi mà ngày cả mấy tên Tôn chủ u mê khác trong Long Tự Thập Tam Tôn cũng không biết gì về thực lực của ta. Cho ngươi biết lão đại Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên trừ một chút kiến thức về độc dược, ngoài ra chẳng có tài kinh bang tế thế gì. Hàn Nguyên Độ chỉ là một tên hoang dâm mà không biết mối nguy trước mắt. Còn những tên

khác, đối với lão phu chỉ là thứ bị thịt mà thôi! Thực ra lão phu đã có thể thao túng Long Tự Thập Tam Tôn từ lâu, chẳng qua muốn lợi dụng chúng để làm bình phong thực hiện ý đồ của mình, Nên biết những thiếu niên kiệt xuất nhất trong Long Tự Thập Tam Tôn hiện giờ đều làm theo lệnh của lão phu!

- Đó là những ai?

Trại Gia Cát Tôn Tỵ lặng đi một lúc mới trả lời:

- Bây giờ lão phu cho ngươi biết cũng chẳng sao. Nếu ngươi không chấp nhận điều kiện của lão phu thì không bao giờ còn trông thấy vầng dương nữa! Ngoài những đệ tử của lão phu, Hàn Trường Phong và Đồng Công Nhượng đều nhất nhất nghe theo lệnh ta!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Trường Phong?

Trại Gia Cát Tôn Tỵ cất một tràng cười nói:

- Không sai! Chỉ cần lão phu ra lệnh hắn sẽ giết phụ thân mình Hàn Nguyên Độ không chút ngần ngại ...

- Còn Vi Công Bình?

- Ngươi đừng tưởng có thể qua mắt lão phu! Vi Công Bình không phải là người thân tín của ta nên mới không được hấp thụ linh khí của Thiên Tải Thần Độc, bởi vì ta không ưa hắn!

Nếu gặp phải Đồng Công Nhượng, ngươi đâu dễ dàng đắc thủ?

Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi rúng động, nghĩ thầm:

- Quả tên ma đầu này xứng danh là Trại Gia Cát không sai! Hắn biết rõ mọi hành động của mình như thế, chứng tỏ thủ hạ của hắn không ít nhân vật kiệt xuất!

Chàng thử thăm dò:

- Làm sao tôn giá biết tại hạ ở đây mà mai phục?

Trại Gia Cát cười đáp:

- Mặc dù lão phu không biết gì về sự kiện ở Thiếu Lâm Tự nhưng sau khi biết tin Vi Công Bình bị giết ở Lôi Âm Tự, ta đã đoán chắc đến chín phần rằng số phận của Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh, Sưu Hồn Chưởng Quách Tân và bọn thủ hạ cũng không may mắn gì hơn!

Lâm Đoàn Nghĩa hoài nghi hỏi:

- Tôn giá biết vậy thì tại sao không tìm cách đối phó?

- Đối phó thì khó gì? Chỉ cần cho vài cao thủ đến Cổ Liễu bỏ mấy lạng bạc cho bọn tiểu nhị bỏ một ít cường toan vào thức ăn lũ ngựa, thế là bọn lừa trọc của Thiếu Lâm Tự đi đời trước khi các ngươi kịp đến cứu! Ngươi cũng biết rằng ở Cổ Liễu, muốn tìm một con ngựa già cũng đã khó, đừng nói gì bảy tám con tuấn mã!

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động nghĩ thầm:

"Lão ma đầu này thật hiểm độc! Đúng là không hổ danh Trại Gia Cát! Trong trường hợp đó, không những hại ngựa mà đến cả tìm cách giết hại mình bằng cách đầu độc cũng rất khó đề phòng!".

Chừng như nhận ra lời mình đã đủ sức thuyết phục, Trại Gia Cát Tôn Tỵ cười đắc ý nói:

- Lão phu không cứu chúng, vì để tạo điều kiện cho ngươi báo thù đấy! Đối với chúng ta sau này sẽ bớt đi trở lực!

Quả là con người này vừa độc ác vừa nham hiểm đến tột cùng, càng làm cho Lâm Đoàn Nghĩa căm hận hơn.

Tôn Tỵ lại nói:

- Bây giờ đã khuya, ngươi hãy nghỉ ngơi đi. Dưới tấm nệm có khăn trải và gối. Cứ suy nghĩ về lời đề nghị của lão phu, sáng mai chúng ta sẽ gặp lại.

Sau đó nghe "cách" một tiếng, ô cửa nhỏ đóng lại, căn phòng lại trở nên tối om.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 54: Sa cơ sập bẫy

Lâm Đoàn Nghĩa không buồn lật nệm lấy khăn gối theo lời Trại Gia Cát Tôn Tỵ, cứ để nguyên cả quần áo nằm phịch xuống tấm nệm cỏ.

Tối mai đã là Quần Anh Đại Hội, thế mà bây giờ bị hãm trong thạch lao này, biết bao giờ mới ra được?

Nhất định bây giờ sư huynh, sư muội và bằng hữu đang trông đợi.

Tối mai không có mặt, nếu Long Tự Thập Tam Tôn thắng thế, quần hùng sẽ bị tiêu diệt, ma đảng sẽ hùng bá giang hồ, mối thù sẽ chẳng bao giờ báo được.

Cho dù quần hùng thắng thì chàng cũng không được tự tay báo thù, đó cũng là mối hận chung thân.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt đứng lên, hướng tới cửa sắt vận Cửu Dã Thần Công tới mười hai thành công lực nghiến răng đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe "choang" một tiếng làm chấn động cả gian địa thất nhưng cánh cửa thép vẫn không suy suyển.

Ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, Lâm Đoàn Nghĩa chọn đối tượng công phá là bức tường, nhưng chưởng lực chỉ làm bong ra một ít vôi

vữa, bức tường vẫn cứ trơ ra.

Bên kia có tiếng cánh cửa sắt rít lên ken két, sau đó nghe tiếng bước chân, rồi ô cửa nhỏ mở ra, tiếng Trại Gia Cát Tôn Tỵ vọng sang:

- Chưởng lực của ngươi vang lên tới mặt đất, đủ thấy công lực ngươi mạnh gấp nhiều lần những tên đã từng bị giam ở đây. Nhưng lão phu đã cảnh báo ngươi, đừng phí công vô ích. Hãy đi ngủ và suy nghĩ về điều kiện của lão phu.

Nói xong đóng sập ô cửa lại.

Tiếng cửa sát rít lên sau đó mọi vật lại chìm vào yên tỉnh.

Lâm Đoàn Nghĩa nằm vật xuống nệm cỏ, trong lòng đầy thất vọng.

Chợt nghe tiếng sắt rít lên ken két, Lâm Đoàn Nghĩa bật dậy ngay đưa mắt nhìn, thấy hiện ta một khung cửa mờ sáng, trong đầu thoáng nhanh ý nghĩ:

"Không biết có người đến cứu mình hay Trại Gia Cát giở trò gì đây?".

Liền hỏi:

- Ai?

Giọng một nữ nhân đáp:

- Hãy đi theo ta!

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn tới nhưng không thấy người nào, nghĩ bụng:

"Đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh cung không qua! Trước hết cứ ra khỏi hầm giam này đã!".

Nghĩ đoạn bước ra cửa.

- Cô nương là ai?

Nữ nhân kia đáp:

- Đừng vội hỏi, cứ đi rồi biết!

Bây giờ đã nhận thấy một nữ nhân bận huyền y đứng sau cửa.

Vừa thấy Lâm Đoàn Nghĩa tới, huyền y nữ nhân nói ngay:

- Đi thôi!

Giọng nói bình thản của cô ta làm Lâm Đoàn Nghĩa yên tâm, liền bước theo.

Huyền y nữ nhân dẫn chàng đi theo địa đạo quanh co, hết rẽ trái tới quẹo phải, sau đó dừng lại trước một cánh cửa mở sẵn nói:

- Ngươi vào đi!

Lâm Đoàn Nghĩa bước vào, thấy một người nằm bất động trên nền đất giữa một gian địa thất nhỏ.

Chỉ nhìn dáng người to lớn cũng biết đó là Thạch Giác.

Chàng lên tiếng:

- Thạch huynh?

Huyền y nữ nhân trả lời:

- Không sai?

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng hỏi:

- Huynh ấy sao thế?

Huyền y nữ nhân đáp:

- Tên trâu nước của ngươi đúng là một tên hồ đồ, thấy chúng ta mở cửa vào cứu hỏi, chẳng cần biết trắng đen xanh đỏ gì xuất thủ đánh loạn lên, chúng ta đành phải điểm huyệt cho nằm yện ở đó.

Lâm Đoàn Nghĩa cười ngượng nghịu nói:

- Xin cô nương thứ lỗi, Thạch huynh tính tình nóng nảy bộc trực.

- Không sao! Ngươi cứ điểm huyệt Trung Quan, huyệt đạo tự khắc được giải.

Lâm Đoàn Nghĩa làm theo.

Thạch Giác vừa tỉnh lại đã quát to:

- Tên nào?

Huyền y thiếu nữ nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Hãy bảo hắn đóng bớt miệng lại! Nếu không ta sẽ điểm huyệt cho chết rục xương ở địa lao này đó!

Thạch Giác ngơ ngác hỏi:

- Nghĩa đệ?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thạch huynh chớ hiểu lầm, cô nương đó đến cứu chúng ta.

Thạch Giác tin ngay, vội nói:

- Xin cô nương tha lỗi ...

Huyền y nữ nhân ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Đi nhanh thôi! Chỉ sợ vừa rồi ngươi hét to quá, làm kinh động lão quái vật trên kia ...

Hai người không nói gì, theo sau huyền y nữ nhân.

Mới đi được mấy bước, chợt nghe phía trước có tiếng người động thủ.

Huyền y nữ nhân nói:

- Nguy rồi! Nhanh lên!

Nhưng địa đạo tối va quanh co, muốn đi nhanh không phải dễ.

Đi thêm năm sáu trượng thì địa sạo thẳng ra và sáng hơn, thấy cách bốn năm trượng có một khoảng sáng, đó là lối ra.

Cuộc chiến trên mặt đất càng kịch liệt, có cả tiếng la hét, căn cứ vào thanh âm thì ít ra phải bốn năm người, Chợt nghe một tiếng quát to".

- Bảo Nhi đóng cửa lại!

Chính là giọng nói của Trại Gia Cát Tôn Tỵ.

Huyền y thiếu nữ giục:

- Nhanh lên!

Nhưng không kịp nữa. Chỉ nghe rầm một tiếng, cửa địa đạo đóng sập xuống, địa đạo trở nên tối như bưng.

Giọng Thạch Giác vang lên đầy hối hận:

- Tại hạ đã làm liên lụy đến cô nương ...

Huyền y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Bây giờ hãy nghĩ cách ra khỏi đây chú không phải lúc than khóc!

Lâm Đoàn Nghĩa bước tới cửa địa đạo, vận Cửu Dã Thần Công vào đơn chưởng tới mười hai thành công lực đánh ngược lên ...

Chỉ nghe "choang" một tiếng làm rung chuyển cả địa tầng lâm đất cát hai bên thành địa đạo đổ xuống ào ào, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Thạch Giác nói:

- Nghĩa đệ! Chúng ta cùng hợp lực xem sao!

Hai ngươi đem hết công lực đánh vào cửa, hợp chưởng đủ sức làm bạt cả một gò đất nhưng cách cửa vẫn trơ ra.

Huyền y nữ nhân nói:

- Đừng phí lực vô ích! Cửa bằng thép tấm dày tới năm tấc gắn chặt với trụ thép chôn sâu dưới đất không phá được đâu!

Thạch Giác lo lắng hỏi:

- Cô nương, làm sao bây giờ?

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp lời:

- Vị cùng đi với cô nương trên mặt đất ...

Huyền y nữ nhân ngắt lời:

- Đừng lo cho họ! Có ai mang theo hỏa cụ không?

Cả hai người cùng đáp:

- Có.

Huyền y nữ nhân ra lệnh:

- Đánh lửa lên.

Thạch Giác nhanh nhảu móc ra ống hỏa cụ đánh lửa lên, bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhận ra ân nhân của mình là một thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi.

Hơn nữa chàng nhớ ra mình đã gặp thiếu nữ này hai lần, chỉ là trước đây cô ta bận bạch y.

Đó là một trong những nữ tỳ của vị lục y cung chủ, một lân cứu giúp chàng tránh một chưởng của Ngũ Độc Tôn Giả khi lão ta phóng hỏa đốt rừng, lần thứ hai họ gặp nhau o Vô Lượng Sơn hôm tranh đoạt nội đan Thiên Tải Thần Độc.

Chàng nói:

- Cô nương, quý Cung chủ đang giao chiến ...

Thiếu nữ lạnh lùng ngắt lời:

- Tôn Tỵ và Hàn Trường Phong còn chưa làm gì được chủ nhân của chúng ta đâu! Bây giờ tốt nhất là tìm cách thoát khỏi đây, sau đó mới giúp họ được.

Nói xong lây ra một tấm địa đồ trải xuống nền đất.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thì ra Trại Gia Cát Tôn Tỵ nói không sai, hắn đã khống chế được Hàn Trường Phong phục vụ cho mưu đồ đen tối của mình ... Xem ra Hàn Trường Phong đã bị hắn cho uống thứ độc dược kia để làm theo lệnh hắn ...

Huyền y thiếu nữ xem rất kỹ tấm bản đồ, sau đó gấp lại cất đi.

Thạch Giác và Lâm Đoàn Nghĩa hồi hộp theo dõi vẻ mặt và từng động tác của cô ta, hiểu rằng sự mẫn tiệp của thiếu nữ là cứu tinh trong lúc này nên không nói gì cả, tránh cho cô ta khỏi rối trí.

Thiếu nữ lui lại động khẩu rồi bước vào, đúng mười bước thì dừng lại.

Hai người lẳng lặng đi theo.

Thiếu nữ cầm ống hỏa cụ từ tay Thạch Giác soi lên tường một hồi lâu, sau đó đưa tay ấn lên một điểm ngang với tầm mắt.

Lập tức vang lên tiếng động nặng nề, rồi bức tường sụt xuống lộ ra ô cửa đủ cho một người chui lọt.

Thiếu nữ không nói tiếng nào khôm người bước qua cửa, kế đến là tấm thân to lớn của Thạch Giác chui qua một cách khó nhọc, cuối cùng tới Lâm Đoàn Nghĩa.

Thống đạo khá thẳng, nhưng dốc ngược lên, thỉnh thoảng có một lỗ thông gió nên có thể thấy lờ mờ cảnh vật.

Thiếu nữ chợt lên tiếng:

- Theo lời chủ nhân chúng ta thì thông đạo này rất ít dùng, lỡ ra cơ quan bị kẹt thì đành trông chờ chủ nhân xuống cứu. Nhưng thắng được Tôn Tỵ và Hàn Trường Phong không phải dễ, may mà Đồng Công Nhượng không có ở đây.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Cô nương có thể cho biết đại danh quý Cung chủ không?

- Chủ nhân họ Bạch ...

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động hỏi:

- Chẳng lẽ quý Cung chủ có quan hệ gì với chủ nhân của Bạch Gia Trang?

Thiếu nữ đáp:

- Gia chủ nhân gọi là Bạch thái thú là bá phụ. Bạch thái thú là vị quan thanh liêm, cương trực, bị vu oan giá họa, triều đình một số ăn của đút, một số ngu muội xử oan nên Bạch thái thú không chịu được

nhục đã tự tuyệt, Bạch gia bị cừu nhân hãm hại nên li tán. Vì thế mà gia chủ nhân có bức địa đồ ...

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Bọn hôn quan thật đáng giận! Nhưng Bạch cô nương võ công trác tuyệt như thế, phụ thân cô ấy chắc phải là nhân vật cái thế, sao không cứu được Bạch thái thú?

Huyền y thiếu nữ đáp:

- Việc xử án là thuộc phạm vi quan trường, người trong giang hồ làm gì được? Chỉ sau khi Bạch thái thú tự vẫn, phụ thân gia chủ nhân mới giết kẻ vu oan, trừng trị một vài tên quan tham rồi lùi về túc ẩn.

Kể tới đó thì đã tới cửa động.

Huyền y thiếu nữ bảo Thạch Giác đánh lửa soi một lúc rồi ấn vào nút trên tường, nhưng chờ hồi lâu mà vẫn không nghe động tĩnh gì ...

Cô ta thở dài nói:

- Quả nhiên cơ quan bị kẹt mất rồi ...

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng hỏi:

- Cô nương có chắc mình bấm đúng chỗ không?

Thiếu nữ trả lời vẻ tin tưởng:

- Hoàn toàn chính xác! Vị tri đúng như được đánh dấu trong địa đồ, khi bấm nút thì có lõm vào, như vậy chứng tỏ không sai, chỉ vì

cơ quan bị kẹt.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Để tại hạ thử phá xem!

Thiếu nữ trầm ngâm nói:

- Thì cũng chỉ còn cách ấy, vì không còn lối ra nào nữa. Hy vọng cửa này không chắc như cửa chính.

Hai huynh đệ vận công, xác định đúng giữa tấm cửa sắt đánh ngược lên hai chưởng.

- Ầm!

Hợp chưởng làm bùng lên một quầng lửa kèm theo tiếng nổ dữ dội, nhưng cánh cửa vẫn y nguyên.

Chờ cho khói bụi tan đi, thiếu nữ bảo Thạch Giác đánh lửa lên quan sát một lúc rôi nói:

- Cửa này mở vào phía trong, vì thế hai vị hãy đánh đúng mép ngoài, như thế sẽ có tác dụng hơn.

Hai người lại vận công tới cực hạn, làm theo lời thiếu nữ nhằm vào mép ngoài tấm cửa sắt.

Tiếng ổ tạo ra cơn địa chấn dữ dội, cánh cửa bật tung lên rồi lại sập xuống.

Thạch Giác kinh dị hỏi:

- Sao thế?

Thiếu nữ cười đáp:

- Anh chàng trâu nước thật ngốc! Đúng là hữu dũng vô mưu! Chẳng qua vì chưởng lực các người quá mạnh nên sinh phản lực đập ngược lại, có gì lạ đâu?

Giá vào lúc khác thì chắc Thạch Giác đã nổi khùng lên rồi, nhưng đối phương là ân nhân, cô ta lại có lý nên y chỉ ngượng nghịu mỉm cười, còn nhìn đối phương hỏi:

- Ân nhân tên gọi là gì?

Thiếu nữ định không trả lời nhưng thấy hán tử tuy khuôn mặt hơi thô nhưng tính tình bộc trực đáng mến, khẽ đáp:

- Cứ gọi tôi là Hạ Liên. Huyền y thiếu nữ đánh bật cửa lên nói:

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời lao ra cửa.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác giống như chim vừa được sổ lồng nhảy vút ra khỏi địa đạo.

Ngay trên cửa chính, trên khoảng đất trống giữa lục y thiếu nữ đang đấu với một lão nhân bận cẩm bào và một trung niên hán tử ngoải bốn mươi tuổi.

Ngoài ra còn một huyền y thiếu nữ khác đang đấu với hai tên tiểu đồng, trong đó có Bảo Nhi.

Tuy lục y thiếu nữ võ công cao cường, chiêu thức tinh diệu, thân pháp rất linh hoạt nhưng vẫn bị đối phương dồn vào thế hạ phong.

Huyền y thiếu nữ và hai tên tiểu đồng thì dùng binh khí, trong đó thiếu nữ dụng kiếm, Bảo Nhi dùng một cây Phân Thủy Lạt, còn tiểu đồng kia sử một cây Cửu Tiết Tiên.

Hai tên tiểu đồng võ công không kém, chiêu thức tinh kỳ, chứng tỏ là đệ tử của kỳ nhân.

Song phương có công có thủ, không ai chiếm được ưu thế.

Hạ Liên nhảy tới quát:

- Long Tự Thập Tam Tôn quen thói lấy đông hiếp ít, có bổn cô nương ở đây!

Dứt lời nhằm Bảo Nhi tấn công.

Thạch Giác vừa thấy cẩm bào lão nhân, râu hùm vểnh ngược, mắt trợn tròn, quát to:

- Trại Gia Cát lão tặc! Ngươi lén lút ám toán đại gia, hãy nộp mạng đây!

Quát xong lao tới cẩm bào lão nhân xuất chưởng đánh liền.

Lão này lại quay sang đấu với y.

Lập tức lục y thiếu nữ lấy lại được thế quân bình.

Như vậy tấm người tạo thành bốn cặp đấu, chỉ riêng Lâm Đoàn Nghĩa là còn chưa tham chiến.

Qua mười chiêu, Thạch Giác tỏ ra kém thế hẳn so với đối phương, bị bức lùi liên tục.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Thạch huynh để lão ta cho đệ!

Thạch Giác đáp:

- Đệ yên tâm ...

Nhưng y mới thốt ra được ba tiếng thì bị đối phương tung một chưởng đánh bay lên cao ba trượng lộn đi hai vòng đáp xuống đất, còn lảo đảo lùi thêm bốn năm bước nữa, ngồi phệt đít xuống đất.

Lâm Đoàn Nghĩa chạy tới kêu lên:

- Huynh có sao không?

Thạch Giác ngăn chàng lại nói:

- Ta không sao! Thịt hắn đi!

Chỉ hai bước, Lâm Đoàn Nghĩa đã lao tới trước mặt cẩm bào lão nhân quát lên:

- Tôn Tỵ! Ngươi đừng hòng thu phục được thiếu gia! Xem chưởng!

Mắt Trại Gia Cát long lên, những thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, nghiến răng nói:

- Chỉ vì nha đầu kia làm hỏng mất đại kế của lão phu ...

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Thứ ngươi mà cũng tự xưng là Trại Gia Cát! Người ta biết trước Quan Vân Trường tha Tào Tháo mà vẫn để ông ta chặn đường Hoa Dung, biết Ngụy Diên làm phản mà không giết, còn ngươi là kẻ mượn dao giết người, lợi dụng huynh đệ đồng môn tàn sát võ lâm để mưu đoạt quyền lực, dùng độc dược làm mê thần trí của nhi tử sư huynh để thu phục, ngươi còn ác độc hơn cả rắn rết! Hạng người như ngươi mà để sống thì làm hại cho giang hồ không biết bao nhiêu! Tiếp chưởng!

Lời chưa dứt, chàng đã phát chưởng.

Trại Gia Cát liền ra chiêu nghênh tiếp.

Tôn Tỵ xứng đáng la một cao thủ tiền bối, không những công lực rất cao mà mỗi chiêu phát ra đều kỳ ảo, tuyệt đối không để hở không môn.

Chỉ tiếc răng lão gặp truyền nhân của Phương Bất Bình, võ học trác tuyệt, lại hâp thụ được linh khí của Thiên Tải Thần Độc nên công lực rất cao.

Chỉ qua ba bốn mươi chiêu, Trại Gia Cát đã bị hãm trong Minh Vương chưởng pháp, chẳng những không còn cơ hội tấn công mà ngay cả phòng thủ cũng rất khốn đốn.

Ba cặp đấu còn lại, ba nữ nhân đều giành được thượng phong.

Qua ngoài năm mươi chiêu, Lâm Đoàn Nghĩa quát to một tiếng dốc thập thành công lực đánh ra một chưởng.

Trại Gia Cát Tôn Tỵ rú lên một tiếng, người bị cuốn lên không năm sáu trượng rơi xuống mái hoa sảnh lăn lông lốc xuống đất nằm bất động.

Hàn Trường Phong thấy cục diện đã mất, tung người lao qua tường viện lướt vào rừng.

Lục y thiếu nữ không đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa biết đối phương thân hoài tuyệt họa Du Long Bát Biến, mình có đuổi theo nửa ngày chưa chắc đã kịp nên chỉ đưa măt nhìn theo.

Hạ Liên và huyền y thiếu nữ khác xuất một chiêu đánh lui hai tên tiểu đồng rồi thu kiếm nói:

- Các ngươi thân thủ chẳng tầm thường, là những thiếu niên có triển vọng. Nhưng hãy biêt tầm sư học đạo, chớ theo kẻ bất lương tự biến thành tội đồ của võ lâm!

Hai tên tiểu đồng không đáp, thu binh khí ôm quyền nói:

- Đa ta hai vị thư thư hạ thủ lưu tình, huynh đệ tại hạ xin nguyện làm theo lời chỉ dẫn!

Hạ Liên cười nói:

- Chúc các ngươi thành công.

Hai tên tiểu đồng đến gần Trại Gia Cát Tôn Tỵ, đưa tay xem mạch rồi lắc đầu, cùng buông tiếng thở dài rồi đưa thi thể lão ta đi.

Lâm Đoàn Nghĩa đến trước lục y thiếu nữ ôm quyền nói:

- Đa tạ thư thư đã hai lần gia ân cứu giải.

Lục y thiếu nữ cười đáp:

- Không có gì! Chỉ hy vọng rằng sau này hành sự, đệ nên lưu tâm suy xét thêm một chút để tránh thiệt thòi.

Thạch Giác bấy giờ đã vận công trị thương xong bình phục lại, tới bên Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay tạ ân.

Lục y thiếu nữ cười nói:

- Vi ca ca này ngáy ghê quá, làm thư muội chúng ta không sao ngủ được!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên:

- Thư thư cũng trọ cùng khách điếm với huynh đệ chúng tôi sao?

Lục y thiếu nữ cười đáp:

- Ngay phòng bên cạnh.

- Vậy là thư thư biết rõ mọi việc xảy ra?

- Thậm chí ta còn biết trước kế hoạch của chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác nhìn đối phương, định hỏi nhưng cô ta xua tay cười nói:

- Bây giờ chúng ta về khách điếm sẽ nói chuyện. Trước mắt còn rất nhiều việc phải làm, mà trời thì sắp sáng rồi.

Năm người cùng rời Bạch gia trang trở về khách điếm thì vừa lúc trống điểm canh tư.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác thu dọn phòng, pha trà xong thì lục y thiếu nữ dẫn hai tỳ nữ sang.

Hai người này đã thay y phục dạ hành bằng bạch y, giống như trước đây Lâm Đoàn Nghĩa từng gặp.

Chủ khách vừa ngồi xong, lục y thiếu nữ chủ động giới thiệu ngay.

- Tôi là Bạch Tố Linh, còn hai vị tiểu muội này tuy thân phận là tỳ nữ nhưng tình như thư muội, tên là Hạ Liên và Thu Cúc.

Chờ mọi người chào hỏi nhau xong, Bạch Tố Linh lại tiếp:

- Có lẽ Nghĩa đệ và Thạch huynh băn khoăn vì sao Tố Linh không giải cứu ngay lúc đó.

Đúng không?

Cả hai cùng gật đầu.

Bạch Tố Linh nói:

- Chỉ vì Tố Linh đã biết trước thế nào Tôn Tỵ cũng đưa Thạch huynh đến Bạch gia trang, vì đó là cơ sở bí mật của hắn, mà nơi đó thì thư muội chúng tôi lại biết rõ như lòng bàn tay, nên để cho hai vị tiếp xúc với Tôn Tỵ, may ra biết thêm tin tức gì. Bây giờ hai vị kể lại xem!

Thạch Giác nói:

- Thạch mỗ đang ngủ thì bị người điểm huyệt đưa đi, đến khi tỉnh lại mới biết mình nằm trong một mật thất tối om.

Mọi người nghe nói cười ồ!

Hạ Liên hỏi:

- Vì thế mà khi tôi vào, Thạch đại hiệp tưởng là thủ phạm nên xuất thủ đánh náo lên chứ gì?

Bạch Tố Linh nhíu mày hỏi:

- Lại còn thế nữa ư?

Thạch Giác đỏ mặt ngượng nghịu nói:

- Xin cô nương lượng thứ, Thạch Giác hiểu lầm ...

Bạch Tố Linh nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bây giờ đệ kể xem có khai thác được gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại cuộc đối thoại giữa mình và Trại Gia Cát Tôn Tỵ.

Bạch Tố Linh nghe xong nói:

- Ý đồ của lão quái vật đó chúng tôi đã biết từ trước do việc hắn lén lút tới Bạch Gia Trang tổ chức sào huyệt bí mật của mình mà không để đồng môn biết, nhưng chỉ mới hoài nghi thôi. Nay tiêu diệt được tên đó là trừ được một mối họa không nhỏ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Bạch Cung chủ theo dõi Tôn Tỵ lão ma tới đây hay chỉ tình cờ gặp được?

Bạch Tố Linh đáp:

- Lúc ở Nam Trịnh, thư thư có nghe Phương Đạt nói rằng hai người tới Thiếu Lâm Tự, sau đó thấy Hàn Trường Phong đi ra

hướng bắc nên bám theo, tới đây thì hắn rẽ tới Bạch Gia Trang. Vì từ trước chúng ta đã biết đó là sào huyệt của Tôn Tỵ, thư thư lập tức đoán ra ý đồ, khi thấy hai vị vào điếm liền hiểu rằng mục tiêu của Tôn Tỵ là ai, rốt cuộc đã đoán trúng.

Lâm Đoàn Nghĩa chắp tay nói:

- Một lần nữa xin đa tạ thư thư.

Bạch Tố Linh lắc đầu nói:

- Chúng ta hành sự vì võ lâm, đệ không cần nói đa tạ. Bây giờ hãy kể xem chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm Tự thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại biến cố lúc chiều.

Chàng vừa kể xong, Thạch Giác hâm hực nói:

- Lão trọc chưởng môn Thiếu Lâm thật là một kẻ chẳng ra gì!

Bạch Tố Linh ngạc nhiên hỏi:

- Sao Thạch huynh lại nói thế?

Thạch Giác gắt gỏng:

- Không phải thế sao? Hắn chỉ bo bo giữ lấy thân, chẳng cần biết gì đến an nguy của võ lâm ...

- Chuyện thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại việc Viên Chân đại sư từ chối nhận thiệp của Hồi Long Bang mời đến tham dự Quần Anh Đại Hội, vì thế mà suýt nữa gây nên họa lớn.

Bạch Tố Linh trầm ngâm nói:

- Thiếu Lâm xưa này không phải là môn phái tránh nặng tìm nhẹ, chỉ lo giữ mình. Giang hồ cho rằng Viên Chân đại sư cũng là người chính trực, công tâm. Chuyện cần xét thêm, đừng kết luận vội vàng.

Thạch Giác vẫn chưa phục nhưng không nói gì.

Bạch Tố Linh lại tiếp:

- Trừ được Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh và Sưu Hồn Chưởng Quách Tần, nhất là Thái Công Hành, thế lực của Long Tự Thập Tam Tôn giảm đi rất nhiều, này lại thêm Trại Gia Cát Tôn Tỵ. Còn lại chỉ có Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên là cần phải đề phòng, còn bọn Hàn Trường Phong và Đồng Công Nhượng thì không đáng lo lắm. Nhưng không biết ở Tùng Vân Sơn Trang có cơ quan mai phục gì không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Trước đây thì không có, nhưng sau này Long Tự Thập Tam Tôn cho trùng kiện lại, chỉ e chúng đã kịp thiết lập một số cơ quan. Gần hai tháng trước chúng cho người giả mạo cao thủ các môn phái, đệ suýt nữa đã bị hại vì tạc đạn ...

- Thư thư có nghe kể lại chuyện này.

- Thư thư nghe ai kể vậy?

Bạch Tố Linh đáp:

- Tôi hôm trước ta gặp Ngô Thiên Tam Lão ở Nam Trịnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vội hỏi:

- Có Lâm Toàn thúc không?

- Có.

Lâm Đoàn Nghĩa bớt lo nói:

- Vậy thì ổn rồi! Sau khi chúng trùng kiện lại Tùng Vân Sơn Trang có cả Lâm Toàn thúc, chúng ta sẽ hỏi thêm để biết chi tiết.

Bạch Tố Linh gật đầu:

- Chúng ta cứ thử xem, nhưng chỉ sợ một số bí mật chúng không cho ông ta biết.

Nhưng cứ tới đó rồi sẽ tính.

Thạch Giác hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi thôi chứ?

Bạch Tố Linh nói; - Hai người đã mất ngủ suốt hai ngày đêm. Đây chỉ cách Tùng Vân Sơn Trang hơn sáu trăm dặm, cứ chợp mắt đi một lúc, đến sáng lên đường là vừa.

Mọi người thống nhất theo kế hoạch đó.

Bạch Tố Linh cùng hai tỳ nữ trở về phòng.

Hôm sau trời vừa mờ sáng, một đoàn năm kỵ sĩ rời khách điếm, phóng như bay về hướng nam.

oo Đến chiều ngày mồng chín tháng chín tức lễ Trùng cửu, trong khu rừng tùng xung quanh Tùng Vân Sơn Trang đã đầy khách giang

hồ, ít nhất có tới ba trăm người từ các phái khắp võ lâm tụ tập về đây.

Trong thiệp mời của Hồi Long Bang Chủ Khâu Tam Úy và hai vị Đại, Nhị thiếu gia Tùng Vân Sơn Trang là Lâm Hưng, Lâm Đoàn Nghĩa, chính điều đó làm kích thích tính hiếu kỳ của cao thủ các phái.

Hồi Long Bang không phải là môn phái lớn, nhưng danh tiếng Phấn Diện Độc Lang Lâm Đoàn Nghĩa đã lừng danh thiên hạ, với những tin đồn khác nhau.

Về võ công, mọi người đều nhất trí cho rằng đó là thiếu niên kiệt xuất bậc nhất võ lâm không ai sánh được.

Tuy nhiên về mặt nhân phẩm thì ý kiến lại khác nhau.

Một số thì cho rằng Phấn Diện Độc Lang là kẻ có diện mạo tuấn tứ nhưng tâm địa ác độc đúng như danh hiệu.

Nhưng một số lại tin rằng Lâm Đoàn Nghĩa là một thiếu niên trung hậu nhưng thân thế bi thương, bởi truyền nhân của vị hiệp khách Phục Ma Kiếm Khách và nhi tử của Kim Đao Lâm Vỹ nổi tiếng hào hiệp thì không thể là người xấu.

Chỉ có một điều khó xác định là sau khi Phục Ma Kiếm Khách bị giết, Lâm Đoàn Nghĩa trở thành truyền nhân của Phương Bất Bình.

Nhân vật này đã từng đánh bại rất nhiều cao thủ, võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Phương Bất Bình có tính hai mặt.

Trước tiên có thể khẳng định đó không phải là hạng ma đầu, vì chưa nghe nói lão gây nên tội ác gì đối với võ lâm, nhưng đồng thời cũng không phải là người chính đạo, vì hành vi quái gở của lão ta la quan hệ tình dục với chính nhi nữ của mình.

Nhất là thời gian qua có tin đồn vị quái nhân bặt tích đã sáu mươi năm nay đột nhiên trùng hiện!

Mặt khác, Hồi Long Bang là môn phái chẳng lớn gì, Khâu Tam Úy võ công chỉ thuộc hàng nhị lưu, nay liên kết với Tùng Vân Sơn Trang thì tương lai sẽ đi về đâu? Lâm Đoàn Nghĩa giữ thân phận gì trong môn phái đó?

Những vấn đề kỳ bí đó kích thích tính hiếu kỳ của mọi người, tạo nên sức thu hút đối với nhiều môn phái trong giang hồ.

Còn đối với một số môn phái có quan hệ nhất định với Lâm Đoàn Nghĩa thì biết rằng Hồi Long Bang thực chất là Long Tự Thập Tam Tôn, một thế lực đáng sợ vừa xuất hiện chưa lâu, liên quan đến rất nhiều vụ huyết án bí ẩn trong võ lâm gần đây, nên biết rằng Quần Anh Đại Hội liên quan đến sự an nguy của toàn võ lâm, vì trách nhiệm không thể đứng ngoài nên đều cử người đến dự.

Trong thiệp mời còn nói rằng Quần Anh Đại Hội sẽ chọn người xứng đáng nhất được các phái đề cử trao Võ Lâm Lệnh, vì người được đề cử trước đây là Mạnh Anh Kiệt đã được triều đình cử làm Thống lĩnh Cấm vệ đội, đó cũng là điều hợp lẽ.

Hơn ba trăm cao thủ tụ tập trong rừng tùng, tạo thành quang cảnh náo nhiệt chưa từng có.

Tứ hải giai huynh đệ, nào là bằng hữu lâu năm mới được gặp nhau, nào là những người mới gặp lần đầu nhưng do mộ danh mà trở thành quen biết, tụm năm tụm bảy bàn tán rất sôi nổi.

Nhưng nói gì thì nói, câu chuyện trước sau gì cũng quy về Quần Anh Đại Hội.

- Bằng hữu đã gặp Lâm Đoàn Nghĩa chưa?

- Nghe nói võ công hắn siêu phàm, một mình đánh thắng cả bảy tám tiền bối gồm Lục Quân Tử, Trần Ẩn lão nhân, Lục Lăng Phi ...

Lại có người nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa được mệnh danh là Phấn Diện Độc Lang, không những giết hại nhiều cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm như Thần Châu Nhất Cái, Tĩnh Âm Thần Ni, Nhất Trần Tử, một mình tiêu diệt Cửu Hoa phái mà còn là một tên cuồng dâm ác sát ...

- Đâu có? Lâm Đoàn Nghĩa là một vị nghĩa hiệp, vượt mấy ngàn dặm chỉ để truyền lại một di vật của Long Quải Bà Bà cho môn hạ, còn đứng ra lấy thân chịu hai chưởng vạn cân của hai vị tiền bối Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại để hóa giải cho họ ...

Câu chuyện cứ như thế, không ai đủ tư cách chứng thực.

Giữa tiền viện Tùng Vân Sơn Trang một võ đài rất lớn, cao ba trượng, rộng mỗi bề hai mươi trượng, trên đài cắm tinh kỳ phấp phới, có hai dãy bàn ghế dành cho chủ nhân, khách danh dự và những nhân vật được võ lâm đề cử làm trọng tài.

Trước võ đài đặt hai hàng ghế tựa gồm năm mươi chiếc, tiếp đó là sáu dãy trường kỷ có thể ngồi tới hai trăm người.

Mới sang giờ dậu, năm chục ngọn đèn lồng đã được thắp sáng rực, từ trong đại sảnh một đoàn người tiến ra bước lên võ đài.

Đoàn người gồm bốn lão nhân, năm trung niên hán tử và một thiếu niên do Khâu Tam Úy mình mặc lễ phục dẫn đầu.

Từ hậu trang, bốn mươi tên võ sĩ bận thanh bào, lưng đeo kiếm, tới dàn thành hàng hai bên tải hữu võ đài.

Chờ chín người kia an toạ xong, Khâu Tam Úy vận công nói lớn:

- Mời chư vị quần hùng nhập trang chuẩn bị tiến hành đại hội!

Lão phát ra với nội lực không lớn lắm, nhưng chúng nhân trong khu rừng tùng xung quanh Tùng Vân Sơn Trang đều nghe rõ.

Một lúc khá lâu sau mới có người ngập ngừng tiến vào trang môn mở rộng.

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi đã có người tiên phong, quần hùng bắt đầu lũ lượt tiến vào.

Tuy còn rất nhiều hàng ghế trống, nhưng có tới hơn một trăm cao thủ vẫn đứng dồn thành một khối.

Chờ cho mọi người ổn định trật tự xong, Khâu Tam Úy cao giọng nói:

- Mời tất cả các vị Chưởng môn nhân và tôn trưởng các phái lên lễ đài để cộng đồng với bổn Bang điều khiển đại hội!

Chỉ có mười lăm vị rời ghế tiến lên lễ đài, trong đó có Chưởng môn Thiếu Lâm Viên Chân đại sư, Trưởng lão Võ Đương Tử Kính đạo trưởng, Chưởng môn Hoa Sơn phái Khổng Doãn, Chưởng môn

Nga Mi Diệu Huyền sư thái, Chưởng môn Không Động Tiên Lăng Thượng Nhân, lão đại trong Quân Sơn Tam Hữu Khương Trung Lương ...

Có tới năm sáu chục phái tham gia Đại hội, nhưng chỉ bấy nhiêu người lên lễ đài là khiêm tốn lắm.

Nhưng để đại diện cho võ lâm thì chừng ấy là đủ.

Chờ chư vị Chưởng môn nhân an toạn xong, Khâu Tam Úy lại nói:

- Xin mời chư vị ngồi hết vào ghế đi.

Quần hùng tại tọa ước chừng tới ba trăm người, nhưng ghế chỉ đủ cho chừng hai trăm, đương nhiên có một số người phải đứng.

Tuy vậy, mặc dù còn nhiều ghế trống, chỉ có thêm vài mười người tiến lên ngồi, còn lại vẫn đứng.

Trật tự như vậy coi như tạm ổn.

Khâu Tam Úy cất giọng trang nghiêm nói:

- Sau khi thương lượng và được sự thống nhất của Chưởng môn nhân một số môn phái, bổn nhân quyết định tổ chức Quần Anh Đại Hội để tìm ra nhân tài thay mặt võ lâm đứng ra duy hộ chính nghĩa. Nay thấy các phái hưởng ứng nhiệt liệt cử cao thủ đến dự đông đúc như thế, bổn phái rất lấy làm vinh hạnh, chứng tỏ tâm lực đổ ra vì đồng đạo võ lâm đã được hầu hết các môn phái trong giang hồ ghi nhận ...

Một người trong hàng ghế đầu đứng dậy nói:

- Khâu Bang chủ! Mười năm trước các môn phái đã tổ chức đại hội, thống nhất tái đề cử Mạnh Anh Kiệt đại hiệp giữ Võ Lâm Lệnh để duy hộ chính nghĩa võ lâm. Đương nhiên bây giờ Mạnh đại hiệp được triều đình bổ nhiệm làm Thống lĩnh Cẩm vệ đội, có thể chọn người khác đủ tài đức thay thế, nhưng phải có lời từ nhiệm của Mạnh đại hiệp, hoặc ít nhất vị đó chuyển Võ Lâm Lệnh lại cho người khác thay mình. Bây giờ nếu chúng ta chọn người thay thế, trong lúc Mạnh đại hiệp danh chánh ngôn thuận vẫn là chấp chưởng Võ Lâm Lệnh, chúng ta sẽ nói sao với vị đó?

Mọi người nhìn xem ai, thì ra người đó là Phùng Nhất Khôi, Bảo chủ Hoa Hạ Bảo.

Khâu Tam Úy cười nói:

- Phùng Bảo chủ yên tâm! Mạnh đại hiệp nay bận việc triều chính, đã viết thư thoái nhiệm giao cho nhị đệ tử của mình Đào Huy Tiêm giao lại Võ Lâm Lệnh cho bổn Bảo chủ.

Trong số cử tọa có tiếng xầm xì:

- Quái thật! Vì sao Mạnh Anh Kiệt không giao cho một trong số Cửu đại môn phái, hoặc Nhất Giáo Nhị Trang Tam Bảo mà lại giao cho Hồi Long Bang không mấy danh tiếng trong giang hồ?

Phùng Nhất Khôi hỏi:

- Hiện giờ có vị Đào Huy Tiêm ở đây không?

Một trung niên hán tử trên võ đài đứng lên nói:

- Tại hạ chính là Đào Huy Tiêm. Lẽ ra sau khi vào kinh trọng nhiệm, gia sư giao Võ Lâm Lệnh cho cửu đại môn phái hoặc Nhất

Giáo Nhị Trang Tam Bảo để tuyển chọn người khác, nhưng vì mấy năm nay gia sư bận quá nhiều việc, đến này mới cử tại hạ mạng kỳ lệnh đến.

- Mạnh Anh Kiệt không truyền Võ Lâm Lệnh cho đại đệ tử Bạch Thiên Nhẫn, lại trao cho nhị đệ tử là sao chứ? Bạch Thiên Nhẫn còn không ít người biết, còn ai biết tên Đào Huy Tiêm đó mặt ngang mũi dọc thế nào?

Một người đứng lên nói:

- Hiện có Võ Lâm Lệnh, Khâu Bang chủ có thể biểu thị trước quần hùng không?

Khâu Tam Úy cười đáp:

- Đó là lẽ đương nhiên! Xin các vị Chưởng môn quá mục!

Trung niên hán tử tự xưng Đào Huy Tiêm rút ra một ngọn lục kỳ hình tam giác giương lên trước quần hùng.

Khâu Tam Úy lại đứng lên nói:

- Ở đây đã có sẵn mấy vị Chưởng môn nhân, xin hãy chuyển tay Võ Lâm Lệnh để rồi còn phải bắt đầu tiến hành thủ tục để đi vào tỉ đấu!

Đào Huy Tiêm trịnh trọng đưa kỳ lệnh cho Viên Chân đại sư, vị này lướt mắt nhìn qua rồi chuyển cho Tử Kính đạo trưởng ...

Võ Lâm Lệnh chỉ là một lá cờ nhỏ màu lục thêu kim tuyến, một mặt thêu ba chữ vàng Võ Lâm Lệnh, mặt kia có chữ ký của hai mươi vị chưởng môn các phái từ ba mươi năm về trước, nay hầu hết đã

quy tiên, các vị Chưởng môn nhân đương đại làm sao mà biết được thật giả?

Vì thế họ chỉ xem lấy lệ rồi trả về cho Đào Huy Tiêm.

- Tiếp theo là thủ tục đăng ký thi đấu. Mời các vị hào kiệt lên ghi danh, sau đó sẽ do các vị Chưởng môn nhân và tôn trưởng các phái sắp xếp lịch đấu. Để tiết kiệm thời gian, vòng sơ loại sẽ được tiến hành ngay dưới võ đài, do mười lăm vị Chưởng môn nhân giám sát, những người thắng trong cuộc sơ loại sẽ lên võ đài bốc thăm đấu loại trực tiếp để vào vòng tiếp theo. Vị nào thắng tất cả các vòng đấu sẽ là người được giữ Võ Lâm Lệnh.

Thể thức đấu đã được võ lâm quy định từ trước là có thể dùng quyền, cước, binh khí, ám khí không hạn chế, vì thế không ai dị nghị.

Các cao thủ lục tục lên đăng ký thi đấu, có cả thảy hai mươi bốn vị ghi danh, sau khi bốc thăm, nhưng người có cùng số hiệu tạo thành mười hai cặp đấu được tiến hành đồng thời ngay dưới võ đài.

Gọi là Quần Anh Đại Hội quả không sai, hai mươi bốn cao thủ đại diện cho tinh hoa võ học các phái đều có bản lĩnh phi thường, được khán giả cổ vũ nhiệt liệt.

Đặt biệt quần hùng rât chú ý đến cặp đấu giữa Lâm Đoàn Nghĩa của Tùng Vân Sơn Trang với một cao thủ phái Hoa Sơn, chỉ hai chiêu, Lâm Đoàn Nghĩa đã đánh bật kiếm khỏi tay đối thủ giành thắng lợi đầu tiên, ngay đến các vị Chưởng môn nhân cũng không kịp nhận ra Lâm Đoàn Nghĩa đã thi triển thứ võ công gì.

Vòng sơ loại tỏ ra trình độ khá chênh lệch, có cặp đấu chưa tới mười chiêu đã phân thắng bại, chỉ có hai cao thủ phái Điểm Thương và Thất Tinh Trang là qua gần hai trăm chiêu mới phân định được thắng thua, trong đó phần thắng thuộc về Trần Đình Long, người của Thất Tinh Trang.

Sau vòng sơ loại, mười hai đấu thủ thắng cuộc lên võ đài bốc thăm thi đấu trận tiếp theo gồm Đồng Công Nhượng của Hồi Long Bang, Tuân Dực của Khổng Gia Bảo, Minh Quang đạo nhân phái Võ Đương, Lâm Đoàn Nghĩa của Tùng Vân Sơn Trang, Thanh Xà Kiếm Khách của Hưng Long Giáo, Trần Đình Long của Thất Tinh Trang, Huyền Linh ni cô phái Nga Mi, Lã Khoáng phái Không Động, Trần Vũ của Tinh Vân Bảo, Khâu Ngọc Hoa đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành, Quách Ngọc mai của Cẩm Tú Trang và Lê Như phái Tuyết Sơn.

Vòng đấu này tỏ ra quyết liệt hơn vòng sơ loại rất nhiều, quần hùng dán mắt lên võ đài trầm trồ thán phục, quả là không uổng công vượt ngàn dặm tới tham dự Quần Anh Đại Hội!

Trên một cây tùng xum xuê sát ngay bên ngoài tường viện có ba lão nhân chăm chú quan sát những cuộc đấu diễn ra trên võ đài.

Một người nói với vẻ sốt ruột:

- Làm sao mà tiểu tử đó đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện chứ?

Lão nhân khác hỏi:

- Thôi lão nhi ngươi nói ai?

Người thứ nhất đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa chứ còn ai nữa? Trương huynh cho rằng tên tự xưng Lâm Đoàn Nghĩa đó là thật sao?

- Chẳng lẽ lại không thật?

Người thứ ba chen lời:

- Thôi lão nhi nối không sai! Tên đó võ công tuy cao, nhưng hắn vừa xuất chiêu đánh rơi kiếm của cao thủ phái Hoa Sơn là Vấn Tâm Chỉ, đồng thời thân pháp của hắn là Thương long quán bộ, chính là võ học của Hắc Long Tôn Vinh trong Long Tự Thập Tam Tôn!

Lão nhân họ Trương nói:

- Điền lão nhi nói không sai! Bây giờ ta mới nhớ ra. Vậy thì nguy to! Tiểu đồ Khâu Ngọc Hoa vừa rồi được công bố đấu với Lâm Đoàn Nghĩa, chỉ sợ nó sẽ nhường nhịn ...

Thì ra vị đó là Ngũ Nhạc Thần Hành, còn hai lão nhân kia không phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại.

Thôi Ngọa Long nói:

- Ngươi mau thông báo cho hắn đi!

Ngũ Nhạc Thần Hành rời khỏi cây tùng lướt đi như cơn gió vòng sang phía tường đối diện.

Điền Thiên Lại lo lắng nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa không đến, làm sao bây giờ? Chỉ e trong cuộc đấu này người của Long Tự Thập Tam Tôn thắng thế mất.

Thôi Ngọa Long nói:

- Cái đó thì rõ rồi! Ngay cả đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành cũng không thắng nổi tên Đồng Công Nhượng kia đâu.

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ chúng ta phải liên thủ đối phó?

Vừa lúc đó thì Ngũ Nhạc Thần Hành quay lại, nói ngay:

- Làm như cách Điền lão nhi là không được đâu?

- Vì sao?

- Vì chúng ta giữ Võ Lâm Lệnh.

- Ngươi cũng biết đó là giả mà?

- Tuy biết là giả, nhưng ai có thể chứng minh là thật hay giả? Chỉ là một lá cờ màu lục thêu kim tuyến có hai mươi chữ ký của các vị Chưởng môn nhân, nhưng không ai trong số đó có mặt ở đây, làm sao có thể xác định?

- Chúng ta có thể vạch mặt Đào Huy Tiêm không?

- Chỉ sợ chính là bản thân hắn cũng không thật.

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Lão Trương ngươi nói vậy là sao?

Ngũ Nhạc Thần Hành đáp:

- Bởi vì Đào Huy Tiêm chỉ là một tên nhị đồ đệ của Mạnh lão nhi, trên giang hồ rất ít người biết, hắn không cần hóa trang cũng không

ai nhận ra.

- Nếu vậy thì chỉ còn một cách là thắng Đồng Công Nhượng, giành lấy Võ Lâm Lệnh mà thôi!

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu:

- Điều đó thì hoàn toàn không thể!

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Thứ nhất, trên võ đài không ai thắng được Đồng Công Nhượng.

- Chẳng lẽ đồ đệ ngươi cũng không thắng?

- Chỉ sợ rằng không. Mà cho dù thắng, những cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn trên võ đài sẽ có cách ám toán.

Ngũ Nhạc Thân Hành nói không sai!

Thôi Ngọa Long và Điền Thiên Lại đều nhận ra trên võ đài, trong số bốn mười lão nhân và hán tử, có ít nhất một nữa là giả mạo, ngay cả Khâu Tam Úy và Lâm Hưng cũng không thật, nếu Đồng Công Nhượng thắng thì không nói gì, nhưng nếu tên này gặp chuyện gì bất trắc, nhất định chúng sẽ tìm cách ám toán, ai phát hiện được?

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 55: Sưu hồn độc chưởng

Lúc đó trên võ đài đã phân định được sáu người thắng là Minh Quang đạo nhân phái Võ Đương, Đồng Công Nhượng của Hồi Long Bang, Khâu Ngọc Hoa đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành, Trần Đình Long của Thất Tinh Trang, Lã Khoáng phái Không Động và Lê Như phái Tuyết Sơn.

Điều làm cho quần hùng ngạc nhiên nhất là Lâm Đoàn Nghĩa bị bại dưới tay Khâu Ngọc Hoa.

Nhưng xét cho cùng thì Khâu Ngọc Hoa là truyền nhân của vị quái hiệp Ngũ Nhạc Thần hành là người chính phái, thân thủ cũng rất cao cường nên sự ngạc nhiên biến thành nỗi yên tâm, sự chú ý được chuyển sang thiếu niên này với niềm hy vọng và Đồng Công Nhượng với sự lo lắng.

Ba cặp đấu được bốc thăm trúng là Minh Quang đấu với Đồng Công Nhượng, Khâu Ngọc Hoa đấu với Lê Như và Trần Đình Long đấu với Lã Khoáng.

Đầu tiên là Đồng Công Nhượng và Minh Quang xuất thủ.

Đồng Công Nhượng qua hai trận đấu trước dành thắng lợi một cách dễ dàng, trong đó chỉ ba chiêu đánh nữ đấu thủ Quách Ngọc Mai của Cẩm Tú Trang rơi xuống dưới võ đài, ai cũng thấy là người có triển vọng nhất trong số những cao thủ còn lại.

Quần hùng xôn xao bàn tán:

- Không ngờ Hồi Long Bang xưa nay ít tiếng tăm mà nay xuất hiện một cao thủ kiệt xuất như thế?

Người khác tỏ ý hoài nghi:

- Khâu Tam Uý chẳng qua chỉ là một nhân vật thuộc hàng nhị lưu, làm sao mà đào tạo được một đệ tử như thế?

Có người giải thích:

- Tử điệt của hắn tìm học danh sư rồi trở về bổn phái không được sao?

- Nếu là đệ tử của danh sư thì phải đại diện cho môn phái của sư phụ mình chứ?

Người kia phản bác:

- Vẫn có những kỳ nhân không lập môn phái, không muốn dương danh trong giang hồ chẳng phải là không có.

Trên võ đài, Đồng Công Nhượng hướng sang Minh Quang chắp tay nói:

- Mời đạo trưởng xuất kiếm đi!

Minh Quang rút kiếm đứng vào vị trí, thấy đối phương không xuất binh khí nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ dùng tay không đấu với bần đạo?

Đồng Công Nhượng gật đầu:

- Chính thế!

Quần hùng đều ồ lên kinh ngạc.

Nên biết kiếm pháp của phái Võ Đương kể từ thời vị khai sơn lập phái Trương Tam Phong tới nay, bao giờ cũng đứng đầu võ lâm, đương đại có Võ Đương Thất Tử kiếm pháp tinh kỳ ai ai cũng biết.

Minh Quang là đệ tử chân truyền của lão đại Tử Linh trong Võ Đương Thất Tử, còn được các vị sư thúc chỉ dạy thêm, mới chưa đầy hai mươi chiêu đã đánh bại Thanh Xà Kiếm Khách của Hưng Long Giáo, đủ thấy thân thủ chẳng tầm thường.

Thế mà nay Đồng Công Nhượng dám dùng tay không để đấu, như thế há chẳng quá cuồng ngạo?

Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy, sau này nếu lỡ bị kém, muốn dùng binh khí cũng không được nữa.

Minh Quang đạo nhân cười nhạt nói:

- Vậy thì các hạ tiến chiêu đi!

Đồng Công Nhượng hư không điểm ra một chỉ, chứng tỏ rằng mình đã xuất chiêu.

Minh Quang không nén nổi tức giận, chẳng cần khách khí gì vung kiếm tấn công ngay, một chiêu Hàn Sơn Điểm Tuyết là tuyệt chiêu của Võ Đương Thất Tử lừng danh võ lâm.

Chiêu vừa xuất đã thấy kiếm ảnh rợp trời bao phủ lấy đối phương, quả đúng là Hàn Sơn Điểm Tuyết!

Đồng Công Nhượng chợt quát to một tiếng, từ giữa màn kiếm ảnh trùng trùng lao vút ra, chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Đồng Công Nhượng, song chưởng cùng xuất đánh tới hai vai đối thủ.

Đồng Công Nhượng lách người tránh được một chưởng, nhưng vẫn trúng một chưởng nhào tới ba bốn bước.

Đồng Công Nhượng lướt tới xuất thủ như chớp điểm liền hai chỉ.

Minh Quang lập tức cảm thấy cánh tay phải tê đi, chỉ nghe 'keng' một tiếng, trường kiếm thoát khỏi tay rơi xuống đất!

Quần hùng ồ lên một tiếng.

Minh Quang đã thắng được hai cao thủ để lọt vào được vòng đấu thứ ba, không cần nói cũng biết đã thuộc một trong số sáu cao thủ kiệt xuất nhất võ lâm, thế mà chỉ một chiêu đã bại, đủ thấy thân thủ đối phương đến mức nào!

Những cao thủ còn lại thấy thế không khỏi chấn động!

Cho dù có thắng trận này chăng cũng sẽ bại dưới tay thiếu niên tuấn tú kia thôi!

Chợt một nhân ảnh tung mình nhảy vút lên võ đại đáp xuống trước mặt Đồng Công Nhượng quát:

- Tiểu tử cuồng ngạo kia! Bổn cô nương sẽ đấu với ngươi!

Mọi người nhìn lên, thấy đó là một thiếu nữ chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, mình bận lục y.

Lại có một người không biết sống chết nữa!

Quần hùng đều bật lên tiếng xì xào, nhưng phần đông lại tỏ ra đồng tình với lục y thiếu nữ.

Khâu Tam Uý đứng lên hỏi:

- Cô nương là ai?

Lục y thiếu nữ đáp:

- Bổn cô nương là Khâu Ngọc Anh!

- Sư thừa môn phái?

- Không có môn phái.

- Vậy lệnh sư là ai?

- Lãnh Diện Bà Bà!

Cả đấu trường nghe nói đều im lặng đi.

Lãnh Diện Bà Bà được coi là đệ nhất nữ ma trong giang hồ, võ công cao cường không ai địch nổi, đã từng giết tròn một nghìn cao thủ võ lâm.

Thiếu nữ này vừa nhảy vút lên võ đài đáp xuống nhẹ như cánh lá, đủ biết thân thủ siêu phàm.

Xem ra Đồng Công Nhượng đã có đối thủ!

Khâu Tam Uý nhíu mày nói:

- Vì sao cô nương không đăng ký danh sách từ trước?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Vì bổn cô nương đến chậm!

- Nếu vậy thì không được thi đấu nữa!

Khâu Ngọc Anh quát lên:

- Có quy định noà nói rằng người đi chậm là không được thi đấu? Hiện cuộc đấu còn đanh tiếp diễn, sao gọi là trễ được? Nếu sau khi đã trao Võ Lâm Lệnh, bổn cô nương mới đến, lúc đó cho là chậm thì còn được ...

Lý lẽ đó khó có thể phản bác.

Khâu Tam Uý nói:

- Để lão phu thương lượng lại.

Lão quay sang thấp giọng bàn bạc với lão nhân ngồi cạnh mấy câu rồi đứng lên nói:

- Cô nương có thể thi đấu, nhưng chờ tới khi hai cuộc đấu còn lại hoàn tất, khi đó còn lại bốn người sẽ bốc thăm đấu tiếp.

Khâu Ngọc Anh lắc đầu nói:

- Bổn cô nương thách đấu trực tiếp với tên họ Đồng này!

- Không được!

- Vì sao?

- Vì đây là cuộc tỉ võ để chọn nhân tài chứ không phải là giải quyết oán thù hoặc vì lý do cá nhân.

Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Thôi được! Nếu Hoa đệ thắng mà gặp hắn mình sẽ đổi!

Nghĩ đoạn lùi lại dãy ghế dành cho đấu sĩ ngồi chờ.

Tiếp tục trận đấu thứ hai giữa Khâu Ngọc Hoa và Lê Như.

Thiếu nữ này là truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Tiên, nhân vật lừng danh võ lâm từ bốn năm mươi năm trước.

Lệ Như sử một cây Cửu Tiết Tiên, từng đánh bại một cao thủ phái Hằng Sơn và Trần Vũ của Tinh Vân Bảo, cũng được coi là một kiều nữ kiệt xuất đương đại.

Khâu Ngọc Hoa cũng dùng trường kiếm, nhưng hai mươi chiêu đầu chỉ tránh, thỉnh thoảng mới hoàn thủ một vài chiêu.

Ngũ Nhạc Thần Hành võ công cái thế, đặc biệt thân pháp được coi là vô địch thiên hạ, chỉ thấy Khâu Ngọc Hoa chỉ cần dùng bộ pháp len lỏi trong màn tiên ảnh như hồ điệp xuyên hoa, ngọn Cửu tiết tiên của đối phương không sao chạm được vào người.

Quần hùng đều nhận thấy thiếu niên này đã nhường nhịn.

Lê Như tức giận quát:

- Tiểu tử! Sao ngươi không hoàn thủ?

Khâu Ngọc Hoa cười nói:

- Tiểu đệ đành đắc tội vậy!

Nói xong vung kiếm phản công.

Lập tức vang lên những chuỗi âm thanh tiếp liền không dứt, chỉ thấy hai thứ binh khí hoà quyện vào nhau, hai cánh tay cùng múa lên loang loáng, chiêu thức nhanh đến không kịp nhận ra ...

Qua chừng hai mươi chiêu, Lê Như nhảy lùi lại hai bước, mặt tái mét.

Mọi người nhìn lên, thấy vai phải cô ta bị mũi kiếm khoan thủng một lỗ nhỏ bằng hạt đậu.

Khâu Ngọc Hoa ôm kiếm nói:

- Đa tạ cô nương đã nhường nhịn!

Lê Như không đáp, mặt đỏ bừng, liếc xéo Khâu Ngọc Hoa một cái rồi tung mình nhảy xuống võ đài.

Cuộc đấu tiếp theo kéo dài hơn. Ngoài một trăm chiêu, Trần Đình Long mới giành được thắng lợi trước Lã Khoáng.

Như vậy là có bốn người lọt vào giai đoạn sau, tiếp tục bốc thăm để chọn đối thủ.

Kết quả đúng với sự mong đợi của Khâu Ngọc Anh.

Sau khi nhận thăm của bốn người, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm Viên Chân Đại sư dõng dạc tuyên bố:

- Cặp đấu thứ nhất, Khâu Ngọc Anh nữ hiệp, môn hạ của Lãnh Diện Bà Bà sẽ đấu với Đồng Công Nhượng thiếu hiệp, đệ tử Hồi Long Bang!

Khâu Ngọc Anh lập tức nhảy ra trước mặt Đồng Công Nhượng hỏi:

- Tên họ Đồng! Ngươi dùng quyền cước hậu nhân binh khí?

Đồng Công Nhượng đáp:

- Tại hạ sẽ tay không đấu với cô nương!

Khâu Ngọc Anh gật đầu:

- Rất tốt! Vậy thì xuất chiêu đi!

Đồng Công Nhượng đáp:

- Mời cô nương xuất chiêu trước!

- Được! Bổn cô nương không khách khí đâu!

Lời vừa dứt đã sấn tới, song chưởng cùng xuất ...

Khâu Ngọc Anh không cần thăm dò, vừa xuất thủ đã đánh như bão táp, mỗi chiêu phát ra đều kỳ ảo, thế mãnh liệt với sức bài sơn đảo hải, tấn công vào tất cả yết huyệt của đối phương không hề nương tay.

Nhìn cách đấu của Khâu Ngọc Anh, quần hùng thấy rõ rằng nàng đang quyết sinh tử với địch nhân chứ không phải là cuộc ấn chứng võ công bình thường.

Đồng Công Nhượng xuất chiêu không quyết liệt bằng nhưng trong ánh mắt hắn lại thấp thoáng sát cơ.

Trên cây tùng ngoài tường viện, Thôi Ngoạ Long nói:

- Hai vị! Xem ra võ lâm có cứu tinh rồi!

Ngũ Nhạc Thần Hành hoài nghi đáp:

- Ta thấy vị tất Khâu Ngọc Anh đã thắng nổi Đồng Công Nhượng.

Thôi Ngọa Long nói:

- Dù không thắng, số phận của tiểu tử họ Đồng đó cũng đã định đoạt.

Ngũ Nhạc Thần Hành hỏi:

- Ngươi cho rằng Lãnh Diện Bà Bà sẽ giết hắn hay sao?

- Không sai!

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu nói:

- Lãnh Diện Bà Bà tuy độc nhưng không thể không tuân theo quy củ võ lâm. Đây là cuộc đấu, thắng bại là lẽ thường. Muốn trả thù tất phải chờ dịp khác.

Thôi Ngọa Long nói:

- Lão phu lại không cho là thế!

- Ngươi giải thích xem?

- Theo ta thấy thì công lực của hai người không hơn kém bao nhiêu, muốn phân định thắng thua ắt không dưới ba bốn trăm chiêu. Hai ngươi cho rằng lão phu nói đúng không?

Bây giờ trên võ đài, Đồng Công Nhượng lúc đầu mất tiên cơ, nhưng qua ba bốn chục chiêu đã băt đầu lấy lại được thế quân bình. Cuộc đấu trở nên hết sức kịch liệt.

Không chỉ quần hùng đều dán mắt vào hai đối thủ mà ngay cả Khâu Ngọc Hoa và Trần Đình Long cũng ngồi ngây ra nhìn, quên rằng mình cũng là một đấu thủ.

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Xem ra trong vòng ba bốn trăm chiêu khó mà phân cao hạ thật.

Thôi Ngọa Long nói:

- Nếu chờ đấu đến cuối trận, cả hai đều sức cùng lực kiệt, còn sức đâu mà đấu với người thắng trận tiếp theo nữa?

Ngũ Nhạc Thần Hành hỏi:

- Ngươi cho rằng mấy lão tặc của Long Tự Thập Tam Tôn sẽ xuất thủ ám toán chứ gì?

Thôi Ngọa Long lắc đầu:

- Không hẳn thế!

- Vậy thì vì sao?

Thôi Ngọa Long đáp:

- Cả hai người đều nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói rằng Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình là hy vọng của Long Tự Thập Tam Tôn, được cả mười ba tên Tôn chủ dốc lực truyền thụ võ học. Vì thế tên này đã học hết mọi độc công của chúng. Nếu Đồng Công Nhượng muốn thắng nhanh tất sẽ dùng độc công, như thế Khâu Ngọc Anh không chết cũng bị trọng thương, làm sao Lãnh Diện Bà Bà bỏ qua cho hắn được?

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Ngươi lập luận như vậy là có lý, nhưng lão phu lại dám chắc rằng trường hợp này cũng không thể xảy ra.

Thôi Ngọa Long ngạc nhiên hỏi:

Vì sao? Chẳng lẽ Lãnh Diện Bà Bà nay đã trở nên quá nhân từ?

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu:

- Không phải là quá nhân từ, nhưng còn hơn thế nữa!

Thôi Ngoạ Long xẵng giọng:

- Có chuyện gì thì Trương lão nhi ngươi cứ nói thẳng ra xem, làm sao cứ úp úp mở mở như thế?

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Bà ta đã hoá điên!

Cả Thôi Ngọa Long và Thôi Ngọa Long cùng giật mình hỏi:

- Ngươi nói sao? Lãnh Diện Bà Bà Mã Vô Ương đã hoá điên?

Nhất Trần gật đầu:

- Không sai!

- Vì sao chứ?

- Các người còn chưa biết chuyện Phương Bất Bình lão quái đã trả xong mối thù sáu mươi năm trước hay sao?

- Chuyện thế nào?

- Theo lão phu được biết thì Lâm Đoàn Nghĩa bị phái Hàn Sơn truy sát, vây kín trong Thiên Môn Trận. Lâm Đoàn Nghĩa tuy giết được Mã Minh Sơn nhưng bị Cửu U Quỷ Mẫu Mã Vô Song dùng Ngọc Như Ý đánh bay mất Gia Mộc Kiếm, sau được Phương Bất Bình đến giải cứu.

Thôi Ngọa Long hỏi:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến Mã Vô Ưng?

Ngũ Nhạc Thần Hành trừng mắt nói:

- Sao lại không? Nếu không có Mã Vô Ương thì ai có thể biết được Mã Vô Song đã hại Phương lão quái bằng cách nào?

- Mã Vô Ưng vạch tội chị ruột của mình hay sao?

- Không sai! Mã Vô Ưng nói rằng Mã Vô Song dùng Tuyệt Âm Thủ ám toán Phương Mạnh Quân, buộc Phương Bất Bình phải dùng hạ sách để cứu nhi nữ mình, ngoài ra còn kể ra chuyện chính Mã Vô Song đã thông dâm với bào đệ của mình, bị phụ mẫu trách mắng nên giết luôn cả hai người bịt miệng!

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại thốt lên:

- Quả là súc sinh! Để cho hạnh quái vật đó sống mấy chục năm nay làm hại võ lâm, quả là một nỗi sỉ nhục lớn. Thì ra Phương Bất Bình không phải là quái vật mà còn là một bậc đại anh hùng nữa!

Ngũ Nhạc Thần Hành tán thành:

- Không sai! Phương lão quái đã biết cách giải Tuyệt Âm Thủ, truyền bá ra khắp giang hồ để không ai bị độc công đó làm hại nữa.

- Cách giải thế nào?

- Chỉ cần điểm đồng thời hai huyệt Nhu Quan và Trung Cực.

Hai lão nhân kia cùng 'à' một tiếng.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Sau đó thế nào?

Ngũ Nhạc Thần Hành đáp:

- Mã Vô Song và Mã Minh Tích tự tận đương trường, còn Mã Vô Ưng cũng định kết liễu đời mình nhưng được Phương Bất Bình kịp ngăn lại, bà ta đã hóa điên được đệ tử và Phương Bất Bình đưa về Phục Long Đàm.

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Xem ra kết cục của Mã gia thật bi thảm!

Thôi Ngọa Long lo lắng nói:

- Phương Bất Bình và Lãnh Diện Bà Bà đều không có ở đây, Lâm Đoàn Nghĩa cũng không thấy bóng dáng đâu cả, chỉ e không ai địch nổi Long Tự Thập Tam Tôn đâu!

Điền Thiên Lại nghiến răng nói:

- Nếu Khâu Ngọc Anh bị hại, lão phu dù chết cũng liều cái mạng già này giết tiên cuồng đồ đó!

Thôi Ngọa Long cười nhạt nói:

- Chỉ có mình ngươi hào hiệp trung nghĩa như vậy thôi sao? Chỉ e cả ba mạng già chúng ta có liều chết cũng chẳng giết được chúng!

Ngũ Nhạc Thần Hành gật đầu tán thành:

- Liều mạng thì đương nhiên phải liều, nhưng chỉ e không đạt được mục đích.

Ba người vừa nói chuyện, nhưng vẫn chăm chú nhìn lên võ đài.

Cuộc đấu đã qua gần trăm chiêu, nhưng hai cao thủ vẫn chưa ai tỏ ra bại thế.

Cả hai xuất ra không biết bao nhiêu kỳ chiêu dị thức, võ đài rộng tới hai mươi trượng, các cao thủ ngồi trên đó đều thuộc hành thượng tuyển nhưng cũng bị kình phong làm cho nghiêng ngã, không sao ngồi được yên vị.

Gần bốn trăm người có mặt ở đấu trường đều chăm chú nhìn lên võ đài, cố để không bỏ sót chi tiết nào trong cuộc đấu không tiền khoáng hậu này.

Mấy chục năm nay chưa ai được chứng kiến một cuộc đấu nào ác liệt như thế, ngay cả cuộc tỷ võ ba mươi năm trước mà Mạnh Anh Kiệt được giữ Võ Lâm Lệnh cuộc còn kém xa.

Chợt Đồng Công Nhượng nhảy lùi lại ba trượng, một tay hoành ngang trước ngực, một tay để chếch bên sườn trái, vận công lên song chưởng từ từ đẩy ra. Khâu Ngọc Anh biết rằng đối phương đang thi triển tuyệt công không dám nhảy vào, cũng lùi lại vận công đề phòng.

Từ lòng bàn tay của Đồng Công Nhượng bốc lên luồng khói xanh.

Chợt Viên Chân Đại sư rời bàn đứng bật dậy kêu lên:

- Sưu Hồn Độc Chưởng!

Quần hùng nghe nói thế thảy đều chấn động.

PHẤN DIỆN ĐỘC LANG

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 56: Lộ mặt sài lang

Nghe mấy tiếng Sưu Hồn Độc Chưởng từ miệng của vị Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm Viên Chân Đại sư, không những quần hùng đều thất kinh biến sắc mà cả Khâu Ngọc Anh cũng thấy rúng động.

Sư phụ của nàng Lãnh Diện Bà Bà từng nói rằng Sưu Hồn Độc Chưởng là loại độc công lợi hại nhất võ lâm, Huyền Vũ Công của nàng mới luyện tới sáu thành hoả hầu không thể địch nổi với độc công đó được.

Tuy biết rằng mình có thể bị thương nhưng Khâu Ngọc Anh vẫn tiếp tục vận Huyền Vũ Công tới mười hai thành liều mạng đối địch.

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại cùng kêu lên:

- Nguy rồi!

Đồng thời lao thẳng lên võ đài.

Ngũ Nhạc Thần Hành cũng lao theo.

Nhưng ba người đã chậm mất một bước.

Một nhân ảnh từ trong đám quần hùng lao lên võ đài đáp xuống trước mặt Khâu Ngọc Anh đối diện với Đồng Công Nhượng, công lực đã vận sẵn vào song chưởng sẵn sàng tiếp chiêu.

Hằng trăm người cùng thốt lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa!

Người vừa xuất hiện bận bạch y, diện mạo thanh tú, dáng vẻ hiên ngang, chính là Lâm Đoàn Nghĩa!

Thiếu niên vừa bị bại bởi tay Khâu Ngọc Hoa, làm sao đã thay y phục tới đây đấu với Đồng Công Nhượng?

Nhưng không, Lâm Đoàn Nghĩa vừa rồi thua cuộc đã lùi vào Tùng Vân Sơn Trang, còn vị này từ giữa quần hùng, rõ ràng là người khác.

Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại và Ngũ Nhạc Thần Hành chưa tới Võ Đương, thấy vậy dừng lại nói:

- Bây giờ thì ổn rồi!

Cả ba vị lão nhân quay lại hàng ghế dành cho cao thủ các phái ngồi xuống.

Trên võ đài, Khâu Tam Úy đứng lên trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Bạch y thiếu niên đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa!

- Không đúng!

- Tên là do phụ mẫu đặt, tại sao lại không đúng?

- Lệnh tôn, lệnh đường là ai?

- Tiên phụ là Kim Đao Lâm Vỹ, gia mẫu là Song Thương Nữ Khổng Phương!

Một thiếu niên ngồi sau Khâu Tam Úy đứng lên quát:

- Nói láo! Ngươi không phải là bào đệ của ta!

Người đó là Lâm Hưng, trưởng nam của Kim Đao Lâm Vỹ và Song Thương Nữ Khổng Phương.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Ngươi mới chính là kẻ mạo Hưng đại ca ta.

Khâu Tam Úy nói:

- Thôi được. Trước khi phân định thật giả, bổn nhân tạm gọi ngươi là bạch y khách.

Ngươi tới đây với mục đích gì?

- Vạch trần sự giả dối và tiêu diệt bọn Long Tự Thập Tam Tôn ác bá các ngươi!

Khâu Tam Úy hừ lên một tiếng nói:

- Tuy không biết ngươi là ai dám tới đây gây náo, nhưng vì tôn trọng gần bốn trăm cao thủ có mặt ở đây, bổn nhân cho phép ngươi ngồi chờ cuộc thư hùng kết thúc, bổn nhân sẽ nói chuyện với ngươi!

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Vì trong thiệp mời có tên Lâm mỗ, nhị thiếu gia của Tùng Vân Sơn Trang, Lâm mỗ phát hiện ra đó là kẻ giả mạo, vì thế Quần Anh Đại Hội không có giá trị.

Khâu Tam Úy nói:

- Lâm nhị hiệp vừa tham gia thi đấu ở đây, ngươi căn cứ vào đâu mà cho là giả mạo?

Chỉ sợ ngươi ...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Ngươi có dám chứng minh điều đó trước quần hùng không?

- Chứng minh thế nào?

- Quá dễ! Chỉ cần cử hai vị chưởng môn nhân đang làm trọng tài ở đây kiểm tra xem có đeo mặt nạ hoá trang không là được.

- Nhưng Lâm nhị hiệp vừa đấu xong, bị nội thương đang tĩnh dưỡng.

Khâu Trọng Hoa chợt quát lên:

- Nói láo! Khâu mỗ đâu có đả thương hắn?

Lâm Đoàn Nghĩa xua tay nói:

- Nếu vậy thì khỏi cần! Ngay vị đại thiếu gia ngồi đây cũng là kẻ giả mạo, chỉ cần kiểm tra hắn là được!

Khâu Tam Úy quát:

- Ngươi chưa đủ tư cách để đề xuất yêu cầu!

Rồi quay sang ra lệnh cho Đồng Công Nhượng:

- Đuổi hắn đi!

Sau khi Lâm Đoàn Nghĩa xuất hiện, tên này không thu công mà vẫn duy trì Sưu Hồn Độc Chưởng tới mười hai thành công lực, được lệnh liền nhảy lên hai bước đánh ra.

Tuy Lâm Đoàn Nghĩa đã có vận Cửu Dã Thần Công đề phòng nhưng mới được năm sáu thành, nhưng vì sợ Khâu Ngọc Anh đứng sau lưng mình trúng thương nên không tránh mà xuất chiêu đánh lại:

- Bình!

Bốn chưởng tiếp nhau nổ vang, Lâm Đoàn Nghĩa bị chấn lùi cuốn theo cả Khâu Ngọc Anh bắn ra sau tới một trượng nữa!

Nàng lo lắng hỏi:

- Huynh có sao không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Không sao đâu! Muội lùi lại nghỉ đi!

Nói xong tiếp tục vận Cửu Dã Thần Công chuẩn bị đối phó.

Sau cú tiếp chưởng, Đồng Công Nhượng chỉ bị bức lùi một bước, tuy cũng biết đối phương chưa vận đủ lực nhưng vẫn tin rằng không thắng nổi mình, lòng đầy hưng phấn liền vận tới mười hai thành công lực vào song chưởng chuẩn bị xuất chiêu lần nữa.

Hai đối thủ đứng đối diện cách nhau chừng hai trượng, ngưng thần vận công.

Chỉ thấy y phục cả hai đều căng phồng lên, chứng tỏ công lực đã vận tới cực hạn.

Từ chưởng tâm của Đồng Công Nhượng bốc lên luồng khói xanh, còn chưởng tâm của Lâm Đoàn Nghĩa là khói trắng, từ nhạt tới đậm, lan toả rộng dần.

Toàn đấu trường im phăng phắc, không ai dám động, thậm chí ngừng cả hô hấp. Mọi người nghe rõ tiếng tim đập của mình.

Hai đối thủ từ từ tiến lên.

Một bước ...

Hai bược ...

Cuối cùng một tiếng thét từ cả hai cái miệng cùng bật ra, cả hai cùng lao thẳng vào nhau phát chưởng.

Một nhân ảnh bắn lên không cao tới bảy tám trượng rơi khỏi võ đài, miệng phun ra một vòi tiễn huyết.

Người đó chính là Đồng Công Nhượng.

Lão nhân bận cẩm bào ngồi bên cạnh Khâu Tam Úy lao theo đỡ lấy đáp xuống ngay trước hàng võ sĩ của Hồi Long Bang, nhưng nhìn xuống thì thấy hắn đã tuyệt khí.

Lão trao thi thể Đồng Công Nhượng cho một tên võ sĩ xong lại nhảy lên võ đài ngồi vào chỗ cũ.

Sau cú tiếp chưởng, Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị đánh bật lùi ba bước, khoé môi rỉ máu, mặt tái nhợt.

Khâu Ngọc Anh dìu chàng xuống ngồi ghế, nhẹ giọng nói:

- Huynh hãy yên tâm vận công, trị thương đi, muội và Hoa đệ sẽ bảo hộ.

Khâu Tam Úy quát:

- Giết tiểu tử gây rối kia đi!

Ba tên hán tử và Lâm Hưng cùng đứng dậy.

Trong trường hợp này, nếu đối phương xuất thủ, tính mạng của Lâm Đoàn Nghĩa rất khó bảo toàn.

Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại đứng lên nhưng bị Ngũ Nhạc Thần Hành kéo ngồi xuống nói:

- Hai lão ca hãy bình tĩnh đừng làm náo sự!

Thôi Ngoạ Long trừng mắt hỏi:

- Ngươi nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ phó mặc tính mạng của Lâm thiếu hiệp cho bọn sài lang đó?

Ngũ Nhạc Thần Hành bình tĩnh đáp:

- Nếu chúng xuất thủ, tiểu đồ và thư thư của nó còn có thể ngăn cản được một thời gian, sau đó chúng ta xuất thủ cũng chưa muộn, còn bây giờ làm náo loạn sẽ ảnh hưởng đến quần hùng, gây nên hậu quả không tốt đâu.

Thôi Ngoạ Long liếc xéo lão ta nói:

- Làm như đồ đệ của ngươi giỏi lắm không bằng!

Miệng nói thế nhưng trong lòng lão thầm phục Ngũ Nhạc Thần Hành có lý. Ngoài ra, lão còn nghĩ đến cháu ba đời của mình là Thôi Vân Tùng, thầm ghen tỵ không có được một truyền nhân như bằng hữu ...

Trên võ đài, thư đệ Khâu Ngọc Anh đã vận cộng sẵn sàng xuất thủ, trong lúc đó bốn tên cao thủ của Hồi Long Ban vẫn tiến lại gần.

Viên Chân Đại sư chợt quát lên:

- Khoan đã!

Đồng thời nhảy ra đứng giữa sáu người.

Khâu Tam Uý nhíu mày hỏi:

- Đại sư làm thế là có ý gì?

Viên Chân Đại sư chắp tay hợp thập nói:

- A Di Đà Phật! Quần Anh Đại Hội phải là những cuộc đấu công bằng, không thể tàn sát người vô lực đối kháng!

Khâu Tam Úy gằn giọng:

- Phấn Diện Độc Lang là tội đồ của võ lâm, gây nên tội ác chồng chất, là kẻ cuồng dâm ác sát, chỉ có trừng trị không cần phải đấu công bình!

Viên Chân Đại sư đáp:

- Việc Lâm Đoàn Nghĩa gây nên tội ở đâu, nạn nhân là ai còn chưa có chứng cứ cụ thể ...

Lão chưa dứt lời thì Khâu Tam Úy chợt giương Võ Lâm Lệnh lên quát:

- Chứng cứ ở đây! Võ Lâm Lệnh đại diện cho quyền uy tối thượng của chính nghĩa võ lâm đã phán quyết tội đồ, ở đây có hai mươi chữ ký của các vị tôn trưởng tiền nhiệm của hai mươi môn phái lớn nhất võ lâm, ai dám không tuân lệnh tiền nhân của mình?

Viên Chân Đại sư đứng ngây ra, không biết trả lời sao.

Hai mươi vị Chưởng môn nhân ký tên mình vào Võ Lâm Lệnh, đó là sự uỷ thác quyền uy của mình cho người nào giữ nó, nay phản kháng người giữ ký lệnh tức cũng là phản nghịch với tiền nhân.

Khâu Tam Úy cười nhạt hỏi:

- Thế nào? Chẳng lẽ Đại sư muốn trái lời lệnh sư Hoằng Tín Thượng Nhân?

Viên Chân Đại sư đành quay về chỗ.

Khâu Tam Úy nhìn Khâu Ngọc Anh và Khâu Ngọc Hoa quát:

- Hai ngươi còn chưa chịu lùi sao?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Ta không tin trong tay ngươi là Võ Lâm Lệnh thật. Mà cho dù có thật chăng nữa, bổn cô nương cũng không bị ước thúc!

Khâu Tam Úy giương cao Võ Lâm Lệnh nói:

- Võ Lâm Lệnh phán quyết trừng trị tội đồ. Kẻ nào bao che được coi là tòng phạm. Toàn thể cao thủ các phái chuẩn bị trợ giúp bổn nhân trừng trị Phấn Diện Độc Lang và đồng bọn!

Trong số mười lăm vị Chưởng môn nhân và Trưởng lão trên võ đài, quá nửa tuy biết hành động của Khâu Tam Úy là bất công nhưng cũng như Viên Chân Đại sư, vì chịu sự ước thúc của Võ Lâm Lệnh nên không dám phản kháng.

Số còn lại và số đông quần hùng ai dám đơn thân đứng ra chống lại đồng đạo nên vẫn ngồi yên.

Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại và Ngũ Nhạc Thần Hành hết sức căng thẳng, định lao lên cứu Lâm Đoàn Nghĩa thì chợt giữa đám đông có tiếng người vang lên:

- Võ Lâm Lệnh ở đây!

Tiếp đó một nhân ảnh lướt lên võ đài đứng trước Khâu Ngọc Anh, tay giương cao một ngọn cờ tam giác màu lục.

Đó là một thiếu nữ chừng hăm hai hăm ba tuổi, rất xinh đẹp, mình bận lục y.

Trần Đinh Long chợt đứng lên nói:

- Bạch sư thư!

Một số người trong đám quần hùng buột miệng kêu lên:

- Huyền Vân Cung Chủ!

Khâu Tam Úy trừng mắt hỏi:

- Cô nương là ai mà đưa kỳ lệnh giả lên phá rối?

Trần Đình Long trả lời thay:

- Vị này là sư thư Bạch Tố Linh của tại hạ, trưởng nữ của đại sư bá Bạch Thiên Nhẫn!

Từ trong đám quần hùng, Ngũ Nhạc Thần Hành cười hô hô nói:

- Khấu Bang chủ không thể nói là ít lịch lãm giang hồ, làm sao không biết vị Bạch Cung chủ của Huyền Vân Cung danh chấn thiên hạ chứ?

Trong giang hồ rất nhiều người biết Bạch Thiên Nhẫn, đại đệ tử chân truyền của Thất Tinh Trang Chủ Mạch Anh Kiệt.

Không những Bạch Thiên Nhẫn võ công rất cao, chỉ thua kém sư phụ một ít mà về nhân phẩm cũng rất được võ lâm trọng vọng.

Hơn nữa, tuy rất ít người biết mặt Bạch Tố Linh nhưng Huyền Vân Cung uy danh rất lớn, đệ tử trong cung đều có thân hoài tuyệt học, không thể coi là một môn phái nhỏ trong võ lâm.

Tuy nhiên ít ai biết rằng cung chủ Huyền Vân Cung lại là nhi tử của Bạch Thiên Nhẫn và Huyền Vân Cung lại có quan hệ gần gũi với Thất Tinh Trang đến thế.

Nay nhi nữ của vị đó đang ở đây, được chính cao thủ của Thất Tinh Trang thừa nhận, đương nhiên là không giả.

Nhưng vấn đề ở chỗ, vì sao lại có tới hai Võ Lâm Lệnh.

Cái nào là thật, cái nào là giả?

Khâu Tam Úy nói:

- Bạch Cung chủ đưa kỳ lệnh giả tới đây nhằm mục đích gì?

Bạch Tố Linh chợt quát lên:

- Hỗn láo! Cho dù ngươi là Bang chủ Hồi Long Bang thật, thân phận cũng không cao hơn bổn cung, sao dám nói ta cầm kỳ lệnh giả?

Khâu Tam Úy đứng ngây người, không biết đối đáp thế nào.

Uy danh của Hồi Long Bang quả còn kém xa Huyền Vân Cung, đối phương lại là cung chủ, đâu thể nói bằng giọng trịnh thượng như đối với hạng tiểu bối được?

Bạch Tố Linh hướng xuống quần hùng nói:

- Chư vị! Bảy năm trước gia sư tổ được triệu vào kinh trọng nhiệm chức thống lĩnh cấm vệ đội, vì không có thời gian triệu tập đại hội võ lâm để tìm người thay mình chấp chưởng Võ Lâm Lệnh nên truyền lại cho gia phụ, giao Võ Lâm Lệnh cho chưởng môn nhân các phái để quyết định. Sau đó vài năm gia phụ lui vào lâm tuyền túc ẩn, giao kỳ lệnh cho bổn cung.

Từ bấy đến nay bổn cung vẫn khắc ghi lời của lão nhân gia, không dám vọng dụng kỳ lệnh.

Nay được tin Hồi Long Bang triệu tập Quần Anh Đại Hội, bổn cung tới đây, không ngờ lại thấy có một Võ Lâm Lệnh nữa.

Khâu Tam Úy nói:

- Về thân phận, bổn nhân không dám nghi ngờ Bạch Cung chủ, nhưng lệnh sư thúc cũng có một ký lệnh khác, có thể do một sự nhầm lẫn nào đó. Dù sao, Võ Lâm Lệnh không thể có hai, vì thế có một cái giả. Xin hỏi quần hùng tại toạ có ai phân biệt được thật giả không?

Tử Kính đạo nhân, Trưởng lão phái Võ Đương ngồi bên cạnh chợt nói:

- Chữ ký của tiên sư có một nét đặc biệt, nếu người bắt chước không để ý thì không phát hiện ra đặc điểm này. Bần đạo sẽ ghi đặc điểm đó lên giấy rồi tìm người kiểm chứng, trên hai lá cờ, là nào không có đặc điểm ấy là giả!

Khâu Tam Úy hỏi:

- Chư vị thấy thế nào?

Viên Chân Đại sư nói:

- Ý kiến của Tử Kính đạo trưởng rất có lý, nếu không ai phản đối, chúng ta hãy làm theo cách này.

Mọi người cùng nhao nhao tán thành.

Viên Chân Đại sư và Phùng Nhất Khôi, Bảo chủ Hoa Hạ Bảo được mười lăm vị Chưởng môn nhân đề cử làm người kiểm chứng.

Hai người lấy kỳ lệnh của Bạch Tố Linh kiểm tra với đặc điểm của Tử Kính đạo nhân viết ra xong hướng xuống quần hùng tuyên bố:

- Kỳ lệnh của Bạch Cung chủ có dấu vết như Tử Kính đạo trưởng đã ghi, chứng tỏ là Hà Hứa Nhân thật!

Khâu Tam Úy giương ký lệnh lên hỏi:

- Chẳng nhẽ cái này là giả?

Phùng Nhất Khôi nói:

- Phải đấy! Chúng ta cứ kiểm tra luôn là cờ của Khâu Bang chủ, vì kẻ giả mạo có thể biết đặc điểm này, lúc đó chúng ta sẽ tìm cách thử khác.

Viên Chân Đại sư gật đầu, bước tới cầm lấy Hà Hứa Nhân của Khâu Tam Úy ...

Tên này đang đưa Võ Lâm Lệnh ra, đột nhiên xuất thủ như chớp, ấn mũi cờ vào yết hầu của Viên Chân Đại sư quát:

- Đứng im!

Tất cả quần hùng đều bật dậy ào lên.

Cùng lúc ấy, bốn tên cao thủ Hồi Long Bang lao vào Lâm Đoàn Nghĩa ...

Huyền Vân Cung chủ Bạch Tố Linh hừ một tiếng quát:

- Muốn chết!

Đồng thời vung chưởng đánh ra.

Ba cao thủ khác là Khâu Ngọc Anh, Khâu Ngọc Hoa và Trần Đình Long cũng nhất loạt phát chưởng đánh bật bốn tên kia lại.

Lúc ấy Lâm Đoàn Nghĩa đã vận công trị thương xong đứng lên.

Đột nhiên có một tiếng quát vang lên như sấm:

- Tất cả đứng yên!

Mọi người dừng lại nhìn lên, thấy cẩm bào lão nhân ngồi cạnh Khâu Tam Úy đã đứng dậy, tay giơ cao một vật hình tròn đen bóng, to bằng miệng bát.

Trong số quần hùng phần đông đều là những người lão luyện giang hồ, vừa nhìn đã biết ngay đó là Bích Lịch Đạn.

Cẩm bào lão nhân cười hắc hắc nói:

- Các người cũng biết Bích Lịch Đạn này to gấp đôi bình thường, sức công phá cũng lớn hơn nhiều lần. Chỉ cần lão phu ném ra, hơn ba trăm mạng người dưới kia không ai sống sót.

Quần hùng đứng im phăng phắc, mắt chăm chú nhìn quả tạc đạn trên tay lão nhân.

Tên ma đầu lại tiếp:

- Muốn không xảy ra huyết kiếp thây chất thành núi, máu chảy thành sông thì phải làm theo lệnh lão phu. Thứ nhất, tất cả đều phải trở về ngồi yên ở vị trí lúc đầu!

Quần hùng xôn xao một lát rồi quay lại, trật tự ngồi xuống.

Cẩm bào lão nhân tiếp tục ra lệnh:

- Bạch Tố Linh, Trần Đình Long, nha đầu và tiểu tử họ Khâu xuống khỏi võ đài, ngồi vào chỗ quần hùng!

Ba người Bạch Tố Linh và Khâu gia thư đệ đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa hỏi ý.

Chàng gật đầu nói:

- Bốn bị cứ xuống đi!

Bốn người lưỡng lự một lát nhưng rồi cũng nhảy xuống võ đài.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Bây giờ thì các ngươi cho biết điều kiện tiếp theo!

Cẩm bào lão nhân nói:

- Không phải có một mà có tới hai điều kiện.

- Nói đi!

- Thứ nhất, mười lăm vị chưởng môn nhân ở đây sẽ bị điểm hôn huyệt, sau khi chúng ta rời khỏi đây thì có thể tuỳ tiện giải khai.

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu đáp:

- Không được! Nếu các ngươi sợ họ xuất thủ thì cứ để các vị đó xuống khỏi võ đài.

Cẩm bào lão nhân nói:

- Lão phu sẽ nói điều kiện cuối cùng, nếu ngươi chấp nhận thì chúng ta sẽ đáp ứng yêu cầu đó.

- Nói đi!

- Ngươi hãy để chúng ta phế bỏ võ công!

Toàn trường nghe câu đó đều lặng phắc, mấy trăm ánh mắt đều chiếu vào Lâm Đoàn Nghĩa, mọi người nín thở chờ đợi quyết định vô cùng trọng đại của chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngẫm nghĩ một lúc rồi bình tĩnh nói:

- Tại hạ chấp nhận.

Toàn trường như vỡ oà. Nhiếu tiếng kêu thảng thốt vang lên:

- Lâm thiếu hiệp! Không được!

- Nghĩa đại ca! Xin huynh đừng làm theo lời chúng!

- Nghĩa đệ!

- Hài tử!Cẩm bào lão nhân hỏi:

- Thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa điềm tĩnh nhắc lại:

- Tại hạ chấp nhận!

- Ngươi không hối hận chứ?

- Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy!

Cẩm bào lão nhân hướng sang dãy bàn Chưởng môn nhân nói:

- Các vị có thể xuống đài!

Khâu Tam Úy cũng rút ngọn cờ khỏi yết hầu Viên Chân Đại sư, mười lăm vị chưởng môn nhân liền nhảy xuống khỏi võ đài tiến về chỗ của mình.

Cẩm bào lão nhân nói:

- Bây giờ tới lượt ngươi!

- Khoan đã!

Cẩm bào lão nhân hỏi:

- Tiểu tử ngươi muốn gì?

Lâm Đoàn Nghĩa nói - Tại hạ có mấy vấn đề cần hỏi, nếu các ngươi chấp nhận, tại hạ sẽ đáp ứng điều kiện.

Nếu không, chúng ta sẽ liệu mạng với ngươi. Cho dù con số thương vong là rất lớn nhưng các ngươi đừng hòng còn tên nào sống sót!

Chỉ cần nghe giọng nói của chàng cũng biết nó có uy lực thế nào.

Cẩm bào lão nhân và Khâu Tam Úy đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu:

Cẩm bào lão nhân nói:

- Ngươi nói đi!

- Các hạ là Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên, không sai chứ?

Cẩm bào lão nhân cười hô hô nói:

- Không sai!

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn sang Khâu Tam Úy hỏi tiếp:

- Còn các hạ là tôn chủ Mộc Long Tôn Hàn Nguyên Độ?

Khâu Tam Úy thản nhiên đáp:

- Người đoán đúng!

Lâm Đoàn Nghĩa lại chiếu ánh mắt vào Lâm Hưng hỏi:

- Còn vị giả mạo gia huynh?

Giang Chấn Thiên nhìn hắn ra hiệu, tên này liền lấy tấm mặt nạ, để lộ bản lai diện mục là một hán tử lạ mặt chừng ba mươi tuổi.

Giang Chấn Thiên hỏi:

- Ngươi còn hỏi gì nữa không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Không!

- Vậy thì tiến lên đi!

Lâm Đoàn Nghĩa điềm tĩnh đi thẳng tới Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên, cách ba bước mới dừng lại.

Tên đứng đầu trong Long Tự Thập Tam Tôn một tay vẫn giương cao quả Bích Lịch Đạn, tay kia từ từ đưa lên ...

Chính lúc Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên đưa tay lên định phế võ công của Lâm Đoàn Nghĩa thì đột nhiên hắn rú lên một tiếng cả người giật nảy mạnh, tay buông rơi quả Bích Lịch Đạn.

Tuy chưa biết vừa xảy ra chuyện gì nhưng Lâm Đoàn Nghĩa phản ứng vô cùng mau lẹ, lao tới nắm lấy quả tạc đạn ném sang bên kia tường viện.

- "Ầm"!

Một quầng lửa bùng lên kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa, cả một mảng tường lớn đổ ụp xuống, đất đá khói bụi bắn ra làm mù mịt cả quảng trường.

Hàn Nguyên Độ và mấy tên thuộc hạ thấy cơ sự đã hỏng bét liền lao ra khỏi võ đài phóng chạy vào trang.

Nhưng mới lao đi mấy bước chợt thấy ba nhân ảnh lao bổ tới quát:

- Đứng lại!

Ba luồng chưởng lực bài sơn đảo hải đánh bật chúng xuống chân võ đài.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn, thấy ba người chặn dịch gồm một đôi thiếu niên nam nữ và một trung niên phụ nhân trùm đầu bằng một tấm khăn đen.

Chàng giụi mắt nhìn lại rồi đâm bổ xuống võ đài, kêu lên lạc cả giọng:

- Mẫu thân!

Trung niên thiếu phụ chính là Song Thương Nữ Khổng Phương!

Song Thương Nữ cũng lao bổ tới ngực nhi tử, thổn thức nói:

- Hài nhi đáng thương của mẹ!

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lần trước mẹ con ta gặp nhau mà chẳng nói được gì. Nay mẫu tử chúng ta sẽ không rời nhau nữa!

Song Thương Nữ gật đầu:

- Phải! Mẹ sẽ ở lại đây với con.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt ngẩng lên nói:

- Mẹ! Phụng Anh thư cũng đã về đây! Mẹ còn có thêm một tế nữ nữa đấy!

Chợt một luồng chưởng lực đánh tới và một tiếng quát:

- Muốn chết!

Tiếp theo nghe bịch một tiếng rồi tiếng người rú lên thảm thiết.

Song Thương Nữ rời khỏi nhi tử nói:

- Chúng ta sẽ nói chuyện nhiều, bây giờ chào sư huynh và sư muội của con đi, sau đó giải quyết đại sự rồi sẽ nói.

Bấy giờ Lâm Đoàn Nghĩa mới nhận ra người cùng đi với mẫu thân mình là huynh muội Phương Thông và Phương Đạt.

Nhân lúc ba mẹ con ôm lấy nhau thổn thức, Hàn Nguyên Độ và mấy tên vừa lao tới phát chưởng, định thừa cơ tẩu thoát nhưng bị hai người đánh lui, một tên trúng chưởng bắn tới chân võ đài bỏ mạng.

Chính Phương Thông đang đánh nhau với Hàn Nguyên Độ, còn Phương Đạt giao chiến với tên hán tử giả mạo Lâm Hưng.

Bạch Tố Linh, Khâu Ngọc Anh, Khâu Ngọc Hoa, Thạch Giác và Trần Đình Long cũng kịp tới động thủ với mấy tên còn lại.

Bốn chục tên võ sĩ của Long Tự Thập Tam Tôn được các vị Chưởng môn nhân thương nghị xong quyết định ân xá, kéo nhau rời khỏi Tùng Vân Sơn Trang.

Cuộc chiến kéo dài không lâu, bọn cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn mấy tên đều bị tiêu diệt.

Lâm Đoàn Nghĩa tìm thấy trong túi Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên lấy được ba bình giải dược đưa cho Viên Chân Đại sư nói:

- Vãn bối không rành về các loại thuốc, nhưng tin chắc trong này có giải dược cho Mê Độc Cương Nhiệt Hàn, xin Đại sư chuyển dùm cho Tống Công Đạt lão tiền bối để chữa trị cho Tống Tử Thủy tiền bối. Đồng thời cũng xin tiền bối thứ lỗi cho vãn bối và Thạch Giác huynh vì chuyện hiểm lầm hôm trước.

Viên Chân Đại sư nhận lấy ba bình giải dược nói:

- Bần nạp cảm kích hai vị thiếu hiệp còn chưa hết, làm sao lại trách lỗi. Thực ra việc hôm đó lỗi là ở bần nạp, hai vị không có lỗi gì.

Quần hùng theo sự điều khiển của các vị chưởng môn nhân trở lại trước võ đài bàn việc.

Lần này tất cả các vị Chưởng môn nhân hoặc đại diện các môn phái và những bậc cao niên tiền bối như Thôi Ngoạ Long, Điền

Thiên Lại, Ngũ Nhạc Thần Hành, Ngô Thiên Tam Lão đều được mời lên võ đài.

Với tư cách chủ nhân, Song Thương Nữ Khổng Phương đương nhiên cũng được ngồi vào ghế danh dự.

Ổn định trật tự xong, Huyền Vân Cung Chủ Bạch Tố Linh đứng lên nói:

- Được lệnh của gia phụ, Tố Linh lưu giữ Võ Lâm Lệnh cho võ lâm đã ba năm nay. Bây giờ nhân đại hội, Tố Linh xin giao lại cho các vị Chưởng môn nhân.

Viên Chân Đại sư đại diện đứng lên nhận kỳ lệnh đáp:

- Xin thay mặt cho võ lâm, bần nạp đa tạ cung chủ đã bảo quản Võ Lâm Lệnh, đồng thời cũng góp phần rất lớn trong việc tiêu diệt bọn ác đồ Long Tự Thập Tam Tôn hôm nay.

Bạch Tố Linh trao ký lệnh xong trở về ngồi vào chỗ của mình.

Sau một lúc thương lượng, Viên Chân Đại sư được đề cử đại diện cho các vị Chưởng môn nhân và cao niên tiền bối đứng lên cao giọng tuyên bố:

- Mạnh đại hiệp vì vào nhậm chức trong kinh thành nên nhường lại ngôi vị chấp chưởng Võ Lâm Lệnh, bây giờ có mặt đầy đủ đại diện các phái trong giang hồ, năm mươi sáu vị Chưởng môn nhân và đại diện các phái, các vị cao niên tiền bối đã nhất trí đề cử Lâm Đoàn Nghĩa Lâm thiếu hiệp chấp chưởng Võ Lâm Lệnh trong thời hạn hai mươi năm tiếp theo để duy hộ chính nghĩa võ lâm. Ai có ý kiến khác xin phát biểu!

Quần hùng cùng hoan hô vang dội.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên nói:

- Tại hạ tài hèn đức mỏng, lại còn ít tuổi không gánh vác nổi trọng trách, xin các vị đề cử người khác!

Quần hùng nhao nhao phản đối:

- Còn ai xứng đáng hơn Lâm thiếu hiệp?

- Xin đừng từ chối nữa!

- ...

Ngũ Nhạc Thần Hành cười hô hô nói:

- Trong võ lâm mấy trăm năm nay mới xuất một nhân vật đủ sức đủ tài như thế, chúng ta còn biết đề cử ai khác nữa?

Viên Chân Đại sư đưa tay ra hiệu mọi người trật tự rồi nói:

- Lâm thiếu hiệp có muốn từ chối cũng không được. Xin mời thiếu hiệp lên võ đài nhận Võ Lâm Lệnh!

Lâm Đoàn Nghĩa đành bước lên, nhận kỳ lệnh trong tiếng vỗ tay vang dậy của quần hùng.

Vị Trưởng Lão Võ Đương Tử Kính đạo nhân đứng lên nói:

- Gần ba năm qua, Long Tự Thập Tam Tôn đã gây nên rất nhiều tội các cho thiên hạ võ lâm, chính Lâm thiếu hiệp đã đóng vai trò quyết định trong việc tiêu diệt ma đảng đáng sợ này, cứu phải Thiếu Lâm và nhiều môn phái khác thoát khỏi hoạ diệt môn. Hy vọng từ

nay, dưới sự chấp chưởng của Lâm thiếu hiệp, võ lâm sẽ được bình yên lâu dài.

Tiếp đến đại diện các môn phái thay nhau nói lời chúc mừng.

Vì mẫu tử Khổng Phương vừa tiếp quản Tùng Vân Sơn Trang không có gia nhân nên không tổ chức được yến tiệc, quần hùng lần lượt giải tán trở về môn phái, chỉ còn lại mấy người Ngô Thiên Tam Lão, Lâm Toàn, phu thê Thạch Giác, Khâu Ngọc Anh, sư đồ Ngũ Nhạc Thần Hành, Thôi Ngoạ Long, Điền Thiên Lại, huynh muội Phương Thông và Phương Đạt.

Lâm Toàn tìm trong trang được hơn hai chục đầu bếp và tỳ nữ của Long Tự Thập Tam Tôn, trong đó có cả người của Tùng Vân Sơn Trang từ thời lão Bảo chủ Kim Đao Lâm Vỹ còn sống.

Sau khi nói rõ tình hình, họ đều tình nguyện ở lại phục dịch chủ mới.

Song Thương Nữ Khổng Phương mời mọi người vào đại sảnh, không lâu sau trà rượu được dọn ra.

Song Thương Nữ Khổng Phương bưng chén rượu đứng lên nói:

- Hôm nay mẹ con trùng phùng, Khổng Phương xin nâng chén rượu để cảm tạ các vị tiền bối và các vị thế huynh muội đã dốc nhiều tâm sức giúp đỡ để có được ngày vui hôm nay!

Thôi Ngoạ Long cười nói:

- Đó là chúng ta giúp đỡ lẫn nhau vì chính nghĩa võ lâm, công lớn nhất là của Lâm hiền diệt, chúng tôi có công lao gì đáng kể đâu?

Mọi người nâng chèn vui vẻ uống.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Phương Đạt hỏi:

- Sư muội làm sao mà tìm được gia mẫu?

Phương Đạt cười đáp:

- Tất cả đều là sự bố trí của Thanh Linh đạo cô chứ muội có công lao gì đâu? Lệnh đường vì quá đau thương nên muốn xuống tóc đầu Phật, được Thanh Linh đạo cô hứa sẽ thu nhận, sau đó mới thuyết phục được lão nhân gia đấy.

Hoàng Kim Độ tiếp lời:

- Mẫu tử trùng phùng thế này, chẳng tĩnh tâm hơn đầu thân cửa Phật nhiều hay sao?

Khổng Phương nghe nói mặt đỏ bừng lên.

Thôi Ngoạ Long cười hô hô nói:

- Khổng nữ hiệp còn vận khí hơn ta và Điền lão nhi nhiều! Chúng ta xa nhà đã sáu mươi năm, gần đây giang hồ xảy ra nhiều biến cố nên chưa về được, bây giờ chính là lúc trở về vui thú với tử tôn.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Hai vị tiền bối đã biết hai vị huynh đài Vân Tùng và Chính Tiêu ở đâu rồi chứ?

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Biết! Chúng đang ở chỗ Kim lão nhi! Lần này chúng ta sẽ tới đó, lôi cổ lão ta cùng về!

Tiệc rượu diễn ra thật sôi nổi, mọi người tranh nhau kể chuyện, riêng chỉ Thạch Giác và Lâm Phụng Anh rất ít nói, Thạch Giác thỉnh thoảng cười ngượng nghịu nhìn Khổng Phương giống như người có lỗi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Khâu Ngọc Anh hỏi:

- Hoa muội, lệnh sư thế nào rồi?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Sau khi đưa gia sư tới Phục Long Đàm, lệnh sư tình nguyện giúp muội đến Hoa Sơn cầu được Tĩnh Huyền Cư Sĩ giúp Tán Phong Đan. Giờ gia sư đã bình phục, chỉ có mất trí nhớ thôi!

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Lệnh sự được như vậy là tốt rồi! Nếu còn trí nhớ, chỉ e sự việc còn bi thảm hơn.

Ngươi đừng bao giờ nhắc lại sự việc đó nữa!

Khâu Ngọc Anh gật đầu:

- Xin đa tạ lời khuyên của tiền bối!

Cuộc rượu tới tận nửa đêm mới tàn, khách nhân được Lâm Toàn đưa về phòng nghỉ ngơi.

Song Thương Nữ Khổng Phương cũng đưa ngay nhi nữ về phòng mình.

Lâm Đoàn Nghĩa giữ Khâu Ngọc Anh lại hỏi:

- Hôm trước muội bảo huynh đến Phục Long Đàm, nói là có việc quan trọng gì?

Khâu Ngọc Anh nhỏ nhẹ nói:

- Huynh có thư.

Nói xong trao cho chàng một phong thư.

Lâm Đoàn Nghĩa bóc thư ra đọc ngay.

Thư viết rằng:

"Nghĩa đệ!

Vì hoạn nạn mà chúng ta buộc phải có duyên phận với nhau, không phải do ý muốn của mỗi chúng ta, mặc dù bây giờ cả ba chúng ta đều nhận ra mình rất yêu đệ.

Nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục sống với nhau, nhất định sự kiện bi thảm đó sẽ giày vò chúng ta, ở bên nhau mà không thể thanh thản được. Còn một điều quan trong hơn là nếu làm thế, sẽ có một người vì chúng ta mà chịu thiệt thòi to lớn, mất đi hạnh phúc chính đáng của cả đời mà cô ấy xứng đáng được hưởng.

Ba chúng tôi đã quyết định như thế trước khi chia tay đệ lần cuối cùng, nguyện theo sư phụ Tâm Ba Sa Nữ suốt đời không lấy chồng.

Xin Nghĩa đệ và Hoa muội nhận lời chúc phúc của ba chúng ta và mong rằng hai người sống bên nhau cho đến đầu bạc răng long, bách niên giai lão!

Đừng tìm chúng ta vô ích, chỉ cần đừng quên chúng ta là đủ.

Ba thư muội nguyện không bao giờ quên Nghĩa đệ.

Đồng ký:

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng, Thái Vân, Tống Ngọc Thư.".

Lâm Đoàn Nghĩa đọc xong thư, không nén được tiếng thở dài.

Khâu Ngọc Anh ngồi bên chàng, cũng vừa đọc xong, nước mặt lã chã tuôn rơi nói:

- Nếu muội biết thư viết thế này thì đã không trao cho huynh đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu nói:

- Ba vị thư muội quyết định như thế là đúng. Huynh chỉ cảm thương cho số phận bi thảm của họ mà thôi ...

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Phải! Sau này sẽ không còn ai là nạn nhân của Tuyệt Âm Thủ nữa.

Chàng nhìn sang Khâu Ngọc Anh nói:

- Muội hãy lưu lại đây một ngày để huynh trình bày với mẹ rồi đến Phục Long Đàm bái kiến lệnh sư, sau đó sẽ cùng huynh ra Kình Sa Đảo ra mắt sư phụ và sư mẫu!

Khâu Ngọc Anh không đáp, ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn chàng, nhưng trong lòng rạo rực niềm vui.

HẾT